

karanlık kitaplık

JOE HILL

itfaiyeci

ithaki

"Özgün, çarpıcı ve soluk soluğa bir roman."
—*George R. R. Martin*

Locus En İyi Korku Romanı Ödülü

Joe Hill, istikrarlı ve her yapıtı modern bir korku klasiği olan nadir yazarlardan biri. *İtfaiyeci* de hem distopyayla teması hem sosyal medya çağını yansıtması ile Hill'in en iyi yapıtlarından.

Kimse nereden geldiğini bilmese de bir salgın şehirleri yavaş yavaş ele geçiriyordu: Ejderpulu. Hastalığın sporları, ele geçirdiği vücutları aniden havaya uçuruyordu. Milyonlarca insan bu hastalıktan mustaripti artık. Her köşe başı alev alevdi. Medeniyetin sonunu ateş, kül ve duman getiriyordu.

Yeni hamile kalmış hemşire Harper Grayson da bu hastalığa yakalanmıştı. Ama belki bebeğini kurtarabilirdi... tabii o kadar uzun yaşayabilirse. Ve bir yerlerde İtfaiyeci denen bir adam Ejderpulunu ve hastalığın getirdiği alevleri kontrol etmeye başlamıştı.

İtfaiyeci seni kurtarmaya geliyor.
Sakinliğini yitirme.

Çeviren: Cihan Karamancı

www.ithaki.com.tr

ithaki

JOE HILL

ŞE7T4N, Boynuzlar ve *Kadife Kutudaki Hayalet* romanlarının yanı sıra *20th Century Ghosts* ve *Strange Weather* adlı öykü derlemeleriyle 21. yüzyılın en iyi korku yazarlarından biri olan Joe Hill bu eserleriyle hem çoksatanlar listesinde zirvede yer aldı hem de ödüller kazandı. *Locke & Key* adlı çizgi roman serisiyle de Eisner Ödülü'ne layık görülen yazar New Hampshire'da yaşıyor.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

İtfaiyeci

Joe Hill
Orijinal Adı: *The Fireman*

İthaki Yayınları - 1417
Karanlık Kitaplık - 10

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak İllüstrasyonu: *Yağız Eyüşleyen*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-868-6

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2018
© İthaki, 2018
© Joe Hill, 2016

Bu eserin hakları HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan Wiliam Morrow ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Joe Hill

İtfaiyeci

Çeviren
Cihan Karamancı

Işıl ışıl parlayan Ethan John King'e. Baban seni çok seviyor...

İlham verenler:

J. K. Rowling, yazdıkları benim bu kitabı nasıl yazacağıma yol gösterdi,

P. L. Travers, bana ihtiyacım olan şifayı verdi,

Julie Andrews, rahat yutabileyim diye yutmam için bir kaşık dolusu şekerle yetişti,

Ray Bradbury, kitabın ismini ondan çaldım,

babam, geri kalan her şeyi de ondan çaldım,

ve annem, bu öyküyü yazarken esas aldığım mikolojinin (ve mitolojinin) çoğunu beni tanıştırdı.

Draco incendia trychophyton uydurma bir hastalık olsa da benim kurgusal sporlarımın neredeyse tüm özelliklerinin doğada bulunabileceğini annem size anlatabilir.

Epigraf

Dışarıda sokak yanıyor
gerçek bir ölüm valsiyle...
—"Jungleland," Bruce Springsteen

Küllerde ve dumanda vakit geçirsem bile
Benden mutlusu yoktur tüm bu koca evrende.
—"Chim Chim Cher-ee," Robert ve Richard Sherman

Yakmak bir zevkti.
—*Fahrenheit 451*, Ray Bradbury

Giriş

YANIK

Herkes gibi Harper Grayson da televizyonda pek çok kişinin yandığını görmüştü fakat gerçek hayatta yanarken gördüğü ilk insan okulunun arkasındaki oyun bahçesindeydi.

Okullar, Boston'da ve Massachusetts'in diğer bazı kısımlarında kapalı olsa da New Hampshire'da halen açıklardı. New Hampshire'da vakalar görülmüştü ama sadece birkaç tane. Harper, tüm vücudu saran koruyucu teçhizatla donanmış bir ekibin ve yangın söndürücülerle silahlanmış hemşirelerin gözetimindeki yarım düzine hastanın Concord Hastanesi'nin güvenli bir kanadında tutulduğunu duymuştu.

Harper suratına badminton raketi yemiş Raymond Bly adlı bir birinci sınıf öğrencisinin yanağına soğuk kompres uyguluyordu. Koç Keiller her bahar badminton raketlerini çıkardığında böyle bir-iki kişi olurdu hep. Koç her seferinde çocuklara, mızmızlanmamalarını söylerdi – kırılmış dişlerini avuçlarında tuttuklarında bile. Harper bir ara sırf *ona* mızmızlanmamasını söyleyebilmek için koçun hayalarına bir badminton raketi yediğini görmek istiyordu.

Raymond revire getirildiğinde ağlamıyordu fakat kendini aynada görünce soğukkanlılığını kısa bir süreliğine yitirdi. Duyguların etkisiyle yanaklarında gamzeleri çıktı ve yüzündeki kaslar titremeye başladı. Gözü kararıp morarmış ve şişerek neredeyse kapanmıştı. Harper yansımasının çocuğa acıdan daha korkutucu geldiğinin farkındaydı.

Oğlanın dikkatini dağıtmak için acil durumlarda başvurduğu çikolata zulasına uzandı. Acil durum çikolata zulası, ayrı ayrı sarılmış birkaç çubuk çikolata barındıran eski püskü, menteşeleri paslı bir Mary Poppins beslenme çantasıydı. Orada ayrıca büyük bir kırmızı

turp ve patates de vardı. Harper onları en perişan hastaları için saklardı.

Raymond yanağına kompres yapmayı sürdürürken o da çantanın içine baktı.

"Hımm," dedi Harper. "Sanırım kutuda tek bir Twix çubuğum kalmış ve ne yalan söyleyeyim, şu anda canım bir tane çekiyor."

"Ya ben ne olacağım?" diye tıkalı bir genizle sordu Raymond.

"Sen çikolatadan daha iyisini alacaksın. Elimde kocaman, leziz bir turp var. *Çok* uslu durursan onu sana veririm ve ben de Twix'i yerim." Oğlan turpu görebilsin diye ona beslenme çantasının içini gösterdi.

"Iyy. Ben turp falan istemiyorum."

"Şöyle kocaman, tatlı, lezzetli bir patatese ne dersin? Buna Yukon Altını* derler."

"*Iyy*. Gel, Twix için bilek güreşi yapalım. Babamı bilek güreşinde yenebiliyorum."

Harper işin bittiğini düşünerek *My Favorite Things*'in** üç satırını ıslıkla çalmaya başladı. 1960'ların müzikallerinden parçalar çalmayı severdi ve yardımsever mavi alakargalar ile arsız kızılgerdanların şarkıya katıldıkları gizli fanteziler kurardı. "Benimle bilek güreşine tutuşmak istemezsin, Raymond Bly. Pek güçlü kuvvetliyimdir."

Düşünüp taşınırmış gibi yapmak için pencereden dışarı baktı. Oyun bahçesinden geçen adamı da işte o zaman gördü.

Harper durduğu noktadan, bazı yerlerine sek sek karelerinin çizili olduğu asfalt kaplı bahçeyi açıkça görebiliyordu. Bahçenin ötesinde karmaşık bir oyun setinin kurulu olduğu yarım dönümlük bir toprak alan mevcuttu. Set salıncaklardan, kaydıraklardan, bir tırmanma duvarından ve çocukların birer gong gibi vurabildikleri bir dizi çelik borudan oluşuyordu (Harper bunlardan sonuncusuna gizliden gizliye Lanetlilerin Ksilofonu derdi).

İlk ders devam ettiği için dışarıda hiç öğrenci yoktu. Revirin görüş mesafesinde bağıran, tepinen, gülüşen, çarpışan bir çocuk sürüsünün olmadığı günün tek saati buydu. Görünürdeki tek insan o adamdı. Yeşil renkli bol bir parka ve gevşek, kahverengi bir iş pantolonu giyen

---

* İnce kabuğuyla ve altın sarısı rengiyle tanınan bir kültür patatesi. —*çn*

** *The Sound of Music* (Müziğin Sesi) müzikalinden bir şarkı. —*çn*

adamın yüzü kirli bir beysbol şapkasının gölgelerinde gizliydi. Asfaltı çaprazlamasına kat ederek binanın arka tarafına yaklaştı. Başı eğikti ve yalpalıyor, düz bir çizgi üstünde yürüyemiyor gibi gözüküyordu. Harper'ın aklından geçen ilk düşünce adamın sarhoş olduğuydu. Sonra yenlerinden yükselen dumanları gördü. Ceketinden beyaz renkli seyrek bir duman çıkıyor, ellerinin etrafından ve uzun kahverengi saçlarına doğru yakasının altından dışarı taşıyordu.

Adam kaldırımın kenarına çarpıp sendeledi ve toprak alana girdi. Üç adım daha atıp sağ elini tutunma çubuklarına çıkan merdivenin tahta basamağına koydu. Harper o mesafeden bile adamın elinin tersinde bir şey, dövmeye benzeyen ama altın sarısı benekler içeren koyu bir şerit görebiliyordu. Benekler göz kamaştırıcı bir gün ışığı huzmesindeki toz zerreleri gibi parlıyordu.

Harper televizyonda bununla ilgili haberler seyretmişti ama yine de o ilk anlarda gördüğü şeye bir anlam veremedi. Mary Poppins beslenme çantasındaki küçük çikolatalar pıtır pıtır düşmeye başladı. Harper onları duymadı. Çantayı eğri bir açıda tutarak minyatür çikolataları ve şekerlemeleri yere döktüğünün farkında bile değildi. Raymond patatesin dolgun bir şapırtıyla zemine çarpmasını ve yuvarlanarak bir tezgâhın altında gözden kaybolmasını seyretti.

Sarhoş gibi yürüyen adam çökmeye başladı. Sonra kasılırcasına göbeğini öne çıkardı, başını geriye attı ve gömleğinin önünü alevler sardı. Harper süzgün, ıstıraplı yüzünü şöyle bir gördükten sonra adamın kafası bir meşaleye döndü. Sol eliyle göğsüne vurdu ama sağ eli hâlâ tahta basamağı tutuyordu. O el cayır cayır yanıyor, çam ahşabını kömürleştiriyordu. Adam başını gitgide daha geriye eğdi ve haykırmak için ağzını açtı ama dışarı sadece kapkara dumanlar fışkırdı.

Harper'ın yüzündeki ifadeyi gören Raymond arkasındaki pencereden dışarı bakmak için kafasını çevirmeye başladı. Harper beslenme çantasını bırakıp ona doğru uzandı. Bir elini soğuk komprese yapıştırdı, diğerini de Raymond'ın başının arkasına koyarak yüzünü zorla pencereden uzağa çevirdi.

"Bakma, canım," derken kendi sesindeki sakinliğe şaşmadan edemedi.

"O neydi öyle?" diye sordu oğlan.

Harper elini çocuğun başının arkasından çekti ve jaluzinin ipini

buldu. Dışarıda yanan adam dizleri üstüne yığıldı. Namaz kılarcasına başını eğdi. Parlak, soğuk nisan göğüne yağlı dumanlar saçan bir paçavra yığını gibi alev alev yandı.

Jaluzi metalik bir şakırtıyla kapanarak tüm sahneyi örttü – tabii kenarlardan delicesine taşan altın sarısı, titrek bir ışık hariç.

Birinci Kısım

TAŞIMA

NİSAN

1

Harper çocuğun eve gitmesinden bir saat sonrasına kadar okuldan ayrılmadı. Fakat o zaman bile işten erken çıkmış oluyordu. Çoğu okul gününde saat beşe kadar kalması gerekirdi, zira ebeveynleri çalışırken elli kadar çocuk okulda oyalanırdı. Bugünse saat üçte herkes gitmişti.

Revirin ışıklarını kapattıktan sonra pencerenin önünde durup oyun bahçesine baktı. Tutunma çubuklarının yanında, itfaiyenin yerden kazınamamış yanık parçalara hortum tuttuğu noktada kara bir leke vardı. Harper bir daha odasına dönmeyeceği ve bu pencereden dışarı asla bakmayacağı gibi bir önseziye kapıldı. Haklı da çıkacaktı. O akşam eyalet genelinde tüm okullar kriz sona erdiği zaman tekrar açılacakları güvencesiyle kapatılacaktı. Gel gör ki kriz bir türlü sona ermeyecekti.

Harper evi boş bulacağını zannediyordu fakat vardığında Jakob çoktan gelmişti. Adam televizyonu açıp sesini kısmıştı ve telefonda biriyle konuşuyordu. Sakin, sabit, neredeyse tembel ses tonunu duyan biri Jakob'un heyecanlı bir halde olduğunu asla tahmin edemezdi. Gerginliğini anlamak için onu volta atarken görmek lazımdı.

"Hayır. Kendi gözlerimle görmedim. Johnny Deepenau, belediyenin kamyonlarından biriyle molozları yoldan itiyormuş. Resimleri bize cep telefonundan yolladı. İçinde bir bomba patlamış gibiydi. Sanki bir terör saldırısı... dur bir dakika. Harp daha şimdi içeri girdi." Kocası telefonu indirip göğsüne bastırdı. "Eve arka yoldan geldin, değil mi? Kent merkezinden geçmiş olamazsın. North Church'ten kütüphaneye kadarki tüm yolları kapatmışlar. Bütün şehir, polis ve Ulusal Muhafız kaynıyor. Bir otobüs patlamış bir telefon direğine çarpmış. İçi o boku,

Ejderpulu denen o haltı taşıyan Çinlilerle doluymuş." Uzun, titrek bir nefes verip başını iki yana salladı. Sanki insanların böyle güzel bir günde Portsmouth'un orta yerinde alev almak gibi bir terbiyesizlik etmeleri onu hayrete düşürmüştü. Kadına arkasını dönüp telefonu yeniden kulağına dayadı. "O iyi. Haberi yokmuş. Eve sağ salim geldi ve yakın bir zamanda tekrar işe gitmesine izin vereceğimi sanıyorsa epey bir bağrışacağız demektir."

Harper kanepenin kenarına oturup televizyona baktı. Ekranda yerel haber kanalı açıktı. Hiçbir şey olmamışçasına dün geceki Celtics maçından görüntüler yayınlıyorlardı. Isaiah Thomas parmak uçlarında yükseldi, geriye düştü ve topu elinden bırakarak neredeyse yarı sahadan bir basket attı. O anda haberleri yoktu ama gelecek hafta sona ermeden basketbol sezonu bitecekti. Yaza kadar çoğu Celtics oyuncusu yanarak veya intihar ederek ölmüş olacaktı.

Jakob ip sandaletlerinde volta atmayı sürdürdü.

"Ne? Hayır. Sağ kurtulan yokmuş," dedi telefona. "Kulağa acımasızca gelebilir ama bir parçam buna seviniyor. En azından kimseye bulaştırmayacaklar." Telefonu biraz dinledi, sonra beklenmedik bir kahkaha attı. "Ateşli pupu tabağını kim sipariş etti, değil mi?"

Gezintisi onu odanın karşı ucundaki kitaplığa kadar götürmüştü. Gidecek yer kalmayınca geri gelmekten başka çaresi kalmadı. Arkasına dönerken bakışlarını tekrar Harper'a çevirdi ve bu sefer sırtını kasan bir şey gördü.

"Hey, bebeğim, iyi misin?" diye karısına sordu.

Harper ona aval aval baktı. Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Yöneltilen soru belirli bir içebakış gerektirecek kadar ilginç ve zordu.

"Hey, Danny? Kapatmam lazım. Biraz Harper'la oturacağım. Çocuklarını almaya gitmekle iyi etmişsin." Duraksayıp ekledi. "Evet, pekâlâ. Sana ve Claudia'ya fotoğrafları gönderirim ama soran olursa ben göndermedim. Selam söyle."

Jakob görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu indirip Harper'ı süzdü. "Sorun ne? Niye evdesin?"

* ABD'nin Hawaii eyaletine özgü, çeşitli kırmızı et ve deniz mahsulü ürünlerinin karışımından oluşan ve bazen ilgi çeksin diye tabağa yakılmış havai fişekler koyularak servis edilen Asya usulü bir et yemeği. Burada kurbanların Çin asıllı olmalarına atıfta bulunuluyor. *—çn*

"Okulun arkasında bir adam vardı," dedi Harper. Der demez de boğazına bir şey –fiziki bir kütleyi andıran bir duygu– takıldı.

Adam onun yanına oturup elini karısının sırtına koydu.

"Tamam," dedi. "Her şey yolunda."

Soluk borusu rahatlayan Harper sesini buldu ve kaldığı yerden devam edebildi. "Oyun bahçesinde sarhoş gibi yalpalıyordu. Sonra yere düşüp alev aldı. Samandan yapılmış gibi yandı. Okuldaki çocukların yarısı tanık oldu. Bahçe hemen hemen her sınıftan görülebiliyor. Bütün öğleden sonrayı şok geçiren çocuklarla ilgilenerek geçirdim."

"Bana hemen söylemeliydin. Telefonu kapattırmalıydın."

Harper ona doğru döndü ve başını kocasının göğsüne koydu.

"Bir ara spor salonunda kırk çocuk, birkaç öğretmen ve müdür vardı. Bazıları ağlıyor, bazıları titriyor, bazıları da kusuyordu. Benim de üçünü birden yapasım geliyordu."

"Ama yapmadın."

"Hayır. Meyve suyu dağıttım. İleri düzey tıbbi tedavi diye buna derler."

"Elinden geleni yaptın," dedi adam. "Kim bilir kaç çocuğun, hayatları boyunca karşılaşacakları en korkunç şeyi atlatmalarına yardım ettin. Bunun farkındasın, değil mi? Yaşadıkları sürece onlarla nasıl ilgilendiğini hatırlayacaklar. Hem artık hepsi geride kaldı. Burada benimle berabersin."

Harper bir müddet kocasının kolları arasında sessiz ve hareketsiz durarak kahvenin yanı sıra kocasının sürdüğü sandal ağacı kolonyasının kokularını içine çekti.

"Bu ne zaman oldu?" Jakob onu bırakıp badem rengi gözleriyle inceledi.

"Birinci derste."

"Saat üçe geliyor. Öğle yemeği yedin mi?"

"I-ıh."

"Başın dönüyor mu?"

"Hı-hı."

"Gel karnını doyuralım. Buzdolabında ne var bilmiyorum. İstersen dışarıdan sipariş verebilirim."

Ateşli pupu tabağını kim sipariş etti? diye aklından geçirdi Harper

ve oda bir geminin güvertesi gibi sallandı. Kadın kanepenin arkalığından destek aldı.

"Biraz su iyi olur," dedi.

"Şaraba ne dersin?"

"Daha da iyi."

Jakob ayağa kalktı ve raftaki altı şişelik şarap termosuna kadar gitti. Ölümcül bir bulaşıcı hastalığa hangi şarabın iyi gideceğini belirlemeye çalışırcasına şişeleri gözden geçirdi. "Bu şey sadece havanın nefes alamayacak kadar kirli olduğu ve nehirlerin lağıma benzediği ülkelerde olur sanıyordum. Çin. Rusya. Eski Bokistan Komünist Cumhuriyeti."

"Rachel Maddow* Detroit'te yüze yakın vaka olduğunu söyledi. Dün gece bundan bahsediyordu."

"Ben de onu kastettim. Bu hastalığın Çernobil veya Detroit gibi hiç kimsenin gitmek istemediği pis yerlerde olduğunu sanıyordum." Bir tıpa patladı. "Onu taşıyan birinin neden otobüse bindiğini anlamıyorum. Veya uçağa."

"Belki karantinaya alınmaktan korkuyorlardı. Sevdiklerinden ayrı tutulma düşüncesi çoğu kişi için hastalıktan daha korkutucudur. Hiç kimse yalnız ölmek istemez."

"Tabii canım. Neden başkalarını da yanında götürebilecekken yalnız ölesin ki? Hiçbir şey en yakınındakilere korkunç bir ölümcül hastalık bulaştırmak kadar sevgi ifade edemez." Karısına damıtılmış gün ışığını andıran bir kadeh altın sarısı şarap getirdi. "Bana bulaşsa sana da geçireceğime ölmeyi yeğlerim. Hatta seni riske sokacağıma. Sanırım başkalarını güvende tutacağımı bilerek kendi canımı almam daha kolay olur. Öyle bir şeyle ortalıkta gezinmek kadar sorumsuzca bir davranış düşünemiyorum." Kadehi ona verirken parmaklarından birini okşadı. Nazik bir dokunuşu, *bilgiç* bir dokunuşu vardı; Jakob'un en iyi tarafı da buydu: tam olarak ne zaman karısının bir tel saçını kulağının arkasına iteceğini veya ensesindeki tüyleri okşayacağını bilmesini sağlayan keskin bir sezgi. "Bu şeye yakalanmak ne kadar kolay? Ayak mantarı gibi bulaşıyor, değil mi? Ellerini yıkadığın ve spor salonunda yalınayak gezmediğin sürece rahatsızlanmıyor musun? Hey. *Hey*. Ölü adamın yanına yaklaşmadın ya?"

* ABD'de ünlü bir televizyon sunucusu ve siyasi yorumcu. *—çn*

"Hayır." Harper burnunu kadehe dayayıp Fransız şarabının rayihasını içine çekmekle uğraşmadı. Kocası bunu ona yirmi üç yaşında, sevişmelerinin hemen ardından ve Harper şarabın yapabileceğinden çok daha fazla aşk sarhoşuyken öğretmişti. Sauvignon blanc'ı iki yudumda bitirdi.

Jakob iç geçirerek yanına oturdu ve gözlerini yumdu. "Güzel. İşte bu güzel. İnsanlara göz kulak olmaya feci şekilde ihtiyaç duyuyorsun, Harper. Normal şartlar altında bu iyi bir şey ama bazı durumlarda önce kendine–"

Fakat Harper onu dinlemiyordu. Donakalmış olan kadın öne eğilip şarap kadehini sehpaya koydu. Televizyon programı hokey maçının önemli anlarından gri takım elbiseli bir adama, çift odaklı camların ardında utangaç bakan mavi gözlere sahip yaşlı bir haber spikerine geçmişti. Ekranın altındaki şeritte FLAŞ HABER – SPACE NEEDLE* YANIYOR yazıyordu.

"–Seattle'a geçiyoruz," dedi spiker. "Dikkat, görüntüler çok çarpıcı ve rahatsız edici. Odada çocuklar varsa ekrandan uzak tutulmalılar."

Adam sözünü bitirmeden NECN parlak, soğuk, mavi göğü delercesine yükselen Needle'ın helikopterden çekilmiş görüntülerine geçti. Kulenin içini dolduran ve pencerelerden dışarı taşan kapkara dumanlar öylesine yoğundu ki olay yerinin etrafında turlayan diğer helikopterlerin çoğunu gizliyordu.

"Aman Tanrım," dedi Jakob.

Beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu bir adam açık pencerelerinden birinden atladı. Saçları yanıyor, ekrandan çıkarken boşlukta kollarını döndürüyordu. Onu saniyeler sonra koyu renk etek giyen bir kadın izledi. Kadın aşağı atlarken eteğinin açılmasını ve iç çamaşırının görünmesini önlemek istercesine uyluklarını tutuyordu.

Jakob karısının elini kavradı. Harper parmaklarını onunkilerin arasından geçirip sıktı.

"Neler oluyor, Harper?" diye sordu adam. "Bu da ne böyle?"

* ABD'nin Seattle şehrindeki ünlü bir kule. *–çn*

MAYIS – HAZİRAN

2

FOX, Ejder'in IŞİD tarafından Rusların 1980'lerde icat ettikleri mantar sporları kullanılarak yayıldığını söyledi. MSNBC'nin haber kaynakları Pulun Halliburton'daki* mühendislerce yaratılmış ve Vahiy Kitabı'na kafayı takan tarikatçı Hıristiyanlarca çalınmış olabileceğini belirtti. CNN her iki haberi de seyircilerine aktardı.

Mayıs ve haziran boyunca her kanal alev alev yanan yerlerin canlı görüntüleri arasında yuvarlak masa tartışmalarına yer verdi.

Sonra Glenn Beck** internette yayınladığı programında, karatahtasının tam önünde yanarak öldü. Yanışı o kadar sıcaktı ki gözlüğü eriyip yüzüne yapıştı ve bunun ardından haberlerin çoğu hastalığı kimin yarattığından ziyade ona yakalanmaktan nasıl kaçınılacağına yer verir oldu.

* Farklı alanlarda faaliyet gösteren dünyanın en büyük çok uluslu şirketlerinden biri. *–çn*

** ABD'de ünlü bir sohbet programı sunucusu ve siyasi yorumcu. *–çn*

TEMMUZ

3

İtfaiyecinin biri sorun çıkarıyordu.

"Beyefendi," dedi Hemşire Lean. "Bakın, araya giremezsiniz. Sıranız geldiğinde siz de ücret ödemeden muayene edileceksiniz."

İtfaiyeci başını çevirip koridor boyunca uzanan ve köşeyi dönen kuyruğa göz attı. Sonra tekrar önüne baktı. Yüzü pislik içindeydi ve tüm itfaiyecilerin giydikleri o sarı renkli kauçuk ceketten giymişti. Kollarında boynuna sarılan bir oğlan vardı.

"Kayıt yaptırmıyorum. Bunu bırakıyorum," dedi adam. Aksanı yüzünden başlar ona doğru döndü. Bir New Hampshire itfaiyecisinin Londralılar gibi konuşmasını kimse beklememişti. "Hem bunun sırada bekleyenlerin burada bulunma sebebiyle bir ilgisi yok. Sorun küf değil. Bu oğlanın bir doktora görünmesi lazım. İki saat sonra değil, hemen *şimdi*. Bu *acil* bir durum. Bu sözde ilkyardım birimindekilere derdimi neden anlatamadığımı bilmiyorum."

Harper sıra boyunca ilerleyerek küçük çocuklara lolipoplar ve kâğıt bardaklarda elma suyu dağıtıyordu. En mutsuz çocuklar için bir cebinde bir turp, diğerinde bir patates dahi vardı.

İngiliz aksanı duymak dikkatini dağıttı ve moralini biraz düzeltti. İngiliz aksanlarını şarkı söyleyen çaydanlıklarla, cadılık okullarıyla ve tümdengelim bilimiyle bağdaştırırdı. Bunun pek sofistike bir tutum olmadığının farkındaydı ama suçluluk duyduğu da yoktu. Duygularından bizzat İngilizlerin sorumlu olduğu fikrindeydi. Dedektiflerini, büyücülerini ve dadılarını bir asır boyunca bıkıp usanmadan pazarladıktan sonra bunun sonuçlarına katlanmalıydılar.

Zaten moralinin düzelmesi de lazımdı. O sabahı kararmış, pörsü-

müş dokuları hâlâ sıcak olan, tüttürmeye devam eden kömürleşmiş ölüleri ceset torbalarına tıkarak geçirmişti. Hastanede ceset torbaları hızla tükendiğinden bir çift ölü çocuğu aynı torbaya koymak zorunda kalmıştı. Bu çok da zor olmamıştı. Çocuklar kolları birbirine dolanmış vaziyette yanarak ölmüşler, birbirlerine kaynayarak tek bir yaratığa –kömürleşmiş bir kemik yumağına– dönüşmüşlerdi. Ortaya çıkan kütle bir death metal heykeli gibiydi.

Harper haziran ayının son haftasından beri eve uğramamış ve yirmi dört saatin on sekizini Ebola mikrobunu geri püskürtmek amacıyla tasarlanmış kauçuk bir tam boy tulumun içinde geçirmişti. Eldivenler o kadar sıkıydı ki onları takabilmek için ellerine vazelin sürmesi gerekmişti. Üstü başı leş gibi profilaktik* kokuyordu. Ne zaman kendi kauçuk ve vazelin kokusunu içine çekse üniversite yatakhanelerindeki utandırıcı münasebetler aklına geliyordu.

Harper sıranın başına doğru yürüyerek İtfaiyeci'ye arkadan yaklaştı. Bekleyenleri hoşnut tutmak Hemşire Lean'in değil, onun işiydi ve Hemşire Lean'le ters düşmek gibi bir arzusu yoktu topu topu üç haftadır. Portsmouth Hastanesi'nde kadının emrinde çalışıyor ve ondan biraz korkuyordu. Tıpkı diğer tüm gönüllü hemşireler gibi.

"Beyefendi," dedi Hemşire Lean, sabırsızlıktan tizleşen bir sesle, "bu kuyruktaki herkesin işi acil. Lobiye kadar acilden başka bir vaka yok. Onları geldikleri sıraya göre alıyoruz."

İtfaiyeci omzu üzerinden kuyruğa göz gezdirdi. Bitkin ve Ejderpulundan muzdarip yüz otuz kişi (Harper hepsini tek tek saymıştı) çökük gözlü bir hınçla adamın bakışlarına karşılık verdi.

"Onların acil durumu bekleyebilir. Bu oğlanınki bekleyemez." Hızla Hemşire Lean'e doğru döndü. "Dur bunu başka bir yoldan deneyeyim."

Sağ kolu inik duruyor, onunla gövdesi arasında paslı bir demir çubuk –kancalara, sivri uçlara ve nacak başlarına sahip bir âlet– tutuyordu. Avucunu açarak çubuğun neredeyse yerdeki kirli muşambaya değene dek aşağı kaymasını ve tamamen açığa çıkmasını sağladı. Onu sallasa da havaya kaldırmadı.

"Ya o kapıdan geçmeme izin verirsin, ya da bu halliganla** ortalığı kırıp dökerim. Bir pencereyle başlar ve bilgisayarlara kadar giderim.

---

* Mikrop öldürücü bir ilaç. –*çn*

** Genellikle itfaiyecilerin kullandıkları çok amaçlı bir el âleti. –*çn*

Ya bir doktor bul ya da bırak geçeyim; ama sakın bu dokuz yaşındaki oğlan kollarımda can verirken kuyrukta bekleyeceğimi zannetme."

Albert Holmes, namı diğer Al, karantina öncesi muayene odalarına açılan çift kanatlı kapıdan geçerek aheste adımlarla koridorun ilerisinden oraya doğru yürüdü. O da bir Ebola tulumu giymişti. Al'ı sağlık personelinden farklı kılan tek şey başında kauçuk bir başlık yerine cam vizörü inik siyah bir polis kaskının olmasıydı. Ayrıca kemerini tulumunun üstüne takıp güvenlik rozetini ve telsizini onun bir yanına, teflon copunuysa diğerine asmıştı.

Harper ile Al zıt istikametlerden aynı anda yaklaştılar.

"Herkes sakin olsun," dedi Al. "Dinle, ahbap. Seni o şeyle içeri alamayız. Adına ne demiştin, holigan mı? İşte onunla. İtfaiye çalışanlarının ekipmanlarını dışarıda bırakmaları gerekir."

"Bayım? Eğer benimle gelirseniz sizinle oğlunuzun şikâyeti hakkında *seve seve* konuşurum," dedi Harper.

"O benim oğlum değil," dedi İtfaiyeci. "Ben de onun paniğe kapılmış babası değilim. Ben sadece tehlikeli derecede hasta bir çocuğa ve ağır bir demir çubuğa sahip bir adamım. Bunlardan birini almazsanız diğerini almanız gerekecek. Benimle konuşmak mı istiyorsun? Nerede? Doktorların olduğu o kapının arkasında mı, yoksa kuyruğun sonunda mı?"

Harper adamın gözünün içine bakarak ona iyi davranması, karşılığında kendisinin de ona iyi davranacağı, ona ve yanındaki çocuğa samimiyetle, güler yüzlülükle ve sabırla yaklaşacağı mesajını verdi. Adama onu korumaya çalıştığını, çünkü sakinleşmezse kendini gözlerine biber gazı sıkılmış olarak ve ensesinde bir botla yerde bulacağını anlattı. Harper bir aydan kısa zamandır kadrodaydı ama bu bile güvenliğin başa çıkılmaz hastaları zor kullanarak hizaya sokma görüntülerine alışması için yeterliydi.

"Benimle gelin. Ona bir bardak buzlu limonata verelim. Siz de bana ne gibi bir sorunu olduğunu söylersiniz."

"Yani kuyruğun sonunda. Ben de öyle düşünmüştüm." Adam Harper'a arkasını döndü ve çift kanatlı kapıya doğru bir adım attı.

Hemşire Lean hâlâ yolundaydı. Hatta kadın, Albert Holmes'tan daha bile heybetli görünüyordu. Daha iri yarıydı, kocaman göğüslere ve bir göbeğe sahipti, bir orta saha savunma oyuncusu kadar zorluydu.

"*BEYEFENDİ*," dedi hemşire, "eğer bir adım daha atarsanız sizi bu öğleden sonra morluk ve ezik için tedavi etmek zorunda kalırız." Solgun gözlü bakışlarını kuyrukta gezdirdi. Bir sonraki beyanı oradaki herkeseydi. "Sırada bir düzen olacak, işte o kadar. Bunu kolay yoldan veya zor yoldan yapabiliriz ama *illâ ki* yapacağız. Herkes beni anladı mı?"

Kuyruk boyunca alçak, mahcup mırıldanmalar geldi.

"Özür dilerim." İtfaiyeci'nin şakaklarında ter birikmişti. "Anlamıyorsunuz. Bu oğlan–"

"Nesi var? Yani diğer herkeste olanın dışında?" diye sordu Hemşire Lean.

Oğlan, Harper'ın o güne dek gördüğü en güzel çocuklardan biriydi. Boş bir gazoz şişesinin berrak, soluk yeşiliyle aynı renkteki gözlere ve karmakarışık haliyle bile şirin gözüken koyu kıvırcık saçlara sahipti. Bir şort giymişti ve baldırlarının arkasındaki izler apaçık meydandaydı: dövmeyi andıran, neredeyse zarif denebilecek kadar ince, siyah renkli ve kıvrık şeritler.

Hemşire Lean en ufak bir tasa içermeyen bir sesle sözlerini sürdürdü. "Hasta değilseniz onu tutmamalısınız. Yoksa hasta mısınız?"

"Buraya kendim için gelmedim," dedi İtfaiyeci. Bunun cevap vermekten kaçınmanın zekice bir yolu olduğu ancak daha sonra Harper'ın kafasına dank edecekti. "Hem benimle temas etmiyor."

Dediği doğruydu. Kollarındaki oğlan başını çevirmiş ve yanağını İtfaiyeci'nin yangın ceketine dayamıştı. Yine de İtfaiyeci hasta değilse ya aptallık derecesinde korkusuz ya da düpedüz aptaldı.

"Nesi var?"

"Karnı," dedi İtfaiyeci. "Karnında bir sorun var. Güçlükle ayakta durabiliyor–"

"Burası çok sıcak," dedi Hemşire Lean. "Karnı ağrıyan tek çocuğun o olmadığından eminim. Sıranın sonuna gidin ve–"

"Hayır. *Hayır. Lütfen.* Bu çocuk daha yeni annesini kaybetti. Kadın birkaç gün önce çöken bir binanın içindeydi."

Hemşire Lean'in omuzları gevşedi ve bir an için yüz hatlarında somurtkan bir sempati belirdi. İlk ve son kez İtfaiyeci'ye değil de kollarında tuttuğu çocuğa bakarmış gibi gözüktü.

"Ah. İşte bu çok üzücü. Tatlım, bu çok üzücü." Oğlan onu dinli-

yorsa bile herhangi bir belirti vermiyordu. Hemşire Lean bakışlarını İtfaiyeci'ye çevirdi ve tekrar kaşlarını çattı. "Öyle bir şeyin ardından kimin karnı ağrımaz ki?"

"Dur bir dakika. Bırak sözümü bitireyim. Çöken bir bina annesini öldürdü ve bu çocuk da oradaydı. Hemen yanı başında–"

"Bu oğlanla başına gelenleri konuşabilecek eğitimli danışmanlar var. Belki gazlı ve şekerli bir meşrubat hazımsızlığını geçirebilir."

"Hazımsızlık mı? Sen beni dinliyor musun? Onun ihtiyacı bir kola veya gülücük değil. Ona bir *doktor* lazım."

"Sırası geldiğinde doktor onu da görecek."

"Onu bir saat önce kucağıma aldığımda *çığlık attı*. Bu sana hazımsızlık gibi mi geliyor, ilgisiz kaltak?"

"*Hey*," dedi Albert Holmes. "Böyle konuşmaya hiç gerek–"

Hemşire Lean'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Uçak taklidi yapan bir çocuk gibi kollarını iki yana açtı.

"SEN VE O OĞLAN SIRANIN ARKASINA GİDİN, YOKSA O ÇELİK ÇUBUĞU DARACIK KIÇINA SOKAR, SENİ ACİLE YATIRIRIM! ANLADIN MI BENİ?"

Hemşire Lean bu sesle ona bağırsaydı Harper gözyaşlarına boğulurdu. Tepkisi afallatıcıydı – bir kasırgada yürümek gibi. Sıradaki çocuklar kulaklarını kapadılar ve yüzlerini annelerinin bacaklarına yasladılar.

İngiliz ise kılını bile kıpırdatmadı. Lean'e kötü kötü baktı. Harper oğlanın da irkilmediğinin hayal meyal farkındaydı. Hatta dalgın ve nemli gözlerle ona bakmaktan başka bir şey yaptığı yoktu. Harper çocuğun ısıdan dolayı mayıştığını farz etmişti ama anlaşılan mesele daha derindi.

Harper yine bir denemede bulundu. "Beyefendi? Size yardım edebileceğimizden eminim. Oğlanın belirtilerini sıranın sonunda konuşabiliriz. Acil tedaviye ihtiyacı varsa da hemen gidip bir doktor getiririm. Karnı ağrıyorsa bağırıp çağırarak onu daha da rahatsızlandırmak istemeyiz. Gelin koridorun aşağısında konuşalım. Lütfen. Siz ve ben... ne dersiniz?"

Adamın yüzündeki tüm öfke bir anda kayboldu ve Harper'ı bitkin bir tebessümün gölgesiyle süzdü. Oğlan annesini kaybetmiş olabilirdi ama Harper ilk kez o zaman İtfaiyeci'nin de yaslı olduğunu gördü.

Bunu onun gözlerinden, kayıpla ilişkilendirdiği yorgun parıltıdan anlayabiliyordu.

"Dire Straits'ten sen de mi hoşlanırsın? Senin gibi bir çocuk ha? En son bir hit şarkıları olduğunda sen daha oyuncaklarını çiğniyordun."

"Anlamıyorum," dedi Harper.

"Sen ve ben... ne dersin? Dire Straits?" diyen İtfaiyeci başını yan yatırıp ona meraklı bir bakış attı.

Harper ne karşılık vereceğini bilemedi. Adamın neyden bahsettiğinden emin değildi. İtfaiyeci onu azıcık daha süzdü, sonra vazgeçti. Oğlanı hafifçe sıktı ve ağzına kadar suyla dolu kırılgan bir vazo tutarcasına onu büyük bir özenle ayakları üstüne bıraktı. "İsmi Nick. Nick'i kuyruğun gerisine götürmek ister misin?" diye sordu Harper'a. "Ben de bunlarla yaptığım konuşmaya devam edebileyim."

"Bana kalırsa *ikiniz de* benimle gelmelisiniz," dedi Harper adama. Yine de oğlanı elinden tuttu. Lastik eldiven hafifçe gıcırdadı.

Çocuğun iyi olmadığını görebiliyordu. Oğlanın çilli yüzü solgundu ve ayakları üstünde sallanıyordu. Harper ayrıca onun yumuşacık, çocukluk tombulu parmaklarında endişe verici bir ısı hissedebiliyordu. Fakat sonuçta sporun bulaştığı pek çok kişinin ateşi çıkıyor, sporun kendisi de genellikle vücut ısısından iki-üç derece yüksek oluyordu. Lakin İtfaiyeci yere bırakır bırakmaz çocuk acıyla yüzünü buruşturarak belini kırdı.

İtfaiyeci çocuğun önünde çömeldi ve halliganını omzuna dayadı. O anda tuhaf bir şey yaptı: Yumruğunu sıkıp oğlana gösterdi, ardından havayı pençelercesine garip bir okşama hareketinde bulundu. Oğlan yine yüzünü buruşturdu ve Harper'ın rahatsızlanmış hiçbir çocuktan duymadığı gülünç bir çaydanlık sesi çıkardı. Ses sıkılınca öten bir oyuncağa aitti sanki.

İtfaiyeci, Harper'a bakmak için başını arkaya çevirdi fakat o konuşma fırsatı bulamadan Albert Holmes yaklaştı ve bir elini halliganın ucuna kapattı.

"Sen ne halt yediğini sanıyorsun?" dedi İtfaiyeci.

"Bayım, silahı bırakın."

İtfaiyeci âlete asıldı. Al daha sert asılarak ona dengesini kaybettirdi, sonra da bir kolunu adamın boğazına doladı. Ayaklarını altına alarak yere tutunmak için debelenen İtfaiyeci'nin bot topukları parkelere sürterek gıcırdadı.

Harper aralarındaki güreş maçını, hızlanma aşamasındaki bir atlıkarıncadayken önünden geçip giden bir manzaraymış gibi seyretti. Az önce gördüklerini hayalinde canlandırmakla meşguldü – yalnızca İtfaiyeci'nin tuhaf bir şekilde havayı pençelemesini değil, oğlanın kuvvet sınırlarının ötesindeki bir ağırlığı kaldırmak için kendini zorlarmış gibi gözükmesini de.

"Sen sağırsın," dedi çocuğa ama tabii ki kendi kendine konuşmuş oldu. Çünkü çocuk sağırdı.

Harper hemşirelik okulundayken bir günlüğüne Amerikan İşaret Dili dersi almıştı. O dersten hiçbir şey hatırlamıyordu – daha doğrusu kendisine öğretilenlerin hiçbirini hatırlamadığını *sanıyordu*. Fakat sonra kendini parmaklarını kaburgalarına doğrulturken ve böğrüne tornavidayla bir şey vidalarcasına onları çevirirken buldu. Karnının alt kısmını okşadı. *Burası ağrıyor mu?*

Nick kararsızca kafa salladı. Fakat Harper oğlanın karnına bastırdığı ellerinin altını yoklamak için uzandığında başını telaşla iki yana sallayarak bir adım geri çekildi.

"Her şey yolunda," dedi Harper, oğlanın dudak okuma ihtimaline karşı sözcükleri yavaşça ve büyük bir özenle telaffuz ederek. Bir yerlerde –belki de o bir günlük AİD dersinde– en iyi dudak okuyucuların gördüklerinin yaklaşık yüzde yetmişini anlayabildiklerini ve çoğu sağırın bu seviyenin yanına bile yaklaşamadığını duymuştu. "Dikkatli olurum."

Çocuğun göbeğini yoklamak için bir kez daha uzandı. Üst dudağı taze terle ışıldayan Nick tekrar karnını sakınarak geri çekildi. Hafifçe inledi. Harper o zaman gerçeği anladı. Artık emindi.

Kolunu İtfaiyeci'nin soluk borusuna bastıran Al adamın nefes almasını engelliyor, onu boğuyordu. Aynı hareket daha birkaç yıl önce New York City'de Eric Garner'ın ölümüne sebep olmuşsa da* modası hiç geçmemişti. Al'ın diğer eli halliganı içeri çekip aşağı bastırarak İtfaiyeci'nin göğsüne mıhlıyordu.

Harper dikkatini toplayabilseydi İtfaiyeci'nin tepkisini tuhaf bulurdu. Adam halliganı bırakmamakla birlikte kendini Albert'ın kafa-

* 2014 yılında polis şiddetine maruz kalan Eric Garner adlı bir siyahi Amerikalı sokak ortasında boğularak ölmüş ve ülke çapında büyük bir ırkçılık tartışması başlatmıştır. *–çn*

kolundan kurtarmaya da çalışmıyordu. Öyle yapmaktansa sol elindeki siyah eldivenin parmaklarını ısırıyordu. O dişleriyle eldivenini çıkarmaya çalışırken Harper berrak, çınlayan bir sesle konuşarak ikisini de durdurdu.

"Hemşire Lean? Bu çocuğu tomografiye götürmemiz için bir tekerlekli sedye lazım. Belki pediatride bu işle ilgilenebilecek birileri vardır."

Suratı asık olan Hemşire Lean aklı başka yerdeymişçesine dalgın bakışlarını İtfaiyeci'nin ötesine çevirdi. "Adın ne? Sen o yeni kızlardan birisin."

"Evet, bayan. İşe üç hafta önce başladım. Gönüllü çağrısı yaptıklarında. Harper. Harper Grayson."

"Hemşire Grayson, şimdi bunun ne yeri ne de zamanı."

"Ama olmak zorunda. Hastanın ya apandisi patlamış ya da patlamak üzere. Ayrıca işaret dili bilen bir hemşiremiz var mı? Bu çocuk işitme engelli."

İtfaiyeci onu dikkatle süzüyordu. Al da adamın omzu üzerinden Harper'a aval aval baktı. Güvenlik görevlisi o sırada kolunu gevşeterek diğer adamın nefes almasına izin vermişti. İtfaiyeci sol eliyle boğazını ovuşturdu –eldivenini çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmişti– ve Harper'a takdir ile huzur karışımı bir ifadeyle gülümsedi.

Hemşire Lean'in suratı yine asılmıştı ama şaşırmış gibi de bir hali vardı. "Tomografi çekilmeden bu teşhisi koyamazsın."

"Hiçbir şart altında bu teşhisi koyamam," dedi Harper. "Ama ben... eminim işte. Daha önce bir ilkokul hemşiresiydim ve geçen yıl benzer durumdaki bir oğlanla ilgilenmiştim. Bak, karnını nasıl kapatıyor görüyor musun?" İtfaiyeci'ye göz attı ve adamın onlara açıklamaya çalıştığı başka bir şeyi hatırlayarak kaşlarını çattı. "Çöken bina – çocuğun 'orada' olduğunu söyledin. Bina çökerken *içeride* annesiyle beraber miydi?"

"*Evet*. Ben de aynen bunu anlatmaya çalışıyordum. Annesi öldü. Nick de moloz altında kaldı. Onu dışarı çıkardığımızda fiziksel olarak, eh, biraz hırpalanmıştı ama ciddi bir sıkıntısı varmış gibi gözükmüyordu. Yemeyi ve insanlara tepki vermeyi bıraktığında bunu şok geçirmesine bağladık. Sonra bu sabah sırılsıklam terlemeye başladı ve acı çekmeden doğrulup oturamaz oldu."

"Karnına darbe aldıysa apandisi zarar görmüş olabilir. En son ne zaman tuvalete oturdu?"

"Çocukların kaka düzenlerine dikkat ettiğimi söyleyemem. Ama bu beyefendi beni bırakırsa ona sorabilirim."

Harper bakışlarını ağzı biraz açık vaziyette şaşkın şaşkın dikilen Albert'a çevirdi.

"Eh," dedi kadın. Sesi ilk defa sert çıkıyordu. "Adamı bırak. Şipşak." *Şipşak*, Mary Poppins'in en sevdiği sözlerden biriydi ve Harper çocukluğundan beri mümkün olduğu sürece küfür etmektense Julie Andrewsvari* bir tutum takınırdı. Bu ona hem sağlam bir kontrol hissi verir, hem de kendisiyle gurur duymasını sağlardı.

"Pardon, hanımefendi," diye geveleyen Al sadece kolunu İtfaiyeci'nin boğazından çekmekle kalmadı, geri çekilmeden önce adama destek de oldu.

"Şansıma beni tam zamanında bıraktın," dedi İtfaiyeci ona. Sesinde en ufak bir öfke veya hoşnutsuzluk yoktu. "Bir dakika daha sıksan bu sefer beni hastaneye yatırmanız gerekirdi." Oğlanın yanına çömeldi ama Harper'a bir tebessüm daha etmek için durakladı. "Harikasın. Senden hoşlandım. Şipşak!" Son sözcüğü *aferin!* anlamına gelirmişçesine telaffuz etti.

İtfaiyeci daha sonra başparmağıyla gözyaşlarını silmekte olan Nick'e doğru döndü. Ellerini seri bir şekilde oynatarak bir dizi hareket yaptı: kapalı yumruklar, ileri doğrultulmuş bir parmak, sıkılan bir el ve onun içinden açılarak havalanan bir diğeri. Harper'ın aklına kelebek bıçakla oynayan veya fantastik ama görünmez bir müzik âletinin tuşlarına basan bir adam geldi.

Nick üç parmağını gösterdi ve havadaki bir sineği kapmak istercesine onları birbirine yapıştırdı. Harper bunu biliyordu. Çoğu kimse de bilirdi. *Hayır.* Bunu anlayamadığı birkaç hareket daha izledi. Oğlanın elleri, kolları ve yüzü hep birlikte oynadı.

"Tuvaletini yapamadığını söylüyor. Denediğince canı yanıyormuş. Kazadan beri ihtiyaç gidememiş."

Hemşire Lean herkese idarenin kimde olduğunu hatırlatırcasına of çekti. "Tamam. Oğlunuzu muayene ettireceğiz... hem de *şipşak*. Albert, telsizden bir sedye ister misin?"

"Daha önce de söyledim – Nick, oğlum değil," dedi İtfaiyeci. "O role talip oldum ama oyun iptal edildi."

---

* Kitap beyaz perdeye uyarlandığında Mary Poppins'i canlandıran ABD'li aktris. *–çn*

"Yani yakını değilsiniz," dedi Hemşire Lean.

"Hayır."

"Öyleyse muayene olurken yanında bulunmanıza izin veremem. Ben... çok üzgünüm," dedi Hemşire Lean. Sesi o gün ilk defa sadece kararsız değil, aynı zamanda bitkin çıkıyordu. "Sadece hasta yakınları içeri girebilir."

"Ama korkacak. Sizi anlayamaz. *Beni* anlar. Benimle konuşabilir."

"Onunla iletişim kurabilecek birini buluruz," dedi Hemşire Lean. "Hem zaten o kapıdan geçtiğinde karantinaya girmiş olacak. Oraya yalnızca Ejderpuluna yakalananlar veya benim için çalışanlar girebilirler. Bu konuda istisna yapamam, beyefendi. Annesinin öldüğünü söylediniz. Başka bir akrabası var mı?"

"Başka–" diye başladı İtfaiyeci, duraksadı, kaşlarını çattı ve başını sağa sola salladı. "Hayır. Kimse kalmadı. Gelip onun yanında durabilecek hiç kimsesi yok."

"Pekâlâ. Bizi bilgilendirdiğiniz için teşekkürler. Buradan itibaren biz ona göz kulak oluruz. Onunla gerektiği gibi ilgileniriz."

"Bir dakika müsaade eder misin?" diye kadına sordu İtfaiyeci, sonra taze yaşlarla dolmuş gözlerini kırpıştıran Nick'e baktı. Ona sanki asker selamı verdi, sonra hayali bir ineği sağdı ve oğlanın göğsünü işaret ederek hareketlerini tamamladı. Nick'in tepkisi tercüme gerektirmeyecek cinstendi. İtfaiyeci'ye doğru eğildi ve adamın kendisine çok ama çok nazikçe sarılmasına müsaade etti.

"Keşke öyle yapmasaydınız, beyefendi," dedi Hemşire Lean. "Hastalığının size de bulaşmasını istemezsiniz."

İtfaiyeci cevap vermedi ve çift kanatlı kapı açılıncaya kadar oğlanı bırakmadı. Bir hemşire tekerlekli bir sedyeyi iterek koridora çıkardı.

"Daha sonra gelip onu kontrol edeceğim." İtfaiyeci, oğlanı kollarından tutarak havaya kaldırdı ve sedyeye yatırdı.

"Karantinaya girdikten sonra onu göremezsiniz," dedi Hemşire Lean.

"Öyleyse resepsiyondan halini hatırını sorarım," dedi İtfaiyeci. Albert'a ve Hemşire Lean'e buruk fakat huysuz olmayan bir tavırla baş selamı verdi, sonra Harper'a doğru döndü. "Sana borçluyum. Böyle şeyleri çok ciddiye alırım. Gelecek sefere söndürülmesi gereken bir yangının olduğunda umarım çağrılan ben olurum."

Kırk dakika sonra çocuk narkozun etkisindeydi ve pediatri cerrahı Doktor Knab karnını yararak kayısı boyutlarına kadar şişmiş bir apandisiti alıyordu. Oğlan üç gün hastanede yattı. Dördüncü gün ortadan kayboldu.

Nekahet servisindeki hemşireler çocuğun odasından çıkıp gitmediğinden eminlerdi. Pencere ardına kadar açıktı ve aşağıya atladığı teorisi kısa sürede kulaktan kulağa yayıldı. Fakat bu deliceydi – nekahet odası ikinci kattaydı. Düşüşte iki bacağı da kırılırdı.

"Biri merdiven dayamış olabilir," dedi Albert Holmes, personel odasında çorba içilirken yapılan muhabbete katılarak.

"İkinci kata ulaşabilecek bir merdiven yok," dedi Hemşire Lean asabi asabi.

"İtfaiye araçlarında var," dedi Al ağız dolusu ekmek arasından.

4

Yaz ortasının o boğucu, aşırı sıcak günlerinde, başa çıkılabilir bir krizin başa çıkılamaz bir faciaya dönecek gibi olduğu zamanlarda Portsmouth Hastanesi'nden kaybolan tek hasta o sağır oğlan değildi. Her şeyin mecazen değil gerçek anlamda yanıp kül olmasından önceki son günlerde hastalığın bulaştığı bir kişi daha sağ salim kaçmayı başardı.

O ay boyunca rüzgâr kuzeyden esmişti ve Maine'deki yangınlardan yükselen kahverengi bir sis gelip New Hampshire sahiline çökmüştü. Maine eyaleti Kanada sınırından Skowhegan ilçesine kadarki yüz altmış kilometrelik mavi ladin ve hoş kokulu çam hattı boyunca yanıyordu. Yaprak dökmeyen ağaçların tatlı-sert yanık kokusundan kaçmak için gidilebilecek hiçbir yer yoktu.

Koku Harper'ı her gece sahildeki kamp ateşlerinde kardeşi Connor'la beraber sosis pişirdiği rüyalara kadar takip ediyordu. Bazen şişlerinin ucunda kararan şeylerin sosis değil de insan kafası olduğu ortaya çıkıyordu. Harper arada bir haykırarak uyanıyordu. Diğer zamanlardaysa onu uyandıran başka birinin çığlıkları oluyordu. Hemşireler mahzendeki bir dinlenme odasını paylaşarak nöbetleşe uyuyorlardı ve hepsi de kötü rüyalar görüyordu.

Hastanede hastalığı taşıyanlar iki gruba ayrılıyordu: "semptomatik normaller" ve "tütenler." Tutuşmaya daima hazır olan tütenler aralıklarla duman çıkarıyorlardı. Saçlarından ve burun deliklerinden dumanlar yükseliyor, gözlerinden şıpır şıpır su akıyordu. Vücutlarındaki şeritler o kadar ısınıyordu ki lateks eldivenleri eritebiliyordu. Bunlar hastane önlüklerinde ve yataklarında yanık izleri bırakıyorlardı. Tehlikeli olmaları da cabasıydı. Tütenler anlaşılır bir şekilde hep isterinin sınırında oluyorlardı. Yine de durumlarının bir tavuk-yumurta yönü vardı: Bedenleri devamlı duman çıkardığı için mi panikliyorlardı,

yoksa zihinleri devamlı bir panik halinde olduğu için mi duman çıkarıyorlardı? Harper emin değildi. Tek bildiği onların yanında dikkatli olunması gerektiğiydi. Isırıyorlar, çığlık atıyorlardı. Güneşi alıp gökten indirmeye yönelik dâhice planlar kuruyorlardı. Gerçekten ejderha olduklarına karar veriyorlar ve uçmak için pencerelerden atlamayı deniyorlardı. Doktorlarının şifa getiren kısıtlı miktardaki bir ilacı sakladıklarına inanıyorlar ve onları rehin almaya teşebbüs ediyorlardı. Ordular, kongreler, dinler oluşturuyorlardı; isyanlar tasarlıyorlar, ihaneti teşvik ediyorlar, sapkınlıklara kalkışıyorlardı.

Hastaların geri kalanı Pullarla bezenseler de bedensel ve duygusal olarak normal kalıyorlardı... tâ ki kendilerini tutuşturdukları âna dek. Korku içinde olmalarına rağmen gidecek bir yerleri yoktu ve zamanları dolmadan önce birilerinin bir tedavi geliştirebileceğine inanmak istiyorlardı. Çoğunun Portsmouth'a geliş sebebi, o günlerde bile diğer yerel hastanelerin, vakaları kamyonlarla Concord'daki kampa, birkaç hafta önce bir Kızıl Haç denetim ekibini geri çeviren ve bahçe kapısının yanında bir tank bekleyen bir yere gönderdiklerine dair söylentiler dolaşmasıydı.

Hastanenin her koğuşu dolu olsa da sporlular gelmeyi sürdürüyordu. Zemin kattaki kafeterya, hastaların en sağlıklıları için devasa bir yatakhaneye dönüştürülmüştü. Harper başka iki yüz hastanın bulunduğu bir odadaki tek siyahi insan olmasından dolayı dikkat çeken Renée Gilmonton'la orada tanıştı. Renée, New Hampshire'da geyiklere zencilerden daha sık rastlandığını söylerdi. Kafası alev almışçasına tüm gözlerin üzerine çevrilmesine alışkın olduğunu, insanların kendisine yıllardır öyle baktıklarını da.

Karyolalar tüm kafeteryaya yayılan bir tür labirent teşkil ediyordu ve Renée Gilmonton o labirentin tam merkezindeydi. Harper'ın haziran sonlarında hastanede işe başlamasının öncesinden beri, çoğu insanın ejderpuluyla ortalıkta gezindiği süreden daha uzun zamandır oradaydı. Kırklı yaşlarındaydı, göze hoş gelen yuvarlak vücut hatlarına sahipti, gözlüklüydü ve başındaki muntazam cornrow* örgülere ak düşmüştü. Üstelik hastaneye yalnız gelmemişti: Yanında Daniel adın-

* Saçların kafa derisine bitişik olarak sıralar halinde sıkıca örülmesiyle yapılan Afrika kökenli bir saç modeli. *—çn*

da saksılı bir nane bitkisi ve kedisi Bay Truffaut'nun bir resmini getirmişti. Konuşacak kimsesi olmadığında onlarla konuşurdu.

Fakat Renée genelde insanların ahbaplığından mahrum kalmazdı. Önceki yaşantısında profesyonel bir iyilik meleğiydi: Yerel bir yetimhane için her hafta bir krep kahvaltısı düzenler, eyalet hapishanesindeki suçlulara edebiyat dersi verir ve şiir dinletileri düzenlerken çuvalla para kaybeden bağımsız bir kitapçıyı idare ederdi. Eski alışkanlıklar kolay unutulmuyordu. Hastaneye gelmesinden kısa süre sonra çocukların en küçükleri için her gün iki defa okuma seansları ve daha büyük hastalara yönelik bir okuma grubu tertiplemişti. *San Luis Rey Köprüsü*'nün elden ele dolaşan hafifçe kızarmış bir düzine kopyasına sahipti.

"Neden *San Luis Rey Köprüsü*?" diye sordu Harper.

"Kısmen akıl ermez trajedilerin neden gerçekleştiğini konu aldığı için," dedi Renée. "Ama ayrıca kısa bir kitap. Çoğu kimse bitirecek kadar zamanları olduğuna inandıkları bir kitap istermiş gibi geliyor bana. Durduk yerde alev alabilecekken *Taht Oyunları*'na başlamak istemezsin. İyi bir öykünün ortasında, her şeyin nasıl sonuçlandığını görme fırsatı bulamadan ölmenin haksızca bir tarafı var. Tabii aslında insanlar bir bakıma *hep* iyi bir öykünün ortasında ölürler. Kendi öykülerinin. Veya çocuklarınınkinin. Veyahut torunlarının, ölüm anlatı tutkunlarının başına beladır."

Renée kafeteryada Bayan Asbest olarak tanınıyordu, çünkü ateşi çıkmıyordu, duman tüttürmüyordu ve biri alevlere boğulduğunda çoğu kimse aksi yönde kaçarken o yanan kişiye *doğru* koşup onu söndürmeye çalışıyordu. Aslında alevlere doğru koşmak doktorların tavsiyesine aykırıydı ve Renée öyle yaptığı için sık sık azar işitiyordu. Birinin tutuştuğunu görme stresinin başkalarını da tetiklemeye yeterli olduğu yönünde bol bol delil mevcuttu. Zincirleme reaksiyonlar Portsmouth Hastanesi'nde her gün yaşanan olaylardı.

Harper ona bağlanmamak için elinden geleni yaptı. Sonuçta böyle bir işi yürütebilmenin, gün be gün çalışabilmenin tek yolu buydu. Hastalardan herhangi biriyle fazlaca yakınlaşırsa ölülerin günlük hasadı yüreğini parçalardı. Benliğinin en iyi yanları –zevzekliği, espri anlayışı, başkalarına şefkat göstermenin güzel sonuçlar doğuracağına yönelik inancı– darmadağın olurdu.

İşini yapmak için kuşandığı tek zırh Tyvek marka tam boy korunma tulumu değildi. Ayrıca kendini donuk, profesyonel bir sükûnetle sarmalıyordu. Bazen üç boyutlu bir simülasyonda yer aldığı, maskesindeki vizörün bir sanal gerçeklik ekranı olduğunu hayal ediyordu. Kimsenin ismini öğrenmemenin ve koğuştan koğuşa rotasyon yaparak hep farklı çehreler görmenin de yararı oluyordu.

Buna rağmen vardiyasının sonunda kadınlar tuvaletindeki bir bölmede hıçkıra hıçkıra ağlamak için yarım saat yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu. Fakat asla tamamen yalnız kalmıyordu. Hemşirelerin pek çoğu günlük programlarına bir vardiya sonrası ağlama nöbeti ekliyordu. Saat 21.00'de mahzendeki kadınlar tuvaleti keder dolu bir beton kutu, burun çekmelerin ve titrek nefeslerin yankılandığı bir mekân haline geliyordu.

Harper yine de Renée'ye tutuldu. Elinde değildi. Belki sebep Renée'nin kendisine onun yapamadığı her şeyi yapma izni vermesiydi. Renée herkesin ismini öğreniyor ve günlerini başkalarına bağlanarak geçiriyordu. İçleri fıkır fıkır spor kaynayan ve ağızlarından dumanlar çıkan çocukları kucağına alıp onlara kitap okuyordu. Ve hemşireler onun için ne kadar kaygılanıyorlarsa Renée de onlar için o kadar kaygılanıyordu.

"Yorgunluktan yığılıp kalırsan kimseye faydan dokunmaz," dedi bir keresinde Harper'a.

Yığılıp kalmazsam da dokunmaz, diye karşılık verdiğini hayal etti Harper. *Öyle veya böyle kimseye faydam dokunmuyor.* Fakat bunu söylemedi. Öyle yaparsa kederini dillendirmiş olurdu ve üzüntüsünü bir gün daha yaşayamayabilecek birine yıkmakla haksızlık ederdi.

Lakin Renée bir gün daha yaşadı. Ve bir gün daha. Ve bir tane daha.

Ayrıca Ejderpulunu eldivenlerle, atkılarla ve uzun kollu bluzlarla gizlemeye çalışmadı. Boğazının etrafında Puldan bir kolye, altın tozu serpiştirilmişe benzeyen birbirinden hoş halkalar vardı; kolları da aynı şekilde dirseklerine kadar bileziklerle kaplıydı. O da uyumlu olsun diye tırnaklarına sarı glitterli* siyah oje sürerdi.

"Çok daha kötüsü olabilirdi," dedi Renée. "Cerahatli veya mahrem

* Makyaj yapılırken kullanılan, diğer ürünlerin içine katılabildiği gibi ayrı olarak da tatbik edilebilen ışıltılı toz zerreleri. *—çn*

yerlerden akıntılı bir hastalık olabilirdi. Vücut parçaları çürüyüp kopabilirdi. Domuz gribinin seksi hiçbir tarafı yok. Bunun gelmiş geçmiş en seksi patojen olduğundan eminim. Bence bu halimle bir dişi kaplana benziyorum! Şişman, kılıksız bir kaplana. Kendini iyice salmış Kedikadın gibiyim."

"Kedikadın'ın şeritleri olduğunu sanmam," dedi Harper. O sırada Renée'yle beraber karyolasının kenarında oturuyordu. Kadının kedisinin fotoğrafını başıyla işaret etti. "Bu yakışıklıya kim bakıyor?"

"Sokak," dedi Renée. "Buraya gelmeden önce onu dışarı saldım."

"Üzgünüm."

"Tüm o yangınlar ne kadar fare varsa sokaklara kaçırdı. Truffaut'nun bolluk bereket içinde yaşadığından eminim. Sence biz yok olduktan sonra sağ kalırlar mı? Kediler? Yoksa onları da yanımızda mı götüreceğiz?"

"Kediler de kurtulacaklar, biz de," dedi Harper, en şenlendirici sesiyle. "Biz insanlar akıllı yaratıklarız. Bunun da bir çözümünü bulacağız."

Renée efkârla gülümsedi. Gözlerinde keyifli ve biraz acır bir bakış vardı. Kahve çekirdeği rengindeki göz bebekleri altın sarısı benekle-rle bezeliydi. Bu Ejderpulundan da olabilirdi, gözlerinin kendi doğal rengi de.

"Kim demiş akıllıyız?" diye sorarken sesinde muzipçe bir horgörü vardı. "Daha ateşe bile hükmedemedik. Hükmettiğimizi sandık ama artık onun bize hükmettiğini görüyoruz."

Odanın karşısındaki ergen bir kız onun bu savını vurgulamak istercesine çığlık atmaya başladı. Harper başını çevirdi ve hademelerin karyolasından kalkmaya çabalayan bir kızın üstüne yanmaz battaniyeler atmak için koştuklarını gördü. Kız yatağına bastırıldı ve üstü örtüldü. Battaniyelerin altında alevler fışkırdı.

Renée ona hüzünle baktı. "*Mağara Ayısı Klanı*'na daha yeni başlamıştı."

Harper vazifesi onu ne zaman kafeteryaya getirse Renée'yi arar oldu. Onunla kitaplar hakkında konuştu. Böyle bir şey –sabahları dünyanın tutuşmasıyla hiçbir ilgisi olmayan normal ve anlamsız bir sohbet edebilmek– iyi geliyordu. Bunun bir hata olduğunu, yaşça büyük kadın öldüğü zaman içindeki bir şeyin pes edeceğini bile bile Renée'yi

gününün bir parçası haline getirdi. Kaybın ilk şokunu atlattıktan sonra daha sert biri olup çıkacaktı. Ve daha sert biri olmak istemiyordu. El ele tutuşmuş yaşlı insanlar gördüğünde gözleri dolan aynı Harper Grayson olarak kalmak istiyordu.

Renée'nin bir gün gideceğini biliyordu. Bir gün öyle de oldu. Kafeteryaya temiz çarşaflarla dolu bir el arabası iten Harper daha ilk bakışta Renée'nin karyolasının boşaltılmış ve özel eşyalarının oradan alınmış olduğunu gördü. Boş yatağın manzarası karnına bir yumruk gibi indi. El arabasını bırakıp arkasına döndü, çift kanatlı kapıdan içeri daldı, güvenlik görevlilerinin yanından geçti ve koridordan aşağı koştu. Ağlamadan önce mahzendeki kadınlar tuvaletine ulaşamadı; oraya çok uzaktı. Duvara doğru döndü, bir elini ona koydu ve kendini bıraktı. Omuzları sarsılarak ağladı da ağladı.

Güvenlik görevlilerinden biri –ne tesadüftür ki Albert Holmes– onun omzuna dokundu.

"Bayan?" diye sordu. "Aman tanrım. Bayan? Sorun ne?"

Harper ilk başta tek kelime bile edemedi. Nefes almakta zorlanıyor, vücudu hıçkırıklarla baştan aşağı kasılıyordu. Hıçkırıklarını bastırdı. Adamı korkutuyordu. Albert iki yıldan kısa bir süre öncesine kadar lisesinin futbol takımında oynayan geniş omuzlu, çilli bir çocuktu ve gözyaşları içindeki bir kadının görüntüsü ona neredeyse kaldıramayacağı kadar fazla geliyordu.

"Gilmonton," dedi en sonunda, bir öksürükle beraber.

"Haberiniz yok muydu?" diye sordu Albert, şaşkın ve kısık bir sesle.

Harper başını iki yana salladı.

"Hastaneden çıktı," dedi Al. "Sabah personelinin yanından geçip gitti."

Ciğerleri ağrıyan, boğazı gözyaşlarıyla dolu olan Harper nefes nefeseydi. Artık oradan ayrılabilecek, aşağıdaki tuvalete ulaşabilecek kadar kendini toparlamış olabileceğini düşündü. Orada bir bölme bulup rahat rahat–

"Ne?" diye konuştu kadın. "Ne dedin?"

"Bir anda kalkıp gitti!" dedi Al ona. "Kaşla göz arasında hastaneyi terk etti. Küçük saksısı da kolunun altındaydı."

"Renée Gilmonton çıkıp gitti ha?" diye sordu Harper. "Hem de nanesiyle beraber? Gitmesine *izin verdiler*, öyle mi?"

Al onu kocaman açılmış meraklı gözlerle süzdü. "Güvenlik görüntülerini seyretmeniz lazım. Parlıyordu! Bir deniz feneri gibi! Kasete mutlaka bakın. Felaket bir şeydi. İncil'deki anlamıyla 'felaket' demek istiyorum. Mesaideki çocuklar tabana kuvvet kaçtılar. Onun patlayacağını sandılar. Bir nükleer bomba gibi. Renée de patlayacağından korktu. O yüzden dışarı koştu. Koşup gitti ve bir daha geri gelmedi. Başına ne geldiğini kimse bilmiyor. Ayağında pabuçları bile yoktu!"

Harper elini maskesinin altına sokup gözyaşlarını silmek istese de yapamazdı. Yüzünden en ufak bir şey silmek bile yarım saatlik bir süreçti. Beş dakika boyunca bir çamaşır suyu duşunun altına girmeden Tyvek'i çıkartamazdı. Görüşünü netleştirebilmek için gözlerini hızla kırpıştırdı.

"Bu hiç mantıklı değil. Ejderpuluna yakalanan insanlar parlamazlar ki."

"*O* parladı," dedi Al. "Kahvaltıdan hemen önce bazı küçük çocuklara kitap okuyordu. Isınmaya başlayınca kucağında oturan kız aşağı atladı. Sonra insanlar çığlık çığlığa kaçıştılar. Renée kahrolası bir Noel ağacı gibi ışığa boğuldu. Ağzımı bozduğum için kusuruma bakmayın, bayan. Videoda gözleri ölüm ışınlarına benziyordu! İki çift güvenlikçinin arasından koşarak karantinadan kaçtı. Öyle bir hali vardı ki... Onu kim görse kendini sipere atardı."

Harper beş dakika sonra koridorun aşağısındaki resepsiyon masasında diğer dört hemşireyle beraber videoyu kendi gözleriyle seyretti. Hastanedeki herkes aynı şeyi yapıyordu. Harper o gün sona ermeden önce videoyu en az on defa seyredecekti.

Sabit bir kamera, kafeterya girişinin dışındaki antiseptik beyaz parkelerle kaplı geniş koridora çevriliydi. Kapının iki yanında kendi Tyvek tulumlarının ve polis kasklarının bir kombinasyonunu giymiş birer güvenlik görevlisi vardı. Biri duvara yaslanarak bir kıskaçlı panonun sayfalarını yavaşça çeviriyordu. Diğeri kalıplanmış bir plastik sandalyede oturuyor, copunu havaya atıp tutuyordu.

Kapı kanatları çarparak açıldı ve dışarı bir spot lambası tutulmuşçasına koridor ışıkla doldu. İlk anda ışık o kadar parlaktı ki siyah-beyaz görüntüye baskın gelerek ekranı mavimsi bir renge boyadı. Sonra güvenlik kamerasındaki ışık sensörleri ışığa uyum sağladı – ama azıcık. Renée göz kamaştırıcı bir hayalet, bir kadının kum saati biçimine sahip

titrek bir parıltı olarak kaldı. Ejderpulunun süslemeyi andıran ışıltılı silueti vücut hatlarını gizliyordu. Mavi-beyaz ışık huzmeleri olan gözleri sahiden de ellili yılların ortalarında çekilmiş bir bilimkurgu filmindeki ölüm ışınlarına benziyordu. Saksılı nane bitkisini sol koltukaltında tutuyordu.

Copunu atıp tutan güvenlik görevlisi irkilerek geri kaçtı. Copu inişte omzuna çarptı ve adam sandalyesinden düştü. Diğer görevli ansızın bir kobraya dönmüşçesine kıskaçlı panosunu havaya fırlattı. Panikle kaçmaya çalışırken ayakları yerden kesildi ve zemine sertçe kıçüstü oturdu.

Renée'nin bakışları ikilinin üzerinde gezindi. Yatıştırıcı bir edayla elini kaldırdı, sonra da oradan hızla uzaklaştı.

"Bizimkilere, 'Siz beni dert etmeyin, çocuklar. Gidip kimseye zarar vermeden dışarıda patlayacağım,' demiş," diye Harper'a bildirdi Albert Holmes.

Stajyer patolog Doktor Ryall gördüklerinden etkilenmedi. Adam Ejderpulunun kritik seviyeye ulaştığı ve bilinmeyen bir sebeple hastayı derhal tutuşturmaksızın öyle kaldığı nadir vakalar okumuştu. Kendisine kulak veren herkesi Renée Gilmonton'ın kalıntılarının hastaneden en fazla otuz metre uzakta bulunacağına temin etti. Fakat bazı hademeler otoparkın ötesindeki otluk alanı tarayarak pişmiş kemikler aradıklarında çabaları sonuçsuz kaldı. Kadının hangi yöne gittiğine dair bir iz de yoktu: ne alazlanmış bir çalı ne de bir ot. Renée saksılı nanesini de yanında götürerek patlamış değil de *buharlaşmış* gibiydi.

CDC* karantina prosedürlerini denetlemek üzere ağustosta Portsmouth Hastanesi'ne bir ekip göndereceğini bildirdi ve Doktor Ryall onlara Gilmonton hadisesinin videosunu muhakkak göstereceğini söyledi. Yorumunun onlar tarafından da paylaşılacağına güveni tamdı.

Fakat CDC ekibinin videoyu görme fırsatı hiç olmadı, çünkü ağustos geldiğinde Portsmouth Hastanesi yangında kavrulmuş, içi boş bir bacaya ve Doktor Ryall tıpkı Albert Holmes, Hemşire Lean ve beş yüzü aşkın hasta gibi ölecekti.

---

* *Centers for Disease Control and Prevention* (Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi): ABD'de halk sağlığını korumaktan sorumlu devlet kurumu. *–çn*

5

Harper orada dikilerek Portsmouth Hastanesi'nin yanışını ne zamandır seyrettiğini bilmiyordu. Yoğun siyah dumanlar onun, oradaki herkesin yüzlerce metre üzerinde toplanarak bir fırtına bulutu gibi göğü kaplıyordu. Duman yığınının arkasında ışıldayan güneş kırmızı renkli ufacık bir bozuk paradan farksızdı. "Yanında marşmelov olan var mı?" dedi doktorlardan biri ve güldü. Fakat başka hiç kimse ona eşlik etmedi.

Yangın alarmı sinirleri altüst edici ötüşüne başladıktan sonra elektriklerin kesilmesi beş dakikayı bile bulmamıştı. Karanlıkta yanıp sönen çakarlar zamanı parlak, donmuş parçalara ayırmıştı. Harper ellerini önündeki hemşirenin omuzlarında tutarak bir felaketzede kuyruğuyla beraber o kekeleyen gölgelerden geçmişti. Zemin kattaki hava dumanlı ve partiküllerle bezeliydi ama yangın üzerlerinde bir yerdeydi. Alarmın bağrışı ilk başta dehşet vericiydi fakat Harper kalabalığın içinde kırk beş dakika ağır ağır ilerledikten sonra gün ışığına çıkarken neredeyse bıkkın bir haldeydi. Binadan uzaklaşıp arkasına dönene kadar vaziyetin ne kadar kötü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Biri ona birinci katın yukarısındaki hiç kimsenin dışarı çıkamadığını, bir başkasıysa yangının kafeteryada başladığını söyledi. Oradaki insanlardan biri alev almış, bunu bir diğeri ve sonra bir üçüncüsü izlemişti. Hastalar bir dizi havai fişek gibi tutuşurken güvenlik görevlilerinden biri paniklemiş ve kimse dışarı çıkmasın diye kapıyı sürgülemişti. Harper bunun doğru olup olmadığını asla öğrenemedi.

Ulusal Muhafızlar sabah erken saatlerde çıkageldiler ve askerler kalabalığı otoparkın karşı sınırına kadar geriletti. Onların ötesinde Portsmouth İtfaiyesi altı itfaiye aracı da dâhil ellerinde ne varsa yangına seferber etti. Yine de herkes bunun en ufak bir fark yaratmayacağı-

nı görebiliyordu. Kırık her pencereden alevler fışkırıyordu. İtfaiyeciler gökten yağan kapkara küllerin arasında profesyonel bir kayıtsızlıkla çalışıyorlar, hiçbir işe yaramazmış gibi gözüken hortumlarıyla dev bir fırına dönmüş hastaneye gümbür gümbür su fışkırtıyorlardı.

Harper çok sert bir darbe alıp yere yığılmış ve vücudunun hasar tespit raporu vermesini beklermiş gibi kendini afallamış, neredeyse sarsılmış hissediyordu. Tüm o alevlerin ve tüm o dumanların görüntüsü düşünme yetisini çalmıştı.

Bir ara ilginç bir şey algıladı: silah arkadaşlarıyla beraber kamyonların arasında olması gerekirken açıklanamaz bir biçimde bariyerlerin *onunla* aynı tarafında duran bir itfaiyeci. Adamı sadece kendisine baktığı için fark etti. Üstünde kaskı ve pislik içinde sarı bir ceket vardı. Elinde bir âlet, kancalarla ve bir nacak başıyla bezeli uzun bir demir çubuk tutuyordu ve Harper adamı bir yerden tanır gibi oldu. Gözlük takan ince-uzun biriydi ve yüzü baştan aşağı sivri kenarlara sahipti. Kül taneleri yumuşacık siyah lüleler şeklinde etraflarına yağarken kedere benzer bir bakışla gözünü Harper'a dikmişti. Küller Harper'ın kollarını lekelemiş, saçlarına yapışmıştı. Burnunun ucuna konan bir zerre hapşırmasına yol açtı.

Harper bu hüzünlü itfaiyeciyi nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı. Kırık çıkık olmadığını anlamak için bir çocuğun kolunu yoklarcasına hafızasını nazik, dikkatli edayla yokladı. Bir çocuk – işte bu: Onu oğlundan tanıyordu. Ama bu tümüyle doğru değildi. Harper aptallık ettiğini ve yanına kadar gidip birbirlerini nereden tanıdıklarını sormayı düşündü ama tekrar baktığında adam ortada yoktu.

Hastanenin içinde bir şey çöktü. Belki de çatı çökmüş, altındaki katı da beraberinde götürmüştü. Çatı katındaki pencerelerden sıva, toz ve kızılımsı duman bulutları fışkırdı. Kâğıt bir ağız maskesi ve mavi lateks eldivenler takmış bir Ulusal Muhafız düşmana teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

"Millet! Sizi *daha da* uzaklaştırmamız gerekiyor! Kendi güvenliğiniz için üç adım geri çekilmenizi istiyorum. Bu benim kibar sesim. Kibar olmayan sesimi duymak istemezsiniz."

Harper bir adım, sonra bir adım daha geri çekildi ve topukları üstünde sallandı. Başı dönüyordu ve boğazı kupkuruydu. Genzindeki tozu giderecek bir bardak soğuk suya hasretti ve onu elde edebileceği

akla yatkın tek yer eviydi. Araba onda değildi – hastaneden hiç ayrılmadığı için onu alması mantıklı gelmemişti. Bu yüzden gitmek üzere arkasına döndü.

Yarım blok yürümüşken ağladığını fark etti. Üzgün olduğu için mi, yoksa ortalıkta çok duman bulunduğu için mi ağladığını bilmiyordu. İkindi havası yaz kampındaki piknikler, ateşte kızartılan sosisler gibi kokuyordu. Sosis kokusunun yanan cesetlerden geldiğini akıl etti. *Rüya görüyorum*, diye düşündü. Sonra da dönüp kaldırımın yanındaki otlara kustu.

Kaldırımda ve yolda bekleyen insan kümeleri vardı ama o istifra ederken hiç kimse dönüp bakmadı. Hiç kimse yangın manzarasına kıyasla onu azıcık bile ilgi çekici bulmadı. Halk yığınları alevler karşısında büyülenir, insan ıstırabından tiksinirdi. Zaten bu da bir tasarım kusuru değil miydi? Harper elinin tersiyle ağzını silip yoluna devam etti.

Kalabalıktaki çehrelere bakmadığı için diğerlerinin arasında duran Jakob'u görmedi tâ ki adam kollarını ona dolayana dek. Jakob sarıldığı anda Harper kendini bıraktı. Dizlerinin bağı çözüldü ve kocasının üstüne yığıldı.

"Aman tanrım, iyisin," dedi adam. "Tanrım. Öyle çok korktum ki."

"Seni seviyorum," dedi Harper, çünkü bir yangın felaketinden sağ kurtulduktan sonra söylenmesi gereken, bunun gibi bir sabah vakti önem taşıyan tek şey buymuş gibi gelmişti.

"Bloklar boyunca yolları kapatmışlar," diye fısıldadı kocası. "Çok korktum. Buraya kadar bisiklet sürdüm. Artık güvendesin. Artık güvendesin, bebeğim."

Jakob onu kalabalığın arasından geçirerek bir telefon direğine götürdü. Bisikletini oraya dayamıştı. Üniversiteden beri sahip olduğu on vitesli bisikletin gidonları arasında bir sepet vardı. Bir elini karısının belide tutarak diğeriyle bisikleti itti ve yol boyunca yürürlerken Harper başını kocasının omzundan kaldırmadı. Diğer herkes hastaneye, yağlı siyah duman sütunundan tarafa, yağan küllerin arasına doğru hareket ettiğinden kalabalığın aksi yönde ilerliyorlardı.

"Sanki her gün 11 Eylül," dedi Harper. "Her gün 11 Eylül'ken hayatımızı nasıl yaşayabiliriz?"

"Daha fazla yaşayamayıncaya kadar yaşayarak," dedi Jakob.

Harper bu söze anlam veremese de kulağa hoş, hatta belki derin

geliyordu. Jakob bunu, karısının ağzını ve yanağını gümüşi beyaz bir mendille silerken söylemişti. Jakob yanında hep bir mendil taşır, Harper onun bu demode özentisini yürek sızlatacak kadar şirin bulurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Üstündeki külleri siliyorum."

"Lütfen," dedi kadın. "Lütfen."

Jakob az sonra durdu. "Tamamdır. Tertemiz oldun," deyip karısını yanağından ve dudaklarından öptü. "Aslında neden öyle yaptım bilmiyorum. Seni bir anlığına Charles Dickens romanlarındaki küçük sokak çocuklarından birine benzettim. Kirli ama pek güzel. Bak ne diyeceğim. İzin ver hatamı telafi edeyim. Eve gidelim ve seni ruhen kir pas içinde bırakayım. Ne dersin?"

Harper güldü. Jakob her nasılsa Fransız tarzı bir absürtlük anlayışına sahipti, üniversitedeyken pantomim kulübünde gösteriler düzenlemişti. İp üstünde de yürüyebilirdi – yatakta da hayatta da çevikti.

"Olur," cevabını verdi.

"İsterse tüm dünya yanıp kül olsun," dedi Jakob ona. "Sonuna kadar seni kollarımda tutacağım. Benden kaçış yok."

Harper parmak uçlarında yükselerek onun tuzlu ağzını öptü. O da ağlamıştı ama artık gülümsüyordu. Harper başını kocasının göğsüne koydu.

"Öyle yorgunum ki," dedi. "Korkmaktan. İnsanlara yardım edememekten."

Jakob yumruğunu karısının çenesine dayadı ve başını nazikçe kaldırdı. "Artık bundan vazgeçmelisin. Sorunları çözmenin sana kaldığı fikrinden. Ortalıkta koşuşturarak... yangınları söndürmeye çalışmaktan." Üzerlerinde süzülen duman bulutuna imalı bir bakış attı. "Dünyayı kurtarmak senin işin değil."

Bu öyle akla yatkın, öyle makul bir laftı ki kapıldığı huzur Harper'ın biraz içini sızlattı.

"Önce kendine göz kulak olmalısın," dedi adam. "Ve de sana göz kulak olmama izin vermelisin. Birbirimize iyi davranmak için çok az zamanımız var. O zamanı özel kılacağız. Bu geceden başlayarak her şeye değer vereceğiz."

Harper bu söz üzerine kocasını tekrar öpme ihtiyacı hissetti. Jakob'un ağzında nane şekeri ve gözyaşı tadı vardı. Karısının öpüşüne

dikkatle, çekinerek karşılık verdi. Öpüşmek yepyeni, ilginç bir tecrübeymiş... bir deneymiş gibi. Başını geriye çektiğinde yüz ifadesi ciddiydi.

"Bak bu önemli bir öpüşmeydi," dedi.

Ayak sürüyerek kaldırımda biraz daha yürüdüler. Harper başını adamın pazusuna koyup gözlerini yumdu. Birkaç adım sonra Jakob ona doladığı kolunu sıktı. Ayakta içi geçen Harper tökezledi.

"Hey," dedi adam. "Bu kadar yeter. Bak, seni bir an önce eve götürmeliyiz. Bin hadi." Bacağını bisikletin selesinin üstünden geçirdi.

"Nereye bineyim?"

"Sepete," dedi Jakob.

"Yapamayız. Yapamam."

"Yapabilirsin. Daha önce yaptın. Seni eve kadar götüreyim."

"Oraya daha bir buçuk kilometre var."

"Nasılsa yol boyunca yokuş aşağı gideceğiz. Bin artık."

Bu, yani Harper'ın bisikletin önündeki sepete çıkıp oturması üniversitedeyken yaptıkları bir soytarılıktı. Harper o zamanlar ufacık bir genç kızdı ve şimdi de bir altmış yedi boyuyla, elli iki kiloluk ağırlığıyla çok da farklı değildi. Önce gidonların arasındaki sepete, sonra da hastaneden aşağı uzanarak ilerideki bir dönemeçten sapan upuzun inişe göz gezdirdi.

"Beni öldüreceksin," dedi.

"Hayır. Bugün değil. Bin."

Harper ona direnemedi. İçinde doğal olarak pasifliğe, uzlaşmaya meyilli bir parça vardı. Bisikletin önüne geçti, bir bacağını tekerleğin üstünden attı ve poposunu sepete dayadı.

Hemen yola çıktılar. Sağındaki ağaçlar bir rüyadaymış gibi geçip gitmeye başladı. Küller kuştüyünü andıran kocaman taneler şeklinde etraflarına yağıyor, Harper'ın saçlarına ve kocasının beyzbol şapkasının siperliğine konuyordu. Kaşla göz arasında ölebilecekleri kadar hızlı gidiyorlardı.

Jantlar vızıldayarak dönüyordu. Harper nefes verdiğinde hava ağzından âdeta koparıyordu.

İnsanlar süratle hareket edene; çam ağaçları ve telefon direkleri yanlarından vızır vızır geçip gidene kadar zaman ile uzayın aynı şey olduğunu unuturlardı. Sonra tüm o devinimin arasında zaman geniş-

ler, yedi metreyi aşmak etmek için gereken zaman diğer saniyelerden daha uzun sürerdi. Harper o hızlanma hissini şakaklarında ve mide boşluğunda duyumsuyordu. Jakob'ın yanında, hastaneden uzaklaşıyor olmaktan, süratle yol almaktan memnundu. Bir müddet sepeti iki eliyle birden tuttu. Fakat daha sonra, jantlar mayıştırıcı bir müzik çıkaracak kadar uğuldamaya başladığında sepeti bırakıp kollarını iki yana açtı ve dünya hızlandıkça hızlanırken rüzgâra doğru uçan bir martı gibi boşlukta süzüldü.

6

Hastanenin yandığı gece Jakob onu evin içinde yürütürken Harper uyku vaktini geçirmiş bir çocuk gibi tekrar tekrar esniyordu. Kendini biraz sakinleştirici verilmişçesine uyanık fakat düşünmekten aciz hissediyor, o yüzden de tümüyle tahmin edilebilir olmasına rağmen şimdi ne yapacaklarını bir türlü bilemiyordu. Kocası onu ufacık elinden tutarak yatak odasına doğru götürdü. Böyle yapmasında bir sakınca yoktu. Harper yorgundu ve yatak odası gidilmesi uygun bir yere benziyordu. Sonra kendisi öylece dikilirken Jakob onun üstündeki yeşil hemşire üniformasını soydu. Harper üniformanın altına göbek deliğine kadar çıkan soluk pembe bir yaşlı kadın donu giymişti. Jakob onu da sıyırdı. Harper kocaman esnedi ve eliyle ağzını kapattı. Jakob güldü çünkü tam o anda onu öpmek için başını eğiyordu. Harper da güldü. Bu şekilde kocasının suratına esnemesi komikti.

Hastanenin yandığı gece Jakob onun çok sevdiği pençe ayaklı derin küveti doldurdu. Harper kocasının bu işi yapmak için yanından ne zaman ayrıldığını bilemedi, çünkü hiç yalnız kalmamış gibiydi. Fakat Jakob onu banyoya götürdüğünde küvet çoktan doluydu. Işıklar kapalıydı ama mumlar yanıyordu. Harper su dolu küveti gördüğüne sevindi çünkü duman, ter ve hastane kokuyordu. Ama en çok koktuğu şey dumandı ve üstüne başına kül bulaşmıştı. O küllerin bazıları muhtemelen cesetlerden gelmişti.

Hastanenin yandığı gece Jakob bir banyo beziyle onun sırtını yıkadı. Karısının boynunu ve kulaklarını ovaladı, sonra saçlarını başının üstünde toplayıp başını suya batırdı. Harper sudan gülerek çıktı. Sonra Jakob ona ayağa kalkmasını söyledi ve küvetin içinde dikilen kadını sabunladı. Göğüslerini, belini ve boynunu bir güzel köpürttü, sonra poposuna bir şaplak atıp tekrar küvete oturmasını söyledi. Harper uysalca oturdu.

Hastanenin yandığı gece Jakob dedi ki, "İnsanların *seni seviyorum* demeleri öyle bayağı ki. Bu bir hormon taşkınlığına isim takmaktan ve içine bir tutam sadakat katmaktan başka bir şey değil. Öyle demekten oldum olası hoşlanmadım. Benim dediğim şu: Şimdi ve sonuna kadar birlikteyiz. Sen mutlu olmam için gereken her şeye sahipsin. Bana her şeyin yolunda gittiğini hissettiriyorsun."

Banyo bezini sıkarak karısının ensesinden aşağı sıcak su akıttı. Harper gözlerini kapatsa da mum alevinin kızıl ışığını göz kapaklarının arkasından bile görmeyi sürdürdü.

Jakob devam etti. "Ne kadar zamanımız kaldı bilmiyorum. Elli yıl da olabilir, bir hafta da. Ama iyi bildiğim bir şey var: Birlikte geçireceğimiz bir saniyeyi bile elimizden alamayacaklar. Birlikte her şeyi paylaşacağız ve hissedeceğiz. Ve sana dokunuşumla, seni öpüşümle" –bunları söylerken ona dokundu ve onu öptü– "yaşamımdaki en güzel şey olduğunu sana göstereceğim. Ben bencil bir adamım. Senin her santimini, ömrünün her dakikasını kendime ayırmak istiyorum. Artık *benim* hayatım diye bir şey yok. *Senin* hayatın diye bir şey de. Yalnızca *bizim* hayatımız var ve onu gönlümüzce yaşayacağız. Her gün bir doğum günü pastası ve her gece yatakta seni çıplak görmek istiyorum. Ve hayatımızın sonuna geldiğimizde onu da gönlümüzce karşılayacağız. Fransa'dayken aldığımız o şarabı açacağız, en sevdiğimiz müziği dinleyeceğiz, gülüp eğleneceğiz ve kafa yapıcı haplar alıp uykuya dalacağız. Ölmek için hastanede kuyruğa giren o zavallı, çaresiz insanlar gibi çığlık çığlığa değil de parti bittikten sonra yüzümüzde tebessümlerle göçüp gideceğiz."

Sanki tekrardan evlilik yemini ediyordu. Sözleri o kadar özlem dolu, hoş ve yoğundu. Dolayısıyla bu da iyiydi.

Ama değildi – en azından tümüyle. Hastaneye gelenlere *zavallı* ve *çaresiz* demek yanlıştı. Onlarla alay etmenin edepsizce bir tarafı vardı. Renée Gilmonton zavallı ve çaresiz biri değildi. Renée Gilmonton koğuştaki çocuklar için okuma saatleri düzenlemişti.

Fakat Jakob sözünü sakınmayan biriydi. Tek tekerli bisiklet sürmedeki veya ip üstünde yürümedeki gözüpekliğini ve atletik becerilerini konuşturarak ona nasıl dokunmak, onunla nasıl beraber olmak istediğinden uzun uzadıya bahsedebilirdi. Ufak tefek, tıknaz ve kaslıydı. Entelektüel olarak da kaslı, âdeta bir zihin cambazıydı. Harper bu

entelektüel cambazlığı bazen biraz yorucu bulurdu; öyle zamanlarda her şeyi beraber tecrübe ettiklerini değil de kendini onun sadece seyircisiymiş, yanan varoluşçuluk halkasından yaptığı en son atlayışı ve uyumsuzluk tramplenine ters saltoyla inişini alkışlayacak biriymiş gibi hissederdi. Fakat şimdi ona bacaklarını açtı, çünkü adamın elleri onun hissetmeye ihtiyaç duyduğu şeyleri nasıl yapacaklarını iyi biliyordu. Hem zaten tüm bu laflar karısını arzuladığı ve Harper'ın onu mutlu ettiği anlamına geliyordu, o kadar. Harper kocasını tekrar öpme gereği duydu ve öyle de yaptı. Küvette arkasına dönüp göğüslerini soğuk porselene dayadı ve onu uzun uzun tadana kadar kaçamasın diye başının arkasını tuttu. Sonra geri çekilip bir kez daha esnedi. Jakob güldü ve öyle yapmakla iyi etti.

Hastanenin yandığı gece Harper sudan çıktı ve kocası ona bir kadeh kırmızı şarap verdi, sonra da vücuduna sıcak bir havlu sardı. Onun küvetten çıkmasına yardım etti. Harper'ı daha başka mumların yandığı yatak odasına götürdü. Onu kurulayıp yatağa yönlendirdi. Emekleyerek yatağa çıkan Harper kocasının soyunup içine girmesini istedi ama Jakob bir elini beline koyarak onu yüzükoyun yatırdı. Harper'ı bekletmekten hoşlanırdı; doğrusunu söylemek gerekirse Harper da bekletilmekten, kocasının dizginleri eline almasından hoşlanırdı. Jakob kadının vücuduna çilek kokulu bir krem sürdü. Çıplak halde yanına uzanırken bedeni kısık ışıkta esmer ve dinç, göğsü siyah kıllarla kaplıydı.

Karısını sırtüstü yuvarlayıp içine girdiğinde bunu öyle ani ve kararlı bir şekilde yaptı ki Harper ağlamaklı bir zevk sesiyle inledi. Prezervatif kayarak organından çıktığında biraz durup kaşlarını çattı fakat Harper elini aşağıya uzattı ve prezervatifi fırlatıp attı, sonra adamı kıçından tutup tekrar kendine çekti. Leş gibi duman kokan hemşire üniforması yerdeydi. Onu bir daha asla giymeyecekti. Fransız şaraplarıyla meşhur bölgenin iki yüz elli kilometrekaresi cayır cayırdı ve Calcutta'da iki milyondan fazla kişi yanarak can vermişti. Harper'ınsa tek isteği kocasını içinde hissetmek, boşalırken yüzünü görebilmekti. Nasılsa yıl sonuna kadar büyük ihtimalle öleceklerini düşünüyordu ve Jakob'u daha önce hiç böyle içine almamıştı.

Hastanenin yandığı gece mum ışığında seviştiler ve bir bebeğin ilk adımları atıldı.

AĞUSTOS

7

Sol bacağının iç kısmındaki şeridi gördüğünde Harper duştaydı.

Şeridin ne demek olduğunu daha ilk bakışta anladı ve korkudan içi büzüştü. Fakat yüzündeki serin suyu silip kendini azarladı. "Hemen evhamlanma be kadın. Bu kahrolası bir morluk."

Lakin bir morluğa benzemiyordu. Ejderpuluna benziyordu. Siyah denebilecek kadar koyu renkli hat mineralimsi görünen tuhaf altın sarısı noktalarla bezeliydi. Harper eğilerek daha yakından baktığında baldırının arkasında –aynı bacakta– başka bir iz daha gördü ve hızla doğruldu. Eliyle ağzını kapattı, çünkü hıçkırığı andıran perişan sesler çıkarıyordu ve Jakob'un duymasını istemiyordu.

Küvetten çıkarken suyu kapatmayı ihmal etti. Önemli de değildi. Sonuçta sıcak su heba ettiği yoktu, çünkü sıcak su yoktu. Elektrikler iki gündür kesikti. Harper cildindeki yapış yapışlığı yıkamak için duşa girmişti. Evin içindeki hava, bütün gün bir battaniye yığınının altında mahsur kalmışçasına boğucuydu.

Beş yıldır hemşirelik yapan parçası –yerler kanla kaplandığında ve bir hasta acıyla çığlıklar attığında bile sakin, neredeyse kayıtsız kalan parçası– kontrolü devraldı. Çıkardığı küçük hıçkırıkları bastırdı ve kendini topladı. Kurulanması ve lekelere tekrar bakması gerektiğine karar verdi. Gerçekten bir morluk olabilirdi. Hep kolayca moraran, nasıl incindiğine dair en ufak bir fikri bulunmaksızın kalçasında veya kolunda kocaman siyah izler keşfeden biri olagelmişti.

Neredeyse kurulanıncaya kadar havluyla silindi ve sol ayağını bankoya koydu. Bacağına ve sonra aynadaki yansımasına baktı. Ağlama ihtiyacının bir kez daha gözlerinin ardında kabardığını hissetti. Ne

olduğunu biliyordu. Ölüm raporlarına *Draco incendia trychophyton* yazmalarına rağmen sağlık bakanı bile ona Ejderpulu diyordu. En azından yanarak ölünceye kadar öyle demişti.

Bacağının arkasından her türlü morluktan daha koyu, parlak zerrelerle bezeli zarif bir siyah çizgi geçiyordu. Daha yakın bir incelemede uyluğundaki hattın bir şeritten çok bir soru işaretine veya orağa benzediğini gördü. Boynun omuzla birleştiği yerde hoşuna gitmeyen bir karaltıya rastladı ve saçlarını yana çekti. Orada Ejderpulunun mika zerreleriyle bezeli koyu bir çizgi daha vardı.

Solumasını düzene sokmaya, yaşadığı baş dönmesini atlatmaya çalışırken Jakob kapıyı açtı.

"Hey, yavrum, bana Bayındırlık'ta ihtiyaçları varmış. Hiç–" derken sustu ve aynadan karısına baktı.

Harper adamın yüzünün aldığı şekli görünce soğukkanlılığını yitirdiğini hissetti. Ayağını yere indirip ona doğru döndü. Jakob'un kendisine sıkıca sarılmasını istiyor ama birbirlerine dokunamayacaklarını, öyle bir şeye izin veremeyeceğini biliyordu.

Jakob bir adım geriye yalpaladı ve ona görmeyen, parlak, korkulu gözlerle baktı. "Ah, Harp. Ah, bebeğim." Bu sefer *bebeğim* derken ses tonu farklıydı. "Her tarafına bulaşmış. Bacaklarına. Sırtına."

"Hayır," dedi Harper, acizce bir tepkiyle. "Hayır. Hayır hayır *hayır*." Pulların tenindeki göremediği yerlere yayıldığını hayal etmek bile midesini bulandırıyordu.

"Orada dur," dedi adam, Harper yerinden kıpırdamamasına karşın parmakları açık olarak bir elini uzatarak. "Banyoda kal."

"Jakob," dedi Harper, "sana bakmak ve sende de var mı görmek istiyorum."

Jakob ona duyduklarını idrak edemeden bön bön baktı. Gözlerinde parlak bir şaşkınlık vardı. Sonra jeton düştü ve gözlerindeki ışık söndü. Omuzları çöktü. Cildinin bronzluğuna rağmen uzun zaman soğukta kalmışçasına solgun, gri ve kansız gözüküyordu.

"Ne gereği var ki?" diye sordu.

"Gereği sana da bulaşıp bulaşmadığını öğrenmek."

Adam başını iki yana salladı. "Tabii ki bulaştı. Sana bulaştıysa bana da bulaşmış demektir. Sıkıştık. Daha dün gece. Ve iki gün önce. Belirtileri şimdi değilse daha sonra gösteririm."

"Jakob, sana bakmak istiyorum. Dün üstümde hiç iz yoktu. Ne sevişmemizden önce ne de sonra. Hastalığın yayılma yöntemiyle ilgili her şeyi anlamış değiller ama hastaların görülür izler sergilemeden önce bulaşıcı olmadıklarını düşünen pek çok doktor var."

"İçerisi karanlıktı. Mum ışığıyla aydınlanıyorduk. Üstünde o izleri gördüysek bile gölge zannetmişizdir," dedi kocası. Kurşuni, monoton bir üslupla konuşuyordu. Suratında beliren dehşetin tıpkı bir şimşek gibi belirmesiyle kaybolması bir olmuştu. Yerini çok daha beter bir şey, ilgisizce bir teslimiyet almıştı.

"Giysilerini çıkar," dedi Harper.

Jakob tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı ve yere attı. Karısını odanın loşluğunda neredeyse kehribar sarısına çalan gözlerle süzdü. Kollarını iki yana açtı, bacaklarını çaprazladı ve çenesini kaldırdı. Çarmıha gerilmiş İsa gibi poz verdiğinin farkında değildi.

"Bir iz görüyor musun?"

Harper başını iki yana salladı.

Adam kollarını indirmeden arkasına döndü ve başını çevirip ona göz attı. "Ya sırtımda?"

"Hayır," dedi Harper yeniden. "Pantolonunu indir."

Jakob tekrar önüne döndü ve kotunun düğmesini açtı. Aralarında bir metrelik mesafeyle karşılıklı durdular. Karısı için yavaşça, sabırla soyunmasının zalimce erotik bir çekiciliği vardı. Kemerini açtı, kotunu ve iç çamaşırını aynı anda aşağıya sıyırdı. Göz temasını hiç kesmedi. Maskeyi andıran yüzü âdeta aldırışsızdı.

"Hiçbir şey yok," dedi Harper.

Jakob arkasına döndü. Kadın onun kaslı esmer uyluklarını, solgun poposunu, kalçalarındaki çökük kısımları inceledi.

"Hayır, yok," dedi.

"Duşu kapatsana," dedi Jakob ona.

Harper suyu kesti, havlusunu aldı ve saçlarını kurulamaya koyuldu. Yavaş ve düzenli bir tempoda solumaya, normalde duşun ardından yapacağı şeyleri yapmaya yoğunlaştığı sürece gözyaşlarına boğulmaktan kaçınabileceğini hissediyordu. Veya haykırmaya başlamaktan. Haykırmaya başlarsa durabileceğini sanmıyordu.

İşi bitince havluyu başına sardı ve kasvetli bir hamamı andıran yatak odasına çıktı.

Yatağın ucunda oturan Jakob pantolonunu yeniden giymişti ama tişörtünü kucağında tutuyordu. Ayakları çıplaktı. Harper onun zarif, köşeli hatlarıyla neredeyse mimari bir yapıdaki esmer ve zayıf ayaklarını oldu olası severdi.

"Hastalandığım için özür dilerim," dedi kocasına ve ansızın tekrardan ağlamanın eşiğine geldi. "Yemin ederim dün kendime iyice baktım ve bunlardan hiçbirini görmedim. Belki sana bulaşmamıştır. Belki iyisindir."

Harper son kelimeyi neredeyse telaffuz edemeyecekti. Boğazı kasılırcasına düğümleniyor, sarsılan ciğerlerinin derinliklerinden hıçkırıklar yükseliyordu. Aklından geçenler düşünülemeyecek kadar korkunçtu ama yine onları düşünmeden edemiyordu.

Kendisi de ölmüştü, kocası da. Hastalığı her ikisine de bulaştırmıştı ve onlar da diğer herkes gibi yanarak can vereceklerdi. Harper bunu biliyor, adamın yüzü bunu onun da bildiğini ele veriyordu.

"İllâ kahrolası Florence Nightingale olmak zorundaydın, değil mi?" dedi Jakob.

"Özür dilerim."

Harper kocasının da kendisiyle beraber ağlamasını isterdi. Yüzünde biraz duygu, kendi içinde hissettiklerini onun da bastırmaya çalıştığını görmek isterdi. Fakat orada yalnızca ifadesizlik, bakışlarında ve bileklerini dizlerinin üstünden gevşekçe sarkıtarak oturuşunda ise tuhaf bir umursamazlık vardı.

"Bir de iyi tarafından bak," dedi Jakob, karısının karnına göz atarak. "En azından kızsa artık isim düşünmemize gerek yok."

Sözleri bir tokat kadar fenaydı. Harper irkilerek başını çevirdi. Yine üzgün olduğunu söyleyecekti ama ağzından sadece boğuk, ümitsiz bir hıçkırık çıktı.

Bebeği bir haftadan biraz fazla zamandır biliyorlardı. Harper ona evde hamilelik testinin işeme çubuğundaki bulanık mavi artıyı gösterdiğinde Jakob hafifçe gülümsemişti. Fakat kocasına neler hissettiğini sorduğunda, *Aklımın alması için biraz zamana ihtiyacım varmış gibi hissediyorum*, demekle yetinmişti.

Ertesi gün Manchester'daki Verizon Stadı, tekinin bile içinden sağ çıkamadığı bin iki yüz evsiz sığınmacıyla beraber yanıp kül olmuş, Jakob enkaz kaldırma ve ceset toplama çalışmalarının düzenlenmesine

yardım etmesi için oradaki Bayındırlık İşleri Dairesi'ne ödünç verilmişti. Günde on üç saat çalışıyordu ve de üstü başı isle kaplı, gördüklerinin etkisiyle ağzını bıçak açmaz bir halde eve geldiğinde bebek hakkında konuşmak doğru gözükmemişti. Yine de yattıklarında karısına arkadan sarılıyor ve bir elini onun karnına koyuyordu. Harper buna dayanarak kocasının içinde biraz mutluluğun –bir amaç algısının– kıpırdandığını ummuştu.

Jakob artık hiç acele etmeden tişörtünü giydi.

"Giyin," dedi kadına. "İzlerine bakmam gerekmezse düşünmem kolaylaşır."

Harper hüngür hüngür ağlayarak elbise dolabına yürüdü. Jakob'un sesindeki duygu eksikliğine katlanamayacakmış gibi hissediyordu. Bu neredeyse hastalanma, zehirlenme fikrinden bile daha korkunçtu.

Bugün hava otuzlara çıkacaktı – yatak odası şimdiden otuz dereceydi ve storların kenarlarından sızan parlak gün ışığına bakılırsa daha da ısınacaktı. Harper bir yazlık elbise bulmak için elbise askılarını yokladı. Onu giyince kendini temiz, yalın ve taze hissettirdiği ve de şimdi aynen öyle hissetmek istediği için beyaz elbisesini seçti. Fakat sonra bir elbise giyerse bacaklarının arkasındaki şeritlerin görüneceği aklına geldi ve kocasına böyle bir eziyet çektirmek istemedi. Tabii şort da giyemezdi. Sonunda ucuz margarin renginde eski püskü bir bornoz buldu.

"Gitmen gerek," dedi adama doğru dönmeden. "Evden çıkmalı ve benden uzak durmalısın."

"Sanırım artık onun için çok geç."

"Hastalığı taşıyıp taşımadığını bilmiyoruz." Harper bornozun kuşağını bağladı ama yine dönmedi. "Emin olana kadar önlemler almamız lazım. Yanına birkaç parça giysi alıp evden gitmelisin."

"Tüm giysileri elledin. Onları lavaboda yıkadın. Sonra onları arka bahçedeki ipe astın. Katlayıp yerlerine kaldırdın."

"Öyleyse bir yerlere gidip yeni şeyler al. Market hâlâ açık olabilir."

"Tabii canım. Belki gitmişken sıcağı sıcağına kasiyer kıza biraz Ejderpulu bulaştırırım."

"Sana söyledim. Hastalığın görülür izler taşımayan kişilerden bulaşıp bulaşmadığını bilmiyorlar."

"Doğru. Bilmiyorlar. Hiçbir bok bilmiyorlar. Biz de o bilmeyenlerin

kim olduklarını bilmiyoruz. Nasıl yayıldığını gerçekten anlasalardı bu duruma düşmezdik, değil mi, bebeğim?"

Harper kocasının *bebeğim* derken takındığı alaycı, ironik tarzdan hazzetmedi. Ses tonu aşağılamaya çok yakındı.

"Hep dikkatli davrandım. Gerçekten çok dikkatliydim," dedi.

Kızarıp terlemiş tenine yapışan tam boy Tyvek tulumunun içinde bitkin bir hınçla nasıl piştiğini çok iyi hatırlıyordu. Onu giymesi de çıkarması da yirmişer dakika sürüyor, bunu bir çamaşır suyu çözeltisiyle yapılan beş dakikalık bir duşun izlemesi gerekiyordu. Sonrasında üstüne sinen ağır kauçuk, çamaşır suyu ve ter kokusunu da hatırlıyordu. Portsmouth Hastanesi'nde çalıştığı süre boyunca endüstriyel bir kazayı andıran o kokuyu hep üstünde taşımış ve buna rağmen hastalığa yakalanmıştı. Sanki berbat bir şakanın kurbanı olmuştu.

"Sen kafana takma. Spor çantamda giyebileceğim birkaç şey var," dedi adam. "Ellerini sürmediğin şeyler."

"Nereye gideceksin?"

"Nereden bileyim? Ne halt yediğinin farkında mısın?"

"Özür dilerim."

"Eh, sen böyle deyince her şey düzelmiş sayılır. Artık ikimizin de yanarak ölmesinden endişelenmem gerekmiyor."

Harper öfkelenmek kocasının korkusunu azaltacaksa bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Jakob'un iyi olmasını istiyordu.

"Bayındırlık'ta kalabilir misin?" diye sordu. "Arkadaşlarınla temasta bulunmadan?"

"Hayır," dedi adam. "Ama Johnny Deepenau öldü ve siktiriboktan karavanının anahtarları dolabında asılı duruyor. Orada kalabilirim. Johnny'yi hatırlıyor musun? Üç numaralı kamyonu kullanıyordu."

"Hastalandığından haberim yoktu."

"O değil kızı hastalandı ve yanarak öldü. Johnny de Piscataqua Köprüsü'nden atladı."

"Bilmiyordum."

"Çalışıyordun da ondan. Hastanedeydin. Eve hiç uğramıyordun. Bu sana mesaj atarak söyleyebileceğim bir şey değildi." Jakob sessiz kaldı. Başı eğik, gözleri gölgedeydi. "Johnny'ye hayranlık duymamak elde değil. Hayatın ona sunduğu en güzel şeylerin geride kaldığını ve son boktan kısım için oyalanmanın lüzumu olmadığını anladığı için.

Johnny Deepenau Budweiser içen, futbol seyreden, Donald Trump'a oy veren, *Penthouse*'tan daha derin bir şey okumayan duygusuz höddüğün tekiydi ama o kadarına aklı eriyordu. Galiba kusacağım," diye sesinin tonunu değiştirmeden ekledi ve ayağa kalktı.

Harper onu çalışma odası ve ön hol boyunca takip etti. Kocası ebeveyn yatak odasına bitişik banyoyu kullanmadı – Harper kısa süre önce kendisi girdiği için oranın artık yasak bölge olduğunu tahmin etti. Jakob doğrudan merdivenlerin altındaki tuvalete gitti. Harper holde durup kapalı kapının arkasından onun öğürmesini dinledi ve ağlamama idmanları yaptı. Kocasının yanındayken sulugözlülük etmemek, kendi duygularıyla ona yük olmamak istiyordu. Aynı zamanda da Jakob'un şefkatli bir laf etmesini, kendisi için kederli görünmesini arzuluyordu.

Sifon çekildi ve Harper kocasına yer açmak için çalışma odasında geri kaçtı. Jakob'un akşamları oturup yazı yazdığı çalışma masasının yanında durdu. Jakob neredeyse kazara Portsmouth Bayındırlık İşleri Dairesi'nde bir müdür yardımcısı olup çıkmıştı, asıl niyeti romancı olmaktı. Yazmak için üniversiteyi bırakmıştı ve o zamandan beri –altı yıldır– kitabı üstünde çalışmaktaydı. Kimsenin hatta Harper'ın bile okumasına izin vermediği 130 sayfa bitirmişti. Kitabın adı *Viranlığın Sabanı*'ydı. Harper ona başlıktan nefret ettiğini asla söylememişti.

Jakob tuvaletten çıktı, çalışma odasının girişine kadar geldi ve orada durdu. Bir ara üstünde FREIGHTLINER* yazan beysbol şapkasını bulmuştu. Harper bunun, yani Brooklyn hippilerinin John Deere** şapkaları takmalarının hep ironik olduğunu düşünmüştü. Tabii hâlâ öyle bir şey yapıyorlarsa. Gerçekten öyle bir şey yaptılarsa.

Siperliğin altındaki gözler kanlı ve dalgındı. Harper kocasının tuvaletteyken ağlayıp ağlamadığını merak etti. Jakob'un onun için ağladığı düşüncesi moralini biraz düzeltti.

"Beklemeni istiyorum," dedi adam.

Anlamayan Harper ona soran gözlerle baktı.

"Bana da bulaşıp bulaşmadığını anlamamız ne kadar sürer?" diye sordu Jakob.

---

* ABD'de büyük bir kamyon markası. –*çn*

** Tarım, inşaat ve ormancılık makineleri üreten büyük bir Amerikan şirketi. Burada hippilerin genellikle ağır işlerle uğraşmadıklarına atıfta bulunuluyor. –*çn*

"Sekiz hafta," dedi Harper. "Ekimin sonuna kadar bir belirti göstermezsen hiçbir şeyin yoktur."

"Tamam. Sekiz hafta. Bence bu saçmalığın daniskası – *sende* varsa *bende de* olacağını ikimiz de biliyoruz. Ama sekiz hafta bekleyelim. İkimizde de varsa konuştuğumuz gibi birlikte hallederiz." Gözünü ayaklarına dikip bir müddet sessiz kaldı, sonra kafa salladı. "Eğer bende yoksa sen hallederken yanında olurum."

"Neyi halledeceğiz ki?"

Jakob yüzünde gerçek bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kendimizi öldüreceğiz. Tanrım. Bunu konuşmuştuk. Hastalığa yakalanırsak ne yapacağımızı. Uykuya dalmanın bekleyip de yanarak ölmekten daha iyi olacağında anlaşmıştık."

Harper boğazının sıkıca düğümlendiğini hissetti. Sözcükleri o düğümden geçirebileceğini sanmasa da yapabildiğini keşfetti. "Ama hamileyim."

"Artık bebeği asla doğuramayacaksın."

Kendi tepkisi Harper'ı şaşırttı; Jakob'un donuk, kızgın katiyeti ilk defa onu gücendirdi.

"Hayır, yanılıyorsun," dedi. "Konunun uzmanı değilim ama spor hakkında senden daha çok bilgi sahibiyim. Plasenta duvarını geçemediğini gösteren incelemeler –*güvenilir* incelemeler– var. Diğer her yere gidiyor – beyne, ciğerlere... orası hariç her yere."

"Bunların hepsi palavra. Öyle bir şey söyleyen bir inceleme yok. En azından üstüne basıldığı kâğıda değer bir tane. Atlanta'daki CDC merkezi kül yığınına döndü. Artık hiç kimse bu boku incelemiyor. Bilim zamanı geride kaldı. Şimdi kaçıp saklanma ve bu şeyin bizi yakıp yok etmeden önce kendi kendini yakıp yok etmesini umma zamanı." Kendi Jakob kart, neşesiz bir sesle kendi sözlerine güldü.

"İncelemeler sürüyor. *Hâlâ.* Belçika'da. Arjantin'de. Ama peki, bana inanmak istemiyorsan keyfin bilir. Yine de şuna inan: Temmuzda hastanedeyken hasta bir kadından sağlıklı bir bebeği dünyaya getirdik. Pediatri bölümünün yanındaki fuayede bir parti verildi. Erimiş vişneli dondurma yedik ve bebeği sırayla kucağımıza aldık." Harper sağlık ekibinin bebekle anneden çok daha fazla zaman geçirdiğini belirtmedi. Doktorlar kadının ona dokunmasına izin vermemişler, anne geri gelip çocuğunu bir kerecik daha göstermelerini haykırırken bebeği odadan çıkarmışlardı.

Jakob'un yüzü artık ifadesiz değildi. Sıkıca kapattığı ağzı bembeyaz bir çizgiye dönmüştü.

"Ne yani? Bu boku kapanlar ne kadar yaşıyorlar? En iyi senaryo? Şeritler belirdikten sonra?"

"Herkes için değişiyor. Uzun dönemli birkaç vaka görüldü. Salgının başladığından beri hayatta kalanlar var. Ben belki–"

"Üç ay mı yaşarsın? Dört? Ortalaması ne? Ben ortalamanın *iki* ay bile olduğunu sanmıyorum. Sen hamile olduğunu daha *on gün önce* öğrendin." Başını hayretle iki yana salladı. "İşimizi görmek için ne aldın?"

"Ne demek istiyorsun?" Harper kocasının aklından geçenlere ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"İşi halletmek için ne aldın? O şeyden bulacağını söylemiştin – hani dişçimin kanal tedavisinden sonra verdiğinden."

"Vicodin."

"Onu ezip toz haline getirebiliriz, değil mi?"

Harper'ın bornozunun kuşağı çözülmüş ve önü açılmıştı; fakat tekrar bağlamak çok zahmetli geliyordu ve hastalıklı vücudunu kocasından saklamak istediğini unutmuştu.

"Evet. Yirmi kadar Vicodin'i toz yapıp içmek muhtemelen intihar etmenin en acısız yollarından biridir."

"O zaman işi öyle halledeceğimiz. İkimiz de Pullanırsak."

"İyi ama Vicodin'im yok. Hiç almadım ki."

"Neden? Konuşmuştuk. Alacağını söylemiştin. Hastaneden biraz aşıracağını ve hastalanırsak şarap içeceğimizi, biraz müzik dinleyeceğimizi, sonra da haplarımızı içip ölüme yelken açacağımızı söylemiştin."

"Hastaneden çıkarken yanıma almayı unuttum. O sırada diri diri yanmamak için acele ediyordum." Aslında mevcut durum düşünüldüğünde hiçbir şeyden kaçamadığı söylenebilirdi.

"Demek eve Ejderpulu getirdin ama intihar etmekte kullanabileceğimiz bir şeyler bulmakla uğraşmadın. Üstüne üstlük bir de hamile kaldın. Vay be, Harper. Ne biçim bir ay geçirmişsin." Jakob kısa, soluksuz bir kahkaha attı. Tekrar konuşmadan önce biraz bekledi. "Belki ben sorunumuzu çözecek bir şey bulabilirim. Gerekirse bir silah. Deepenau boktan kamyonetinin her tarafına NRA* etiketleri yapıştırmıştı. Silahı mutlaka vardır."

---

* *National Rifle Association* (Ulusal Tüfek Derneği): Amerika'da atıcılık sporlarını teşvik eden ve halkın silah bulundurma hakkını savunan büyük bir kuruluş. *–çn*

"Jakob. Kendimi öldürecek *değilim*," dedi Harper. "Hamile kalmamdan önce her ne konuştuysak artık önemi yok. Evet, Ejderpulu taşıyorum ama bir bebek de taşıyorum ve bu her şeyi değiştirir. Bunu göremiyor musun?"

"Yüce tanrım. Rahmindeki şey henüz bir bebek olmadı. Düşünemeyen bir hücre yığınından fazlası değil. Seni iyi bilirim. Bir kusuru tespit edilseydi kürtaj yaptırırdın. Tanrı aşkına, bir kürtaj kliniğinde çalıştın. Her sabah caninin teki olduğunu bağıran, sana bebek katili diyen insanların arasından geçerek işyerine giriyordun."

"Bebeğin bir kusuru *yok*. Zaten olsaydı bile öyle bir şey – demek istiyorum ki–"

"Ben ana rahminde pişerek ölmenin bir kusur olduğu fikrindeyim. Ya sen?"

Jakob konuşurken kollarını gövdesine dolamıştı. Harper onun titrediğini gördü.

"Gel bekleyelim. Biraz zaman tanıyalım ve bu bok bende de var mı görelim," dedi adam en sonunda. "Belki önümüzdeki sekiz hafta içerisinde tekrar fikir birliğine varırız. Belki bir ara böylesine bencilce davranmaktan vazgeçersin."

Harper ona evden çıkması gerektiğini söylemişti ama belki de gitmesini sahiden istememişti. Kocasının yakınlarda kalmayı, belki mahzende uyumayı teklif etmesini ummuştu. Hastalığıyla yapayalnız kaldığını hayal etmek onu korkutmuştu ve birbirlerine sarılamasalar dahi Jakob'un soğukkanlılığını, metanetini yanında istemişti.

Fakat son altmış saniyede bir şeyler değişmişti. Artık Jakob'un çekip gitmesine hazırdı. Hatta onun dehşetinden ve kızgın tiksintisinden arınarak loş ve tenha evlerinde bir süre yalnız kalmasının *ikisi* için de daha iyi olacağı kanaatindeydi. Böylece düşünebilir yahut düşünmekten kaçınabilir, boş boş oturabilir, ağlayabilir, kısacası canı her ne isterse yapabilirdi.

"Bisikletimle Bayındırlık İşleri'ne gideceğim," dedi Jakob. "Johnny Deepenau'nun karavan anahtarını dolabından alacağım. Seni bu öğleden sonra ararım."

"Cevap vermezsem endişelenme. Telefonumu kapatıp tekrar yatabilirim." Harper bunun ardından buruk, mutsuz bir kahkahayla güldü. "Belki uyandığımda her şeyin kötü bir rüya olduğunu görürüm."

"Evet. Öyle bir umut besleyebiliriz, bebeğim. Gel gör ki bu kötü bir rüyaysa onu ikimiz birden görüyoruz." Jakob küçük, tedirgin bir tebessüm etti ve bir anlığına yeniden Harper'ın eski dostu Jake olup çıktı.

Kocası kapıdan çıkacakken Harper arkasından seslendi. "Kimseye söyleme."

Adam bir eli kapı kolunda durakladı. "Hayır, söylemem."

"Concord'a gitmeyeceğim. Oradaki tesis hakkında dedikodular duydum."

"Evet. Orasının bir ölüm kampı olduğu dedikoduları."

"Yoksa inanmıyor musun?"

"Elbette inanıyorum. Oraya giden herkes bu boku taşıyor. Hepsi de ölecek. O yüzden tabii ki bir ölüm kampı. Tanımı gereği öyle." Jakob sıcak, dumanlı güne kapıyı açtı. "Seni oraya asla yollamam. Bu işte beraberiz. Seni ne idüğü belirsiz bir teşkilata teslim edecek değilim. Meseleyi kendimiz halledeceğiz."

Kocası herhalde bu açıklamanın iç rahatlatıcı olduğunu sanıyordu ama ne gariptir ki Harper'ın içi hiç rahatlamadı.

Jakob basamaklardan indi ve evin önündeki kıvrımlı patikayı izleyerek garajın bulunduğu yöne doğru gözden kayboldu. Karısının dışarı çıkmasını ve gidişini seyretmesini beklercesine kapıyı açık bıraktı. Harper'ın öyle yapması gerekirmiş gibi. Belki gerekiyordu da. Harper bornozunun önünü bağladı, kısa fuayeyi kat etti ve kapı aralığında durdu. Jakob bisikletini garaj yoluna kadar omzunda taşıdı. Arkasına hiç bakmadı.

Harper başını kaldırıp Portsmouth'a göz attı. Kuzey Kilisesi'nin çan kulesinin üzerinde pis bir gökyüzü asılıydı. Yaz boyunca kentin yukarısından duman hiç eksik olmamıştı. Harper bir yerde New Hampshire'ın yüzde on ikisinin yandığını okumuştu ama bunun nasıl doğru olabileceğini aklı almıyordu. Tabii bu bile Maine'e kıyasla iyiydi. Yerel haberlerde varsa yoksa Maine konuşuluyordu. Kanada'da çıkan yangın nihayet I-95 otobanına ulaşarak eyaleti resmen ikiye bölmüş, en geniş noktası neredeyse yüz altmış kilometreyi bulan bir çöle çevirmişti. Yangının sönmesi için yağmur lazımdı ama o taraflara gelen son hava sistemi ısının karşısında buharlaşmıştı. NPR'da* bir

* *National Public Radio* (Ulusal Halk Radyosu): ABD'de kısmen devlet kısmen de özel sektör kaynaklarıyla finanse edilen bağımsız radyo istasyonları ağı. *—çn*

meteorolog, yağmurun sıcak bir ocağa düşen tükürük gibi kızardığını söylemişti.

Sağda solda duman sütunları görülüyor, Strawbery Banke'tan* kirli kahverengi halkalar yükseliyordu. Hep bir şeyler yanıyordu: bir ev, bir dükkân, bir taşıt, bir insan. Alevlere boğulduğunda bir insan bedeninin çıkarabildiği duman hayret vericiydi.

Harper ön basamaktaki konumundan South Street Mezarlığı'na doğru yolun aşağısını görebiliyordu. Mezarlığın içinde, mıcır kaplı dar ara yolların birinde bir araç kalabalık bir otoparkta yer bulmaya çalışırcasına yavaş yavaş ilerliyordu. Fakat yolcu tarafındaki cam inikti ve dışarı ateş fışkırıyordu. Aracın içi alevlerle öylesine doluydu ki Harper direksiyonun önünde oturması gereken kişiyi seçemiyordu.

Harper otomobilin yoldan çıkıp çimlerin arasına girmesini ve bir mezar taşına hafifçe çarparak durmasını seyretti. Sonra Jakob'un gidişini görmek için dışarı çıktığını anımsadı. Etrafa bakındıysa da kocası çoktan gitmişti.

* Büyük bir açık hava tarih müzesi. *—çn*

EYLÜL

8

İki gün sonra sol kolu bir nota kâğıdı gibiydi. Önkolu zarif siyah çizgilerle, bir örümcek ağının telleri kadar ince çubuklarla sarılıydı ve aralarında altın sarısı notalara benzeyen lekeler vardı. Harper kendini her birkaç dakikada bir yenini sıyırıp onlara bakarken buluyordu. Ertesi haftanın sonlarına doğru bileğinden omzuna kadarki kısım Ejderpullarıyla bezeliydi.

Bir gün bluzunu çıkarıp gardırop aynasında kendine baktığı zaman kalçalarının hemen üstünde bir kuşağın, sarı-siyah bir dövmenin bulunduğunu gördü. Baş dönmesi ve mide bulantısı geçtiğinde lekelerin ilginç bir güzelliği olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Bazen iç çamaşırı hariç tüm giysilerini çıkarıyor ve cildinin bu yeni halini mum ışığında inceliyordu. Fazla uyuduğu yoktu ve bu incelemeler genellikle gece yarısından biraz sonra gerçekleşiyordu. Nasıl ki titrek bir ateşte bir çehre veya ahşap bir yüzeyin damarlarında bir suret hayal edilebilirse o da Pulların arasında kısmen tamamlanmış resimler görür gibi oluyordu.

Jakob'un ölü adamın karavanından yaptığı aramalar çoğunlukla bu zamana denk geliyordu.

"Nasılsın merak ettim," dedi adam. "Bugün neler yaptın?"

"Evde takıldım. Makarnadan kalanı yedim. Kömür yığınına dönmemek için çaba harcadım. Sen nasılsın?"

"Sıcağım. Burası çok sıcak. Hep çok sıcak."

"Bir pencere aç. Dışarıda hava serin. Ben hepsini açtım ve rahatım yerinde."

"Ben de açtım ama pişiyorum. Bir fırının içinde yatıyor gibiyim."

Harper kocasının serinleyememek hakkında konuşurken takındığı öfkeli tavırdan veya sıcak kendisine edilmiş bir hakaretmişçesine bu konuya takılıp kalmasından hoşlanmadı.

Uyuşuk, neredeyse lakayt bir tonla halinden bahsederek onun dikkatini dağıttı. "Sol kolumun iç kısmında açık bir şemsiyeye benzeyen Pullu bir helezon var. Rüzgâra kapılmış giden bir şemsiyeye. Sence sporun sanatsal dürtüleri var mıdır? Bilinçaltındakilere tepki veriyor ve cildini hoşuna gidebilecek resimlerle kaplamaya çalışıyor olabilir mi?"

"Hastalığından bahsetmek istemiyorum. Üstündeki o iğrenç şeyi düşünmek bile titrememe yol açıyor."

"Bak bu bana kendimi iyi hissettirdi. Sağ ol."

Adam sert, kızgın bir sesle nefes verdi. "Üzgünüm. Ben... adamsendeci değilim."

Harper gülerek sadece onu değil kendisini de şaşırttı. Sevgili Jakob'u bazen öyle zeki, öyle seçici kelimeler seçerdi ki. *Adamsendeci.* Üniversiteyi bırakmadan önce felsefe okumuştu ve tam tamına doğru sözü seçmek için kelime dağarcığını eşeleme huyundan vazgeçmemişti. İşin ilginç tarafı böyle yaparak anlaşılmaz bir biçimde hep *yanlış* sözü seçmesiydi. Bazen karısının imlasını da düzeltirdi.

Harper asıl hastalığın evliliklerinde olduğunu niye ancak hastalandıktan sonra anladığını merak etti.

Jakob tekrar denedi. "Üzgünüm. Gerçekten. Burada pişiyorum. Düşünceli davranmak çok zor."

Açık pencerelerin arasında cereyan yapan serin bir esinti Harper'ın çıplak karnını okşadı. Jakob her neredeyse havanın sıcak olduğunu nasıl düşünebilirdi?

"Acaba diyorum Ejderpulu koluma Mary Poppins'in şemsiyesini karalıyor mudur? *Mary Poppins*'i kaç kere seyrettim biliyor musun?"

"Ejderpulu bilinçaltına tepki vermiyor. *Sen* veriyorsun. Görmeye şartlandığın türde şeyler görüyorsun."

"Olabilir," dedi Harper. "Ama biliyor musun, hastanedeyken bacaklarında asma dövmeleri gibi helezonlar olan bir bahçıvan vardı. Yapraklar bile ayrı ayrı belli oluyordu. Herkes izlerin sarmaşığa benzediğinde hemfikirdi. Sanki Ejderpulu adamın mesleğini sanatsal bir açıdan yorumluyordu."

"Pulların görünümü öyle de ondan. Dikenli bitkiler gibi. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Henüz beynime ulaşmış olamaz; o yüzden hakkımda bir şey bilmesi mümkün değil. Sporun sinüslerden beyne geçmesi haftalar sürüyor. Hâlâ ilişkimizin birbirini tanıma safhasındayız."

"Tanrım," dedi Jakob. "Burada diri diri yanıyorum."

"Sempati bekliyorsan yanlış kişiyi aradın," dedi kadın.

9

Birkaç gece sonra Harper kendine bir kadeh kırmızı şarap koydu ve Jakob'un kitabının ilk sayfasını okudu. Roman azıcık bile iyiyse bir dahaki konuşmalarında metne biraz baktığını itiraf etmeye ve ona bayıldığını söylemeye karar verdi. Nasılsa Jakob'un izin almadan müsveddeye asla bakmama sözünü tutmadığı için ona kızacak hali yoktu. Harper ölümcül bir hastalık taşıyordu. Bu durum kuralları değiştirirdi.

Fakat bir sayfanın ardından romanın beş para etmediğini anladı ve her nasılsa kocasına haksızlık etmiş gibi kendini yeniden kötü hissederek onu elinden bıraktı.

Bir süre sonra, bir kadeh daha şarabın ardından –iki tanesi bebeğe zarar vermezdi– otuz sayfa okudu. Orada bırakması gerekti. Hem daha ileriye gidip hem de kocasını sevemezdi. Aslında otuz sayfa bile fazla olabilirdi.

Kitap Bayındırlık İşleri Dairesi'nde sevmediği bir işe ve imla kurallarını doğru düzgün bilmeyen, zihinsel kapasitesi yetişkin kurguya yetmediği için gençlik romanları okuyan ve kocasının sıkıntılı iç dünyasını zerre kadar anlamayan şen fakat sığ bir sarışınla evli J. adındaki eski bir felsefe öğrencisi hakkındaydı. J. varoluşsal hüsranını gidermek için bir dizi yasak ilişki yaşıyordu. Harper o ilişkilerdeki kadınları tanımlamakta hiç zorlanmadı: üniversiteden arkadaşlar, ilkokuldan öğretmenleri, eski bir kişisel antrenör. Harper bu ilişkilerin uydurma olduğuna karar verdi... fakat J.'nin gerçekte başka biriyle beraberken nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında karısına söylediği yalanlar Harper'ın aralarında geçtiğini hatırladığı konuşmalarla neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı.

Lakin J.'nin yasak ilişkilerine dair umursamazca açıklamalar her nasılsa kitabın en kötü tarafı değildi. Baş kahramanın horgörüsü Harper'ı daha da tiksindirdi.

J. Bayındırlık İşleri'nde kamyon süren adamlardan nefret ediyordu. Onların şişko suratlarından, şişko karılarından ve şişko çocuklarından nefret ediyordu. Yüksek rakımlı bölgelerde bir profesyonel lig futbol maçı için bütün yıl para biriktirmelerinden nefret ediyordu. Maçtan sonra nasıl haftalarca mutlu olduklarından ve Thermopylae Muharebesi'ni anarcasına maçın öyküsünü tekrar tekrar anlatmalarından nefret ediyordu.

Karısının bütün bayan arkadaşlarından da nefret ediyordu – J.'nin hiç arkadaşı yoktu. Latince bilmedikleri, ev yapımı değil de fabrika imalatı biralar içtikleri ve aşırı besili, aşırı şımarık yer doldurucuların bir sonraki neslini büyüttükleri için. Yine de bu onları düzmesine engel olmuyordu.

J. karısından nefret etmiyordu ama onun için bir insanın genellikle heyecanlı bir köpek yavrusuna besleyeceği türde bir sevgi besliyordu. Her fikrinin ve gözleminin karısından derhal kabul görmesi J.'ye hem iç karartıcı hem de biraz gülünç geliyordu. Kadının derhal doğru kabul etmediği tek bir eleştiride bile bulunamıyordu. Öyle ki bu durumu gırgıra dönüştürüyordu. Karısı arkadaşlarını akşam yemeğine çağırdığında yemek harika geçse bile J. ona herkesin yemekten nefret ettiğini söylüyordu. Karısı gözyaşlarına boğuluyor, adamı haklı buluyor ve doğru düzgün yemek vermeyi öğrenebilmek için hemen bazı kitaplar satın almaya koşuyordu. Hayır, J. ondan nefret etmiyordu. Fakat hem onun için hem de öyle bir kadınla evli olmasından dolayı kendisi için üzülüyordu. Ayrıca karısı çok çabuk ağlıyordu ve bu huyu paradoksal olarak duygusal bir sığlığı işaret ediyordu. ASPCA* reklamlarından gözleri dolan bir kadının densiz bir çağda insan olmanın daha derin umutsuzluğuyla başa çıkması beklenemezdi.

Tüm bunlara –alaycı hiddetine ve kendine acımasına– ilaveten Jakob'un yazımı da kötüydü. Paragrafları hiç bitmiyordu. Cümleleri de. Bazen bir yükleme ulaşması otuz kelime sürüyordu. Her bir-iki sayfada bir araya Yunanca, Fransızca veya Almanca bir laf giriyordu. Bu nüktelerden birini tercüme edebildiği nadir durumlarda Harper'a aynı şey İngilizce de söylenebilirmiş gibi geliyordu.

Okuduklarından sonra Mavisakal'ı düşünmemek Harper'ın elinde.

* Bir hayvan hakları derneği. *–çn*

Yapacağını yapıp yasak odaya bakmış ve asla görmemesi gereken şeyi görmüştü.* Kilitli kapının arkasında sadece cesetler değil horgörü de keşfetmişti. Nefreti affetmek daha kolay olurdu. Birinden nefret edersen o kişi en azından tutkuna layık demekti.

Jakob ona kitabın neyi konu aldığını somut ifadelerle hiç söylememişti ama bazen, "Gündelik bir yaşamın dehşeti hakkında," veya "Kendi zihninde karaya vurmuş bir adamın öyküsü," gibi eften püften laflar etmişti. Fakat sevişmelerin ardından roman basıldıktan sonra hayatlarının nasıl bir seyir izleyeceğine dair uzun uzun konuşmuşlardı. Jakob, Manhattan'da bir pied-à-terre** satın almalarına yetecek kadar para kazanmayı umuyordu (Harper bunun bir apartman dairesinden ne gibi bir farkı olduğunu anlamasa da öyle bir fark bulunduğunu farz ediyordu). Jakob'un esprili, akıllı ve mütevazı üslubuyla radyoda ne kadar harika olacağından heves ve heyecanla bahsetmişti. Satın almak istedikleri şeyleri, tanışmak istedikleri ünlüleri konuşmuşlardı ve şimdi hatırlarken tüm bunlar öyle bayağı, acınası ve anlamsız geliyordu ki. Kocasının parlak bir zekâsı olduğuna tüm kalbiyle ikna olması zaten yeterince kötüydü ama aynı şeye Jakob'un da inandığını ve üstelik bunu böyle kıt delillere dayanarak yaptığını keşfetmek çok daha beterdi.

Harper'ı hayrete düşüren bir diğer şey de Jakob'un böylesine rezil bir şey yazması ve onu *yıllarca* göz önünde bırakmasıydı. Fakat ne de olsa karısının kitabı okumayacağından emindi, çünkü ona okumamasını söylemişti ve onun ne kadar yumuşak başlı olduğunu anlamıştı. Harper'ın özsaygısı bütünüyle kocasının ondan olmasını ve yapmasını istediği şeyleri olmaya ve yapmaya dayalıydı. Jakob bu açıdan elbette haklı çıkmıştı. Roman belirli bir doğruluk payı taşımasaydı bu kadar korkunç olmazdı. Harper *Viranlığın Sabanı*'na ancak ölmekte olduğu için bakmıştı.

* Bir Fransız halk hikâyesi olan Mavisakal'da evlendiği kadınları teker teker öldüren bir adam ve gerçeği öğrendikten sonra diğer eşlerle aynı kaderi paylaşmamaya çalışan bir kadın anlatılır. Kadın bir gün taşradaki malikânelerinde girmesi yasak olan kapısı kilitli bir odaya girer ve orada kanlı cesetlerle karşılaşır. *—çn*

** Kişinin ikamet ettiğinden başka bir şehirde bulunan, genellikle küçük bir apartman dairesi olan bir nevi yazlık. *—çn*

Harper muntazam dursunlar diye kâğıtları güzelce istifleyip müsveddeyi kocasının çalışma masasına geri koydu. Bembeyaz başlık sayfasıyla ve tertemiz kenarlarıyla lüks bir otelin daha yeni düzeltilmiş yatağı kadar kusursuz gözüküyordu. İnsanlar otel yataklarında her türden ağza alınmaz şeyler yaparlardı.

Sonradan aklına gelen bir düşünceyle kitabın üstüne kâğıt ağırlığı olarak bir kibrit kutusu koydu. Ejderpulu tütmeye ve kaşındırmaya başlarsa kibritlerin el altında bulunmalarını istiyordu. İllâ yanacaksa önce o kahrolası kitabı yakmak en doğal hakkıymış gibi geliyordu.

10

Jakob tekrar aradığında saat neredeyse gecenin biriydi. Fakat Harper henüz yatmamış olup kendi kitabı—bebek kitabı— üstünde çalışıyordu. Kitap şöyle başlıyordu:

Merhaba! Ben senin kitap biçimindeki annenim. Kitap olmadan önce böyle gözüküyordum.

Yazının tam altına bir resmini yapıştırmıştı. Bu onun on dokuz yaşındayken ve Exeter Halk Programları Şubesi'nde okçuluk öğretirken babası tarafından çekilmiş bir fotoğraftı. Fotoğraftaki kişi soluk saçlara, kepçe kulaklara, çocuksu denebilecek cılız dizlere ve yay kirişi kazalarından ötürü iç kısımları sıyrıklarla kaplanmış kollara sahip incecik ama hoş bir kızdı. Fotoğrafta güneş arkadan vurarak saçlarını sapsarı bir haleyle çevrelemişti. Jakob resimdekinin genç bir meleğe benzediğini söylemişti.

Harper fotoğrafın altına bir dergi reklamından yırttığı gümüşi renkte yansıtıcı bir kare yapıştırmıştı. Karenin altına da şunu yazmıştı: *Birbirimize benziyor muyuz?* Kitaba nelerin gireceğine dair bir sürü fikri vardı. Yemek tarifleri. Bilgilendirmeler. En azından bir tane oyun. Fırsat bulsaydı bebeğe kendi ağzıyla söyleyeceği en sevdiği şarkıların sözleri: "Love Me Do", "My Favorite Things", "Raindrops Keep Fallin' on My Head."

Elinden gelirse kızlara özgü o iç bayıcı şeylere hiç yer vermeyecekti. Bir ilkokul hemşiresi olarak hep Mary Poppins'i örnek alıp iyi huylu bir sükûnet, özgüven ve muzipliğe tolerans havası hedeflemişti. Fakat aynı zamanda kaşık dolusu şekerle beraber verdiği ilacın da içilmesini beklemişti. Eğer çocuklar ansızın şarkı söylemeye ve şemsiyesinin

ucundan havai fişekler saçmaya başlamasının mümkün olduğunu düşünürlerse buna bir itirazı yoktu.

Bebek kitabında da aynı tonu yakalamaya çalışıyordu. Asıl soru bir çocuğun annesinden ne istediğiydi. Harper'ın buna cevabı sıyrıklar için yara bantları, yatma zamanı geldiğinde söylenecek bir şarkı, şefkat, okuldan sonra yenilecek tatlı bir şeyler, ödevlere yardım ve yumuşacık bir kucaktı. Kitabı nasıl kucaklayıcı hale getireceğini henüz çözememişti ama iç kapağın arka tarafına bir düzine yara bandıyla berber dört tane kolonyalı mendil zımbalamıştı. *Portatif Anne* adını verdiği kitabın fevkalade bir başlangıç yaptığı kanaatindeydi.

Telefon çaldığında televizyonun karşısındaydı. Televizyon hep açıktı. Altı aydır arada bir elektriklerin kesildiği zamanlar hariç hiç kapanmamıştı. Şu anda elektrikler vardı ve Harper ekranın önüne park etmesine rağmen kitabıyla ilgilendiğinden ona ilgi göstermiyordu.

Zaten seyredecek hiçbir şey yoktu. FOX hâlâ yayındaydı ama New York'tan değil Boston'dan. NBC yayını da devam ediyordu ama Orlando'dan. CNN yayınını Atlanta'dan sürdürüyordu ama akşam haberleri sunucusu Jim Joe Carter adlı Baptist bir öğretmendi ve İsa sayesinde spordan kurtulmuş insanlardan başka bir şey anlatmıyordu. Diğer kanallar HSB, Yurtiçi Güvenlik Yayını, yerel haber programları veya parazitten ibaretti. HSB kanalı Quantico, Virginia'dan yayındaydı. Washington D.C. hâlâ yanıyordu. Manhattan da. Harper FOX'u seyrediyordu. Telefon çaldığında hemen açtı. Arayanın Jakob olduğunu daha onun sesini duymadan anladı. Adamın solukları tuhaf ve biraz boğuktu. İlk başta hiçbir şey söylemedi.

"Jakob," dedi Harper. "Jakob, konuş benimle. Bir şey söyle."

"Televizyon açık mı?"

Harper elindeki kalemi bıraktı. "Sorun ne?"

Kocasıyla bir dahaki sefere nasıl konuşabileceğini bilememişti. Dargınlığını sesinden uzak tutamayacağından endişelenmişti. Jakob onun düşmanca bir tavır takındığını düşünürse sebebini bilmek isterdi ve Harper gerçeği ona söylerdi. Eskiden beri Jakob'tan hiçbir şey saklayamazdı. Fakat adamın kitabı hakkında konuşmak gibi bir arzusu yoktu. Onu düşünmek bile istemiyordu. Hamileydi, içi yanıcı bir mantarla doluydu ve az önce Venedik'in alev alev yandığını ve artık orayı gondolla asla gezemeyeceğini öğrenmişti. Tüm bunlar yaşanırken

kocasının boktan romanına edebi bir eleştiri yöneltmesini beklemek biraz fazlaydı.

Fakat Jakob sert ve mutsuz bir kahkaha attı. Çıkardığı ses Harper'ı sarstı ve en azından o an için dargınlığını unutmasına yol açtı. Bir parçası sakin, kayıtsız bir şekilde *isteri nöbeti* diye düşündü. Tanrı bilirdi ya, son yarım senedir ondan yeterince görmüştü.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en komik şey," dedi. "'Sorun ne?' Dünyanın alev alması dışında mı demek istiyorsun? Elli milyon insanın alev topuna dönmesi dışında mı? FOX'u seyrediyor musun?"

"Evet. Sorun ne, Jakob? Ağlıyorsun. Bir şey mi oldu?" Kocasının onu hakir görmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Daha beş dakika evvel ondan bir ay haber almamayı yeğlerken on saniyede yine onun için kaygılanır olmuştu. Öfkesine tutunamamak Harper'ı utandırıyordu.

"Bunu görüyor musun?"

Harper televizyona baktı. Ekranda kim bilir neredeki bir çayırın titrek görüntüsü vardı. Üzerlerinde sarı yağmurluklar, dirseğe kadar çıkan lastik eldivenler ve gaz maskeleri bulunan birkaç adam ellerindeki Bushmaster marka taarruz tüfekleriyle çayırın karşı ucundaydılar. Uzun sarı otlar çiseleyen yağmurda hafif hafif dalgalanıyor, yağmurluklu adamların ötesinde bir ağaç hattı uzanıyordu. Solda bir otoyol mevcuttu. Farları alacakaranlığa yakın havada ışıldayan bir otomobil yoldaki bir yükseltiyi aştı ve hızla geçip gitti.

"—cep telefonu kamerasıyla çekildi," dedi haber spikeri. "Sizi uyarıyoruz, görüntüler çok çarpıcı." Böyle bir laf etmeye bile değmezdi. Bugünlerde her şey çarpıcıydı.

Koruluktan insanlar çıkıyordu. Çoğu çocuktu ama yanlarında birkaç kadın da vardı. Çocuklardan bazıları çıplaktı. Kadınlardan biri de çıplaktı ama vücudunun önüne bir elbise bastırmıştı.

"Aynı şeyi gece gösterdiler," dedi Jakob. "Haberler buna bayılıyor. Bak. Arabalara bak."

Çayır tümüyle otoyolun görüş alanındaydı. Yükseltiyi bir araba, sonra bir kamyonet daha aştı. Her iki araç da çayırın yanından geçerken yavaşladı, sonra tekrar hızlandı.

Koruluktan çıkan kadınlar ve çocuklar sıkıca kümelenmişlerdi. Çocuklar ağlıyorlardı. O mesafeden sesleri hep beraber sonbaharda uluyan rüzgârları andırıyordu. Kadınlardan biri küçük bir çocuğu tutup

kollarına aldı. Olup bitenleri izlerken Harper kısa fakat yoğun bir déjà vu dalgasına, gelecekteki bir halini seyrettiğinin ihtimal dışı katiyetine kapıldı. Sanki nasıl öleceğine tanıklık ediyordu.

Elbiseyi göğsüne bastıran kadın yağmurluklu adamlardan birine doğru atıldı. O mesafeden çıplak sırtında kesikler açılmış, sonra bunlar parlak altın ipliğiyle dikilmiş gibiydi: Ejderpulu. Kadın elbisesini bıraktı ve taarruz tüfeklerinden birine doğru çırılçıplak yalpaladı.

"Bunu yapamazsınız!" diye böğürdü. "Bırakın gideliml Burası Ameri–"

İlk silah kazara ateş almış olabilirdi. Harper emin değildi. Fakat sonuçta onları vurmak için oraya getirmişlerdi; bu yüzden belki oradaki birinin kazara vurulduğunu düşünmek yanlıştı. *Erken* daha isabetli bir sözcük olabilirdi. Bir tüfeğin namlusu parladı. Çıplak kadın yaklaşmayı sürdürdü. İki adım daha attı, sonra otlara kapaklanarak gözden kayboldu.

Bunu çıt çıkmayan kısacık –ancak tek bir nefes almaya yetecek kadar– bir şaşkınlık ânı izledi. Yükseltinin ardından başka bir araba geldi ve yavaşlamaya başladı.

Diğer silahların namluları bir temmuz gecesindeki havai fişekler gibi hep birden ateşlendi. Namlular George Clooney'yi limuzininden çıkarken çekmek için birbirleriyle yarışan paparazzilerin flaşları gibi yanıp söndü – George Clooney çoktan ölmüş, New York City'ye yapılan bir insani yardım görevinde yanarak can vermiş olmasına rağmen.

Sürücüsü olayları seyretmek isteyince otoyoldan geçen araba iyice yavaşladı. Silahlar eylül yağmurunda takırdarken kadınlar ve çocuklar yere yığıldılar. Araba hızlanarak uzaklaştı.

Yağmurluklu adamlar bir kişiyi, cep telefonlu gizli gözlemciye doğru uçarcasına süzülen küçük bir kızı ıskalamışlardı. Kız bir bulutun gölgesi kadar süratle çayırı kat etti. Bebek kitabını iki eliyle birden sıkıca kavrayan ve nefesini tutan Harper içinden bir dilekte bulundu: *Bırakın gitsin. Bırakın kaçsın.* Fakat sonra kız ikiye katlandı ve havada takla atıp yere serildi. Harper onun bir insan olmadığını ancak o zaman anladı. Çayırda ilerleyen şey çıplak kadının tuttuğu elbiseydi. Rüzgâr onu bir süreliğine dans ettirmişti, hepsi bu. Dans artık sona ermişti.

Yayın tekrar haber stüdyosuna geçti. Spiker görüntüleri tekrar oy-

natan geniş ekran bir televizyonun önünde duruyordu. Ekrana sırtı dönüktü ve akıcı, sakin bir sesle konuşuyordu. Harper adamın dediklerini duyamıyordu. Jakob da konuşuyordu ama Harper onu da duyamıyordu.

Kocasının sözünü kesti. "Sence bana benziyor muydu?"

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu Jakob.

"O küçük oğlana sarılan kadın. Bana benzediğini düşündüm."

"–hastalanıp da tedavi aramayanların tehlikesini göstermekle–" diyordu spiker.

"Fark etmedim," dedi Jakob. Sesi duygu yüklüydü.

"Jakob, sorun ne söyle bana."

"Hastayım."

Harper yerinden kıpırdamamasına rağmen çok çabuk ayağa kalkmış gibi oldu. Başı dönerek ve kendini biraz bayılacakmış gibi hissederek kanepenin ucuna oturdu.

"Şeridin var mı?"

"Ateşim var."

"Tamam ama üstünde bir iz var mı?"

"Ayağımda. Morluk sandım. Dün ayağıma bir kum torbası düşürdüm ve morardığını sandım." Sesi bir an için ağlayacakmış gibi çıktı.

"Ah, Jakob. Bana bir resmini gönder. Bakmak istiyorum."

"Bakmana ihtiyacım yok."

"Lütfen. Benim hatırıma."

"Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Lütfen, Jake."

"Ne olduğunu biliyorum ve ateşim var. Öyle sıcak geliyor ki. Kırk dereceyim. Yanıyorum ve uyuyamıyorum. Rüyamda battaniyelerin tutuştuğunu görüp duruyorum ve yataktan fırlıyorum. Sen de öyle rüyalar görüyor musun?"

Hayır. Harper'ın rüyaları çok daha fenaydı. Öyle fenaydı ki kısa süre önce uyumaktan vazgeçmeye karar vermişti. Uyanık kalmak daha güvenliydi.

"Bir kum torbasıyla ne yapıyordun?" diye sordu. Umursadığından değil; hastalık harici bir konudan konuşmak belki onu sakinleştirir diye.

"İşimin başına dönmek zorundaydım. Bu riske girmeliydim. Başkalarını da hasta etme riskine. Beni bu duruma sen düşürdün."

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ansızın ortadan kaybolsaydım insanlar nerede olduğumu merak ederlerdi. Eve uğrayıp seni bulabilirlerdi. Canının bedeli daha başka canlar. Beni potansiyel bir katile çevirdin."

"Hayır, Jakob. Bu konuyu daha önce konuştuk. Vücudunda Pullar belirene kadar bulaşıcı olmuyorsun. Hemen hemen herkes bunda hemfikir. O zaman bile hastalığı sadece ciltten cilde temasla yayabiliyorsun. Henüz bir toplu katil olduğunu sanmam. Kum torbası nereden çıktı?"

"Geçen gün Bayındırlık İşleri'ndeki herkesi Piscataqua Köprüsü'ne götürüp Ulusal Muhafızların emrine verdiler. Yeni kontrol noktasından arabayla geçmeye çalışabilecek hasta puştları vurmak için bir top mevzii inşa ediliyor. Kahrolası köprüden niçin bahsediyoruz ki?"

"Bana ayağındaki izin bir fotoğrafını göndermeni istiyorum," dedi Harper. Ses tonu daha sertti. Artık hemşire sesini kullanıyordu.

"Galiba *kafamda da* var. Bazen beynime yüzlerce küçük iğne batarmış gibi oluyor."

Bu laf Harper'ı dondurdu. Kocası ilk kez isterikten de öte delice konuşuyordu.

Sözü tekrar devraldığında sesi sakin ve kararlıydı. "Hayır, Jakob. *Hayır*. Spor zamanla beyindeki miyelini ve sinirleri kaplar ama bu ancak tüm bedenin Ejderpuluyla bezendikten sonra olur."

"Biliyorum. Bana ne yaptığını iyi biliyorum. Egonu tatmin etmek için ikimizi birden öldürdün. Bebeğimizi de."

"Sen ne diyorsun?"

"O hastanede çalışmanın tehlikeli olduğunu biliyordun ama kendini önemli hissetmek istiyordun. İçinde bir şey var, Harper. Sende bir sevilme *ihtiyacı* var. Canı yanan insanlarla beraber olmak için fırsat kolluyorsun ki acıyan yerlerine bir yara bandı yapıştırabilesin ve ucuz, kolay bir sevgi görebilesin. O yüzden okul hemşiresi oldun. Dizi sıyrılmış bir çocuktan öpücük koparmak kolay tabii. Çocuklar kendilerine lolipop veren ve uf olmuş yerlerine bant yapıştıran herkesi severler."

Kocasının sesindeki şımarık hiddet Harper'ın nefesini kesti. Onu daha önce hiç böyle duymamıştı.

"Çaresizdiler," dedi. "Bulabildikleri her hemşireye ihtiyaçları vardı. Hastane seksen beş yaşındaki emekli hemşireleri bile göreve çağırıyor-

du. Evde boş oturup insanların ölmelerini televizyondan seyredemezdim."

"Karar vermemiz gerek," dedi Jakob. Ağladı ağlayacaktı. "Yanarak gebermek istemiyorum. Veya bir hayvan gibi avlanıp da bir çayırda canımın bağışlanması için yalvarırken katledilmek."

"Uyuyamıyorsan bu yüksek ateşi açıklar. Hasta olup olmadığını bilmiyoruz. Ateş bazen enfeksiyon başlangıcını işaret eder ama her zaman değil. Hatta çoğunlukla bile değil. Benim ateşim çıkmadı. Şimdi bana ayağının bir fotoğrafını yollamanı istiyorum."

Sakarca patırtılar, boğuk takırtılar, sonra da fotoğraf çeken bir cep telefonu uygulamasının şıkırtısı duyuldu. Zahmetli, sefil solumalar hariç çıt çıkmayan on beş saniye geçti.

Telefona Jakob'un endüstriyel görünümlü bir halıya uzatılmış esmer, çıplak ayağının bir fotoğrafı geldi. Ayağın üstünde kanlı bir sıyrık vardı.

"Jake," dedi Harper, "o ne öyle?"

"Kazıyıp atmaya çalıştım," dedi adam. Sesi neredeyse huysuzca çıkıyordu. "Bir ara kendimi kaybettim. Ayağımı zımparaladım."

"Üstünde başka bir şerit var mı?"

"Aklımı kaçırmadan önce neye benzediğini biliyorum," dedi kocası.

"O şeyi kazıyamazsın, Jake. Bu bir kibriti kibrit kutusuna sürtmek gibi olur. Yaranı elleme." Harper telefonu indirip fotoğrafa tekrar baktı. "Sen Ejderpulu taşıdığına ikna olmadan önce daha başka şeritler görmek istiyorum. Başlarda bir morluk ile bir şerit arasındaki farkı kestirmek zor olabilir ama ayağına el sürmezsen—"

"Karar vermemiz gerek," dedi Jakob yeniden.

"Neye?"

"Nasıl öleceğimize. Bunu nasıl yapacağımıza?"

Televizyonda Dalmaçyalılar, yani gönüllü itfaiye ekipleri için öğle yemekleri ve kap kek hazırlayan kadın ve ergen grupları hakkında bir klip yayınlanıyordu.

"İntihar etmeyeceğim," dedi Harper. "Sana bunu daha önce de söyledim. Karnımda bir bebek taşıyorum. Onu doğurmaya niyetliyim. Gelecek mart sezaryenle doğum yapabilirim."

"Mart mı? Daha *eylül* ayındayız. Marta kadar kül olursun. Veya bir ölü yakma timi için nişan tahtası. Çayırdaki o insanlar gibi mi ölmek istiyorsun?"

"Hayır," dedi Harper usulca.

"Bana ne yaptığını biliyorum," dedi adam. Titrek, zorlu bir nefes aldı. "Biliyorum işte. Kollarımda ve bacaklarımda kızarıklıklar çıkıyor. Hep kendi narsistliğini tatmin etmek için bile olsa topluma faydalı bir işte çalışman, insanlarla yakın bir ilişki kurman hoşuma giderdi. Sırf gözyaşlarını sildiğinde kendini iyi hissettiğin için ağlayan çocuklarla iç içe yaşadın. Özverili eylem diye bir şey yoktur. İnsanlar başkaları için bir şey yaptıklarında bu daima kendi psikolojik sebeplerinden dolayıdır. Ama kendi ihtiyaçlarına bu kadar takılıp kaldığını görmekten bıktım usandım. Hastalığını kaç kişiye yaydığın umurunda bile değil. Yeter ki bir çocuğu daha kurtarma hayalinden mahrum kalmayasın."

Jakob kavga çıkarmak, onu söylemek istemediği şeyler söylemeye zorlamak istiyordu. Harper konuyu değiştirdi. "Kızarıklıklar dedin. Öyle bir şey hiç duymadım. Hastalığın belirtileri arasında–"

"O *senin* belirtin değil. Benim. Kahrolası bir doktormuşsun gibi davranma. Kahrolası bir hemşirelik diploması ve bir okulda üç yıl çalışmak seni canı çıkasıca Doktor House yapmaz. Sen ancak ameliyat sırasında gerçek bir doktorun üst dudağındaki teri silebilir ve işedikten sonra çükünü sallayabilirsin."

"Belki eve gelsen iyi olur. Hiç el sürmeden seni muayene edebilirim. Belki içini rahatlatabilirim."

"Bekleyeceğim," dedi Jakob. "Emin olana kadar. *İşte o zaman* eve geleceğim. Ve sen de orada olacaksın. Çünkü söz verdin."

"Jakob," dedi Harper yeniden ama telefon kapanmıştı.

EKİM

11

Jakob'la yaptığı son telefon konuşmasından birkaç gün sonra, sıcak ve dumanlı bir sabah elektrikler tekrar kesildi ve bir daha gelmedi.

Harper o zamana kadar mutfak dolabının arka kısmındaki son konservelere, ne zaman satın aldığını bile hatırlamadığı üstü tozlu olanlara kadar evdeki tüm yiyecekleri tüketmişti. Bacağındaki ilk şeridi görmesinin önceki gününden beri dışarı adım atmamıştı. Buna cesaret edememişti. Belki izlerini gizleyebilirdi – yüzünde veya ellerinde Pul yoktu. Fakat köşedeki bakkalda biriyle çarpışma ve onu kazara ölüme mahkûm etme düşüncesiyle kalbi duracak gibi oluyordu.

Bir parçası Crisco* yiyip yiyemeyeceğini merak ediyordu. Başka bir parçasıysa yiyebileceğini ve yakında yemesi gerekeceğini biliyordu. Çikolatalı pudinge benzer bir tat verebilmek umuduyla biraz kakao tozu bile ayırmıştı.

Artık gidiyorum, diye düşündüğü tek bir saniye bile olmadı. Yakında sıfırı tüketeceğinin ve riske girmesi gerekeceğinin farkına vardığı bir karar ânı yaşamadı.

Lakin bir gün arka bahçedeki ipten çamaşırları aldı ve onları katlayıp yatağa, *Portatif Anne*'nin yanına dizmeye başladı. Katladıkları ilk başta çekmecelere kaldırmaya niyetlendiği öylesine bir giysi yığınıydı: bazı tişörtler, bir kot pantolon, eşofmanları. Fakat arabayla bir yerlere giderken yanında götüreceği şeylere de benziyorlardı. Şifonyeri açtığında giysileri kaldıracağına kendini oradan yenilerini seçerken buldu.

Gidilecek bir yer, bir plan, neredeyse hiçbir düşünce yoktu. Aceleyle evden ayrılması gerekirse eski bez çantasında birkaç parça eşya

* Büyük bir katı yağ markası. –*çn*

bulundurmanın akıllıca olabileceği gibi yarım yamalak bir fikirden fazlasıyla hareket etmiyordu. Aklı çoğunlukla başka yerde, huzursuz bir güz rüzgârıyla oradan oraya savrulan bir yaprak kadar niyetsiz yahut amaçsızca süzülüyordu. Radyo –D boy pillerle çalışan gözü yoracak kadar pembe renkli bir Hello Kitty kasetçalar– açıktı ve Harper giysileri klasik rock kanalında çalan şarkılar eşliğinde katlarken Tom Petty ile Bob Seger âdeta duvar kâğıdının sonik karşılığını teşkil ediyordu.

Fakat bir ara bilinci o âna geri geldi ve müziğin durmuş olduğunu fark etti. DJ bir süredir gevezelik ediyordu. Harper adamın çatlamış, hırıltılı sesini tanıdı – eski bir sabah soytarısına aitti. Yoksa sağcı bir radyo spikerine mi? Ne bunu ne de adamın gerçek adını anımsayabildi. Spiker sıklıkla yaptığı gibi kendine atıfta bulunurken temizlediği tüm o tütücülere dayanarak Marlboro Adam* ismini kullanıyordu. Ejderpulu taşıyan insanlara öyle diyordu: tütücüler.

Adam densizce bir otoriteyle önceki Amerikan başkanının Ejderpulundan pişerek öldüğü için eskisinden daha kara olduğunu gürledi. Yayın kesildiğinde bir Ölü Yakma Timi'yle beraber tütücüleri gizlendikleri yerlerden kaçıracağını ve onları ateşe vereceğini söyledi. Harper yatakta öylece oturarak tiksintiden doğan bir ilgiyle adamın göğüslerinde Ejderpulu olmadığını ispatlamaları için üç kıza bluzlarını zorla çıkardığına dair bir öykü anlatmasını dinledi.

"Sağlıklı Amerikan memeleri – işte bunun için savaşıyoruz," dedi. "Bunun Anayasa'ya girmesi lazım. Her adamın yaşam, hürriyet ve mikropsuz meme hakkı vardır. Biraz yol yordam öğrenin, kızlar. Kapınıza dayanırsak vatanseverlik görevinizi yapmaya ve bize özgürlük âşığı, virüs yoksunu memişlerinizi göstermeye hazır olun."

Tam o anda kapı tokmağı ön kapıya çarptı ve Harper bir Ölü Yakma Timi içeri dalmışçasına yerinden sıçradı. Çıkan ses bir bakıma sokakta birinin bağırmasından veya bir yangın sireninden daha ürkütücüydü. Bağrışları her gün, sirenleri her saat duyuyordu. Birinin en son ne zaman kapı çaldığınıysa hatırlamıyordu.

Ürkek adımlarla holden geçti ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Kaplan Tony** ve Kaptan Amerika ellerinde buruşmuş plastik torbalarla

* Orj. *Marlboro Man*; Marlboro sigaralarının eskiden reklam kampanyalarında kullandığı bir kovboy karakteri. *–çn*

** Kellogg mısır gevreklerinin reklam maskotu. *–çn*

ön basamakta yan yana bekliyorlardı. Ötelerinde, garaj yolunun aşağısında eve sırtı dönük olarak sigara içen bir adam oturuyor, sigaranın dumanı başının üstünden havaya yükseliyordu.

"Şaka ve şeker,"* diye boğuk bir ses geldi. Bir kız sesi.

"Şaka ve..." diye başladı Harper, sonra durdu. "Cadılar Bayramı'nda değiliz ki."

"Biz erkenden başladık!"

Salağın tekinin bir salgın hastalık sırasında çocuklarını evden eve dolaştırması Harper'ın ağırına gitti. Ebeveynlik konusunda katı fikirlere sahipti ve böyle bir davranış, standartlarının çok altında kalıyordu. İçindeki İngiliz dadının tepesini attırıyor, sorumsuz yetişkinin gözüne bir şemsiye sokası geliyordu.

Harper askıdan rüzgârlık ceketini aldı ve kollarındaki birbirinden hoş Ejderpulu süslemeleri örtmek için üstüne geçirdi. Kapıyı on beş santim aralayarak dışarı baktı.

Kız on sekizinde de olabilirdi, on üçünde de. Yüzü Kaptan Amerika maskesinin ardında gizliyken kestirmesi mümkün değildi. Kafası kazınmıştı ve Harper sesini duymasaydı onu erkek sanırdı.

Kardeşi muhtemelen onun yarı yaşındaydı. Kaplan Tony maskesinin deliklerinden bakan gözler fazlasıyla solgun olup boş bir kola şişesinin açık yeşiliyle aynı renkti.

"Şaka ve şeker," diye tekrarladı Kaptan Amerika. Güve yeniği balıkçı yaka kazağının önünde ciltli bir kitap biçiminde altın bir madalyon asılıydı.

"Şekerleme toplamak için kapı çalmamalısınız." Harper eve sırtı dönük olarak kaldırımda sigara içen adama baktı. "O babanız mı?"

"Şeker almaya gelmedik ki," dedi Kaptan Amerika ona. "Size vermeye geldik. Şakalarımız da var. Her ikisinden birer tane alabilirsiniz. Zaten o yüzden şaka *ve* şeker diyoruz. Bunun insanları neşelendireceğini düşündük."

"Yine de dışarıda gezmemelisiniz. İnsanlar hasta. Hasta biri sağlıklı

---

* Orj. *trick or treat*; Cadılar Bayramı'nda kostüm giyen çocuklar kapı kapı dolaşırlar ve bu sözü söyleyerek kapıyı açan kişiden şeker isterler. Eğer vermezse çocuklar eve yumurta atmak gibi yollarla şaka yapabilirler. Sözün birebir çevirisi "şaka veya şeker" olmakla birlikte burada neden "şaka *ve* şeker" dendiği biraz ileride netlik kazanacak. *—çn*

birine dokunursa taşıdığı kötü şeyi ona aktarabilir." Harper sesini yükselterek çocukların arkasına bağırdı. "Hey, ahbap! Bu çocuklar dışarıda durmamalılar! Bulaşıcı bir hastalık var!"

"Eldiven takıyoruz," dedi Kaptan Amerika ona. "Hem size dokunmayacağız. Hiç kimse kimseden bir şey kapmayacak. Söz veriyorum. Hijyen bir numaralı önceliğimiz! Şekerimizi görmek istemez misiniz?" Kız oğlanı dirseğiyle dürttü.

Kaplan torbasını açtı. İçinde bir şişe şekerli jelibon vitamin vardı – hem de doğum öncesi vitaminleri. Harper başını hızla kaldırarak çocuklardan önce birini, sonra diğerini süzdü.

"Bu ne böyle?"

"Sour Patch Kids* gibiler," dedi Kaptan Amerika. "Ama günde sadece iki tane içebilirsiniz. Nasılsınız, iyi misiniz?"

"*İyi miyim* de ne demek? Durun bir dakika. Yahu siz kimsiniz? Sanırım babanızla konuşmak istiyorum." Harper parmak uçlarında yükseldi ve çocukların başları üzerinden bağırdı. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Kaldırımda oturan adam ona bakmadı. Sadece uykulu, ilgisiz bir edayla elini salladı. Veya belki amacı yüzünün önündeki dumanları dağıtmaktı. İkindi göğüne bir dizi duman halkası üfledi.

Kaptan Amerika başını çevirip kaldırımdaki adama gelişigüzel bir bakış attı. "O babamız değil ki. Babamız bizimle değil."

Harper bakışlarını aşağı indirdi. Oğlan hediyesini incelemesi için torbayı hâlâ açık tutuyordu. "Bunlar doğum öncesi vitaminleri. Hamile olduğumu nereden biliyorsunuz? Hamile gözükmüyorum. Durun. Yoksa gözüküyor muyum?"

"Daha değil," dedi Kaptan Amerika.

"Sizi buraya kim gönderdi? Bunu bana vermenizi kim söyledi?"

"Onları istemiyor musunuz? İstemiyorsanız almak zorunda değilsiniz."

"Mesele isteyip istememem değil. Çok naziksiniz ve istemiyor değilim ama–"

"Öyleyse alın."

Oğlan torbayı kapı koluna asıp geri çekildi. Harper az sonra elini aralıktan çıkardı ve torbayı içeri aldı.

* ABD'de çok tüketilen bir jelibonlu şeker markası. *–çn*

"Şimdi bir de şaka," dedi kız ve Harper içini görebilsin diye kendi torbasını açtı.

Kaplan Tony'nin söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. Oğlan hiç ses çıkarmıyordu.

Harper torbaya baktı. İçinde plastik ambalaja sarılı bir çubuk düdük vardı.

"Sesleri gerçekten çok yüksek," dedi Kaptan Amerika. "Buradan Wentworth by the Sea'ye* kadar duyuluyor. Sağır biri bile duyabilir. Alın."

"Torbada başka bir şey yok," dedi Harper. "Dağıtacak başka şakan kalmamış."

"Siz son durağımızsınız."

Harper ilk kez o zaman rüya görüp görmediğini merak etti. Bu ancak rüyalarda yaşanabilecek türden bir konuşmaya benziyordu. Maskeli çocuklar sanki çocuktan *fazlasıydılar*. Âdeta birer *semboldüler*. Kız gizli bir rüya koduyla konuşur gibiydi; bir psikolog söylenenleri çözmeye çalışarak saatler geçirebilirdi. Hele oğlan. Oğlan orada öylece dikilerek ona bakıyordu. Gözlerini hiç kırpmıyor, Harper konuşurken onu öpmek istercesine bakışlarını dudaklarından bir an bile olsun ayırmıyordu.

Harper kısa fakat neredeyse acı verici bir ümide kapıldı. Belki tüm bunlar sahiden de bir hayaldi. Belki ağır bir grip –yahut ondan daha beter bir şey– geçirmişti ve son üç ayda yaşanan her şey hastalığın yol açtığı bir sanrıydı. Bu *tam da* yüksek ateşli birinin düşleyeceği türden bir şey değil miydi? Belki kocası tarafından terk edildiğini ve hastalıklı bir dünyada, cayır cayır yanan bir dünyada yapayalnız kaldığını ve haftalardır kapısını çalan ilk ziyaretçilerin fal kurabiyesi mesajlarıyla konuşan bir çift maskeli çocuk olduğunu sadece *düşlüyordu*.

Düdüğü alacağım, diye düşündü. *Onu sertçe öttürürsem ateşim düşecek ve yatağımda kan ter içinde uyanacağım. Jakob alnıma serin bir bez bastırıyor olacak.*

Kız torbasını kapı koluna asıp geri çekildi. Harper onu aldı ve hışırtılı torbayı bağrına bastı.

* New Castle sahiline kurulu tarihi bir otel. *–çn*

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu kız. "Bir ihtiyacınız var mı? Yani şakanızın ve şekerinizin haricinde demek istiyorum. Artık hiç dışarı çıkmıyorsunuz."

"Artık dışarı çıkmadığımı nereden biliyorsun? Beni ne zamandır izliyorsunuz? Neyin peşindesiniz bilmiyorum ama oyun oynamaktan hoşlanmam. En azından kiminle beraber oynadığımı bilmedikçe." Harper çocukların arkasına baktı, yeniden parmak uçlarında yükseldi ve kaldırımda sırtı ona dönük oturan adama bağırdı. "Oyun oynamaktan hoşlanmam, ahbap!"

"İyisiniz iyisiniz," diye konuştu Kaptan Amerika, kendinden emin ve dediği dedik bir ses tonuyla. "Bir ihtiyacınız olursa arayın yeter."

"Aramak mı?" diye sordu Harper. "Nasıl arayacağım ki? Kim olduğunuzu bile bilmiyorum."

"Sorun değil. Biz *sizin* kim olduğunuzu biliyoruz," dedi Kaptan Amerika ve küçük oğlanı omzundan tutup arkasına döndürdü.

Tez adımlarla patikadan sokağa doğru yürüdüler. Kaldırıma vardıkları sırada orada oturan adam ayağa kalktı ve Harper o zaman adamın sigara içmediğini, sadece duman çıkardığını gördü. Adam son bir kez ağız dolusu duman üfledi. Duman bulutu yüz küçük duman kelebeği şeklinde dağıldı. Kelebekler sisli sabah havasında telaşla kanat çırparak etrafa kaçıştı.

Harper kapıyı çarptı, zinciri açtı, kapıyı ardına kadar açtı ve başı dönerek ön bahçede üç adım attı.

"Hey!" diye bağırırken evin etrafında birkaç tur koşmuşçasına kalbi gümbürdüyordu.

Adam başını çevirip baktı ve Harper onun bir Hillary Clinton maskesi taktığını gördü. Hafiften yansıtıcılı sarı pantolonunu ilk defa o zaman fark etti. Pantolon itfaiyecilerin giydikleri türdendi.

"Hey, buraya gel!" diye bağırdı Harper.

Adam çocukları kaldırımdan aşağı hızla yürüterek bir çalı çitin arkasında gözden kayboldu. Oğlan âdeta sekiyordu.

Harper içinde çubuk düdüğün bulunduğu torbayı hâlâ elinde tutarak basarak sararan çimlerden geçti. Kaldırıma ulaştı ve sokak boyunca devamlı süzülen siste gözlerini kırpıştırarak onlara bakındı. Sis bugün her zamankinden daha yoğundu. O soluk kütlenin içinde yol çabucak silindiği için Harper blokun sonunu göremiyordu. Duman

evleri, bahçeleri, telefon direklerini ve hatta göğü yutmuştu. Adamı ve çocuklarını da. Harper sulanan gözlerle arkalarından baktı.

Eve girdiğinde zinciri kapıya tekrar taktı. Bir Karantina Devriyesi çıkagelirse belki zincir ona mahzene inecek, arka kapıdan çıkabilecek ve ağaçların arasına kaçabilecek kadar zaman kazandırırdı. Tabii giderken bez çantasını yanına almayı unutmamalıydı. Çubuk düdüğünü de.

Düdüğü ellerinde çevirerek sesinin ne kadar yüksek çıktığını düşünürken evin tümüyle sessiz olduğunu fark etti. Ne müzik vardı ne de Marlboro Adam. Son birkaç dakika içerisinde Hello Kitty radyosundaki piller bitmişti. Yirmi birinci yüzyıl –tıpkı maskeli ziyaretçileri gibi– çarçabuk ve patavatsızca çekip gitmiş, onu yeniden yapayalnız bırakmıştı.

Şaka ve şeker, diye aklından geçirdi Harper.

12

Cep telefonunun şarjı bitmek üzereyken bir süredir ertelediği görüşmeyi yapma zamanının geldiğini –bir gün daha beklerse belki kimseyi arayamayacağını– anladı. Gevşemek için bir kadeh beyaz şarap koydu ve kardeşini çaldırdı. Telefonu görümcesi Lindy açtı.

Lindy yirmili yaşlarının başında ikinci sınıf rock gruplarının bas gitarcılarının koynuna girme hobisinden yararlanarak Woodstock'taki bir kayıt stüdyosunda işe girmişti. Connor'la da orada tanışmıştı. Connor o günlerde Kırılmaz adlı bir progresif metal grubunda bas çalardı. Grubunun adını hak etmediği ortaya çıkmıştı. Connor'ın müzisyenlik kariyeri çay tabağı çapında bir kelle ve evlere jakuzi kurduğu bir işle noktalanmıştı. Lindy ise ev kadınlarına aerobik direk dansı öğrettiği lüks bir spor salonunda eğitmen olmuştu. Lindy bir seferinde kendini deniz ayılarıyla çalışan bir hayvan terbiyecisine benzetmişti: "Sırf yere düşmeden üç yüz altmış derece dönebilsinler diye onlara sardunya atasın gelir." Harper bu sohbetten kısa süre sonra kendi spor salonu üyeliğini yenilememişti. Eğitmenlerin yalnız kaldıklarında kendisi hakkında ne dediklerinden endişelenip durmuştu.

"Nasılsın, Lindy?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Üç yaşında bir çocuğum var. Ne durumda olduğumu düşünemeyecek kadar yorgunum. Aynı soruyu yirmi yıl sonra sor – tabii o zamana kadar yaşarsak. Herhalde Con'u istiyorsundur." Kadın ahizeyi indirip bağırdı. "Con! Kardeşin arıyor!"

Telefonu Connor devraldı. "Hey! Naber, Harper?"

"Büyük haberlerim var," dedi Harper.

"Keşişi mi söyleyeceksin? Londra'dakini?"

"Hayır. Ne keşişi?"

"BBC'ye girmeye çalışırken vurulan. Keşişi duymadın mı? O ve

üçü daha. Hepsi de hastaydı. Uzun dönemli hasta – bu keşiş şubattan beri ortalıkta geziyormuş. Hastalığı binlerce kişiye bulaştırmış olması mümkünmüş. Siyasi bir mesaj vermek için haber bülteni çalışanlarına da bulaştırmak istediğini düşünüyorlar. Hastalık yoluyla terörizm. Çılgın pezevenk. Delik deşik ettiklerinde bir ampul gibi parlıyordu."

"Biliyorsundur, bu bir hastalık değil. En azından geleneksel anlamda. Bir mikrop değil. Bir spor."

"Hı-hı. Tutukladıkları müritleriyle konuştular. Adam onlara hastalığı kontrol etmeyi ve başkalarına bulaştırmamayı *öğrenebileceklerini* söylüyormuş. Evlerine dönüp normal insanların arasında yaşayabilirlermiş. Ve eğer sevdikleri birine bulaştırırlarsa, eh, onlara da hasta olmamayı öğretebilirlermiş. Herif herhalde kafayı yemişti. Hastanede onun gibi hastalarınız vardı, değil mi? Beyinlerini spor sarmış deliler?"

"Beyni sarmasına sarıyor ama bazı insanlar hastalandıktan sonra o yüzden mi akıllarını kaçırıyorlar bilmiyorum. Her an patlayarak etrafına alev saçabileceğini duymak normal birinde dahi büyük bir zihinsel gerginliğe yol açar. Belki asıl şaşırtıcı olan çoğu kimsenin akıl sağlığını koruyabilmesidir." Harper Pulların bir insanın akli durumunda herhangi bir etki yaratıp yaratmadığını çok yakında bizzat göreceğini düşündü. Sporlar şimdilerde beynini kaplamaya başlıyor olmalıydı.

"Terörist keşişin haricinde bir şey mi vardı?" diye sordu Connor.

"Hamileyim," dedi kız kardeşi.

"Hamile–" dedi Connor. "Aman Tanrım, Harpo! Aman Tanrım! Lindy! Lindy! Harpo ile Jack çocuk bekliyorlarmış!"

Harper arka planda Lindy'nin en ufak bir sevinç taşımayan bir ses tonuyla, "Hamileymiş ha?" dediğini duydu. Sonra sesini alçaltarak başka bir şey söyledi; bir soru sormuş gibiydi.

"Harpo!" dedi Connor. Neşeli bir üslupla konuşmaya çalışıyordu ama Harper ağabeyinin sesindeki gerginliği duyabiliyor ve Lindy'nin nedense tatsızlık çıkardığını biliyordu. "Senin adına öyle çok sevindim ki. Denediğinizden bile haberimiz yoktu. Düşünmüştük ki–"

Lindy rahatlıkla duyulabilecek şekilde tekrardan arka planda konuştu. "Hasta insanlarla aylar boyu devamlı temas ettikten sonra bir salgının ortasında hamile kalmanın delilik olduğunu düşünmüştük."

"Annemle babamın haberleri var mı?" diye sordu Connor, telaşlı

bir sesle. "Bekle," dedi daha sonra, Harper'ın cevap vermesine fırsat kalmadan.

Harper ağabeyinin telefonu göğsüne bastırarak sesi kestiğini duydu. Bunu yaptığına daha önce düzinelerce kez tanıklık etmişti. Connor'ın tekrar konuşmasını bekledi. Sonunda beklediği gerçekleşti.

"Hey," dedi adam. Bir merdivenden yukarı koşmuşçasına nefes nefeseydi. Belki Lindy'den uzaklaşmak için üst kata çıkmıştı. "Nerede kalmıştık? Senin adına çok sevindim. Cinsiyeti biliyor musun?"

"Henüz onun için çok erken." Harper derin bir nefes aldı. "Bir süreliğine gelip sizde kalmama ne dersin?"

"Herhalde seni vazgeçirmeye çalışırım. Vaziyet böyleyken yollara düşmek istemezsin. Bir barikata rastlamadan elli kilometre bile gitmen mümkün değil. Üstelik dışarıda çok daha kötü şeyler var. Başına bir şey gelirse kendimi asla affedemem."

"Ama farz et ki geldim. Yarın beni kapında bulursan ne olur?"

"Sana sarılırım ve sonrasına o zaman karar veririz. Jakob bu plana razı mı? Yoksa özel uçağı falan olan birini mi tanıyor? Kocanı versene; onu da tebrik edeyim."

"Veremem. Jakob ve ben artık beraber yaşamıyoruz."

"Beraber yaşamıyorsunuz da ne demek? Neler oldu?" diye sordu Connor. Bir müddet sessiz kaldı. "Aman tanrım," dedi sonunda. "Hastalandı, değil mi? O yüzden buraya gelmek istiyorsun. Tanrım, bir tuhaf konuşuyorsun gibi gelmişti ama sandım ki... eh, sonuçta hamilesin. Öyle yapmak hakkın."

"Jakob'un hasta olup olmadığını bilmiyorum," dedi Harper usulca. "Ama *ben* öyleyim. Kötü haber işte bu, Connor. Altı hafta önce yakalandım. Kapında bitersem yapmak isteyeceğin son şey bana sarılmak olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" Connor'ın sesi kısık ve ürkekti. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Dikkatli davranıyordum. Hastanede bulaşmış olamaz. Bize tepeden tırnağa kauçuk giydiriyorlardı." Hastalandığı gerçeği karşısında kendini bu kadar hissetmesine bir kez daha şaşırmamak Harper'ın elinde değildi. "Connor, rahim sporlar için uygun bir yer değil. Bebeğin sağlıklı doğma ihtimali yüksek."

"Bekle. Beklebeklebekle. Sen... *Aman Tanrım*." Ağabeyinin ağlama-

maya çalışırmış gibi bir hali vardı. "Sen daha bir çocuksun. Neden o hastanede çalıştın ki? Neden o kahrolası yere gittin?"

"Hemşireye ihtiyaçları vardı. Ben de bir hemşireyim. Bak, Connor. Bu şeyle beraber aylarca yaşayabilirim. *Aylarca*. Bebeğin sezaryenle doğmasına yetecek kadar uzun bir süre. Ben öldükten sonra onu senin ve Lindy'nin büyütmenizi istiyorum." Lindy'nin doğmamış çocuğuna analık etmesi fikri hiç hoş değildi ama Harper bunu düşünmemek için kendini zorladı. En azından Connor iyi bir babaydı. Ağabeyi sevecen, sabırlı, komik ve biraz da eski kafalıydı. Hem *Portatif Anne* zor zamanlarda çocuğunun yanında olacaktı.

"Harper. Harper. Çok üzgünüm." Connor'ın sesi gergin ve fısıltıya yakındı. "Bu büyük haksızlık. Sen insanlara hep iyi davrandın. Bu hiç âdil değil."

"Şışt. Şışt, Connor. Bebeğin sana ihtiyacı olacak. Benim de."

"Tabii. Hayır. Demek istiyorum ki... bir hastaneye gitsen daha iyi olmaz mı?"

"Gidemem. New York'ta durum nasıl bilmiyorum ama New Hampshire'da hastaları Concord'daki bir karantina kampına yolluyorlar. Orası iyi bir yer değil. Hastalara tıbbi tedavi uygulanmıyor. Bebek sağ kalsa bile onu ne yaparlar, nereye koyarlar bilmiyorum. Ben bebeğimin *seninle* kalmasını istiyorum. Seninle ve Lindy'yle." Lindy'nin adını telaffuz etmek bile zordu. "Hem zaten sporlu insanlar aynı yerde toplandıklarında bazen birbirlerini tetikliyorlar. Artık bunu biliyoruz. Hastanedeyken gördük. Bu şeyi taşıyan başkalarıyla beraber kalabalık bir kampta kalmanın idam cezasından farkı olmaz. Sadece benim için değil, bebek için de."

"Peki ya *bizim* bebeğimiz, Harper?" dedi Lindy. Sesi Harper'ın kulağında keskin ve yüksekti. Paraleldeki telefonu açmıştı. "Senin için çok üzgünüm. Öyle üzgünüm ki bayılacak gibi oluyorum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ama Harper, bizim üç yaşında bir çocuğumuz var. Buna rağmen seni *saklamamızı mı* istiyorsun? Seni evimize almamızı, hastalığın çocuğumuza ve bize bulaşması riskine girmemizi mi?"

"Garajınızda kalabilirim," diye fısıldadı Harper ama Lindy'nin sesini duyduğundan şüpheliydi.

"Bize bulaştırmasan bile biri öğrenirse ne olacak? Connor'a? Bana?

İnsanları hapse tıkıyorlar, Harper. Bu konuda *konuşmakla* bile herhalde altı-yedi federal yasayı çiğniyoruzdur," dedi Lindy.

"Lindy, hattan çık," dedi Connor. "Bırak kardeşimle konuşayım."

"Hayır, çıkmıyorum. Bu kararı bensiz veremezsin. Kardeşinin hepimizin hayatını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Oğlumuzun yanarak ölmesini mi istiyorsun? Hayır. *Hayır*. Olmaz!"

"Lindy, bu özel bir konuşma," dedi Connor – aslında sızlandı demek daha doğruydu. "Bu mesele benimle Harper arasında."

"Çocuğumuzun güvenliğini etkileyebilecek kararlar söz konusu olduğunda mesele özel olmaktan çıkıp bir *Lindy* meselesi haline gelir," karşılığını verdi kadın. "İkiniz için de hayatımı tehlikeye atarım ama oğlumun hayatını asla tehlikeye atmam ve benden böyle bir şey istenmesi doğru değil. Küçük bir çocuğun varken kahramanlık etmek gibi bir seçeneğin yoktur. Bunu ikimiz de biliyoruz, Harper. Hamile kalmadan önce bilmiyorsan bile artık biliyorsun. Bebeğinin iyi olmasını istiyorsun. Seni anlıyorum, çünkü ben de kendiminki için aynı şeyi istiyorum. Üzgünüm, Harper. Gerçekten. Ama sen seçimlerini yaptın. Biz de kendi seçimlerimizi yapmalıyız. Bunlar kahramanca seçimler olmayabilir ama her şey sona erene kadar küçük oğlumuzu canlı tutar."

"Lindy," diye yalvardı Connor. Yine de Harper ağabeyinin ne için yalvardığını kestiremedi.

Lindy kendisine itip kakabileceği bir çocuk ve koca verdiği için anne olmaktan hoşlanan berbat biriydi. Sivri burnundan ufacık göğüslerine ve tiz sesine kadar her şeyiyle berbattı... ama haklıydı da. Harper artık dolu bir silahtı ve dolu bir silah çocukların bulabilecekleri bir yere koyulmazdı. Yaşamayı seçmenin bazı açılardan canavarca bir eylem, aşırı ve hatta bir ihtimal cinai düzeyde bir bencillik olduğu kim bilir kaçıncı kez aklından geçti. Öleceği artık kesindi ve bundan sonra yapabileceği en önemli şey başkalarını da yanında götürmemekmiş, diğer insanları tehlikeye atmamakmış gibi geliyordu.

Fakat biri zaten *tehlikede. Bebeğim.*

Harper gözlerini yumdu. Sehpada bir çift mum yanıyor, ışıklarını göz kapaklarının arkasından solgun bir kızıl parıltı olarak görebiliyordu.

"Connor," dedi, "Lindy haklı. Düşüncesizlik ettim. Korkuyorum, hepsi bu."

"Elbette korkacaksın," dedi Lindy. "Ah, elbette korkacaksın, Harper."

"Böyle bir istekte bulunmam hataydı. Uzun bir zamandır yalnızım – Jakob hastalanmamak için geçen ay evi terk etti. Çok uzun bir süre tek başına kalınca gerçekten kötü fikirlere kapılabiliyorsun."

"Babanı aramalısın," dedi Lindy. "Olup bitenleri ona haber vermelisin."

"Ne?" diye haykırdı Connor. "Tanrım. Babam bunu öğrenmemeli! Duysa düşüp ölür. Daha geçen yıl bir kalp krizi geçirdi, Lindy. Bir tane daha mı geçirmesini istiyorsun?"

"Babanız akıllı bir adam. Bazı fikirler verebilir. Zaten ebeveynlerinizin gerçeği bilmeye hakları var. Madem hepimizi bu duruma Harper düşürdü, onlara da o söylemeli."

Connor artık kekeliyordu. "Kalbi durmasa bile temelli kırılır, Lindy!"

"Haklı olabilirsin, Lindy," dedi Harper. "En pratik düşünenimiz sensin. Bir ara annemle babamı arayabilirim. Ama bu akşam olmaz. Telefonumun şarjı yüzde üçe indi ve onlara kötü haberi verip de bağlantının kopmasını istemiyorum. Bunu onlara *benim* söyleyeceğime söz vermenizi istiyorum. Haberi sizden almalarını ve benimle iletişim kuramamalarını istemiyorum. Zaten dediğin doğru: Bizi bu duruma ben düşürdüm. Sorumluluğu benim üstlenmem lazım."

Harper'ın ebeveynlerini aramak ve onlara muhtemelen bir yıl içinde öleceğini söylemek gibi bir niyeti yoktu. Bundan kimseye fayda gelmezdi. Annesiyle babası yetmişlerine merdiven dayamışlardı ve Tanrı'nın bekleme odasında –namı diğer Florida'da– oturuyorlardı. Oradan ne kızlarına yardım edebilirler ne de yanına gelebilirlerdi; yapabilecekleri tek şey onun yasını tutmaya erkenden başlamaktı ve Harper bunda bir lüzum görmüyordu.

Yine de hiçbir şey Lindy'yi haklı olduğunu söylemekten daha çabuk yumuşatamazdı. Kadın tekrar konuştuğunda sesine dingin bir sükûnet hâkimdi. "Elbette onlara sen söyleyebilirsin. Fırsatını bulduğunda ve kendini hazır hissettiğinde onları ara. Konuşacak birine ihtiyaçları olursa biz onları elimizden geldiği kadar teselli ederiz." Üzüntülü, dalgın bir sesle de ekledi. "Hem belki bu olay anneni ve beni nihayet birbirimize yakınlaştırır."

Her işte bir hayır vardır, diye düşündü Harper. Belki yanarak öle-

çekti ama en azından Lindy'ye kaynanasıyla yakınlaşma fırsatı sunmuş olacaktı.

"Lindy? Connor? Şarjım bitmek üzere ve tekrar ne zaman arayabilirim bilmiyorum. Evimde günlerdir elektrik yok. Connor Jr.'a iyi geceler dileyebilir miyim? Yatma vakti neredeyse gelmiş olmalı."

"Ah, Harper," dedi Connor. "Bilemiyorum."

"*Elbette* dileyebilir," dedi Lindy. Artık Harper'ın tarafındaydı.

"Harp, ufaklığa hasta olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"*Elbette* söylemeyecek," dedi Lindy.

"Bence... bence ona bebekten de bahsetmemelisin. Bir kuzeni olacağı fikrine kapılmasını... Tanrım, Harper. Bu gerçekten çok zor." Connor hakikaten ağlamamaya çalışır gibiydi. "Sana sarılmayı öyle çok istiyorum ki, kardeşim."

"Seni seviyorum, Con," dedi Harper, çünkü Jakob o iki kelime hakkında neye inanırsan inansın Harper için hâlâ önem taşıyorlardı. Ona göre bir efsuna en yakın sözcükler bunlardı ve diğerlerinde bulunmayan bir güce sahiplerdi.

"Junior'ı veriyorum," dedi Lindy. Bir kilisedeymişçesine sesi nazik ve alçaktı. Ahizeyi elinden bırakırken plastikten gelmişe benzeyen bir takırtı duyuldu.

"Bize kızma, Harper," dedi ağabeyi. "Bizden nefret etme." O da fısıldıyor, sesi üzüntüden kesik kesik çıkıyordu.

"Asla," dedi Harper ağabeyine. "Birbirinize göz kulak olmalısınız. Lindy sözlerinde haklıydı. Doğru olanı yapıyorsunuz."

"Ah, Harp," dedi Connor. Islak, boğuk bir nefes aldı. "Afacan da geldi."

Connor ahizeyi aktarırken kısa bir sessizlik yaşandı. Belki çıt bile çıkmadığı için Harper sokakta bir ses, büyük bir taşıtın mırıldı homurtusunu ve gıcırtısını işitti. Bugünlerde hava kararıktan sonra trafik duymaya alışkın değildi. Sokağa çıkma yasağı devam ediyordu.

"Selam, Harper," diyen Connor Jr. teyzesinin dikkatini yeniden hattın diğer ucundaki dünyaya çekti.

"Selam, Connor Jr."

"Babam ağlıyo'. Başını bi' yere çarpmış."

"Ona bir öpücük ver de iyileşsin."

"Peki. Sen ağlıyo' musun? Sen niye ağlıyo'sun? Sen de mi başını çarptın?"

"Evet."

"Herkes başını çarpıyo'l"

"Ne yaparsın, bu öyle bir gece."

Bir patırtı çıktı. "Ben de başımı çarptım!" diye haykırdı Connor Jr.

"Sakın ha," dedi Harper.

Telefonda konuşurken dalgın, yarı bilinçli bir şekilde daha evvelden duyduğu kamyonun hâlâ sokakta çalıştığını fark etti.

Patırtı tekrar geldi.

"Başımı yine çarptım!" dedi Connor Jr. mutlulukla. "Hepimiz başımızı çarptık!"

"Bu kadar yeter," dedi Harper. "Bu gidişle başını ağrıtacaksın."

"Ağrıttım zaten," diye büyük bir neşeyle bildirdi oğlan.

Harper yüksek bir şapırtıyla telefonu öptü. "Telefonu öptüm. Hissettin mi?"

"Hı-hıl Hissettim. Artık daha iyiyim."

"Güzel," dedi Harper.

Tam o anda kapı tokmağı şiddetle ön kapıya çarptı. Sokakta bir silah patlamışçasına irkilen Harper kanepeden fırladı.

"Başını yine mi çarptın?" diye sordu Connor Jr. "Çok sert çarptığını duydum!"

Harper hole doğru bir adım attı. Aklından yanlış yönde ilerlediği, aslında yatak odasına gidip bez çantasını alması gerektiği düşüncesi geçti. Akşamın bu saatinde kapısında görmek isteyeceği tek bir kişi bile düşünemiyordu.

"Öpeyim de geçsin mi?" dedi Connor Jr.

"Tabii. Bir tane geçmiş olsun öpücüğü, bir tane de iyi geceler öpücüğü isterim," dedi Harper.

Islak bir öpücük duydu, sonra Connor Jr. yumuşak, neredeyse utangaç bir sesle konuştu. "İşte. Bu sana yeter."

"Yetti de."

"Artık gitmem lazım. Dişlerimi fırçalamalıyım. Sonra masal dinleyeceğim."

"Sen git masalını dinle, Connor Jr.," dedi Harper. "İyi geceler."

Holün dışında tanımadığı bir ses işitti: takırtılı bir şaklama. Boğuk bir patırtı. Harper yeğeninin iyi geceler demesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. En sonunda hattın karşı ucundaki sessizlikte bir farklılık

yakaladı. Telefonu kulağından indirdiğinde şarjının tamamen bitmiş olduğunu gördü. Artık cihazın bir kâğıt ağırlığından farkı yoktu.

O takırtılı şaklama yine geldi. Harper hole çıktıysa da kapının iki metre uzağında kalıp sessizliğe kulak kabarttı.

"Kim o?" diye sordu.

Kapı on santim açıldıktan sonra zincir onu bir diğer şaklamayla durdurdu. Jakob aralıktan hole baktı.

"Harper," dedi. "Hey, içeri girebilir miyim? Konuşmak istiyorum."

13

Harper çalışma odası girişinin hemen önünde durup Jakob'un kapı ile kapı çerçevesi arasında görülebilen kısmına baktı. Adamın süzgün, gözleri çökük yüzünde dört günlük bir sakal vardı. Herkesin yaptığı gibi onlar da hayatlarının filmi çekilse kendilerini kimin canlandıracağı hakkında konuşmuşlardı (tabii bir ilkokul hemşiresi ile Bayındırlık İşleri Dairesi'nde telefonlara bakan bir adamın ne diye filminin çekileceği ayrı bir soruydu). Harper kocası için Jason Patrick'i veya Johnny Depp'in gençlik halini, yani hem amuda kalkabilecek hem de ara sıra şiir yazabilecek gibi gözüken esmer tenli, ince yapılı ve adaleli birini düşünmüştü. Jakob şimdi Jason Patrick'in veya Johnny Depp'in eroin bağımlılığını konu alan bir filmde canlandırdıkları bir karaktere benziyordu. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu ve gözleri yüksek ateşin parlaklığını taşıyordu. (Harper'ın rol dağıtımı daha kolay olmuştu – Julie Andrews. Onu yirmi sekizindeki Julie Andrews'un canlandıracağına hiç şüphe yoktu. Birbirlerine benzediklerinden değil, Harper bu rol için başka birini aklından bile geçirmeyeceğinden. Yirmi sekizindeki Julie Andrews'u ikna edemezlerse filmden caymaları gerekirdi.)

Jakob oraya bisikletiyle gelmemişti. İlerisinde, kaldırımın yanında belediye kamyonlarından biri rölantide çalışıyordu. Balkabağı rengindeki 2.5 tonluk Freightliner'ın önüne ağır kullanımdan dolayı yıpranıp kararmış büyük bir kar küreyici takılıydı. Yollardaki enkazları kaldırmak için küreyicileri gece gündüz işe koşuyorlardı. Bir yerlerde çekilmesi gereken yanmış bir araba hiç eksik olmuyordu.

Harper kollarını gövdesine dolayarak kapıya yaklaştı. Aralıktan giren serin hava elmaların ve ezilmiş güz yapraklarının o tatlı-sert güz kokusunu taşıyordu. Ve tabii duman. Duman hiç eksik olmuyordu.

"Araman gerekirdi," dedi Harper. "Geleceğini bilmiyordum. Az sonra yatıp uyuyacaktım. Herhalde seni duymazdım."

"Bir şekilde içeri girerdim. Olmadı pencerelerden birini kırardım."

"Kırmadığına sevindim. Kazanda mazot yok. Camlar sağlamken bile bu evi sıcak tutmak yeterince zor. Havalar gitgide soğuyor."

"Orası öyle. Beni içeri alacak mısın?"

Harper'ın kendi kendine bile olsa bu soruya cevap veresi yoktu.

Kocasının gündüz gelmesini isterdi. Parlak, güneşli bir ikindide onun için zinciri açışını hayalinde kolayca canlandırabiliyordu. Fakat dışarıda ekim karanlığı varken ve kapıdan ekim soğuğu sızarken geçen seferki konuşmalarını, eve geleceğini bir tehdit gibi söylemesini düşünmemek imkânsızdı.

Harper derin bir nefes verdi. "Nasılsın?"

"Daha iyiyim. Çok daha iyi, Harp. Seni ürküttüğüm için özür dilerim." Jakob uzun, neredeyse kadınsı kirpiklerinin altından ona sefil bir bakış attı.

"Spor ne oldu? Hastalandığından endişeleniyordun. Üstünde başka bir iz gördün mü?"

"Hayır. Panikledim. Kendimi kaybettim. Mazeretim yok. Ben iyiyim – tabii dermansız bir utanç dışında. Ejderpulu olan sensin ama ben kalkmış saçma sapan–" Başını çevirip kamyonundan tarafa baktı. "Kahretsin. Gitmeli miyim? Yarın mı geleyim? Ben sadece... biraz laflamak istedim. Karımı isterik bir lavuk olmadığıma ikna etmek için gecenin bir vakti ani bir arzu duydum, o kadar."

"Ben de laflamak istiyorum. Sanırım öyle yapmaya mecburuz."

"Değil mi ya?" diye konuştu adam. "Bebek hakkında, değil mi? Bunu yapacaksak –bu çocuğu doğuracaksak– bir plan yapmamız gerek. Gelecek marta daha çok var. Ama önce şu silahı açmak ister misin? Üşüyorum."

"Bekle," dedi Harper. Kapıyı iterek kapattı ve elini zincire koydu. Ucunu çıkış deliğine doğru yarık boyunca kaydırdı, sonra kocasının az evvel ne dediğinin farkına varıp ansızın durdu. Yanlış işitmiş olmalıydı. Kulakları onu kandırmıştı.

"Jakob," dedi, zinciri yerinde tutarak. "Bir silahtan mı bahsettin?"

"Ne? Hayır. *Hayır*. Ben – yahu içeri girebilir miyim? Burada kıçım dondu."

Harper gözetleme deliğinden baktı. Adam kapıya çok yakın durduğundan sadece sağ kulağı ve yüzünün bir kısmı görülebiliyordu.

"Jakob," dedi, "beni biraz korkutuyorsun. Ellerini gösterir misin?"

"Peki. Bence paranoyaklık eden bu sefer sensin ama peki. Bak. İşte ellerim." Adam kapıdan bir adım geri çekildi ve ellerini iki yanına açtı.

Aniden sol bacağı ileri savrulup kapıya vurdu. Zincir koptu. Kapı Harper'ın suratına çarptı ve onu geri geri sendeletip yere kıçüstü düşürdü.

Jakob sağ eliyle eşofman altının derin bir cebinden küçük bir altıpatlar çıkardı. Silahı karısına doğrultmadı. Eve girdi ve kapıyı dirseğiyle arkasından kapattı.

"Tatsızlık çıksın istemiyorum," dedi. Boştaki elini yatıştırıcı bir hareketle avucu ileri bakacak şekilde uzattı.

Harper emekleyerek oradan uzaklaşmaya, ayağa kalkmaya çalıştı.

"Dur," dedi Jakob.

Harper durmadı. Köşeyi dönüp mutfağa girebileceğini, merdivenlerden mahzene inip arka kapıdan dışarı çıkabileceğini düşündü. Fakat doğrulduğunda sol bacağın, dizinin tam arkasına bir tekme yedi ve tekrar yere yığıldı.

"Bebeğim, dur," dedi Jakob. "Yapma."

Harper yuvarlanarak yan döndü. Jakob elinde silahıyla ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle tepesinde dikiliyordu.

"*Dur*," diye yineledi. "Böyle olsun istemiyorum. İşlerin konuştuğumuz gibi yürümesini, her şeyin iyi geçmesini istiyorum."

Harper tekrar sürünmeye başladı. Jakob ona doğru bir adım attığında elini sehpaya, üstünde ahşap bir lamba olana götürdü. Lambayı alıp kocasına fırlatmaya çalıştı. Jakob neredeyse bakma gereği bile duymadan eliyle vurarak lambayı kenara savurdu ve gözünü eşine dikti.

"*Lütfen*," dedi. "Seni incitmek istemiyorum. Bunun düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Sol elini uzatarak ona kalkması için yardım teklif etti. Harper elini tutmayınca öne eğildi, kadını kolunun üst kısmından kavradı ve zorla yerden kaldırdı. Harper serbest kalmaya çabaladı ama Jakob'un asılmasıyla dengesini kaybetti ve kocasının göğsüne düştü. Jakob kollarını dolayarak ona sıkıca sarıldı.

"Lütfen," dedi adam, onunla beraber ileri geri sallanarak. "Lüt-

fen. Korktuğunun farkındayım. Ben de korkuyorum. Korkmak en doğal hakkımız. Bu şey ikimize de bulaştı ve ölüyoruz." Silah orada, Harper'ın belinin üstündeydi. Eteği yukarı sıyrılmıştı ve soğuk metali omuriliğinde hissedebiliyordu. "Her şey konuştuğumuz gibi olsun istiyorum. İyi geçsin, kolayca olup bitsin istiyorum. Acizce, korku içinde ve ağlayarak ölmek istemiyorum. Senin de öyle ölmek istemediğini biliyorum. Seni buna izin veremeyecek kadar çok seviyorum."

"Bana dokunma," dedi Harper. "Hasta olup olmadığını bilmiyoruz. Sana da bulaştırmak istemiyorum."

"*Ben* biliyorum. Bana da bulaştığını biliyorum. Öleceğimi biliyorum. İkimiz de öleceğiz. Tek soru bunun nasıl olacağı."

Jakob kolunu gevşetti. Harper'ı öptü – nazikçe, içtenlikle. Saçlarını öptü. Alnını. Karısı gözlerini kapadığında göz kapaklarını tek tek öptü. Harper ürperdi.

"Beni öpmemelisin," diye fısıldadı.

"Seni öpmekten kendimi nasıl alabilirim? Hayatım boyunca yaptığın en hoş şey bu."

Harper gözlerini açıp kocasının yüzüne baktı. "Jakob, ateşinin çıktığını hissedebiliyorum ama üstünde hiçbir iz görmüyorum. Hastalandığından nasıl emin olabilirsin?"

Adam başını iki yana salladı. "Kalçam. Dün başladı ve gitgide kötüledi. Kalçam baştan aşağı kıpkırmızı."

Sağ kolu karısının beline gevşekçe dolanmıştı. Tabanca Harper'ın omuriliğine değiyordu. Jakob diğer elini kaldırdı ve parmak eklemlerini nazik, yumuşak bir hareketle kadının yanağında gezdirdi. Harper çaresizce ürperdi.

"Gel oturalım. Konuştuğumuz gibi yapalım. Bu işi ikimizin de istediği gibi güzel güzel bitirelim."

14

Karısını altı ay önce yan yana oturup şarap yudumladıkları ve Space Needle'ın tepesinden aşağı atlayan insanları seyrettikleri çalışma odasına soktu. Yerinden çıkarmaya, kızarmış bir piliçten but koparmak isteyen birinin yapacağı gibi döndürerek bedeninden ayırmaya hazırlanırcasına Harper'ın üst kolunu sıkıca tutuyordu. Sonra karısının canını yaktığını fark etmiş olacak ki onu bıraktı ve avucunu onun pazusu boyunca nazikçe, neredeyse şefkatle kaydırdı.

Kızıl mum ışığında odadaki gölgeler bir o yana bir bu yana düşüyordu.

"Gel oturalım," dedi Harper'ın yanındaki pek çok gölgeden biri. "Oturup konuşalım."

Jakob gözde koltuğuna –Koca Jakob Yumurtası'na– çöktü. Hasırdan yapılma koltuk yumurta biçimli bir çerçeveye ve minderli bir çukura sahipti. Ufak tefek bir adam olan Jakob hasır gözyaşına girip Buda tarzında bağdaş kurabilirdi. Yine öyle yaptı ve tabancayı kucağına bıraktı.

Harper sehpanın ucuna tüneyerek onun karşısına geçti. "Kalçana bakmak, Pulları görmek istiyorum."

"Bana hasta olmadığımı söyleyeceksin ama olduğumu biliyorum."

"Bana kalçanı gösterir misin?'

Jakob duraksadı, sonra bir bacağını yumurtadan çıkardı ve biraz yan döndü. Eşofmanının lastikli belini aşağı sıyırarak karısına sağ kalçasının çökük kısmını gösterdi. Açtığı kısım kanlı, derisi soyulmuş bir rezaletti. Çaprazlamasına kesişen derin çiziklerin altındaki et sarımsı-siyahtı. Ona bakarken Harper'ın içi kalktı.

"Ah, Jakob. Sen ne yaptın? Sana üstünde bir iz bulursan elleme demiştim."

"Bakmaya dayanamadım. Üstümde olmasına katlanamıyorum. Sen nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum. Ne zaman görsem aklımı oynatacak gibi oluyorum. Jiletle kazımaya çalıştım." Adam kahkaha demeye bin şahit isteyen boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı.

Harper gözlerini kısarak o bölgeyi inceledi. "Pullar kemikleşerek parlak beneklere dönüşür. Sende hiç benek görmüyorum."

"Rengi sarı. Kenarlar hep öyle."

"O bir morarma. O sadece bir morarma. Jakob... üstündeki tek iz bu mu?"

"Dizimin iç kısmında da var. Ve bir dirseğimde. Onları göstermemi isteme. Buraya muayene olmak için gelmedim." Dönüp düzgün oturdu ve eşofmanının belini yukarı kaldırdı.

"Hepsi de orası gibi mi?"

"Onları da kazıdım. Sinir krizi geçirdim. Şimdi öyle yaptığım için utanıyorum ama elimde değildi."

"Bunun Ejderpulu olduğunu sanmıyorum. Pek çok vaka gördüm, bir bildiğim var. Hem Jakob, altı haftadır bu evde yaşamıyorsun. Hatta neredeyse yedi. Şimdiye kadar hastalanmadıysan bu demektir ki–"

"Bu şimdi olacakları engellemek için söylemeyeceğin şey yok demektir. Bana hasta olmadığımı söyleyeceğini biliyordum. Bütün bu konuşmayı önceden kâğıda dökebilirdim. Bir yanığın neye benzediğini anlamaz mıyım sanıyorsun? Sürekli acıyor."

"İltihaplanmış da ondan, Jakob. Ama *trychophyton* yüzünden değil. Yaran iltihaplanmış çünkü oranı buranı çizmişsin ve pansuman yaptırmamışsın. Jakob, lütfen. Sağlıklısın. Gitmen gerek. Derhal buradan çıkmalısın."

"Kes şunu. Pazarlık etmeyi ve yalan söylemeyi bırak. Şu an senden nefret etmek istemiyorum ama bana her yalan söyleyişinde, kendini kurtarmaya çalışışında çeneni kapatasım geliyor."

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Yemekten nasıl bahsedebildiğini aklım almıyor. Belki işi hemen bitirmeliyim. Bu berbat bir şey. Hiç de konuştuğumuz gibi değil. Sevişmekten, müzik dinlemekten, birbirimize en sevdiğim şiirleri okumaktan bahsetmiştik. Bunu iki kişilik bir partiye dönüştüreceğimizi söylemiştik. Ama sen korkuyorsun ve yanımda bu silah olmasa kaçıp gidersin. Kaçıp gider ve beni tek başıma ölmeye bırakırsın. Üstelik bana yaptığın-

dan, hastalığı bana da bulaştırmandan en ufak bir vicdan azabı bile çekmeden. Sanırım o yüzden bana iyi olduğumu söyleyip duruyorsun. Sadece bana değil, kendine de yalan söylüyorsun. Gerçeklerle yüzleşemiyorsun."

Jakob'un sesi sakindi. Telefonda konuşurlarken kapıldığı isteriden eser yoktu. Bakışları da durgundu. Karısını Harper'ın akli dengesi bozuk kimselerle, parktaki banklarda oturup görünmez dostlarıyla şen şakrak sohbet eden insanlarla ilişkilendirdiği bir tür donuk soğukkanlılıkla seyrediyordu.

Kocasının bu yeni sükûneti Harper'ı pek şaşırtmıyordu. Dehşet, insanı yanan bir binanın çatı katında mahsur bırakan bir yangındı ve tek çıkış yolu pencereden atlamaktı. Jakob haftalarca kendini bu son atlayışa şartlandırmıştı. Ne zaman telefonda konuşsalar Harper bunu sesinde işitmişti – o an farkına varmasa bile. Jakob nihayet seçimini yapmıştı ve bu ona aradığı huzuru sağlamıştı. Pencereden atlamaya hazırdı, giderken karısının elini tutmak istiyordu, hepsi bu.

Harper'ı asıl şaşırtan *kendi* sükûneti oldu. Buna hayret etmemek elinde değildi. Dünya yanmaya başlamadan önce kaygısını ne zaman gevşemeyi denese kaburgalarını dürtmek gibi bir huyu olan isimsiz, nezaketsiz bir arkadaş misali her sabah işe götürmüş ve her akşam eve getirmişti. Lakin o günlerde gerçekten kaygı duyacak bir şey yoktu. Eskiden öğrenci kredisi taksitlerini ödeyememenin, komşusuyla köpeğinin çöp torbalarını yırtıp çöpleri bahçeye saçma huyu yüzünden bir diğer ağız dalaşına girmenin düşüncesi bile başını döndürürdü. Şimdiyse içinde bir bebek büyüyordu, üstü başı fıkır fıkır hastalık kaynıyordu ve aklını kaçıran kocası elinde silahıyla karşısına geçmiş oturuyordu. Tüm bunlara rağmen Harper mantıksızca hayat boyu beklediğine inandığı durgun bir azimden başka bir şey hissetmiyordu.

Yolun sonunda hep olmayı istediğim kişi oldum, diye aklından geçirdi.

"Öyle yapmam sahiden o kadar korkunç muydu?" diye sordu. "Hasta olmadığına inanmak isteyerek kötülük mü ettim? Senin ve bebeğin sağ kalmanızı istedim. Bunu şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istedim, Jake."

Kocasının gözlerinde bir ışık söner gibi oldu. Omuzları çöktü.

"Eh, aptallık ettin. Hiç kimse sağ kalmayacak. Dünya hapı yuttu. Biz onunla işimizi bitirene kadar dünya yanıp kül olacak. Herkes ölecek. Bu

son nesil. Sanırım bunu hep biliyorduk. Ejderpulundan önce bile. Yarattığımız kirlilikte boğulacağımızı ve de gıdamızın, havamızın ve diğer hepsinin tükeneceğini biliyorduk."

Hayatlarının son dakikalarında bile karısına nutuk atmaya direnemiyordu. Harper o anda yıllardan beri kocasına âşık olmadığının farkına vardı. Jakob usandırıcı bir çokbilmişti. Bunu idrak etmeye pek hazır olmadığı ikinci ve şaşırtıcı bir düşünce takip etti: Jakob ne derse desin hastanede çalışmaktaki amacı Florence Nightingale'lik etmek değildi. Orada çalışmıştı çünkü kendi hayatına ilgi duymaz olmuştu. Değerli bir şeyi tehlikeye attığı gibi bir hisse asla kapılmamıştı.

Bunu da Pullarındaki sıcak bir karıncalanma şeklinde hissettiği yavaş bir öfke sızısı izledi. Bunu ona Jakob yapmıştı – felsefi şırıngasını Harper'ın hayatına batırmış ve tüm basit mutlulukları çekip almaya çalışmıştı. Bir bakıma karısını yıllar yılı öldürmeye çalışmıştı.

Harper hazırlandığını hissetti. Neye hazırlandığını bile bilmiyordu. Henüz belirsizliğini koruyan ama hızla üstüne gelen bir eylem için cesaretini topluyordu.

"Kitabını okudum," dedi.

Bu sözü üzerine kocasında o sabırlı, uslu, tehlikeli sükûnetinin yanı sıra insansı bir şeyin kıpırtısını gördü. Davranış bilimciler mikro ifadelerden, neredeyse tespit edilemeyecek kadar kısa bir süreliğine yüzeye çıkıp her şeyi dışa vuran duygulardan bahsederlerdi. Jakob ufacık bir an boyunca karısını kararsızlıkla ve rengini attıran bir huzursuzlukla süzdü. Hiç konuşmaksızın tek bir bakışla iki kişi arasında ne kadar çok bilgi alışverişi yapılabilmesi hayret vericiydi. Jakob sahiden de çok sayıda ortak arkadaşlarıyla eşini aldatmıştı. O anlık utanç bir itirafla eşdeğerdi.

"Amma açık saçık yazmışsın, arkadaş," dedi Harper. "Okudukça içimi Ejderpuluyla hiçbir ilgisi olmayan ateşler bastı."

"Senden okumamanı istemiştim," dedi kocası.

"Ne yapacaksın, sanki beni vuracak mısın?"

Jakob havlamaya benzer sert bir ses çıkardı. Sesi bir kahkaha olarak tanımlamak Harper'ın birkaç saniyesini aldı.

Genç kadın tekrar derin bir nefes verdi. Elleri ıslakmış ve kurumalarını istermiş gibi onları havaya kaldırıp ileri geri salladı. "Üf ki ne üf. Pekâlâ. Dünyanın bizsiz yanıp kül olması gerekecek. Ama göçüp gitmeden önce felekten bir gece geçirmek istiyorum."

Jakob ona donuk, ümitsiz bir bakış attı.

"Lütfen," dedi Harper. "İkimiz için de hoş olmasına çalışırım."

"Öyle yapmanın bir faydası dokunur mu bilmiyorum. Şu an hiç keyfim yok. Sanırım bir an önce olsun bitsin istiyorum."

"Ama *ben* hazır değilim. Hem ölmeden önce kendimi iyi hissetmemi istiyorsun, değil mi? Bir kez daha sevişmeden bu dünyayı terk etmeye hiç niyetim yok." Harper güldü ve tebessüm etmeye çalıştı. "Böyle hissettiğim için kendinden başka suçlu arama, Jakob Grayson. Bıkkın ve yalnız bir kadını o edepsizce şeyle baş başa bırakan sendin." Başıyla çalışma masasındaki müsveddeyi işaret etti.

Jakob kendi kendine gülümsedi ama tebessümü zoraki gibiydi. "Sekse benim verdiğimden daha çok önem veriyorsun. Bunun klişelere aykırı olduğunun farkındayım. Gerçekten de bedenine benden daha düşkünsün. Bu özelliğini hep heyecan verici bulmuşumdur. Ama şimdi sanırım cinsel eylemlerden belirli bir tiksinti duyuyorum."

Harper arkasına döndü ve raftaki Hello Kitty kasetçalarının yanına gitti. Geçen gün mahzende yeni piller keşfettikten sonra onu buraya getirmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jakob.

"Müzik."

"Benim müziğe ihtiyacım yok. Sessiz sedasız konuşmayı yeğlerim."

"Ama *benim* var. Ve bir içkiye. İçkiye ikimizin de ihtiyacı var."

Jakob nihayet ikna oldu. "Bir içki uğruna cinayet bile işlerim," dedi. Yine kahkaha yerine geçen o havlamayı çıkardı.

Tek istediği karısını öldürmek olsaydı onu çoktan vurabilirdi ama değildi. Bir parçası daha fazlasının peşindeydi: son bir öpücük, son bir düzüşme, son bir içki. Veya daha derin bir şey – bağışlanma, günahlarından arınma gibi. Harper kocasına bunlardan hiçbirini verme hevesli değildi ama adamın ümide kapılmasından memnundu. Bu sayede canlı kalabiliyordu. Radyoyu açtı. Klasik rock istasyonu eski ama sevilen bir şarkı çalıyor, sevdalı bir Romeo *sen ve ben, bebeğim, ne dersin,* diye serenat yapmaya hazırlanıyordu. Şarkıyı dinlerken Harper'ın aklına durduk yerde Hillary Clinton geldi.

Hoparlörün önüne geçip kalçalarını sağa sola oynatmaya başladı. Jakob'un böyle bir anda sekse tiksintiyle baktığından kuşkusu yoktu

ama üniversitedeyken psikoloji dersi alan tek kişi o değildi. Harper tiksintinin hemen ötesinde neyin olduğunu unutmamıştı.

Belki on saniye boyunca sırtı kocasına dönük olarak kendini müziğe kaptırmış gibi yaptı, sonra yavaşça arkasına baktı. Jakob pürdikkat onu seyrediyordu.

"Beni üzdün," dedi Harper. "Canımı yaktın."

"Özür dilerim. Çizgiyi aştım."

"Yatak odasındakiler sayılmaz," dedi kadın.

Jakob gözlerini kıstı ve Harper fazla ileri gittiğini, kocasının inanma kapasitesini aşırı zorladığını anladı – seks hakkında *hiç* böyle konuşmazdı. Fakat Jakob'un konuşmasına fırsat bırakmadan atıldı. "Şişemiz!" dedi yeni hatırlamışçasına. "Fransa'dan getirdiğimiz o şişeyi hatırlıyor musun? Hayatın boyunca içtiklerinin en güzeli olduğunu ve önemli bir şey için saklamamız gerektiğini söylemiştin." Kocasına hınzırca olduğunu umduğu bir bakış attı. "Sence bu yeteri kadar önemli mi?"

Şarapların hepsi de onlarla beraber çalışma odasındaydı. Beyazlar artık çalışmayan termosta, kırmızılarsa büfedeydi. Ne zaman bir yere gitseler başkalarının buzdolabı mıknatısları satın alması gibi bir şişe şarap satın alırlardı. Lakin son birkaç yıldır pek gezmemişlerdi. Harper balaylarından kalma Fransız Bordeaux'sunu kaptı. Avucu terden o kadar ıslaktı ki şişe neredeyse elinden kayacak ve kocasına doğru odanın karşı tarafına uçacaktı. Harper adamın şaşkınlıkla irkilmesini ve refleks icabı onu karnından vurmasını kolayca hayal edebiliyordu. Zaten hem karısını hem de bebeği tek kurşunla öldürmesi karakterine cuk otururdu. Jakob yapısı itibarıyla pintiydi ve israftan nefret ederdi, mısır gevreğine çok fazla süt koyuyor diye Harper'ı sık sık azarlardı.

Harper şişeği gövdesi ile sağ kolunun arasına sıkıştırdı ve kitap raflarının birinin altında asılı duran şarap kadehlerinden iki tane aldı. Alırken elleri titrediği için derin kristal kadehler birbirine çarparak melodik bir ses çıkardı. Harper tirbuşonu da unutmadı.

Planı tirbuşonla tıpayı çıkarmak, sonra kocasından şarabı koymasını istemekti. Jakob öyle yaparken tirbuşonu tıpadan çıkaracak ve onun suratına saplayacaktı. Veya bunu midesi kaldırmazsa en azından burguyu onun silah tutan elinin tersine batıracaktı.

Jakob'a ve Koca Yumurta'ya dönük olarak sehpanın ucuna ilişti. Ta-

banca kocasının dizinin üstünde duruyordu ve namlusu kasıtsızca ona çevriliydi. Tirbuşon Harper'ın sağ elinde olup burgulu uç orta ve yüzük parmaklarının arasından çıkıntı yapıyordu. Aralarında epey mesafe vardı – tirbuşonu suratına saplamak için Harper'ın ileri atılması gerekecekti. Fakat belki şarap koyarken biraz yakına gelirdi. Belki.

Sonra Harper bakışlarını onun gözlerine çevirdi ve kocasının soğuk bir kuşkuyla kendisini süzmekte olduğunu fark etti. Jakob'un yüzü solgun, durgun ve neredeyse ifadesizdi.

"Beni sarhoş edip düzersen yapılması gereken hakkında fikrimi değiştireceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu karısına.

"Amacımız sarhoş olmak, sevişmek ve hoşça vakit geçirmek sanıyordum," dedi Harper. "Bu işi kendi kurallarımıza göre halledecektik. İstediğin bu değil miydi?"

"Öyle. Ama *senin* bunu isteyip istemediğini henüz çözebilmiş değilim. Hatta şimdiye kadar *hiç* isteyip istemediğini. Belki o yavan Lifetime* filmlerine özenerek Romeo ve Juliet gibi yan yana ölme fikrinden hoşlandın ama onu asla benimseyemedin. Böyle bir şeyin olacağını aklından bile geçirmedin. Şimdi vakit gelip çattı ve yan çizmek için yapmayacağın şey yok. Orospuluk etmek de dâhil." Jakob ileri geri sallandı. "Böyle demenin patavatsızlık olduğunu biliyorum ama kimin umurunda, nasılsa ölmek üzereyiz: Oldum olası kadınların zekâsını küçük görmüşümdür. Şimdiye dek zekâsıyla erkeklere kafa tutabilecek bir kadın hiç tanımadım. Facebook'un, uçakların ve çağımızdaki diğer bütün büyük icatların erkekler tarafından yapılması boşuna değil."

"Evet," dedi Harper. "Kadınları yatağa atabilmek için. Şu şarabı içecek miyiz içmeyecek miyiz?"

Jakob yine o havlama sesiyle kahkaha attı. "İnkâr bile etmeyecek misin?"

"Hangi kısmı? Kadınların aptal olmalarını mı, yoksa gerçekte seninle beraber intihar etmek istemememi mi?"

"Kıçını sallayıp bana buraya neden geldiğimi unutturabileceğini sandığın kısmı. Çünkü bu iş öyle veya böyle bitecek. Başka bir sebepten değilse bile etrafta gezerek benimle beraber başkalarını da hasta etmeni önlemek gibi ahlaki bir yükümlülüğüm olduğu için."

---

* ABD'de daha çok kadınlara hitap eden ve romantik filmleriyle tanınan bir televizyon kanalı. –*çn*

"Dünyanın sona erdiğini söyledin sanıyordum. O yüzden ne fark eder? Kaldı ki–" Fakat Harper daha fazla konuşamadı. Korkunç bir şey oluyordu.

Tıpa şişeden bir türlü çıkmıyordu.

Üstüne balmumu damlatılarak mühürlenmiş olan tıpa tombuldu. Harper şişeği koltukaltında tutuyor ve diğer eliyle tirbuşona asılıyordu. Yine de tıpa oraya kaynamışçasına azıcık bile oynamıyordu.

Jakob sol elini sehpanın üzerinden uzatarak şişeyi boynundan kavradı ve karısının koltukaltından çekip çıkardı. Sağ eli tabancayı bırakmadı.

"Bunların kuru bir yerde saklanması gerektiğini sana söylemiştim," dedi. "Tıpa şişer. Kırmızıları büfeye kaldırmanın hata olduğunu sana söylemiştim."

Sana söylemiştim lafı, *seni seviyorum* lafının karmadaki zıttı olmalıydı. Jakob "sana söylemiştim" demeyi hep daha kolay bulurdu. Harper normalde bundan gocunurdu ama şimdi ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissediyordu. Çünkü tirbuşon artık kocasındaydı. Direnmeden, hiç itiraz etmeden yegâne silahını almasına göz yummuştu.

Jakob şişeyi uyluklarının arasına sıkıştırdı ve kamburunu çıkarıp asıldı. Boynu kızardı ve oradaki kaslar şişti. Balmumu topakları yarıldı ve tıpa kıpırdamaya başladı. Harper silaha baktı. Hâlâ Jakob'un boştaki elindeydi – ama azıcık kaymış, arkasındaki kitaplığa doğru çevrilmişti.

"Kadehini hazırla," dedi adam. "Çıkıyor."

Harper kadehini eline aldı ve dizleri kocasınınkilere değene kadar öne kaydı. Zaman ufak, ölçülü kademelerle ilerlemeye başladı. Tıpa bir santim daha oynadı. Bir santim daha. Ve mükemmel bir pıt sesiyle dışarı çıktı. Jakob tuttuğu nefesi verdi ve tirbuşonu dizinin yanına, Harper'ın ulaşamayacağı bir noktaya bıraktı.

"Tadına bak," diyerek karısının uzattığı kadehe azıcık döktü.

Jakob Fransa'da nasıl şarap içileceğini öğrenmiş, ona bu konuda büyük bir şevkle ders vermişti. Harper burnunu kadehin ağzına dayadı ve nefes alarak buruk deliklerini yakıcı alkol buharıyla doldurdu. O buhar öylesine sertti ki sadece onunla bile sarhoş olunabileceğini düşünmek mümkündü. Kokusu güzeldi ama Harper yine de yüzünü buruşturdu.

"Ah, kahretsin. Her şey illâ ters gitmek zorunda mı?" Başını kaldırdı. "Bozulmuş. Sirkeden farkı yok. Başka bir tane açalım mı? Napa'dan aldığımız o şişe vardı. Hani tüm koleksiyoncuların istediğini söylediğin."

"Ne? Daha on yıllık bile değil. Bozulmaması gerekirdi. Ver de ben bakayım." Yumurta'dan yarı yarıya çıkarak karısına doğru eğildi.

Harper harekete geçmeden hemen önce gözleri kocaman aralandı. Hızlıydı – neredeyse yoldan çekilebilecek kadar hızlı. Ama azıcık eğilmesi karısına yetti.

Harper kadehi onun suratına çarptı. Kadeh kulağa hoş gelen bir sesle parçalandı ve cam dişler deriyi parlak kırmızı çizgilerle keserek adamın elmacık kemiğini, burun köprüsünü ve kaşını yardı. Sanki bir kaplan yavrusu yüzüne pençe atmıştı.

Jakob haykırarak tabancayı kaldırdı. Silah Harper'ın başının hemen yanında sağır edici bir patlamayla ateş aldı.

Arkadaki bir kitap rafı patladı ve içerisi uçuşan sayfalardan bir kar fırtınasıyla doldu. Ayağa fırlayan Harper kendini sola, yatak odasının kapısına doğru attı. Sehpanın etrafından dolaşırken bir dizini onun kenarına çarptı. Darbeyi hissetmesine rağmen canı yanmadı.

Çevresine muazzam bir sessizlik çöktü. O sessizliği bozan tek şey bir akort çatalını anımsatan tiz bir uğultuydu. Kitapların birinden kopmuş bir sayfa aşağı süzülürken yanağına yapıştı ve orada kaldı.

Tabancanın geri tepmesi Koca Yumurta'yı Jakob'la beraber tepetaklak etti. Adam geriye düşerken şişe elinden fırladı, odada uçarak ilerledi ve karısının omzuna çarptı. Durmayan Harper çalışma odasını üç adımda kat etti ve yatak odasının kapısına ulaştı. Tam o anda kulağının biraz solunda kalan kapı çerçevesinin patlamasıyla saçlarına ve yüzüne beyaz tahta kıymıkları uçuştu. Silahın ateşlenirken çıkardığı ses o kadar boğuktu ki sokaktaki bir araba kapısının çarparak kapanmasına benziyordu. Sonra Harper kapıdan geçerek yatak odasına girdi.

Yanağına yapışmış kâğıdı hiç düşünmeden aldı ve yüzünün önüne kadar kaldırdı. Sayfaya baktığında bir avuç kelime gördü.

tarihin paçavraları ile kömürleşmiş kalıntılarını alaşağı eden elleri tutuşturmanın ve yakmanın tüm senfonilerini çalan muhteşem bir orkestra şefinin elleri gibiyken.

Kâğıdı arkasına, çalışma odasına fırlatıp attı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

15

Kapıdaki kilitle hiç uğraşmadı. Öyle bir şey anlamsız olurdu. Kilit düğmeliydi ve Jakob onu zorlanmadan kırıp geçerdi. Zaten merminin çarptığı yerdeki kırık çerçevesiyle kapının kapalı kalacağından bile emin değildi.

Kapının solundaki tahta sandalyeyi kaptı ve engel olsun diye yere attı. Bez çantası yatağın ayakucunda, önceden katlayıp çantaya yerleştirdiği giysileri *Portatif Anne*'nin altındaydı. Çantayı deri katışlarından tuttu ve hiç yavaşlamaksızın arka bahçeye tepeden bakan pencereye gitti. Mandalı açıp pencereyi yukarı kaldırdı. Arkasında sandalye boğuk bir çatırtıyla parçalandı.

Evin arkasındaki sarp tepe ağaçlara kadar giden uzun bir yokuşla alçalıyordu. Binaya ön taraftan bakıldığında yatak odası penceresi zemin kattaymış gibi gözükürdü. Fakat arkaya geçildiğinde yatak odasının aslında *birinci* katta olduğu ve altında yere batık betonarme bir mahzenin bulunduğu anlaşılırdı. Yatak odası penceresi ile aşağıdaki karanlık arasında beş metrelik bir boşluk vardı.

Bacaklarını pervazdan sarkıtırken aşağı baktı ve şakır şakır kan akıttığını, askılı bluzunun önünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Nereden vurulduğunu hissetmiyordu. Şimdi bunu düşünmeye vakit ayıramazdı. Çantasını da peşinden sürükleyerek atladı. Jakob bir kurşun daha sıkarken arkasındaki pencerede dışa doğru patladı.

Harper düşerken beklediği anda yere çarpmadı ve biraz daha düştü. Midesi ağzına geldi. Sonra toprakla temas etti ve sağ ayağı nefes kesici bir acıyla vücudunun altında kıvrıldı. Aklına sessiz filmlerde yüksekten düşüp çarpma ânında paramparça olan, fildişi tuşları kırık dişler gibi kaldırıma saçılan piyanolar geldi.

Dengesini kaybederek öne devrildi, yere kapaklandı, yuvarlandı,

yuvarlandı, yuvarlandı. Bez çantası elinden kaçtı. Çanta da onunla beraber yuvarlanarak içindekileri karanlığa saçtı. Sağ ayak bileği sanki kırılmıştı. Fakat kırılmış olamazdı, yoksa Jakob onu yakalayıp öldürürdü.

Dik yokuşun üçte ikilik mesafesinde son bir takla atıp durdu. Duman dolu gece göğüs tepesinde fıldır fıldır dönüyordu. Yüksek, dar evi görüş alanının bir kenarında kule gibi yükseliyordu. Diğer kenardaysa ormanın sınırını görebiliyordu. Yapraklarını kısmen dökmüş ağaçlar paçavralar içindeki iskeletlere benziyordu. Harper'ın tek isteği orada öylece yatmak ve dünyanın dönmekten vazgeçmesini beklemekti.

Fakat buna zaman yoktu. Jakob'un merdivenlerden mahzene inmesi ve arka kapıdan dışarı çıkması topu topu yirmi saniyesini alırdı.

Harper güçlükle ayağa kalktı. Altındaki zemin çalkantılı bir gölde yüzen bir iskele gibi sallandı. Baş dönmesinin bir kısmının kan kaybından olup olmadığını merak eden Harper sırılsıklam haldeki bluzuna, giysinin önünü kaplayan koyu kırmızı lekeye baktı ve burnuna şarap kokusu çalındı. Demek ki Jakob onu vurmamıştı. Balayı Bordeaux üstüne dökülmüştü. Fransa'nın üzüm bağları artık külden fazlası değildi. Bu da bluzundaki lekenin karaborsada muhtemelen birkaç bin dolar ettiği anlamına gelirdi. Harper hayatı boyunca hiç bu kadar pahalı bir şey giymemişti.

Dengesini sağlamak için sol elini yere koyduğunda avucu bazı bluzlara ve hışırtılı plastik ambalaja sarılı bir şeye değdi. Çubuk düdük. Onu çantasına neden koyduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Yerden destek alarak doğruldu. Bez çantayı, etrafa saçılmış kıyafetlerini ve *Portatif Anne*'yi durdukları yerde bıraktı ama çubuk düdüğü yanına aldı. Ormana doğru ilk adımını atarken bir şey *gıcırdadı* ve sağ bacağı âdeta ikiye katlandı. Acı öylesine yoğundu ki dizlerinin bağı çözüldü. Vurulmamış olabilirdi ama aya bileğindeki bir kemiğin çatladığına hiç şüphe yoktu.

"Harper!" diye tepenin yukarısından bağırdı Jakob. "Harper, kaçmayı bırak, *seni kaltak!*"

Ayak bileğindeki çatlak kemik tekrar gıcırdadı ve Harper'ın gözlerinin arkasında bir şimşek çaktı. Kısa bir süre yere yığılmanın, bayılıp kalmanın eşiğine gelerek körü körüne koştu. Aksiyon filmlerinde insanlar sürekli pencerelerden atlarlardı ve hiçbir şey olmazdı.

Koştuğu sırada kendini düdüğü ambalajından çıkarırken buldu.

Düşünce gerektirmeyen otomatik bir eylemdi bu, elleri kendiliğinden hareket ediyordu.

Bir sonraki adımında ağırlığını sağ ayağına fazlaca verdi. Bileği burkulurken elinde olmaksızın zayıf bir çığlık attı. Bileğinden leğen kemiğine kadar müthiş bir acı dalgası yayıldı. Bazı ağıotu çalılarının arkasında bir dizinin üstüne düştü.

Düdüğü ağzına götürdü ve çubuğu dışarı çekerek üfledi. Orman tiz, yersiz bir *karnaval* sesiyle doldu. Ses gerçekten *yüksekti*. O ilk silah patlaması kulaklarına bir şey yapmış, kulak zarlarını hırpalayarak duyma yeteneğini köreltmişti. Fakat düdüğün ıslığı gece göğüne yükselen bir havai fişeğin gürültüsü gibi bu sağırlığı delip geçti.

"Harper, seni kaltak! *Suratım!* Suratıma ne yaptığına bir bak!" diye kükredi Jakob. Artık daha yakındı. Ağaçlara varmış olmuştu.

Harper yeniden ayağa kalktı. Yüzünü dallardan sakınmak için bir elini önünde tutarak ormanın daha derinlerine girdi. Ne zaman ağırlığını sağ ayağına verse sanki bileği tekrar kırılıyordu. Yürüdükçe kuru yapraklar tabanlarının altında hışırdıyordu.

Korkuyordu. Hayatında hiç hatırlamadığı kadar korku içindeydi ve korkusunun sesi bir düdüğün geceyi yaran ıslığıydı. Düdüğü niye tekrar çaldığının bilincinde değildi. Ses Jakob'u dosdoğru oraya çekerdi.

Topallayarak koşarken bir ara zikzaklı güzergâhından çıktı. Hayır, bu doğru değildi; güzergâhından çıkması için bir güzergâhının olması gerekirdi ve Harper'ın nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Çubuk düdüğü elinden düşürdü ve arkasına bakmaksızın yoluna devam etti. Sağ ayağı yumuşak bir çöküntüye girince bileği tekrar burkuldu ve hafif bir çığlık atan Harper gene bir dizinin üstüne düştü.

"Geliyorum, Harper!" diye seslendi Jakob ve havlamayı andıran bir kahkaha attı. "Bak bakalım ben *senin* suratına ne yapacağım!"

Harper inatla erişim mesafesi dışında kalan bir ağaç gövdesine tutunmak için sağına doğru körlemesine uzandı. Yana devrilme tehlikesi vardı. Eğer öyle bir şey olursa bir daha ayağa kalkamazdı. Orada cenin pozisyonu alıp nefes nefese yatardı ve Jakob onu bulup mermi manyağı ederdi.

Yapraklar hışırdadı ve biri elinden tuttu. Harper haykırmak için ağzını açtığında sesi boğazına takıldı. Kaptan Amerika'nın vakur, ifadesiz yüzüne bakakaldı.

"Gel," dedi Kaptan, bir kızın sesiyle. Harper'ı ayağa kaldırdı.

El ele tutuşarak ormanın sınırı boyunca kel kızın kılavuzluğunda alelacele ilerlediler. Kızın ayakları yere değmez gibiydi ve Harper ilk karşılaşmalarında kapıldığı hisse, bunların gerçek olmadığı ve sadece rüya gördüğü hissine yeniden kapıldı.

Kız onu muhtemelen Kennedy vurulduğunda bile yaşlı olan bir meşeye götürdü. Ağacın gövdesine dallara kadar çıkan kalaslar çakılıydı. Bir ağaç evinin unutulalı çok olmuş bu kalıntılarına bakarken Harper'ın aklına *Lost Boys* ve *Peter Pan* filmleri geldi.

"Tırman," diye fısıldadı kız. "Çabuk."

"Çabuk *ol*," dedi İtfaiyeci. Harper'ın sağındaki çalılardan çıkan adamın yüzü öyle pisti ki neredeyse kapkara kesilmişti. Başında büyük itfaiyeci kaskı, sırtında isli sarı ceketi, elindeyse halliganı vardı.

"Düzgün kullanım önemlidir, Allie. Lütfen korkunç Amerikancılıklarınızla dilimi bozmamaya çalışın." Sözlerinin ardından sırıttı.

"Geliyor," dedi Allie.

"Ben onu yolcu ederim," dedi İtfaiyeci.

Jakob yakınlarda bir yerde küfretti. Harper onun çalıları yararak ilerlediğini duyabiliyordu.

Sağ ayağı yerine dizini kullanarak ağaca tırmandı. Yaptığı kolay değildi ve iki eliyle birden onu kıçından iten kız hemen arkasındaydı.

"*Acele* eder misin," diye tısladı Allie.

"Bileğimi burktum," diyen Harper yukarısındaki geniş bir dala uzandı ve kendini onun üstüne çekti.

Dala oturdu ve yana kayarak kıza yer açtı. Topraktan dört metre yukarıdaydılar ve Harper meşenin yaprakları arasından aşağıdaki açık alanı görebiliyordu. İtfaiyeci fazla uzaklaşmadı – Jakob'un patırtılarının geldiği yöne doğru birkaç adım attı, o kadar. Sonra bir sumak ağacının arkasına geçip bekledi.

Biraz yanık kokusu taşıyan bir esinti Harper'ın saçlarını uçuşturdu. Harper yüzünü o tarafa çevirdiğinde ağaçların arasından evini seçebildiğini anladı. Vakit gündüz olsaydı oturduğu yerden kendi arka bahçesini ve mutfak pencerelerini açıkça görebilirdi.

Jakob çalıların arasından fırladı ve fark etmeden İtfaiyeci'nin yanından geçti. Yüzü kanlar içindeydi; sol gözünün altındaki kesik bilhassa fenaydı ve elmacık kemiğinin üzerinden sarkan bir deri parçası o

yürüdükçe sallanıyordu. Saçlarında yapraklar, çenesinde taze bir sıyrık mevcuttu. Tabancayı namlusu orman zeminine bakacak şekilde alçakta tutuyordu.

"Hey!" dedi İtfaiyeci. "Neden bir silahla ortalıkta koşturuyorsun? Birinin canı yanabilir. Umarım emniyeti kapalıdır."

Jakob ani bir nefes almayı andıran ufak bir çığlık attı ve altıpatları kaldırarak döndü. İtfaiyeci halliganı, her iki ucunda aparatlar bulunan o uzun, paslı çubuğu yukarıdan aşağıya savurdu. Âlet havada ıslık çaldı ve büyük bir çınlamayla tabancanın namlusuna çarptı. Silah yere düştü ve ormanı aydınlatan bir ışıkla patladı.

"Hayır, belli ki açıkmış," dedi İtfaiyeci.

"Sen de kimsin be?" diye sordu Jakob. "Harper'la mısın?"

İtfaiyeci başını yana yatırdı ve şaşkın gözlerle bu soruyu bir müddet düşünürmüş gibi gözüktü. Sonra yüzünde neşeli bir ifade belirdi ve cömert, dişlek bir sırıtışla ağzını açtı.

"Evet, sanırım öyleyim," derken bu daha yeni akıl ettiği ve fazlasıyla hoşlandığı bir şeymişçesine topukları üzerinde ileri geri sallandı. Harper o zaman adamın deli olduğunu düşündü – hem de Jakob kadar deli. "Harper. Herhalde Harper Lee gibi. Ben onu yalnızca Hemşire Grayson olarak tanırdım. Harper. Fevkalade bir isim." Devam etmeden önce genzini temizledi. "Sanırım ayrıca sana buradan çekip gitmeni söyleyen kişi oluyorum. Bu orman sana ait değil."

"Peki ya kime ait olduğunu sanıyorsun, yavşak?" diye sordu Jakob.

"Bana," dedi İtfaiyeci. "Bana ait olduğunu sanıyorum, sikik. Ben de küfredebilirim, ahbap. Ben İngilizim. Biz hiç çekinmeden küfrederiz. A'yla başlayan o kelime var ya? Onu bile kullanırız: amcık amcık hoşafı amcık oğlu amcık." Bütün bunları söylerken sırıtışını hiç bozmadı. "Hadi artık. Bas git buradan, amcık ağızlı."

Sahiden de ne yapacağını veya diyeceğini bilemezmiş gibi gözüken Jakob adamı temkinli gözlerle süzdü. Sonra döndü ve eğilip silahına uzandı.

İtfaiyeci halliganını bir polo tokmağı gibi savurarak tabancaya vurdu ve onu eğreltiotlarının arasına fırlattı. Jakob tereddüt etmeden tekrar döndü ve ince-uzun İngiliz'e hücum etti. İtfaiyeci halliganı kaldırıp aralarına soktu ama Jakob âleti kavrayıp asıldı.

Jakob rakibinden daha kuvvetliydi. Ayrıca dengesi de daha iyiydi.

Zaten ip üstünde yürümesini ve tek tekerlekli bisiklete rahatlıkla binmesini sağlayan da dengesiydi. Ayaklarını sağlam basarak belini kıvırdı ve İtfaiyeci'yi yerden kaldırdığı gibi havada on beş santim savurup tam da Harper'ın oturduğu ağaca çarptı.

Harper çarpmanın kuvvetiyle altındaki dalın sarsıldığını, tüm ağacın titrediğini hissetti.

Jakob çubuğu birkaç santim geri çekti ve İtfaiyeci'yi tekrar ağaç gövdesine vurdu. Homurdanan İtfaiyeci'nin ciğerlerindeki hava bir ıslık sesiyle burun deliklerinden dışarı kaçtı.

"Orospu evladı," dedi Jakob zikredercesine. "Seni geberteceğim, orospu evladı. Önce seni geberteceğim, sonra onu geberteceğim, sonra–" Sesi soluğu kesildi; öldürecek kimsesi kalmamıştı.

İtfaiyeci'yi tekrar ağaca vurduğunda adamın kaskı yüksek bir çatırtıyla gövdeye çarptı. İrkilen Harper bağıracak gibi oldu. Fakat elini onun dizinde tutan Allie orayı hafifçe sıktı.

"Seyret," diye fısıldadı kız. Maskeyi boynuna indirmişti ve Harper ona bakınca güzeller güzeli biriyle karşılaştı: neşeyle parlayan çikolata rengi gözler, oğlansı çiller ve saçları kazındığı için şakak çukurları ve narin kemikleri daha bir keskin ve net gözüken zarif yüz hatları. "*Eline* bak."

Harper bakışlarını aşağı çevirdiğinde İtfaiyeci'nin çıplak sol elinden gri dumanlar yükseldiğini gördü. O el halliganı bırakıp yana indi. Harper'ın hafızasında bir anı canlandı: İtfaiyeci'nin acil servis koridorunda Albert'la boğuşması ve eldivenini dişleriyle çıkarmaya çalışması.

Jakob hasmını ağaç gövdesine tekrar çarpma niyetiyle halliganı geri çekti. Fakat o anda İtfaiyeci çubuğun üzerinden uzanıp elini Jakob'un boğazına koydu ve avucundan ateş fışkırdı.

Alevler bir kaynak makinesinden çıkarcasına masmaviydi. Sanki adam göz kamaştırıcı bir ateşten eldiven takmıştı. Alevler hızlanan rüzgâr gibi ulurken Jakob çığlık attı ve halliganı bırakıp geri kaçtı. Yeniden çığlık atarak kararmış boğazını tuttu. Ayaklarının birbirine dolanmasıyla kıçüstü düştü, sonra ayağa fırladığı gibi dalların ve çalıların arasında önünü görmeksizin koşarak kaçtı.

İtfaiyeci bir meşaleyi andıran sol eliyle onun gitmesini seyretti. Ardından leş gibi olmuş sarı itfaiyeci ceketinin önünü açtı, yanan elini içeri soktu ve önünü kapatarak elini ceketi ile gömleği arasında bıraktı.

Ceketin önünü açıp kapadı ve bunu tekrarlayarak elini hiç telaş etmeden dövdü. Bu haliyle koltukaltından osuruk sesleri çıkarmaya çalışan bir çocuğa benziyordu. Ceketi üçüncü açışında alevler sönmüştü ve elinden kapkara dumanlar püskürüyordu. O eli havada sallayarak dumanın kesilmesini bekledi. Harper kocasının kaçarken çıkardığı dal çıtırtılarını ve çalı hışırtılarını duyabiliyordu. Az sonra gece böceklerinin yabancı ötüşleri haricinde ormana sessizlik çöktü.

İtfaiyeci sol elini kaldırdı, derin bir nefes aldı ve son dumanları üfleyerek dağıttı. Avucu Ejderpullarıyla bezeliydi. Siyah renkli o ince, zarif çizgiler artık külle kaplıydı ve kar beyazı yüzeyde hafifçe parlayan tek tük kıvılcımlar vardı. Derinin geri kalanı... sapasağlamdı. Temiz, sağlık, pembe ve olanaksız bir biçimde yanıksızdı.

"Bunu yapmasına bayılıyorum," dedi Allie. "Ama en iyi numarası bir anka yaratmak. O havai fişeklerden bile daha güzel oluyor."

"Orası öyle!" diyen İtfaiyeci başını çevirip onlara arsızca sırıttı. "5 Kasım ve 4 Temmuz benim yanımda halt yemiş. Ben dururken maytaplara ne gerek var?"

İkinci Kısım

BIRAK DA SÖNÜK IŞIĞIN YANSIN

1

Allie dala tutunup yere atlayarak ağaçtan ilk inen oldu. Harper gövdeye çakılı ilkel merdiven yoluyla inme niyetindeydi ama oturduğu daldan kalktığı anda aşağı düştü.

Düşüşü İtfaiyeci tarafından yavaşlatıldı. Adam onu tam olarak yakalamadı. Düştüğü sırada tesadüfen altındaydı, hepsi bu. Harper onu ezdi ve beraber yere yapıştılar. Harper'ın başının arkası adamın burnuna çarptı. Sağ topuğu yerden sekti. Ayak bileğinden yayılan acı müthişti.

İki sevgili misali birbirlerinin kollarında inlediler.

"Siktir," dedi Harper. "Siktir siktir *siktir*."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye sordu İtfaiyeci. Burnunu tutarak yaşaran gözlerini kırpıştırıyordu. "Sadece tekrar tekrar 'siktir' mi? Yelpazeni biraz genişletemez misin? 'Hay ağzına sıçayım', 'Baban anamı mutfak masasında düdüklesin.' O tür şeyler. Amerikalılar küfrederlerken hayal güçlerini hiç kullanmıyorlar."

Omuzları ilk hıçkırıklarla sarsılan Harper doğrulup oturdu. Bacakları titriyordu, ayak bileği kırıktı ve Jakob onu öldürmek istemiş, hatta bunu neredeyse başarmıştı. İnsanlar sağa sola ateş edip alevlere boğuluyorlardı. Az önce bir ağaçtan düşmüştü ve bebeği... Bebeğini bırak, kendine bile hayrı yoktu. İtfaiyeci de doğrulup oturdu ve bir kolunu Harper'ın omuzlarına attı. Harper başını adamın ceketinin kaygan omzuna yasladı.

"Geçti artık," dedi adam.

Ve uzun uzun ağlayan Harper'a bir müddet sarıldı.

Konuşmadan önce kadının hıçkırıklarının azalmasını bekledi. "Gel seni kaldıralım. Artık gitmemiz gerek. Manyak eski kocanın bir iş çevirip çevirmediğini bilmiyoruz. Bir Karantina Devriyesi çağırsa şaşırmam."

"O eski kocam değil. Daha boşanmadık."

"Artık boşandınız. Bana tanınan yetkiyle."

"Sana ne yetkisi tanındı ki?"

"Hani gemi kaptanları yolcularını evlendirebilirler ya? Pek bilinmez ama itfaiyeciler de evli çiftleri boşayabilirler. Hadi bakalım, kalk artık."

İtfaiyeci sol kolunu beline dolayıp onu yerden kaldırdı. Harper'ın kalçasını tutan eli fırından yeni çıkmış bir ekmek gibi hâlâ sıcaktı.

"Elini ateşe verdin," dedi Harper. "Bunu nasıl yaptın?"

Aslında cevabı zaten biliyordu. Tıpkı kendisi gibi onda da Ejderpulu vardı. Eli halen açıktaydı ve Harper avucundaki çizgileri takip eden, bileğini kıvrım kıvrım saran siyah-sarı benekleri görebiliyordu. Çizgilerin kalınca olanlarından azıcık gri duman sızıyordu.

Harper en az yüz Ejderpulu hastasının tutuşmasına tanıklık etmişti – çığlık çığlığa tutuşmasına ve üzerine gazyağı dökülmüşçesine mavi alevlerle kaplanırken saçlarının bir anda küle dönmesine. Bu hiç kimsenin istediği veya kendisine yapabileceği bir şey değildi. Gerçekleştiğinde de kontrol edilemezdi ve daima ölümle sonuçlanırdı.

Fakat İtfaiyeci kendini kasten yakmıştı. Üstelik sadece bir parçasını – elini. Ardından kendini soğukkanlılıkla söndürmüştü. Ve her nasılsa zarar görmemişti.

"Bir keresinde o konuda ders vermeyi düşünmüştüm," dedi İtfaiyeci. "Ama ne öğreteceğime bir türlü karar veremedim. İleri Düzey Piromansi?* Salaklar İçin Kendiliğinden Yanma Sanatı? Kundakçılığa Giriş? Hem zaten bir testten kalmak diri diri yanmayı gerektirdiğinde insanlar kayıt yaptırmaya yanaşmazlar."

"Yalan söylüyor," dedi Allie. "Seni eğitmez. O hiç kimseyi eğitmez. Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz."

"Hayır, bu gece olmaz, Allie. Bu en sevdiğim pantolonum ve sırf sen gösteriş yapmamı istiyorsun diye onu yakmayı göze alamam."

"Beni gizlice gözetliyordunuz," dedi Harper.

İtfaiyeci başını kaldırıp meşe ağacının dallarına, onun daha az önce oturduğu yere göz attı. "Orada yatak odanın harika bir manzarası var. Saklayacak bir şeyi olanların evlerinin ön tarafındaki perdeleri çekmeleri ama arkaya bakan pencereleri akıllarına bile getirmemeleri ne tuhaf, değil mi?"

---

* Orj. *pyromancy*: Sihir yoluyla ateş yaratmak veya var olan bir ateşi kontrol etmek. –*çn*

"İç çamaşırlarınla ortalıkta gezinerek ve *Bebek Beklerken Ne Beklemelisiniz* okuyarak çok zaman geçiriyorsun," dedi Allie. "Endişelenme. Dostumuz sen giyinirken pencerenden içeri hiç bakmadı. Belki ben biriki defa bakmışımdır ama o bakmadı. Kendisi tam bir İngiliz beyefendisidir." Allie'nin son cümleyi söylerken kullandığı sahte İngiliz aksanı en az *Mary Poppins*'teki Dick Van Dyke'ınki kadar iyiydi. Harper on altı yaşında bir oğlan olsaydı kıza abayı yakardı. Allie'nin tam bir kalp hırsızı olduğu belliydi.

"Neden?" diye İtfaiyeci'ye sordu Harper. "Beni neden gözetliyordunuz?"

"Allie," dedi İtfaiyeci, soruyu duymamışçasına. "Sen önden kampa koş. Dedeni ve Ben Patchett'ı getir. Ah, Renée'yi de bul. Ona gözde hemşiresine sahip çıktığımızı söyle. Duyduğunda çok sevinecek."

Allie bu sözün ardından Harper'a Peter Pan'in gölgesinin Wendy'nin yatak odasında oradan oraya uçmasını hatırlatan bir şekilde sekerek uzaklaştı ve yaprakların arasında gözden kayboldu. Harper'ın kafası çocuk kitaplarıyla tıklım tıklım doluydu ve insanlara masal rolleri dağıtmak gibi bir saplantısı vardı.

Kız gittikten sonra İtfaiyeci tekrar konuştu. "Biraz yalnız kalmamız iyi oldu, Hemşire Grayson. Allie Storey'ye canımı bile emanet ederim ama onun önünde söylememeyi yeğleyeceğim bazı şeyler var. Little Harbor Yolu'nun sonundaki yaz kampını biliyor musun?"

"Wyndham Kampı," dedi Harper. "Tabii."

İkilinin ayakları altında çıtırdayan ölü yapraklar havayı sonbahar parfümüyle tatlandırıyordu.

"Gittiğimiz yer orası. Orada Tom Storey adında biri var. Allie'nin dedesi. Ona Peder Storey derler. Tom bir zamanlar kampın program yöneticisiydi. Şimdi mekânı Ejderpullular için bir sığınağa çevirdi. Orada saklanan yüzden fazla kişi var ve uğraşıp didinerek küçük ama düzgün bir toplum kurdular. Günde üç öğün yemek çıkıyor – en azından şimdilik. *Bunun* daha ne kadar devam edeceğini bilmiyorum. Elektrik yok ama buz gibi suyun altında durabilirsen duş alabilirsin. Bir okulları ve Karantina Devriyeleri ile Ölü Yakma Timlerine karşı Gözcüler adını verdikleri acemi bir polis teşkilatları var. Gözcülerin çoğu henüz ergen. Allie ve dostları. Böylece yapacak bir işleri oluyor. İstemediğin kadar dine de sahipler. Dinleri bazı açılardan daha öncekilere benzemiyor

ama diğer açılardan... Nereye gidersen git bağnazlar hep aynıdır. Seni uyarmadan önce Allie'yi önden göndermemin asıl sebebi buydu. Allie ötekilerin çoğundan bile daha dindardır. Artık var sen düşün."

O bunları söylerken korkunç bir çatırtı, bir kayma, orman zeminini sarsan yankılı bir gümbürtü koptu. Harper'ın nabzı hızlanıverdi. Geldikleri yöne doğru ormanın ötesine baktı. Böyle muazzam, yıkıcı bir gürültüyü neyin çıkarmış olabileceğini hayal edemiyordu.

İtfaiyeci arkasına kısa ve düşünceli bir bakış attı, sonra Harper'ın koluna girip onu tekrar yürüttü. Artık adımları tezdi. Sözü hiç kesilmemişçesine devam etti.

"Kamptakilerin büyük bölümünün senin yaşın ile Allie'ninki arasında olduğunu anlamalısın. Birkaç ihtiyar yok değil ama hâlâ okulda olması gereken bir sürü kişi var. Çoğu ailesini kaybetti, sevdikleri insanlar gözlerinin önünde yanarak öldü. Kampa vardıklarında şok geçiriyorlardı. Üzüntüden akıllarını oynatmış, alevlere boğulmayı bekleyen birer sığınmacıydılar. Sonra Peder Storey ve kızı Carol –Allie'nin teyzesi– onlara ölmek zorunda olmadıklarını öğrettiler. Hiç umut yokken onlara umut ve selametin elle tutulur bir biçimini sundular."

Harper kısmen incinmiş bileğini dinlendirmek, kısmen de duyduklarını sindirmek için yavaşladı.

"İnsanlara ölmek zorunda olmadıklarını öğretiyorlar da ne demek? Hiç kimse Ejderpulu taşıyan birine ölmemeyi öğretemez. Bu mümkün değil. Eğer bir tedavi, bir ilaç olsaydı–"

"Hiçbir şeyi kabullenmeye mecbur değilsin," dedi İtfaiyeci. "*Onların inançlarını bile*. Bunu unutma, Hemşire Grayson."

"Ejderpulunun insanları öldürmesini engelleyecek bir şey olsaydı devlet şimdiye kadar bulurdu. İşe yarayan, *gerçekten* işe yarayan, milyonlarca hasta insanın ömrünü uzatabilecek bir şey olsaydı–"

"Derilerinde ölümcül ve bulaşıcı bir spor bulunan insanların ömrünü mü? Hemşire Grayson, hiç kimse ömrümüzü *uzatmak* istemiyor. Bundan daha az cazip bir şey düşünülemez. Kamuya en yararlı şey ömrümüzü *kısaltmak* olur. En azından sağlıklı nüfusun gözünde. Ejderpulu taşıyan insanlar hakkında kesinkes bildiğimiz bir şey var: Onları başlarından vurursan alevlere boğulmuyorlar. Bir cesedin seni veya çocuklarını hasta etmesinden... yahut bütün bir kent bloğunu ortadan kaldıracak bir yangın başlatmasından endişelenmen gerekmez." Harper

itiraz etmek için ağzını açınca kadının omzunu hafifçe sıktı. "İleride bu konuyu tartışmak için zamanımız olacak. Ama seni uyarmalıyım; daha önce de tartışıldı – özellikle de zavallı Harold Cross tarafından. Şahsen ben onun vakasının tartışmaya nokta koyduğu görüşündeyim."

"Harold Cross mu?"

İtfaiyeci başını sağa sola salladı. "Şimdilik boş ver. Tom ile Carol'ın bu insanlara gıdadan, sığınaktan ve hatta hastalıklarını bastırmanın bir yolundan fazlasını verdiklerini anla yeter. Onlara *güven* verdiler... birbirlerine, geleceğe ve bir sürü olarak paylaştıkları güce. İçinde yer aldığın sürece sürü o kadar da kötü bir şey değildir; ama birkaç yüz sığırcık, önlerine çıkan talihsiz bir kırlangıcı paramparça etmekten çekinmez. Bana kalırsa Wyndham Kampı bir kâfir için çok düşmanca bir yer olabilir. Tom yeterince hoşgörülüdür. O kucaklayıcı, modern, *anlayışlı* tipte bir dindar. Zaten mesleği etik profesörlüğüymüş. Fakat kızı, yani Allie'nin teyzesi de neredeyse çocuk yaşta ve diğer çocuklar onun etrafında bir nevi tarikat kurdular. Ne de olsa şarkıları o söylüyor. Onunla ters düşmek istemezsin. Carol yeterince naziktir. İyi niyetlidir. Ama seni sevmezse senden korkar ve korktuğu zaman tehlikelidir. Carol kendini gerçekten tehdit altında hissederse neler olabileceğinden endişe duyuyorum."

"Hiç kimseyi tehdit edecek değilim," dedi Harper.

Adam gülümsedi. "Hayır. Bana sorun çıkaran değil de barışı sağlayan biriymiş gibi geliyorsun. Yollarımız ilk defa kesiştiğinde neler olduğunu unutmadım, Hemşire Grayson. Biliyorsun, o oğlanın hayatını kurtardın. Üstelik elin değmişken bana da el attın. Yanlış hatırlamıyorsam sen müdahale ettiğinde kafam kırılmak üzereydi. Sana borçluyum."

"Artık değilsin," dedi Harper.

Önlerindeki karanlıkta dallar hışırdadı ve kenara çekildi. Karşılarına Allie'nin rehberlik ettiği mütevazı bir grup çıktı. Kel kafalı kız soluk soluğaydı ve zarif yüz hatları hoş bir renkle kızarmıştı.

"Neler oldu, John?" diye sordu onun tam arkasında duran bir adam. Sesi alçak ve melodikti. Daha yüzünü bile görmeden Harper'ın Tom Storey'ye kanı ısındı. İlk başta karanlıkta parıldayan altın çerçeveli gözlüğünden fazlasını seçemedi. "Bu da kim?"

"Faydalı biri," dedi İtfaiyeci. Harper artık adamın ismini öğrenmişti: John. "Bayan Grayson bir hemşire. Onu kampa siz götürür müsünüz?

Doktor değilim ama sanırım ayak bileği çatlamış. Siz revire kadar ona eşlik ederseniz ben de hâlâ vakit varken geri gidip eşyalarını toplayabilirim. Tahminimce polis ve bir Karantina Devriyesi çok yakında evini basacak."

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi karşılama heyetinin bir diğer üyesi. Adam kolayca aralarına girdi ve kolunu Harper'ın beline sardı. Harper da kendininkini onun omuzlarına attı. Çökük omuzlara sahip iri yarı adam Harper'dan belki çeyrek asır daha büyüktü ve soluk kırçıl saçları tepede seyrelmeye başlamıştı. Ona bakarken Harper'ın aklına eskimiş ve bol sevgi görmüş bir Paddington Ayısı geldi. "Ben Patchett," dedi adam. "Tanıştığımıza sevindim, hanımefendi."

Yanlarında bir de kadın vardı. Kısa boylu ve tıknaz kadının kırçıl saçları cornrow modelinde örülüydü. Belki Harper'ın kendisini hatırladığından emin olamayarak çekingen bir tebessüm etti. Oysa ki Harper'ın Portsmouth Hastanesi'nden kaçarken bir işaret fişeği gibi parlayan ve bir o kadar patlamaya hazır gözüken kadını unutması elbette mümkün değildi.

"Renée Gilmonton," dedi Harper. "Kaçıp bir yerlerde öldün sanıyordum."

"Ben de öyle olacağını sanıyordum ama Peder Storey'nin başka fikirleri vardı." Renée bir kolunu Harper'ın koltukaltından geçirerek ona diğer taraftan destek oldu. "Uzun bir süre bana öyle iyi baktın ki, Hemşire Grayson. Seninle biraz ilgilenebilme fırsatı bulmak ne büyük bir zevk."

"Bileğini nasıl incittin?" diye sordu Peder Storey. Konuşurken çenesini kaldırınca loş ışık gözlük camlarından yansıdı ve Harper yüz hatlarını ilk kez o zaman gördü. Uzun, cılız, derin kırışıklıklarla kaplı surata ve gümüşi sakala bakarken aklından tek bir düşünce geçti: *Dumbledore*. Aslında sakal Dumbledore'dan çok Hemingway tarzıydı ama gözlük camlarının ardındaki gözler büyü yapabilen ve ağaçlarla konuşabilen birini akla getirecek kadar parlak bir maviydi.

Harper cevap vermekte zorlandığını keşfetti. Jakob'dan ve onun kendisine yapmaya çalıştıklarından nasıl bahsedeceğini henüz bilmiyordu.

İtfaiyeci bu sorunun Harper'a fazla geldiğini ilk bakışa anlamış olacak ki önce davrandı. "Kocası ona silahlı saldırıda bulundu. Ben de adamı kaçırdım. Hepsi bu kadar. Vakit kısıtlı, Tom."

"Zaten hep öyle değil midir?" diye karşılık verdi Peder Storey.

İtfaiyeci dönüp gidecek gibi oldu – sonra vazgeçip Harper'ın eline bir şey tutuşturdu. "Bunu düşürmüşsün, Hemşire. Yanında taşı. Bana tekrar ihtiyaç duyarsan çal yeter." Verdiği şey o çubuk düdüktü. Harper kocasından kaçarken onu yere düşürmüş ve farkına bile varmamıştı. Düdüğünün iade edilmesine saçma denebilecek kadar minnettardı.

"John aşk düdüğünü herkese vermez," dedi Allie. "Anlaşılan gönlünü *çalmışsın*."

"Aklın hemen müstehcen şeylere gitmesin, Allie," dedi İtfaiyeci. "Annen duysa ne der?"

"Daha açık saçık bir şey," diye yanıtladı Allie. "Hadi, gidip hemşirenin eşyalarını toplayalım."

Kaptan Amerika maskesini tekrar yüzüne takan Allie sekerek ağaçların arasında kayboldu. İtfaiyeci bıyık altından sövdü ve koca demir çubukla çalıları yolundan çekerek aceleyle onun peşine düştü.

"Alliel" diye bağırdı Peder Storey. "Allie, lütfenl Geri gell"

Fakat kız çoktan gitmişti.

"O kız John'un işlerine bulaşmakla hata ediyor," dedi Ben Patchett.

"Durdurmayı bir dene bakalım," dedi Renée.

"İtfaiyeci –John– kendini tutuşturdu," dedi Harper. "Eli baştan aşağı alevlere boğuldu. Bunu nasıl yaptı?'

"Ateş, Şeytan'ın tek dostudur," dedi Ben Patchett ve güldü. "Öyle değil mi, Peder?"

"John'un bir şeytan olup olmadığını bilmiyorum," dedi Peder Storey. "Ama öyleyse bile *bizim* şeytanımız. Yine de... Allie'nin onunla gitmemesini isterdim. Annesi gibi kendini öldürtmek mi istiyor? Bazen sanki dünyaya öyle yapması için meydan okuyor."

"Ah, Peder," dedi Renée. "İki genç kız büyüttün. Allie'yi anlayan biri varsa onun sen olduğunu sanırdım." Ormana, Allie'nin gözden kaybolduğu istikamete baktı. "Elbette dünyaya öyle yapması için meydan okuyor."

2

Wyndham Kampı'na bir buçuk kilometre ya var ya yoktu; fakat boğucu karanlıkta Peder Storey'yi yorgun argın takip ederlerken Harper'a saatler geçmiş gibi geliyordu. Yürürken dökülmüş yaprakları eziyorlar, çam ağaçlarının etrafından dolaşıyorlar, kaya yığınlarının üstünden aşıyorlar ama devamlı Atlantik'in tuzlu kokusuna doğru ilerliyorlardı. Harper'ın ayak bileği zonkluyordu.

Ne o nerede olduklarını sordu ne de Peder Storey söyledi. Yola çıkmalarından kısa süre sonra yaşlı adam ağzına bir mavi alakarga yumurtası ebatlarında bir şey attı ve ondan sonra hiç ses etmedi.

Ormandan Little Harbor Yolu'na çıktıklarında asfaltın üzerinden Wyndham Kampı'na giden sapağa –bir sıkıştırılmış beyaz mıcır ve kumlu toprak şeride– baktılar. Giriş Stonehenge'te tuhaf durmayacak bir çift uzun kayanın arasına gerilmiş bir zincirle kapatılmıştı. Ötedeki arazide yeşil tepeler yükseliyordu. Harper gece vakti bile yaklaşık bir kilometre ötedeki bir sırtın arkasından çıkıntı yapan bir kilisenin beyaz çan kulesini görebiliyordu.

Yol kenarında, o totemsi granit blokların hemen ilerisinde bir otobüsün yanıp kararmış kaportası duruyordu. Otobüs demir jantlarına kadar yabani otlara gömülüydü ve neredeyse iskeletine kadar pişmişti.

Hep beraber karşıya geçmeden önce Peder Storey iki defa ellerini çırptı. Dördü ağır aksak çalıların arasından çıktı ve asfalttan geçerek kumlu şeride adım attı. Otobüsün basamaklarından inen bir oğlan açık kapı aralığında durup yaklaşmalarını seyretti.

Peder Storey beyaz yumurtayı ağzından çıkardı ve Harper ile onun insan koltuk değneklerine göz attı.

"Otobüs hurda gibi gözükebilir ama değildir. Farları hâlâ yanıyor. Bilinmeyen biri yolumuza gelecek olsa otobüsteki oğlan ziyaretçileri-

mizin görüş alanından çıkmalarını bekleyip bir sinyal verir. Kilisenin çan kulesinde o sinyali gözleyen başka bir oğlan bekliyor. Kuledeki göz herkesi görür." Bu sözünün ardından gülümsedi ve kaldığı yerden devam etti. "Gerekirse iki dakika içinde saklanabiliriz. Her gün tatbikat yapıyoruz. Övgüyü Ben Patchett hak ediyor – bize o ilham verdi. Benim kendi fikirlerim kuş cıvıltıları ve uçurtmalar içeren fantastik bir sistem üstüne kuruluydu.

Otobüsteki oğlan Harper'a Vikingleri hatırlatan bir sakala sahipti: turuncu kılların birbirine sarılmasıyla yaratılmış kaskatı bir örgü. Fakat sakalın ardındaki çehre genç ve yumuşaktı. Harper oğlanın Allie'den daha büyük olduğunu sanmıyordu. Sakallı genç elindeki copu aheste aheste çeviriyordu.

"Herhalde planı yanlış anlamışım, Peder," dedi oğlan. "Bize bir *hemşire* getireceğini sanıyordum; hemşireye *ihtiyacı olan* birini değil." Bakışları bir çehreden diğerine geçti ve endişeli bir tebessüm etti. "Allie'yi göremedim."

"Gök gürültüsü gibi bir patırtı, akılsız bir şiddetten ve anlamsız bir yıkımdan doğan müthiş bir kükreme duyduk," dedi Peder Storey ona. "Allie de doğal olarak ona doğru koştu. Tasalanmamaya çalış, Michael. İtfaiyeci onunla beraber."

Michael kafa salladı, sonra neredeyse hürmetkâr denebilecek bir edayla başını Harper'dan tarafa eğdi. Gözleri selamete ermiş birinin hararetli masumiyetiyle parlıyordu. "Merhaba sana. Burada hepimiz dostuz, Hemşire. Hayatın burada baştan başlayacak."

Harper ona gülümsedi ama nasıl cevap vereceğini bilemedi. Zaten hemen sonra Ben ve Renée'nin sürüklemesiyle çok geç kaldı. Arkasına göz attığında oğlan otobüsün içinde gözden kaybolmuştu bile.

Peder Storey sakız topunu tam ağzına atacakken Harper'ın ona baktığını gördü. "Ah. Bu bende biraz saplantıdır. Samuel Beckett okurken kazandığım bir alışkanlık işte. Ara sıra dilimi tutup başkalarını dinlemeyi kendi kendime hatırlatmak için ağzıma bir çakıl taşı atarım. Onlarca yıl özel bir okulda öğretmenlik yaptım ve etrafta bu kadar çok genç varken doğaçlama nutuklar atma dürtüm çok kuvvetli."

O yapraklı karanlıkta dolambaçlı patikayı izleyerek kuru bir yüzme havuzunun ve pirinç kovanların ölü yapraklar arasında donuk bir ışıltıyla parladığı bir atış poligonunun yanından geçtiler. Hepsi de uzun

zaman önce terk edilmişe benziyordu. Harper bunun biraz çaba harcanarak korunan bir dış görünüm olduğunu daha sonra öğrenecekti.

Sonunda tepenin zirvesine vardılar. Yamacın aşağıda kalan diğer tarafındaki sığ, çimenli bir alanda bir futbol sahası bulunuyordu. Çocuklar bağrışarak bir hayalet gibi soluk, ürkütücü bir ışıkla parlayan yeşil bir topun peşinden koşuyorlardı. Bunun ötesinde, ağaçların arasında uzun bir kayıkhane ve denizin çalkantılı siyahlığı mevcuttu.

Şapel sağda, yolun biraz ilerisindeydi. Yosun kaplı dolmenlerin* ve uzun monolitlerin bulunduğu bir heykel bahçesinin karşı tarafına inşa edilmişti. Monument Parkı yüksek bir çan kulesine ve parlak kırmızı kapı kanatlarına sahip son derece modern görünümlü bir kiliseye çıkan yolu korumak için biraz fazla tuhaf ve ilkel bir şeydi. Kilise bir ibadet mekânı olabilirdi ama heykel bahçesi daha çok bir adak mekânı gibiydi.

Harper'ın dikkatini en çok çeken, kafeterya olduğunu anlayacağı ahıra benzer dev bir binanın bir köşesindeki kütüklerin üstünde oturan altı kişilik bir ergen grubuydu. Gençler kırmızı bir kristalin arkasında yanarmışçasına garip bir yakut kızılı ışık saçan bir kamp ateşinin etrafında toplanmışlardı.

Titrek kızıl ışıkta narin omuzlu bir dilber hafifçe sallanarak bir ukulele çalıyordu. Kız ilk bakışta Allie'nin ikizine benziyordu. Fakat hayır; yaşça daha büyük olup belki yirmilerinin ortasındaydı. O da kafasını kazıtmıştı ama alnında virgülü andıran tek bir siyah saç tutamı bırakmıştı. Harper bunun o bahsi geçen teyze olduğunu tahmin etti.

Gruptakiler âşıkların parmakları gibi iç içe geçen bir sesle hep bir ağızdan şarkı söylüyorlardı. Seçtikleri şarkı bir ama aynı olmadıkları ve birbirlerini nasıl taşıyacakları hakkında eski bir U2 parçasıydı. Harper yanlarından geçerken ukuleleli kadın başını kaldırıp gülümsedi. Gözleri altın sikkeler kadar parlaktı ve Harper o zaman ortada bir kamp ateşi olmadığını fark etti. Işığı saçan *onlardı*. Hepsi de bir mor ışık altında flüoresanlı boya gibi parlayan Ejderpulu halkalarıyla ve helezonlarıyla bezeliydi. Şarkı söylemek için ağızlarını açtıklarında Harper her biri köz dolu birer çaydanlıkmış gibi gırtlaklarının iç kısmının da ışıdığını gördü.

---

* Genellikle sütuna benzer dik kayaların üstüne yassı bir kayanın koyulmasıyla yapılan bir tür eski kabir. *—çn*

Harper hayatı boyunca hiç bu kadar korkutucu veya güzel bir şeyle karşılaşmadığını düşündü. Ürperdi. Bir an için giysilerinin altındaki bedeninden mahcup oldu ve tenindeki Ejderpullarında nazik parmaklar gezinirmiş gibi geldi. Ani bir baş dönmesiyle yalpaladı.

"Parlıyorlar," diye mırıldandı, biraz boğuk çıkan bir sesle. Kafası söyledikleri şarkıyla dolmuştu ve onun içinden bir düşünce geçirmek zordu.

"Sen de parlayacaksın," diye vaatte bulundu Ben Patchett. "Zamanla."

"Bu tehlikeli mi?" diye fısıldadı Harper. "Öyle yaparken alev alabilirler mi?"

Peder Storey ağzındaki taşı çıkardı. "Ejderpulu ateş yakan diğer her şey gibidir, Hemşire Grayson. Onu bir yeri yakmakta da kullanabilirsin, daha güzel günler için yolunu aydınlatmakta da. Wyndham Kampı'nda hiç kimse kendiliğinden yanarak ölmez."

"Yani hastalığı yendiniz mi?" diye sordu Harper.

"Daha iyisini yaptık," dedi Peder Storey. "Onunla arkadaş olduk."

3

Yattığı yerde kıvranan Harper titreyerek çirkin bir rüyadan uyandı.

Carol Storey onu bileğinden tutup üstüne eğildi.

"Her şey yolunda. Nefes al."

Harper sersem sersem kafa salladı. Nabzı o kadar hızlıydı ki gözleri kararıyordu.

Ne kadar uyuduğunu merak etti. Yarı taşınıp yarı sürüklenerek basamaklardan bir revire çıkarıldığını, verdiği dikkatli talimatlar doğrultusunda Ben Patchett ile Renée Gilmonton'ın ayak bileğini düzeltip gazlı bezle sardıklarını anımsıyordu. Renée'nin ılık su ve birkaç tane parasetamol jel tablet getirmesi, yaşlı kadının kuru ve serin ellerle alnını yoklayıp endişeli bakışlarla onu seyretmesi de hayal meyal anımsadıkları arasındaydı.

"Rüyanda ne gördün?" diye sordu Carol. "Hatırlıyor musun?"

Carol Storey'nin çikolata rengi irislerine altın sarısı Ejderpulu benekleri serpilmiş kocaman, meraklı gözleri vardı. Bilekleri de yine altın sarısı ve abanoz rengi bileziklerle bezeliydi. Tişörtü, kalçalarının üzerindeki çapraz Ejderpulu kemerleri açıkta bırakacak kadar kısaydı. Bu haliyle goth bir silahşora benzediği söylenebilirdi. Cildinin lekesiz kısımları yarısaydama varacak kadar solgundu. Genç kadın öylesine narindi ki ayağı takılıp düşse sanki seramik bir vazo misali parçalanacaktı.

Harper'ın göğüsleri ağrıyor, çatlak ayak bileğine sıcak bir kazık saplanmış gibi geliyordu. Düşünceleri derin uykunun mahmurluğuyla bulanık ve yavaş akıyordu. "Kocam bir kitap yazmıştı. Onu elimden düşürmüştüm. Sayfalar her tarafa saçılmıştı. Ve... galiba o eve gelmeden önce hepsini sıraya sokmaya çalışıyordum. Kitabını okuduğumu bilsin istemiyordum." Dahası da –dahası ve beteri de– vardı ama kâbusu

şimdiden kayıp gidiyor, derin sulara atılmış bir taş gibi batarak gözden kayboluyordu.

"Seni uyandırsam iyi olur diye düşündüm," dedi Carol. "Tir tir titriyordun ve korkunç sesler çıkarıyordun. Ayrıca... şey, biraz tütüyordun."

"Öyle mi?" diye sordu Harper. Biri birkaç çam iğnesi tutuşturmuşçasına hafif bir yanık kokusunun farkına vardı.

"Sadece azıcık." Carol özür dilermiş gibi onu hüzünlü gözlerle süzdü. "İç geçirdiğinde mavi bir buhar çıkıyordu. Sebebi stres. Parlak'a katılmayı öğrendiğin zaman bu bir daha olmayacak. Gerçekten bizden biri –grubun bir parçası– haline geldiğinde Ejderpulu sana *asla* zarar vermeyecek. İnanması zor ama günün birinde Pullara bir nimet olarak bile bakabilirsin."

Genç kadının sesinde bir bağnazın masumane ve mutlak inancını duyan Harper korku duydu. Jakob ona nimetlerden ve imandan bahsedenlere saf ve biraz da sakat gözüyle bakmayı öğretmişti. Olayların belirli bir sebepten gerçekleştiğini düşünenlere acımak lazımdı. Öyleleri huzur verici bir çocuk masalı uğruna evrene yönelik meraklarından vazgeçerlerdi. Harper bu dürtüyü anlayışla karşılardı. Sonuçta kendisi de çocuk masallarına hayrandı. Fakat yağmurlu bir cumartesi ikindisini *Mary Poppins* okuyarak geçirmek ayrı şey, onun kapına gelip çocuk bakıcılığı başvurusunda bulunacağını düşünmek ayrı şeydi.

Yavan bir ilgi duyarmış gibi gözükmek için elinden geleni yaptı ama sıkıntısı yüzüne yansımış olmalıydı. Carol sandalyesinde arkasına yaslanıp güldü. "Biraz aşırıya mı kaçtım? Burada henüz yenisin. Fazla üstüne gelmemeye çalışırım. Ama seni uyarıyorum: Bu mıntıkada tımarhaneyi deliler yönetir. *Harikalar Diyarı*'nda kedi, Alice'e ne demiş?"

"'Burada hepimiz deliyiz,'" dedi Harper ve elinde olmadan gülümsedi.

Carol kafa salladı. "Babam sana kampı gezdirmemi istedi. Herkes seninle tanışmayı iple çekiyor. Öğle yemeğine geciktik ama kafeteryayı yöneten Norma Heald biz karnımızı doyurana kadar mutfağı açık tutmaya söz verdi."

Harper başını kaldırdı ve gözlerini kısarak pencerelerden baktı. Dışarısı öyle karanlıktı ki âdeta yeraltındaydılar. Tek koğuşluk revirde üç karyola vardı ve aralarına perde asılarak biraz mahremiyet sağlanmıştı. Kendisi orta yatakta yatıyordu. Şimdi olduğu gibi içi geçtiğinde de

hava karanlıktı ve saatin kaç olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Saat sabahın ikisi civarı," dedi Carol, aklından geçeni duymuşçasına. "Bütün gün uyudun. İyi de yaptın. Burada vampirden farkımız yok: Günbatımında kalkar, şafakta kabirlerimize geri döneriz. Henüz kimse kan içmiyor ama konserve gıdalarımız biterse neler olacağını kestirmek zor."

Harper doğrulup otururken yüzünü ekşitti –kapüşonlu svetşörtünün hassas göğüslerine sürtmesi bile onları ağrıtmak için yeterliydi– ve iki şey keşfetti.

Birincisi, perdelerden birinin açılmış olduğu ve yandaki kamp yatağında bir oğlanın, hem de tanıdığı bir oğlanın oturduğuydu. Çocuk koyu kıvırcık saçlara ve zarif, narin yüz hatlarına sahipti. Onu son gördüğünde şiddetli apandisit ağrısından muzdaripti ve yüzü kan ter içindeydi. Hayır – bu doğru değildi. Sanki onu daha yakın bir zamanda da görmüştü. Allie'yle beraber kapısına gelen kaplan maskeli çocuk muhakkak oydu. Oğlan şimdi bağdaş kurmuş oturuyor, Harper'ı en gözde televizyon programı başlamış bir çocuğun ilgisiyle seyrediyordu.

Keşfettiği ikinci şeyse bir radyonun açık olduğu ve parazit yaptığıydı. Cihaz tezgâhta, kafatası çıkartlarak beyni açıkta bırakılmış alçıdan bir insan başı modelinin yanındaydı.

Harper oğlanın sağır olduğunu hatırladı ve ona yavaşça el salladı. Oğlan cevaben arkasına uzandı ve bir kâğıt bulup ona verdi. Kâğıdın üstünde küçük bir çocuğun elinden çıktığı anlaşılan ama yetenek de gösteren bir resim vardı: kuyruğu kalkık olarak yeşil çimlerin üstünde yürüyen iri, çizgili bir kedi.

Sinsice ilerleyen kedigilin altına GEÇİCİ KEDİ sözcükleri yazılmıştı.

Harper oğlana soran gözlerle bakarak gülümsedi; fakat çocuk daha şimdiden karyoladan kalkıp hızlı adımlarla oradan gidiyordu.

"O Nick'ti, değil mi?" diye sordu Harper.

"Yeğenim. Evet. Bir tuhaftır. Aileden gelir."

"John da üvey babası mı?"

"Ne?" dedi Carol. Sesindeki ani gerginliğini fark etmemek imkânsızdı. "Hayır. Hiç de bile. Ablam ve John Rookwood çok farklı bir dünyada birkaç ay çıktılar. Nick'in öz babası öldü ve John... eh, artık Nick'in hayatına nadiren giriyor."

Harper bu yorumu kaba –dahası haksızca– buldu. Ne de olsa İtfaiyeci oğlanı kollarında hastaneye kadar taşımış, onu tedavi ettirmek için güvenlikle ve diğer herkesle kavga etmeyi göze almıştı. Yine de Harper tatsız bir mevzula karşılaştı mı anlardı. O yüzden John Rookwood konusunu başka bir zamana bıraktı. "Nick bana geçici bir kedi verdi. Bunu niye yaptı?"

"O bir teşekkür mesajı. Sen hastanede onun hayatını kurtaran hemşireydin. O berbat bir haftaydı. Hatta hayatımın en berbat haftasıydı. Ablamı kaybettim. Yeğenimi de kaybedeceğimi sandım. Seninle tanışmadan *önce* bile çok yakın dost olacağımızı ve seni deli gibi seveceğimi biliyordum, Harper. Nick için yaptıklarından dolayı. Seninle aynı takım pijamalar giymek istiyorum. Seni işte *o kadar* seviyorum. Keşke benim de sana verecek geçici bir kedim olsaydı."

"Geçiciyse geri vermem gerekecek mi?"

"Hayır. Bu sadece o sana *gerçek* bir kedi bulana kadar idare etmen için. Görsen şaşarsın; Nick bazı tuzaklar ve karmaşık kapanlar yaptı. Kedi yakalamak kelebek yakalamakla aynı şeymiş gibi ucuna ağ takılı bir değnekle etrafta geziniyor. Kendisine kedinanesi bulsunlar diye herkesin başına musallat oluyor. Avladığı kedinin gerçek olduğundan bile emin değilim. Başka hiç kimse onu görmedi. Snuffleupagus* gibi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hani Minik Kuş'un arkadaşı var ya? Nick onu kafasında kuruyor."

"İyi ama Snuffleupagus *gerçekti*," dedi Harper.

"Bu hayatım boyunca duyduğum en harika cümle. Onu mezar taşıma yazdırmak istiyorum. *Snuffleupagus gerçekti*. Daha fazlasını değil. Sadece bunu."

Harper sağ ayağına ağırlığını veremiyordu fakat Carol onun bir koluna girip ayağa kalkmasına yardım etti. Topallayarak tezgâhtaki radyonun yanından geçerlerken Carol elini uzattı ve anlık bir tereddüdün ardından düğmeyi yavaşça çevirerek parazitli bantlarda gezdirdi. Bütün bunlar olurken bir insan kafasının o anatomik modeli onlara hayretler içinde ağzı bir karış açık baktı. Çirkin şeyin yüzünün bir yarısında deri çıkartılarak alttaki kirişler ve sinirler açıkta bırakılmış, göz kürelerinden biri kırmızı bir kas ağının içinde asılı bırakılmıştı.

* Susam Sokağı'nda Minik Kuş'un sadece yalnızken görebildiği hayali dostu. –*çn*

"Ne oldu?" diye sordu Harper. "Aradığın belirli bir kanal mı var?"
"Snuffleupagus," diyen Carol güldü ve radyoyu kapattı.
Harper genç kadından bir açıklama bekledi. Beklentisi boşa çıktı.

4

Kafeterya futbol sahasına ve çakıllı kumsala yukarıdan bakan tepenin zirvesine kuruluydu. Kiremitli çatıda yosunlar ve sararmaya yüz tutmuş ölü otlar bitmiş, pencerelere kalas çakılarak binanın uzun zamandır kullanılmadığı izlenimi verilmişti.

Carol kapıyı iterek açtığında ve onları oturma bölümüne –açıkta bırakılmış kızıl çamdan çatı kirişlerine sahip loş, mağaramsı bir mekâna– soktuğu anda viranelik illüzyonu bozuldu. Mutfakta tabaklar şıngırdıyor, hava makarna sosunun ve haşlanmış domuz etinin iştah açıcı kokusunu taşıyordu.

Öğle yemeği çoktan bitmişe benziyordu ama içeride yalnız değillerdi. Renée Gilmonton iki kişilik bir masada Yunan balıkçı kasketi takan yaşlı bir adamla dumanı tüten fincanlardan karşılıklı kahve içiyordu. Yan masadaysa bir oğlan, Viking'e benzeyen o delikanlı yalnız başına oturuyordu. Harper isminin Michael olduğunu hatırlıyordu. Oğlan domates soslu şehriye yiyor ve bir reçel kavanozuna koyulmuş bir mumun ışığında kadim bir *Ranger Rick** dergisinin sayfalarını çeviriyordu. Michael geçen akşam on yedi yaşlarında gözükmüştü. Şimdi "Miami'nin Müthiş Manatileri" başlıklı bir makalenin üstüne eğilmişken takma sakallı on yaşında bir çocuğa benziyordu.

Renée çenesini kaldırıp Harper'la göz göze geldi. Burada bir dost bulmak, yabancılar arasında tamamen yalnız kalmamak mutluluk ve huzur vericiydi. Harper'ın aklına başka kafeteryalardaki başka öğle yemekleri ve tanıdık bir çehre görmemenin, nereye oturacağını bilmemenin tasası geldi. Renée'nin kendisini görmek ve yerleşmesine yardım etmek umuduyla orada oyalandığı kanaatindeydi. Yaşlıca kadının gösterdiği inceliğe tarif edemeyeceği kadar minnettardı.

* Amerika'da çocuklara hitap eden bir doğa dergisi. *–çn*

Servis tezgâhında bir gümüş sırtlı gorilin geniş, eğimli omuzlarına sahip Norma Heald adlı dev bir et yığını görev yapıyordu. Yemek sonrası temizlik henüz bitmemişti –Harper mutfakta bir gaz lambasının ışığında tabakları sabunlu suya batırıp çıkaran bir çift ergen oğlan görebiliyordu– ama Norma çelik bir ısıtma tavasında biraz makarna ve bir-iki kepçe sos ayırmıştı. Ayrıca kahve ve krema olarak bir konserve konsantre süt vardı.

"Bir süre öncesine kadar şekerimiz vardı ve içi karınca doluydu. Kahvede karınca, kekte karınca, şeftalili turtada karınca," dedi Carol. "Birkaç hafta karıncalar başlıca protein kaynağımdı. Ama artık şeker meker kalmadı! Sadece şurubumuz var. Kusura bakma! Kıyamet'e hoş geldin!"

"Şeker kalmadı. Süt de yakında kalmaz," dedi Norma. "Kahve için iki teneke süt açtım ama geriye sadece bir tane kaldı."

"Diğeri bitti mi?' diye sordu Carol. "Bu kadar çabuk mu?"

"Hayır. Çalındı."

"Hiç kimsenin bir teneke süt çalmadığından eminim."

"Çalındı," diye tekrarladı Norma, öfkeden çok memnuniyet içeren bir ses tonuyla. Tezgâhın arkasında oturan kadın konuşurken bir yandan da örgü örüyor, elindeki gümüşi şişler tıkır tıkır ileri geri oynuyordu. Şişman kadın siyah yün ipliğiyle King Kong için bir prezervatif olabilecek biçimsiz bir tüp üstünde çalışıyordu.

Harper ile Carol yemeklerini aldıktan sonra Michael'ın masasına yöneldiler. Carol eliyle Renée'yi ve yaşlı adamı yanlarına çağırdı. "Gelin bizimle oturun. Harper'ı paylaşabiliriz! Hepimize yetecek kadar var."

Dizleri birbirine çarparak masanın etrafına yerleştiler. Harper elini çatalına götürdü; fakat çatala erişemeden Carol onun parmaklarını tuttu.

"Yemeğe başlamadan önce sırayla memnun olduğumuz bir şey söyleriz," dedi genç kadın, Harper'a doğru eğilip mahrem bir ses tonuyla konuşarak. "Bazen yemeğin en güzel kısmı bu olur. Tabağındakilerin tadına baktıktan sonra ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

"Biz çoktan atıştırdık ama sizinle baş eğmeye aldırmam," dedi henüz takdim edilmemiş yaşlı adam.

Renée, Harper'ın diğer elini sıktı ve seans düzenleyen bir grup gibi tek bir mumun ışığında öne eğilerek bir halka oluşturdular.

"Bari ben başlayayım," dedi Carol. "Apandisiti patladığında yeğenimin hayatını kurtaran bu kadının yanımda oturmasından memnunum. Burada bulunmasından ve ne kadar minnettar olduğumu gösterme fırsatı yakalamaktan memnunum. Bebeğinden de memnunum, çünkü bebekler heyecan vericidir! Suratları olan tombul sosislere benzerler!"

Yaşlı adam başını eğerek ve gözlerini kısmen kapatarak konuştu. "Ben de hemşireden memnunum çünkü yüz yirmi dört kişinin bakıma ihtiyacı var ve aylardır çoğuna yetişemiyorum. Ağustos sonundan beri kampta tıbbi bakım yapabilen bir tek ben varım ve tüm bildiklerim donanmadayken öğrendiklerimden ibaret. Bir sağlık eri olarak eğitim göreli ne kadar zaman geçtiğini söylemek istemiyorum ama o günlerde sülük kullanmayı daha yeni bırakmışlardı."

"Sanırım ben insanların beni sevdikleri bir yerde olmaktan memnunum," dedi Michael onlara. "Carol Teyze ve Peder Storey gibi insanların. Onlar için, bu yeri güvende tutmak için her şeyi yaparım. Zaten bir aile kaybettim. Bir tane daha kaybetmektense ölürüm daha iyi."

"Ben sıcak bir yemek yiyebilmekten memnunum," dedi Renée. "O yemek kızarmış Spam* yahnisi olsa bile. Ayrıca bu kampın Don Lewiston gibi usta bir balıkçısı olmasından memnunum ve balık avlama sırası bana geldiğinde daha da memnun olacağım." Bunları söylerken başıyla yaşlı adamı işaret etti. Ardından Harper'a göz ucuyla baktı. "Portsmouth Hastanesi'nde tanıştığım arkadaşımı görmekten de öyle memnunum ki. Islıkla Disney ezgileri çalarak ve korku içindeki binden fazla hastanın moralini yüksek tutmaya çalışarak günde on sekiz saat oradan oraya koştururdu. Ne zaman içeri girse bir aydır başımızdan ayrılmayan kara bulutlar dağılmış gibi olurdu. Başka bir sebep yokken bana direnme isteği aşıladı."

Beklenmedik duygular tarafından pusuya düşürülen Harper kendi sesini bulabileceğinden emin değildi. Portsmouth Hastanesi'nde geçirdiği günlerde kendini Renée'nin saksılı nanesi kadar faydalı hissetmişti ve başka birinin farklı düşündüğünü duymak onu hazırlıksız yakalamıştı. Nihayet konuşmayı becerdi. "Ben artık yalnız olmamaktan memnunum."

Carol onun parmaklarını sıktı. "Bu halkanın bir parçası olmaktan

* Pek matah bir tadı olmayan ucuz bir konserve dana eti markası. *–çn*

öyle memnunum ki. Hepimiz de aynı koronun sesleriyiz ve minnetimizin şarkısını söylüyoruz."

Ve o şey kısa bir süreliğine tekrar belirdi: Gözbebekleri büyülü birer yeşil ışık halkasına dönüşen Carol'ın gözleri içten gelen bir aydınlıkla yanıp söndü. Michael'ın gözleri de ışıldadı ve Harper oğlanın çıplak kollarındaki Ejderpulu sarmallarından kızıl-sarı bir parıltının geçtiğini gördü.

Harper fiziki bir şok geçirircesine Carol'ın elini bıraktı. Fakat sonra o tuhaf parıltı kayboldu ve Carol onu muzip bakışlarla süzdü.

"Seni ürküttüm mü? Affedersin. Ama zamanla alışacaksın. Zamanla aynı şey sana da olacak."

"Biraz korkutucu olduğu kesin," dedi Harper. "Ama aynı zamanda... eh, sihir gibi."

"Sihir değil. Bir mucize," dedi Carol, yeni arabasının markasını açıklarcasına: *bir Miata.*

"Öyle ışık saçtığında neler oluyor?" diye sordu Harper. O anda aklına bir şeyin gelmesiyle âdeta suçlarcasına Renée'ye baktı. "Hastanedeyken aynı şey senin de başına gelmişti. Işık saçarak dışarı kaçmıştın. Herkes infilak edeceğini sanmıştı."

"Ben de öyle sandım," dedi Renée. "Kazara öyle oldum. Buna Parlak'a katılmak diyorlar."

"Veya Ağ'a," dedi Michael. "Ama sanırım sadece benim yaşımdakiler öyle diyor. Arkadaşlarımın çoğu bunun bir diğer sosyal ağa katılmaktan başka bir şey olmadığını söyleyerek espri yapıyorlar. Ama gerçekte tam olarak espri yapmıyorlar."

"Herhalde Ejderpulunun strese kötü tepki verdiğini biliyorsundur," dedi Carol.

Yaşlı adam –Don Lewiston– güldü. "Hem de nasıl."

"Çünkü Ejderpulu senin hissettiklerini hissediyor," diye sözlerini sürdürdü Carol. "Bu o kadar güçlü bir kavram ki. Daha fazla kişinin bu fikri neden benimsemediğine şaşıyorum. Bir güvenlik, esenlik ve kabul hissi yaratırsan Ejderpulu çok farklı bir tepki veriyor: Sana kendini daha önce hiç hissetmediğin kadar canlı hissettiriyor. Renkleri daha parlak, tatları daha yoğun, duyguları daha güçlü kılıyor. *Mutlulukla* ateşe verilmiş gibi oluyorsun. Üstelik sadece *kendi* mutluluğunu değil, *diğer herkesinkini de* hissediyorsun. Etrafındaki herkesin. Mükemmel bir akorda hep beraber çalan notalarmışız gibi."

"Ayrıca yanmıyorsun," dedi Michael, sakalının turuncu örgüsünü kıvırarak.

"Ayrıca yanmıyorsun," diye tekrarladı Carol.

"Kulağa hiç mümkün gelmiyor," dedi Harper. "Bunu mümkün kılan ne?"

"Ahenk," dedi Carol.

"Ahenk mi?"

"En azından bağlantı," dedi Renée. "Güçlü sosyal bağlantılar. Dilini çözebilirsen John'un bu konuda bazı ilginç teorileri var. Bir keresinde bana–"

Carol'ın yüzü asıldı. Sağ şakağında bir atardamar şişti. "John Rookwood burada değil. O burada olmayı *istemiyor*. Mesafesini korumayı yeğliyor. O şekilde kendi kişisel destanını koruması daha kolay oluyor. Bence açıkçası bizi küçük görüyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Renée. "Bana hiç de o tür bir izlenim vermedi. Şahsen ben bize *göz kulak olduğu* fikrindeyim. Kampı küçümsüyorsa bunu ifade etmenin tuhaf bir yolunu seçmiş demektir. Daha en başta çoğumuzu buraya o getirdi."

Huzursuz bir sessizlik çöktü. Renée masum bir merakla Carol'ı süzdü. Carol onunla göz göze gelmekten kaçındı. Göz göze gelmektense kahvesinden uzun bir yudum içti. Harper bu zararsız, uysalca davranışa kanmadı. Genç kadının yüzünde bir an için öfke belirmişti. John geçen gece ormanda Carol Storey'nin hayranı olmadığını açıkça ifade etmişti; görünüşe bakılırsa hisleri karşılıklıydı.

İlk konuşan ve o mahcup ânı tatlıya bağlayan Michael oldu. "Parlak'a katılmanın en kolay yolu şarkı söylemek. Bütün kamp her gün kahvaltıdan sonra kilisede bir araya gelip toplu halde şarkı söyleriz ve her seferinde parlarız. Sen de parlayacaksın. Bu hemen gerçekleşmeyebilir ama yılma. Aynı şey senin de başına geldiğinde dev bir aküye bağlanmış gibi olacaksın. Sanki hayatında ilk defa ruhundaki tüm ışıklar birden yanacak." Oğlanın gözlerindeki ışıltılı, hararetli bakış Harper'da onun ateşini kontrol etme isteği uyandırdı.

"İlk kez Parladığımda bana neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," dedi Renée. "Şaşırdığımı söylemek hafif kalır, Bayan Grayson."

"Bana Harper demeye başlasan iyi edersin," dedi Harper. Artık Bayan Grayson olmaktan bıkıp usandığını eklemedi. O soyadı Jakob'a

aitti ve Harper kocasına ait her şeyi ormanda bıraktığını hissediyordu. Kızlık soyadı Willowes'tu. Onun dilden kolayca dökülüvermesini özlemişti ve eski soyadına dönme fikri başka bir kaçış gibiydi – yatak odası penceresinden atlamaktan çok daha tatmin edici ve huzurlu bir kaçış.

"Harper," diye denemede bulundu Renée. Gülümsedi. "Alışabilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim. Eh, *Harper*. Çocuklara kitap okuyordum. *Charlie ve Çikolata Fabrikası*'ndaydık ve filmdeki *Şekerci* şarkısını söylemek için okumaya ara verdim. Birkaçı sözleri biliyordu ve bana eşlik ettiler. Öyle hoş, öyle huzurlu bir andı ki hepimizin birden hasta olduğunu unuttum. Bir-iki kadeh içki içtikten sonra bir ateşin karşısında ısınırken kapıldığın o miskin, içi geçmiş hisse kapıldım. Ansızın çocuklar çığlık çığlığa bağrışmaya başladılar. Zaman daha yoğun ve yavaş geçmeye başladı. Çocuklardan birinin sehpadaki saksılı nanemi devirdiğini hatırlıyorum. Sanki uzanıp onu yakalamak için yarım saatim vardı. Öyle yaptığımda da tüm kolumun ışıklarla bezeli olduğunu fark ettim. Görüntü o kadar muhteşem geldi ki dehşete düşemedim. Ama sonra biri, *Ondan uzaklaşın, patlayacak!* diye haykırdı. Ben de hemen, *Evet, bir el bombası gibi patlayacağım!* diye düşündüm. Bazen insanların o durumdayken, yani Parlak'ken daha kolay etki altında kaldıklarını düşünüyorum. Ben de saksılı nanemi kapıp canımı kurtarmak için kaçtım. İki çift güvenlik görevlisinin ve yarım düzine doktor ile hemşirenin arasından geçtim, otoparkı kat ettim ve kendimi hastanenin güneyindeki çayıra attım. Aralarında yürürken otları tutuşturacağımı sandım ama tutuşmadılar. Işığın sönmesi biraz zaman aldı. Sonrasında titrek ve sarhoş bir haldeydim."

"Sarhoş mu?"

"Ah, evet," dedi Don Lewiston. "Parladıktan sonra epey bir küfelik oluyorsun. Özellikle de ilk bir-iki seferde. Kendi adını bile unutuyorsun."

"Kendi – ne?"

"İlk seferinde *pek çok* kişi kendi adını unutur. Bence bunun en güzel tarafı da o. Seni tanımladığını düşündüğün her şey ambalaj kâğıdı gibi üstünden sıyrılıveriyor. Parlak seni en doğru ve iyi haline, bir isimden veya hangi takımı tuttuğundan çok daha derine inen versiyonuna yontuyor. Sonunda bir ağacın tek bir yaprağı olduğunu, tanıdığın ve sevdiğin herkesin de diğer yapraklar olduğunu anlıyorsun."

Bir söğüt, diye aklından geçirdi Harper Willowes* ve ürperdi.

"Koro'ya ilk katıldığımda," dedi Don Lewiston, "babamın yüzünü, annemin sesini ve içinde yirmi yılımı geçirdiğim geminin adını unuttum. Gördüğüm herkesi öpmek istedim. Ah, ve fazlasıyla cömertleştim. Bunun şapelde uzun uzun şarkı söyledikten sonra olduğunu hatırlıyorum. Genç bir çiftle yan yana oturuyordum ve onları ne kadar sevdiğimi söylemeye can atıyordum. Ayrıca tek düşünebildiğim botlarımı çıkarıp bağışlamaktı. Her birine bir bot teki verecektim ki ellerinde beni hatırlayacakları bir şey olsun. Daha az önce ilk birasını içmiş bir çocukla dalga geçer gibi bana güldüler."

"Neden hastaneye dönmedin?" diye Renée'ye sordu Harper. "Yani... Parladıktan sonra?"

"İlk başta aklıma bile gelmedi. Kafam hiç yerinde değildi. Nanem hâlâ elimdeydi ve onu ait olmadığı bir saksıda tutarak *zalimlik* ettiğimi düşündüm. Onu hapis tuttuğum tüm o aylar için kendimden utandım. Ormanın daha içlerine gittim ve küçük bir dikim töreni düzenledim. Sonra yüzümü güneşe çevirdim ve kendimi hiç olmadığım kadar hoşnut hissederek nanemle beraber oturdum. Sanırım bitkimle beraber fotosentez yaptığımı düşünüyordum. Bir ara dal çıtırtıları duydum ve gözlerimi açtığımda Kaptan Amerika ile Kaplan Tony'yi karşımda buldum. Ve biliyor musun, onları gördüğüme hiç şaşırmadım. Bir süper kahraman ile bir kaplan-oğlan günümün bir sonraki mantıklı adımı gibi geldi."

"Allie," dedi Harper. "Ve Nick. Nick! Ya Nick ne olacak? Duyamıyorsan sizinle beraber nasıl şarkı söyleyebilir?"

Diğerleri aralarında bakıştılar – ve Harper espri yapmışçasına mutlu kahkahalara boğuldular.

"Nick doğuştan yetenekli," dedi Carol. "O benden bile önce ışıldadı. Ama neden öyle yapabildiği... Parlak'a nasıl bu kadar katılabildiği... işte bu hiçbirimizin yanıtlayamadığı bir soru. Nick sırf kendisi müziği duyamıyor diye Ejderpulunun da duyamayacağını düşünmek yanlış olur diyor. Babama göre bu da bir mucize. O tam bir mucize düşkünüdür. Galiba ben de öyleyim. Gel hadi, Harper. Sana kampın geri kalanını gezdirmek istiyorum."

* Harper'ın kızlık soyadı, "söğüt" kelimesinin İngilizcedeki karşılığına (*willow*) benziyor. *–çn*

"Koltuk değneği lazımsa," dedi Michael, "bir omzum var."

Dışarı çıkarlarken durup tabaklarını gri, sabunlu suyla dolu bir leğene koydular. Harper o sırada mutfakta çalışan iki ergen oğlana baktı. Elleriyle bardakları kurularken radyo dinliyorlardı.

Radyo parazit cızırtısına ayarlıydı.

5

Çocuklar vadide yine futbol oynuyorlar, peşinden koştukları top esrar almış bir ılgım* gibi soluk yeşil renkteki ürkütücü ışığını saçarak oradan oraya uçuyordu.

"Kar yağdığında onları nasıl zapt edeceğiz bilmiyorum," dedi Carol.

"Kar yağdığında ne oluyor ki?"

"Bay Patchett dışarıdayken daha dikkatli davranmamız gerekeceğini söylüyor," dedi Michael ona. "Geride ayak izi bırakırsak birileri onları havadan görebilirmiş. Kışın iple çektiğim tek bir yanı bile yok."

"Kampa ne zaman geldin, Michael?" diye sordu Harper.

"Kız kardeşlerim yanarak öldükten sonra," dedi oğlan, en ufak bir üzüntü belirtisi göstermeden. "Birlikte yandılar. Ben onları söndürdükten sonra bile birbirlerine sarılıyorlardı. Sanırım bu da bir lütuf. Yalnız ölmediler. Birbirlerinden teselli buldular. Bu dünyadan göçtüler ama Parlak'ta bana fısıldadıklarını duyuyorum."

"Bazen Parlak'tayken yemin ederim ablamı yanı başımda, eskiden yaptığım gibi elimi omzuna atabileceğim kadar yakınımda hissediyorum," dedi Carol. "Işıldadığımızda hepsi de bize geri geliyor. Birlikte yarattığımız ışık, karanlıkta kaybolan her şeyi gösteriyor."

Harper ürpermemek için kendini zor tuttu. Parlak'tan bahsederlerken hepsi de koza insanların** yalın mutluluğuyla konuşuyordu.

Carol onu upuzun monolitlerin ve pagan taş mihrapların bulunduğu bahçeye soktu. "Bu kayaların binlerce yıllık olduğu ve uzaylı teknolojisinin yardımıyla kadim bir kabile tarafından buraya yerleş-

* Orj. *will-o'-the-wisp*; Genellikle bataklıklarda görülen, yer seviyesinden biraz yukarıda asılı duran fenere benzer atmosferik bir ışık olayı. *—ç.n*

** Orj. *pod people*; *The Body Snatchers* romanında uzaylılar tarafından ele geçirilerek zombiye çevrilen insanlar. *—ç.n*

tirildiği anlatılır. Ama babam Ogunquit'teki taşocağından getirildiklerini söylüyor. Bu yüzden en iyisi enteresan konularda ona hiç soru sormamak."

Harper kayaların arasındayken kuleye benzer granit sütunlara vidalanmış pirinç levhalar gördü. Birinde Birinci Dünya Savaşı esnasında Fransa'nın doğusundaki çamurlarda can veren on yedi delikanlının isimleri listelenmişti. Bir diğerindeyse İkinci sırasında Fransa'nın batı sahillerinde ölen otuz dört delikanlının isimleri yazılıydı. Harper tüm mezar taşlarının bu boyutta olması gerektiğini, çoğu mezarlıkta rastlanan küçük taş blokların bakire bir oğlu binlerce kilometre ötedeki balçık kaplı soğuk bir yerde kaybetmenin akıl almaz acısını ifade etmekte yetersiz kaldığını düşündü. Bu iş için öyle büyük bir şeye ihtiyaç vardı ki üstüne devrilip seni ezebileceğini hissetmeliydin.

"Burası kilisemiz," dedi Carol ona. "Havanın açık olduğu bir günde çan kulesine çıkarsan Maine'i görebilirsin. Tabii Maine'e bakmak isteyeceğini sanmam. Kuzeyde kapkara dumanlardan ve şimşeklerden başka bir şey yok. Sabahları şarkı söylemeye ve Parlak'ı paylaşmaya geliriz. Babam da genellikle birkaç söz söyler. Sonrasında sınıf vazifesi görür." Sumakların ve köknarların arasından geçen tünele benzer bir patikayı işaret etti. "Ben o tarafta, ağaçların ilerisinde oturuyorum. Üstünde büyük bir siyah yıldızın bulunduğu küçük beyaz evde. Babamla beraber yaşıyorum. Bazen bundan suçluluk duymuyor değilim. Muhtemelen diğer kadınlarla beraber kızlar yatakhanesinde kalmalıyım – şimdi uğrayacağımız yer de orası. Babam diğer kadınlarla iç içe olmak istiyorsam gidebileceğimi söylüyor ama onu bırakırsam asla uyumayacağını biliyorum. Çok fazla kahve içer, dertlenir, volta atar ve biraz daha dertlenir. Şimdi bile günde beş saat kadar uyuyor ve öyle yapması için ona hap içirmem gerekiyor. Gel hadi! Dur sana haremimi nerede tuttuğumu göstereyim!"

Carol onu şapelin arkasına dolaştırıp dört taş basamaktan indirerek bir mezar ebatlarındaki, biçimindeki ve derinliğindeki bir deliğe soktu. Çukurun dibinde paslı menteşelere sahip eski bir kapı vardı. Kısmen açık kapıdan mahzen gözüküyordu.

"Buradan itibaren bizsiz idare etmen gerekecek," dedi Michael, başıyla Don'u da işaret ederek. "Bizim girmemize izin yok."

"Burası bizim gibi iki aslan parçası delikanlıya uygun bir yer değil,"

dedi Don Lewiston. "Seni gözleriyle soyan, seni kullanarak bastırılmış ihtiyaçlarını tatmin etmek için planlar kuran onca kadın – namuslu bir adam canını ve bekâretini ellerinden kurtarırsa kendini şanslı saymalı."

Solgun çehresi çabucak kızaran Michael boynunu büktü. Don bir kahkaha attı.

Carol başını iki yana sallayarak cıkcıkladı. "Michael Martin Lindqvist Jr., seni de utandırmaya hiç gelmiyor."

Renée, Harper'a doğru döndü. "Jartiyerin yoksa benimkilerden birini ödünç alabilirsin. Kızlar yatakhanesinin kurallarından biri de Fransız iç çamaşırları hariç her türlü giysinin yasak olmasıdır. Korseler falan gibi."

"Size kulak asmıyorum," dedi Michael. "Ben kendimi evleneceğim güne saklıyorum."

Oğlan Harper'ı Carol'a teslim etti ve koşmaya yakın bir tempoyla oradan uzaklaştı. Don Lewiston ellerini ceplerine sokup *İspanyol Kadınları*'nı ıslıkla çalarak aheste adımlarla onun peşinden gitti.

Carol, Harper'ın aşağıya inmesine yardım etti. Kapının diğer tarafında tepenin derinlerine inen daha çok basamak vardı.

Şapelin altında beyaza boyalı tuğla sütunların ayakta tuttuğu devasa bir boşluk vardı. Kamp karyolalarıyla oyuklu beton zeminde diz hizasına gelen bir labirent yaratılmıştı. Otuza yakın kadın sağda solda oyalanıyor, yataklarında oturuyor veya üstünde bir Mr. Coffee'nin* bulunduğu arka duvardaki katlanır bir masanın başında dikiliyordu.

Anlaşılan Michael ile Don kendilerini ipeksi bir zevk bahçesinde bulmaksızın aşağı güvenle inebilirlerdi. Odada hiç de seksi denemeyecek bir rutubet ve naftalin kokusu vardı. Ayrıca kızların çoğu uzun zamandır gün ışığı görmemiş insanların solgun tenine sahipti. Görünürde hiç jartiyer yoktu ama buharda kurusunlar diye borulara bir sürü ıslak çorap serilmişti. Genelgeçer moda Salvation Army** tarzıydı.

Basamakların yakınında sandviç büfelerinin günün spesiyallerini duyurmak için kaldırıma koyduğu türden çift taraflı bir karatahta mevcuttu. Harper parlak tebeşirle ve kızlara özgü bir el yazısıyla üstüne ne yazıldığını görmek için durakladı.

---

* Bir elektrikli kahve makinesi markası. –*çn*

** En çok giysi yardımlarıyla tanınan Hıristiyan bir hayır kurumu. –*çn*

UYULMASI GEREKEN KURALLAR

CEP TELEFONU KESİNLİKLE YASAKTIR! TELEFONUNUZUN BİR GÖZCÜYE TESLİM EDİLMESİ GEREKİR!

BİR ŞEY GÖRÜR, BİR ŞEY DUYARSANIZ.. BİR ŞEY ***SÖYLEYİN****!*

HERKESİN YAPACAK BİR İŞİ BULUNUR! KENDİNİZİNKİNİ BİLİN!

GIDALAR, MEŞRUBATLAR & TIBBİ MALZEMELER HERKESE AİTTİR!! BİRİKTİRMEK YOK!

GÜNDÜZ DIŞARI ÇIKMAK YOK!

GÖZCÜLERİ DİNLEYİN! HAYATINIZI KURTARABİLİRLER!!

ÖNCE BİR GÖZCÜYLE KONUŞMADAN KAMPTAN AYRILMAYIN!

SİLAHLAR KESİNLİKLE YASAKTIR!

SIRLAR DA!

GÜVENLİK HERKESİN GÖREVİDİR!!!

Herkes sizin sorumluluğunuzdaymış gibi davranın! Öyleler!!

"Çabuk," dedi Carol. "En sevdiğin şarkı, ünlü ve ilk evcil hayvanının ismi?"

"'You've Got a Friend in Me,'" dedi Harper. "En başta *Moulin Rouge*'daki rolü sebebiyle Ewan McGregor. Ve hem is karası olduğu hem

* (Beni Dostun Bil) *Toy Story* (*Oyuncak Hikâyesi*) filmiyle üne kavuşan bir şarkı. —*çn*

ile bana *Mary Poppins*'teki baca temizleyicilerini hatırlattığı için Bert adlı bir schnauzer."*

Carol bir sandalyeye çıkıp genzini temizledi ve odadakilerin dikkatini çekmek için bir kolunu havaya kaldırıp salladı. "Hey, millet! Bu Harper! Yeni hemşiremiz! 'You've Got a Friend in Me,' Ewan McGregor ve Bert adlı bir schnauzer! Hadi hep beraber Hemşire Harper'a hoş geldin diyelim!"

Sözleri bir ıslık, alkış ve bağrış karışımıyla karşılandı. Allie Storey, Harper'ın kafasına bir sutyen fırlattı. Başka biri, "Harper ne?" diye bağırdı.

Carol cevap vermek için ağzını açtı ama Harper ondan önce davrandı.

"Willowes!" diye seslendi. "Harper Willowes!" Ardından daha alçak sesle kendi kendine, "Eskisi gibi," dedi.

Carol onu yatakların arasındaki dolambaçlı bir güzergâhtan geçirerek odanın merkezine yakın duran güzelce düzeltilmiş bir yatağa götürdü. Harper'ın bez çantası yastığın üstüne koyulmuştu.

Harper çantayı açıp içine göz attı. Giysileri tek tek toplanmış ve muntazaman istiflenmişti. *Portatif Anne* de onların üstünde duruyordu. Geçici Kedi'yi katlayan Harper resmi kapağın altına yerleştirdi. Çocuğu ilk evcil hayvanına kavuşmuştu.

"Eşyalarımı topladığı için Bay Rookwood'a teşekkür etmeliyim," dedi Harper. İtfaiyeci'nin Carol Storey'nin en sevmediği konuymuş gibi gözüktüğünü ancak sözcükler ağzını terk ettikten sonra hatırladı. Fakat artık çok geçti; o yüzden gelişigüzel, lakayt bir ses tonuyla devam etti. "Onu nerede bulabilirim?"

Bu sefer aşağılayıcı veya öfkeli bakışlarla karşılaşmadı. Carol onun yerine ılımlı, neredeyse yumuşak bir ifade takındı, sonra Harper'ın koluna hafif bir yumruk attı. "Gel tekrar dışarı çıkalım. Sana göstereyim."

Basamakları tırmanıp geceye çıktıklarında Carol'ın yardımlarına rağmen Harper'ın ayak bileği acıyla zonkluyordu. Sıcaklık düşmüştü. Havanın artık bir dokusu vardı. Okyanustan yağmura benzer ufacık su serpintileri geliyordu.

Şapelin arkasında, kuzeydoğu köşesinde yalnız başlarına dikildi-

* Alman asıllı bir köpek cinsi. *—çn*

ler. Carol futbol sahasının, çam ağaçlarının ve aşağıdaki kayıkhanenin ötesini işaret etti. Suların çalkantılı siyahlığında daha koyu bir siyahlık, küçük bir ada mevcuttu.

"İşte orada," dedi Carol. "John Rookwood. Kiliseye gelmez. Bizimle beraber yemek yemez. İçine kapanık yaşar."

"Orada ne yapıyor ki?"

"Bilmiyorum. Bu bir sır. Onun sırrı. Adadan hiç uzun süre ayrı kalmaz ve kimse sebebini bilmiyor. Türlü türlü öyküler duyarsın. Ablam orada öldü. Yanarak can verdi ve neredeyse Nick'i de yanında götürecekti. Belki John orada onun yasını tutuyordur. Belki kefaret ödüyordur. Belki de gizemli görünmekten hoşlanıyordur, hepsi bu."

"Kefaret mi? Bir şekilde kendini mi suçluyor?"

"Eminim suçluyordur," dedi Carol. Yüzünü dikkatle ifadesiz tutmasına rağmen Harper sesinde yine bir sertlik, duygusal bir dikenli tel işitti. "Aslında onun suçu değildi. Olay yaşandığında adanın dışındaydı. Hayır. Ablamın kendini öldürmek için yardıma ihtiyacı yoktu. O işin altından kendi başına da rahatça kalktı." Göz ucuyla Harper'a bakıp sözlerini sürdürdü. "Ama bak ne diyeceğim. Artık çocukların – Nick ile Allie'nin– oraya gitmelerine izin vermiyorum. Sanırım John bunu anlayışla karşılıyor. Sen de ziyaret amacıyla çatkapı uğramayı alışkanlık edinmemeye bak. John'la fazla yakınlaşanlar alevlere boğulmaya yatkındır."

6

Yumuşak, sütlü yulaf lapasından ve acı kahveden teşkil bir kahvaltının ardından ayin zamanı geldi çattı.

Ben Patchett ona yine koltuk değneği oldu ve mevsimle uyumsuz denecek kadar sıcak ekim gecesine çıkmasına yardım etti. Hoş kokulu karanlıkta yusufçuklar oradan oraya uçuşuyordu. Harper'ın etrafındaki kalabalıktan yayılan heyecan ve zevk akımı küçük kasaba karnavallarını, dönme dolapları ve kızarmış hamuru akla getiriyordu.

Açıkta bırakılmış kıymıklı kirişlerin altında dar, yüksek tavanlı şapele doluştular. Nef*, geceye karşı kalas çakılmış pencereleriyle ve altı üstü birkaç mumun aydınlattığı dev mekânıyla, gölgeli bir dolaba benziyordu. O gölgeler onları düşüren insanlardan daha belirgin bir şekilde duvarlarda huzursuzca seğirip duruyordu.

Harper'ın bir kolunu omzuna attığı Ben Patchett onu koridorun ortalarındaki bir sıraya götürüp oturttu. Sağına başka bir adam sıkıştı. Ufak tefek, tombulca adam Ben'den biraz daha yaşlı olup bir bebeğin pembe yanaklarına ve tüysüz çehresine sahipti. Ben'in Nelson Heinrich olarak tanıttığı adam eski yaşamında Noel-Mart adlı bir dükkânın sahibiydi. Cadılar Bayramı yaklaşmasına rağmen ren geyikli bir kazak giymesinin sebebi belki de buydu.

Peder Storey'nin podyuma çıkmasıyla şen şakrak lakırdılar kesildi. Adam gözlüğünü burnunun daha yukarısına kaydırdı ve bir baykuş misali kendi şarkı kitabına baktı, ardından duyuruya başladı. "332. sayfayı açarsanız bu geceye Amerika'nın ilk günlerinde göçmenlerin çok sevdiği basit ama saygın bir ilahiyle başlayabiliriz."

Sözleri tek tük kahkahalarla karşılansa da Harper bunun sebebini anlamadı – tâ ki Nelson şarkı kitabının uygun yerini açana dek. Kitap

* Kilise binalarının ana girişten sahına kadar uzanan orta kısmı. *–çn*

gerçek bir ilahi kitabı olmayıp küçük oğlanlar ve kızlar için yazılmış bir kamp şarkıları kitabıydı, 332. sayfadaki şarkı da Neil Diamond'ın "Holly Holy" adlı parçasıydı. Harper bunu uygun buldu. Herhalde ruhunu kurtarsa kurtarsa ancak o kurtarabilirdi.

Carol kilise orgunun arkasındaki sıradan kalktı ve sahnenin önüne geldi. Ufak bir alkış tufanına teşekkür maksadıyla ukulelesini havaya kaldırdı.

Nelson yanındaki Harper'ın kulağına eğildi ve epey yüksek bir sesle konuştu. "Ne kadar kolaymış göreceksin! Büyütecek bir şey yok! Kendini bırak ve keyfini çıkar!" Harper bunun talihsiz çağrışımlara sahip talihsiz bir beyan olduğunu düşündü.

Ben yüzünü buruşturdu, sonra ekledi. "Her zaman derhal gelecek diye bir kural yok. Bu gece bir şey hissetmezsen endişelenme. Tabii hissedersen harika olur! Daha ilk topta tüm lobutları devirmek gibi–"

Fakat adamın sözünü bitirmesine fırsatı olmadı. Carol enstrümanıyla ilahi kadar marşı da andıran bir ezgi çalmaya başladı. Hep beraber şarkıya girdiklerinde –içerinin alacakaranlığında yüzden fazla sesin yankılanmasıyla– yukarıdaki kirişlerden birine konmuş bir güvercin ürküp havalandı.

Allie ile Nick, Harper'ın hemen önündeki sıradaydılar. Harper bir şeylerin olduğunu ilk kez oğlan başını çevirip kendisine gülümsediğinde anladı. Nick'in normalde deniz yeşili olan gözleri altın sarısı halkalara dönmüştü.

Ben Patchett'ın elinin tersindeki Ejderpulu çizgileri ışıkla dolan fiber optik kablolar misali aydınlandı.

Her yönden gelen parıltı, mumların loş kızıl ışığını bastırdı. Harper'ın aklına çölde patlayan bir atom bombası geldi. Şarkının sesi ışıkla beraber yükseldikçe yükseldi ve sonunda Harper tüm o sesleri göğsünde duyar oldu.

Sahnedeki Carol'ın kemerli beyaz elbisesi transparanlık kazandı. Alttaki beden ışığa boyalıydı. Carol'ın bunu dert veya fark eder gibi bir hali yoktu. Harper elinde olmaksızın James Bond filmlerinin jeneriğinde piruet yapan çıplak siluetleri düşündü.

Sanki tüm bu insanların sesi tarafından yutuluyordu. Parlaklık güzel değil korkunç olup hızla üzerine gelen bir aracın farlarına benziyordu.

Ben bir kolunu onun beline dolamıştı ve kalçasını bilinçsizce yoğuruyordu. Harper bu hareketi iğrenç bulsa da kendini bir türlü çekip alamıyordu. Nelson'a göz attığında onun ışıktan bir tasma taktığını gördü. Adam bir sonraki dizeyi böğürmek için ağzını açtığında dili yeşilin toksik bir tonundaydı.

Harper çığlık atmaya başlarsa sesini diğerlerinin arasında duyurup duyuramayacağını merak etti. Tabii çığlık atacak değildi – nefesi kesilmişti ve şarkı bile söyleyemiyordu. Ayak bileğindeki çatlak olmasa belki oradan kaçardı.

Şarkının sonuna kadar dayanmasını sağlayan tek şey Renée ve Don Lewiston'dı. İkili orta koridorun karşısında ve sahneye biraz daha yakın oturuyor, yine de Harper kalabalığın arasındaki bir boşluktan onları görebiliyordu. Renée ona bakmak için başını çevirmişti ve yüzünde halden anlar bir tebessüm vardı. Boynunun çevresindeki Puldan halkalar ışık saçıyordu ama parıltıları silikti ve ışık şefkatli, berrak gözlerine ulaşmıyordu. Daha da önemlisi hâlâ orada, hâlâ aklı başındaydı ve çevresine ilgi gösteriyordu. Harper ötekilerden niye bu kadar huzursuz olduğunu işte o zaman anladı.

Ben ile Nelson, Allie ile Nick ve diğerleri bazı açılardan odayı terk etmişler, geride insan derisinden yapılma fenerler bırakmışlardı. Düşüncenin yerini ışık, kişiliğinkini ahenk almıştı ama en azından Renée hâlâ oradaydı. Aynı şey uslu uslu şarkı söyleyen ama hiç parlamayan Don Lewiston için de geçerliydi. Harper daha sonra Don'un ancak bazen diğerleriyle beraber parlayabildiğini öğrenecekti. Adam öyle zamanlarda yoğun bir ışık saçardı ama genellikle şarkılardan hiç etkilenmezdi. Don bunun müzik kulağı olmamasından kaynaklandığını belirtecekti ama Harper ikna olmayacaktı. Homurtulu, sert bas tonu tümüyle akortluydu ve şarkıyı rahat, kayıtsız bir kendine güvenle söylüyordu.

Harper, Renée'ye zayıf bir tebessüm etse de başı dönüyor ve kendini hasta hissediyordu. Gümbür gümbür okunan son dizenin taarruzuna karşı koymak için gözlerini yummak zorunda kaldı – Ejderpulları tatsızca karıncalandı ve aklından geçirebildiği tek düşünce, *Yeter, yeter, yeter*, oldu. Şarkı nihayet bitip oda yere vurulan ayakların patırtısıyla, ıslıklarla ve alkışlarla dolduğunda da ağlamamak için kendini zor tuttu.

Ben, dalgın bir edayla onun kalçasını okşamayı sürdürdü. Harper adamın bunun farkında bile olmadığından emindi. Açıktaki Pullarında gezinen ışıklar sönüyordu ama gözlerindeki pirinçsi ışıltı yerini korudu. Harper'ı sevgiyle süzse de onu tanırmış gibi bir hali yoktu.

"*Nnnasıl gitti?*" diye sordu. Dinlendirici bir uykudan yeni kalkmışçasına sesinde dalgın, müzikal bir tını vardı. "Olmadı mı? Dikkat etmiyordum da. Bir süreliğine kendimden geçtim."

"Olmadı," dedi Harper. "Belki ayak bileğimdendir. Ağrısı bütün sabah dikkatimi dağıttı. Belki bir dahaki şarkıya katılmayıp onu dinlendiririm."

Öyle de yaptı. Üstüne gelen farlara çok benzettiği o parlak ışığı görmemek için gözlerini kapatıp öylece oturdu.

Oturdu ve dertlerin geçip gitmesini bekledi.

KASIM
7

Şükran Günü gecesinde Jakob'u ve *Virarılığın Sabahı*'nı gördüğü bir rüyadan uyandı. Burnuna duman kokusu gelince neyin yandığını ilk başta çözemedi. Ancak sonra yananın kendisi olduğunu fark etti.

Harper tutuşmamıştı ama boğazındaki şerit Coldplay tişörtünü kavurarak kararmasına ve tütmesine yol açmıştı. Kumaşın altında bir sıyrığa böcek spreyi sıkılmış gibi hissediyordu ama his tek bir noktayla sınırlı değildi.

Bir çığlıkla örtüyü üstünden attı ve tişörtünü çekip çıkardı. Şerit boğazındaki deriyi zehirli bir kızıl ışık saçan beneklerle bezeli kapkara çizgilerle donatmıştı. Denizanası sokmasını anımsatan his artarak düşünmeyi imkânsızlaştırdı.

Etrafından, yataklarında kıpırdanan diğer kadınlardan yükselen tedirgin mırıldanmalar ona ne tuhaftır ki ürküp havalanan güvercinleri hatırlattı. Sonra Allie yanında bitti. Kız bacaklarını Harper'ın beline doladı ve ona arkadan sarıldı. Dudaklarını Harper'ın kulağına yaklaştırıp yumuşak, zor duyulur bir fısıltıyla şarkı söyledi. Hemen ardından Renée de yanına oturdu ve karanlıkta elini tutarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Yanmayacaksın," dedi Renée. "Buradaki kurallardan biri de hiç kimsenin yanmamasıdır. Kuralları çiğneyip Carol Storey'le başımızı belaya sokmak mı istiyorsun? Derin nefes al, Hemşire Willowes. Şöyle büyük, derin nefesler. Bana eşlik et: Al. Ver. *Alll.*"

Allie'nin söylediği o eski Oasis şarkısıydı. Kız tatlı, korkusuz bir sesle Harper'ın Dayanağı* olduğunu şakıdı. Hatta bunu İtfaiyeci se-

* Orj. *Wonderwall*; Ünlü bir Oasis parçası. *–çn*

siyle, yani en çok Mockney* adıyla bilinen bir İngiliz aksanıyla yaptı. Sesindeki sahte asabiyet kulağa pek hoş geliyordu.

Harper ancak Ejderpulu kısılıp söndükten ve acı geçmeye başladıktan sonra ağladı. Geride sporun olduğu yerlere yayılmış ağrılı bir güneş yanığı hissi kaldı.

Allie şarkıyı bitirmesine rağmen ona sarılmayı sürdürdü. Harper'ın omzuna rahatça dayadığı sivri çenesini kaldırmadı. Renée sevgi dolu, anaç bir edayla başparmağını onun parmak eklemlerinde gezdirdi.

Karanlıkta, Harper'ın karyolasından dört adım uzakta duran Nick Storey onu kaygılı gözlerle seyrediyordu. Nick kızlar yatakhanesinde uyuyan tek oğlan olup ablasıyla bir karyola paylaşırdı. Bir eliyle göğsüne bir çubuk düdük bastırmıştı. Düdüğün sesini duyamazdı ama onu üfleyerek İtfaiyeci'yi çağırabileceğinin farkındaydı. İyi ama öyle bir şey ne işe yarardı? Belki İtfaiyeci, Harper'ın küllerini ıslatmak için yanında bir hortum getirirdi.

"Aferin kızıma," dedi Renée. "İyisin. Hem de her yerinle. Çok daha kötü olabilirdi."

"Çok daha iyi de olabilirdi," dedi Allie. "Berbat bir Coldplay tişörtünü yakmak için harika bir fırsat kaçırdın. Bir gün kendiliğimden alev alırsam umarım elimde onların CD'lerinden koca bir yığın tutuyor olurum."

Harper'ın çıkardığı sesler kahkaha da olabilirdi, hıçkırık da; kendisi bile emin değildi. Belki ikisi birdendi.

* Daha çok Londra'daki işçi sınıfın kullandığı kaba bir İngiliz aksanı. *–çn*

8

Alazlanmış Coldplay tişörtüyle geceye çıkan Harper ötekilerle beraber kafeteryaya ve kahvaltıya doğru ilerledi. Nereye gittiğini görmeden yürüyor, insan dalgasının kendisini taşımasına izin veriyordu.

Bir rüya. Bir rüya onu neredeyse canından etmişti. Uykuya dalmanın eli silahlı Jakob'la beraber bir kadeh içki içmek kadar tehlikeli olabileceğini hayal dahi etmemişti.

Rüyasında aşırı derecede hamileydi. Karnı o kadar şişti ki hem korkunç hem komik gözüküyordu. Koşmaya çalışıyordu ama trajik, gülünç bir badilemeden fazlasını beceremiyordu. Ağrıyan şiş göğüslerine bastırdığı *Viranlığın Sabanı*'nın sayfaları kandan yapış yapıştı. Müsveddenin her tarafı kanlı el izleriyle kaplıydı. Harper kocasını onunla döve döve öldürdüğünü hayal meyal hatırlar gibiydi ve şimdi kanıtı saklamak zorundaydı.

Onu bir ceset misali gömmek için yolda koşturuyordu. Otobanda esen buz gibi bir rüzgâr müsveddeyi kaptığı gibi asfalta saçtı.

Donmuş zemine diz çöken Harper sayfaları kapmaya ve müsveddeyi o karanlık, soğuk gecede toplamaya başladı. Rüyanın mantığında tek bir sayfayı bile kaybetmemesi lazımdı. Kitabın yaklaşık üçte birini topladığı sırada yolun yüz metre aşağısında bir çift far yandı. Yol kenarına yolcu uçağı kanadı boyutlarında iki tonluk bir Freightliner park etmişti.

"Ah, seni kaltak!" diye direksiyonun arkasından seslendi Jakob. "Onun üstünde ne kadar sıkı çalıştım haberin var mı? Edebiyata saygın nerede?"

Vites gıcırdadı. Kamyon hareketlendi. Jakob uzunları yakarak onu kör edici mavi bir ışıkla yola mıhladı. Hızlanarak aracı ikinci vitese taktı. Motorun gürültüsü bir dizel haykırışına yükseldi ve farların ışı-

ğı Harper'ı âdeta delip geçti. Işık tenini yakıyor, onu durduğu yerde *pişirip–*

Rüyayı hatırlamak bile Harper'ın Ejderpullarını tekinsiz bir ısıyla karıncalandırıyordu.

Boynu bükük yürüyen genç kadın kendini ümitsiz, kasvetli düşüncelerine öylesine kaptırmıştı ki yanağına soğuk, nazik bir öpücük konunca irkildi. Başını kaldırır kaldırmaz bu sefer sağ göz kapağından tekrar öpüldü.

Kar yağıyordu. Kuştüyü iriliğinde tombul kar taneleri karanlıktan aşağı hedef gözetmeden süzülüyordu. O kadar yumuşak ve hafiftiler ki neredeyse hiç alçalmıyor gibiydiler. Harper gözlerini kapayıp ağzını açtı. Bir kar tanesinin tadına baktı.

Buhar dolu kafeterya konserve domuz eti ve et suyu kokuyordu. Harper bağrışmaların, kahkahaların ve çatal-bıçak şıngırtılarının arasında ayak sürüyerek ilerledi.

Çocuklar hindi şeklinde tabak altlıkları kesip boyamışlardı. O akşam tüm çocuklar garson olarak çalışıyor ve mukavvadan yapılma göçmen şapkaları takıyorlardı.

Renée onu uzun masalardan birine yönlendirdi ve yan yana oturdular. Öteki taraftan gelen Ben Patchett sıraya yerleşirken kalçası hafifçe Harper'ınkiyle tokuştu.

"Bizimle oturmak ister misin, Ben?" diye sordu Renée, adam çoktan yerini almış olmasına rağmen.

Ben son üç haftadır askıntı olmayı huy edinmişti. Harper ne zaman bir kapıya doğru yürüse sanki her defasında onu açık tutmak için yanında bitiveriyordu. Harper topalladığında davetsizce yanına gelip bir kolunu onun beline doluyor ve koltuk değneği işlevi görüyordu. Tombul, sıcak elleri Harper'a mayalı, pişmemiş hamuru hatırlatıyordu. Aslında zararsızdı ve faydalı olmaya çalışıyordu. Harper ona minnet duymak istiyor fakat kendini sıklıkla onun görüntüsünden bıkmış halde buluyordu.

"İyi misin, Harper?" Ben onu kısık gözlerle süzdü. "Sanki yüzün kızarmış. Bir şeyler iç."

"İyiyim. Daha az önce su içtim ve bugünlerde ne kadar işediğime inanamazsın."

"İç dedim." Adam ona bir kâğıt bardakta kızılcık suyu itti. "Doktor Ben'in sözünü dinle."

Harper daha ziyade onu susturmak için bardağı alıp içti. Ben'in şaka yaptığının, kendisine beceriksizce takıldığının farkındaydı ama kendini ona alışılmıştan fazla sinirlenirken buldu. Ben için Parlak'a katılmak sorun değildi. Ben Patchett şapeldeyken her defasında Carol'ın kilise orgunun daha ilk notalarından itibaren ışırdı. Asla yanarak uyanmayacaktı. Uykuya dalmaktan korkmasına gerek yoktu.

Yolda ezilmekle ilgili kötü rüyaları Harper'ı zerre kadar şaşırtmıyordu. Günde en az bir defa, diğer herkes şarkı söylerken yaklaşan farların yolu üstünde kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ayin vaktinde şapele girmekten gitgide daha çok korkuyordu. Bütün ayı kampta geçirmesine rağmen tek bir kez bile Parlak'a katılamamıştı. Şapeldeyken Noel ağacındaki yegâne sönük ampul oydu. Her gün kilisede yumruklarını kucağında sıkarak oturuyor, ayin boyunca bindiği uçak şiddetli bir türbülansa girmiş bir yolcu gibi dişlerini sıkıyordu.

Son zamanlarda Ben bile *bağlanmasının, devreye dâhil olmasının, ötekilere katılmasının* sadece zaman meselesi olduğu yönünde onu temin etmekten vazgeçmişti. Tüm bu ifadeler meseleyi bir ruh modemi aracılığıyla internete girmeye benzetiyordu. Ayin bittiğinde herkes sırayla dışarı çıkarken Harper insanların kendisiyle bakışmaktan kaçındıklarını görüyordu. Göz teması kuranlar da bunu küçük, zoraki, acır tebessümlerle yapıyorlardı.

Kafeteryanın ilerisinde bir patırtı koptu ve Carol babasının bir sandalyeye çıkmasına yardım etti. Adam sessizliği sağlamak için iki elini birden kaldırıp neredeyse tıklım tıklım dolu olan odaya gülümsedi ve çift odaklı gözlük camlarının arkasında gözlerini kırpıştırdı.

"Ben–" diye söze girdi, geveleyici ve boğuk bir üslupla. Sonra elini ağzına soktu ve beyaz bir taş çıkardı. Seyircileri buna sevecen kahkahalarla tepki verdiler.

Biri –galiba Don Lewiston– bağırdı. "Hey, Peder, yemekte o mu var? Tanrım, bu mıntıkadaki nevale cidden berbat."

Norma Heald bağıran kişiden tarafa kötü kötü baktı. "Yemekten önce atıştırmak yok, Peder."

Peder Storey gülümsedi. "Bunun Şükran Günü olması dolayısıyla yemeklerimize yumulmadan önce iki çift söz söylemem gerektiğini düşündüm. İsterseniz ellerini kavuşturabilir, yanınızdakiyle el ele tutuşa-

bilir veya beni duymazdan gelerek rüzgârı dinleyebilirsiniz. Artık neyi uygun bulursanız."

Genizler temizlendi ve sandalye bacakları takırdadı. Ben Patchett nemli ve hamursu avucuyla Harper'ın elini tuttu. Renée ona göz ucuyla, *Bak kimin bir sevgilisi var! Ne şanslısın!* mahiyetinde alaycı bir bakış attı ve genç kadının diğer elini kavradı.

"Bizler şarkının ve ışığın selamete erdirdiği bir hamd korosuyuz," diye başladı Peder Storey. "Ahenkle bir araya gelmemizi sağlayan bu fırsata ve birbirimize duyduğumuz sevgi sayesinde bağışlanmamıza minnettarız. Şükran duyacak o kadar çok şeyimiz var ki. Şahsen ben peksimetlere ve et suyuna minnettarım. Kokusu bir harika. Çok kısıtlı malzemelerle bu harikulade Şükran Günü yemeğini hazırlamak için göbeğini çatlayan Norma Heald'a hep beraber teşekkürlerimizi sunuyoruz. Mutfakta şıpır şıpır ter dökerek ona yardım eden kızlara teşekkürlerimizi sunuyoruz. Çocuklara göçmen şapkalarını hazırlamakta yardım ettiği ve onlara nasıl usta birer garson olacaklarını öğrettiği için Renée Gilmonton'a teşekkürlerimizi sunuyoruz. Bu gece burada bulunmayan ama mucize eseri bize kakao ve lokum bulup getiren John Rookwood'a da teşekkürlerimizi sunuyoruz. Aslında küçüklerin fazla heyecanlanmalarını istemediğimiz için bundan bahsetmemem gerekirdi ama olsun."

Odadan mutluluk çığlıkları koptu ve bunu yetişkinlerin hoşgörülü gülüşmeleri izledi. Peder Storey tebessüm etti, ardından gözlerini kapadı. Düşünceli bir edayla kaşları çatıldı.

"Beraber şarkı söylediğimizde bizi seven ama bu gece burada olamayan tüm o insanlar için söylüyoruz. Onlarla geçirdiğimiz her dakikanın anısına söylüyoruz. Ben bir kızımı kaybettim –güzel, akıllı, esprili, hırçın, zorlu, ilham verici bir kızımı– ve onu şu an özlediğimden daha fazla özleyemem. Buradaki diğerlerinin de kendi kayıpları için aynı şekilde hissettiklerini biliyorum. Ben Sarah'ımla yaşadıklarım için şarkı söylüyorum. Ve seslerimizi ahenkle yükselttiğimizde onu hâlâ hissediyorum. Kızımın ruhunu Parlak'ta buluyorum. Benim ona söylediğim gibi onun da bana şarkı söylediğini işitiyorum."

Rüzgâr binanın saçakları altında uludu. Biri ağlamaklı bir nefes aldı. Harper sessizliği sinir uçlarındaki hoş, acı verici bir zonklama şeklinde hissediyordu.

Peder Storey ıslak gözlerini açtı ve minnettar, sevecen bakışlarını odada gezdirdi. "Geride kalanlarımız hâlâ buradayız ve bu çok güzel bir his. Biraz müzikle, biraz taze peksimetle ve biraz hoş sohbetle dünyada bir gece daha geçireceğiz. Sizi bilmem ama ben hayatım boyunca bundan fazlasını istemedim. Ve şimdi çenemi kapatacağım ki yemeğe başlayabilelim."

Yüksek bir sevinç tezahüratı koptu ve bunu alkışlar izledi. Don Lewiston ayağa kalktı. Sonra diğerleri de böyle bir zamanda dahi bazen mutlu olmaktan zarar gelmeyeceğini söyleyen yaşlı adamı alkışlamak için iskemlelerini ve sandalyelerini geriye itip doğruluyorlardı. Peder Storey sandalyesinden inerken onlar ıslık çalarak ve ellerini çırparak kendilerininkilerden kalktılar. Harper da adama şükran duyarak onlara katıldı. En azından kısa bir süreliğine duman kokusuyla uyanmayı kafasından çıkardı.

Yemeklerini yediler: unlu, tereyağlı peksimetlerin üstüne dökülmüş et suyu içinde yüzen yağlı konserve et küpleri. Hiç iştahı olmayan Harper karnını otomatikman doyurdu ve her şey bitip de kendini tabağının dibindeki et suyunu sıyırırken bulunca şaşırdı. Kendisi aç olmayabilirdi ama bebek daima biraz atıştırmaya hazırdı. Harper, Renée'nin tabağındaki yarısı yenmiş peksimetlere biraz fazla bakınca yaşlıca kadın gülümsedi ve bir plastik çatal yardımıyla onları Harper'ın tabağına aktardı.

"Hayır," dedi Harper. "Yapma. İstemiyorum."

"Seni masa örtüsündeki kırıntıları toplayıp yerken görmeseydim belki inanırdım."

"Ah, Tanrım," dedi Harper. "Amma pisboğazım. Yalakta kahrolası bir domuzla yan yana oturuyormuş gibi hissetmiş olmalısın."

Ben irkilerek başını öteye çevirdi. Harper pek küfretmezdi ama onun yakınındayken kendine hâkim olamıyordu. Ben bir kedinin ıslanmaktan kaçınması gibi küfürden kaçınır, *ha siktir* yerine *tüh*, *bok* yerine *halt*, *ağzına sıçayım* yerine *ağzına edeyim* derdi. Bu huyu Harper'a aşırı tutucu gelir, ne zaman sövse adam irkilmekten kendini alamazdı. Harper bazen Ben'in yaşlı bir kadına Norma Heald'dan daha çok benzediğini düşünürdü.

Herhalde Ben baba rolü oynayıp ona kızılcık suyu içirmeye karar verdiğinden beri Harper ondan intikam almanın bir yolunu aramıştı.

Lakin bunu yapar yapmaz vicdan azabı duydu. Kendisine hep iyi davranmış birini böyle rencide etmeye çalışmak yanlıştı.

Ben çatalını bırakıp ayağa kalktı. Harper ani bir dehşete kapılarak onu kaçırtacak kadar küstürdüğünden çekindi. Fakat hayır; Ben kendi duyurusunu yapmak için iskemlesine çıktı, iki parmağını dudaklarına dayadı ve kulak çınlatan bir ıslık çaldı.

"Ağzımda bir taş yok," dedi, "ama konuşmam bittiğinde bazılarınız muhtemelen keşke olsaydı diyeceksiniz." Kendi sözlerine tebessüm ettiyse de hiç kimse gülüp gülmemeye karar veremedi ve huzursuz fısıldaşmalar haricinde oda sessiz kaldı. "Kar güzel gözükebilir ama hayatlarımızı çok daha güçleştirecek. Şimdiye kadar kampta canımızın istediği gibi gezmekte özgürdük ve çocukların koşup oynayacak bol bol alanları vardı. Üzgünüm ama artık tüm bunların değişmesi gerekiyor. Gözcüler bu gece binalar arasına kalaslar yerleştirerek yürüyüş platformları yaratacaklar. Binadan binaya geçerken kalasların üstünde kalmalısınız. Bir Karantina Devriyesi kampa gelirse ve karlarda ayak izleri görürse burada saklanan insanlar olduğunu anlarlar. Bu gece şapelden sonra Gözcülerin benimle Monument Parkı'nda buluşmalarını istiyorum. Kalasları yerleştirme ve tekrar gözden kaybetme talimleri yapmamız lazım. Onları iki dakika içinde saklayabilmek istiyorum. Bunun altından kalkabiliriz ama işimiz kolay olmayacak. O yüzden uzun bir süre dışarıda kalacağınızı farz edin ve ona göre giyinin."

Sözleri iniltilerle karşılansa da verilen tepki Harper'a pek içten gelmedi. Gözcülük yapmayı seçen gençler gizli bir operasyona çıkmış askerler gibi davranarak soğuk havada koşuşturmaya bayılırlardı. Çoğu bir Xbox kumandası tutabilecek yaşa geldiğinden beri kıyamet sonrası gizli görevlere hazırlanmıştı.

"Peder Storey bugünkü yemeği hazırlarken Norma Heald'ın ölesiye çalıştığından bahsetti. Elindekiler düşünüldüğünde yaptığı hiç kolay değildi. Bu da beni bazı talihsiz haberlere getiriyor. Norma, Carol ve ben dün mutfakta altı saat harcayarak malzemelerimizi gözden geçirdik. Size yalan söylemeyeceğim. Köşeye sıkıştık ve bazı zor kararlar almamız gerekiyor. Bu nedenle gelecek hafta pazartesiden başlayarak hasta veya hamile olmamak kaydıyla" –Ben böyle derken Harper'a bakıp göz kırptı– "on üç ile altmış yaş arasındaki herkes öğle yemeğinden

hemen önce bir şapkadan kura çekecek. Biletinizde bir X varsa sizden o öğünü atlamanızı isteyeceğiz. Eğer açlık oyunlarında kaybederseniz—" Kahkaha beklentisiyle gülümseyerek duraksadı. Beklediğini almayınca yüzü asıldı ve sözlerini alelacele sürdürdü. "Bir sonraki öğle yemeğinde kura çekmeyi es geçebilirsiniz. Üzgünüm. Ortada matematiksel gerçekler var. Bu kamp iki yüz çocuğu birkaç ay doyurmaya yetecek kadar kuru ve konserve gıdayla donatıldı. Temmuzdan beri burada yüzden fazla kişi kalıyor ve her hafta daha fazlası geliyor. Fıçılar bitti ve yakın bir zaman içerisinde yenileri gelmeyecek."

Bu sefer hiç kimse numaradan inlemedi. Harper onun yerine tedirgin fısıltılar duydu ve insanların endişeli gözlerle bakıştıklarını gördü. İki masa ilerideki Allie yanında oturan Michael'a doğru döndü, bir eliyle ağzını kapattı ve oğlanın kulağına hararetle bir şeyler fısıldadı.

"Kaybeden bilet çekenlere buna rağmen kahve veya çay ikram edilecek ve onlara teşekkür babında... eh, Norma biraz şeker keşfetti. Hem de büyük bir teneke dolusu. İçinde karınca bile yok. O yüzden kötü bir kura çekerseniz içeceğinize bir çay kaşığı şeker koyabileceksiniz. *Bir çay kaşığı.* Bunun pek fazla olmadığını biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Minnetimizi göstermek için elimizden ancak bu kadarı geliyor." Sözlerine devam ederken Ben'in sesi sertleşti. "Kısıtlı malzemeler ve atlanan öğünler konusu açılmışken: Birileri konsantre süt tenekelerini aşırıyor. Konserve etin bir kısmı da kayboldu ve elimizde boşa harcayacak bir tane bile yok. Bunun bir an önce durması lazım. Çok ciddiyim. Resmen çocukların ağzından yemeklerini çalıyorsunuz. Ve biri dün Emily Waterman'ın büyük çay fincanını aldıysa onu bir ara onun yatağına bırakmanızı rica ediyorum. Açıklama yapmanıza gerek yok. Yerine koyun yeter. Bahsettiğim fincan kocaman. Aşağı yukarı bir çorba kâsesi genişliğinde ve dibine yıldızlar basılı. Emily şanslı yıldızlı fincanına küçüklüğünden beri sahipmiş ve onun gözünde anlamı büyük. Hepsi bu kadar. Teşekkürler."

Ben alkışlanıp alkışlanmayacağını görmek için bekledi ama kimse zahmet etmedi. Sonunda Harper yukarı uzandı ve adam sandalyeden inerken onun sıcak, nemli elini tuttu. Artık Ben'e kızgın değildi. İçeride sohbetler kaldığı yerden devam etti ama artık hepsi de kısık ve endişeliydi.

Yerine oturan Ben plastik çatalıyla tabağındaki et suyu kalıntıları-

nı kurcaladı. Renée öne eğilerek Harper'ın arkasından ona baktı. "İyi misin, Ben?"

"Cep telefonlarını alan kişi olmak yeterince kötüydü," dedi Ben. "Şimdi bir de öğle yemeğini alan kişiyim. Hay ben böyle işin ağzına edeyim."

Oturduğu iskemleden kalktı ve tabağını tezgâha götürüp gri, sabunlu suyla dolu bir leğene attı.

"Şahsen öğle yemeği yiyip yememek umurumda değil." Renée adamın yakasını kaldırmasını ve arkasına bakmaksızın kafeteryadan çıkmasını seyretti. "Zaten tadı bir şeye benzemiyor. Hem beş kilo vermeyi umuyordum. Ben elbette her şeyi yanlış anladı. Cep telefonlarını topladığında insanlar ona kızmadılar. Tam tersine sevindiler! Birinin nasıl güvende olacağımızı düşünmesi içlerini rahatlattı. Ona karşı en ufak bir kin gütmüyorlar. Harold Cross'a yaptıklarından sonra bile. Harold'a olanlar için Ben Patchett'ı suçlayan tek kişi yine Ben Patchett."

"Harold Cross," dedi Harper. "Bu ismi daha önce duymuştum. Harold Cross kim ve Ben ona ne yaptı?"

Renée gözlerini kırpıştırarak Harper'a şaşkın şaşkın baktı. "Onu vurdu. Haberin yok muydu? Onu boğazından vurdu."

9

Yemeğin ardından tatlı olarak şekerli krakerlerin üstünde üçgen biçimli küçük hindistancevizli turtalar dağıtıldı. Bu Harper'ın kampa geldiğinden beri yediği en güzel şeydi. Aldığı her kaşığın ardından kaymaksı tada daha çok yoğunlaşabilmek için gözlerini yumdu. Turta öyle nefisti ki içinden biraz ağlamak veya en azından Norma Heald'a içten bir teşekkür notu yazmak geldi.

Renée çocuklara kakao hazırlanmasına yardım etmek için bir süreliğine oradan ayrıldı. Geri gelirken yanında iki fincan koyu kahveye ilaveten Don Lewiston ile Allie Storey vardı. Nick Storey de ablasının kuyruğundaydı. Oğlan bir nikâh töreninde alyansları taşıyan küçük bir çocuğun ağırbaşlılığıyla önünde bir fincan sıcak çikolata tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Renée. "Yüzün bir tuhaf."

"Bu benim orgazm ifadem," dedi Harper turtanın son lokması arasında.

"Bir dilim turtanın bir amcığa tıpatıp benzemesinin tesadüf olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Allie.

"Siz kızlar kendi aranızda konuşmak ister misiniz?" diye sordu Don. "Ben başka bir zaman uğrayabilirim. Bu konuşma benim gibi bir masumun kulaklarına fazla gelebilecek bir yöne gidiyor."

"Otur oturduğun yerde," dedi Renée, "ve Harold Cross'a neler olduğunu anlat. Bence bunu Harper da bilmeli ve ikiniz de o olayı benim yapabileceğimden daha iyi anlatabilirsiniz. Don, sen Harold'la beraber çalıştın. Allie, sen onu çoğu kimseden iyi tanırdın. Ve olay sırasında ikiniz de oradaydınız."

"Aslına bakarsan onu pek iyi tanıdığımı söyleyemem. Bir ara onunla aynı odada durmaya bile katlanamayacak hale gelmiştim," dedi Allie.

"Ama denedin," dedi Renée. "Gayret ettin. Burada aynı şeyi söyleyebilecek pek fazla kişi yok."

Nick sırada oturan ablasının soluna tünedi. Bakışları Allie ile Renée arasında gidip geldi, sonra ellerini havada oynatarak ablasına bir şey sordu. Kaşları çatılan Allie parmaklarıyla ufak hareketler yapmaya koyuldu.

"Annemin işaret dili çok daha iyiydi," dedi kız. "Ben sadece parmak hareketlerime güvenirim. Nick neyden bahsettiğimizi bilmek istiyor. Ufaklığın sağır olmasının iyi tarafı da bu. En berbat kısımlara kulak misafiri olup da üzüleceğinden endişelenmemize gerek yok."

"Hiç dudak okuyamıyor mu?" diye sordu Harper.

"O sadece filmlerde olur."

Kahvesinden yudumlayan Don yüzünü buruşturdu. "Bakın ne diyeceğim, hiçbir şey bir kendini iyi hissetme rahatsızlığını bu kahveden alınan bir yudum kadar çabuk iyileştiremez. Tabii belki Harold Cross'tan bahsetmek dışında." Fincanını masaya bıraktı. "Harold neredeyse hep yalnızdı. Hiç kimsenin hazzetmediği şişman bir çocuk gibi. Gereğinden fazla akıllıydı, bilmem anlatabildim mi? Diğer herkesten daha akıllıydı ve bunu dile getirmekten çekinmezdi. Bir lağım çukuru kazıyorsan sana o işi yapmanın daha uygun, daha bilimsel bir yöntemini söylerdi... ama eline bir kürek alıp yardım etmezdi. Belinin ağrıdığını falan iddia ederdi. Öylelerini bilirsin."

"Çizgili bir tişört ve bir kot şort giyerdi. Onu başka bir şeyle hiç görmedim. Bir defasında o tişörte sümük bulaşmıştı ve üç gün öyle gezmişti. Yemin ederim doğru söylüyorum," dedi Allie.

"Bak o sümüğü hatırlıyorum!" dedi Don. "O şey tişörtünde o kadar uzun kaldı ki ona bir isim takması gerekirdi!"

Hâlâ onları seyretmekte olan Nick birkaç yavaş, dikkatli el hareketiyle ablasına başka bir şey sordu. Allie'nin cevabı bu sefer daha çabuktu ve bir parmağını burnuna sokup sümük eşelermiş gibi yapmayı da içerdi. Nick sırıttı. Kot pantolonundan iyice kısalmış bir kurşun kalem çıkardı ve hindi biçimli tabak altlığına bir şey yazdı. Altlığı masanın üstünden Harper'a doğru itti.

Bazen tüterdi de. Çok değil ama bir kamp ateşine fazlaca ıslak yosun atmışsın gibi. Şortunun altından pis bir duman çıkardı. Allie onun kıçbacasından çıktığını söylerdi.

Harper başını kaldırdığında Nick bir elini ağzına kapatmıştı ve tiz, titrek bir ıslık sesi çıkarmaktaydı. Konuşma yetisinden yoksun olabilirdi ama anlaşılan dilsizler bile kıkırdamaktan aciz değillerdi.

"Eskiden tıp okuyormuş," dedi Renée. "Kampa geldiğimde revirden o sorumluydu. Sanırım yirmi dört, bilemedin yirmi beş yaşındaydı. Gazetecilerin kullandıkları türden küçük bir not defteriyle ortalıkta gezer ve bazen bir kayanın üstüne oturup ona bir şeyler karalardı. Galiba bu davranışı bazılarını endişelendirirdi. Sanki başkaları hakkında not tutardı."

"Arada sırada kızlardan biri ne yazdığını görmek için not defterini aşırmaya çalışırdı," dedi Allie. "Öyle zamanlarda Ejderpulları azıtırdı ve hışımla çeker giderdi. Kelimenin gerçek anlamıyla öfkeden dumanlar çıkarırdı, anlarsın ya?"

"Kıç bacasından," dedi Don Lewiston. Bu sefer hepsi de kahkahalarla güldü. Tek istisna konunun ucunu kaçıran ve yalnızca meraklı bir ifadeyle gülümseyebilen Nick'ti.

"Parlak'a ilk katıldığında çarçabuk ışıdı," dedi Allie. "Bazıları bunu hemen kapar, bazıları kapmaz. Belki de Harold *fazla* çabuk kaptı. Parlak'a o kadar hızlı ve sert tutuldu ki bu onu korkuttu. Çığlık çığlığa kendini yere attı ve yanıyormuşçasına sağa sola yuvarlandı. Daha sonra kafasının içine başkalarının girmesinden hiç hoşlanmadığını söyledi. Tabii öyle bir şey asla olmaz. Bu şey telepati değildir. Hiç kimse kafana girmez. Sadece etrafındakilerden yayılan iyi bir histir. Başkalarının sana kollarını dolamasına benzer. Mükemmel bir sarılma gibi. Harold o ilk seferin ardından bir daha hiç ışımadı. Bizden hep uzak durdu. İştirak etmiyordu – sadece bizi seyrediyordu."

"Evet. Doğru," diye onayladı Don. "Sonra bir gün, kamptaki ikinci haftasında falan ayinin sonunda ayağa kalktı ve cemaate hitap etmek istediğini söyledi. Herkes şaşkına döndü. Kural gereği şapelde konuşma yapılacaksa bunu Peder Storey veya Carol yapar. Sanki bir televizyon programı izlerken figüranlardan bir ansızın senaryoda yer almayan bir replik okumuştu."

"Tanrı Peder Storey'yi kutsasın," diye ekledi Renée. "Adamcağız düşünme taşını ağzına attı ve en sevdiği derse girmiş bir öğrenci gibi oturup onu dinledi."

Allie bir elini kısacık kıllarla kaplı başının bombesinde gezdirdi.

"Harold bize 'keşfimizi' dünyaya bildirmek gibi ahlaki bir yükümlülüğümüz olduğunu söyledi. Saklanmamızın yanlış olduğunu, haberlere çıkmamız ve yapabildiklerimizi halka açıklamamız gerektiğini söyledi. Ejderpulunu kontrol altına alma sürecimizin bilimsel bir önem taşıdığını ve hakkımızda daha çok şey bilmek isteyen bir sürü insan olduğunu söyledi. Carol Teyze, 'Harold, canım, hakkımızda daha çok şey bilmek isteyen bir sürü insan var da ne demek?' diye sordu. Harold da topluluğumuzun gerçek bir atılımı temsil ettiğini düşünen Berkeley'deki bir doktorla mesajlaştığını söyledi. Arjantin'de onun Parlak'taki insanlardan kan numuneleri almasını isteyen bir doktor daha varmış. Harold tüm bunlar hiç de abartılacak bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu."

"Ah, Harper, öyle fenaydı ki," dedi Renée. "O ne fena bir geceydi."

"Bay Patchett ayağa fırlayıp ona kaç kişiyle mesajlaştığını ve mesajları kampın içinden atıp atmadığını sordu. Bir akıllı telefonunun yerini tespit etmenin dünyadaki en kolay iş olduğunu ve Harold'ın yerel Karantina Devriyeleri için haritaya kocaman bir X çizdiğini söyledi. İnsanlar çocuklarına sarılıp ağlamaya başladılar. Sanki bir uçakta yolcuyduk ve az önce pilotun kokpite bir terörist girdiğini söylerken duymuştuk." Allie'nin gözleri dalıp gitti. Artık Harper'ı görmüyor, panik ve kargaşa dolu bir yaz gecesine bakıyordu. "Bay Patchett ondan zorla cep telefonunu aldı. Üç dakika boyunca Harold'ın mesajlarını gözden geçirdi. Meğer ülkenin, hatta dünyanın dört bir yanındaki otuz farklı kişiyle temas halindeymiş! Onlara fotoğraflar da göndermiş – nerede saklandığımızın belirlenmesini kolaylaştıracak şeyler falan."

"Harold kampın oylama yapmasını istedi," diye lafa karıştı Don Lewiston. "Eh, istediği oldu. Ben kamptaki tüm cep telefonlarına el koymayı, Allie ile Mikey'nin onları büyük bir çöp torbasında toplamalarını oyladı."

"O olaydan sonra Harold'a yapılanlardan hiç hoşlanmadım," dedi Renée. "Eğer ona haksızlık ettiysek işte o günden sonra ettik."

Allie kafa salladı. "Telefonlar toplandıktan sonra sanki Harold zehirli bir böcek olup çıktı ve tüm kamp onu kimseyi sokamayacağı bir kavanozun içinde tutmak istedi. Küçük çocuklar ona Harold yerine Horrid* demeye başladılar. Kafeteryada herkesle iyi geçinebilen dedem hariç

* İngilizcede "korkunç, iğrenç, çirkin" anlamlarına gelen sözcük. *–çn*

hiç kimse onunla oturmaya yanaşmaz oldu. Sonra bir gün kızlardan biri Harold'ın suratına bir frizbi fırlatıp gözlüğünü kırdı. Kız bu bir kazaymış, aslında Harold'ın frizbiyi tutmasını istemiş gibi davrandı ama yaptığı boktan bir hareketti ve bunu ona da söyledim. Birinin Harold'a arka çıkmayı denemesi gerektiğini, onu dışlamanın hiçbirimiz için iyi olmadığını düşündüm. O yüzden gözlüğünü onarmasına yardım ettim ve öğle yemeklerinde dedemle beraber ona eşlik etmeye başladım. Yalnız kalmasın diye ayak işlerinde onunla beraber çalışmaya gönüllü oldum. Kafamda *gerçek* Harold'ı ortaya çıkaracağım düşüncesi vardı. Amacıma ulaştım ulaşmasına ama iç yüzü de geri kalanı kadar aşağılıktı. Bir gün kafeteryada Bayan Heald için bulaşıkları yıkıyorduk. Ansızın elini şortumun içine soktu. Ona ne bok yediğini sorduğumda kiminle yattığım konusunda titizlik etmem için bir sebep olmadığını, nasılsa tüm insan ırkının tuvaleti boyladığını söyledi. Onu o kadar sert ittim ki gözlüğü düşüp tekrar kırıldı. Harold işte böyle biriydi."

Nick büyülenmişçesine kocaman açılmış gözlerle çehreden çehreye bakıyordu. Kakaosu bitmişti ve ağzının etrafına çikolata bulaşmıştı. Bu haliyle Harper'ın şimdiye kadar gördüğü en Norman Rockwell'imsi* şeydi. Allie'ye tabak altlığına yazdığı bir şeyi gösterdi. Kız ondan kurşun kalemini ödünç alıp cevap yazdı. Nick kafa salladı, sonra eğildi, bir şey daha karaladı ve altlığı Harper'a itti.

Allie'yi ona güvenmemesi gerektiği konusunda uyardım. Harold en pis kış dumanını ablamın yanındayken çıkarırdı. Sağır insanlar çoğu kimsenin alamadığı kokuları alabilirler ve ben onun içindeki kötülüğün kokusunu alabiliyordum.

Harper, Renée de okuyabilsin diye altlığı çevirdi. Renée önce altlığa, sonra ona baktı ve ikisi birlikte kahkahalara boğuldu. Kendi neşesinin gücü karşısında şaşıran Harper gülmekten titriyor, kendini açıklanamaz bir biçimde ağlayacakmış gibi hissediyordu. Nick onları şaşkın gözlerle süzüyordu.

Harper'ın sakinleşmek için fincanından bir fırt çekmesi gerekti. Öyle yaparken neşesinin tekrardan içinde kabardığını hissetti ve kahveyi burun deliklerinden püskürtmesine ramak kaldı. Öksürük nöbeti geçene kadar Renée onun sırtına vurdu.

---

* Amerikan kültüründeki gündelik hayatı yansıtan eserleriyle ün kazanmış ABD'li bir ressam. —*çn*

Nick'in yazdığını okuyunca Don'un ağzının bir kenarı buruk bir tebessümle kalktı. "İşte bu komik. Ben onda hiç kötülük kokusu almadım. Ama bir keresinde *başka* bir şeyin kokusunu aldım... ve bu bir bakıma onun ölümüyle sonuçlanan zincirin ilk domino taşıydı. Harold benim idaremdeki bir solucan çıkarma işi için gönüllü oldu. Onları yem olarak kullanacaktık. Harold'ın fiziksel bir iş üstlenmesi tuhaftı. Kraliçenin tuvalet temizlemeyi teklif etmesi gibi. Ama başka hiç kimse istemiyor diye onu ekibime aldım. Bana kampın güneyinde bir yer, solucanların kolayca bulunabildiği sulak bir düzlük bildiğini söyledi. Haklı da çıktı. Bazı günler kazıya gönderdiğim diğer oğlanlardan daha fazla yemle geri gelirdi. Ama bazı günler belki iki tane solucan getirir ve omuz silkip şansının kötü gittiğini söylerdi. Eh, ben de öyle günlerde bir yerlerde uyukladığını düşünürdüm ve bunu pek kafaya takmazdım. Sonra ağustosun ortasında bir gün eli boş geldi. Boş kovasını yere bırakırken geğirdi ve kahrolası nefesinde pizza kokusu aldım. İçime bir kurt düştü. Belki fark etmişsindir; Wyndham Kampı'nın menüsünde pizza bulunmuyor. O gün doğru düzgün uyuyamadım ve ertesi gün durumu Ben Patchett'a bildirmeye karar verdim. Duydukları Ben'i de rahatsız etti. Beti benzi attı, kaskatı kesildi ve bir süre ağzını ovuşturarak öylece oturdu. Sonunda haber vermekle iyi ettiğimi söyledi. Benden Michael'ı bir haftalığına yem ekibime almamı istedi. Mikey'nin solucan değil başka bir şey eşeleyeceğini biliyordum ama Cross'un ne işler çevirdiğini öğrenmemiz gerekiyordu. O yüzden razı oldum. Eh, Mikey onu uzaktan takip etti. İlk birkaç gün Harold'ın yaptığı en kötü şey sıçtıktan sonra kamp kütüphanemizdeki kitaplardan birinin sayfalarını tuvalet kâğıdı olarak kullanmaktı."

Renée yüzünü ekşitti. "Sonradan kitabın *Yalnız Bir Avcıdır Yürek* olduğu anlaşıldı. Elimizdeki tek kopya oydu. Harold'ın onunla ne yapacağını bilseydim ona *Atlas Silkindi*'nin bir kopyasını verirdim."

"Lakin bizim Mike dördüncü gün Harold'ı bir kilometre uzaktaki boş bir yazlığa kadar takip etti. Binanın bir jeneratörü ve internet bağlantısı vardı. Harold bir dizüstü bilgisayarın başında bir eliyle e-posta yazarken diğeriyle pepperonili bir Hot Pocket'ı* mideye indiriyordu. Sadece eski numaralarına geri dönüp sırlarımızı aynı insanlara aktar-

* Mikrodalga fırında ısıtılıp tüketilen ünlü bir hazır sandviç markası. *—çn*

makla kalmıyordu, aynı zamanda kendine sakladığı bir derin dondurucu dolusu nevale bulmuştu."

Don anlatma işini göz ucuyla baktığı Allie'ye devretti. Kız kafa salladı ve hikâyeye devam etti. "Mika çıkageldiğinde ben de oradaydım. Bu olay teyzemin dedemle beraber kaldığı Siyah Yıldız Evi'nde yaşandı. Annem öleli henüz çok olmamıştı." Allie usulca konuşuyor, ıstırabını saklamadığı gibi teşhir de etmiyordu. "Carol Teyze'de annemin bazı eşyaları vardı ve benden onları gözden geçirip kendim ve Nick için istediğim bir şey olup olmadığına bakmamı söylemişti. Bunun dışında işe yarar bir şey çıkmadı." Bir parmağını boğazındaki kitap biçimli altın madalyonu değdirdi. "Mike gelip de gördüklerini anlattığında işimize ara verdik ve dedem beni Bay Patchett'ı getirmeye yolladı. Onu bulup geri geldiğimde Carol Teyze yüzünü ellerine gömmüş, bir sandalyede oturuyordu. O kadar gergindi ki üstünden gri dumanlar yükseliyordu.

"Harold'ı kamptan atmamız gerektiğini söyledi. Ama Bay Patchett bunun yapabileceğimiz en kötü şey olduğunu söyledi. Harold'ı kovarsak ve bir Karantina Devriyesi'ne yakalanırsa ona hakkımızda bildiği her şeyi anlattırırlarmış. Bay Patchett, Harold'ı bir yerlere hapsetmek istedi ama dedem Harold'ın kampta kalmaktan ve dışarıdakilerle iletişim kurmaktan vazgeçmeye söz vermesinin yeteceğini düşündü. Carol ile Bay Patchett, *Bunun şimdiye kadar ağzından çıkan en bunakça şey olduğunu ona kim söyleyecek?* dercesine aralarında bakıştılar. Ama dedem öyle bir adamdır ki onu... insanların doğru olanı yapmayacaklarına ikna etmek zordur. Onun yanındayken düşmanca, güvensizce veya bencilce bir laf etmekten çekinirsin. Onu hayal kırıklığına uğratacakmışsın gibi gelir. Bay Patchett boyun eğdi. Dedemi Harold'ın gözlem altında tutulmasına ikna etmekle yetindi."

Allie dirseklerini masaya dayadı ve çenesini elleriyle yaptığı beşiğe koydu. Artık onlara bakmıyordu; kederli bir ifadeyle kendi içine çekilmişti. Harper artık Harold Cross'un öyküsünün –ve de Harold Cross'un ta kendisinin– sonuna gelmek üzere olduklarını hissetti.

Kız nihayet sözlerini sürdürdü. "Bay Patchett yaptıklarıyla ilgili olarak onunla yüzleştiğinde Harold karnının ağrıdığını söyleyip kendini revire yatırdı. Bay Patchett onun çekip gitmemesini sağlama almak için orada gece gündüz bir Gözcü bulundurmaya başladı. Onun-

la beraber koğuşta değilse bile bekleme odasında her biri vardı. Olay *benim* vardiyamda, gündüz vakti tüm kamp uykudayken yaşandı. Nöbetimin sonlarına doğru, yani hava kararırken işemem gerekti ve tuvalete giden tek yol koğuştan geçiyordu. Harold'ı uyandırmamaya çalışarak parmak uçlarımda dikkatle ilerledim. O perdeli istirahat bölümlerinden birindeydi. Perdelerin arasındaki bir aralıktan örtüsünün altında yattığı görebiliyordum. Tam tuvalete varacakken kalçam bir lazımlığa çarptı ve meret tangır tungur yere düştü. Harold kıpırdamadı bile. Ansızın kötü bir hisse kapıldım ve ona daha yakından bakmak için perdeyi açtım. Örtüsünün altında sadece yastıklar vardı." Allie başını kaldırıp Harper'la göz göze geldi. Bakışları kırgın ve mahcuptu. "Anlarsın ya... bekleme odasında nöbet tutmam gerekirken ikindinin çoğunu uyuyarak geçirmiştim. Biraz kestirmemin kimseye zararı dokunmayacağını, Harold yanımdan gizlice geçmeye çalışırsa onu duyacağımı düşünmüştüm. Onun tarafından atlatılamayacak kadar hafif uyuduğumu sanıyordum. Amma da hafif uyumuşum. Dersin ki düşük seviyeli bir komaya girmişim. Belki Norma Heald benimle şansını denemek için çayıma uyuşturucu katmıştır." Ağzının kenarı küçük bir tebessümle yukarı kıvrılsa da kızın çenesi titriyordu.

Don köselemsi ellerinden birini Allie'nin ensesine koydu ve nazik, çekingen bir edayla onu okşadı. "O kaçmaya çalışırken uyansaydın sana saldırabileceğini hiç düşündün mü? Harold öyle veya böyle o kapıdan çıkıp gidecekti."

"Harold bir kavgada Nick'i bile alt edemezdi," dedi Allie, bir elinin tersiyle gözlerini silerek.

"Kavga edeceğini kim söyledi? Seni koşuğa çağırabilir, sonra da bir somun anahtarıyla başına vurabilirdi. Hayır, yavrum. Harold ne yapıp edip aramızdan ayrılacaktı. Onu hapsetmeden esir tutabileceğimizi düşünmemiz delilikti. Dedenin hatırına köpekbalıklarıyla bile yumruklaşırım ama Harold'la nasıl başa çıkacağımız konusunda yanılıyordu. Ben Patchett haklıydı."

Allie'nin gözlerini ovuşturması Nick'in dikkatinden kaçmamıştı. Oğlan tabak altlığına bir şeyler karaladı. Onu okuyan Allie başını iki yana salladı.

"Hayır, son lokumunu istemiyorum."

Nick başka bir şey yazdı, sonra fincanına bir kaşık sokup erimiş bir

lokum parçası çıkardı. Allie iç geçirip ağzını açtı ve kardeşinin kendisini beslemesine izin verdi.

"Bunun mutsuzluğa ilaç olduğunu söylüyor," dedi Allie boğuk bir sesle, sakızımsı lokumu çiğnerken. Bir yanağından aşağı parlak bir gözyaşı aktı. "Aslında kendimi daha iyi hissettirmiyor da değil."

Don Lewiston dirseklerini masaya koyup öne eğildi. "Sanırım geri kalanını ben anlatabilirim. Zaten az kaldı. Allie gidip Mike'a haber verdi, Mikey de hemen Ben Patchett'a koştu. Karyolam Ben'inkinin yanındaydı ve fısıldaşmaları beni uyandırdı. Harold'ı geri getirip getiremeyeceklerini görmek için kamptan ayrılacaklarını duyduğumda onlarla gelmeyi teklif ettim. Belki de gitmem *gerektiğini* hissettim. Harold ekibimin bir parçasıydı. Ona dış dünyayla tekrar temas kurma fırsatını veren denetim eksikliğimdi. Kimin gidip poligondan bir tüfek aldığını hatırlamıyorum ama Harold'ın kendi rızasıyla geri gelmeyebileceğini sanırım hepimizin aklından geçiyordu. Buna" –Allie'nin omzunu sıvazladı– "burada kalmasının söylendiğini hatırlıyorum. Tahmin edebileceğin gibi sözümüzü dinlemedi. Dosdoğru Harold'ın küçük sığınağına yollanarak yirmi dakika içinde zorlu arazide muhtemelen beş kilometre kat etmişizdir. Allie yol boyunca hep önümüzdeydi. Yine de ucu ucuna yetiştik. Oraya vardığımızda en kötü senaryoyla karşılaştık. Belki Harold'ın yazıştığı insanlardan bazıları olduklarını söyledikleri kişilerdi. Belki *çoğu* öyleydi. Ama biri değildi. Yazlığa ulaştığımızda ön tarafa bir minibüs park etmişti ve eli silahlı adamlar vardı. Eyalete bağlı bir Karantina Devriyesi değil. Ölü yakıcılar. Olup bitenleri yazlığın arkasındaki eski taş duvardan seyrettik. Bushmaster tüfekleri vardı ve Harold'ı dipçiklerle dövüyorlardı. Onu oradan oraya itekleyerek gönül eğlendiriyorlardı. Harold yerde dizüstü bilgisayarını tutuyor ve kendisini öldürmesinler diye yalvarıyordu. Tehlikeli olmadığını, enfeksiyonunu kontrol edebildiğini söylüyordu. Sonra onları Ejderpulunu kontrol altında tutabilen bir sürü insanın olduğu gizli bir yere götürebileceğini söyledi. Ben işte o zaman Mikey'ye tüfeğin dolu olup olmadığını sordu."

"Harold'ı kurtarmak için çatışacağız sandım," dedi Allie. "Televizyon filmlerindeki gibi. Dördümüz on ikiye karşı. Çok aptalca, değil mi?" Sesi kısık ve gergindi. Harper kızın ağlamamaya çalıştığının bilincindeydi.

"Mikey'nin elleri öyle çok titriyordu ki mermileri yere saçtı. Ama

Ben... o bambaşka biri olup çıktı. Belki biliyorsundur, eski yaşamında polismiş. Görsen bunu yüzünden okuyabilirdin. Sakin ama *sert* bir hale büründü. Dedi ki, 'Sen en iyisi bunu bana bırak, evlat.' Tüfeği Mikey'nin ellerinden aldı. İlk mermiyi Harold'ın boğazına, ikincisini de bilgisayara sıktı. Ölü Yakma Timindekiler kendilerini yere attılar. Belki hâlâ orada yatıyorlardır, çünkü kalkıp arkamıza bile bakmadan tabana kuvvet kaçtık." Don'un kahvesi bitmişti. Fincanını avuçları arasında yuvarladı. "Ben Patchett ormandayken kaya gibiydi. Ama geri geldiğimizde iki gözü iki çeşme ağladı. Kilisedeki sıralardan birinde otururken Peder Storey ona bir çocuk sarılıyordu. Peder onu teselli etti ve suçun onda değil kendisinde olduğunu söyledi."

Nick kaşlarını çatıyor, yeniden tabak altlığına yazı yazıyordu. Allie yazıyı okudu, sonra da altlığı Renée ile Harper'a doğru çevirdi.

Bay Patchett birinden tüfek değil JOHN'u getirmesini istemeliydi. O Harold'ı kurtarırdı.

"Olabilir," dedi altlığı tersten okuyan Don. "Ama çok acelemiz vardı. Hem iyi ki elimizi çabuk tutmuşuz. İki dakika bile geç kalsaydık Harold bildiği her şeyi anlatabilirdi. Sonra ölü bir çocuk yerine bir kamp dolusu ölü çocuğumuz olurdu. Ölü yetişkinler de cabası." Fincanını camsı bir çınlamayla masaya koydu. İnsanlar ayaklanıyorlar, içerisini yüksek ve neşeli sohbet sesleriyle dolduruyorlardı. Şapel vakti gelmişti. Harper karnında o tanıdık büzüşmeyi hissetti. Bir şarkı, katılamayacağı bir ahenk, bunaltıcı bir gürültü ve ışık cümbüşü daha geliyordu.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Renée. "Harold Cross'un hüzünlü hikâyesi."

Gitmek istemeyen Harper daha ziyade zaman kazanmak için konuştu. "Belki bu kadar değildir. Kafama takılan bir şey var. Not defterinde ne yazıyordu? Gören oldu mu?"

"Onu ben de merak ettim," diyen Don ayağa kalktı. "Defter bir türlü bulunamadı. Belki öldüğünde üstündeydi. Eğer öyleyse kampın konumunu ele vermiş olamaz, yoksa burası şimdiye kadar yakılıp yıkılırdı." Dilini şaklatıp başını iki yana salladı. "Öğreneceğimizi sanmam. Bazı gizemler asla çözülemez."

ARALIK
10

Gail ile Gillian Neighbors adında iki kız kardeş dalaşıyorlardı.

İkilinin paylaştığı tek bir şişe kırmızı oje kaybolmuştu ve her biri onu kaybettiği veya belki de sakladığı için diğerini suçluyordu. İkizler doğaları gereği birbirlerine karşı acımasızlardı. Gillian'ın sıkılan göğüs ucu daha şimdiden morarmıştı ve Harper onları ayırdığında Gail kanayan burnuna kirli bir çorap bastırıyordu. Gillian başparmağının en az iki buçuk santimini kardeşinin burun deliğine sokmuştu.

Yatakhanede devriye gezen Harper sorup soruşturdu. Başkalarının sorunlarını düşünmek iyi geliyordu. Böylesi ışıklar söndükten sonra karyolasında uykuya hasret yatmaktan ve uyursa neler olabileceğini kara kara düşünmekten iyiydi.

Harper "Yakıcı" adlı renk tonundaki ojeyi (Neighbors ikizleri bunun ne kadar komik olduğunu anlamışa benzemiyorlardı) eğer biri aşırdıysa Allie'nin o kişiyi tanıyor olabileceğini akıl etti. Allie ile başka bir kız o sırada bir valiz yığınının üstünde kart açıyorlardı. Harper yanlarına gitti ve diğer kızın –Jamie Close– arkasında dikilerek fark edilmeyi bekledi.

"İyi ki onun yanında yatmıyorum," dedi Jamie Close, Allie'ye.

Yirmisine merdiven dayamış olan Jamie büyükçe Gözcülerden biriydi. Birbirine yakın gözleri ve yukarı kalkık burnu ona domuzumsu bir çehre vermek için sanki işbirliği yapmıştı.

"Kimin yanında?" diye başını kartlardan kaldırmaksızın dalgın bir edayla sordu Allie.

"Bilirsin işte, Hemşire Gün Işığı'nın," diye yanıtladı Jamie. "Dün gece duman öksürerek uyandı. Onu duydun mu? Bir an önce yansa da rahat bir uyku çekebilsek. Bana–"

Allie kızın ayağına sertçe bastı. Bir çocuk –çok küçük, çok saf bir çocuk– bunu kazara yaptığını sanabilirdi. Jamie kaskatı kesilerek sustu.

Allie az sonra başını kaldırdı ve Harper'ı daha yeni görürmüş gibi davrandı. "Heyl Nasıl gidiyor, Hemşire Willowes?"

"Neighbors ikizleri bir şişe oje kaybetmişler. Onu gördünüz mü diye sorayım dedim."

Jamie Close üstünde oturduğu ters çevrilmiş kovada kaskatı kesildi. Tişörtünü yukarı sıyırarak belindeki dövmeyi açığa çıkarmıştı: ASİ kelimesinin üstünde bir Konfedere bayrağı. Kız dönüp Harper'a bakacak cesareti bulamadı. "Pardon, Bayan Willowes. Onları kemirmekten başka tırnaklarımla bir işim olmaz."

Allie bir şey söylemek ister gibiydi – gözleri hüzünlü ve endişeli bakıyordu. Fakat ağzını açıp kapamakla ve başını iki yana sallamakla yetindi.

Harper kendini zorlayarak gülümsedi, onlara teşekkür etti ve oradan ayrıldı. Ejderpulları huysuzca bir ısıyla, ateş yakmak için kömürlere üfleyen birini hatırlatacak şekilde zonkluyordu.

11

Rüyasında eşekarılarından bir gecelik giydiğini gördü ve arılar sokmaya başladığında uyandı.

Sabahın geç saatlerinde mahzen havasız ve loştu. Arı sokmalarını köprücük kemiğinde, sol uyluğunda, ayak parmaklarından ikisinin arasında hissetmeye devam eden Harper kıpırtısız yattı.

Çenesini göğsüne bastırarak aşağı baktı ve sol memesinin üstündeki bir noktada tişörtünün yanmakta olduğunu gördü. Orada pamuklu kumaşa *içeriden* bir sigara bastırılıyormuş gibi kırmızı bir nokta vardı. Parıldayan yanıktan yukarı incecik bir beyaz duman yükseliyordu. Harper dermansız bir dehşetle deliğin genişlemesini, kenarlarının turuncu renkli parlak bir dantele dönmesini seyretti. Sonunda başparmağını oraya sürterek ateşi söndürdü ve göğsündeki kıvılcımları silkeledi.

Vücudu o eşekarısı sokmasına benzer yanıklardan yaklaşık bir düzinesiyle zonkluyordu. Harper giysilerinde yanan başka bir yer olup olmadığına bakmak için battaniyesini açtığında tavana koyu bir duman bulutu yükseldi. Aklına çocukken Kızılderililerin duman işaretlerine duyduğu hayranlık geldi. Acaba bu mesaj nasıl tercüme edilirdi? Herhalde: *İmdat, diri diri yanacağım.*

Yeter, diye düşündü.

Yatağın demir yaylarını fazla gıcırdatmamaya çalışarak büyük bir dikkatle doğrulup oturdu. Kimseyi uyandırmak, herhangi bir sorun çıkarmak istemiyordu. O ilk anlarda ne yapacağı henüz kafasında netlik kazanmamışken tek isteği başına geleni konuşmak zorunda kalmamaktı. Az önce aklından geçirdiği *yeter* bir tür kararı işaret ediyordu ama Harper neye karar verdiğini hemen çözebilmiş değildi.

Komşu yataktaki Renée yan dönmüş yatıyor, kendi rüyalarının derinliklerinde hayali bir olaya gülümsüyordu. Harper o tarafa doğru

eğilip kadını alnından öpmeye, son bir fiziksel temas ânı yaşamaya yönelik kısmi bir dürtüye kapıldı. *Son bir an?* Harper dostuna uzun süre bakamadığını keşfetti. *Yeter* ilişkilerine bir tür ihaneti temsil ediyordu. *Yeter* Renée'yi incitecek, onu... ne yapacaktı? Harper'ın aklına gelen ifade *yoksun bırakacak* oldu. *Yoksun* ve *yeter*, gelinle damat kadar birbirini tamamlıyordu.

Harper *Portatif Anne*'yi ve giysilerini bez çantasına doldurmayı düşündü ama *yeter* hiçbir eşya gerektirmeyen bir hedefti. Kendisi bir kilise çanının vakurca çaldığı bir çan kulesiymiş gibi *yeter* içindeki bir akis, bir tür çınlamalı boşluktu. O çanın kimin için çaldığınıysa sormaya gerek yoktu.

Harper ayağa kalktı ve serin, tozlu betonu kat etti. Merdivenin dibinde duraklayıp uyuyan kadınlarla dolu karyola labirentine göz attı. O anda hepsine, çirkin ağızlı ve kalkık burunlu Jamie Close'a bile sevgi duydu. Harper hep Jamie gibi kaba ve sözünü sakınmayan, ileri geri konuştu diye kaltağın tekine tokadı basacak çetin ceviz bir arkadaş istemişti. Renée'ye, Neighbors kızlarına, küçük Emily Waterman'a, Allie'ye ve Nick'e sevgi duydu. Ama en çok şişe camı yeşili gözleriyle ve bir sihirbazın büyü yapması gibi havaya sözcükler çizebilen maharetli elleriyle Nick'e.

Kapıya kadarki üç basamağı çıktı, mandalı bir tıkırtıyla kaldırdı ve dışarı sıvıştı. Göz yaşartıcı güneş karşısında gözlerini kırpıştırdı. Bir süredir onu doğru düzgün görmediğinde gözleri yanıyordu.

Gökyüzü bir sirk çadırının köhne branda tavanı gibi yüksek ve solgundu. Harper arkasında dumandan bir iz bırakarak birkaç basamak daha çıktı. Pullar eşofmanlarında, *Rent* tişörtünün orasında burasında delikler açmıştı. Harper *Rent*'i Jakob'la beraber seyretmişti ve kendisi müzikalin sonunda ağlarken kocası onun elini tutmuştu. O anda kendini Jakob'a, onun ince ama kaslı kollarını belinde hissetmeye özlem duyarken bulup şaşırdı. Sanki son görüştüklerinde kocasının kendisine silah doğrultmuş olmasının hiçbir önemi yoktu.

Jakob'a hak vermemek elinde değildi. Sorunu onun yöntemiyle çözmek çok daha kolay olurdu. Jakob yanarak ölmenin ne kadar korkunç olacağını anlamış, karısına kıyamamıştı. Harper da buna karşılık bir cam kırığıyla onun yüzünü yarmış ve özel şarap şişelerini heba etmişti.

Kendi kendine bebeği uğruna sağ kaldığını söylemişti ama aslında bebeğin bununla bir ilgisi yoktu. Harper intihardan kaçınmıştı, çünkü yaşamına ve o yaşamın içindeki tüm güzel şeylere veda etmeye gönlü elvermemişti. Bencillik ederek daha fazlasını istemişti. Babasına tekrar sarılmak ve onun hep deniz suyuyla ıslanmış bir halatı anımsatan Eight & Bob marka kolonyasını koklamak istemişti. Bir yüzme havuzunun yanında oturarak güneşin çıplağa yakın teninde parlamasını, annesi Stephen Colbert'ın bir gece önce televizyonda yaptığı espriler hakkında vıdı vıdı ederken içinin geçmesini istemişti. Sevdiği kitapları tekrar okumak ve en yakın dostlarını –Harry ile Ron, Bilbo ile Gandalf, Hazel ile Bigwig, Mary ile Bert– tekrar ziyaret etmek istemişti. Bir kez daha yalnız başına uzun uzun ağlamak ve altına kaçırıncaya dek kahkaha krizine girmek istemişti. Cinsel geçmişinin büyük bölümü pek hoşlanmadığı erkeklerle yatmayı içerse de sabahlara kadar sevişmek istemişti.

Kendi kendine oğlunun da (ne ilginçtir ki neredeyse hamile olduğunu anladığından beri bebeğinin erkek olduğundan emindi) o güzel şeylerden bazılarını tecrübe edebilmesi, ebeveynleriyle tanışabilmesi, bazı güzel kitaplar okuyabilmesi, bir sevgili bulabilmesi için hayata tutunduğunu söylemişti. Fakat gerçekte oğlu o şeylerden hiçbirini yapmayacaktı. Daha doğmadan ölecek, annesinin rahminde kızaracaktı. Harper sadece onu katledecek kadar yaşamıştı. Ona hamile kaldığı için bebekten özür dilemek istiyordu. Ona verdiği tek sözü daha şimdiden tutamamış gibi hissediyordu.

Merdivenin tepesine ulaştığında pabuçlarını unuttuğunu fark etti. Fakat önemi yoktu. Çamların altındaki tek tük topaklar haricinde düşen ilk karın oluşturduğu ince tabaka erimişti. Rüzgâr birbirine dolanmış ölü otları kamçılıyor, denizi keskin kenarlı dalgalara ayırıyordu.

Harper ince, hırpani kıyafetiyle sudan esen rüzgâra uzun süre katlanabileceğinden emin değildi; fakat en azından birkaç dakikalığına biraz deniz havasının iyi geleceğini düşündü. Gündüz vakti dışarı çıkmaması lazımdı –Ben Patchett duysa kızardı– ama Wyndham Kampı tenha, soğuk ve boştu. Etrafta onu görebilecek kimsecikler yoktu.

Harper nemli, çürümüş otlara basa basa sahil şeridine yöneldi. Bir defa bir bebeğin kafatası ebatlarındaki beyaz bir taşı incelemek üzere durakladı. Taşın mikayla bezeli siyah damarları ona Ejderpulunu ha-

tırlatmıştı. Biraz çaba harcayarak iri taşı eşofman ceplerinden birine sokmayı başardı.

Yaprak dökmeyen bir ağaç hattının içinden geçip kayıkhaneyi geride bıraktı. Su kenarına inerken birkaç tane daha ilginç görünümlü taş topladı.

Yürürken kamptaki bazı küçük çocukların birbirlerine bağırdıklarını duyduğu bir şarkının sözlerini gamlı bir edayla kendi kendine zikretti. Acaba o çocuklar *Hey Jude*'un sözlerini tiye aldıklarını biliyorlar mıydı? Muhtemelen hayır.

Hey seeeeeen,
Ağlamaya başlama
Şimdi kızarırsan
Boku yersiiiiiin,
Yazık olur sana!
Dönersen bir kül yığınına!
Çünkü sıra bendeee
Külleri dışarı süpürme.

Harper hiç keyif duymadan gülümsedi.

Carol Teyze'nin mucizesine, şarkı söyleyerek başını dertten kurtarabileceğine inanmayı öyle çok istemişti ki. Sonuçta bu yöntem diğer herkeste işe yaramış, onları güvende tutup yüreklerini huzurla doldurmuştu. Aynı şeyin onda da işe yaraması gerekirdi ama yaramamıştı ve yapamadığını yapabiliyorlar diye onlara darılmamak Harper'ın elinde değildi. Tabii kendisine acıyorlar diye de.

Dışarıda, sabahın ilikleri dondurucu parlak ışığının altında yalnızken kilisede hep beraber ışıdıklarında onları tiksindirici bulduğunu nihayet kendi kendine itiraf edebilirdi. Gözleri parlarken, Ejderpulları yanıp sönerken o insanların arasında durmak neredeyse bir kalabalığın içinde yabancı eller tarafından okşanmak kadar feciydi. Sabahki şapel ziyaretlerinin, gürültünün ve hışmın, şarkının ve ışığın bitmesini şimdiye kadar hiçbir şeyi arzulamadığı kadar çok arzuluyordu.

Yumuşak adımlarla geniş, kıymıklı iskeleye indi. Burada, okyanus kıyısında tuzlu hava çarpıcı, arındırıcı darbelerle üstüne geliyordu. On yıllık tuzlu suyun ve rutubetin etkisiyle yıpranıp yumuşamış kalaslar

ayakları altında hoş bir etki yaratıyordu. Harper iskelenin ucuna kadar gidip oturdu. Ceplerindeki taşlar çam kalaslara çarpıp takırdadı.

Genç kadın ayak parmaklarını yüzeyin üstünde gezdirerek İtfaiyeci'nin adasına baktı. Başparmağını suya soktuğunda bir nida attı. Su öylesine soğuktu ki parmak eklemlerini acıyla zonklatıyordu.

Biri iskele direklerinden birinin etrafına tiftik tiftik olmuş uzunca bir yeşil sicim sarmıştı. Harper neredeyse farkına bile varmadan onu çözmeye başladı. İskeleye ne amaçla geldiğini düşünmemesinin önemli olduğu kanaatindeydi. Fazla kafa yorarsa cayabilirdi.

Buna rağmen yarı bilinçli bir seviyede okyanus soğuğunun neredeyse Ejderpullarının eşekarısı sokması kadar dayanılmaz olacağının ve içgüdülerinin kendisini sahile geri atacağının farkındaydı. Fakat bileklerini birbirine bağlarsa yüzemezdi ve bedeni kısa sürede uyuşarak soğuğu hissetmez olurdu. Suyun altındayken gözlerini açacağını tahmin ediyordu. Su altı dünyasının bulanık karanlığını eskiden beri severdi.

Doğudaki bulutlu pusun seyrelmesiyle soluk mavi bir şerit görür oldu. Harper'a zihni o mavi gök kadar berrak ve açık geliyordu. Kendini iyi hissediyordu. Sicimi bileklerine dolamaya koyuldu.

Esinti uzak bir haykırışı beraberinde getirdi.

Tereddüde kapılan Harper başını yan yatırıp kulak kesildi.

Küçük adanın bir ucunda harabeye dönmüş tek odalı bir kulübe vardı. Yapının sadece iki duvarı hâlâ ayaktaydı. Diğer ikisi çatıyla beraber çökmüştü. İçeride kömürleşmiş kirişler birbiriyle kesişiyordu.

Kumluk hilalin Wyndham Kampı'na bakan ucuna ikinci ve daha ufak bir bina –duvarları yeşile, kapısıysa beyaza boyalı bir tür penceresiz baraka– inşa edilmişti. Yapının çatısı çimle kaplı olduğu ve arka duvarına tepeleme kum yığıldığı için bir tepe yamacına gömülü bir hobbit evini andırıyordu. Teneke bacasından gece gündüz ince bir duman yükselmesine rağmen Harper'ın bildiği kadarıyla dış dünyanın hiç ilgisini çekmiyordu. Tıpkı onun gibi bir düzine duman sütunu görmeden sahil şeridini taramak mümkün değildi.

Lakin şimdi baca gergin, kısık, uzak bir sesin yankısını taşıyordu.

"Hayır! Hayır, bunu yapmayacaksın! Yapamazsın!" diye bağırdı İtfaiyeci. *"Pes etmek gibi bir lüksün yok!"*

Harper'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Panik dolu bir an boyunca adamın kendisiyle konuştuğundan emindi.

Fakat İtfaiyeci elbette barakasının içinden onu göremezdi. Harper'ın orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Her istediğini yapmadım mı?" diye haykırdı John. Rüzgâr sesini yakaladı ve tuhaf bir akustik hilesiyle hiç bozmadan Harper'a kadar taşıdı. *"Her dediğini yapmadım mı? Vazgeçmek istemediğimi mi sanıyorsun? Ama hâlâ buradayım. Ben teslim olmuyorsam sen de olamazsın."*

Harper'a oradan kaçıp gitmesi lazımmış gibi geliyordu –bunların hiçbirini duymaya hakkı yoktu– ama yerinden kıpırdayamıyordu. Adamın sesinde duyduğu hiddet bir mızrak gibi saplanarak onu oracığa çivilemişti.

Barakanın içinde şiddetli bir tangırtı koptu. Kapı takılı olduğu çerçevede sarsıldı. Şimdi neler olacağını görmek için çaresizce bekleyen Harper adamın dışarı çıkıp da kendisini görmemesini tüm kalbiyle ümit etti.

İtfaiyeci öyle bir şey yapmadı ve daha başka bir gürültü çıkmadı. Bacadan sakin sakin yükselen duman çabucak seyrelerek genel pusa karışıyor, rüzgâr adaya tutam tutam su yosunu savuruyordu.

Harper kulak kabartarak bekledi ve soğuktan titrediğini fark edene değin seyretti. Sonunda bileklerine doladığı sicimi bıraktı. Bir esinti onu kaptığı gibi havaya kaldırdı ve denize attı. Harper ısınmak için dizlerini göğsüne çekip onlara sarıldı. Bebek kafatasını andıran taş kalçasına batarak canını yakıyordu; bu yüzden onu cebinden çıkarıp iskelenin kenarına bıraktı.

Kenarın fazla yakınına koymuştu. Taş devrilip suya düştü. Deniz *şlop* diye bir sesle onu yuttu.

Bu öyle makbul bir sesti ki Harper onu tekrar tekrar duyabilmek için topladığı diğer tüm taşları da sırayla suya attı.

Norma Heald orada hayaletler, dumandan oluşan hayaletler bulunduğunu söylemişti. Belki John onlardan birine bağırıyordu. Belki bağırdığı şey gölgelerdi. Veya kendisi.

Hayaletler öteki dünyadan mesajlar taşısalar bile pek de iyi dinleyicilere benzemiyorlardı. John'un sesi perişan ve küskün çıkıyor, Harper'a *birinin* onu dinlemesi gerekirmiş gibi geliyordu. Bunu hayaletler yapmayacaksa kendisi yapacaktı.

Hem zaten Jakob hep onun için en iyisini kendisinin bildiğini düşünmüştü ve eğer Harper intihar ederse kocası haklı çıkardı. Sırf onu

yalancı çıkarmak için bile olsa inat etmeye değerdi. Artık kendini daha uyanık hisseden Harper silah konusunda az önceki kadar bağışlayıcı değildi.

Hiç kimse onu şapelin mahzenine girerken duymadı. Battaniyeleri kamp ateşi gibi kokuyordu ama yatağı öyle rahattı ki dakikalar içinde uykuya daldı... ve bu sefer rüya falan görmedi.

12

Kimin yemek yiyip kimin yemeyeceğinin belirleneceği ilk çekilişin gecesinde Harper'a mutfakta görev verildi. Norma ona servis pencerelerinin az ötesine, üstünde termoslar, fincanlar ve dikdörtgen şeklinde büyük bir şeker tenekesinin bulunduğu katlanır bir masanın arkasına yerleştirdi.

"Kaybedenlerin kahvelerini tatlandırabilirsin. Herkese sadece bir kaşık. Karnını da görsünler ki öğle yemeğini neden atladıklarını hatırlasınlar: senin o küçük mucizen için," dedi Norma.

Bu söz Harper'a kendini iyi hissettirmedi. Tam tersine şişko, ayrıcalıklı ve yalnız hissettirdi. Elbette ki şişko değildi. Evet, peki, artık kot pantolonunun en üst düğmesini ilikleyemiyor ve bunu bol svetşörtler giyerek gizliyordu. Ama bir odadan geçerken mobilyaları titretmiyordu.

Öğle yemeğinde sulu yulaf lapası ve yanında bir diğer tenekeden sunulan şeftali vardı. Çekiliş biletlerini dağıtma işi Nelson Heinrich'e düştü ve adam vazifesini Noel kazaklarından birini –önünde zencefil adamların dans ettiği koyu yeşil olanı– giyerek yaptı. Başına bir Noel Baba şapkası da takması Harper'a münasebetsizce geldi; sanki insanların yemeğini almıyor da onlara baston şeker veriyordu.

Biletler kahverengi deriden bir kadın çantasına dolduruldu. Kaybeden biletlerin üzerlerinde siyah birer X işareti vardı. Harper'a kadın çantası Seçmen Şapka'nın karmasal zıttı gibi geldi. Slytherin'e veya Gryffindor'a gönderileceğine, bir fincan şekerli kahveyle aç bırakılıyordu. Ötekilerle beraber kafeteryada kalmana bile izin verilmiyordu.

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmam, diye açıklamıştı Ben Patchett. *Kaybedenlerin kalmalarına müsaade edersek insanlar onlara acıyıp yemeklerini paylaşabilirler. Normalde kardeş payı canıma minnet ama bu durumda çekilişin bir anlamı kalmaz. Paylaşacak o kadar az yemek var*

ki insanlar porsiyonlarını bölüşmeye başlarlarsa hiç kimse yeteri kadar beslenemez.

Ardından çantada sadece yirmi dokuz kaybeden bilet olacağını söylemişti. Kimseden kendisinin yapmaya hazır olmadığı bir şey istemediğini göstermek için de otuzuncu bileti kendine ayırmıştı.

Gecenin ikisinde –normal öğle yemeği vaktinde– Norma kafeterya kapısının sürgüsünü açtı ve bereleri ile omuzları kar olmuş insanlar itişe kakışa içeri doluşurlarken kenara çekildi. Kar hızlı, hafif ve ince bir yağışla tekrar başlamıştı.

Don Lewiston kuyruğun başındaydı ve Nelson Heinrich'e yaklaştı. Nelson şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Don, sen altmış üç yaşındasın! Kura çekmene gerek yok. Ben altmışımda olmama rağmen çekmedim! Git şeftalilerini al. Ben çoktan yedim. Pek de lezzetliydiler!"

"Sağ ol ama buradakiler gibi ben de kura çekeceğim, Nelson. Zaten eskiden beri mideme düşkün olmamışımdır. Bir fincan şekerli kahveyi tercih ederim."

Don elini çantaya sokamadan önce Allie onun yanına gelip yaşlı adamın bileğini kavradı.

"Bay Lewiston, üzgünüm ama bir dakika bekler misiniz? Bütün gece soğukta evlerin arasındaki kalasları süpürmüş bir sürü Gözcümüz var. Peder Storey ilk önce onların çekmesinin sakıncası olmadığını söyledi," dedi kız.

Bakışlarını Don'dan ayırıp kuyruğun gerisine çevirdi ve başıyla işaret etti. Gençler ayak sürüyerek öne gelmeye başladılar.

"Hey!" diye bağırdı biri. "Kaynak yapmak da ne oluyor? Buradaki herkes iki lokma bir şey yemeyi umuyor."

Allie bağırana aldırış etmedi. Michael ve onun peşinden gelen diğer çocuklar da. Michael başıyla selam verdiği Don Lewiston'ın önüne geçti, elini çantaya soktu ve kırlangıç yumurtası büyüklüğünde beyaz bir taş çıkardı.

"Hıh," dedi. "Şuna bakın. Galiba kaybeden bir bilet çektim!"

Taşı ağzına attı ve servis pencerelerinin yanından geçip kahve barına yaklaştı. Orada sessiz sedasız kendisine kahve koydu ve şeker atsın diye seramik fincanı Harper'a uzattı.

Nelson Heinrich ağzını açıp onun peşinden alık alık baktı. Taşın nereden çıktığını anlamaya çalışarak çantanın içine göz attı.

Allie ıslıkla neşeli bir ezgi çalmaya başladı.

Kura çekme sırası Gillian Neighbors'taydı. Bir taş daha.

"Amma şanssızım!" dedi kız mutlulukla ve taşı ağzına attı. Harper'ın yanına geldi, bir fincan kahve koydu ve şekeri bekledi.

Arkasında ikizi Gail elini çantaya sokuyordu. Bu sefer o daha biletlerin arasını eşelemeye bile başlamadan Harper kızın avucunda tuttuğu taşı gördü.

Harper'ın içinden kahkaha atmak, el çırpmak geldi. Helyumla dolmuş gibiydi. Öylesine hafifti ki âdeta ayakları yerden kesilecek ve bir balon gibi tavana yükselecekti. Ejderpuluna yakalandığından beri hissetmediği yoğun, şen bir mutlulukla içi sızlıyordu.

Çocuklara, Gözcülere, Allie'nin dostlarına sıkı sıkıya sarılmak istiyordu. Üstelik sırf yaptıkları şey –çekilişe katılmamak ve başkaları karnını doyursun diye öğle yemeğinden feragat etmek– yüzünden değil. Asıl sebep Allie'nin ıslıkla ne çaldığıydı. Harper şarkıyı ilk üç dizesinden tanımıştı. Bu öylesine hoş bir melodiydi ki genç kadın tıpkı bir cam bardağın belirli müzikal tonlarla kırılabileceği gibi her an ikiye bölünebileceğini hissediyordu.

Allie gelmiş geçmiş en güzel filmin en güzel şarkısı olan *Bir Kaşık Dolusu Şeker*'i* çalıyordu.

Gail Neighbors beyaz taşını çekti, cıkcıkladı ve kahvesini almaya geldi. Diğer tüm çocuklar –Allie'nin çocukları– da aynını yapıyorlardı. Ona benzemek için kafalarını kazıyan tüm ergen kızlar, ona yakın olabilmek için Gözcülüğe yazılan tüm ergen oğlanlar.

Don Lewiston başındaki Yunan balıkçı kasketini geriye itip başparmağıyla alnını kaşıdı ve o da ıslık çalmaya başladı. Bir taş çekip öğle yemeğini es geçmek için yanından geçen her Gözcüyü başıyla selamladı.

Peder Storey de ıslık çalıyordu. Harper içeri girdiğini görmese de ihtiyar adam işte orada, kapının yanında dikilerek kocaman gülümsüyor, bir yandan da yaşlarla dolmuş gözlerini kırpıştırıyordu. Yanında duran Carol Teyze başını babasının omzuna koymuştu ve gözleri altın sikkeler gibi parlayarak o da diğerlerine eşlik ediyordu. Artık neredeyse bir düzine kişi şarkıyı çalıyordu. Çıkan ezgi baharın sıcak, parfümlü ilk

* Orj. *A Spoonful of Sugar*; Mary Poppins filminden bir şarkı. –*çn*

nefesi kadar hoştu ve herkesin gözleri fener gibi ışıldıyordu. İnsanlar şarkıyla, Parlak'la içten içe nazikçe yanıyorlardı.

Gail Neighbors şeker almak için fincanını uzattı. Harper şekeri koyarken şarkıya başladı.

"Yalnız bir kaşık dolusu şeker," diye şakıdı duygu yüklü bir sesle, *"içirir ilacı kolayca, içirir ilacı kolay-ca..."*

Şarkı söylerken hamile olmayı, şişko olmayı, yalnız olmayı, her an tutuşmaya hazır yanıcı bir sporla kaplı olmayı kısa bir süreliğine unuttu. Jakob'un berbat kitabını ve berbat silahını unuttu. Dünyanın cayır cayır yandığını unuttu.

Ansızın omuriliğinin ucunda bir ısı belirdi ve tatlı, ürpertici bir süratle tenindeki Ejderpulu şeritlerine yayıldı. Genç kadın farkında bile olmadan topukları üstünde sallandı. Dünya yeni, akıcı bir nitelik kazandı. Harper bir ısı ve ışık gölünde yüzercesine kanındaki gelgitsel bir çalkantının farkına vardı. Sanki içinde bir cenin taşımıyordu da kendisi bir cenindi.

Tekrar şeker atarken ışıltılı zerreler ağır çekimde düşer gibi oldu. Sanki çil çil altın dökülüyordu. Bileklerini ve boğazını saran Ejderpullarından gümüşi-beyaz bir parıltı geçti. Harper artık rüzgâr yerine şarkıyla dolan ve yükselen bir uçurtmaydı. Güneşin altındaki bir uçurtma kadar sıcaktı da. Cildi alev alevdi – acıyla değil, bir haz akımıyla. Ellerinde ışıktan eldivenler vardı.

Gelen Gözcüler onu başlarıyla selamladılar ve kahve yahut çaylarını alıp gittiler. Onlar da parlıyorlar, birer hayalet gibi ışıldıyorlardı. Harper her birinden hoşnut, her birine âşıktı. Lakin hiçbirinin kim olduğunu hatırlamıyordu. Hatta şarkıdan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Melodiden daha önemli hiçbir şey düşünemiyordu. Ne kadar tatlı olursa olsun hiçbir kaşık dolusu şekerin o an damarlarında akan erimişlik kadar güzel olabileceğine inanmıyordu.

Kahve almaya en son Peder Storey geldi. Elbette o da bir taş çekmişti. Kendi taşını henüz ağzına atmamış olup elinde tutuyordu.

"İşte Bayan Willowes!" dedi coşkuyla. "Nihayet mutlusun. Mutlusun ve her zamankinden güzel görünüyorsun!"

"Bayan... Willowes mu?" diye sordu Harper. Sesi bir kaşıktan dökülen şeker kadar yavaş ve hülyalıydı. "Bayan Willowes da kim?"

"Yakında aklına gelir," diye vaatte bulundu adam.

13

Geldi de. İsmi şafaktan az önce, neredeyse onu hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtiği anda aklına geldi. Bilinçaltı bazen kafasını kurcalayan bir çapraz bulmacadaki bir sorunun yanıtını temin etmesi gibi onu birdenbire anımsadı.

Harper bir daha duman öksürerek uyanmadı. Geceleri tişörtünü yakan sıcak basmaları olmadı. Bir sonraki şapel ayininde Carol kilise orgunda *Spirit in the Sky*'ı* çalarken cemaat şarkıya eşlik etmek için ayağa kalktı. Bir Melville öyküsündeki şarap içip deniz marşlarıyla martıları korkutan sarhoş denizciler gibi kükrediler ve Harper da boğazı ağrıyana kadar onlarla beraber bağırdı.

Ve hep birlikte ışıdılar. Bu sefer Harper da onlara katıldı. Gözleri fenerler gibi parladı, teni ısıyla ve hazla karıncalandı, düşünceleri yaz mevsimindeki sıcak hava akımlarında yükselen bir kerkenez misali uçup gitti. Birkaç hafta boyunca her şey neredeyse yolundaydı.

* *Gökteki Ruh*; ABD'li rock şarkıcısı Norman Greenbaum'un ünlü bir parçası. *—çn*

Üçüncü Kısım

ŞEYTAN'I AN...

OCAK
1

Ocak ayının ikinci gününde bir kâbustan değil de içindeki bir kıpırtıya, karın kaslarına içeriden yapılan bir baskıya uyandı.

Gözleri kocaman açılan Harper ellerini bir balkabağını andıran şiş karnına götürüp karanlıkta uyanık yattı.

Aşağı yukarı bir başparmak eklemi boyutlarında sivri bir cisim içeriden bastırarak sağ avucunu dürttü.

"Selam, ufaklık," diye fısıldadı Harper.

2

Madalyonun kaybolduğu gece Renée ile Harper pilli bir radyoda Marlboro Adam'ı dinliyorlardı.

"Bu herife nasıl katlanabiliyorsunuz anlamıyorum." Karyolalarının yanından geçen Norma Heald ne dinlediklerini merak edip durmuştu. "Her sözü kulağa damlayan bir zehir gibi."

"Yerel haberleri dinleyebileceğimiz başka biri kalmadı," dedi Renée.

"Daha da önemlisi," dedi Harper ona, "bizler adi kadınlarız ve adilik bize heyecan veriyor. Ne kadar adi o kadar iyi."

"Evet," dedi Renée. "O da var."

Harper çeşitli renklerde rujlarla kare şeklinde kesilmiş kesekâğıtlarına öpücükler konduruyor, her bir öpücüğün ardından ağzını silip başka bir ruju deniyordu. Renée mahzendeki herkesten farklı farklı rujlar toplamıştı

Harper hoş bir ruj izi bıraktığında onu Renée'ye veriyor, Renée de kâğıt parçasını bir çubuk tarçına yahut hoş kokulu bir limon kabuğuna sardıktan sonra küçük bir cam şişeye koyup ağzını tıpalıyordu. Bunlar acil durum öpücükleriydi. Harper *Portatif Anne*'yi onlarla dolduruyordu ki oğlu bir öpücüğe ihtiyaç duyarsa bol miktarda seçeneği olsun. *Portatif Anne* artık bir kitap değil, kabardıkça Harper'ın tüm bez çantasını işgal eden çeşit çeşit faydalı eşyayla dolu bir paketti.

Nick ayak altında kendi kendine Yahtzee* oynuyor, zarlar plastik bir bardağın içinde takır tukur ediyordu. Kalabalık mahzen muhabbetlerden, tartışmalardan, kahkahalarda ve karyola yayı gıcırtılarından geçilmiyordu. Dışarıda lapa lapa kar yağarken herkes bu kısıtlı alanda mahsur kalmıştı.

Marlboro Adam radyodaki konuşmasını sürdürdü. "Sizce Ejder-

* Bir kart üstünde skor hesaplanarak zarla oynanan bir oyun. *–çn*

pullu bir kız amcığıyla duman halkaları üfleyebilir mi? Dostlarım, bunu ben de hep merak etmişimdir. Eh, Marlboro Adam bu hafta sonu Kıyıboyu Yakıcıları'yla beraber Portsmouth'ta fink attı ve cevabı öğrenme fırsatı buldu. Bundan az sonra bahsedeceğim ama evvela işte size Concord'dan bir hikâye. Vali Ian Judd-Skiller dün Kanada sınırında on bir tütücüyü vurup öldüren Ulusal Muhafızların sadece kendilerini koruduklarını söyledi. Ayaktakımı başka yerlerde bildirildiği gibi beyaz bayraklarla değil sopalarla barikatlara hücum etmiş. Saldırıya uğrayan askerler de kalabalığı dağıtmak için ateş açıp..."

"Dinlediğiniz şu DJ bir katil," dedi Norma ve burnunu çekti. "Bizim gibi insanları öldürüyor ve bununla *böbürleniyor*. Ha onu dinlemişsin, ha kulağına baldıran otu sokmuşsun – birbirinden hiç farkı yok."

"Evet, öyle," dedi Renée. "Ve çok aptal. Bu da onu dinlemek için bir diğer sebep. Biz onun hakkında ne kadar çok şey bilirsek onun bizim hakkımızda bir şey bilme ihtimali o kadar azalır. İnsanlar arayıp ihbarda bulunuyorlar ve bu angut onları canlı yayında okuyor. Eğer biri Wyndham Kampı'ndan bahsederse veya onu bizden tarafa yönlendirirse önceden haberimiz olur. Hem kimse aramasa bile sadece programını dinleyerek askıntı olduğu Ölü Yakma Timi hakkında bir sürü şey öğrendim. Mesela tim sekiz erkek ve kadından oluşuyormuş. İçlerinden ikisi eski askermiş ve bazı ağır mühimmatlar temin edebiliyorlarmış. Elli kalibrelik bir şey mi ne demişti. Herhalde bayağı büyük bir silahtan bahsediyordur. İki araçla yolculuk ediyorlarmış. Biri minibüs, diğeri turuncu renkli büyük bir kamyonmuş. Bir polis telsizleri varmış ve yerel emniyet teşkilatları genellikle onlara seve seve yardım–"

"Turuncu kamyon mu?" diye sordu Harper. "Bir belediye kamyonu gibi mi demek istiyorsun?"

Tam o anda Allie odanın karşısından bağırdı. "*Hayır, HAYIR!*" sonra da yankılı bir gümbürtüyle karyolasını ters döndürdü.

Bütün başlar o tarafa çevrildi – tabii hiçbir şey duymayan Nick'inki hariç.

Allie yıpranmış bir bavula tekme atarak yere kirli çamaşırlar saçtı.

"Kahretsin!" diye haykırdı. "Kahretsin! Kahretsin *kahretsin* kahretsin *kahretsin*... Kahretsin!"

Konuşmalar kesildi. Emily Waterman karyolasının altına sığınıp kulaklarını tıkadı. Daha on birinde tüm ailesini kaybetmiş olan kızın

çilli kollarının alt kısımları kuştüyüne benzer sevimli Ejderpullarıyla kaplıydı.

İlk harekete geçen Renée oldu. Yaşlıca kadının yuvarlak, şirin yüzündeki sükûnet hiç bozulmadı. Harper onun iki adım arkasındaydı.

Renée tıpkı yabani bir kediyle karşı karşıyaymış gibi Allie'ye yaklaşırken yavaşladı. Harper yere diz çöküp Emily Waterman'ın yatağının altına batı.

"Emily? Her şey yolunda," deyip ona elini uzattı. Fısıldayarak ekledi. "Allie yaygaracı davranıyor, hepsi bu."

"Allie," dedi Renée, "sorun ne?"

"Yok. *Kahrolası* şey hiçbir yerde—"

"Ne yok? Neyi kaybettin?"

"Hiçbir şeyi *kaybetmedim*. Madalyonum yastığımın altındaydı ama şimdi değil, çünkü siz *kaltaklardan* biri onu aldınız." Genç kız etrafına kötü kötü bakındı.

Emily tiz bir dehşet cıyaklaması attı ve Harper'ın uzattığı el karşısında büzüldü. Harper kızı dışarı çekip sarılsa mı diye düşündü, bunun fazla ürkütücü olabileceğine karar verdi ve elini yatağın altına sokup Emily'nin sırtını okşamakla yetindi.

"Allie," dedi Renée, "kızdığının farkındayım ama sesini alçaltmak zorundasın—"

"Hiçbir bok yemek zorunda değilim."

"—çünkü küçükleri korkutuyorsun. Neden Nick'e sorup—"

"Ona zaten sordum. On beş dakika önce madalyonumu *aramaya* başladığımda ilk ona sormadığımı mı sanıyorsun?"

Emily Waterman'ın bol tulumunun pantolon bacağından soluk bir duman çizgisi yükselmeye başladı.

"Allie!" dedi Harper. "Kes şunu. Emily'ye duman çıkarttırıyorsun."

"Lütfen, Allie," diyen Renée bir elini genç kızın omzuna koydu. "Hepimiz de öyle büyük bir baskı altındayız ki bazen avazın çıktığı kadar bağırmak istemiyorsan insan değilsin demektir. Ama benimle karşılıklı otururbut—"

"Bana dokunmaktan vazgeçer misin?" diye haykıran Allie silkinerek kadının elini üstünden attı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sen annem değilsin. Annem *yanarak* öldü. Sen benim için bir hiçsin.

Ne annemsin ne de arkadaşım. Havada tur atarak beslenecek birilerini arayan bir ıstırap akbabasısın. O yüzden bütün boş zamanlarını çocuklara kitap okuyarak geçiriyorsun. Yaralı küçük kalplerine bayılıyorsun. Bir vampir gibi onların yalnızlığıyla karnını doyuruyorsun. Ebeveynleri olmayan çocukları seviyorsun, çünkü onların birilerine ihtiyacı var. Onlara bir öykü okuyarak kendini özel hissetmen kolay oluyor. Ama özel falan değilsin. Bizden beslenmeyi bırak."

Herkes afallayıp kaldı. Mahzene derin bir sessizlik çöktü.

Harper bir şey söylemek istese de konuşma yetisini kaybetmişti. Dilini bağlayanın dehşet mi –böylesine gözüpek, böylesine akıllı, böylesine güzel ve esprili Allie'nin bu kadar zalim olabileceğini hayal bile etmemişti– yoksa elden ayaktan kesici bir déjà vu dalgası mı olduğundan emin değildi. Zira Allie özverinin aslında bencillik, şefkatin bir tür manipülasyon olduğunda ısrar ederken tıpkı Jakob'a benziyor, ondaki acımasızca mantığın birebir kopyasını sergiliyordu. Bu tavrıyla karşısındaki insana dünyada güzel şeyler de bulunabileceğine inandı diye kendini enayi ve çocuksu hissettiriyordu.

Renée darbe almayı beklercesine yüzünü korumak için bir kolunu kaldırmıştı. Allie'ye suskun, gücenik bir hayretle bakıyordu.

Oda onun bir karşılık vermesini –kendini savunmasını– beklerken Nick mahzeni koşarak kat etti ve Allie ile Renée'nin arasına girdi. Yahtzee skor kartını havaya kaldırıp arkasını çevirdi. Oraya bir şey yazmıştı.

ÜST ÜSTE İKİ YAHTZEE YAPTIM!

Allie ifadesiz gözlerle mesaja alık alık baktı. Sonra kâğıt yaprağını aldı, tortop etti ve kardeşinin suratına attı. Kâğıt top çocuğun alnından sekip yere düştü.

Nick itilmişçesine geri geri sendeledi. Omzu Renée'nin göğsüne çarptı. Harper daha önce bir çehrede bu kadar çıplak bir kırgınlık gördüğünü sanmıyordu.

Nick koştu. Kimsenin tutmasına fırsat bırakmadan merdivene doğru âdeta uçtu. Basamakların dibinde duraklayıp ablasına son bir bakış attı ve Allie'nin bile üretemeyeceği kadar haşin bir aşağılamayla onu süzdü. Belki de güzel görünümleri gibi nefret konusundaki yetenekleri de aileden geliyordu.

Harper oğlanın ismini seslendi, ona beklemesini söyledi. Fakat

Nick onu elbette dinlemedi – *duymadı.* Harper çocuğun peşinden gitmek için doğruldu ama Nick çoktan merdiveni tırmanmış, uçtaki kapıyı güm diye açmış ve kendini yağan karların arasına atmıştı.

Harper hüsran dolu bir ifadeyle Allie'ye doğru döndü.

"Ne var? *Ne var?* Bir şey mi söyleyeceksin, Hemşire Aklıevvel?" diye ona sordu Allie.

"Evet," dedi Harper, yüreğindeki tüm Julie Andrews cesaretini toplayarak. "Bu olmadı, Allie. Hiç olmadı. Biliyorsun o da annesini kaybetti. Geriye kalan tek yakını sensin. Ayıp. Hem de iki Yahtzee birden yapmışken!"

Allie'nin bu sözlere verdiği tepki Harper'ı diğer her şeyden daha çok hayrete düşürdü. Kızın yüzü buruşuverdi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sertçe yere çöküp sırtını ters dönmüş yatağının yaylarına dayadı.

Bu beklenmedik mağlubiyet gösterisi karşısında Neighbors ikizleri, Jamie Close ve Allie'nin gayriresmî, isimsiz kız kardeşliğinin –kafaları kazınmış o yetim kızlar cemiyetinin– diğer tüm mensupları onun başında toplandı. Emily Waterman bile karyolasının altından çıktı ve koşup kollarını Allie'nin boynuna sardı. Kızlar onun ellerini tutup yanına oturdular, teselli edici sözler fısıldayarak üstüne titrediler. Gail Neighbors yere saçılmış eşyaları sessiz sedasız toplamaya koyuldu. O anda içeri giren biri Renée'nin yahut Nick'in değil de Allie'nin zorbalığa maruz bırakıldığını ve küçük düşürüldüğünü sanırdı.

Harper, Renée'ninkine dik bir açıda duran kendi karyolasına döndü. Şiltesinin ucuna ilişmiş olan Renée en az onun hissettiği kadar bitkin ve yılgın gözüküyordu.

"Birimiz Nick'in peşinden gitmeli mi?" diye sordu yaşlıca kadın.

"Sanmam. Bu karda fazla uzaklaşamaz. Kalasların birinden tek bir adım dahi uzaklaşsa Gözcüler hemen seslenirler. İçlerinden biri eninde sonunda onu geri getirir."

Marlboro Adam hâlâ gevezelik ediyor, yanarken ıslak kedi gibi kokan bir kadını anlatıyordu. Kadının ölürken kötü kokmak gibi bir kabalık etmesini içerlemişe benziyordu. Radyoda dinledikleri Harper'a dünyanın sonunun o kadar da kötü olmadığını düşündürmeye yetiyordu.

"Artık dayanamıyorum," dedi Renée. Harper kadının kamp yaşantısından bahsettiğini sandı ama dostu sadece DJ'i kastetmişti. Renée

uzandı ve asabi bir el hareketiyle radyoyu AM bandına geçirip parazit cızırtıları arasında gezinmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Harper. "Bu kamptaki insanlar neden hep parazit dinliyorlar? Ne duymayı bekliyorsunuz?"

"Martha Quinn'i,"* diye yanıtladı Renée.

"Martha Quinn'i mi? Hani bin sene evvel MTV'ye çıkan kadını mı?"

"O orada... bir yerlerde."

"Yalan," diye homurdandı Norma Heald. "Hep yalan. O sadece boş bir hayal."

Renée ona aldırış etmedi. "Çocuklar ne der bilirsin."

"Çocukların ne dediğine dair *en ufak* bir fikrim yok. Ne diyorlarmış?"

"İnsanoğlunu kurtarmak için seksenli yıllardan geri gelmiş. Martha Quinn tek umudumuzmuş."

* Video müzik kanalı MTV'nin yayına başladığı yıllarda ün yapan ilk VJ'lerinden biri. *—çn*

3

"Yayınını ben hiç duymadım ama güya Maine sahilinde bir yerden yayın yapıyormuş." Renée kalın turuncu parkasını zor da olsa üstüne geçirdi.

Saatler ilerlemişti. Kadınlar mahzen basamaklarının dibinde gezinerek karton kutulardan montlarını ve berelerini alıyorlar, kafeteryaya ve akşam yemeğine yapacakları yüz metrelik yürüyüşe hazırlanıyorlardı. Dışarıda rüzgâr uluyordu.

"Bir tekneden mi?"

"Bir adadan. Küçük bir kasabaları ve kendi araştırma laboratuvarları varmış. Federal hükümet de onlara destek veriyormuş – daha doğrusu federal hükümetten geriye ne kaldıysa. Deneysel tedaviler test ediyorlarmış."

Jamie Close sırıtarak çarpık dişlerini açığa çıkardı. Alt çenesinde iki kesici diş noksandı. "Bir serumları varmış. On sekiz kez iğne yaparak veriyorlarmış – kuduzda olduğu gibi. Ejderpulunu bastırıyormuş ama *her gün* vermeleri gerekiyormuş. Pantolonunu indirip eğiliyor ve bir çubuğu ısırıyormuşsun çünkü iğneyi direkt kıçına yapıyorlarmış. Eksik olmasınlar ama ben almayayım. Her gün acı verici bir şeyin kıçıma batmasını isteseydim amcamı arayıp bulabilirdim."

Ağzına ve yüzünün alt kısmına bir atkı sarmış olan Harper bu halinin karşılık vermemek için kendisine yeteri kadar bahane sağladığı kanaatindeydi. Merdivenden karanlığa ve oradaki kasırgaya çıkan kadın kalabalığına karıştı.

"O kadar da kötü değilmiş," diye mırıldandı Gail Neighbors. En azından Harper onun Gail Neighbors olduğunu düşündü. İkizleri her koşulda birbirinden ayırmak zordu ama kaşlarına kadar indirdiği beresiyle ve kulaklarına kadar kaldırdığı pofuduk parka yakasıyla kızın yüzü

neredeyse hiç gözükmüyordu. "Söylenenlere bakılırsa tıbbi esrarla büyük işler başarıyorlarmış. Herkese istihkak bağlanıyormuş – haftada yedi sigara. Esrarı devlet yetiştirdiği için çok temiz ve kafa yapıcıymış."

"Ayrıca orada içki içme yaşı on altıymış," dedi Harper'ın Gillian olduğunu düşündüğü kız. Harper'ın hatırladığı kadarıyla ikisi de Şükran Günü'nden hemen sonra on altısına basmıştı.

Arkasındaki kalabalığın baskısı Harper'ı merdivenden dışarı atarak geceye çıkardı. Karın üzerinde yan yana koyulmuş bir çift kalas karanlığa doğru küçülüp gidiyordu. Tuzlu bora Harper'ı kamçılıyor, yürürken yalpalamasına yol açıyordu. Ayakları üstünde bir-iki ay evvel olduğu kadar sağlam basamıyor, ağırlık merkezi değişiyordu. Genç kadın karla kaplı bir kayaya tutunarak dengesini sağladı.

Neighbors ikizleri yanından geçip gittiler. Harper onları seke seke takip eden Emily Waterman'ın, "Cuma günleri dondurma veriyorlarmış!" dediğini duydu. "Ev yapımı dondurma! Üç farklı tatta: çilek, vanilya ve sanırım kahve. Ben en çok kahveyi seviyorum."

"Her gün dondurma!" diye vaatte bulundu Neighbors ikizlerinden biri.

"Kahvaltıda dondurma!" dedi diğeri, sonra üçü beraber karanlıkta kayboldu.

Allie dirseğinden tutarak Harper'ın dik durmasına yardım etti.

"Sence Nick kafeteryaya mı gitmiştir?" diye alçak, keyifsiz bir sesle sordu kız. Kardeşi dışarı kaçtığından beri yatakhaneye dönmemişti.

"Bilmiyorum," dedi Harper. "Herhalde."

"Sence Renée bir daha benimle konuşur mu?"

"Bence özür diler dilemez kendini daha iyi hissedeceksin."

"Don Lewiston nerede olduğunu biliyor?"

"Neyin nerede olduğunu biliyor?"

"Adanın. Martha Quinn'in adasının. En azından bildiğini *sanıyor*. Bir keresinde bana bir haritada gösterdi. Eldeki bilgilere dayanarak oranın muhtemelen Machias açıklarındaki Özgür Kurt Adası olduğunu söylüyor."

"Yani radyo yayını duymuş mu?"

"Hayır?"

"Sen duydun mu?"

"Hayır."

"Martha Quinn'i duyan biri var mı?"

"*Hayır*," dedi Carol Storey, Allie cevap veremeden.

Monument Parkı'nın ötesinde şapelde son bulan patikanın ormandan çıkan bir dizi kalasla buluştuğu bir kavşağa varmışlardı. Carol babasıyla beraber neredeyse yanlamasına savrulan karların arasında belirdi. Bir çocukmuşçasına yün eldivenli elinden tuttuğu yaşlı adamı peşi sıra çekmekteydi.

"Kamptaki herkese sorabilirsin," dedi Carol Storey. "Duyan hep başka biridir. Ama güvenli bir sığınak hayali onlara huzur veriyorsa bunun nesi yanlış? Bazen benim de kendimi AM bandını dinlerken bulduğum oldu. Yine de şu kadarını söyleyebilirim: Martha Quinn orada bir yerdeyse bile ihtiyaç duyduğumuz hiçbir şeye sahip değil. Her ihtiyacımız burada var."

Harper kafeteryaya girdiğinde botlarından patır patır kar döküldü. Montunu silken Peder Storey'nin etrafına küçük bir tipi yağdı. Harper etrafa bakınsa da Nick'e rastlamadı.

Tepsilerini alıp sıraya girdiler.

"Parlak yelekleri ve incecik kravatlarıyla Martha Quinn'e biraz tutulmadığımı söylesem yalan olur," dedi Peder Storey. "Kravat takan kadınlar hep hoşuma gitmiştir. Onları kravatlarından tutup yanına çekesin gelir." Göz kırptı. Norma Heald ona bir kepçe mantı koydu. Sosu çamur kıvamındaydı. "Norma, yemek çok lezzetli görünüyor. Kendi tarifin mi?"

"Hayır, Chef Boyardee'nin,"* dedi Norma.

"Fevkalade!" diye coşkuyla karşılık veren Peder Storey biraz kraker almak için sıradan devam etti.

Norma gözlerini yuvarlayarak adamın uzaklaşmasını seyretti, sonra Harper'a baktı. Kepçesini tekrar mantıyla doldurdu ama onu Harper'ın kâsesine boşaltmaktansa kepçeyi ona doğru salladı. "Onu televizyona çıktığı yıllardan hatırlıyorum. Martha Quinn'i. Küçük kızlara ufacık fahişeler gibi giyinmeyi öğretirdi. O, Madonna ve saçları pamuk helvaya benzeyen diğeri. Cyndi Lauper. Bu dünyanın ateşlerde kavrulmasının sebebi Martha Quinn gibiler. Tanrı öyle bir kadının yaşamasına izin verir mi, sesini onun ağzından duyurur mu, kullarını onun vasıtasıyla emniyete çağırır mı diye kendi kendine bir sor bakalım. Yüreğine

* Büyük bir konserve makarna ürünleri markası. *–çn*

bak. O'nun böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun. Martha Quinn de, Madonna da, küçük kızları fahişeye çevirerek zengin olan New York City'deki tefeci Yahudiler de Cehennem'i boyladılar. Bunu sen de biliyorsun, ben de." Mantı şapırtılı bir sesle kepçeden Harper'ın kâsesine döküldü.

"Tanrı'nın New York City'ye veya başka bir yere karşı Yahudi aleyhtarı görüşler beslediğini hiç sanmıyorum, Norma," dedi Harper ona. "Yahudileri kendi halkı olarak seçtiği düşünülürse bu hiç mümkün gözükmüyor. Nick'i gördün mü? Yemeğe geldi mi?"

Norma Heald ona donuk, yavan, düşmanca bir bakış attı. "Görmedim. Neden dışarı çıkıp ona seslenmiyorsun?"

"Nick sağır," diye belirtti Harper.

"Bunun seni caydırmasına izin verme," diye karşılık verdi Norma.

4

Michael şafaktan birkaç dakika önce Nick'i geri getirdi. Geceyi dışarıda geçiren küçük çocuk sırılsıklam olmuştu ve soğuktan tir tir titriyordu. Koyu saçları birbirine dolanmış, gözleri iyice çukura kaçmıştı. Harper'a kurtlar tarafından büyütülmüşçesine yabani gözüküyordu.

Oğlan uyuyan ablasına dönüp bakmaksızın Allie'nin yatağının yanından hızla geçti ve dosdoğru Harper'ın karyolasına gitti. Yapışkanlı bir not defterine şunu yazdı: *Artık onunla uyumak istemiyorum. Burada yatabilir miyim?*

Harper cevap yazmak için not defterini ondan aldı. *Bana işaret dilinde "yatma vakti" nasıl söylenir öğretirsen anlaştık.*

Nick Storey işte o günden sonra ablası yerine Harper'la yatmaya, Harper da Amerikan İşaret Dili hakkındaki öğrenimini ilerletmeye başladı. Her gece giriş ücreti olarak yeni bir sözcük veya ifadede anlaşıyorlardı. Harper iyi bir öğrenciydi. Oğlanla alıştırma yapmaktan hoşlanıyor ve dikkatini dağıtan bir şey çıktığına seviniyordu.

Yine de dikkati biraz fazla dağılmış olabilirdi: çalınma sırası *Portatif Anne*'ye geldiğinde Harper onun ortadan kaybolduğunu ancak Renée Gilmonton sorduktan sonra fark etti.

5

Tıpkı ötekiler gibi Harper da o zamana dek İtfaiyeci'yi şapelde hiç görmemişti ve adam *Portatif Anne*'nin çalınmasından sonraki gece ortaya çıktığında diğerleri kadar şaşırdı. İtfaiyeci binanın içlerine kadar girmeyip dış dehlizde, iç kapının hemen ötesinde kaldı. Varlığı bütün gece yavaş yavaş ama muntazaman tırmanan bir beklenti hissini güçlendirdi. Peder Storey'nin kızlar yatakhanesindeki hırsızlıklar hakkında bir duyuruda bulunacağı kulaktan kulağa yayılmıştı. Yaşlı adam bir şeyler yapacaktı.

"Bana kalırsa kaltağı kamptan atmalıyız," dedi Allie kahvaltıda. "Kim olduğunu bulup pılını pırtını eline vermeliyiz. Ne bir bahane ne bir özür."

"Ya hırsız, bir Ölü Yakma Timine rastlarsa?" dedi Harper. "Onu öldürmekle kalmazlar, kampın yerini de söyletirler."

"Kamptan atmadan önce dilini kopartırsak hırsızımız onlara hiçbir şey söyleyemez. Hatta yazamasın diye parmaklarını da kırabiliriz."

"Ah, Allie. Bunda ciddi olduğunu sanmıyorum."

Allie'nin tek karşılığı donuk, ilgisiz bir sükûnetle bakmak oldu. Diğer tüm Gözcüler gibi o da bir ayı aşkın zamandır öğle yemeklerini atlıyordu. Artık elmacık kemikleri derinin altındaki kafatasını insanın gözüne sokacak kadar çıkıntı yapıyordu.

Harper şahsen kendi kaybıyla Peder Storey'yi veya başka birini üzmek istemiyordu. Herkes bir şeyler kaybetmişti: evini, ailesini, umudunu. *Portatif Anne* onların yanında büyük bir kayıp gibi gözükmüyordu.

Tabii bu *Portatif Anne*'nin hiçbir anlam taşımıyor demek değildi. Harper'ın bebeği için bez çantaya tıkıştırdığı şeylerin haddi hesabı yoktu. Oğlu kılıç talimi yapsın diye ip kabzalı tahta bir kılıç; Harper'ın ninniler, uyku öncesi masallar ve birkaç şiir kaydettiği küçük bir müzik ça-

lar; yağmurlu günler için bir şemsiye, kaygan olanlar içinse bir çift terlik bunlardan sadece birkaçıydı. Tabii en önemlisi tüm bunları başlatan ve Harper'ın içini her türlü bilgiyle (*deden –yani babam– otuz yıl NASA'da çalıştı... adam resmen uzay gemileri inşa etti!!*), nasihatle (*bir salataya ne koyarsan koy –elma dilimleri, acı biber, fındık, kuru üzüm, tavuk, ne olursa– tadı kaçmaz*), sevgiyle (*bu sayfaya seni sevdiğimi hiç yazmadım; o yüzden işte bir hatırlatma: Seni seviyorum*) ve de bir sürü büyük harf ve ünlem işaretiyle (*SENİ SEVİYORUM!!!*) doldurduğu o defterdi.

Başkaları da katkıda bulunmuştu. Allie Storey oğlan gizli görevlere çıktığında kılık değiştirmesi gerekebilir diye çantaya plastik bir Iron Man maskesi eklemişti. Renée Gilmonton çocuğun ömrünün her bir yılı için kamp kütüphanesindeki on sekiz kitaba el koymuştu (bunlar *Otobüsün Tekerleği*'yle başlayıp *Fareler ve İnsanlar*'la son buluyordu). Don Lewiston şişe içinde bir minyatür gemi hediye etmişti. Carol Storey artık var olmayan tarihi yerlerin resimleriyle dolu bir View-Master* sunmuştu. Bugünlerde Eyfel Kulesi dumanlı bir göğü delen kararmış bir mızraktan, Las Vegas'taki The Strip** ise yanıp kavrulmuş bir çölden ibaretti. Fakat View-Master'da neon ışıklar ve su fışkırtan süs havuzları hep parlak kalacaktı.

Son gelenler de şapele doluştuğunda Peder Storey podyuma çıktı, düşünme çakılını ağzından çıkardı ve söze girdi. "Bu akşam her zamanki düzeni bozmaya ve şarkı söyleyerek Parlak'a katılmadan önce lakırdımı aradan çıkarmaya karar verdim. Peşinen özür dilerim. Kendi sesimi dinlemek ne kadar hoşuma gitse de şarkılar *benim* gözümde hep gecenin en güzel parçası olmuştur. Herhalde siz de aynı fikirdesinizdir. Bazen dünyanın yarısı yanarken –bunca insan ölürken ve bunca acı çekilirken– şarkı söylemek ve iyi hissetmek bana özel bir tür günahmış gibi gelir. Ama sonra Ejderpulundan önce bile çoğu insan yaşamının adaletsiz, insafsız, kayıplarla ve ıstırapla dolu olduğunu düşünürüm. Çoğu kimsenin yaşamı fazlasıyla kısaydı ve hâlâ da öyle. Pek çok insan günlerini aç ve yalınayak geçirirdi. O savaştan veya bu kıtlıktan, o hastalıktan veya bu selden kaçar dururdu. Yine de şarkı söylemeye mecburlardı. Günlerdir beslenmemiş bir bebek bile biri-

* Dürbün gibi gözlere dayanan, disk şeklindeki bir film bandının çevrilmesiyle kullanıcıya bir dizi fotoğraf gösteren mekanik bir oyuncak. –*çn*

** Las Vegas'ın lüks kumarhanelerle dolu ana caddesi. –*çn*

nin neşeyle şakıdığını duyduğunda ağlamaya ara verip etrafına bakınır. Şarkı söylediğinizde susuz birine su vermiş gibi olursunuz. Bu da bir tür iyiliktir. Sizi ışıldatır. Değerli olduğunuzun kanıtı şarkınızda ve birbirinizi ışığa boğmanızda yatar. Başkaları düşüp yanabilir – düşüp *yanacaktır*. Aramızda buna tanıklık etmemiş tek bir kişi bile yok. Ama burada hiç kimse yanmaz. Bir *parlarız*. Korku dolu, inançsız bir ruh mükemmel bir çalı çırpıdır–"

"Amin," diye mırıldandı biri.

"–ve bencillik gazyağı kadar kötüdür. Biri üşüdüğünde onunla battaniyenizi paylaşırsanız ikiniz birlikte yalnızken olacağınızdan daha çok ısınırsınız. Hastalara ilacınızı sunduğunuzda onların mutluluğu *sizin* ilacınız olur çıkar. Muhtemelen benden çok daha akıllı biri cehennemin diğer insanlar olduğunu söylemişti. Ben derim ki asıl daha azıyla yetinmeye katlanamadığınız için birine ihtiyacını vermediğinizde cehennemdesinizdir, çünkü o zaman aslında ruhunuzu verirsiniz. Birbirinizle ilgilenmek zorundasınız, yoksa çakılmaya hazır bir kibrit gibi közlerin üstünde yürürsünüz. En azından ben buna inanıyorum. Siz de inanıyor musunuz?"

"İnanıyorum," dedi Ben Patchett, Harper'ın sağından. Harper da diğerleriyle beraber ona eşlik etti.

Harper sıralarda otururken kendini en mutlu günlerinde Jakob'a olduğu kadar, hatta daha bile fazla âşık hissediyordu. Aşkı belirli bir erkeğe veya kadına değil herkese, inananlarla dolu tüm kiliseyeydi. Parlak'taki diğer tüm yol arkadaşlarına. Son birkaç haftada kendini ilk kez âşık olurmuş gibi hissettiği anlar yaşamıştı.

Jakob ona tüm özverili eylemlerin gerçekte bencilce eylemler olduğunu, onları yalnızca kendini hoşnut etmek için yaptığını söylemişti. Haklıydı da – ama ne açıdan haklı olduğunun farkına bile varmaksızın. Jakob kişinin kendisini mutlu ettiği sürece özverinin değersiz olduğunu –ona aslında özveri denemeyeceğini– düşünmüş ama başkalarını mutlu etmekten mutluluk duymakta yanlış bir şey olmadığını görememişti. Mutluluğunu başkalarıyla paylaştığında onu iki misliyle geri alırdın. Ekmek somunları ve balıklar* gibi geldikçe gelirdi. Olanaksız artışı belki de bilimin asla çürütemeyeceği bir mucizeydi. Bu dine

* Burada Kitabı Mukaddes'te geçen bir mucizeye atıfta bulunuluyor. *–çn*

tanınan son mucizeydi. Başkaları için yaşamak, hayatı dolu dolu yaşamaktı; sadece kendin için yaşamaksa soğuk bir ölüm demekti. Şeker, başkasına tattırırsan daha bir tatlı olurdu.

Harper kendini hiç dindar biri olarak görmemişti ama Wyndham Kampı'ndaki kilisede *herkesin* dindar olduğunu keşfetmişti. İçinden şarkı söylemek geliyorsa inanmak ve selamete ermek de gelirdi.

Yine de İtfaiyeci'nin bu kurala istisna teşkil etmesi mümkündü. Adam Peder Storey'yi soğukkanlı bir kayıtsızlık ifadesiyle seyrediyor, bir yandan da ağzından duman halkaları üflüyordu. Sigara içtiği yoktu. Havada gitgide genişleyen kalın, bulutsu çemberleri boğazında bir yerden çıkarıyordu. Harper'ın kendisine baktığını fark edince sırıttı. Gösteriş budalası, ne olacak.

Peder Storey gözlüğünü çıkarıp kazağına sildi ve tekrar taktı. "Lakin sanırım bu inancı paylaşmayanlar var. Yaklaşık iki ay önce biri mutfaktan gıdalar aşırmaya başladı. Öyle ahım şahım şeyler değil – biraz süt, azıcık konserve et. Lafı bile edilmez. Hatta düşününce birkaç kap konserve et çalmak hepimize yapılan bir iyilik olarak bile görülebilir. Sonra kızlar yatakhanesinden daha başka şeyler de kaybolmaya başladı. Emily Waterman'ın şanslı yıldızlı fincanı ortadan kayboldu. Neighbors ikizlerinin bir şişe ojesi götürüldü. Beş gün önce biri torunumun madalyonunu yastığının altından aldı. Madalyonun altın olması ne kadar önemli bilmiyorum ama içinde annesinin bir resmi vardı. Bu Allie'ye annesinden kalan tek şeydi ve onu kaybetmek kızcağızın yüreğini parçaladı. Sonra dün hırsızımız Hemşire Willowes'un doğmamış çocuğu için hazırladığı yardım paketini çaldı. Sanırım çoğunuz onun *Portatif Anne* dediği paketten haberdarsınız."

Peder Storey ellerini ceplerine soktu ve bacaklarını oynatmadan hafifçe sallandı. Podyumdaki mumu yansıtan gözlük camları bir an için parlayarak alevden dairelere döndü.

"Kızlar yatakhanesinden her kim hırsızlık yaptıysa onun çok utandığından ve korktuğundan eminim. Bu odada kendini Pullu halde bulduğundan beri büyük sıkıntılar çekmeyen tek bir kimse bile yok ve böyle bir baskı altındayken fevri davranmak, onları nasıl inciteceğinizi düşünmeden başkalarının mallarını almak kolay olabilir. Hırsızlık yapan ve şimdi aramızda oturan o kişiye diyorum ki: İtirafta bulunmaktan korkmana hiç gerek yok."

"O kadar emin olma," diye fısıldadı Allie. Neighbors ikizleri kıs kıs güldüler. Fakat Allie'nin yüzünde en ufak bir neşe yoktu.

"Söz alıp konuşman ve yaptığını itiraf etmen çok büyük bir cesaret gerektirir. Ama eğer bize doğruyu söylersen –aldıklarını geri vermek için sesini çıkarırsan– bu odadaki herkes senin için ışır. Şarkı söylediğimizde hep beraber duyduğumuz mutluluk onun yanında hiç kalır. Bunu adım gibi biliyorum. Işığımız her şarkıdan daha tatlı olur ve buradaki her yürek sana aldıklarından fazlasını verir. Sana af verirler. Bu insanlara ve içlerindeki iyiliğe inanıyorum. Senin de onları benim tanıdığım kadar iyi tanımanı, böyle bir olaydan sonra bile seni sevebileceklerini anlamanı istiyorum. Buradaki herkes Ejderpulunu neyin parlattığını biliyor. O şey müzik değil – öyle olsaydı sağır torunum bizimle beraber ışık saçmazdı. O şey *ahenk* – birbirimizle olan ahengimiz. Hiç kimse seni ayıplamaz veya dışlamaz." Yaşlı adam başını indirdi ve gözlüğünün üstünden odaya sert denebilecek bir bakışla göz gezdirdi. "Öyle yaparlarsa da ben onlara hadlerini bildiririm. Burada sesimizi horgörüyle değil şarkılarla yükseltiriz ve ben nasıl ki sağır olmak torunumun elinde değilse o eşyaları almanın da o kişinin elinde olmadığına inanıyorum. Bize inan ve sözümü dinle: Her şey yoluna girecek." Konuşmasının ardından öyle hoş bir tebessüm etti ki Harper'ın içi biraz sızladı. Peder Storey o anda temmuz göğüne bakarak havai fişekleri bekleyen bir çocuk gibiydi.

Hiç kimse kıpırdamadı.

Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Biri genzini temizledi.

Kürsüdeki küçük mumun alevi titreşti.

Harper nefesini tuttuğunu keşfetti. Hiç kimsenin söz almayacağı, Peder Storey'nin hayal kırıklığına uğrayıp gülümsemekten vazgeçeceği düşüncesinden ödü patlıyordu. Peder Storey dünyadaki son masım insandı ve Harper bunun değişmesini kaldıramazdı. Eşyaları *kendisinin* çaldığını söylemek –saçma fakat yoğun bir şekilde– aklına geldi ama elbette hiç kimse ona inanmazdı. Zaten eşyaları çalmadığı için onları geri de veremezdi.

Neighbors ikizleri birbirlerinin elini sıkarak tedirgin gözlerle bakıştılar. Michael yanındaki Allie'nin sırtını okşamak istedi ama kız silkinerek onu başından savdı. Ben Patchett hafif, gergin, mutsuz bir nefes verdi. Sahnedeki Carol Storey ürpermişçesine kollarını gövde-

sine sardı. Oda genelinde gerilmeyen belki de tek kişi Nick'ti. En iyi şartlar altında bile dudak okuyamayan oğlanın bunu on beş metre uzaktan mum ışığında yapması doğal olarak mümkün değildi. Çocuk o sırada bir şarkı kitabına mezar taşları çizmekle meşguldü. Vefat edenler arasında I. M. DUNFORE, HARRY PITTS ve BARRY D. BODIE* de vardı. Bir mezar taşında BURADA YATAR BİR HIRSIZ, ÖLDÜ DERTSİZ TASSIZ yazıyordu... yani belki de söylenenleri pek güzel anlıyordu.

Peder Storey nihayet başını kaldırdığında hâlâ gülümsüyordu. En ufak bir üzüntü göstermiyordu.

"Ah," dedi. "Çok şey istemiş olmalıyım. Mutfaktaki ve kızlar yatakhanesindeki eşyaları alan kişi herhalde kendini büyük bir baskı altında hissetmiştir. Tek amacım buradaki herkesin senin için güzel duygular beslediğini göstermekti. Sen de bizden birisin. Sesin bizimkilerin bir parçası. Eminim ki aldığın şeyler omuzlarına korkunç bir yük olmuştur ve o yükten kurtulmak istiyorsundur. Eşyaları kolayca bulunabilecekleri bir yere bırak ve bana nereye bakmam gerektiğini söyleyen bir not yaz yeter. Veya benimle baş başa konuş. Seni eleştirmeyeceğim ve ceza vermeye hiç ilgi duymuyorum. Tenimize bir idam fermanı yazılı vaziyette yaşarken cezaya ne lüzum var? Hepimiz de insan olmaktan suçlu bulunduk. Bundan daha ağır suçlar da işleniyor." Dönüp Carol'a baktı. "Bu akşam hangi şarkıyı söylüyoruz, canım?"

Carol ağzını açtı ama o cevap veremeden önce biri bağırdı. "Ya hırsız ortaya çıkmazsa?"

Harper etrafına bakındı: Allie. Kız tir tir titriyordu – öfkeyle ama belki tedirginlikle de. Buna rağmen çenesi son derece inatçı, son derece düşmanca, kısacası karakterine son derece uygun bir ifadeyle kasılmıştı. Harper nedense şaşırmadı. Allie yaşlı adama huşu duymayan tek kamp sakiniydi.

"Ya hırsız başka eşyalarımızı da alırsa?" diye sordu kız.

Peder Storey bir kaşını kaldırdı. "O zaman herhalde daha azıyla yetinmemiz gerekir."

"Haksızlık bu," diye fısıldadı Gillian Neighbors. Sesi fısıltıdan sa-

* Nick burada İngilizce sözcükler arasındaki ses benzerliğinden yararlanarak kelime oyunları yapıyor. I. M. Dunfore -> *I am done for* (işim bitti), Harry Pitts -> *hairy pits* (kıllı koltukaltları), Barry D. Bodie -> *bury the body* (cesedi göm) –çn

dece bir ton yüksekti ama bu bile şapelin yankılı boşluğunda herkesin duymasına yetti.

Carol sahnenin kenarında durup gözünü ayaklarına dikti. Çenesini kaldırdığında bir süredir ağlıyormuş veya ağlamaya başlayacakmış gibi gözleri kızarıktı.

"İçimden pek şarkı söylemek gelmiyor," dedi genç kadın. "Bu gece önemli bir şeyi kaybetmişiz gibi hissediyorum. Özel bir şey. Birbirimize duyduğumuz güven gibi. Yeğenim Allie yatakhanede bir hırsız olduğu için artık diğer kızlarla beraber kalmak istemiyor. Elinde annesinin, ablamın başka bir resmi yok. Onu hatırlamasının bir yolu da. Ne varsa madalyonunda vardı. O madalyon Allie ve kardeşi için taşıdığı anlamı başka hiç kimse için taşıyamaz. Birinin nasıl yeğenimi böyle incitebileceğini ve sonra buraya gelip başkalarını umursarcasına şarkı söyleyebileceğini aklım almıyor. Tüm bu yaptığımız bir düzmece gibi geliyor. Şimdi hepinizin bildiği bir şarkı çalacağım. İsterseniz onu söyleyebilir, isterseniz de benimle beraber sessiz kalabilirsiniz. Hangisi içinize sinerse. Bir parçam birbirimize karşı dürüst davranamıyorsak sessizliğin daha iyi olacağını söylüyor. Belki hepimiz Peder Storey'nin taşlarından birini bir müddet ağzımızda tutmalı ve gerçekte neyin önemli olduğunu düşünüp taşınmalıyız."

Harper bu sözleri biraz fazla kuralcı buldu ama insanların kafa salladıklarını gördü. Gördüğü bir diğer şey de Allie'nin parmağıyla kızgın bir gözyaşını silmesi, sonra da başını çevirip Gail ve Gillian Neighbors'a hararetle bir şeyler fısıldamasıydı.

Sonra Carol telleri tıngırdatacağına çekip bırakarak ukulelesini çalmaya başladı. Notalar gümüş çıngıraklara inen ufacık çekiçler gibi çınladı. Harper'ın *Silent Night*'ı* tanıması sadece bir-iki saniye sürdü. Hiç kimse şarkı söylemedi. Onun yerine içeri hürmetkâr bir sessizlik çöktü. Carol'ın müziği dışında odadan çıt çıkmıyordu.

Harper önce kimin aydınlandığından emin değildi. Lakin bir ara mağaramsı loşlukta hafif bir ışıltı fark etti. Gözler bir yaz gecesi yanan ateş böceklerinin mavi-yeşil rengiyle parıldadı. Ejderpulları kısıkça ışıdı. Harper'ın aklına okyanusun en derin havzalarında yaşayan, kendi ışıklı organlarıyla etraflarını aydınlatan o balıklar geldi. Bu ışık soğuk

* Ünlü bir Noel ilahisi. *—çn*

ve yabancı olup Parlak'ın her zamanki o göz kamaştırıcı yoğunluğundan farklıydı. Harper ses çıkarmaksızın ahenk yaratabileceklerini, şarkı yerine sessiz bir kınama korosunda birleşebileceklerini hayal bile etmemişti.

Odadakilerin sadece yarısı kadar ışıdı ve Harper onlardan biri değildi. Haftalardan beri ilk defa katılmayı, *bağlanmayı* beceremedi. Sonra birkaç haftadır şapeli iple çeker ve sıcak su dolu bir küvete girer gibi Parlak'a kolayca girer olmuştu. Fakat şimdi su soğuktu. Harper başkalarının buna nasıl dayanabildiğini anlamıyordu.

Son nota düşmeyi reddeden bir kar tanesi gibi havada asılı kaldı. O kaybolurken bu yeni, iç karartıcı Parlak da onunla beraber kayboldu ve karanlık geri geldi.

Carol yaşlı gözlerini kırpıştırdı. Peder Storey ona arkadan kollarını doladı ve genç kadını bağrına bastı. Belki hırsız o madalyonu dört kişiden çalmıştı: ölen kadın Allie ile Nick'in annesi olduğu gibi Carol'ın ablası ve Tom Storey'nin kızıydı.

Peder Storey kızının omzu üzerinden şapele bakıp gülümsedi. "Eh, bu pek güzeldi ama umarım huy edinmeyiz. Şahsen ben sesinizi duymayı tercih ederim. Şimdi sabah okuması için sıraları düzenleyeceğiz ve – ah! John! Seni neredeyse unutuyordum. Bu gece ziyaretimize geldiğin için teşekkürler. Bize söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

İtfaiyeci odanın arka tarafından sırıttı.

"Barınağa ihtiyaç duyan iki adam buldum. İzninle onları kampa getirmek istiyorum. İkisine de kefil olamam, Peder – henüz onlarla konuşacak kadar yakınlaşamadım. Anlayacağın kendilerini bir çıkmaza sokmuşlar. Onları kurtarabilir ve kaçışlarını gizlemek için dikkatleri dağıtabilirim ama kampa kadar onlara yol gösterecek birileri lazım."

Peder Storey kaşlarını çattı. "Elbette. Yardımımıza her kim ihtiyaç duyarsa. Sormana bile şaşırdım. Endişelenmek için özel bir sebep mi var?"

"Giydikleri turuncu tulumların sırtlarında 'Brentwood İlçe Adliyesi yazdığına bakılırsa," dedi İtfaiyeci, "selamete cemaatinin sıradan bir üyesinden daha bile çok ihtiyaçları olabilir."

6

Peder Storey kimlere ihtiyaç duyacağını İtfaiyeci'ye sorduğunda Harper listede yer almayı beklememişti ama adamın ismen andığı tek kişi kendisi oldu.

"İki veya üç erkeğe ek olarak bir de Hemşire Willowes'u rica edeceğim, Peder. Adamları ne durumda bulacağımızı bilmiyorum. En az yirmi dört saattir daracık bir yerde, donma noktasının biraz üstündeki sıcaklıklarda saklanıyorlar. Halihazırda tıbbi destek bulunması mantıklı olur. Yirmi dakika sonra Monument Parkı'nda toplanmaya ne dersiniz? Bir an önce yola koyulmamızdan yanayım."

Ayin sona erdi. Herkes hep bir ağızdan mırıldanarak koridorlara doluştu. Harper beden ve gürültü kalabalığını yararak ilerledi. Ben Patchett bir şeyler söylüyordu –*Harper, hamilesin. Bu resmen delilik...*– ama Harper onu duymazdan geldi. Az sonra kırmızı kanatlı dev kapıdan öyle kuru ve keskin bir soğuğa çıktı ki gözleri yandı.

Revirde yalnız başına dolapları birbiri ardına açarak işe yarayabilecek her şeyi küçük bir naylon sırt çantasına doldurdu. O aceleyle dirseğini büyük, anatomik bir insan başı modeline çarptı. Model tezgâhtan düştü ve zemine çarpıp dağıldı.

Küfreden Harper parçaları ayağıyla tekmeleyerek göz önünden çekmek üzere döndü –süpüremeyecek kadar acelesi vardı– ama sonra duraksadı.

Kafa pek çok iri parçaya ayrılmıştı. Suratın bir yarısı budalaca bir hayretle ona ağzı açık bakmaktaydı. Parçalar arasında dürülerek silindir haline getirilmiş ve üstüne kalın lastikler geçirilmiş bir stenograf defteri de vardı.

Harper defteri yerden aldı, lastikleri çıkardı ve kapağa göz attı.

HAROLD CROSS'UN ÖZEL NOT DEFTERİ TIBBİ GÖZLEMLER VE KİŞİSEL GÖRÜŞLER VE YER YER ŞİİRLER

Bir müddet defterle ne yapacağını düşündü. Kampta Harold'ın ölümünden önceki haftalarda neler yazdığını bilmek isteyecek epeyce insan olmalıydı. Sonunda karar vermemeye karar verdi. Vakit yoktu. Defteri bir çekmeceye atıp dışarı çıktı.

Kaptan Amerika onu revir basamaklarında bekliyordu.

"İstersen daha başka maskelerim de var," dedi Allie, binaların arasına yerleştirilmiş oynak kalaslar üstünde önden yürürken. "Hulk, Optimus Prime ve Sarah Palin."

"Kimliğimizi gizlememiz önemli mi?"

"Sanmam. Ama öyle yaptın mı kendini daha belalı hissediyorsun. Hani korkunç palyaço maskeleriyle banka soyan tipler vardır ya? Korkunç palyaço maskeleri beni çok fena azdırır."

"Mary Poppins masken yoksa sanırım olduğum gibi gideceğim. Yine de sorduğun için teşekkürler."

Allie onu Monument Parkı'ndaki upuzun pagan kayaların arasından geçirip Aslan'ı kurban etmek için mükemmel bir yere benzeyen taş bir sunağa getirdi. Sunağın arkasındaki Peder Storey'nin sağında İtfaiyeci, solundaysa Michael ile Ben duruyorlardı. Bu görüntü ne ilginçtir ki Harper'a *Son Akşam Yemeği*'ni hatırlattı. Hatta Michael, Yehuda'nın şerrine veya korkusuna değilse de tel tel kızıl sakalına bile sahipti.

"Allie?" Peder Storey kızı takdis edercesine avucu ileri bakacak şekilde bir elini kaldırdı. "Bu işe müdahil olmayacağına dair teyzene söz verdim. Otobüse git – bu gece kamp girişinde sen bekleyeceksin."

"Mindy Skilling'le vardiyaları değiştik," dedi Allie. "Mindy sorun etmedi."

"Öyleyse eminim ki tekrar değiştiğinizde de etmez."

Allie soran gözlerle İtfaiyeci'ye düşmanca bir bakış attı. "Ben *hep* seninle gelirim. Bu ne zaman değişti? *Mike* geliyor. O benden sadece bir yaş büyük. Gözcüleri ben kurdum, o değil. Ben ilktim."

"Geçen sefer John'la beraber koşuşturduğunda teyzen Carol kazaklarından birini tutup dua ederek pencereden dışarı baktı durdu," dedi Peder Storey. "Tanrı'ya dua etmiyordu, Allie. Seni güvende tutması için

annene dua ediyordu. Ona öyle bir gece daha geçirtme. Teyzene insaf et. Ve tabii bana."

Allie gözünü İtfaiyeci'den ayırmadı. "Bu saçmalığa razı mısın?"

"Dedeni duydun," dedi İtfaiyeci. "Çek git, Allie ve beni öldürecekmiş gibi bakmaktan vazgeç. Kafamda kürek kırmak istiyorsan bunu daha sonra yapman gerekecek."

Allie en iyi ne şekilde ödeşebileceklerine karar vermeye çalışırmış gibi adama bir süre daha dik dik baktı. Sonra Michael'a doğru döndü ve *ona* yalvarmak istercesine ağzını açtı. Fakat Mike yüzünü biraz öteye çevirip gül ağacından copuyla sırtını kaşıdı ve kızı görmezden geldi.

"Canınız cehenneme," dedi Allie, sesi öfkeden titreyerek. "Hepinizin canı cehenneme."

Hemen sonra ok gibi fırlayıp ağaçların arasında kayboldu. Bir zamanlar Harper da öyle hareket edebilirdi; on altı yaşında olmayı henüz unutmuş değildi.

Peder Storey surat ekşitmeye çok benzeyen bir ifadeyle gülümsedi. "Torunum kendine has tatlı dilli, nazik üslubuyla meramını açıkça anlatabiliyor, değil mi? Bu arada annesine kıyasla Allie Storey'nin tam bir itidal abidesi olduğunu eklemek isterim."

"Tüh," dedi Ben Patchett. "El feneri almayı unuttum."

"Endişelenme, Ben," diyen İtfaiyeci sol eldivenini çıkardı. "Yanımda ışık var."

Titrek mavi alevler hafif bir poflamayla adamın elini sararak dört metre çapındaki bir alanı aydınlattı. Kayalar yamacın aşağılarına kadar canavarsı gölgeler düşürdü.

Harper sertçe yutkunan Ben Patchett'ın yanına geçti.

"Buna asla alışamayacağım," dedi Ben.

7

İtfaiyeci'nin peşi sıra şapelden uzaklaştılar ve çamların altına girdiler. Burada üzerlerinde yürünebilecek kalaslar yoktu fakat kar kırılgan olup yüzeyi donuk ve camsıydı. Yolun büyük bölümünde iz bırakmaksızın yokuş aşağı inebilirlerdi.

Yokuş aşağı mı? Sanki suya yönelmişlerdi. Bir arabaya doluşmalarını bekleyen Harper şaşırmadan edemedi.

Bir ara ayağı karın ışıltılı yüzeyini delip geçti ve Ben'den tarafa sendeledi. Ben ona destek oldu, sonra kolunu onunkine taktı.

"Bırak yardım edeyim," dedi adam. İtfaiyeci'nin sırtına kaçamak bir bakış atıp homurdandı. "Seni yanımıza almak delilik."

Cebindeki biçimsiz bir kütle Harper'ın koluna baskı yapınca genç kadın kaşlarını çattı. Parmaklarını Ben'in mont cebine soktu ve orada bir altıpatlar buldu: ceviz ağacından pürüzlü kabza, çelik horoz.

Harper kolunu onunkinden ayırdı.

Ben ufak bir tebessümle kadına göz attı. "Cebimde bir silah mı var, yoksa seni gördüğüme çok mu sevindim sorman gerekirdi."

"Onu neden yanına aldın?"

"Bu da sorulacak soru mu?"

"Pardon," dedi Harper. "İnsanlara yardıma gittiğimizi sanıyordum, onları vurmaya değil."

"*Sen* yardıma gidiyorsun. Ben gözde hemşiremin kampta sağ salim dönmesini garantilemek için bu yolculuğa katıldım. O iki adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Neden hapsedildikleri de dâhil. Belki bir çift suçlu uğruna senin canını tehlikeye atmanın John Rookwood için sakıncası yoktur ama benim için var." Yüzü kızaran Ben bakışlarını kaçırdı. "Şimdiye kadar sana ne kadar çok değer verdiğimi anlaman gerekirdi, Harp. Başına bir şey gelirse – üf."

Harper adamın kolunu tutup hafifçe sıktı. Bu hareketinin *Tanrım, çok azdım, bir ara cidden düzüşmeliyiz* olarak değil de *Önem verdiğin için teşekkürler* diye algılanmasını umuyordu. Tecrübeleri ona sevişme teklif ediyormuşsun gibi bir izlenim vermeksizin bir erkeğe sevgi ve şefkat göstermenin çok zor olduğunu öğretmişti.

Ben gülümsedi. "Zaten teşkilat yönetmelikleri bir hükümlü nakleden polis memurlarının daima ateşli silah taşımalarını gerektirir. Rozetini bırakabilirsin ama zihniyeti bırakmak zordur. Hem *rozeti de* bırakmış değilim, o ayrı."

"Hâlâ sende mi duruyor?"

"Gizli görevlerde kullandığım şifre çözücü yüzüğümün ve takma bıyığımın yanında tutuyorum." Omzuyla genç kadını şaka yolu dürttü.

Kar ay ışığında çelik mavisi, bakır-kalay arası bir renge sahipti.

"Bazen onu tekrar takmayı bile düşündüğüm oluyor," diye itiraf etti Ben.

"Sahte bıyığı mı?" Harper adamın yüz hatlarını inceledi. "Sanırım çok hırpani gözükmezsin. Bıyığa uygun bir yüzün var."

"*Hayır*. Rozetimi. Kimi zaman biraz kanunun bu topluluğa iyi geleceğini düşünüyorum. Veya en azından biraz adaletin. Mesela etrafta gezinip yiyecek ve takı taklavat aşıran şu kızı düşün. Ortaya çıkıp yaptıklarını itiraf ederse –veya biz onu yakalarsak– sorun *gerçekten* çözülmüş olacak mı? Peder Storey'nin dediği gibi öpüşüp barışarak konuyu kapatacak mıyız?"

"Belki bir hafta patates falan soyabilir."

"Veya üç ay bir yere hapsederek ona bir ders veririz. Nereye hapsedebileceğimizi dahi biliyorum. Kafeteryanın altında ilçe hapishanesindeki bir hücreyle hemen hemen aynı büyüklükte bir derin dondurucu var. Oraya bir karyola atıp–"

"Ben!" diye çıkıştı Harper.

"Ne? Donacak hali yok ya. Orası muhtemelen kilisenin mahzeninden daha sıcaktır. Elektrikler aylardır kesik."

"Bu iğrenç bir fikir. Çürük et kokan bir odada hücre hapsi. Hem de bir-iki kutu süt için, öyle mi?"

"Ve de *Portatif Anne*."

"*Portatif Anne*'yi siktir et."

Ben irkildi.

Peder Storey ile Michael Lindqvist önlerinde aheste aheste yürüyorlardı. Peder Storey bir elini Mike'ın sırtına atmış bir şeyler söylüyordu. Mike ilerlerken çomağını bir çitin tahtalarına sürterek koşturan bir çocuk misali copunu ara sıra bir ağaç gövdesine vuruyordu. Ben onları bir süre izledi, sonra başını iki yana sallayıp alaycı bir homurtu çıkardı.

"Mike'ın yerinde olsaydım Kamp'tan çıktığıma sevinir ve geri gelmekte acele etmezdim. Buradayken daha büyük bir tehlike içerisinde."

"Kimden?" diye sordu Harper.

"Allie'den. Kız pek asabi. Onunla bozuşmak istemezdim."

"Sence Michael kendisine arka çıkmadı diye kızmış mıdır?"

"Özellikle de şapelden önce yaptıkları düşünülürse. İkisini ormanın sınırındaki bir çamın arkasında bir daha asla kavuşmayacaklarmış gibi öpüşürken gördüm. Allie'nin babası olsaydım... Ama değilim ve herhalde artık ikisine de çocuk denemez."

"Bir ilişkileri olduğunu bilmiyordum."

Ben elini salladı. "Bir darılıp bir barışırlar. Anlaşılan yine barışmışlar." Kendi sözüne gülümsedi. Yeniden konuştuğunda sesi alçak ve yumuşaktı. "Hırsızı derin dondurucuya kapatarak ona iyilik etmiş bile olabiliriz. Bunu anlamıyorsun, çünkü herkesin kendin kadar temiz kalpli olduğunu sanıyorsun. Peder Storey de anlamıyor. Sen ve o bu açıdan bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

"Hapse atmanın nesi iyilik?"

"O sayede öldürülmekten kurtulur. Öyle bir şeye cezadan çok koruma amaçlı gözaltı denebilir."

Harper itiraz etmek için ağzını açtı, sonra Allie'nin hırsızı bulup dilini kopartmak yönündeki sözlerini anımsadı. Ağzını kapatıp sessiz kaldı.

İskelenin yanına dalgalı denizde yükselip alçalan üç kano bağlanmıştı. İtfaiyeci yanan sol elini indirdi ve itfaiyeci ceketinin içine sokup alevleri söndürdü.

"Yolun geri kalanını sudan gitmek daha güvenli ve hızlı olur." İskelenin ucundaki kanoya yerleşip halliganını kanonun dibine koydu.

Ben kaşlarını çattı. "Şey, John? Yanlış mı sayıyorum, yoksa en az bir kano eksiğimiz mi var? İki kişiyi kurtaracağız, değil mi? Öyleyse... onları nereye koyacağız?"

"Onların sığacağı kadar yeriniz olacak. Ben kanoyla dönmeyece-

ğim. Başka bir ulaşım aracı ayarladım." İtfaiyeci halatı çözüp kanoyu Atlantik'e itti. Harper taşıtın suya epeyce gömülmesine bakarak halligan çubuğunun gerçekte ne kadar ağır olduğunu merak etti.

Ben diğer kanolardan birini işaret etti. "Harper, teknelerden pek anlamam. İstersen sen yön ver, ben de–"

"Aslına bakarsan," dedi Peder Storey, "Hemşire Willowes'la konuşmak istediğim özel bir tıbbi mevzu var. Umarım sakıncası yoktur?"

Ben için sakıncası *vardı* – yüzünde bir an için neredeyse gülünç denebilecek kadar bariz bir hüsran belirdi. Fakat kafa sallayıp diğer kanolardan birine bindi. "O zaman gittiğimiz yerde görüşürüz. Buzullara dikkat edin."

Harper halatı çözerken Peder Storey dikkatle kanolarının ön tarafına yerleşti. Kendilerini suya iterlerken Harper gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Hava o kadar temizdi ve o kadar yoğun bir deniz kokusuna sahipti ki kısa bir süreliğine başı döndü.

"Okyanusu oldum olası sevmişimdir," diye omzu üzerinden konuştu Peder Storey. "Belki biliyorsundur, kampın neredeyse on iki metrelik bir yelkenli teknesi var. John'un adasında bekliyor. O kadar büyük ki – ah, şuna bir bak!" Sular damlayan küreğiyle suyun ilerisini işaret etti.

Allie elinde bir kürekle İtfaiyeci'nin kanosunun önündeydi. İskeleden on beş - yirmi metre uzaklaştıkları anda doğrulup oturmuştu.

"John'un kıyıdayken ona ne dediğini hatırlıyor musun? 'Kafamda kürek kırmak istiyorsan bunu daha sonra yapman gerekecek," dedi Peder Storey, biraz Paul McCartney'nin *Yellow Submarine* şarkısındaki sesine benzer bir sesle. İtfaiyeci taklidi hiç de fena değildi. "'Kürek!'" diye İngiliz aksanıyla yineledi. "Hah! Allie'ye kanoya bineceğimizi, önden gidip bizi bekleyebileceğini söylüyordu. Eh, armut dibine düşer. Annesi Sarah'ya da hiç söz geçiremezdim."

Onlar küçük limandan çıkarlarken köknarlarla dolu sahil şeridi her iki yanlarında kayıp gitti.

"Canını sıkan ne, Peder? Kendini iyi hissetmediğini söyledin."

"Aslına bakarsan konuşmak istediğim özel bir tıbbi mevzu olduğunu söyledim. O mevzunun benimle bir ilgisi olduğunu söylediğimi sanmam. Ben iyiyim. Kalbim biraz kırık, o kadar. Bunun için bir tedavin yoktur herhalde?"

"Var tabii. İki çikolata ye ve sabahleyin beni ara. Galiba Norma Heald mutfakta birkaç tane Hershey's Kisses* bulunduruyordu. Sana bir reçete yazdığımı söyle de versin."

Yaşlı adam gülmedi. "Birini kamptan atmam gerekecekmiş gibi gözüküyor. Hiç kimsenin affetmeyeceği bir insanı nasıl koruyabilirim çözmeye çalışıyordum. Sanırım onu yolcu etmek tek umut. Burada kalması halinde kampın ona yapacaklarından korkuyorum." Harper'a göz atıp azıcık gülümsedi. "Onları ne zaman hep birlikte şarkı söylerken ve ışıldarken görsem bir linç kalabalığı kurmaları halinde neler olacağını merak etmişimdir. Sence Ejderpulu bir linç kalabalığından da bir koro kadar hoşlanır mı? Bence hoşlanır."

* ABD'de çok satılan bir çikolata. *—çn*

8

Hırsızın kim olduğunu biliyor, diye aklından geçirdi Harper. Bu düşünce keskin bir elektrik akımı, bir raptiyeye basmanın zihinsel karşılığı gibiydi.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordu Harper.

Yaşlı adam kanonun pruvasından ileriye süzdü. "Bahsettiğim kişi asla kendi isteğiyle ayrılmaz. Mecbur kalırsan ona bir şey tatbik edebilir misin? İsterik birini yatıştıracak bir ilaç? Kendisine veya... başkalarına tehlikeli olmasın diye?"

Harper'ın konuşmalarını beklediği konu her neyse bu olmadığı kesindi.

"Malzemelerim arasında yeteri kadar güçlü bir şey yok. Doğrusunu istersen, Peder–"

"Keşke bana öyle demesen," karşılığını verdi yaşlı adam, ani bir buruklukla. "Hiçbir kilise tarafından yetkilendirilmedim. O unvanın kullanılmasına asla izin vermemeliydim ama egomu tatmin ediyordu. Eskiden Massachusetts'teki bir anaokulunda Hıristiyanlık etiği ve tarihi öğretirdim. Hayaller âleminde yaşayan bir morukken Beş ay içinde Yeni Din'in papası olup çıktım. Bana böyle bir ilgiye direnebilecek birini göster, ben de sana *gerçek* bir aziz göstereyim."

"Hadi ama, *Peder*. Birinin seni bu şekilde küçümsediğini duysam kafasında sert bir şey kırarım. Tüm o insanlara umut verdiğinin farkında değil misin? *Bana* umut veriyorsun ve bu yaptığın Noel ışıkları gibi parlayan insanlarla dolu bir kilise kadar sihirli bir şey. Çocuğumun doğumunu görecek kadar yaşayabileceğime inanır oldum ve bunu sen, şarkılar, etrafında toplanmış tüm o harikulade insanlar sağladığınız."

"Ah. Çok yüce gönüllüsün, Harper. Ama şunu sakın unutma: Sizi harikulade kılan ben değilim. Sizi bulduğumda zaten öyleydiniz."

Bir burnun etrafından dolaşıp açık sulara çıktılar. Yaprakları dökülmüş cılız ağaçlarla ve kayalarla kaplı sarp bir tepenin bulunduğu kıyı on beş metre uzaktaydı.

"Soruna dönmek gerekirse elimde işe yarar bir yatıştırıcı yok. Bir ameliyat yapmam gerekirse Tanrı yardımcımız olsun. Kamp'ın ecza dolabındaki en güçlü ilaç Advil. Ama daha etkili bir şey olsaydı bile birini cezai tedbir amacıyla uyuşturmaya yanaşmazdım. Ben öyle şeyler yapmam. Hasta insanlara yardım ederim, hepsi bu."

"Bahsettiğim kişi *zaten* hasta. Ve sen sormadan önce hayır, ismini paylaşmak istemiyorum. En azından nasıl adımlar atılacağını kesinkes kararlaştırana dek."

"Sormayacaktım ki." Harper yaşlı adamın isim vermekten kaçındığını çoktan fark etmişti.

Peder Storey susup bir müddet kafa patlattı. "Martha Quinn'in adası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Radyo yayınını duymuş birini tanısaydım bu konuda çok daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum."

"Harold Cross bir keresinde onu duyduğunu iddia etmişti," dedi Peder Storey. "Ayrıca Lubec'teki biriyle mesajlaşıyordu. Belki biliyorsundur, Augusta yanıp küle döndüğünden beri Maine'in başkenti orası."

"Harold, Lubec'te olduğunu *söyleyen* biriyle mesajlaşıyordu," dedi Harper. "Harold'ı hiç tanımadım ama anladığım kadarıyla biraz saf biriymiş."

"Sana tamamen katılıyorum," dedi Peder Storey. Sesinde yine karakterine hiç yakışmayan o alaycı, asabi burukluk vardı.

Harper kanonun altındaki okyanusu, onun belli belirsiz çekişini hissedebiliyordu. Kürek çekmeyi bırakırlarsa akıntı onları alıp doğuya sürüklerdi. Yarım saatte Portsmouth'taki, bir saatte de belki New Hampshire sahilindeki tüm ışıklarını görebilecek kadar açılırlardı. Bir saatten sonraysa hiçbir ışık göremeyecek kadar uzaklaşmış olurlardı.

"Korkarım birini kamptan göndermemiz gerekecek. Bir kadını," dedi Peder Storey. "Bu olduğunda da... eh, ne kadar saplantılı olursa olsun birini yalnız başına sürgün edemem. Eninde sonunda bir Ölü Yakma Timi'nin eline düşer. Hayır. Sanırım ben de onunla beraber gideceğim. Belki John'un adasındaki büyük yelkenli tekneyle. Ben ve Don Lewiston. Martha Quinn'i aramaya çıkabiliriz."

"Peki kampla kim ilgilenecek?"

"John. Bu işin altından kalkabileceğine güvendiğim tek kişi o."

Burnu geride bırakıp yirmi beş metreden daha geniş olmayan, her iki yanında evler ve direkt suyun üstüne inşa edilmiş teraslar bulunan dar bir halice girdiler. Tam önlerinde daha ilerideki küçük körfez girişinin üstünden geçen kısa bir köprü vardı.

Köprünün altından geçerlerken nefesleri yukarıdaki paslı demir iskelette çınlayan metalik yankılar üretti. Harper nereye geldiklerini ancak o zaman anladı. Az sonra da karşısında South Mill Göleti'ni buldu. Sukabağı biçimli su kütlesinin bir yanında bir park, diğerindeyse... Portsmouth Emniyet Müdürlüğü göze çarpıyordu.

Göletin etrafındaki çoğu bina karanlıktı fakat emniyet müdürlüğünün ve yanındaki otopark maç gecesindeki bir futbol stadyumu gibi aydınlatılmıştı. Harper oturduğu yerden otoparkta iki büyük çöp yığınının yandığını görebiliyordu. Her bir yığın neredeyse yedi metre yüksekliğindeydi. Harper neyi ortadan kaldırdıklarını merak etti – hastalıklı giysiler mi? İtfaiye yakınlara park etmiş birkaç yangın söndürme aracıyla yangını kontrol altında tutuyordu. Harper ateşlerin çevresinde itfaiyeci kasklı ve ceketli birkaç kişinin gezindiğini gördü. Yanan yığınlardan çıkan meşum dumanlar gece göğüne yükselerek yıldızları örtüyordu.

İtfaiyeci emniyet müdürlüğüne doğru kürek çekmeye başladı.

"Ah, John," deyip iç geçirdi Peder Storey. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Gölet bir futbol sahasından daha büyük değildi ve tam önlerindeki bir şoseyle ikiye ayrılmıştı. Kanoları taşımaksızın şoseden diğer taraftaki suya geçmenin bir yolu yoktu. Harper, İtfaiyeci'nin onları nerede sudan çıkarmaya niyetlendiğinden emin değildi ama öyle veya böyle yakında karaya ayak basacaklardı.

Harper öne eğilip fısıldadı. "Kampa döndüğümüzde tekrar konuşuruz. Ama elbette sana elimden geldiği kadar yardım edeceğim. Uygun ilaçları bulursam sen hırsızla yüzleştikten sonra onu uyuşturmayı kabul edebilirim... ama sadece son çare olarak. İşin o noktaya varacağına inanasım gelmiyor. Sen ve Carol bu kişiyi bir kenara çeker de ona şapelde bahsettiğin empatiyi ve anlayışı gösterirseniz... eh, kamptaki herhangi birinin buna tepkisiz kalabileceğini düşünemiyorum."

Tom Storey başını çevirip meraklı gözlerle ona baktı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Akıl ermez bir bilmece sorulmuş gibi dudaklarında bir soru şekilleniyordu. Harper bunu tuhaf buldu. Daha açık veya net konuşabileceğini sanmıyordu. Yaşlı adama neyi anlamadığını sormak istedi ama vakit yoktu. İtfaiyeci onları şosenin yakınında karaya çıkarıyordu. Harper küreğiyle işaret etti ve Peder Storey kafa sallayıp önüne döndü. *Daha sonra,* diye aklından geçirdi Harper, daha sonra diye bir şeyin olmayacağını aklından bile geçirmeksizin.

En azından Peder Storey için.

9

Banket, bir kum şeridinden yükselen yontulmamış granit bloklardan inşa edilmişti. Kano sığlığa çıkarken surat ekşittirecek kadar yüksek bir gıcırtı çıkardı. Ben onlarınkini diğer ikisinin yanına çekmek için hazır bekliyordu.

İtfaiyeci parmağıyla şoseyi göstererek Allie'nin omzunu sıktı. Kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kafa sallayan Allie başını aşağıda tutarak daracık kumsal boyunca ilerlemeye başladı.

"Allie nereye gidiyor, John?" diye bir fısıltıyla sordu Harper.

"Kurtarmaya geldiğimiz adamlar şosenin öteki tarafındalar ve onlara görülmeden ulaşmanın tek yolu *şuradan* geçmek."

Tekrar işaret etti ve Harper bu sefer şosenin altındaki bir drenaj borusunun ucunu gördü. Met zamanlarında borunun ağzı suyun altında kalacaktı ama şu an için neredeyse kuruydu. Allie eğilip girişi tıkayan ölü dalları ve paslı bira tenekelerini çekmeye başladı.

"Bir çift suçlunun peşinden on altı yaşında bir kızı mı gönderiyorsun?" diye sordu Ben. "Biri Allie'yi saçından tutup borudan dışarı çekerse ne olacak?"

"Allie'nin tutulacak bir saçı yok, Ben. Ayrıca işini iyi biliyor. Birilerini zor bir durumdan kurtarmama daha önce de yardım etti," dedi İtfaiyeci.

Sözlerinin ardından elini kanosuna soktu. Metalik bir çınlama duyuldu. Elini çıkardığında halliganını tutuyordu.

"Sana güveniyorum, John," dedi Peder Storey. "Allie'nin güvende olacağına söz ver yeter."

"Kampta kalıp Norma Heald'la beraber örgü örseydi bile öyle bir söz veremezdim, Tom. Ama şosenin diğer tarafındaki iki adamdan

korkmuyorum. Onlar yakalanmak değil, buradan kurtulmak istiyorlar."

"O boru epey küçük gözüküyor," dedi Michael. "Allie'yi takip edebileceklerinden emin misin?"

Allie o sırada girişi kısmen tıkayan paslı bir market arabasıyla cebelleşiyordu.

"Edemeyeceklerinden eminim," dedi İtfaiyeci. "Biri Boris Karloff kadar uzun boylu. Diğeri de bir mandayla aşağı yukarı aynı cüssede. Allie'nin peşinden boruya girmeye kalkarlarsa şimdikinden bile daha beter köşeye sıkışırlar. Hayır, görülmeyecekleri bir anda şosenin üstünden geçmeleri gerekecek. Ben, Michael, Peder: siz onlara yardım etmeye hazır olun. Ne kadar iyi yürüyebileceklerini bilmiyorum."

"Şosenin üstünden geçmeleri gerekecek de ne demek?" diye sordu Ben. "Buna ne zaman fırsat bulacaklar ki?"

İtfaiyeci kendini yukarı çekmek için halliganın kazma ucunu kullanarak şosenin sarp banketini tırmandı. Cevap vermek için arkasına göz atıp fısıldadı. "Çığlıklar başladığı zaman."

Duvarın tepesine ulaştı, yüz hatları ateş ışığında bronza çalarak otoparkın kenarında biraz bekledi, ardından halliganını omzuna dayadı ve ıslık çalarak uzaklaştı.

"Size de kendinizi aptal gibi hissettirmiyor mu?' diye ortaya sordu Ben. "Bana kendimi hep aptal gibi hissettiriyor."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Harper.

"Sanırım bekleyeceğiz," dedi Ben. "Ve bir terslik çıkıp çıkmayacağına bakacağız."

İtfaiyeci gideli çok olmamışken –ıslığının güçlü, kolay duyulur sesi daha yeni kaybolmuşken– Allie miyavlamaya benzer bir dehşet çığlığıyla drenaj borusundan geri kaçtı, tökezledi ve suya kıçüstü düştü.

"Pek beklememiz gerekmedi," dedi Michael.

10

Allie'nin yanına ilk ulaşan Harper kızın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ne var?" diye fısıldadı genç kadın. "Ne oldu?"

Allie başını iki yana sallarken gözleri Kaptan Amerika maskesinin deliklerindeki parlak noktalardan ibaretti.

Harper kızın etrafından dolaştı ve drenaj borusunun girişinde çömeldi. Oraya, erişim mesafesinin hemen dışına bir çamur, dal parçası ve yaprak yığını –kabarık, dikenli bir kütle– sıkışmıştı.

Yığın yükseldi, hareketlendi ve yan döndü.

Bu bir hayvandı. Boruda kahrolası bir hayvan, korgi köpeği ebatlarında bir kirpi vardı.

Harper altmış santim uzunluğunda, ucu çatallı bir dal parçası tespit etti. Dalı kirpinin ilerisine kadar uzatmayı ve onu kendine doğru çekerek borudan çıkarmayı akıl etti. Fakat dalın çatallı ucu kirpinin böğrüne battı. Dikenler titreşti. Kirpi homurdandı ve borunun daha da içine çekildi.

Harper dönüp Allie'ye baktı. Michael kızın yanına koşup ceketini onun omuzlarına sarmıştı. Suya düştüğünde kot pantolonu sırılsıklam olan Allie şiddetle titriyordu. Titriyordu... ve kasvetli bir panikle drenaj borusunu süzüyordu. Harper şimdiye dek Allie Storey'de en ufak bir korku izine rastlamamıştı ve *bir şeyin* kıza tesir edebildiğini görmek bir açıdan huzur vericiydi.

Harper kızı suçlayamazdı. Tombul, kızgın bir kirpiyle beraber doksan santim çapındaki bir boruya girme fikri korkunç, neredeyse düşünülemezdi.

O yüzden hiç düşünmedi. Harper emekleme pozisyonu aldı ve suratını boruya soktu. Burnuna çürüyen çöplerin ve sıcak bir memelinin pis kokusu çarptı.

"Sen ne halt yiyorsun?" diye sordu Ben. "Of, Harper. Of, öyle yapma. Oraya girme. Bırak ben–"

Fakat adam elini ona uzattığında Harper kolunu silkip kurtardı ve omuzlarına kadar boruya girdi. Ben bir seksen iki boyundaydı ve doksan kilodan daha ağırdı. Drenaj borusuna sığma ihtimali, Allie'nin sığlığa fırlatıp attığı market arabasınınki kadardı.

Öte yandan Harper genç kızdan sadece biraz daha uzun, belki yedi kilo daha ağırdı. İçlerinden biri o boruya girecekse bunu başka birinin yapamayacağını biliyordu. Yine de işi zordu. Daha şimdiden duvarların omuzlarını gövdesine bastırdığını hissedebiliyordu.

Fakat sonra hamileliğinin ikinci çeyreğinde ve Allie'den büyük ihtimalle *15 kilo* daha ağır olduğunu hatırladı. Buraya sıkışıp kalacak kadar şişmanlayıp şişmanlamadığını merak etti. Geri gitmeyi düşündü, sonra kıvrılarak otuz santim daha ilerledi.

Kirpi kıpırdanmaktan vazgeçip yan dönmüştü ve onun yaklaşmasını seyrediyordu. Harper hayvanı dal parçasıyla yeniden dürttü ve kendisine dönük olan göz sanki hiddetle parladı. Göz bir kehribar damlasında donmuş kanla aynı renkteydi. Kirpi tısladı ve borudan aşağı ufak ufak ilerledi.

Harper sarmal oluklar üstünde emekleyerek kirpiyi takip etti. Mesafenin belki üçte birlik kısmını kat etmişken kalçaları boruya takıldı.

Kendini kurtarmak için ileri yüklendi ama yerinden kıpırdayamadı. Kurtulacağına duvarların daha bir daraldığını hissetti. Geri gitmeye çalışınca onu da beceremedi ve aklına Jakob'la geçirdikleri son gecede şarap şişesinin ağzına sıkışan o tıpa geldi.

Kirpi tereddüde kapıldı ve ona soğuk bir merakla bakar gibi gözüktü: *Ne oldu? Bir sorun mu var? Yoksa sıkıştın mı? Belki hareket etmek için bir dal parçasıyla azıcık dürtülmen gerekiyordur.*

Harper'ın ellerinin arasından akan su buz gibiydi ve paslanmaz çelik duvarlar kırağı kaplıydı. Yine de Harper'ı ansızın sıcak bastı. Isı böğründen başlayarak köprücük kemiklerinin yarattığı hazneye doğru gezindi. Bu bir insanın bazen tedirgin bir anda hissettiği türden alelade bir sıcaklık değildi. Harper soyulmuş deriye böcek spreyi sıkılmasını andıran *bu* hisse fazlasıyla aşinaydı. Yine sert bir nefes aldığında burnuna duman kokusu çarptı. Koku, tavada yanan akçaağaç çeşnili domuz pastırması gibi tatlı ama iç bayıltıcıydı.

Koku senden geliyor, diye içinden geçirdi ve aşağı baktığında ellerinin üstündeki dantelimsi Ejderpullarından soluk bir duman sızdığını gördü.

Sana söylemiştim, dedi kirpi, Jakob'un sesiyle. *Planladığımız gibi beraber ölmeliydik. Öylesi bunun gibi karanlık bir delikte yanarak can vermekten daha iyi olmaz mıydı? Telaş etmeden, acı çekmeden kollarımda uyuyakalabilirdin. Onun yerine burada kızaracaksın ve çığlıkların polisi başınıza toplayacak. Allie'yi, Peder Storey'yi, Ben'i ve Michael'ı yakalayacaklar. Onlara kumda diz çöktürecekler ve kafalarına birer kurşun sıkacaklar. Ve tüm bunlar senin suçun olacak.*

Harper tekrar yüklendi. Boru onu bırakmadı.

Genç kadın dumandan yaşaran gözlerini kırpıştırdı. O zaman insanı öldürenin ateş olmadığını anladı. İnsanı öldüren dehşet veya belki de teslimiyetti. Bir yere sıkıştığını ve kendini kurtaramayacak kadar güçsüz olduğunu yılgı ve utançla fark ettiğin andı. Ejderpulu bir mermiydi ama tetiği çeken parmak korkuydu.

Soluğu boğazına takıldı. Kirpinin herhangi bir fikre kapılmasına fırsat vermeden onu dal parçasıyla dürttü ve yaratığın ağzından boğuk bir cıyaklama koparttı. Kirpi öncekinden de hızlı bir şekilde ilerleyerek uzaklaştı.

Harper artık bedeninden yükselen dumanlar sebebiyle borunun diğer ucunu göremiyor, dumandan neden boğulmadığını bilmiyordu. Öksürmeye hazırlanarak derin bir nefes aldı ve, *Şarkı söyle*, diye aklından geçirdi. *Söyle gitsin.*

"*Dandini dandini dastana, danalar girmiş bostana,*" diye çatlak, kısık bir sesle fısıldadı ve derhal sustu.

Bir kirpiyle beraber bir boruya sıkışıp kalmak yeterince kötüydü ama bunu bir deliyle yapmak daha da beterdi – o deli kendisi olsa bile. Kendi sesinde duyduğu çaresizlik Harper'ın sinirlerini iyice bozdu.

Bedeninden yepyeni bir kimyasal ısı dalgası geçti. Kafa derisinde sanki sıcak solucanlar gezindi. Burnuna pişerek kıvrılan saçlarının kokusu çarptı ve borudan çıkabilirse Allie tarafından kafasının kazınmasına izin vereceğini düşündü. Ama borudan çıkamayacaktı, çünkü şarkı söylemenin hayatını kurtarabileceği fikri tamamen yalandı. İngiliz çocuklar Alman bombardımanı sırasında birbirlerine şarkı söylemelerine rağmen çatı yine de üzerlerine çökmüştü. Harper'ın kendi

sesinin asla bir önemi olmamıştı. Tom Storey'nin imanı, boş bir dolaba edilen bir duaydı.

Genzi dumandan yanıyor, burun deliklerinden beyaz bulutlar püskürüyordu. Harper hissetmek için kendisine müsaade ettiği her umut ânından nefret ediyordu. Şarkılara eşlik ettiği için kendinden nefret ediyordu. Onları başkalarıyla beraber söyledi, *başkalarına* söylediği için—

Başkalarına şarkı söylemek, diye aklından geçirdi. Ahenkle şarkı söylemek. Peder Storey önem taşıyanın şarkı değil *ahenk* olduğunu söylemişti. Ve tek başına ahenk yaratamazdın.

Harper yine dumandan sulanan gözlerini kırpıştırdı. Yüzü yaşlardan yapış yapıştı. Yumuşak, titrek bir sesle tekrar şarkı söyledi. Zihni kendi içine, rahminde bir yumruk gibi oturan cana çevriliydi.

"*Sudaki mumun olacağım*,"* sözleri çıktı ağzından. Bu sefer Julie Andrews'tan değil Helen Reddy'den bir şarkı seçmişti. Aklına ilk o gelmişti ve borunun içinde hafifçe yankılanan sesini duyar duymaz kahkahalarla gülmeye yönelik ani, yarı isterik bir dürtüye kapıldı. "*Yanacak daima sana duyduğum sevgi.*"

Duyguyla titreyen sesi fevkalade detoneydi ama neredeyse daha ilk sözcükten itibaren Ejderpulları loş bir altın sarısı ışıkla zonklayıp parlamaya ve tenindeki kimyasal ısı hissi azalmaya başladı. Aynı anda bebek sanki karnında belli belirsiz kıpırdanarak bir vida gibi döndü ve Harper'ın aklından, *Sana ne yapacağını gösteriyor. Bebeğin ahenk içinde*, düşüncesi geçti. Bu son derece saçma bir fikirdi ama borunun burgulu olukları doğrultusunda kalçalarını döndürünce yerinden kıpırdadı. O kadar ani bir şekilde serbest kaldı ki başını çarparak yankılı bir gong sesi çıkardı.

Harper bir duman tünelinde emekledi. Ciğerleri orada olmayan oksijeni bulmak için çabalasa da ne başı döndü ne de kendini bayılacak gibi hissetti. Hatta bitkin, fısıltılı bir teraneyle bebeğe söylediği şarkıyı bile kesmedi.

Başını eğerek yaşlardan arındırmak istediği gözlerini kırpıştırdı. Tekrar ileri baktığında kirpiyi tam önünde buldu. Birbirlerine o kadar yakındılar ki neredeyse bir elini hayvanın üstüne koyacaktı. Dikenler pelerini kabarıverdi.

Harper dalı boruya vurdu, geri çekti ve kirpiyi tekrar dürtükledi.

* Disney filmi *Pete's Dragon*'un film müziklerinden *Candle on the Water*. —çn

"Başımdan gitmezsen kıçındaki bir mum olacağım, tombalak," dedi yarı şakıyıp yarı öksürerek.

Kirpi bir kez daha ufak ufak yürüyerek ondan uzaklaştı; fakat Harper'a ondan da drenaj borusundan da gına gelmişti. Dalı hayvanın kıçına dayayıp onu boru boyunca itti. Bundan yeni bir Olimpiyat sporu bile çıkabileceğini düşündü: Kirpi körling.

Kemirgen kendi türü için koşma denebilecek bir sürate çıktı. Borunun sonuna vardığında tereddüt etmeyip kendini dışarı attı. Harper geceyi aydınlatan titrek turuncu ateş ışığında hayvanın hiç de o kadar büyük olmadığını anladı. Kirpi borunun içindeyken yavru bir köpek cüssesinde gözükmüştü. Ateşlerin artıp azalan parıltısındaysa dikenli bir hamsterden fazlası değildi. Kirpi genç kadına sitemkâr bir gözle dik dik bakıp yoluna devam etti. Harper bir an için hayvana ettiği muameleden neredeyse suçluluk duyacak gibi oldu. Kendisi de evinden kovulmuştu ve onun halinden anlıyordu.

Boru ağzının solundan şaşkın bir fısıltı geldi. "O da ne be?" Biri kirpiye taş attı ve zulme uğramış zavallı yaratık çalıların arasına kaçtı.

Harper kendini birkaç santim ileri çekerek borunun neredeyse kenarına geldi.

"Merhabalar," dedi alçak bir sesle.

Borunun çıkışı kararıp doldu. Gece, göğü iri kıyım bir adamın başı ve omuzlarıyla örtüldü.

Harper artık ne şarkı söylüyor ne de duman çıkarıyordu. Ayrıca son birkaç saniye içinde Ejderpulunun altın sarısı benekleri parlamayı bırakmıştı. Sporun ince, zarif dantel örgüsüyle bezeli kolları ve sırtı hafifçe sızlıyordu ama bu tümüyle nahoş bir his sayılmazdı.

"Kimsin sen?" diye sordu iri yarı adam, borunun içine bakarak.

Yırtık pırtık, kirli ve kül lekeleriyle bezeli olmasına rağmen gölgelerde donuk bir parıltı saçan havuç rengi tulumu neon kadar aydınlıktı. Adam ayı gibi bir cüsseye, köşeli ve sivilceli bir surata sahipti... fakat sarımtırak gözleri Harper'a bir profesörünkiler gibi geldi. Aslına bakılırsa o gözler neredeyse kirpininkilerle aynı renkteydi.

"İsmim Harper Willowes. Bir hemşireyim. Kaçmanıza yardım etmek için buradayım. İki kişisiniz, değil mi?"

"Evet ama – arkadaşım boruya girmeyi çoktan denedi ve sığmadı. Ve ben ondan bile daha iriyim."

"Zaten boruyu kullanmayacaksınız. Şosenin üstünden geçeceksiniz. Öteki tarafta kanolarla bekleyen dostlar var. Onlar sizi güvenli bir yere götürecekler."

"Bayan, yirmi saattir bir menfezde saklanıyoruz. İkimiz de o yolda depar atacak halde değiliz. Benim ahbap ayakta bile zor duruyor. Bizi düşündüğün için sağ ol. Cidden. Ama unut gitsin. Kanolar ister yüz metre ötede olsun ister ayda olsun, fark etmez. O otoparkta çoğu silahlı elli adam var. Saklandığımız yerden çıkıp oraya kadar koşarsak –aslında topallarsak demek daha doğru olur– tetiğe basmaktan çekinmezler."

"Koşmayacaksınız ki," dedi Harper, İtfaiyeci'nin sözlerini hatırlayarak. "Yürüyeceksiniz. Ve kimse sizi görmeyecek. Polislerin dikkati dağıtılacak."

"Nasıl dağıtılacak?"

"Görünce anlarsın," dedi Harper, çünkü böylesi hiçbir fikrinin olmadığını itiraf etmekten iyiydi.

Adam sırıtarak ağzının arka kısmındaki altın bir dişi gösterdi. Harper'ın babasının "meymenetsiz herif" diyeceği türden biriydi. "Neden o borudan çıkmıyorsun? Dışarı gel ve bizimle biraz otur, canım."

"Geri dönmem lazım. Hazır olun yeter," dedi Harper.

"O borunun diğer ucuna kadar öyle gitmeyeceksin, değil mi? Dışarı çıkıp arkana dönsen daha iyi olmaz mı?"

Kulağa ne kadar saçma gelse de Harper o âna kadar geri gitmeyi düşünmemişti ve nasıl cevap vereceğini bilemedi. Adam elbette haklıydı. Nasıl ki duman olup ortadan kaybolamazsa boruda geri geri emeklemesi de mümkün değildi; hatta duman olup kaybolma ihtimali çok daha yüksekti.

Lakin bir adım bile ilerlerse ayı gibi adamın kendisini saçlarından tutacağını, tebessümünün silineceğini ve gözlerinin donuklaşacağını hayal etmekte zorlanmıyordu. Öyle bir durumda da o ve arkadaşı ona her istediklerini yapabilirlerdi; Harper'ın bağırıp da kanunu başlarına toplayamaz, dostlarının yerini belli edemezdi. İtfaiyeci adamların yakalanmak değil kaçmak istediklerini söylemişti ve bu kadarı doğruydu. Fakat onların birer hükümlü, kendisininse yardım isteyemeyecek hamile bir kadın olduğu da doğruydu. Harper adamların tecavüz ve cinayet de dâhil canları ne isterse yapabileceklerini artık anlıyordu.

Belki borunun ortasındayken olduğundan bile daha beter bir şekilde köşeye sıkışmıştı. Geriye gitmenin bir yolunu göremiyor, ilerleyeme de cesaret edemiyordu. *Neden ona en sevdiğin müzikallerin birinden şarkı söylemiyorsun?* diye aklından geçirince gülecek gibi oldu.

Gel gör ki fazla düşünmek zorunda kalmadı; bunun çözüm gerektirmeye bir sorun olduğu anlaşıldı. Şosedeki bir şey iri yarı adamın dikkatini çekti. Ateş ışığını yansıtan gözleri korkudan şaşkına dönüp donuklaştı.

"Aaaaaa–" sesi çıktı ağzından. "Aman... *aman...*"

Harper adamın *aman tanrım* demeye çalıştığını varsaydı ama o ilk kelimenin devamı bir türlü gelmedi. Daha sonra adamın belki o an için edilebilecek en uygun lafı ettiğini düşünecekti. Yukarıdaki yolda yaşananlar yanan bir çalı* veya Beytüllahim üzerinde parıldayan meleklerle dolu bir gece göğü kadar az rastlanacak kutsal bir hadiseydi.

Yine de yolda olanları görünce Harper'ın aklına gelecek olan sözcük *Tanrı* değildi.

Şeytan daha uygundu.

---

* Tevrat'ta geçen, yandıkça yanmasına rağmen bir türlü kül olmayan kutsal bir nesne. *–çn*

11

Işık söndü. Âdeta su ile otoparktaki ateşler arasına kocaman bir siyah perde inmişti.

Mahkûmun gözleri kademe kademe açıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Harper.

Adam cevap vermeyip dalgın bir edayla başını iki yana salladı. Bir elini dizine koyup itti ve biraz çaba harcayarak dimdik doğruldu. Harper adamın bacaklarının ağrıdığını görebiliyordu. Adam onun soluna çekilerek görüş alanından çıktı. Harper bir fısıltı, alçak bir acı iniltisi ve kayaya sürten ayakkabıların hışırtısını duydu. Sonra sesler kesildi.

Hayır, kesilmedi. Uzaktan bağrışlar, şaşkın çığlıklar geldi.

Sanki tüm ışık emiliyor, suda boğuluyordu. Harper geceyi neyin böyle yuttuğunu hayal dahi edemiyordu.

Turunculu adamı görürse hemen geri kaçmayı planlayarak dışarı şöyle bir göz atma niyetiyle başını borudan çıkardı. Fakat onu bekleyen hiç kimse yoktu. Solunda düzensiz granit bloklardan inşa edilmiş, boyu iki metreye yakın bir diğer eğimli duvar vardı. İçine otopark seviyesinin altında kalacak şekilde geniş, beton kaplı bir menfez inşa edilmişti. Menfezin beton tavanının altında belki iki kişinin eğilerek saklanabileceği kadar yer vardı ama paslı çubuklar ötedeki karanlık geçide çıkan yolu tıkıyordu. Adamlar işte oraya, o daracık alana saklanmışlar ve ısınmak için dökme demir çubuklara sırtlarını verip birbirlerine sokulmuşlardı.

Harper yukarıdaki şoseye bakmak için boynunu uzattı; fakat vücudunun büyük bölümü hâlâ borunun içindeydi ve o açıdan fazla bir şey göremedi. Tek görebildiği dumandı: Fosur fosur göğe yükselen, yola ve otoparka yayılan kapkara bir duman.

Harper dizleri üstünde öne kaydı, borudan çıktı, ayağa kalktı ve şosenin üzerine alık alık baktı.

O devasa bulutun içinde Şeytan duruyordu: iki katlı bir bina yüksekliğinde, kocaman boynuzlara sahip bir iblis. Bir fırtına bulutunu andıran çalkantılı duman kütlesinin derinliklerindeki şey ateşten bir varlıktı. Elinde bir çekiç tutuyordu ve telefon direği kalınlığındaki kolunu kaldırıp o çekici kıpkırmızı yanan bir örse indirdi. Metalik bir çınlama yükseldi – Harper sesi apaçık duydu. Siyah bulutun içinde bir yerden kıvılcımlar fışkırdı. Şeytan'ın kuyruğu –ince, üç buçuk metre uzunluğunda ateşten bir kırbaç– arkasında sağa sola savruluyordu.

Siyah bulut öylesine büyüktü ki Harper artık ne emniyet müdürlüğünü ne otoparkı ne de ateşleri görebiliyordu. Şoseye yayılan dumanlar aşılması mümkün olmayan zehirli bir sisi andırıyordu.

Dumanın öteki tarafında insanlar haykırıyorlar, bağrışıyorlar, kaçışıyorlardı.

Şeytan çekicini tekrar tekrar indirerek her seferinde başka bir çınlama çıkardı. Yanan başını geriye attığında şen gözleri kıpkırmızı közler gibiydi. Profilden bakıldığında onu İtfaiyeci'ye benzetmemek imkânsızdı.

Şeytan işini bitirdi, çekicini kenara koydu ve yeni dövülmüş eserini havaya kaldırdı: ateşten bir mızrak. Saf alevden yarattığı yaba kendi bedeni kadar uzundu.

Dumanın diğer tarafındaki biri feryat etti. Harper şimdiye dek böylesine ümitsiz bir ses hiç duymamıştı. Bu kendi ruhu için korkan bir adamın çığlığıydı.

Bir dizi havai fişeğin patlaması gibi Harper'ın aklından bazı düşünceler ardı ardına geçti.

Birincisi: Bu bir gölge oyunuydu. Harper adamın bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama gördüklerinin küçük bir çocuğun eline bir el feneri tutarak yatak odası duvarına bir filin gölgesini düşürmesinden farkı yoktu.

İkincisi: Eğer harekete geçecekse *şimdi* geçmeliydi. Gösterinin uzun sürmesi beklenemezdi.

Üçüncüsü: John'un da gitmesi, gösterisini sonlandırıp oradan sıvışması lazımdı. Mahkûmların görülmeksizin şoseden ağır aksak geçmelerini sağlayacak kadar duman ve kargaşa çıkarmıştı.

Dördüncüsü ve sonuncusu: Belki John kaçıp kaçmamayı umursa-

mıyordu. Belki hiç umursamamıştı. Belki yakalanma ve ölme ihtimali kendi gözünde bir endişe değil mükâfattı.

Harper parmaklarını taş bloklar arasındaki yosunlu yarıklara soka soka yamacı emekleyerek tırmandı.

Zorlanarak yerden kalktı ve o kapkara duman bulutunun içinde doğruldu. Nefes almayacak kadar aklı başındaydı ama genzi ve burun delikleri yine de yanmaya başladı. Yere çöktüğünde işi kolaylaştı ama sadece biraz.

Harper bulutun içinde ilerledi. Ayaklarının tam altındaki asfaltı görebiliyordu ama daha fazlasını değil. Duman daha ilerisini göstermeyecek kadar yoğundu.

Harper duman duvarının öteki tarafından yeni bir ses duydu: organize, otoriter bir bağrış korosu. Pek çok adam birbirlerine seslenerek birlikte çalışıyordu.

Su sütunu Şeytan'ın yanan göğsünü hedefleyerek duman duvarını deldi. Sarsılan iblis yüzünü korumak için kollarını kaldırdı ve elindeki yaba titreşerek devasa bir halligan çubuğunun biçimini aldı.

İtfaiyeci dumanın içinde bir yerden şaşkın bir çığlık attı. Metalik tangırtılar ve çınlamalar yükseldi.

Şeytan yalpaladı, arkasına döndü ve titreşen yabasını düşürdü. Kanatlarını bedenine kapatarak kendi içine çekildi ve küçülüp gözden kayboldu.

Yangın hortumunu tutan adamlar buluta su püskürtmeyi sürdürdüler. Sıçrayan damlalar Harper'ın ilerisine yağdı. Bunlar sıcak dumanın içinde tıslarken bulut renk ve doku değiştirerek kirli ve siyahtan, nemli ve soluğa döndü. Artık dumandan ziyade buhardı.

Harper neler olduğunu anladı. İtfaiyeci'yi alt etmişlerdi, olan oydu. Sudan şahmerdan adamı yere sermişti.

Harper hiç düşünmeden dumanın daha içerlerine dalarak adamın sesinin geldiğini düşündüğü tarafa doğru koştu.

Daha başka bağrışmalar yükseldi. Sesler artık daha yakındı. Bazıları buluta giriyor, Harper'a yaklaşıyordu. Hayır – yaklaştıkları İtfaiyeci'ydi.

Harper'ın ayağı bir şeye takıldı. Metal bir çubuk tangırdayarak asfaltta kaydı ve genç kadın tökezledikten sonra dengesini sağladı. Halligan. Sisin içinde bir kıpırtı oldu. Biri öğürdü.

İtfaiyeci elleri ve dizleri üstünde titreyerek doğruldu. Kaskı uçup

gitmiş ve saçları sırılsıklam olmuştu. Omuzları seğiriyordu. Öksürüp su kustu.

"John?" dedi Harper.

Adam başını kaldırdı. Gözleri şaşkın ve mutsuzdu.

"Burada ne bok yiyorsun?" diye sordu.

Sallanarak dizleri üstünde doğruldu ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı. Öyle yapmasına fırsat kalmadan solundaki bulutlarda bir şekil belirerek dikkatini çekti.

Bir yaratık –böcek gözlü bir canavar– yalpalayarak dumanların arasından çıktı. Pusta parlayan kaygan, ışıltılı gözlere ve şişkin, çirkin bir ağza sahipti. Bunun dışında itfaiyeci ceketi ve diz boyu çizme giyen bir adama benziyordu. O siyah çizmelerden birini İtfaiyeci'nin kürek kemiklerinin arasına koyup itti ve John'u yere yüzükoyun yapıştırdı.

"Puşt," dedi canavar – bir itfaiyeci, gaz maskesi takan *gerçek* bir itfaiyeci. "Kahrolası puşt, şimdi seni yakaladım," dedi Gaz Maskeli Adam.

John elleri ve dizleri üstünde doğrulacak gibi oldu. Gaz Maskeli Adam bir ayağını kaldırıp onun kaburgalarına indirdi ve İtfaiyeci'yi tekrar yere serdi.

"Canın cehenneme, puşt oğlu puşt," dedi Gaz Maskeli Adam. "Puşt oğlu puşt... Çocuklar! *Çocuklar*, onu yakaladım! Puşt oğlu puştu yakaladım!"

Bu kez İtfaiyeci'nin böğrüne tekme atarak onu yan döndürdü.

Harper o anda John'un hücuma uğrayacağını, Gaz Maskeli Adam ve arkadaşları tarafından dövülerek öldürüleceğini açıkça anladı.

Eğilip halliganı tuttu–

–ve acı dolu bir çığlık atarak onu düşürdü. Hayretle eline baktı. Kızarmış avucunda daha şimdiden kabarcıklar toplanıyordu. Halligan neredeyse bir dağlama demirinin ateşe sokulan ucu kadar *sıcaktı*.

Çığlığı Gaz Maskeli Adam'ın dikkatini çekti. Adam kör, korkunç gözlerini ona dikip eldivenli ellerinden birini ona doğrulttu.

"Sen! Yere yat! Memeler aşağı, eller yukarı! Hemen dediğimi *yap* yoksa–"

John öfkeli bir bağrışla ayağa fırladı, kollarını Gaz Maskeli Adam'ın beline doladı ve onu yere düşürmeye çalıştı. Yapabildiği tek şey adamı birkaç adım geri itebilmek oldu. John Rookwood'dan on beş santim

daha uzun ve elli kilo daha ağır olan Gaz Maskeli Adam onu aksi yönde itmeye başladı.

Boğuşarak birbirlerinin etrafında döndüler. Gaz Maskeli Adam rakibinin kolunu tutup kıvırdı. Bir eklem iç kaldırıcı, tuhaf bir şapırtıyla çat etti. John bir dizinin üstüne düştü ve Gaz Maskeli Adam onun çenesinin altına diz atarak başını geriye savurdu. John sırtüstü devrildi. Gaz Maskeli Adam öne çıktı ve botunu İngiliz'in göğsüne koyup bastı. Kemikler çıtırdadı.

Harper montunu çıkarıp yanmış sağ eline doladı ve halliganı tekrar kaptı. Avuç dolusu kumaşa rağmen ısısını hissedebiliyor, sıcaktan eriyen naylonun kokusunu alabiliyordu.

Harper halliganı havaya kaldırdı. Gaz Maskeli Adam döndü, ayağını John'un göğsünden kaldırdı ve kollarını iki yana açarak onun üstüne yürüdü. Harper halliganı savurdu ve çubuk metalik bir tınlamayla adamın kaskına çarptı. Adam bir adım daha attı ve yere yüzükoyun kapaklandı. Başından çıkan kaskı sisi bir frizbi gibi yararak uçtu. Az ileride takırdayarak asfalta düşerken yan tarafında büyük bir göçük vardı.

O göçüğü görmek Harper'ın midesini bulandırdı. Midesindeki safranın göğsünde yükseldiğini hissetti, genzinde tadını aldı. Göçüğün görüntüsü her nedense çökmüş bir kafanınkinden beterdi.

Harper neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Adamı halliganla korkutup kaçırmak istemişti, başını ezmek değil. Halliganı tiksintiyle elinden bıraktı. Çelik çubuk asfaltta biriken pis suların içine düşüp tısladı.

Daha başka bağrışlar yükseldi. Harper solunda bir diğer itfaiyecinin beyaz renkli duman ve su buharı bulutunun içinden depar attığını gördü. Adam onları fark etmeksizin geçip gitti.

İtfaiyeci –kendi İtfaiyecisi– onu dirseğinden tuttu. Adamın diğer kolu –sağ– omzundan ters bir açıda sarkıyordu. John soluklanan bir koşucu misali yüzünü ekşiterek eğildi.

"İyi misin?" diye genç kadına sordu.

Harper ona yabancı bir dil konuşmuşçasına bön bön baktı. "John! Ona – ona halliganınla vurdum."

"Gördüm! Çelik bir davula vurmuşsun gibi oldu." John hayranlıkla sırıttı.

Biri âdeta birkaç adım öteden bağırdı. John arkasına göz attı. Tekrar Harper'a doğru döndüğünde tebessümü neredeyse silinmişti. Kadını omzundan tuttu.

"Gel," dedi. "Gitmemiz gerek. Herifin ceketini çıkarmama yardım et."

Harper cesede yaklaşmaya yanaşmayınca onu bıraktı ve tek başına dumanların arasına daldı. Biraz zahmetle eğildi –geçirdiği şoka rağmen yüzünün acıyla buruşması Harper'ın dikkatinden kaçmadı– ve göçük kaskı yerden aldı. Tekrar dönüp baktığında Harper henüz kıpırdamamıştı.

"Ceketi, Willowes!" diye ona bağırdı İtfaiyeci. "Çabuk."

Harper başını iki yana salladı. Yapamazdı. Ölü adama bakması bile mümkün değildi. Kafasını ezerek birini öldürmüştü ve elinden sadece ağlama dürtüsünü bastırmak, dizleri üstüne yığılmamak geliyordu.

"Boş ver," dedi John. İlk defa Harper'a gücenmiş, hatta kızmış gibiydi. Gevşekçe sarkan sağ koluna çok dikkat ederek kendi ceketini çıkardı ve genç kadının yanına vardığında onun omuzlarına serdi. Ceketin altında elastik bir kumaştan dikilmiş siyah bir gömlek ve açık sarı pantolon askısı vardı.

Göçük kaskı durduğu yerden aldı ve gelip Harper'ın başına takmaya çalıştı. Genç kadın irkilip geri çekildi. John onun bakışlarını yerde yatan adama kadar takip etti ve nihayet anlamış gibi gözüktü.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi. "Onu öldürmedin. Bak."

Botunu Gaz Maskeli Adam'ın kulağının arkasına dayayıp hafifçe dürttü. Gaz Maskeli Adam mutsuz bir sesle cıyakladı.

"Ne kan akmış ne de beyin. O yüzden şunu tak ve *bana yardım et*," dedi. Harper bu sefer kaskın başına oturtulmasına izin verdi. John geri çekildi ve ona bakıp tekrar sırıttı. "Vay bel Tam bir itfaiyeci olup çıktın!"

Sonra da dizlerinin bağı çözüldü.

12

Harper onu yere yığılmadan önce yakaladı ve kollarını adamın beline doladı. İtfaiyeci ona yaslanıp kaldı. Durdukları yerde sarhoşça dönerlerken endişe verecek kadar şen bir ezgi mırıldandı.

"Bu ne?"

"The Hooters! *Ve dans ettik!*" dedi İtfaiyeci, neredeyse şarkı söyleyerek. "Daha güzel günlerden, asitle ağartılmış kotların ve komik saçların devrinden kalma kayıp bir hazine. Seksenlerin müziğinden hoşlanır mısın, Hemşire Willowes?"

"Eskileri daha sonra konuşsak olmaz mı?"

"Ne? *Ne?* Eskiler mi? Biri zaten kaburgalarımı tekmeledi. Şimdi de sen kalbimi söküyorsun."

"Hey!" diye biri onlara dumanların arasından bağırdı. John'un ötesine bakan Harper öncekinden bile daha iri yarı başka bir Gaz Maskeli Adam'ın üzerlerine geldiğini gördü. "İyi misiniz?"

Adam bulutların arasında onların da itfaiyeci olduğunu sanmıştı.

"Herif kaçtı! Dumanı çıkaran o puşt oğlu puşt!" diye bağırdı John. Sesinde İngiliz aksanından eser yoktu. "Bize vurup o tarafa gitti!" Harper'ın gerisini, buhar bulutunun içlerini işaret etti.

"O kahrolası puşt... *yine* o kahrolası puşt," dedi ikinci Gaz Maskeli Adam.

"Yaralımız var!" diye haykırdı John, yerde sere serpe yatan ilk Gaz Maskeli Adam'ı göstererek. "Puşt oğlu puşt, ne olacak!" Harper onun böğrüne dirsek atmak istedi ama John'un kaburgaları bunu kaldıracak durumda değildi.

"Siz ikiniz basın gidin," dedi ikinci Gaz Maskeli Adam. "Kahrolası dumandan çıkın. Ben onu götürürüm."

Harper'ın belinden tuttuğu John kolunu genç kadının omzuna attı.

Ağır aksak birkaç adım uzaklaşmışlarken ikinci Gaz Maskeli Adam peşlerinden seslendi.

"Heyl Bekleyin!"

Harper başını kaldırmadan kendini arkasına bakmaya zorladı.

İkinci Gaz Maskeli Adam yere düşmüş halliganı uzattı.

"Al şunu. Ortalıkta koşuşturan bir sürü adam var. Birinin düşüp de dizine balta yemesini istemiyorum."

"Doğru. Sağ ol," dedi Harper. "Kahretsin!" diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Metal hâlâ sıcaktı –çubuğu alırken avucu acıyla sızladı– ama yerdeki soğuk su âletin ısısını eline kumaş sarmadan tutabileceği kadar düşürmüştü. Harper çeliği kavrayıp asıldı ama ikinci Gaz Maskeli Adam tuttuğu ucu bir an için bırakmadı. Harper maskenin lenslerinden adamın kaşlarını çattığını gördü. Belki ilk kez ikisine de doğru düzgün bakıyordu. Muhtemelen *kadın* itfaiyecilerin seyrek, hem de hepsini ismen tanıyacağı kadar seyrek olduğunu düşünmüş ve ansızın Harper'ın oraya ait olmadığını anlamıştı. Az sonra halliganı çekip alacak ve onunla üzerlerine saldıracaktı.

Nemli beyaz duman etraflarında dönerek hayaletler yarattı.

İkinci Gaz Maskeli Adam halliganı bıraktı ve başını iki yana sallayarak arkasına döndü. Yerdeki adamın yanında diz çöktü.

"Hemşire Willowes," diye mırıldandı John. Harper artık gitmenin güvenli olduğunu anladı.

O, John'u dumanın içinde yürütürken itfaiyeciler birbirlerine seslenerek yanlarından koşup geçtiler.

"O adam '*yine* o kahrolası puşt' dedi," diye John'un kulağına fısıldadı Harper. "Yoksa yaratıcı kundaklama eylemleriyle geceler boyu itfaiye teşkilatını meşgul mü ediyorsun?"

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır," dedi John.

Nihayet duman bulutunun içinden otoparka çıktılar. Sollarındaki Portsmouth Emniyet Müdürlüğü'yle aralarında otuz metre bile yoktu. Dumanlar şoseyi ve arkalarındaki South Mill Göleti'ni tümüyle örten bembeyaz bir bulut duvarı gibiydi.

Buluttan çıktıkları yer otoparktaki iki ateşten birinin yakınındaydı. Alevler hiddetle ilişkilendirilmemesi mümkün olmayan bir sesle yanıyordu ve Harper ilk kez o zaman ateşin nefret edip edemeyeceğini

düşündü. Düşüncesi saçma, çocuksu olmasına rağmen bir türlü aklından çıkmıyordu.

Emniyet müdürlüğüne açılan çift kanatlı cam kapının hemen arkasında kanun adamları geziniyorlardı. Harper ile John'un çıktıkları noktanın biraz ilerisinde yuvarlak, çilli, masum bir çehreye sahip bir polis memuru duruyordu. Siyah bir pançe ve siyah lastik eldivenler takan adam onlara bakmayıp dumanı incelemekle meşguldü. Harper polisin dudaklarının sessiz bir duayla oynadığını görür gibi oldu. İyi de zaten bunda şaşılacak bir şey var mıydı? Tüm dünya yanıyordu ve bu gece nihayet ateşten krallığının başına geçmeye gelen Şeytan'a rastlamışlardı.

Harper ilk toplu ateşe baktığında yakılanın giysi olmadığını gördü. Daha doğrusu giysiler yakılmasına yakılıyordu – fakat içlerindeki insanlarla beraber. Soldaki ateş kurumuş bedenlerden, kararıp pörsümüş cesetlerden oluşan bir yığındı. Bunlar alevlerin arasında tıpkı çalı çırpı gibi yüksek sesli çıtırtılar ve ıslıklar çıkarıyordu.

Harper'ın gözüne sekiz yaşlarında ölü bir çocuğa sarılmış ölü bir kadın takıldı. Oğlanın yüzü annesinin göğsüne dayalıydı. Harper bu sahne karşısında irkilmedi. Portsmouth Hastanesi'nde yeteri kadar ölü görmüştü. Hissettiği bir şey varsa o da ikilinin –ana ile oğlun– birbirlerine sarılarak ölmüş olmasıydı. Ömrünün sonunda annene veya oğluna sarılarak can vermek bir tür lütuf sayılırdı.

"Başını aşağıda tut," diye mırıldandı John. "Yoksa seni görebilir."

"Kim?"

"Eski kocan."

Harper ilk ateşin diğer tarafındaki turuncu renkli büyük belediye kamyonuna baktı. Kum boşaltmışçasına aracık damperi kalkık, arka kapağı açıktı. Arka uçta dört veya beş ceset kalmış, bunlar nedense kayarak dışarı çıkmamıştı. Belki de donarak metale yapışmışlardı.

Jakob dirseklerini dizlerine dayamış olarak kapısı açık yolcu koltuğunda oturuyor ve Gauloise marka bir sigara tüttürüyordu. Ateşin ısısıyla kızaran yüzü terle yağlanmıştı ve bir süredir tıraş olmamıştı. Kilo kaybettiği süzgün avurtlarından ve gözlerinin çevresindeki derin çöküklerden belliydi.

Jakob karısının bakışlarını yara izli yanağına yapılan hafif bir dokunuş gibi hissetmişçesine başını çevirdi ve gözünü ona dikti. Yaraları

güzel iyileşmemiş, yüzünün yan tarafı boylu boyunca beyaz kesiklerle kaplanmıştı. Boynundaki kapkara iz –insan eli biçiminde çirkin bir yanık– daha bile beterdi.

Harper önüne dönüp oradan ayrıldı. Ona kadar saydıktan sonra tekrar göz atma riskine girdi. Başını tekrar şoseden tarafa çevirmiş olan Jakob donuk gözlerle dumana bakıyordu. Harper'ı tanımamıştı. Bu belki çok da şaşırtıcı sayılmazdı. Harper onu görür görmez tanımışsa da kendini bir yabancıya bakar gibi hissetmişti.

"Hasta değil," dedi.

"En azından Ejderpuluyla."

Harper ile John otoparkı yavaş yavaş kat ederek emniyet müdürlüğünü geride bıraktılar. Onlar ışıklardan uzaklaştıkça kalabalık seyreldi. Yine de otoparkın diğer ucu tümüyle karanlıkta değildi. İkinci ateşin bir parlayıp bir azalan ışığı alacakaranlığı kızıla boyuyordu. Islak halıların yakılmasını hatırlatan koku Harper'ın içini kaldırdı. Genç kadın bakmak istememesine rağmen kendine hâkim olamadı.

Köpekler. Köpekleri yakıyorlardı. Geceye simsiyah küller savruluyordu.

"Şu küllere bak," diyen İtfaiyeci bir kül tanesine üfleyerek burnundan uzaklaştırdı. "Ahmaklar. O adamlardan bazıları birkaç hafta içinde bu savaşta bizim tarafımıza geçecekler. Hastalığını kocana bulaştırmamış olabilirsin, Hemşire Willowes ama şansı her an dönebilir."

Harper ona soran gözlerle baksa da John'un ayrıntıya girmeye hevesli bir hali yoktu.

"Köpekleri neden yakıyorlar?" diye sordu. "Köpekler Pulu taşımıyorlar, değil mi?"

"Ortalıkta kol gezen iki salgın var. Biri Ejderpulu, diğeri panik."

"Bu yaptığın beni hep şaşırtıyor."

"Ne?"

"Akıllıca bir şey söylemek."

İtfaiyeci'nin kahkahası ince, ıstıraplı bir hırıltıya döndü. Böğrünü tutup yalpaladığında duraklamaları gerekti.

"Göğsüm sanki cam kırıklarıyla dolu," dedi adam.

"Seni bir yere oturtmalıyız. Daha ne kadar gideceğiz?"

"Şurası," diyen adam başıyla karanlığı işaret etti.

Otoparkın karşı ucuna daha başka arabalar ve kamyonetler park

edilmişti. Aralarında neredeyse seksen yıllık antika bir itfaiye kamyonu da vardı. Araç yüksek bir radyatör ızgarasına ve onun üstünde birbirine yakın duran bir çift fara sahipti.

John direksiyonun arkasına geçmeye çalıştığında dengesini kaybetti ve marşpiyeden düşmesine ramak kaldı. Harper ellerini adamın kalçasına koyarak ona destek verdi. John nefes nefese kamyonun yan tarafına tutundu. Soluk almak bile irade ve dikkat gerektiren bir işmişçesine gözleri yuvalarından uğramıştı.

Yeterince toparlandığında tekrar deneyerek siyah renkli eski deri koltuğa çıktı. Ön camın yanına takılı metal bir köşebende bakır bir çıngırak –içinde ağır bir demir tokmak olan *gerçek* bir çıngırak– asılmıştı.

Harper aracın öteki tarafına gitti ve kendini adamın yanına çekti. Koltukların arkasına bir çift paslı çelik kelepçe tutturulmuştu, halligan onlara cuk oturdu.

Motor çalıştığında Harper'a bir kamyonu değil de bir çamaşır kurutucunun içindeki çamaşırları hatırlatan bir dizi hoş geniz temizleme sesi çıkardı.

"Hemşire Willowes, rica etsem vitesi ileri ve sağa iter misin?"

John'un kıvrık sağ kolu kucağında, sol eli direksiyondaydı. Sağ bileğinin duruş şekli Harper'ın hiç hoşuna gitmedi.

"Bırak da koluna bir bakayım," dedi.

"Belki müsait bir zamanımızda," dedi adam. "Vites."

O debriyaja basarken Harper vitesi geriye taktı.

John kamyonu yavaşça koca bir meşenin gölgesinden yola çıkardı, sonra Harper'dan vitesi bire takmasını istedi. Emniyet müdürlüğünün yanından geçip otoparkı terk ederlerken kolunu camdan dışarı çıkardı ve çıngırağı *ding-ding* diye çaldı. Harper'ın aklına San Francisco'daki tramvayların olduğu eski film klipleri geldi.

Belki elli kişi onların gitmesini seyretti. Teki bile bunu garipsemiş gibiydi. Hatta bir polis memuru şapkasıyla onlara selam verdi. Harper yeniden Jakob'a bakındı ama kocası artık kamyonunda değildi ve genç kadın onu kalabalığın arasında gezinirken görmedi.

"Kendi itfaiye aracın var," dedi.

"Her köşesinde yangın çıkan bir dünyada bu ne ilginçtir ki dikkat çekmeyen bir taşıt. Ayrıca yirmi metrelik bir merdivenin ne sıklıkla işe yaradığını hayal bile edemezsin."

"Edebilirim. Ne zaman bir çocuğun yattığı hastanenin üçüncü katından kaçmasına yardım etmen gerekeceği hiç belli olmaz."

John kafa salladı. "Veya saaaaaahiden de yüksek bir ampulü değiştirmen gerekeceği. Vitesi tekrar geri çeker misin? İkiye tak – ah, fevkalade."

Ateşleri, dumanı, yanan insan ve köpek kokularını ani bir hızlanmayla geride bıraktılar.

Su kenarına ayaz bir kış gecesi hâkimdi. Saatte elli kilometreyle giden itfaiye kamyonunun içiyse buz gibiydi.

John silecekleri çalıştırarak ön camda gri kül şeritleri bıraktı.

"Iyy," dedi. "Şuna bak. Camdakiyle bile Rhode Island'ın çoğunu hasta edebiliriz."

Gecenin içinde kaçarak uzaklaştılar.

"Kül," dedi Harper. "Spor külde. Jakob o yüzden hastalanmadı. Herhangi bir dokunuşla bulaşmıyor. Külle temas etmen gerekiyor."

"Kül, mantarların üremesinde şaşırtıcı derecede yaygın bir yöntemdir. Üçüncü vites lütfen. Teşekkürler. Güney Amerika'daki çiftçiler hastalıklı bir ekini yaktıklarında hava akımı küllerin içindeki mantar sporlarını Yeni Zelanda'ya kadar taşır. *Draco incendia trychophyton* da farklı değildir. Külü içine çektiğinde onun koruduğu ve üremeye hazırladığı sporu da çekersin. Sonra bir de bakmışsın ki ciğerlerine yerleşivermiş. Dörde atar mısın – evet, mükemmel." İtfaiyeci bitkin bir tebessüm etti. "Hastalık sana bulaştığında oradaydım. Hastanenin yandığı gün. Tüm o külü soluduğunuzu gördüm ama kimseyi uyaramayacak kadar geç kalmıştım."

Bir çukura girdiler – kamyonun, sarsıntıları emen herhangi bir donanımı yok gibiydi ve yoldaki her oyuğu, çatlağı, çukuru ve yarığı hissediyorlardı. Adam inledi.

"Dünyanın geri kalanını uyarmakta geç kalmadın."

"Ne? Sporun külle yayıldığını ilk ben mi anladım sanıyorsun? Ben bir eyalet üniversitesinden uyduruk bir mantarbilimciyim. Daha doğrusu öyleydim. Sürecin Ejderpulu incelemelerinin yürütüldüğü yerlerde iyi anlaşıldığından eminim. Artık oralar her neredeyse."

"Hayır. Yayılma yöntemini anlasalardı insanları uyarırlardı."

"Belki uyarıyorlardır... ülkenin kargaşaya sürüklenmemiş ve ölüme terk edilmemiş kısımlarında. Ama görüyorsun ya, biz rüzgâr al-

tındayız. Hem de *herkesin* rüzgârı. Kuzey Amerika jet akımı her şeyi bizden tarafa savuruyor. Hastalığı bugün taşımayanlar yarın veya gelecek yıl taşıyacaklar. Bildiğim kadarıyla spor bir canlıya bulaşana kadar külde çok uzun bir süre bekleyebilir. Binlerce yıl. Hatta belki milyonlarca."

İtfaiye aracı yolun sol banketine doğru kaydı. Kaportanın kenarı bir posta kutusuna çarparak onu yerinden söktü. Harper direksiyonu tuttu ve kamyonu şeridin ortasına çekmesinde John'a yardım etti.

John kurumuş dudaklarını yalayarak dermansızca titredi. O kamyonu değil de kamyon onu yönlendirirmiş gibiydi. Direksiyona can havliyle tutunuyordu.

"Üstünde düşünürsen gerçekten de olağanüstü bir döngü. Kül bir canlıya bulaşıyor. Canlı diri diri yandığında başka canlılara bulaşacak yeni küller yaratıyor. Şu anda hastalar ve sağlıklılar var. Fakat birkaç yıl içinde sadece hastalar ve ölüler kalacak. Ejderpuluyla yaşamayı öğrenenler ve kendi korkularıyla, kendi cehaletleriyle yanıp kül olanlar."

Adam karanlığa uzanıp çıngırağı çalmaya başladı. Çınlamalar o kadar yüksekti ki Harper'ın kulakları ağrıdı, dişleri sızladı. Sapağa geliyorlardı. Harper onun yavaşlamasını istiyor, bunu *–lütfen yavaşla, John–* ona söylemeye çalıyordu ki İtfaiyeci yüzünü buruşturdu ve direksiyona abanarak Little Harbor Yolu'ndan çıktı.

İtfaiyeci aracı kampa giden karlı şeride daldı ve girişin iki yanındaki upuzun taşların arasından hızla geçti. Harper toprak yolun kenarında dikilen cılız bir kız gördü. Demek otobüste nöbet tutmakla görevlendirilen oydu. Kız John'un çıngırağını duymuş ve zinciri indirerek geçmelerine izin vermişti.

"Vitesi üçe indir, Hemşire Willowes – harika."

İtfaiye aracı yavaşlayarak tepeyi tırmanırken, John sağa sola savruldu. Harper adamı revire götürdüklerinde neler yapılması gerektiğini düşünmeye başladı. Tıbbi banda, gazlı beze, Advil'e, makasa, kırık kol için bir askıya, kompresyon sargılarına ve plastik bir cebireye ihtiyaç duyacaktı. Advil ile bandın ötesinde ne kadar malzemeleri olduğundan emin değildi. Tepeyi aştılar–

–ve yola devam ettiler. Şapel sollarından bir çırpıda geçip gitti. Lastikler yerdeki buzlu karı kaldırarak ışıltılı zerreler halinde geriye sıçrattı.

"Revir sapağını geçtin," dedi Harper.

"Revire gitmiyoruz. Bütün gece evden uzak kalamam. Yoksa ateşim söner."

"E ne olmuş? Bay Rookwood, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ezik kaburgaların var ve çıkık veya kırık bir bileğe sahipsin. Muhtemelen önkolunda veya dirseğinde de bir çatlak var. Bu aracı derhal geri çevirmen gerekiyor."

"Korkarım hiçbir şeyi geri çevirebilecek bir noktada değilim, Hemşire Willowes."

Yavaşça ilerlemeyi sürdüren kamyon sık bir köknar kümesinin içindeki bir gedikten geçerken iki yana sallanarak ağaçlara çarptı ve kayıkhanenin önüne çıktı. John zorlanarak direksiyonu kırdı ve içeri girerlerken frene bastı. Kayak ve kano raflarının yanından geçip çıplak beton platformun ortasında durdular.

Adam anahtarı çevirdi ve soğuk, sessiz karanlıkta öylece oturdular. John öne eğilerek alnını direksiyona dayadı.

"Suyun karşısına geçmem lazım, Hemşire Willowes," dedi genç kadına bakmadan. "Buna *mecburum*. Lütfen. Bana yardım etmek istediğini söyledin. Sözlerinde ciddiysen beni ait olduğum adaya geri götürmelisin."

Harper araçtan çıktı ve onun inmesine yardım etmek için öteki tarafa dolaştı.

John sağlam kolunu kadının omuzlarına attı ve Harper zar zor da olsa onu önce marşpiyele, ardından yere indirdi. İtfaiyeci'nin yüzü öyle solgundu ki karanlıkta parlıyordu. Gözleri ani bir hayretle açıldı. Harper hemşirelik günlerinde bu olaya sıkça rastlamıştı. Acı tüm şiddetiyle çöktüğü zaman yaralıyı genellikle bir sihirbazın havaya yükselmesini görmüşçesine hayrete düşürürdü.

Birbirlerine tutunarak ve ihtiyarlar gibi titrek adımlar atarak birlikte karla kaplı camsı beyaz yüzeyi kat ettiler.

Su kenarında bir sandal bekliyor, kürekleri içinde duruyordu. Kanolardan ve Peder Storey ile diğerlerinden hiçbir iz yoktu. Ama zaten gelmeleri en az bir saati bulurdu. Kanolarla South Mill Göleti'ne ulaşmaları yaklaşık o kadar sürmüştü ve giderken herhangi sisle uğraşmaları gerekmemişti.

Bir sis çökmüş ve suyun üstünü kaplayarak ufku örtmüştü. John'un

küçük adası sahilden olsa olsa yüz metre uzaktaydı (cezirde oraya kadar yürümek neredeyse mümkündü) ama şimdi Harper adayı hiç göremiyordu.

"Umarım bu havada yollarını bulabilirler," dedi genç kadın. "Ve umarım seninle geldiğimi anlamışlardır."

"Peder Storey yolu biliyor," dedi John. "Uzun yıllar çocukları bu kıyı boyunca kanolarla gezdirmişliği var. Hem de senin çocukluğundan beri – belki daha bile uzun zamandır. Ayrıca seni geride bırakmayacağımı biliyor."

Kendisi olmasaydı *onun* geride kalacağını düşünmemek Harper'ın elinde değildi.

John özenle pruvaya indi ve Harper sandalı kıyıdan itti, sonra da kıça bindi. Oturak tahtasına kurulup kürekleri kavradı.

"Çek kürekleri," dedi adam. "Bizi Lethe Nehri'nin karşısına geçir, kayıkçı. Kayıkçı kız. Kayıkçı yavru." Bir kahkaha attı. "*Allons-y!*"

Eline bir gaz lambası aldı, lambayı oturakların arasındaki zemine bıraktı, cam bacayı kaldırdı ve fitile bir fiske attı. Fitil mavi bir alevle yandı. Adam seyredildiğinden emin olmak için Harper'a göz attı. Yaralıyken bile ilgi görmeye bayılıyordu.

Kürekler kelepçelerinde takırdadı. Harper'a denize değil de göğe, akıl almaz boyutlardaki, yüzer bir bulut örtüsüne açılıyorlarmış gibi geldi. Sis ikiye ayrılarak parlak tüyler gibi pruvanın önünde dağıldı.

Harper hâlâ soluk, serin, fosur fosur sisin içinde adaya bakınırken zemine sürttüler ve sert bir sarsıntıyla durdular.

"İndiğimizde biraz kirleneceğiz ama ikimizin de çamurda boğulacağını sanmam," dedi İtfaiyeci. "Beni takip et ve bastığım yerlere bas."

Harper ona ulaşamadan önce bir bacağını dışarı attı, sonra da yanlamasına devrildi. Elinde tuttuğu lamba uçup karanlıkta bir yerde kırıldı ve söndü. John acıyla bağırdı, ardından Harper'ı hem korkutan hem de kızdıran pis, sarhoş bir kahkahayla güldü.

Harper sandaldan fırladı ve ayak bileklerine kadar gelgit çamuruna battı. Sanki buz gibi soğuk, yapış yapış bir pudinge girmişti. Balçığa bata çıka İtfaiyeci'nin yanına giderken bir botunu kaybetti. Adamı daha yüksek bir yere çıkarmak için çabalarken diğeri de gitti. Bot ıslak bir şapırtıyla ayağından emildi ve Harper yola onsuz devam etti.

O serin ve ıslak havada nemli, sert kumları yalpalayarak tırmandı-

lar. Harper ileride bir baraka, ortasında beyaz bir kapı bulunan soluk yeşil bir duvar gördü ve adamı o tarafa yönlendirdi.

"Geri gelip sandalı daha yukarıya çekmen gerekecek." John mandalı kaldırıp omzunu kapıya dayadı. "Yoksa sular yükseldiğinde sürüklenip gider."

Harper'ın gözlerinin alacakaranlığa alışması biraz zaman aldı. İçeride bir karyola, ipe asılmış giysiler, pek çok defa ıslanıp kurumuşçasına şekli bozulmuş deste deste karton kapaklı kitap gördü. Odadaki yegâne pencereler olan bir çift tavan camından gümüşi bir sis parıltısı sızıyordu.

Tek odalı atölyenin –mekânı en iyi tanımlayan sözcük buydu– arka kısmında yan yatırılmış ve metal bacaklarla yerden kaldırılmış büyük bir dökme demir varil vardı. Harper'ın babası da Florida'daki evinin arka bahçesinde ona benzer bir şey tutar, onu domuz etini tandır yapmakta kullanırdı. Varilin bir ucuna bir baca borusu kaynaklanmış ve boru eğrilerek arka duvardan dışarı uzatılmıştı.

Varilin yan tarafında sürgülü bir kapak mevcuttu. Bu ev yapımı fırının yanına düzenli bir şekilde tahta parçaları ve deniz yosunu yığılmıştı. John genç kadını bıraktı ve dar tahta kalaslarla kaplı zeminde varilin önüne kadar dengesizce yalpaladı. Yeşilin ve mavinin tuhaf tonlarında yanan bir aleve dikkatle baktı.

"Buradayım, canım," dedi közlere. "Eve geldim."

Birkaç kuru tahta parçası buldu ve ellerini bileklerine kadar alevlere sokarak onları ateşe attı. Sonra her iki böğrünü de tutarak geri çekildi. Donuk ve ifadesiz gözlerini fırından bir an olsun ayırmadı. Dar karyolaya kadar çekilmeyi sürdürdü ve baldırları ona çarptığında oturdu.

Harper onun yanına gidip sırtüstü uzanmasına yardım etti ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. John büyülenmişçesine hâlâ genç kadının ötesindeki ateş dolu varile bakıyordu.

"Kapağı kapat," diye fısıldadı.

Harper ona aldırış etmeden pantolon askılarını açtı. "Önce şu gömleği çıkarmak istiyorum."

"Lütfen," dedi John ve takatsizce güldü. "Bizi görürse yanlış bir fikre kapılabilir."

Harper avucunu İtfaiyeci'nin yüzüne koydu. Yanağını fazlasıyla sı-

cak bulmak hoşuna gitmedi. Gömleği yukarı çekerek adamın üstünden çıkarmaya koyuldu. Sol kolu kurtarması zor olmadı ama gömleği sağ kol boyunca sıyırırken John hıçkırık ile kahkaha arası kısa, soluksuz bir ses çıkardı.

Sağ dirseği şişip morun çirkin bir tonuna bürünmüş, siyah denebilecek kadar koyu beneklerle kaplanmıştı.

"Dirseğini bükebiliyor musun?" diye sordu Harper.

O yaralı kolu nazikçe kaldırarak dirseği açıp kaparken İtfaiyeci acıyla bağırdı. Harper başparmaklarını dikkatle kemik yumrularında gezdirdi. Herhangi bir kırık çıkık yoktu ama yumuşak dokular şişip boğum boğum olmuş, bağ dokular gerilerek yırtılmıştı. Adamın daha şimdiden baldırı kadar kalınlaşmış olan bileği dirseğinden beterdi ve derinin altına koyu mavi bir morluk yayılmıştı.

Harper bir eliyle adamın sağ elini kavradı ve diğeriyle onu önkolundan tuttu. Sakat bileği sağa sola döndürerek çıkık aradı. Bir kemik yumrusu –lunat– diğerlerinden ayrılmış, yerinden tümüyle çıkmıştı.

"Durum kötü mü?" diye sordu John.

"Ciddi bir şey yok," dedi Harper. Kemiği bir an önce yerine oturtması lazımdı. Adamın bileği üstünde başparmaklarını çaprazladı. John'un solgun, neredeyse renksiz yüzü boncuk boncuk terle kaplanmıştı.

"Hey," dedi, "bana korkunç bir şey yapmak üzere değilsin ya?"

Harper özür dilercesine tebessüm edip *sıktı*. Lunat ıslak bir *cuk* sesiyle diğer kemiklerin arasındaki yuvasına oturdu. John şiddetle titreyerek gözlerini yumdu.

Harper kolun altındaki morluklarla kaplı gövdeyi süzdü. Parmaklarını adamın kaburgalarında gezdirdi. Şurada bir çatlak. Burada da. Bir tane daha. Bir dördüncü.

"Harper," diye hafifçe fısıldadı İtfaiyeci. "Sanırım bayılacağım."

"Sakıncası yok."

Fakat bayılmadı. Daha değil. John çaresizce titreyerek, haşatı çıkmış kolunu hırpalanmış sağ böğrüne bastırarak şiltesinin kenarında iki büklüm yattı.

Harper ona bir kol askısı takmak istiyordu. Ayağa kalktı ve yatağın yakınındaki ıvır zıvırı ayıklamaya başladı. Bir kutu içerisinde kirli frizbiler, tenis topları, kroket kalesi ve tokmakları –yani bir insanın öğleden sonra açık havada hoşça vakit geçirmesi için gereken her şey– bul-

du. Kutunun arkasına daha iyi günler görmüş bir kamp yayı tıkılmıştı ve – *işte*. İçinde birkaç tane eskimiş, tüyleri büyük ölçüde dökülmüş ok bulunan bez bir sadak. Harper okları takır tukur yere döktü. Bir dakika daha avlandıktan sonra bir bahçe makası bulup çıkardı.

Sadağı bir uçtan diğerine kadar kesip açarak bez bir yalağa dönüştürdü ve onu okçunun sırtında tutan kayışı gevşetti. Yatağa geri gittiğinde John sol tarafına dönmüştü. Titremesi sürse de zayıflamıştı. Gözleri kapandı kapanacaktı.

Harper adamın sağ kolunu hiç yoktan iyidir diye tarif edilebilecek eğreti askıya soktu. Bileği yahut dirseği sarsmamak için sabırlı, temkinli bir özenle çalıştı. John kesik kesik birkaç nefes alsa da başka bir ses çıkarmadan yapılanlara katlandı. Kolu askıya yerleştiğinde Harper onun ayaklarını tutup şilteye kaldırdı, sonra da üstüne bir battaniye çekti.

Örttüğü adamın uykuya daldığını düşünüyordu ki John fısıldadı. "Şimdi de kapak lütfen. Isıyı muhafaza etmek için. Böylece ateş çok çabuk sönmez."

Harper bir tutam kahverengi saçı adamın terli şakağından çekti. "Pekâlâ, John," diye fısıldadı.

Fırının yanına gitti ama kapağı kapatmadan önce tereddüt etti. Varilin içinde yanan ateşin tuhaf, canlı tonları –zümrüt yeşili ve gül pembesi– dikkatini çekmişti. Transa girmişçesine fırını yaklaşık yarım dakika kadar huzurla seyretti. Tam paneli kaydıracaktı ki... onu gördü.

Bir an için ateşte bir surat belirdi – şaşkınlıkla kocaman açılmış ayrık gözlere ve klasik bir heykelin düzgün yüz hatlarına sahip bir kadın suratı. Çehre Allie'ninkine çok benzemesine rağmen daha dolgun, yaşlı ve kederliydi. Konuşmak üzereymişçesine dudakları ayrıldı. Harper halüsinasyon veya hayal görmüyordu; karşısındaki dans eden ateş ışığının bir oyunu değildi. Alevlerdeki surat ona tam beş saniye boyunca baktı.

Harper çığlık atmaya çalışıyor ama gereken havayı bulamıyordu. Nihayet nefes alabildiğinde ateşte gördüğü kadın gözden kaybolmuştu.

13

Harper daha başka harikalar için alevleri seyrederek geri çekildi. Kapağı kapatmaya yönelik tüm düşünceler o şaşkınlıkla aklından uçup gitmişti. Ne gördüğünü –fırındakinin nasıl bir halt olduğunu– sormak için John'a bakındı ama adam uyuyakalmıştı. Verdiği soluklar ince, zorlu bir ıslık şeklindeydi.

Genç kadın nihayet kendi yorgunluğunu tüm ağırlığıyla hissetti. Dermansızlık her uzvundaki kuru, yakıcı bir ağrı gibiydi. Başka bir şey yapma ihtimaline karşı gözünü ateşin üstünde tutmak maksadıyla fırının karşısında duran, keten minderleri yırtık pırtık olmuş yumuşak bir koltuğa oturdu.

Ateş dalgalanıp akarak bakanı hipnotize eden kadim büyüsünü yapıyor, Harper'ın iradesini ve düşünme yetisini tüketiyordu. Eski ve rahat bir yorgan kadar makbul gelen yoğun bir ısı da veriyordu. Genç kadının bir parçası fırındaki kadının o pembemsi alev perdesini yaracağından ve bir kez daha ona bakacağından korkuyordu. Bir başka parçasıydı kadını tekrar görmeye can atıyordu.

Gözlerini bir süreliğine kapatmış olabilirdi.

Bir çığlık –küçük bir acı veya dehşet haykırışı– silkinerek uyanmasına ve dimdik oturmasına yol açtı. Harper aradan ne kadar zaman –bir dakika veya bir saat– geçtiğinden emin olmadığı gibi çığlığın gerçek mi yoksa hayali mi olduğunu da bilmiyordu. Dikkatle kulak kabarttı ama başka bir ses duymadı.

Alevler biraz sönmüştü. Genç kadın John'un kapak konusundaki isteğini anımsadı. Ayağa kalkıp sürgülü çelik kapağı itmek tüm enerjisini tüketti. Tekrar koltuğa oturdu ve uzunca bir süre uyku ile uyanıklık arasındaki o huzurlu gri bölgede başıboş sürüklendi. Boş bir denizdeki boş bir sandal kadar hür ve avareydi. Bu hissetmek için güzel ama

düşünmek için kötü bir haldi ve ansızın tamamen kendine geldi. Sandal. John onu sahilin daha yukarılarına çekmesi, yoksa adada mahsur kalacakları yönünde onu uyarmıştı.

Sandalı kaybetme düşüncesi Harper'ı derhal ayağa kaldırdı. Dışarıdaki aşındırıcı, tuzlu rüzgâra çıktığı anda zihnindeki örümcek ağlarının geri kalanı da dağıldı.

Vakit şafağa yaklaşmıştı. Sis, günün ilk ışıklarında inci gibi ve ipeksiydi. Esinti onu dağıtarak gümüşi kaşkoller gibi uçuşturuyor, Harper sisin kumaşındaki geniş bir yırtıktan karşı kıyıyı görebiliyordu.

Karlara üç kano çıkarılmıştı. Demek ki herkes sağ salim geri gelmişti. Nick sahilde kanolardan birini kumların üstünde sürüklemekle meşguldü. Harper küçük oğlanın kanoları kayıkhaneye tek başına taşımakla kim tarafından görevlendirildiğini merak etti. Nick gecenin bu saatinde yatağında olmalıydı.

Çocuğa el salladı. Nick onu görür görmez kanoyu bıraktı ve iki kolunu birden başının üstünde telaşla sallayarak evrensel sıkıntı işaretini verdi. O ânın tuhaflığı nihayet Harper'ın kafasına dank etti. Siyah renkli ince bir kazak ve terlik giymiş olan Nick havaya uygun giyinmemişti. Ayrıca kanoyu kayıkhaneye değil suya doğru sürüklüyordu. Hiç kimse onu kanoları kaldırmaya yollamamıştı. Nick genç hemşireyi bulmaya gelmişti.

Harper iki adımda yeniden bileklerine kadar sulu, pis kokulu balçığa battı. Botları bu bataklığın bir yerlerindeydi. Onları aramakla uğraşmayıp sandalı suya itti ve içine atladı.

O iskeleye yanaşırken Nick yosunlu bir halatla onu bekliyordu. Oğlan halatı sandalın ucundaki bir çıkıntıya doladı, sonra da Harper'ı kolundan tuttu. Yeterince iri yarı olsaydı herhalde yakaladığı avı gemiye çeken bir balıkçı misali genç kadını iskelenin çam kalaslarına çekip alırdı.

"Dur," dedi Harper ve soluklanması gerekirmiş gibi davranarak aslında ona soluklanması için fırsat verdi. "Yazabilir misin? Ne oldu, Nick?"

Harper kolunu onunkinden ayırdı ve görünmez bir kalemle sisli havaya yazarmış gibi yaptı. Fakat oğlan çaresiz ve perişan bir halde başını iki yana salladı, sonra da onu daha fazla çekiştirmekle uğraşmaksızın önden koşup gitti.

Sis kızıl çam gövdelerinin arasında büyük bir selin hayaleti gibi süzülüyor, denize doğru yavaş çekimde akarcasına ilerliyordu.

Harper oğlanın peşinden gitti –daha doğrusu koştu– ve nihayet durup beklediği revir basamaklarında ona yetişti. Teyzesi ince pazen pijamaları içinde ve yalınayak vaziyette yanındaydı.

"Babam–" dedi Carol. Az evvel karla kaplı tepeden yukarı neredeyse bir kilometre koşan kişi Harper değil de oymuş gibi soluk soluğaydı. "Babamın durumu kötü. Dua ettim. Geri gelmen için dua ettim ve işte buradasın. Onu kurtaracağını söyle. Ne olur öyle söyle."

"Elimden geleni yapacağım," diyen Harper kadını dirseğinden tutup revire doğru çevirdi. "Neler oldu?"

"Kan ağlıyor," dedi Carol. "Ve Tanrı'yla konuşuyor. Yanından ayrıldığımda kendisini öldüren kişiyi affetmesi için Tanrı'ya yalvarıyordu."

14

Koğuşta çok fazla insan vardı. Carol ile Harper'ın sıkışarak geçebildiği kalabalığa Allie, Neighbors ikizleri, Michael ve Gözcülerden birkaçı da dâhildi. Bazıları el ele tutuşmuştu. Mike beline kadar soyunmuştu ve göğsünde kırmızı bir leke –kan ve ter– parlıyordu. Önüne eğdiği başıyla, kapalı gözleriyle ve sessiz bir dua ederken oynayan dudaklarıyla hamamdaki bir rahibe benziyordu.

Tezgâhların üstü ve lavabonun etrafı mumlarla bezeli olsa da içerisi loştu. Tom Storey kamp karyolalarından birine yatırılmıştı. Gölgelerde örtünün üstüne atılmış bir paltoya benziyordu. Don Lewiston karyolanın başında bekliyordu.

"Gençler," dedi Harper, daha dört yıl önce okuldan mezun olmuş yirmi altısındaki biri değilmiş de Allie ile Michael'dan onlarca yaş büyükmüş gibi. "Teşekkürler. Yaptığınız her şey için teşekkürler." Aslında bir şey yapıp yapmadıklarına dair en ufak bir fikri bulunmuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli katkılarda bulunduklarına, büyük bir fark yarattıklarına inanıldığını hissederlerse yönlendirilmeleri daha kolay olurdu. "Şimdi herkesten dışarı çıkmasını istemek durumundayız. Burada havaya ve sessizliğe ihtiyacımız var."

Allie ağlıyordu. Yanakları kızarmıştı ama gözyaşlarının aktığı yerler beyaz çizgilerle belli oluyordu. Kirli ve yıpranmış Kaptan Amerika maskesi boynunda asılıydı. Kız korkulu bir ifadeyle Harper'a kafa sallayıp Michael'ın elini tuttu. İkisi diğerlerini bekleme odasına sevk etmeye başladı. Hiç kimse konuşmadı.

Harper uzandı ve Michael'ı kolundan yakalayıp geri çekti. Konuşurken sesi alçaktı. "Lütfen Carol'ı da götür. Ona ne istersen söyle ama yeter ki bu odadan çıksın. Burada bulunmaması lazım."

Michael peki anlamında belli belirsiz kafa salladı. "Bayan Carol?

Gelip bize eşlik eder misin? Peder Storey için şarkı söylememize yardımcı olur musun?"

"Hayır," dedi Carol. "Şimdi babamın yanında kalmalıyım. Bana ihtiyacı var. Burada olduğumu bilsin istiyorum."

"Bilecek," dedi Michael. "Birlikte şarkı söyleyeceğiz ve onu bizimle beraber Parlak'a çağıracağız. Yakınında olduğunu hissetsin istiyorsan doğrusu bu. Onu Parlak'a çekersen yanında olduğunu anlar ve acı yahut korku duymaz. Orada hiç kimse acı çekmez. Şu an onun için yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Carol tedirgin sarsıntılarla titriyordu. Harper genç kadının şok geçirip geçirmediğini merak etti.

"Peki. Peki, Michael. Sanırım haklısın. Bence–"

Peder Storey uzun zamandır konuşmaktan boğazı ağrımışçasına şen ama yorgun bir sesle onlara hitap etti.

"Ah, Carol! Şarkı söylediğinde seni o kadar çok seviyorum ki kalbim yarılacak gibi oluyor." Karakterine yakışmayan alaycı bir kahkaha attı. "O son şarkıdan sonra kalbim yarılarak tıpkı bir pencere gibi açıldı! İyi ki de öyle oldu! Buzlu camın arkasından dışarıyı görmek hiç kolay değil."

Carol sırtına bıçak saplanmışçasına ıstıraplı ve şaşkın bir yüz ifadesiyle babasına öylece bakakaldı.

Don Lewiston, Peder Storey'nin başını avuçlayarak yarasına pamuk bastı. Michael'ın tortop edilip yastığın üstüne konmuş olan gömleği daha şimdiden kandan kaskatı kesiliyordu.

Peder Storey'nin kocaman açılmış gözlerinden her biri farklı bir yöne bakıyordu. Biri aşağıya ve sola, diğeriyse botlarının uçlarına çevriliydi. Yaşlı adam alaycı ve kurnazca bir tebessüm takındı.

"Her dakika her yerden binlerce dua geliyor ama Tanrı ne diyor? Hiçbir şey! Çünkü sessizlik asla yalan söylemez. Sessizlik Tanrı'nın son üstünlüğü. Sessizlik ahengin en saf hali. Onu herkes denemeli. Ağzınıza yalan yerine bir taş koyun. Dilinize dedikodu yerine bir taş koyun. Yalancıları ve alçakları konuşamaz hale gelinceye kadar taşların altına gömün. Taşlar ne kadar ağırsa o kadar iyi." Kısa bir nefes daha alıp fısıldadı. "Şeytan başıboş geziyor. Onu bu gece gördüm. Dumanların arasından çıktığını gördüm. Sonra kafam göçtü ve şimdi içi taşla dolu. Ne kadar ağırsa o kadar iyi, amin! Aman gözünü açık tut, Carol. Bu kamp sana değil Şeytan'a ait. Yalnız da değil. Ona hizmet eden pek çok kişi var."

Carol babasına dehşet dolu bir ilgiyle bakıyordu. Peder Storey dudaklarını yaladı.

"Bu hale kendim düştüm. Acizliğe şefkat dedim ve ağzımda taş tutmam gerekirken yalanlar söyledim. Bir babanın yapabileceği en kötü şeyi yaptım. Bir gözdem vardı. Çok üzgünüm, Carol. Ne olur beni affet. Sarah'ı hep daha çok sevdim. Şimdi onun yanına gitmem münasiptir. Bana bir taş daha ver. Daha ağır olayım. Yeterince konuştum, amin."

Uzun, hülyalı bir nefes verdi ve sessiz kaldı.

Harper, Carol'la göz teması kurdu. "Sözlerinde ciddi değil. Subdural kanama geçiriyor. Saçma laflar ediyorsa beynindeki basınç yüzünden."

Carol birbirlerini daha önce hiç görmemişler gibi ona tanımaz gözlerle tuhaf tuhaf baktı. "Saçma laflar etmiyor. Vahiy getiriyor! Hep yaptığını yapıyor. Bize yol gösteriyor." Körü körüne arkasına uzanıp Michael'ın elini tuttu. Delikanlının parmaklarını sıktı. "Şarkı söyleyeceğiz. Şarkı söyleyip onu Parlak'a çağıracağız. Bize yolunu bulması için gereken tüm ışığı vereceğiz. Ve yanımıza dönemezse – gitmesi gerekirse–" Boğazı düğümlendi. Spazm geçirircesine omuzları sarsılarak öksürdü ve sözlerini sürdürdü. "–gitmesi gerekirse şarkımız ona kılavuzluk edecek ve huzur verecek."

"Evet," dedi Harper. "Bence doğru söylüyorsun. Şimdi git ve baban için şarkı söyle. Kuvvetine ihtiyacı var. Benim için de söyle, çünkü benim de ihtiyacım var. Ona yardım etmeye çalışacağım ama korkuyorum. İkiniz için de seslerinizi yükseltirseniz bana dünyayı bahşetmiş kadar olursunuz."

Carol meraklı gözlerle ona son bir bakış attı, ardından parmak uçlarında yükselerek onu yanağından öptü. Bu belki Harper'a göstereceği son şefkatti. Hemen sonra perdeyi yarıp geçti ve ötekilerle konuşmaya gitti.

Don Lewiston da gitmeye hazırlanıyor, düğmelerini iliklemek için gömleğinin yenlerini indiriyordu.

"Sen gitme, Don," dedi Harper. "Burada kal. Yardımın gerekecek."

Genç kadın karyolanın arkasına geçerek Don Lewiston'la yer değiştirdi ve Peder Storey'nin başında durdu. Yaşlı adamın kafatasını iki eliyle birden nazikçe kaldırdı. Tom'un ak saçları kandan sırılsıklam olmuştu. Harper sağ kulağın arkasındaki darbe inmiş noktayı –oradaki sıcak, ıslak şişliği– hissetti. Daha yukarıda darbe almış ikinci bir nokta daha olabilirdi.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Don. "Öykünün tamamını duymadım. Onu kampa Mikey taşıdı. Tom'u ormanda yarı ölü halde bulmuş. Herhalde mahkûmlardan biri yapmıştır. İlk söylentiler o yönde. Ben şu an onlarla ilgileniyor."

Onlarla ilgilenmek mi? Bu ne demekti ki? Ama şimdi önemi yoktu.

"Peki Peder Storey neler olduğunu söylemedi mi?"

"Anlaşılır bir laf etmedi. Bunun takdiri ilahi olduğunu, alçakları koruduğu için başına geleni hak ettiğini söyledi."

"Bunları söyleten beynindeki basınç. Ağzından çıkanı kulağı duymuyor."

"Biliyorum."

Harper yaşlı adamın gözbebeklerine bakıp dudaklarını kokladı ve kusmuk kokusu aldığında şaşırmadı. Yapması gerekeni düşündükçe kendi midesi de bulanıyordu. Harper'ı yıldıran şey eylemin kendisi değil de –kandan tiksinmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti– onu yanlış yapma ihtimaliydi.

Bekleme odasında ısınan sesler geldi. Gözcüler birlikte bir ezgi mırıldanıyorlar, aynı notayı yakalamaya çalışıyorlardı.

"Şuradaki saçları kazımak için bir jilete ihtiyacım olacak," dedi Harper.

"Peki. Bir tane bulurum," diyen Don kapıya doğru bir adım attı.

"Don?"

"Efendim?"

"Bir matkap bulabilir misin? Mesela marangoz atölyesinden? Elektrikli bir matkap iyi olur ama şarjı bitmemiş bir tane bulabileceğini sanmam. Elle döndürülenler de işimi görür."

Don'un bakışları ak saçları kırmızı köpüklerle şampuanlanmış Tom Storey ile onun arasında gidip geldi.

"Ah, Tanrım. Daha başka?"

"Matkap ucunu sterilize etmek için sıcak su. Sağ ol."

Adam cevap vermediğinde Harper hepsinin bu kadar olduğunu ve elini çabuk tutması gerektiğini söylemek için başını kaldırdı ama Don çoktan gitmişti.

Yan odada şarkıya başlandı.

15

Harper yaşlı adamın yüzünü serin, nemli bir mutfak havlusuyla temizleyerek isin ve kanın altındaki süzgün, ne gariptir ki kurdumsu yüzü parça parça açığa çıkardı. Peder Storey'nin sol gözünde ara sıra bir diğer kan damlası birikiyor ve taşıp kulağına akıyor, Harper da onu tekrar siliyordu.

Tom ilgili gözüküyor, yan odadaki sesleri dinliyordu. Şarkı, Harper'ın kampa geldiği gece duyduğunun aynısıydı. Tek bir kan ve tek bir can olduklarını söylüyorlardı. Harper kendisinin Parlak'a katılmayacağından emindi – her şeyin daha kolay ve güzel olduğu o ışıl ışıl aydınlığa sürüklenmeyi göze alamazdı. Yeri burası, can çekişen adamın yanıydı. Yine de Peder Storey'nin oraya taşınıp taşınamayacağını merak etti. Belki bu ona gerçekten faydalı olur, ellerinde bulunmayan anestezinin ve kan plazmasının yerini doldururdu.

Lakin Tom'un Ejderpulları yaşlı, sarkık cildindeki koyu renkli soğuk sarmallar olarak kaldı.

"Tanrı iyi bir öyküdür," dedi Harper'a birdenbire. "Onu ve bir de kızartma tavası ile Wendy'yi anlatanı severim. Sen küçükken onu birlikte okurduk, Sarah."

Harper'ın hayalinde alevlerden şekillenmiş dingin, güzel bir çehre belirdi. Yaşlı adamın elini sıktı.

"Ben Sarah değilim, Peder Storey," dedi. "Dostun Hemşire Willowes'um."

"İyi. Hemşire Willowes, seni rencide edecek özel bir tıbbi zırvam var. Korkarım biri bizi ukulele gibi tıngırdatıyor. Biri eski şarkıları yeni kelimelerle söylüyor. Hemen harekete geçmek çok önemli. Bu tasarruflar çok dayanmaz."

"Önce başını tedavi edelim de," dedi Harper. "Hırsız hakkında daha sonra endişelenebiliriz."

"Beynimi çalsın diye ağzıma bir hırsız koymam," dedi adam. "Hem zaten taşın tadı daha güzel. Sanırım başımı bir yere çarptım ve gölgemi düşürdüm. Onu yerine yapıştıracak mısın, yoksa kaçıp gitti mi?"

"Bana biraz iğne iplik lazım, o kadar. Göz açıp kapayıncaya kadar sapasağlam olacaksın."

"Veya en azından beynim sapasağlam olacak," dedi Tom. "Ben heba oluyorum. Bilirsin küçük Sarah'ım da berbat bir hırsızdı. Benden kalbimi çaldı – hepimizden çaldı. İtfaiyeci'den bile. Zavallı John Rookwood. Onu öldürmemeye çalıştı. Herhalde şimdi seni öldürmemeye çalışacak. Muhtemelen sana âşıktır. Eh, şansına küssün. Yağmurdan kaçarken İtfaiyeci'ye tutuldun."

"John tabii ki kızını öldürmeye çalışmadı, Peder Storey. Onu o *öldürmedi*. Duyduğumda kadarıyla Sarah öldüğü zaman adada bile değil–"

"Ah! Hayır. Elbette hayır. John masum bir seyirciydi. Nick de öyle. Oğlanı suçlayamazsın. İkisi de onun gönülsüz suç ortağıydı. Sarah birinden alamadığını diğerinden aldı. O çok becerikli bir kadındı. John'un kendini suçladığının farkındayım ama suçlamamalı. İşlemediği bir suçtan yakıldı. Gelin öldü ve hepimiz gözyaşı döktük. Tabii evli değillerdi, o ayrı. Asla evlenmezlerdi. Sonuçta tüm itfaiyeciler küllerle evlidirler. O eski tekerlemeyi hiç duydun mu? John ile Sarah, otururlarmış ağaçta, Y-A-N-A Y-A-N-A."* Duraksadı, sonra sol gözü genç kadının omzunun ötesindeki bir şeye odaklandı. "İşte gölgem! Çabuk! Tut yerine dik."

Harper dönüp baktı. Koğuş ile bekleme odasının arasındaki yeşil perdenin diğer tarafında koyu bir suret belirmişti. Perdeyi itip geçen Don Lewiston bir elinde içinden buharların yükseldiği su dolu çelik bir kova, diğerindeyse bir kesekâğıdı tutuyordu.

"Şansımıza inanamayacaksın," dedi Don. "Elektrikli bir matkap buldum. Bataryası içinde ve hâlâ şarjı var. Bu hafta kampa ihtiyar bir moruk geldiydi. Onun kamyonetinden çıktı. Ucu sıcak suyun içinde."

* Orj. *John and Sara, sitting in a tree, B-U-R-N-I-N-G*; Bu mısralar Amerika'da yaygın olarak bilinen *The Kissing Song* adlı çocuk şarkısına/tekerlemesine aittir (*... and ..., sitting in a tree, K-I-S-S-I-N-G*). Tom Storey son kelimeyi "öpüşürler" değil "yanarlar" olarak söylüyor. –*çn*

"Jilet getirdin mi? Makas?"

"Evet."

"Güzel. Buraya gel. Peder Storey? Tom?"

"Bayyan villa vız?"

"Tom, seni biraz tıraş edeceğim. Biraz katlanıver."

"Neyi katlayayım? Katlamaktan pek anlamam ama yartım gerekiyosa el atiim. Zati işim yog."

"Bir şey anladın mı?" diye sordu Don Lewiston.

"Don, çoğu zaman seni bile anlamıyorum. Başını kaldır."

Yan odadaki şarkı son bir derin notanın ardından ahenkle bitti. Carol küçük ama ilgili korosuna bir şeyler mırıldandı. Artık Parlak'ın derinliklerinde olan Carol ve inananları kapı aralığındaki yeşil perdeyi radyasyonluymuş gibi parlatacak kadar ışık saçıyorlardı.

Don çarpık parmaklarıyla Peder Storey'nin başını tutarken Harper kulağın arkasındaki darbe almış noktayı örten kanlı saç tutamlarını kesti. Alttaki kafa derisi patlıcan gibi mor-siyahtı.

Bekleme odasında sesler yeniden yükseldi. Bu seferki şarkı The Beatles'tandı. Güneş doğuyor, uzun ve ıssız kış sona eriyordu.*

Peder Storey kasıldı ve topuklarını karyolaya vurmaya başladı.

"Nöbet geçiriyor," dedi Harper.

"Dilini yutup boğulacak," dedi Don Lewiston.

"Anatomik olarak mümkün değil."

"Onu kaybediyoruz."

Evet, diye düşündü Harper. Bu son bir çırpınma değilse bile ona yakındı. Tom'un ağzının kenarından köpükler akıyordu. Sol eliyle çarşafı avuçladı, bıraktı, tekrar avuçladı. Sağ eliyle hiçbir şey yapamıyordu. Harper adamın sağ bileğini tutarak düzensiz, aşırı hızlı nabzını ölçüyordu.

Yan odadaki şarkı yüksek, hoş, kusursuz bir notaya ulaştı ve Peder Storey'nin gözleri bir anda açıldı. İrisleri altın sarısı ışık halkalarıydı.

Sırtını yay gibi gererek yataktan kaldırdığı için sadece başı ve topukları şilteye değiyordu; fakat artık gevşedi. Kalp atışları yavaşlamaya başladı. Tenindeki Ejderpulları kızıl bir ışıkla yandı, söndü, tekrar yandı.

* The Beatles'ın *Here Comes the Sun* (*İşte Güneş Doğuyor*) adlı şarkısına atıf. —*çn*

Gülümsercesine ağzının kenarları hafifçe kalktı ve göz kapakları yavaşça kapandı.

"Kendinden geçti," dedi Don. "Tanrım, faydası dokundu. Şarkılarıyla krizi atlatmasına yardımcı oldular."

"Evet, sanırım oldular. Ucu matkaba takar mısın, Dan?"

"Bunu yine de yapıyor muyuz?"

"Tom'un fazla kuvveti kalmadı. Şimdi yapmazsak bir daha fırsat bulamayız."

Harper yaşlı adamın başının arka tarafındaki saçları da kazıyarak hasarlı deriyi açığa çıkardı. Kendine düşünmek için vakit tanımasının lüzumu yoktu. Elinin kayması, matkabı beyin kıvrımlarının derinlerine kadar sokarak hastasını öldürmesi veya lobotomi etmesi ihtimaline kafa yormaktan kimseye fayda gelmezdi.

Don herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermeden neredeyse kaynar sıcaklıktaki suya elini soktu –Harper o ellerin bir çift iş eldiveninden azıcık daha hassas olduğunu düşündü– ve matkap ucunu sular damlatarak dışarı çıkardı. Ucu Home Depot'tan satın alınmış Black & Decker marka elektrikli matkaba taktı ve tetiği şöyle bir sıktı. Matkap Harper'a yumurta çırpıcıları ve pasta kremasını hatırlatan bir sesle çalıştı.

Don, Peder Storey'nin kafa derisindeki kararmakta olan morluğa bakarak yutkundu.

"Bana yaptırmayacaksın ya–" diye başladı, sonra kendine hâkim olup tekrar yutkundu. "Kaç balık yakalayıp temizlediğimi bilmiyorum ama bir insan – hele ki Tommy... Yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Hayır. Sana yaptırmayacağım. Benim yapmam daha uygun olur, Bay Lewiston."

"Elbette. Nasılsa daha önce de yaptın."

Adam bunu bir soru değil beyan olarak dile getirdiğinden Harper cevap verme gereği duymadı. Matkabı almak için elini uzattı. Ucundan hâlâ buhar çıkıyordu.

"Başını sıkıca tutman gerek. Ben çalışırken oynamasına sakın izin verme, Bay Lewiston," dedi Harper, kendi sesi olarak tanımlamakta zorlandığı soğuk, otoriter bir tonla.

"Peki."

Don parmaklarını Peder Storey'nin başında gezdirip onu yastıktan kaldırdı.

Harper matkabı inceledi, güç ayarını kontrol eden kadranı buldu ve onu en yüksek seviyeye getirdi. Tetiği deneme amaçlı sıktı. Aniden çalışan matkap onu irkiltti. Uç hızla dönerek krom bir bulanıklık halini aldı. Genç kadının kolu boydan boya sarsıldı.

"Keşke doğru düzgün bir ışığımız olsaydı," dedi Don.

"Keşke doğru düzgün bir doktorumuz olsaydı," diye karşılık veren Harper eğildi ve matkap ucunu Peder Storey'nin sağ kulağının beş santim yanına, morluğun en kötü olduğu noktaya dayadı.

Tetiğe bastı.

Uç ince deri tabakasını derhal yutarak onu ıslak, pişmiş bir yulaf ezmesi gibi gözüken parçacıklara ayırdı. Matkap vızıldayarak derine inerken kemikten dumanlar çıktı. Harper yavaş ama kararlı bir basınç uyguladı. Yüzü terle kaplandı ama Don kafayı sabit tutmakla meşguldü ve Harper ondan alnını silmesini isteyemezdi. Tek bir ter damlası bir kirpiğe takıldı ve genç kadını gözlerini kırptığında o göz yanmaya başladı.

Kafatasındaki delikten taşan kanlar matkap ucunun yivlerinden yukarı çıktı. Tiksindirici de olsa Harper'ın hayalinde bir Krazy Straw'la* kırmızı Kool-Aid içen bir çocuk canlandı.

"Bu daha iyi, Harper," dedi Peder Storey, gözlerini açmadan. "Teşekkürler."

Sonra sessiz kaldı ve iki ay boyunca hiç konuşmadı.

* Farklı renklerde üretilen uzun, kıvır kıvır bir pipet. —*çn*

Dördüncü Kısım

MARLBORO ADAM

1

Harold Cross'un günlüğünden:

18 HAZİRAN:

BU KAMPTAKİ KIZLAR LEZBİYEN BİR KALTAK SÜRÜSÜNDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLLER VE YARIN HEPSİ BİRDEN YANIP GEBERSE ÇÜKÜMDE BİLE OLMAZ.

SAN FRANCISCO'DAN GELEN HABERLERE BAKILIRSA PULLU 2500 KİŞİYİ PRESIDIO'DA* CANLI TUTUYORLARMIŞ VE HİÇBİRİ YANMIYORMUŞ. SOKAYIM BÖYLE İŞE. YARIN KİLİSEDE BİR DUYURU YAPACAĞIM. BİRİNİN BU KARA CAHİLLERE HAYATTA KALMAK İÇİN CAROL STOREY'NİN KUTSAL AM KILLARI KİLİSESİNDE İBADET ETMELERİNE GEREK OLMADIĞINI SÖYLEMESİ LAZIM. HERHANGİ BİR OKSİTOSİN SALGISI PULA GÜVENLİ BİR TAŞIYICI BULDUĞUNU SÖYLEMEK İÇİN YETERLİ.

"GÖKTEKİ RUH"U VEYA "HOLLY HOLY"Yİ BİR KEZ DAHA DUYARSAM KUSACAĞIM. OTUZ BİR ÇEKEREK DE SPORU KOLAYCA ETKİSİZ HALE GETİREBİLİRİZ. ŞÖYLE KOSKOCA BİR TOPLU OTUZ BİR PARTİSİ VERİRİZ VE CAROL MİNİK SAĞ ELİNİ BENİM MALAFATA ATAR. O BENİ HALLEDERKEN BABASI DA ONU HALLEDEBİLİR. NASILSA KARININ BAŞKA BİRİNİ DÜŞÜNDÜĞÜ YOK.

GÜNLERDİR YENİ BİR ŞİİR YAZMADIM. BU YERDEN NEFRET EDİYORUM.

* San Francisco'da bir park. —ç*n*

2

Harper, Harold'ın not defterinden tesadüfen seçtiği o bir sayfayı okudu, sonra diğer bazılarını gözden geçirdi. Göğüs ve kıllı kadın cinsel organı çizimlerine, büyük ve kalın harflerle yazılmış kimi sözcüklere rastladı: SÜRTÜKLER OROSPULAR KALTAKLAR AMCIKLAR. Harper onu hiç tanımasa da Harold Cross'u epey anladığı kanaatindeydi. Bay Cross'un şiirleri *Viranlığın Sabanı*'nın bir kopyasıyla iyi giderdi.

Harper 18 Haziran'da yazılanlara geri döndü ve bakışlarının belirli bir cümlede oyalanmasına izin verdi: HERHANGİ BİR OKSİTOSİN SALGISI PULA GÜVENLİ BİR TAŞIYICI BULDUĞUNU SÖYLEMEK İÇİN YETERLİ. Not defterini kapatıp hafifçe bacağına vurdu ve onu çekmecelerden birine kaldırdı... ve sonra tekrar eline aldı.

Asma tavan beyaz renkli büyük suntalardan yapılmıştı. Onlara ulaşmak için Harper'ın bir sandalyeye çıkması gerekti. Tavan panolarından birini kaldırdı ve not defterini gözükmeyecek şekilde yukarı itti. Belki orası anatomik bir insan kafası kadar iyi bir gizleme yeri değildi ama şimdilik idare ederdi.

Harper defteri kimden sakladığını istese de söyleyemezdi. Belki sebep Harold'ın da onu saklamış olmasıydı. Demek ki genç adam birinin fırsat bulursa onu alacağını düşünmüştü.

Harper sandalyeyi yerine iterken sağ elinin parmak eklemlerine bulaşmış kanı fark etti. Tom Storey'nin kanı. Elini buz gibi suda yıkarken pembe girdapların baston şeker çizgileri gibi birbirinin peşi sıra delikten akmasını seyretti.

Peder Storey sırtüstü yatmış uyuyordu. Başının tepesi temiz gazlı bezlerden oluşan bir kasketle sargılıydı. Yukarıdaki tozlu camlardan içeriye varla yok arası kısık bir gün ışığı giriyor, Peder Storey gibi o da

bitkin düşmüşe benziyordu. Yine de yatak örtüsü yaşlı adamın yüzüne kapatılmamış, çenesinin altına sıkıştırılmıştı. Tom geceden sağ çıkmıştı. Bu hiç de küçük bir zafer sayılmazdı.

Harper yorgunluktan serseme dönmüştü ama bebek uyumasına müsaade etmeyecekti. Bebek açtı. Bebeğin canı, üstüne akçaağaç şurubu gezdirilmiş derin bir kâse dolusu sıcacık yulaf lapası çekiyordu. Önce yemek, sonra uyku.

Çam kalasların karlara art arda koyulmasıyla yapılmış oynak patikada yürürken oksitosin hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Oksitosine "sarılma hormonu" da denirdi, çünkü bir anne bebeğini kucağına aldığında salgılanırdı – hem annede hem de çocukta. Harper o duman dolu drenaj borusunda emeklerken henüz görmediği bebeğine şarkı söylemesini ve bunun Ejderpulunu nasıl yatıştırdığını düşündü.

Birine sarıldığında, alkışlandığında, başkalarıyla ahenk içinde şarkı söylediğinde beynin bir doz oksitosin salgılardı. Güçlü toplumsal tecrübeler onu her şeyden çok üretirdi. Twitter veya Facebook'taki iyi bir tecrübeden de bir doz alabilirdin. Pek çok insan söylediğin bir şeyi paylaştığında veya bir fotoğrafını beğendiğinde bir diğer oksitosin salgısı için düğmeye basmış gibi olurlardı. Öyleyse ona neden sosyal paylaşım hormonu denmiyordu? Bu "sarılma hormonundan" daha iyi bir isimdi, çünkü... çünkü...

Harper bir türlü hatırlayamadı. Oksitosin hakkında bildiği bir şey daha vardı – hem de önemli bir şey. Fakat o yazıyı okuyalı çok uzun zaman geçmişti. Fakat nedense gözlerini yumduğu zaman hayalinde M16'lı, çöl kamuflajlı ve uzun çizmeli askerler canlanıyordu. Niye ki? Oksitosin Harper'a neden Mississippi gecesinde yanan haçları hatırlatıyordu?

Kafeteryaya dışarıdan asma kilit vurulmuş, pencerelere kontrplak çakılmıştı. Mekân kış sebebiyle kapatılmışa benziyordu. Fakat Harper anahtarın nereye saklandığını bilecek kadar mutfaktaki işlere yardım etmişti. Onu basamakların altındaki bir çivide asılı buldu.

Genç kadın ferah, tozlu alacakaranlığa girdi. Sandalyeler ve sıralar masaların üstüne ters koyulmuştu. Loş mutfakta her şey yerine kaldırılmıştı.

Harper fırında üstü streç filmle kapatılmış bir tepsi bisküvi buldu. Dolapların birinden de bir kavanoz fındık ezmesi aldı. Bir tereyağı

bıçağı kapmak için odayı kat ederken ayağı neredeyse mahzene çıkan açık bir kapağa girecekti. Toprağın ve kemirgenlerin kokusunu taşıyan karanlığa eğik bir tahta merdivenle inilmekteydi.

Harper açık deliğe kaşlarını çatarken aşağıdan bir küfür geldi. Bunu biri elinden bir un çuvalı düşürmüşçesine hafif bir patırtı izledi. Bir erkek inledi. Harper ağzına bir bisküvi atıp aşağıya indi.

Mahzen bir sürü ucuz çelik rafla, plastik çiçek yağı şişeleriyle ve onların üstüne yığılmış un çuvallarıyla doluydu. Duvarlardan birinde gömme bir derin dondurucu vardı. On beş santim kadar açık dura kalın metal kapıdan dışarı ışık sızıyordu. Harper, "Merhaba!" diye seslenmek istese de ağzı kuru bisküviyle dolu olduğundan ancak boğuk homurtu çıkarabildi. Dev kapıya sessizce yaklaştı ve başını içeri soktu.

Mahkûmlar karşı duvara dayalı olarak parmak uçlarında duruyorlardı. Birbirlerine kelepçelenmişlerdi ve kelepçenin zinciri yerden iki metre yükseklikteki bir borunun üstünden geçirilmişti. Şimdi orada öğretmenin dikkatini çekmeye çalışan öğrenciler gibi bir kolları havaya kalkık vaziyette dikiliyorlardı.

Harper mahkûmlardan birini –ilginç sarı gözlere sahip iri yarı adamı– daha önce de görmüştü ama diğerine yabancıydı. Yaşı otuz ila elli arasındaki ikinci adam uzun bacaklara ve sarsak bir vücut yapısına sahipti. Yüksek alnı görene Frankenstein'ın canavarını anımsatıyor, kısa kesilmiş siyah saçlarının arasında kırçıl teller göze çarpıyordu. Her iki adam da kalın yün çoraplar ve okul servisi renginde bir tulum giyiyordu.

Harper'ın geçen gece tanıştığı adam sırıtarak pembe dişlerini meydana çıkardı. Üst dudağında kötü bir yarık vardı ve ağzından hâlâ kanlı salyalar akıyordu. Derin dondurucu çürük et kokuyordu. Beton zeminde, eskiden hayvan karkaslarını tutan paslı kancaların altında kan birikintileri kurumuştu.

Dik arkalıklı tahta bir sandalyede oturan Ben Patchett başını dizlerinin arasına sokmuştu. Kusmamaya çalışan birine benziyordu. Yerdeki tortop edilmiş bir bulaşık havlusunun yanında pilli bir fener yanıyordu.

"Burada neler dönüyor?" diye sordu Harper.

Ben başını kaldırdı ve ona daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Burada ne işin var? Yatağında olman gerekirdi."

"Ama buradayım." Kendi sesinde duyduğu kayıtsızlık ve sükûnet Harper'ı şaşırttı. Bu dostlarına değil usandırıcı hastalara karşı kullandığı bir tondu. "Bu adamlar soğukta kalmaktan muzdaripler. Bir boruya asılı durmanın uygun bir tedavi olduğunu söyleyemem."

"Ah, Harp. Harper, ne yaptıklarına dair hiçbir fikrin yok. Bu adam var ya bu adam–" diyen Ben elindeki tabancayla kastettiği kişiyi gösterdi. Harper o âna kadar silahın farkına varmamıştı.

"Ben mi?" dedi ağzı kanayan mahkûm. "Tabii ya, ben. İyisi mi itiraf edeyim de kurtulayım. Bu bok kafalı bana bağırıp çağırırken kahrolası bir boruya asılı kalmaktan bıkıp usandım. Öfkeme yenik düştüm ve suratımla silahına vurmaya çalıştım. Araya girmen kötü oldu. Tam da taşaklarımla botuna saldırmaya hazırlanıyordum."

Ben ona kötü kötü baktı. "Kendimi savunmaktan başka bir şey yapmadım." Harper'a doğru döndü. "Beni tekmeleyip yere düşürdü. Başımı ezmeyi de denedi."

"Kendini savunmak ha? O yüzden mi buraya bir havlu dolusu taş getirdin? Otuz sekizliğin yetmeyeceğini ve kendini onlarla koruman gerekeceğini mi tahmin ettin?" dedi kanayan adam.

Ben kızarıp bozardı. Harper yetişkin bir erkeğin bu kadar kıpkırmızı kesildiğini daha önce hiç görmemişti.

Genç kadın bir dizinin üstüne çöktü ve yerdeki havlunun köşesini kaldırdı. İçi beyaz taşlarla doluydu. Başını kaldırdı ama Ben onunla göz göze gelmekten kaçındı. Harper dudağı patlak adamı süzdü.

"Adın ne?"

"Mazzucchelli. Mark Mazzucchelli. Herkes bana Mazz der. Bayan, kusura bakma ama bizi kurtaracağınızı söylediğinde bunu kastettiğini bilseydim yok sağ ol derdim. Orada da rahat rahat ölüyordum."

"Üzgünüm. Bunların hiçbiri olmamalıydı."

"Bak onu iyi bildin, Harper," dedi Ben. "Bu herif Peder Storey'nin başını ezip kaçmaya karar verdiği andan başlayarak. Onu bizim arabalardan birini çalmaya çalışırken yakaladık. Üstü başı kan içindeydi."

"*Eski* kan. Tanrım, o kan eskiydi. Bunu kim görse anlayabilirdi. Hem sizin şu pedere neden saldırayım ki? Adam hayatımı kurtardı. Onu öldürerek ne kazanabilirim?"

"*Botlarını*," dedi Ben. "Seni kaçarken yakaladığımızda giydiklerini. Botlarını ve montunu."

Mazz çaresiz, yalvarır gözlerle Harper'a baktı. "Sizin şu peder beni yalınayak görünce botlarını *kendisi* verdi. Montunu da. Verdi çünkü soğuktan ayaklarımı hissetmiyordum. Öyle birine taşla başına vurarak karşılık verilir mi? Bak, bu adama söyleyip duruyorum. Peder efendi ve ben buraya diğer iki kanodan önce vardık. Bana hiç kötü davranmadı. Tir tir titrediğimi görünce bana botlarını ve montunu verdi. Sahile çıktığımızda beni ormana soktu. Birlikte... bilmiyorum, yüz metre kadar yürüdük. Sonra kilisenin çan kulesini gösterdi ve yoldan ayrılmazsam bir-iki dakika içinde şapele ulaşacağımı, oradakilerin bana yardım edeceklerini söyledi. Dedi ki geri gidip herkesin kıyıya sağ salim çıktığından emin olmak istiyormuş. Ona botlarını geri vermeyi teklif ettim ama almadı. Sonra... pekâlâ. Bakın. Hiçbirinizi tanımıyorum. Şapeli gördüm ama onun arkasına park etmiş cillop gibi bir Buick de gördüm. Düşündüm ki, *Siktir et, belki birilerini* tanıdığım *bir yere gitsem daha iyi olur*. Arabanın size ait olduğunu bilmiyordum."

"Doğru. Bize ait olduğunu bilmiyordun. Zaten dünya sahipsiz araçlarla doludur. Yol kenarında papatya toplar gibi istediğini alabilirsin," dedi Ben.

"Dünya *artık* sahipsiz araçlarla dolu," dedi Mazz. "İnsanlar yanıp kül olduktan sonra araçlarının mülkiyetinden vazgeçmiş sayılırlar. Herhalde bu eyalette bir daha kimsenin sahiplenmeyeceği binden fazla otomobil vardır."

Harper mahkûmlara doğru bir adım attı. Ben yerinden fırlayıp onu bileğinden tuttu.

"Yapma. Yanlarına yaklaşmanı istemiyorum. Arkamda kal. Bu herif–"

"Tıbbi tedaviye ihtiyaç duyuyor. Kolumu bırak lütfen, Bay Patchett."

Ben isminin resmî telaffuzu karşısında irkilecek gibi oldu. Belki de onu ürküten Harper'ın ses tonuydu: sakin, sabırlı ama mesafeli ve otoriter. Genç kadının kolunu bıraktı. Yüzünde mutsuz bir şaşkınlık varsa belki bunun sebebi durumun kontrolünü de bırakıyor olduğunu anlamasıydı. Harper'la tartışabilirdi ama Hemşire Willowes'la asla.

Kadının arkasındaki mahkûmlara baktı. "Ona elinizi sürerseniz – ikiniz de– bir dahaki sefere silahın kabzasını kullanmam, anladınız mı?"

Harper ağız kokusunu alacak kadar Mazz'a yaklaştı. Adamın nefesi

metalik bir taze kan kokusuna sahipti. Başını uzatarak hastasının pembe dişlerini inceledi.

"Dikişe ihtiyacın yok," dedi. "Ama ağzına soğuk kompres yapmak istiyorum. Ayakların nasıl?"

"Onları hissetmeyeli biraz oldu. Gilbert'ın durumu daha beter. Ayakta zor duruyor." Başıyla henüz konuşmamış diğer hükümlüyü gösterdi. "Ve ellerim... kelepçe... kan dolaşımını kesiyor."

"Sorun değil, çıkartırız. Bay Patchett?"

"Hayır. Kelepçe kalacak."

"Gerekirse konuklarımızı başka bir şeye kelepçeleyebilirsin ama onları bu tür bir stres pozisyonunda tutamazsın. Bunun derhal sona ermesi lazım. Her ne yaptıklarını düşünürsen düşün eziyeti haklı çıkarmaz."

"Eziyet ne kelime!" diye atıldı Mazz. "Bizi burada asılı tutmakla kalsa iyi! Dudağımın nasıl patladığını duyman gerek. Kolum yerinden çıkıncaya kadar asılı tutulmaya katlanabilirim. Aç, susuz ve uykusuz kalmaya da. Beni delirten sıçmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmek oldu. Bu adam sorularına onun istediği şekilde cevap verirsem o konuda seve seve yardım edeceğini söyledi. Ağzımdan işe yarar bir şey çıkmazsa bozuşurmuşuz. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için o şişko polis suratına tükürdüm. O da bana bir tane patlattı. Tekrar vuracaktı ama dizimi karnına gömüp onu yere serdim. Senin anlayacağın bir elim arkamda bağlıyken bile onun canına okudum. Hem de *gerçek anlamda* bağlıyken."

"Çeneni kapat, yoksa—" diye başladı Ben.

"Yoksa kelepçeli bir adamı tekrar tabancayla mı döversin, Bay Patchett?" diye usulca sordu Harper.

Ben ona şaşkın, mahcup bir bakış attı. Yüz ifadesi Harper'a müstehcen bir resme bakarken yakalanan bir altıncı sınıf öğrencisini hatırlattı.

"Tüh," diye fısıldadı adam. Sesini mahkûmlara duyurmak istemediği belliydi; fakat çıplak metal odadaki akustik mahrem bir konuşmayı imkânsızlaştırıyordu. "Hadi ama, Harper. Haksızlık ediyorsun. Yok öyle bir şey. Onları buraya kelepçelememin sebebi eziyet çektirmek değil, buranın kolayda olmasıydı. Taş dolu havlu sadece onları korkutmak içindi. Ve bu adam tıpkı Peder Storey'ye yaptığı gibi benim de başımı ezmeye çalıştı. Uzaklaşabildiğim için şanslıydım. Benim değil

onun sözüne güvendiğine inanamıyorum. Bence sana hormonların böyle söyletiyor."

"Hanginizin doğruyu söylediği umurumda değil," dedi Harper. Öfkesini sesinden uzak tutmak çaba gerektiriyordu. *Hormonlar*. "Benim endişem tıbbi. Bu adam yaralı ve böyle asılı kalamaz. Onu artık indir."

"İndirmesine indiririm ama tuvalete kelepçeyle gider."

"Bana uyar," dedi Mazz. "İşim bittiğinde kıçımı sileceksen sorun değil. Ama uyarmadı deme, birader; bu seferki biraz ıslak olacak gibi."

"Böyle konuşmanın kimseye faydası yok," dedi Harper.

"Anlaşıldı. Özür dilerim, bayan." Mazz boynunu bükse de bir tebessüm ağız kenarlarını yokluyordu.

"Ya sen?" diye sordu Harper, konuşmamış adama doğru dönerek. "Gilbert. Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır, teşekkürler, bayan. Kabız oldum da. Birkaç gündür ses seda yok."

Sözleri kısa bir sessizlikle karşılandı, sonra Harper bir kahkaha attı. Elinde değildi. Bunu neden komik bulduğunu bile söyleyemezdi.

"Gilbert. Soyadın ne?"

"Cline ama bana Gil diyebilirsin. Tuvalete gitmem gerekmiyor ama iki lokma yiyecek için her türlü suçu işlerim."

"Tasalanma," dedi Renée Gilmonton. "Seni aç bırakmayacağız, Bay Cline. Suç işlemene lüzum yok."

Harper hızla döndüğünde Renée'yi kapı aralığında dikilirken buldu. Renée sözlerini sürdürdü. "Ama burada nasıl iştahı nereden buluyorsun bilmiyorum. Üf, amma kötü kokuyor. Onlar için yapabileceğimiz bu kadar mı?"

"Tanrım," diye homurdandı Ben. "Önce Harper, şimdi de sen. Kahrolası Hilton'da bir cinayet teşebbüsçüsü ile suç ortağına boş oda kalmadığı için kusuruma bakmayın. Burada ne işin var? Uyuyor olman gerekirdi. Hiç kimse gündüz vakti dışarı çıkmamalıydı. Kuralları boşuna koymuyoruz."

"Kızlar Peder Storey'nin son durumunu öğrenmek istediler. Revire uğradığımda Harper orada değildi. Ben de kafeteryaya bakmaya karar verdim. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Ben.

"Evet," dedi Harper kadına. "Bu adamın yüzüne soğuk kompres ya-

pılmasına, sıcak bir çay içmeye ve tuvalete gitmeye ihtiyacı var. Ama muhtemelen bu sırayla değil. İkisi de kahvaltı etmeli. Ve haklısın, burası onlara uygun bir yer değil. Revirde kullanılmayan iki yatak var. İyisi mi—"

"Söz konusu bile olamaz," dedi Ben. "Burada kalacaklar."

"İkisi de mi? Doğru. Ben de o konuya değinecektim. Bay Mazzucchelli'nin Peder Storey'yi darp ettiğini söyledin. Bay Cline'ın da neden hapsedildiğini anlamış değilim."

"Çünkü bu ikisi birlikte çalışıyor. Bir kez işbirliği yaparak hapisten kaçtılar bile."

"Fakat anladığım kadarıyla Bay Cline, Peder Storey'nin saldırıya uğradığı yerin yakınında bile değilmiş, öyle mi?"

Ben'in gözleri donuk ve ifadesizdi. "Hayır. Benimle beraber kanodaydı. Kampa ilk Peder Storey ile Mazzucchelli vardılar. Sonra Allie ile Mike. Cline ve ben siste yolumuzu kaybettik ve bir süre koyu bulamadım. Sonunda bir el fenerinin ışığını gördüm ve ona doğru kürek çektim. Allie bize sahilden işaret veriyordu. Michael önden giderken, yolumuzu bulduğumuzdan emin olmak için kumsalda kalmıştı. Tam kanoyu kıyıya çekiyorduk ki Mike'ın bağırarak yardım istediğini duyduk. Olay mahalline intikal ettiğimizde" —eski polisin farkına bile varmaksızın düşman bir avukata ifade verirmiş gibi konuşuyor olması Harper'ın dikkatinden kaçmadı— "Mike'ı karların arasında Peder Storey'le beraber otururken bulduk. Her yer kan içindeydi. Mike birinin Tom'u öldürdüğünü söyledi. Ama Allie nabzını kontrol ettiğinde hâlâ aramızda olduğunu belirledik. Michael pederi kampa taşıdı. Oraya vardığımızda birkaç kişinin Bay Mazzucchelli'yi zapt ettiğini gördük. Allie dedesinin botlarının ve montunun Mazzucchelli'nin üstünde olduğunu gözlemledi. O andan itibaren vaziyet düşmanca bir hal aldı. Bu adamlar öldürülmedikleri için çok şanslılar."

"Yine de bu anlattıkların Bay Cline'ın neden bir tehdit muamelesi gördüğünü açıklamıyor."

"İşler sarpa sardığında," dedi Gilbert, "ortağım yardım istedi. Ben de ettim."

"Frank Pendergrast'ın sağ elinin üç parmağını kırdı," dedi Ben. "Ve Jamie Close'un boğazına o kadar sert bir yumruk attı ki soluk borusu ezildi sandım. Bu arada Jamie on dokuz yaşında. Daha neredeyse bir çocuk."

"Elinde kırık şişe tutan bir çocuk," dedi Gilbert özür dilercesine.

"İkisine de bakmam lazım," dedi Harper. "Bay Pendergrast'ın şimdiye kadar yanıma gelmesi gerekirdi."

"Dikkatini Peder Storey'den ayırmak istemedi," dedi Ben. "Don sağdan soldan bulduğumuz bezlerle elini bir güzel sardı."

"Lanet olsun," dedi Harper.

Yeterli malzemesi olmadığı için tedavi edemediği yaralanma sayısı giderek artıyordu: subdural kanama, yüz hasarları, donma vakaları, John'un kırık çıkıkları, şimdi de kırık parmaklar. Harper'ın elinde yalnızca iyot, yara bandı ve Alka-Seltzer vardı. Peder Storey'nin kafatasındaki deliği bir on yedinci yüzyıl doktoru gibi mantar tıpayla ve balmumuyla tıkamıştı. Bulundukları yer resmen on yedinci yüzyıldaydı.

Ben sözlerini sürdürdü. "Cline neyi neden yaptıysa yapsın bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Peder Storey'nin kafasını kimin ezdiğini o da bizim gibi iyi biliyor. Tarafını seçti."

"Hayır, arkadaşının bir ayaktakımı tarafından linç edilmesine göz yummamayı seçti," dedi Renée. "Bu anlaşılır bir davranış."

Ben dönüp Gilbert Cline'a baktı. "Bana kalırsa daha iyi arkadaşlar bulmalı. Dostu neredeyse birini öldürdü. Cline bunu biliyordu. İşe karışmayabilirdi. Öyle yapmaktansa kendisi de insan hayatını tehlikeye atan bazı saldırılardan bulundu. Sözlerime karşı çıkmak istiyorsan buyur çık, Cline."

"Hayır, bayım," dedi Gilbert Cline ama gözü Renée'deydi. "Aynen öyle oldu. Nezarethanede ölmememin tek sebebi Mazz'dı. Ayrıca o olmasaydı dumandan geçip kanolara kadar asla gidemezdim. Bacaklarımı zar zor oynatabiliyordum. Bana yol boyunca destek oldu. Geride durup ölmesini seyretmeye gönlüm elvermedi."

"Peki Peder Storey'nin başına vurduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Ben.

Cline önce Mazzucchelli'ye, sonra tekrar Ben'e baktı. Yüzü sakin ve ifadesizdi. "Öyle veya böyle aklımdan geçmedi. Ona borçluydum."

Harper o zamana kadar sadece yaralanma ve donma vakalarıyla ilgilenmişti. Mark Mazzucchelli'nin gerçekten öyle bir şey yapmasının, sırf bir çift bot uğruna Peder Storey'nin başına taşla vurmasının ne anlama geldiğini hiç durup düşünmemişti.

Taş.

"Bay Mazzucchelli'yi kaçmaya çalışırken yakaladığınızda silah yanında mıydı?" diye sordu Harper.

"Hayır," dedi Mazz. "Çünkü bunların hepsi saçmalığın daniskası. Üstümde silah falan yoktu."

"Peder Storey'nin başına vurduğu taşı bulamadık," dedi Ben, inatçı bir ses tonuyla. "En azından şimdiye kadar. Hâlâ bir yerlerden çıkabilir."

"Yani tanıksız ve silahsız bir saldırıyla karşı karşıyayız. Üstelik suçun zanlısı bir stres pozisyonunda asılı tutulup darp edilmesine rağmen masumiyetini savunuyor."

"Hiç de öyle–"

Harper bir elini kaldırdı. "Burası ne bir mahkeme ben ne de bir hâkimim. Hüküm vermekle yetkili değilim. *Senin de olmadığın gibi.* Gördüğüm kadarıyla elinde *hiçbir* delil yok ve bulana kadar bu adamlara kamptaki diğer herkese edildiği gibi muamele edilmeli."

Renée söz aldı. "Ve herhangi bir kabahat delili olmadan onları burada ne kadar ve ne gerekçeyle tutacağını merak ediyorum. Âdil bir süreç uygulanmalı. Bu adamların kendilerini müdafaa etme hakları var. *Haklarının olmasına* hakları var."

"Artık tuvalete gitmeyi çok isterim," dedi Mazz ama hiç kimse onu dinlemedi.

"Duydun mu bilmiyorum, Renée," dedi Ben, "ama Washington D.C.'yle beraber Anayasa da yandı kül oldu. Bu kamptaki insanların aynı sonu paylaşmaya hiç niyetleri yok, Bayan ACLU."*

"Aslına bakarsan her yıl onlara bağışta bulunurdum," dedi Renée. "Yine de bunun bir önemi yok. Burada bir hususu belirtmeye çalışıyorum. Bu adamın Tom Storey'yi öldürmeye çalışıp çalışmadığına karar vermemize gerek yok. Öncelikle *nasıl* karar vereceğimize ve o kararı *kimin* vereceğine karar vermeliyiz. Ve eğer Bay Mazzucchelli suçlu *bulunursa* ona ne yapacağımıza... vicdanımızın neye elvereceğine yönelik bir seçim yapmalıyız. İşin asıl zor kısmı o."

"Hiç de o kadar zor değil. Bence bu topluluk seçimini çoktan yaptı. Taş atmaya başladıklarında burada olsaydın anlardın. Bütün gece ne yaptın bilmiyorum ama büyük bir eğlenceyi kaçırdın."

---

* *American Civil Liberties Union* (Amerikan Sivil Haklar Birliği): Amerikan halkının anayasal haklarını savunan liberal bir sivil toplum örgütü. *–çn*

"Belki geceyi ormanda saklanarak geçirmişimdir," dedi Renée. "Peder Storey'yi öldürmek için fırsat kollamışımdır."

Yaşlıca kadın bilhassa zor bir bilmece sormuşçasına Ben ona ağzı bir karış açık, kaşları çatık vaziyette bakakaldı. Sonunda başını iki yana salladı.

"Dalga geçmemelisin. Doğruyu söylediğinden şüphelenirlerse Carol'ın, Allie'nin ve o kalabalığın ne yapacağını tahmin bile..." Adamın sesi kısılıp gitti, sonra yüzünde sert bir tebessümle sözlerini sürdürdü. "Sorun şu ki, Renée, sen çok iyi niyetli birisin. Çayınla, kitaplarınla, çocuklara okuduğun öykülerinle son derece zararsız bir insansın. Ve çoğu zararsız insan gibi başkalarının neler yapabileceklerine dair en ufak bir fikrin yok."

"Anlamıyor musun, Ben? Ben de aynen onu demek istiyorum. Başkalarının neler yapabileceklerine dair en ufak bir fikrimiz yok. Hem de hiçbirimizin. Peder Storey'nin bu kampta ona zarar vermek isteyen biri tarafından tuzağa düşürülüp düşürülmediğini kim bilebilir? Belki *benim* onu öldürmek için bir sebebim vardı ve elimde bir taşla ağaçların arasında bekliyordum. Bunu herhangi birimiz yapmış olabiliriz ve emin olmaksızın bir insanı alenen idam edemeyiz. Onu süresiz olarak hapsetmemiz bile doğru olmaz."

"İşte orada yanılıyorsun, Renée. Konuşa konuşa kendini köşeye kıstırdın. Görüyorsun ya, beyimiz Mark Mazzucchelli'nin suçu işlemek için hem sebebi hem de fırsatı vardı. Bu bile yeterince kötü. Ama daha beteri de var. Tüm bu kampta bizi yanına alıp güvenli bir sığınak sunan, bize Ejderpulundan korunmayı öğreten o tatlı ihtiyara zarar vermek isteyecek tek bir kişi bile olamaz. Mesele bu kadar basit. Başka birinin Peder Storey'yi öldürmek istemesi için hiçbir sebep düşünemiyorum."

Harper işte o zaman Tom Storey'nin kanoda söylediklerini hatırladı.

Birini kamptan göndermem gerekecek, demişti yaşlı adam. *Affedilmez şeyler yapmış birini.*

"Ah," dedi Harper, "ben bir sebep düşünebiliyorum."

3

Harold Cross'un günlüğünden:

19 HAZİRAN:

PİSLİKLER. İĞRENÇ, CAHİL PİSLİKLER.

19 HAZİRAN, DAHA SONRA:

MEMUR KEDİBOKU TELEFONUMU BENDEN ALDI VE ONU KAPATMADAN ÖNCE HER MESAJI, HER POSTAYI, HER NOTU GÖZÜMÜN ÖNÜNDE SİLDİ.

HİÇBİR ŞEY ANLAMADILAR. ANLAMAYA ÇALIŞMADILAR BİLE. ONLARA DIŞARIDAKİ İNSANLARLA İLETİŞİM KURDUĞUMU SÖYLEDİĞİM ANDA SİNİR KRİZİNE GİRDİLER. O AN JIM JONES* İÇERİ GİRSE ÖNÜNDE SIRAYA DİZİLİRLERDİ. ARTIK SAKİNLEŞTİĞİM İÇİN DÜŞÜNÜYORUM DA BELKİ BÖYLE OLACAĞINI TAHMİN ETMELİYDİM.

MANTARIN EN EŞSİZ ÖZELLİĞİ, İNSAN ZİHNİYLE BAĞ KURMA YÖNTEMİ. NOVOSIBIRSK'TEKİ DOKTOR SOLZHENITSYN SPORUN BEYİN MİMARİSİYLE UYUMLU AĞAÇSI BİR YAPIDA OLDUĞUNU GÖSTERDİ. OKSİTOSİN DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON'A GÜVENLİ BİR ORTAM BULDUĞUNU SÖYLÜYOR. MANTAR DA BUNA KARŞILIK KENDİNİ SAĞLAMA ALMAK İÇİN SÜRÜ DAVRANIŞI-

* 1978 yılında müritleriyle beraber bir toplu intihar eylemi gerçekleştiren aşırı dinci bir Hıristiyan tarikat lideri. —*çn*

NI, YANİ BİR SERÇE SÜRÜSÜNÜN HAVADA HEP BERABER DÖNMESİNİ SAĞLAYAN O TOPLU DÜŞÜNME SÜRECİNİ UYARIYOR. EJDERPULU ÖYLESİNE BASKIN Kİ KİŞİLİĞİN TEMEL UNSURLARINI BİLE GEÇİCİ OLARAK SİLEBİLİYOR. BAŞKALARININ FİKİRLERİ SANA AİTMİŞ, BAŞKALARININ İHTİYAÇLARI SENİNKİNDEN DAHA ÖNEMLİYMİŞ GİBİ FALAN GELİYOR. ŞU AN SAHİDEN DE BİR ZOMBİ KIYAMETİNDE YAŞIYORUZ AMA ZOMBİLER BİZİZ.

OKSİTOSİNİN KABİLESEL EYLEMLERE KATILANLARA HUZUR VEREN DOĞASI DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE TÜM BUNLAR MANTIKLI GÖZÜKÜYOR. BEN İSA ÂŞIĞI BU APTAL KABİLENİN BİR PARÇASI DEĞİLİM. O YÜZDEN DE DEVAMLI DUMAN ÇIKARIYORUM VE HER GÜN DÜZENLEDİKLERİ SAÇMA SAPAN ŞARKILI ÂYİNLERDEN HİÇBİR KİMYASAL FAYDA SAĞLAMIYORUM. BU DURUM HERKESİN CEP TELEFONUNU VERMEYE NEDEN ÖYLE HEVESLİ OLDUĞUNU DA AÇIKLIYOR (EVET, SİKKAFA SADECE BENİMKİNİ DEĞİL, HERKESİNKİNİ ALDI). EJDERPULU HEPSİNİ DE SOSYAL TASVİBE BAĞIMLI KILIYOR.

İTFAİYECİ'NİN PUL TARAFINDAN YÖNLENDİRİLMEKTENSE PULU YÖNLENDİRMEYİ NASIL BAŞARDIĞINI BİLMEK İSTERDİM. HİÇ KİMSE ONDAN DAHA MESAFELİ DEĞİL. BAZI YERLERİNİ NASIL ATEŞE VERİP DE İNCİNMEDİĞİNİ ÖĞRENEBİLMEK İÇİN GÖZÜMÜ BİLE KIRPMADAN ADAM ÖLDÜRÜRDÜM.

ONUN BİLDİKLERİNİ BİLMEK İSTEYEN TEK KİŞİ BEN DEĞİLİM. ÜÇ GÜN ÖNCE KUMSALDAYKEN ADALARINDA BİRBİRLERİNE BAĞIRDIKLARINI DUYDUM. İTFAİYECİ HER NE BİLİYORSA SARAH STOREY'YE SÖYLEMİYOR. HATUN DA BUNA PEK KIZIYOR.

SARAH HERİFİN GÖTÜNDE YENİ BİR DELİK AÇARSA BAY ROOKWOOD ŞANSINA KÜSSÜN. REVİRDE DİĞER HER ŞEY GİBİ GÖT YAMASI DA HİÇ KALMADI.

4

Harper not defterini bacağına vurup pencereden dışarı baktı. Kaz tüyünü andıran kar taneleri düşmek mi yoksa yükselmek mi istediklerine karar veremeden havada uçuşuyordu. Sanki kamp bir kar küresine dönmüştü ve ilahi bir çocuk onu sallıyordu.

Harper on beş dakika önce uyanmasına rağmen vaktin sabah mı öğleden sonra mı olduğundan emin değildi. Tüm dünya bir örtünün altına saklanmışçasına ışık loş ve kurşuniydi. Genç kadın Peder Storey'nin karyolasının kenarına oturdu. Tom arada sırada ani, kulağa şaşkın gelen bir soluk alıyordu. Sanki tekrar tekrar gazetede korkunç bir şey okuyordu. Belki de bir dostun ölüm ilanı. Veya kendisininki.

Harold Cross'un son yazısında doğru olan bir husus artık daha bile doğruydu. Revirde göt yaması da dâhil hiçbir şey kalmamıştı. Harper, Peder Storey'nin kafatasındaki deliği biraz şarap dökerek dezenfekte etmiş, John Rookwood'un zedelenmiş kolunun tedavisini düşük bir doz iyi niyetle gerçekleştirmişti. Cehenneme çıkan yolun daima iyi niyet taşlarıyla döşeli olup olmadığından emin değildi ama iyi niyetin en yüksek tıbbi bakım standardını sunmadığı kesindi.

Harper sandalyeye çıktı ve tavan panelinin arkasındaki Harold'ın not defterine uzandı. Görüş alanının kenarındaki küçük bir kıpırtı veya hareket dikkatini çekti. Etrafa bakındığında Peder Storey'yle beraber o sabah bir ziyaretçilerinin olduğunu keşfetti.

Nick kapıya en yakın yatağa uzanıp örtüyü göğsüne kadar çekmişti. Oğlan karmakarışık siyah saçlarıyla pek şirindi. Harper'a nasıl göz kırpılacağını unutmuşçasına bakıyordu. Harper uyurken sessizce içeri girmiş ve boş bulduğu ilk yatağa yatmış olmalıydı.

Yaptığı son derece normal bir şeymiş gibi davranmaya karar veren Harper not defterini gözükmeyecek şekilde itti. Tavan paneli yerine

oturduğunda sandalyeden indi ve Nick'in karyolasının ayakucunda durdu. Çocuğa burada ne aradığını sormak için şimdiye kadar ondan öğrendiklerini kullanarak ellerini dikkatle oynattı.

Nick yanından hiç ayırmadığı not defteri ile kalemi çıkardı. *Karnım ağrıyor. Beni Allie getirdi. Bugün burada görevli olduğu için zaten gelecekti.* Harper oğlanın yanına oturdu ve not defterini alıp yazdı. *Kusuyor musun? İshal oldun mu?*

Oğlan başını iki yana salladı. Harper rahatsızlığı gıda zehirlenmesine değil, çocuğun Peder Storey için duyduğu endişeye bağladı.

Allie burada görevli derken ne kastediyorsun? diye yazan Harper defteri ve kalemi ona geri verdi.

Ablam yan odada, diye karaladı Nick.

Harper avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini açtı ve abartılı bir edayla omuzlarını silkti. *Neden?*

Allie koruma için burada. Carol Teyze dedemin güvende olmasını istiyor. Az önce tavana ne koydun? Harper kafasında bir cevap tasarlayamadan önce oğlan tekrar yazdı. *Bana söylersen TEK KELİME BİLE ETMEYECEĞİME söz veririm.* Gülümsememek Harper'ın elinde değildi. Nick elbette tek kelime bile edemezdi.

Tuttuğum bazı notlar, hepsi bu, dedi. Bir-iki ayrıntıyı atlasa bile söylediği doğruydu.

Neyin notları?

Sen bana bunu sormazsan, diye yazdı Harper, *ben de sana karnının gerçekten ağrıyıp ağrımadığını sormam.*

Nick avucunu alnına vurdu. Bu hareketi televizyonda görmüş olmalıydı. Harper onu suçlamadı. Bazen o da kendini hayatının film versiyonunda Julie Andrews'u canlandıyormuş gibi hissederdi. Rol modellerin kötü tarafı, sana rol kesmeyi öğretmeleriydi.

Harper parmaklarıyla *U-Y-U* dedi.

Oğlan kafa salladı. "Sen de uyuyacak mısın?" diye elleriyle görünmez bir makinenin çarklarını döndürürcesine ses çıkarmadan konuştu.

"Ben gider," dedi Harper, o kadar akıcı olmayan kendi elleriyle. "Yakında döner."

"Dikkatli ol," dedi Nick'in elleri.

Allie bekleme odasındaki kanepeye kıvrılıp yatmıştı. Uyumuyor, kitap okumuyordu – bir yumruğunu dudaklarına bastırmış vaziyette

öylece yatıyordu. Gözlerini kırparak başını kaldırdı. O gözler kısa bir süreliğine odaklanamadı. Harper'ı tanımamış gibi bir hali vardı.

"Nick burada görevlendirildiğini söyledi."

"Öyle gözüküyor. Ben'in ve Carol Teyze'nin aklına kamptaki birinin dedemi öldürmek isteyebileceği fikrini sokmuşsun. Bence bu delilik – suçlunun Mazz denen o adam olduğunu herkes biliyor– ama kararları ben vermiyorum."

"Peki Ben mi veriyor?"

"O sadece Carol Teyze'nin istediklerini yapıyor. Ve teyzem dedemin güvende olmasını istiyor. Onu suçlayamazsın. Biri gerçekten de dedemi öldürmeye çalıştı. Carol Teyze artık senin de burada kalmanı istiyor. Dedemin nöbet falan geçirme ihtimaline karşı halihazırda bir sağlık görevlisi olsun diye."

"Artık yemekleri de mi burada yiyeceğim?"

Harper espri yapmıştı ama Allie, "Evet," dedi. "Dün bir şeyler atıştırmak için çekip gittiğini ve dedemi yapayalnız bıraktığını duyunca çok kızdı. Dedemin kalbinin durabileceğini veya birinin gelip yüzüne bir yastık bastırabileceğini söyledi."

"Burada devamlı kalamam. Aslına bakarsan hemen şimdi çıkmam gerekiyor. John epey hırpalandı. Adasına gidip ona bir kompresyon sargısı ve atel götürmek istiyorum."

Harper her iki malzemeyi de üstünde taşımıyor ama Allie'nin bunu fark etmeyeceğine güveniyordu. Fark etmedi de.

"Olmaz," dedi Allie. "Revirden ayrılmana izin verilseydi bile şimdi günün ortasındayız. Gündüz vakti hiç kimse dışarı çıkamaz."

"İzin verilseydi bile de ne demek? Bu emir Carol'dan mı geldi? Onu kim başa geçirdi ki?"

"Biz."

"Kim?"

"Hepimiz. Oylama yaptık. Sen orada değildin. Uyuyordun. Kilisede toplanıp Peder Storey'ye şarkı söyledik. Kaybettiğimiz herkese bize yol göstermeleri için söyledik. Bize eşlik ettiklerini duyduğuma yemin edebilirim. Kilisede yalnızca yüz kırk kişi vardı ama bin insan aynı anda şarkı söylüyor gibiydi." O olayın anısıyla Allie'nin çıplak kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kız kollarını gövdesine doladı. "Sanki kurtarılıyorduk... hayatın boyunca kapıldığı tüm kötü hislerden. Bence

bu tam da bize lazım olan şeydi. Sonrasında sakinleşip el ele tutuştuk ve konuştuk. Hâlâ memnuniyet duyduğumuz şeylerden bahsettik. Şükranlarımızı sunduk. Yemeğe oturduğunda yaptığın gibi. Ve planlar kurduk. Ben'e tüm güvenlik meselelerinde tam yetki vermeyi o zaman oyladık. Carol Teyze'yi de kilise ayinlerinden ve günlük planlamalardan sorumlu kıldık. Zaten Peder Storey bizden öyle yapmamızı isterdi. Teyzem ilk başta kabul etmedi. Daha fazla görev üstlenemeyeceğini, babasına bakması gerektiğini söyledi. Biz de bir oylama daha yaptık ve herkes tekrar ona oy verdi. Teyzem bunun üzerine hata ettiğimizi, babası kadar güçlü olmadığını söyledi, onun her açıdan kendisinden üstün olduğunu söyledi. Daha şefkatli, düşünceli ve sabırlı olduğunu. Ama *üçüncü* bir oylama yaptığımızda onu da oybirliğiyle kazandı. Komik bir durumdu. Öyle komikti ki. Carol bile güldü. Bir ağlayıp bir gülüyordu."

Harper'ın aklına Harold'ın günlüğündeki bir cümle geldi: MANTAR DA BUNA KARŞILIK KENDİNİ SAĞLAMA ALMAK İÇİN SÜRÜ DAVRANIŞINI, YANİ BİR SERÇE SÜRÜSÜNÜN HAVADA HEP BERABER DÖNMESİNİ SAĞLAYAN O TOPLU DÜŞÜNME SÜRECİNİ UYARIYOR. Fakat bu düşüncenin vardığı yer hoşuna gitmeyince onu bir kenara itti.

"Gitmene göz yumabileceğimi sanmıyorum," dedi Allie. "Geçen sefer revirde görevliyken işimi yapmadım ve bir genç öldü." Harper'a içinde gerçek mutluluk olmayan çarpık bir tebessüm etti.

"Çıkıp gitmeye kalkarsam ne yaparsın? Hamile bir kadını yere mi devirirsin?"

"Hayır," dedi Allie. "Herhalde seni bacağından falan vururum."

Bunu söylerken alaycı bir sırıtış takındı ve Harper gülecek gibi oldu. Sonra odanın bir köşesine dayalı duran Winchester marka tüfeği gördü.

"Tanrı aşkına, o silah da nereden çıktı?" diye bağırdı.

"Bay Patchett nöbet tutan Gözcülerin tüfek taşımaları gerektiğine karar verdi," dedi Allie. "Silahları uzun zaman önce dağıtması gerektiğini söyledi. Bir Ölü Yakma Timi çıkagelirse birkaç atış–"

"–bir sürü insanın ölümüne yol açar. Olacağı o. Hiçbirinizin tüfek taşımaması gerekir. Allie, Gözcülerden bazıları on dört yaşında." Harper genç kızın ta kendisinin de henüz on yedisinde bile olmadığını

belirtmedi. Dolu tüfeklerle karda sinsi sinsi gezen çocuklar fikri sinirlerini bozuyor, içinde Ben Patchett'ın o yumuşak göbeğini sertçe dürtme arzusu uyandırıyordu.

"Silahlar sadece yaşça büyük çocuklara verildi," dedi Allie ama ilk defa kendini savunurcasına bir tavır takınmıştı.

"Gidiyorum," dedi Harper.

"Hayır. Yapma. Lütfen. Gel karanlığı bekleyelim. O zaman Carol'la konuşuruz. Gündüz dışarı çıkmamak kamptaki en önemli kural sayılır. Nasılsa yakında hava kararacak."

"Bu kar yağışında çoktan kararmış sayılır."

"Yerlere koyduğumuz kalasları kaldırdık. Arkanda iz bırakırsın."

"Uzun süreliğine değil. Şu an kar yağıyor. Ayak izlerim çabucak dolar. Allie, yerimde olsan birinin *seni* gitmekten men etmesine izin verir misin?"

Bu söz genç kızı gafil avladı.

Allie elmasa benzer milyonlarca kar tanesi içeren mavi loşluğa uzun uzun baktı. Çene kenarlarındaki kaslar gerildi.

"Kahretsin," dedi en sonunda. "Bu çok aptalca. Seni neden dinliyorum ki."

"Teşekkürler," dedi Harper.

"En fazla iki saat içinde geri dönmelisin. O zamana kadar gelmezsen seni kurtlara yediririm."

"İki saat içinde dönmezsen zaten Peder Storey'nin durumunu kontrol etmesi için Don Lewiston'a haber vermen gerekir."

Allie ona dik dik baktı. "Ne kadar boktan bir iş yaptığının farkında bile değilsin. Şapelden sonra tüm Gözcüler bir araya geldik. Ben Patchett çok fazla kişinin canı istediği gibi davranarak kendini kampın esenliğinin önüne koyduğunu söyledi. Kurallarımıza uymayanları ibret olsun diye cezalandırmamız gerektiğini de. Hep beraber oy kullandık ve hemfikir olduk. Bir *anlaşma* yaptık."

"Bay Patchett kampın esenliği için endişelenebilir," dedi Harper. "Ben hastalarımın esenliği için endişelenmek zorundayım. Ben gittiğimi öğrenirse ona beni burada tutmaya çalıştığını ama durduramadığını söyle. Ama öğrenmeyecek, çünkü o farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Gideceksen git öyleyse. Ben fikrimi değiştirmeden."

Harper elini kapı koluna atmışken Allie tekrar konuştu.

"Senden hoşlandığına seviniyorum," dedi Allie. "John tanıdığım en yalnız insan."

Harper kıza göz attı ama Allie artık ona bakmıyordu. Bir kez daha kanepeye yan yatmıştı.

Harper çocuklardan gelen lütufların tıpkı zalimlikleri gibi çoğunlukla sebepsiz, davetsiz ve beklenmedik olduğun düşündü. Wyndham Kampı o kış ne Hogwarts'tı ne de *Sineklerin Tanrısı*'ndaki adaydı. Burası başıboş ve hasarlı yetimlerin, başkalarına yeterince kalsın diye öğle yemeğinden feragat eden çocukların bir mekânıydı.

"Yakında dönerim," dedi Harper. Böyle konuşurken sözlerine inanıyordu.

Fakat hava karardıktan çok ama çok sonrasına kadar dönmeyecekti. O zamana kadar da kamptaki her şey tekrar değişmiş olacaktı.

5

Ağaçlar alçaktaki bulutların ve yağan karın hâkimiyetindeki bir duman dünyasında kendilerinin hayaletleri gibiydi. Sona eren ikindi, bir küllükte yakılmış çam kozalakları gibi kokuyordu.

Harper genç kıza verdiği sözün her kelimesinde ciddiydi: İtfaiyeci'nin adasına kadar kürek çekecek, onun durumuna bakacak ve geri gidecekti. Fakat revirdeki ecza dolabı neredeyse bomboş kaldığı ve John'un ihtiyaç duyduğu şeyleri kendi kişisel malzemeleri arasından toplamayı planladığı için öncelikle kendi evine gitmesi gerektiği hakkındaki kısmı atlamıştı. Allie işte *bunu* bilseydi gitmesin diye onu gerçekten yere devirip üstüne oturabilirdi.

Harper eve uğramışken sağı solu eşelemeyi ve Wyndham Kampı'nda işe yarayabilecek başka neler bulabileceğine bakmayı da düşünüyordu. Şampuanlar, kitaplar, çoraplar gibi.

Fakat oraya vardığında beklediği kadar eşelenecek bir şey bulunmadığını keşfetti. Ormanın kenarında durup evinden geriye kalanlara huşuya varacak kadar yoğun bir şok geçirerek bakakaldı.

Evin sokağa bakan tarafı içe çökmüş, tüm cephe yok olmuştu. Büyük bir kuvvet oturma odasındaki kanepeyi ön bahçeye sürüklemiş ve garaj yolunun kenarına kadar fırlatmıştı. Kanepenin üstünde kar birikmişti ama Harper kolçakları hâlâ görebiliyordu. Bahçeye daha başka ıvır zıvırın da saçıldığını tahmin ediyordu ama bunlar artık karların altındaki birer tümsekten ibaretti. Evi âdeta bir kasırgaya yakalanmıştı.

Harper kendini toparlayınca oradan ayrıldığı geceyi düşündü ve şiddetiyle yeri sarsan o gümbürtüyü hatırladı. Demek ki Jakob kamyonuna atlamış ve kar küreyiciyi yandan evin önüne vurarak çatıyı birlikte geçirdikleri ömürlerinden geriye kalanların üstüne çökertmişti.

Kâğıtlar ağaç dallarıyla şişlenmiş, ormanın kenarına saçılmıştı.

Harper birini eline aldı: *Viranlığın Sabanı*'ndan bir sayfa. İlk sözcükleri okudu –*yeis dediğin şuurun eşanlamlısıdır ve tahrip tıpkı sanat gibi*– ve hırçın bir esintinin sayfayı elinden almasına izin verdi. Kâğıt rüzgârda dalgalanarak uçup gitti.

Harper öylesine afallamıştı ki neredeyse planını unutup ormandan çıkacak ve yol boyunca ayak izleri bırakarak ön bahçeye gidecekti. Fakat bir araba, ilgi çekmemesi için öğüt verircesine bir ses çıkararak yoldan geçip gitti ve ona dikkatli davranmasını hatırlattı. Harper evin etrafından dolaştı harabeye güneyden yaklaştı. Orada ağaçlar duvara kadar sokuluyor, bir kızıl ladin ıslak ve ışıltılı dallarından birini karların üzerinden uzatarak neredeyse binanın vinil dış kaplamasına değiyordu.

Hayalinde bembeyaz bir üniforma içindeki Hemşire Willowes kâğıt bir hasta önlüğüyle muayenehane masasında oturan altı aylık Bayan Willowes'a hitap etti. *Ah, evet, Bayan Willowes. Umarım spor yapmaya devam edersiniz. Kendinizi fazla yormadığınız sürece sağlıklı ve aktif kalmak önemlidir!*

Harper yerden yaklaşık yüz yirmi santim yükseklikteki dala iki eliyle birden tutundu, derin bir nefes aldı ve *sallandı*. Karla kaplı iki metrelik bir mesafeyi bir sarkaç gibi aştı ve ayaklarını dümdüz uzatarak ayak uçlarıyla evin kenarındaki buzlu çakıllara tutundu. Hemen sonra ayaklarının geriye kaydığını hissetti ve dala daha fazla tutunamayıp donmuş zemine düşme tehlikesi geçirdi. Ayaklarını pedal çevirircesine oynatarak gevşek taşlardan ayırmamayı becerdi ve kendini ileri atıp dalı bıraktı. Evinin duvarına çarptığında karnındaki şişlik dış kaplamaya çarpıp hafifçe sekti. Demek ki biraz ilave dolgunun faydası oluyordu.

Harper saçağın altındaki dar çakıllı şeridi izleyerek evin arkasına dolaştı. Mahzen kapısı kilitliydi ama genç kadın kocasından öğrendiği sars-tekmele-omuz at-vur kombinasyonunu uygulayarak onu açtı. Soğuk, bayat havaya girdi ve kapıyı çekerek arkasından kapattı.

Evlerine ilk taşındıklarında mahzeni bir "eğlence alanı" olarak yeniden tasarlamışlar, barı ve bilardo masasını bile eksik etmemişlerdi. Fakat mekân asla bir mahzen hissi vermekten vazgeçmemişti. Beton zemin üstünde ucuz, kaba bir halı seriliydi. İçeriye bakır boruların ve örümcek ağlarının kokusu hâkimdi.

Yukarıdaki evin çöküşü çok daha radikal bir dekorasyon değişimine yol açmıştı. Mutfaktaki buzdolabı tavandan aşağı düşüp yan devrilmişti. Açık kapaklar hâlâ raflarda bekleyen çeşnileri ve salata soslarını gözler önüne seriyordu. Tepedeki delikten kablolar sarkıyordu.

Ne gariptir ki odanın merkezindeki bilardo masası hasar görmemişti. Harper bilardo oynamayı asla doğru düzgün öğrenmemişti. Öte yandan Jakob yalnızca masada terör estirmekle kalmaz, bir istekayı ucunda bir tabakla tek parmağının üstünde dengede tutabilirdi. Bu da onun sirk gösterilerinden biriydi. Harper şimdi düşünüyordu da sırf tek tekerlekli bisiklet sürebiliyor diye bir adamdan fazlasıyla etkilenmekten hayır gelmiyordu.

Kamp malzemeleri –çadır, portatif gazlı ocağı, gaz lambası– arka duvardaki dolapların içindeydi ve ilkyardım çantası onların arasındaydı. Doğa gezintilerine çıkmaktan hep hoşlanmışlardı. Bu Harper'ın mutlulukla hatırlayabileceği tek şeydi: Ormandayken ikisi de her seferinde seks hastası olup çıkardı.

Montana'da gezinti yaparlarken Harper ayağını çok fena burkmuştu ve Jakob onu Granite Parkı Sayfiye Evi'ne kadar neşeyle sırtında taşımıştı. Harper bir dahaki gezilerinde yaralanırlarsa daha hazırlıklı olmak için eve döner dönmez ilkyardım çantasını satın almıştı ama öyle bir şey olmamıştı. Birkaç yılın ardından da gezintilere çıkmaz olmuşlardı.

Çanta hatırladığından daha kapsamlıydı. İçinde bir yığın kompresyon sargısına ilaveten buz torbaları ve yanık kremleri vardı. Fakat asıl ganimet ilkyardım malzemelerinin yanına sıkıştırılmıştı ve Harper'ın en çok istediği şey, eve dönmesinin asıl sebebi de oydu: iki yıl öncesinden kalma siyah, elastik bir dirsek ateli. Jakob onunla raketbol oynarken kendini aşırı zorlayıp kolunu incitmişti. O günden sonra da bir daha hiç oynamamışlardı. Jakob dirseğinin bazen hâlâ sızladığını ve onu tekrar incitmek istemediğini iddia etmişti ama Harper zaman zaman kocasının raketboldan bambaşka bir sebeple vazgeçtiğini düşünmüştü. Jakob dirseğini duvara vurduğu sırada Harper oyunu önde götürüyordu. Jakob yenilmekten ziyade *ona* yenilmekten nefret ederdi. İlişkilerinde koordineli taraf hep oyken gülünç ama sevimli bir sakarlık sergileyen kişi Harper'dı. Karısı karakterine aykırı davrandığında Jakob üstüne alınmıştı.

Diğer dolapları eşeleyen Harper yüksek bir rafın gerisine itilmiş bir kutu Gauloise sigarası buldu. Paketin selofanı yırtılmıştı ve paketlerden birkaçı eksikti. Jakob bir yıl önce –bir milyon yıl önce– sigarayı bıraktığını ve aynı şeyi yapabilecek iradeden yoksun kişilere acıdığını duyurmuştu. Harper bu seferlik kocasının yalan söylemesinden memnundu. Tüm gerilla ekonomilerde olduğu gibi şu günlerde sigaraların değeri hafife alınamazdı. İnsanlar uygarlığın çöküşü için altın biriktirmekle hata etmişlerdi. Onun yerine Camel stoklasalar daha kârlı çıkarlardı.

İçki namına neleri olduğuna bakmak için barın etrafından dolaştı. Arkada tezgâha bakan buzlu camlı bir kapak vardı. Kapağın ardındaki içi boş deliğe günün birinde bir müzik seti koymayı planlamışlardı ama buna bir türlü sıra gelmemişti. Jakob neredeyse on bir dolar tutan Bang & Olufsen marka bir sistemde ısrar etmişti ve o sistem için para biriktirme planları varsayımdan öteye geçmemişti.

Harper eğilip içki dolabına göz attığında duman gibi bir tadı olan ve çabucak kafa yapabilen otuz yıllık bir şişe Balvenie viskisi buldu. Ayrıca midenin bulanmasını istiyorsan rahatlıkla iş görecek bir şişe ucuz, muz aromalı rom mevcuttu. Harper bir (veya üç) kadeh buzlu Balvenie'nin ardından John Rookwood'un Ejderpulu hakkında kendisine neler anlatabileceğini merak etti.

Barın arkasında çömelmeyi sürdürürken biri mahzen kapısını sarstekmele-omuz at-vur kombinasyonuyla açtı.

"Graysonl" diye haykırdı boğuk, hırıltılı, yüksek ve bir nebze tanıdık bir ses. Harper çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Ne karşılık verdi ne de kıpırdadı. Çömeldiği yerde donakalıp adamın talimatını bekledi.

"Graysonl" diye tekrar bağırdı adam. Harper onun dışarıdan içeriye değil, içeriden dışarıya bağırdığını fark etti. "İşe yaradı! Girdik."

"Ne zamandır o kilidi tamir ettirecektim. Hep birinin eve gireceğinden ve kaliteli viskiyi çalıp karıma tecavüz edeceğinden çekinirdim," dedi Jakob. "Viskiye bir şey olacak diye ödüm patlardı."

Kocasının sesi bir bıçak, Harper'ın duymakla kalmayıp karnında hissettiği bir şey gibiydi.

Genç kadın müzik seti koymayı planladıkları o deliğin kapağını açtı. İçerisi büyük bir ofis masasının ayak uzatma boşluğu kadar derindi ve yukarıdan sarkan bazı kablolar haricinde boştu. Harper ilkyardım

çantasıyla, atelle ve sigaralarla beraber içeri emekledi. Karnındaki plaj topuyla deliğe sığması zor oldu. Daha üç gün önce bu karınla duman dolu bir drenaj borusunda ilerlemişti. Aynı şeyi şimdi yapabileceğini sanmıyordu. Camlı kapağı arkasından yavaşça kapattı.

"Tabii," dedi ilk adam. Sesi Harper'a bir tabak yağda yumurta ve çift porsiyon domuz pastırması tıkınan şişman birini çağrıştırıyordu. "Haklısın. Pisliğin teki gelip de pahalı içki zulanı boşaltsın istemedin. Ama şansına küs ki beni kendi ayağınla ona getirdin." Kırık bir oyuncak akordeonun sıkılmasını andıran müzikal bir homurtuyla güldü. "Neden yukarı çıkıp ortalığı kolaçan etmiyorsun? Bak bakalım karın hiç uğramış mı. Biz de mahzeni emniyete alırız. Tabii 'emniyete alırız' derken viskini içeriz, bilardo oynarız ve çektiğiniz açık saçık videoları seyrederiz demek istiyorum."

"Hayır, buraya hiç dönmedi. Arada bir gelip kontrol ediyorum. Eve göz kulak olmak için. Karımın eninde sonunda uğrayacağını düşündüm. Kitapları, en sevdiği pijamaları veya eski oyuncak ayısı falan için. Yemin ederim bazen onunla yatarken kendimi bir çocuk tacizcisi gibi hissederdim. Her yılbaşı *Mary Poppins*'i seyrettirirdi. Hediyeleri açtıktan hemen sonra."

"Tanrım," dedi şişman sesli adam. Harper nihayet sesin sahibini çıkardı. Marlboro Adam'ı radyoda sık sık duymuşluğu vardı. "Yine de onu öldürmeye çalışmak için hastalanmasını bekledin, öyle mi?" Kendi esprisine kahkahalarla güldü. Jakob olmayan başka biri, bu zekice nükteye olan beğenisini tiz bir kıkırtıyla ifade etti.

"Buraya kimsenin gelmediğini karlardan anlayabilirsin. Hiç ayak izi yok," dedi Jakob.

"Muhtemelen haklısın. Ama sen yine de bak. Emin olmak için. Şu benim gizli yayından haberin var mı? Sana ondan hiç bahsettim mi? Kafamdaki radyodan? Bahsetmedim mi? On iki yaşımdayken elimi sessiz bir radyoya koyup gözlerimi kapadığımda DJ'in *Walk This Way'yi* tanıttığını duyabilirdim. *Zihnimde* duyabilirdim demek istiyorum. Arkadaşlarımla radyoyu açarsak *Walk This Way'in* çalacağına bahse tutuşurdum. Herkes ortaya bir dolar koyardı. Radyoyu açtığımda Steven Tyler hatununun ne güzel kanadığından bahsediyor olurdu.* Veya araba sürebilecek yaşa geldiğimde arkadaşımın boktan Trans

* Aerosmith'in *Walk This Way* parçasında şarkıcı, bir ponpon kız olan sevgilisi-

Am'inde otururdum ve motoru çalıştırmadan onun altılı bir karton birayla bakkaldan dönmesini beklerdim. Sonra ansızın Mo Vaughn'un* sayı yaptığını *anlayıverirdim*. Arkadaşım çıkagelirdi, anahtarı çevirdi ve Fenway'deki** herkes tezahürat ediyor, Joe Castiglione*** topun ne kadar uzağa gittiğini bağırıyor olurdu. Uzun zaman belki diş dolgularımla havadaki sinyalleri falan aldığımı düşündüm. Ama salgın başladığından beri *yeni* sinyaller alıyorum. Bazen gizli yayında *kendi* sesimi bir haber okurken duyuyorum. Bir düzine tütücünün nasıl Portsmouth Kütüphanesi mahzeninde saklanırken yakalandığından ve kahraman bir Ölü Yakma Timi'nin onları nasıl temizlediğinden bahsediyor oluyorum. İşte o zaman çeteyi topluyorum, oraya gidiyoruz ve bir de bakıyoruz ki mahzende gerçekten tütücüler saklanıyor. Hatırlıyor musun, Marty? Hani Portsmouth Kütüphanesi'ne gidip ortalığı kolaçan etmemiz gerektiğini söylemiştim. O orospu çocuklarının hepsini temizlemiştik. Her şey tam da telepatik haber bülteninde söylendiği gibi gitmişti."

"Doğru!" diye bağırdı üçüncü adam, coşkulu ve yaltakçı bir üslupla. "Orada olacaklarını *biliyordun*, Marlboro Adam! Hepimizden önce biliyordun."

"O yüzden mi bugün buraya geldik? Karımın eve uğrayacağına dair psişik bir tüyo mu aldın?" diye sordu Jakob. Gerçek bir inanır gibi konuşmuyordu.

"Belki. Belki gidip bir göz atmaktan zarar gelmeyeceğini söyleyen küçük bir ses duydum. Veya sen güzel bir viskin olduğunu söyleyince canım çekti. Neden şöyle bir dolanıp ortalığa bakınmıyorsun? O zaman haklı çıkıp çıkmadığımı anlarız."

"Tabii," dedi Jakob. "Siz de barın arkasında ne kalmış bakın."

Odanın karşı tarafında bir kapı açıldı. Alçı paneller ve tirizler paldır küldür yer döküldü. Jakob küfretti. Marty isimli adam kahkahaya benzer sırtlan sesleri çıkardı. Jakob dökülmeyi sürdüren molozların üstünden geçip gitti.

Biri bara yaklaştı. Harper buzlu camın arkasında kar kamuflajlı bir

nin bekâretini bozmakla övünür. *—çn*

* Eski bir beysbol oyuncusu. *—çn*

** Amerika'da ünlü bir beysbol stadyumu. *—çn*

*** Ünlü bir spor spikeri. *—çn*

pantolon giymiş bacaklar görür gibi oldu. Kızılımsı, ince telli saçlarını gür bir afro yapmış sıska bir adam içki dolabını açıp Balvenie'yi çıkardı.

"Bu şey iyi midir bari?"

"Hem de nasıl. Ver bana. Dur bakayım." Sessizlik. "Vay anasını, bu şey eskiden bir haftada kazandığımdan daha pahalı. Sence karısı da bilardo masası ve viskisi kadar güzel midir?"

"Fark etmez," dedi Marty. "Hatun şifayı kapmış. Öyle birini sikecek değilsin."

"Doğru. Şifa demişken bardak var mı bir bak. Tükürüğünün şişeye geçmesini istemiyorum."

Sıska adam eğildi ve biraz eşelendikten sonra içki kadehlerini buldu.

"Müzik ister misin? Bilardo masasına ve viskisine bakılırsa acayip bir ses sistemi de olmalı," dedi Marty. Müzik seti dolabına doğru döndü ve manyetik mandala bastı. Cam kapak bir santim açıldı. Harper gözlerini sımsıkı yumdu ve, *yeis dediğin şuurun eşanlamlısıdır*, diye aklından geçirdi.

"Elektrikler yok ki, salak," dedi Marlboro Adam. "Deposunda benzin olmadıktan sonra bir Porsche yarım tonluk değersiz bir demir yığınıdır."

"Ah, hay sokayım. Haklısın, Marlboro Adam! Düşünemedim." Sıska adam içeri bakmadan dolap kapağını kapattı.

"Duy da inanma."

Bir müddet ikisi de konuşmadı. Harper kadehlere dökülen viski şırıltıları, yutkunmalar ve huzurlu iç çekişler duydu.

Marty tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "Amma korkutucu, değil mi?"

"Kim? Bayındırlıkçı mı?"

"Evet. Jakob. Boynundaki o yanıkla. O kara el – derisi resmen pişmiş. Hele gözleri. Tozlu eski camlara benziyorlar. Oyuncak bebek gözleri gibi."

"Şu haline bak. Lord Byron'dan farkın yok. Benzetmelerin bile aynı."

"Bak ne diyeceğim. Bence Jakob burada karısından önce İtfaiyeci'yi bulmayı yeğler. Ona kaçak gelininden daha fena sarmış."

"İtfaiyeci diye biri yok."

Huzursuz bir sessizlik çöktü.

"Eh," dedi Marty. "Marlboro Adam... *biri* onun boynunu yakmış. Ya geçen gece? Seksen kişi emniyet müdürlüğünün orada iki kat yüksekliğinde bir şeytan görmüş. *Seksen kişi*. Hem itfaiyeden Arlo Granger dumanda biriyle boğuşmuş. İtfaiyeci kasklı, İngiliz aksanlı bir adamla. Arlo herifin canına okurmuş ama İtfaiyeci'nin yanında arkadaşları varmış. Beş kişi falan. Ona hep birlikte saldırmışlar..."

"Arlo Granger'ı tanırım. Kahrolası bir yalancıdır. Bir keresinde bana bir Rush konserinde kulise alındığını ve Neil Peart'le* kokain çektiğini anlatmıştı. *Keşke* Rush'takiler kokain çekselerdi. Belki gaza gelip bir kerecik olsun o siktiriboktan progressive rock saçmalığı yerine gerçek rock and roll çalarlardı."

"Ulusal Muhafızlar'da bir kuzenim var. Amy Castigan. Onunla takılmıştın. Hani—"

"Amy... kuzenin Amy... olabilir. Evet, sanırım bir keresinde bana sakso çekmişti."

"Evet, evet, bana da. Ama dinle, *dinle*, Marlboro Adam. Amy eylülün ortasında gecenin bir yarısı Piscataqua Köprüsü'ndeki kontrol noktasında görevliymiş. Bir ara nehirden kırmızı bir ateş geldiğini görmüş. Sanki biri onlara roket atmış. O ve diğer askerler hemen yere yatmışlar. İyi ki geç kalmamışlar, çünkü bir kanat ucundan diğerine kadar on metrelik kahrolası alevden bir kuş üzerlerine dalmış. O kadar yakınlarından geçmiş ki kum torbaları tutuşmuş! Amy ve birliğindeki diğerleri siper alırlarken bir araba kontrol noktasından geçmiş ve bazı tütücüler Maine'e kaçmışlar. Onu da İtfaiyeci yapmış! Adamın olayı bu! Herif Ejderpulunu silah haline getirmenin bir yolunu bulmuş, ahbap."

"O da bir ihtimal," dedi Marlboro Adam. "Diğer bir ihtimalse kuzeninin Doğu Yakası'ndaki en büyük sürtüğü olması ve o bütün birliğine sırayla Amy Castigan sakso spesiyali sunarken birinin kontrol noktasından geçip gitmesi. İtfaiyeci diye biri yok. Ve dün gece Şeytan emniyet müdürlüğüne uğramadı. İnsanlar alevlerde olmadık şeyler görürler. Abidik gubidik suratlar falan. Hepsi bu kadar."

Harper kaçınılmaz bir şekilde John'un fırınındaki kızı düşündü. Onun Sarah Storey olduğundan emindi. Marlboro Adam neye isterse

* Rush grubunun bateristi. —*çn*

inanabilirdi ama bazen ateşteki surat sahiden de sana bakan birine aitti.

Merdiven boşluğunda kalaslar ve sıva tabakaları kayıp düştü.

"Kimsecikler yok," dedi Jakob. "Sana söylemiştim. Biri buraya gelseydi ayak izleri görürdük. Harper altı aylık hamile. Nefesi kesilmeden yüz adım bile atabileceğini sanmam."

"Haksız sayılmazsın, eleman," dedi Marlboro Adam. "Eski karım hamileyken canı bir şey çektiğinde –sigara, bira, dondurma, ne olursa– yan odaya bile gitmesi gerekse beni gönderirdi.

"Psişik flaş boşa çıktığı için üzgünüm. Ama en azından Balvenie'yi bulmuşsun," karşılığını verdi Jakob. "Onu yanımızda götürebiliriz. Şişesi beş yüz dolardır. O yüzden yavaş için."

"Acelen ne? Gel iki tek atalım ve bilardoda eline vereyim."

"Sana yenilmem için iki tekten fazlası gerekir," dedi Jakob.

"Bahse var mısın?"

"Neyine gireceğiz ki? Paranın eski değeri kalmadı."

"Ben kazanırsam üst kata çıkıp bana karının külotlarından birini bulursun," dedi Marlboro Adam.

"*Ben* kazanırsam sen de onu giyersin," dedi Jakob.

"Hey, ya *ben* kazanırsam?" diye sordu Marty.

"Ya soktuğumun Ejderpuluna çare bulursan? Ya hıçkırık tutmuş on üçünde bir kız gibi gülmekten vazgeçersen?"

Marty hıçkırık tutmuş on üçünde bir kız gibi güldü.

"Açılış vuruşunu kim yapıyor?" dedi Jakob.

Toplardan birinin bir düzineye çarpmasıyla yüksek bir takırtı çıktı.

"Her rauntta biri mi elenecek?" diye sordu Marty. "Yoksa üç maçta en çok sayı yapan mı kazanacak?"

"Fark etmez," dedi Marlboro Adam. "Nasılsa gidecek bir yerim yok."

6

Geceye tozsu bir kar serpiştiriyor, burun delikleri soğuktan sızlayan Harper donmuş bir karanlıkta sürükleniyordu. Eve girdiğinde hava kararmaya yüz tutmuştu. Şimdi, yani altı bilardo maçı sonrasında saat kim bilir kaçtı –dokuz? on?– ve buzlu camın ardındaki dolapta tortop yatmaktan bacaklarına kramp girmişti.

Jakob bilardoyu daha iyi oynamıştı ama Marlboro Adam alkole daha dayanıklı çıkmıştı. Şişman adam –Harper yalnızca sesine dayanarak onun yüz kırk kilo olduğundan emindi– ıslıkla *Centerfold*'u çalarak cebinde genç kadının bir külotuyla oradan ayrılmıştı. Jakob ile dostlarının hâlâ orada sessizce kendisini beklediklerinden korkan Harper sürünerek delikten çıkmak için en az yarım saat beklemişti. Adamlar boş Balvenie şişesini bilardo masasının yan deliklerinden birinde tepetaklak bırakmışlardı.

Harper'ın perişan bir halde hıçkırıklarla sarılması ve çaresizce titreyerek şok geçirmesi gerekirdi. Onun yerine yeteneklerini son kertesine kadar zorlayarak ayağında kayaklarla bir yamaçtan aşağı kaymış, daha önce hiç çıkmadığı bir süratle dönüşler gerçekleştirmiş gibi kendini hafiflemiş hissediyordu. Adrenalin patlamalarını duymuştu ama daha önce onlardan birini tecrübe ettiğinden emin değildi. Bacaklarının kendisini taşıdığının bile hayal meyal farkındaydı.

Gideceği yere varana kadar nereye gittiğini bilmiyordu. Wyndham Kampı'nın girişinin –taş monolitlerin arasında gerili zincirin ve yanmış otobüs kaportasının– önünden geçti ve mıcırlı bir patika halini alıncaya dek Little Harbor Yolu'nu izledi. Patika yüz adım sonra Atlantik'in köpüklü dalgalarla yaladığı sahile inen bir tekne rampasıyla son buldu.

İtfaiyeci'nin adası işte karşısındaydı. Taş bir dalgakıranın üstünden

aştı, etek boyunca iki dakikalık bir yürüyüş gerçekleştirdi ve Wyndham Kampı'nın iskelesinin görüş alanına girdi.

Allie'ye iki saat içinde döneceğine söz vermişti. Aradan onun belki iki misli zaman geçmişti. Harper, muhtemelen şimdiye kadar başı büyük bir derde girmiş ve çok büyük ihtimalle akşamı endişeden içi içini yiyerek geçirmiş genç kızla yüzleşmeye çekiniyordu. Yanlışını telafi etmek için her ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Fakat Allie'nin biraz daha endişelenmesi gerekecekti. Harper, John Rookwood'u ezik kaburgalarla, burkulmuş bir dirsekle ve yerinden çıkmış bir bilekle üç gün boyunca yapayalnız bırakmıştı. Revirden sıvışmasının tek sebebi oydu. John'u görmeden geri gitmek saçma olurdu.

Hem zaten Allie'nin kuralları çiğneyenlerin ibret olsun diye cezalandırılacaklarına yönelik sözlerini ciddiye aldığı yoktu. Harper'a göre sanki ilkokulu sil baştan okuyorlardı. Kurallar ve onları çiğnemenin kötü sonuçları elbette ki vardı... ama kurallar ve sonuçlar yetişkinler tarafından çocuklara uygulanırdı ve Harper bir yetişkindi. Bir öğrenci koridorlarda koşturduğu için ihtar alabilirdi ama personelden biri koşmaya başlarsa bunun muhtemelen geçerli bir sebebi olurdu. Ben kızabilirdi ama Harper onunla konuşur ve meseleyi tatlıya bağlardı. Harper onun (veya Carol'ın) otoritesinden ancak bir öğretmeninkinden çekineceği kadar çekiniyordu. Sonuçta hiç kimse ona karatahtaya yüz kez *İzin kâğıdı almadan bir daha kamptan ayrılmayacağım* yazdıracak değildi.

Çalkantılı sıvı karanlığı kürek çekerek aşarken kendisi de küçük bir deniz taşıyormuşçasına içinin yavaş bir gelgitle sallandığını hissetti.

İtfaiyeci'nin barakasının kapı çerçevesine vurdu.

"Kim o?"

"Harper."

"Ah! Nihayet. Seni uyarıyorum, giyinik değilim."

"Öyleyse bir dakika bekleyeyim."

Harper rutubetli, tuzlu, donmuş havayı derin bir nefesle içine çekti ve dudakları arasından hafifçe bir beyaz sis sızdırarak dışarı verdi. İtfaiyeci'nin adasına alıcı gözle hiç bakmamıştı. En yüksek noktadan manzarayı seyredebilmek için gidip merkezdeki büyük kumula çıktı.

Ada pek de matah değildi. Bir-iki dönüm büyüklüğündeki uzun kara parçası bir göze benziyordu. Ortadaki sırt adayı boylu boyunca kat ediyor, İtfaiyeci'nin barakası onun yamacında yer alıyordu. Güney uçta bir

misafir evinin harabesi, kömürleşmiş kirişlerin yatak çarşafından daha kalın olmayan bir kar tabakasından çıkıntı yaptığı çökük bir dikdörtgen mevcuttu. Harper teknenin görüntüsü karşısında anlık bir şaşkınlığa kapıldı. Güvertesi beyaz renkli gergin bir brandayla örtülmüş on bir metrelik yelkenli tekne, adanın çakıllı bir padavrayı andıran doğu sahilindeki paslanmaz çelik bir römorkun üstünde bekliyordu. Ama zaten Peder Storey burada bir tekne olduğunu söylemiş, Martha Quinn'den bahsederken ona da değinmişti. Kar yağmaya devam ederse yakında o da arazinin bir parçası, diğerlerine yukarıdan bakan beyaz bir tepecik haline gelecekti.

Soğuk hava Harper'ın yanaklarını uyuşturuyordu. Genç kadın kum yığınından indi ve kapıyı çalmaksızın İtfaiyeci'nin barakasına girdi. Girer girmez de botlarını yere vurarak ve ellerini ovuşturarak üstünde biriken karları döktü.

"Willowes! Başka bir insan yüzü gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim! Göğsüme bir araba park etmiş gibi hissediyorum. Guns N' Roses dağıldığından beri hiç bu kadar acı çekmemiştim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Harper. Yanında getirdiği bez alışveriş torbasını yere bıraktı. "Yoğun bir gündü."

Ona Jakob'tan, Marlboro Adam'dan ve yakalanmasına ramak kaldığından bahsetmek için ağzını açmıştı ki kendine hâkim oldu.

John karyolasında oturuyor ve Harper'ın o bez sadaktan yaptığı askı haricinde hâlâ hiçbir şey giymiyordu. İffet namına yaptığı tek şey yatak örtüsünü kucağına toplayıp kalçalarının etrafına sermek olmuştu. Cildindeki siyah ve altın sarısı çizikler Şeytan'ın el yazısına benziyordu. Pulların altındaki morluklar iyice kararacak böğürtlen ve nar tonlarına bürünmüştü. Onlara bakmak bile Harper'ın kendi göğsünü sızlatıyordu.

"Hâlâ giyinmemişsin," dedi genç kadın.

"Eh," dedi İtfaiyeci, "uğraşmam gerektiğinden emin olamadım. Zaten beni muayene etmeyecek misin? Sırf tekrar soyunmak için giyinmek çok zahmetli geldi. Hem sen nerelerdeydin? Günlerdir kendimden başka sohbet edecek hiç kimsenin olmadığı bu çamur yığınında mahsurum."

"En azından akıllı olduğunu düşünen biriyle konuşuyorsun."

John alışveriş torbasına açgözlülükle baktı. "Umarım orada morfin vardır. Ve sigara. Ve de yeni öğütülmüş kahve."

"Keşke morfinim olsaydı. Aslına bakarsan o konuda konuşmamız gerekecek."

"Ya sigara?"

"Hemen şu an sana sigara temin edemeyeceğim, Bay Rookwood," dedi Harper, sözcüklerini dikkatle seçerek. Yalan söylemiyordu – ama dürüst davranıyor da sayılmazdı. Harper bu tür geçiştirmelerde giderek ustalaşıyordu. "Buna dumandan ölmeden onu bırakmak için bir fırsat gözüyle bak."

"Dumanın *beni* öldüreceğini mi sanıyorsun? Ben duman çıkardığımda, Hemşire Willowes, sıhhatleri için korkması gerekenler başkalarıdır. Hiç olmadı taze kahve getirmiş ol."

"Sana birbirinden harika sallama çaylar getirdim."

"Çay ha! Çay içmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Neden istemeyesin ki? Sen İngiliz'sin."

"Sırf o yüzden çay içtiğimi mi farz ettin? Ne yani, kafamda bir avcı şapkasıyla Londra'nın sisli sokaklarını arşınladığımı ve ahbaplarımla hece ölçüsüyle konuştuğumu mu sanıyorsun? Starbucks bizde de var be kadın."

"Ne güzel. Çünkü yanımda birkaç paket Starbucks kahve tozu da var."

"Neden öyle demedin ki?"

"Çünkü seni hüsrana uğratmak çok eğlenceli oluyor. Ben çaydanlığı ocağa koyarken en azından bir pantolon giymeye ne dersin? Muayene gerektiren herhangi bir bel altı yaralanması hatırlamıyorum."

John mahmur gözlerle yeri taradı ve sıska kemikli ayaklarından birini İtfaiyeci pantolonuna doğru uzattı.

Harper ona evine döndüğünden bahsetmek için derin bir nefes aldı – ve sonra tekrar caydı. "Hep bir itfaiyeci mi olmak istedin? Ne zamandan beri böyle giyiniyorsun? Çocukluktan mı?" Asıl konuşan adrenalindi. Acaba insanlar paraşütle atladıktan sonra böyle mi hissederlerdi? Harper'ın elleri titriyordu.

"Hiç de bile. Bir rock yıldızı olmak istiyordum. Deri pantolonlar giymek, hafta sonlarını kafası kıyak mankenlerle beraber yatakta geçirmek ve ukalaca bilmecelerle dolu şarkılar yazmak için can atıyordum."

"Müziğe ilgi duyduğundan haberim yoktu. Hangi enstrümanı çalardın?"

"Ah, enstrüman çalmayı bir türlü öğrenmedim. Çok fazla uğraş gerektirir gibiydi. Ayrıca annem sağır, babamsa bir zorbaydı. Müzik eğitimi, ailemin öncelikleri arasında değildi. Rock yıldızı hayatına en çok uyuşturucu satarken yaklaştım."

"Bir uyuşturucu satıcısı mıydın? Bu pek hoşuma gitmedi. Ne tür uyuşturucular?"

"Halüsinojen mantarlar. Botanik diplomamı kullanarak kâr etmenin makul bir yoluna benziyordu. Branşım hep mantarbilim olageldi. Şirinçükü adında oldukça mavi, oldukça popüler ve yumurtayla beraber yendiğinde oldukça lezzetli bir psilosibin* cinsi satardım. Bir ara benimle bir Şirinçüklü omlet paylaşmak ister misin, Hemşire Willowes?"

Harper pantolonunu giyerken ona biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndü. "Ejderpulu da bir tür spor. Bir mantar. Onun hakkında çok şey biliyor olmalısın."

John yanıt vermedi. Harper o tarafa göz attığında adamın yüzü mülayim bir masumiyet ifadesi taşıyordu. John pantolonunu eline almayı bile denemiyor, giysi hâlâ ayaklarının dibinde tortop bekliyordu. Adamın bir türlü giyinmemesi Harper'ın sinirini bozdu. Harper onun bu kadar yılışık olmamasını ummuştu. Bir kez daha önüne döndü.

"Sporu bu yüzden mi kontrol edebiliyor, kullanabiliyorsun? Asbestle kaplıymışsın gibi diri diri yanmaktan o sayede mi kaçınıyorsun?"

John hafif bir mırıltı çıkardı. "Pulu anlamaktan ziyade *onun* beni anlamasını sağladım desek daha doğru olur. Tavalar fırının altındaki kutuda."

"Bir tavaya neden ihtiyaç duyayım ki?"

"Bize yumurta pişirmeyecek misin?"

"Yumurtan var mı ki?"

"Hayır? Senin yok mu? Şu alışveriş torbanda? Tanrı aşkına, Hemşire Willowes, yanında az da olsa bir şeyler getirmiş olmalısın."

"Sana yumurta, Fransız kahvesi veya morfin getirmediğim için özür dilerim. Öyle yapmaktansa dirseğine bir atel ve bileğine bant bulmak için beş kilometre yol yürüdüm. Neredeyse bir Ölü Yakma Timi'ne yakalanıyordum. Üstelik eski kocam da aralarındaydı." Harper gözlerinin arkasında beklenmedik bir batma hissetti ama daha fazlasına dönüşmesine izin vermedi. "Ayrıca bir teşekkür bile beklemeden sana birkaç

* Yiyende sanrılar gördüren bir mantar cinsi. —*çn*

paket enfes sallama çay getirdim çünkü iyi kalpliyim ve bunun seni neşelendireceğini düşündüm. Senden tek istediğim pantolon giymendi ama bunu bile yapmıyorsun, çünkü tahminimce çıplak kalmak ve bunun beni huzursuz ettiğini görmek hoşuna gidiyor."

"Yapamıyorum."

"*Neyi* yapamıyorsun? Teşekkür mü edemiyorsun? Özür mü dileyemiyorsun? En temel insani nezaket kurallarına mı uyamıyorsun?"

"Pantolonumu giyemiyorum. Eğilip onu yerden alamıyorum. Çok fazla canım yanıyor. Ayrıca bana çok iyi davrandın ve bunun için teşekkür etmem gerekirdi. İşte şimdi ediyorum. Teşekkürler, Hemşire Willowes."

Adamın sesindeki pişmanlık Harper'ı dargınlığını geçirdi. Artık sakinleşiyor, adrenalin dalgası çekildikçe alttaki bitkinlik açığa çıkıyordu.

"Özür dilerim. Son bir-iki gün epey zorluydu. Özellikle de şu son birkaç saat. Bazı öteberiler almak için eve gittim ve Jakob yeni arkadaşlarla çıkageldi. Biri radyodaki Marlboro Adam denen o zorbaydı. Hani idam ettiği tütücülerle böbürlenen. Saklanmam gerekti. Hem de *uzun* bir süre."

"Eve mi gittin? Hem de yalnız başına? Neden birini göndermedin?"

"Kimi gönderecektim? Gözcülerin hepsi de çocuk. Aç, aşırı yorgun çocuklar. İçlerinden birini tehlikeye atasım gelmedi. Seni de bu kaburgalarla yollayamazdım. Hem zaten istediğim şeyleri nerede arayacağımı biliyordum. Bizzat gitmem daha mantıklıydı. Ama evime neler olduğunu bana söylememişsin."

"Eski kocanın iki tonluk bir kar küreyiciyle dekorasyon yaptığını mı söyleyecektim? Bir haftada yeterince kayba uğradığını düşündüm. Üstündeki yükü neden daha da artıracaktım ki? Peki iyi misin?"

"Ben... korktum. Benden bahsettiklerini duydum. Senden de bahsettiler."

"Hadi canım!" dedi John. Hoşnut bir hali vardı.

"Evet. Ejderpulunu silah haline getirmiş biri, alev püskürtebilen ve bir itfaiyeci gibi giyinen bir adam hakkında konuştular. Gerçek mi yoksa bir şehir efsanesi mi olduğuna karar veremiyorlardı."

"Ah! Nihayet rock yıldızı olma yolunda ilerliyorum!"

"Çoğunlukla hastalara yaptıkları şeylerden bahsettiler. Marlboro Adam tüm Ölü Yakma Timi'nin çetelesini tutuyor. Toplamda en çok

kimin adam öldürdüğünü, bir günde en çok cinayeti kimin işlediğini, en çirkin ve en güzel kızı kimlerin öldürdüğünü falan. Sanki fantezi beysbol takımının istatistiklerini anlatıyordu."

Marlboro Adam yılbaşı günü "bekâretini kaybettiği" için Jakob'ı kutlamıştı. Harper onun seksten değil de cinayetten bahsettiğini ancak birkaç dakika sonra anlayabilmişti. Jakob içinde hasta bir aile –bir erkek, bir kadın ve iki çocuk– bulunan bir Nissan'a kamyonuyla yandan çarpmıştı. Otomobil akordeona dönmüştü. Marlboro Adam'ın dediğine bakılırsa cesetler diş macununda olduğu gibi sıkışan enkazdan dışarı fırlamıştı. Jakob övgüleri yorum yapmadan kabul etmiş, ne gurur ne de dehşet sergilemişti.

Evlendiği, gönül verdiği, kendini adadığı adamın gidip cinayetler işlediğini –ve daha da işleyeceğini– düşünmek ne kadar enteresan bir şeydi. Daha on sekiz ay önce gecelerini kanepede sarılarak ve *Master of None* dizisini seyrederek geçiriyorlardı.

"Titremeye başlayacağımdan ve beni duyacaklarından korktum. Dişlerimin takırdadığını duyacaklarından. Sonra çekip gittiler ve iyi olduğumu –evden sağ salim ayrılabileceğimi– anladığımda sanki... sanki... üstüme bir el bombası atılmış ama bomba nedense patlamamış gibi hissettim. Dışarı çıkarken kafam pamukla dolu ve bacaklarım lastiğe dönmüş gibiydi. Beni azarlamayacak mısın?"

"Aptallık ettiğin ve hiç düşünüp taşınmadan belaya bulaştığın için mi?"

"Evet."

"Yok yahu. Bir insanda bu iki nitelikten daha çok hayranlık duyduğum bir şey düşünemiyorum. Yine de geri gelebildiğine sevindim. Günlerdir kahve içmemiştim."

Harper arkasına döndüğünde İtfaiyeci yumruğuyla ağzını kapatarak ve gözlerini yumarak esniyordu. Yatak örtüsü aşağı inerek kalça hattını meydana çıkarmıştı. Harper adamın cılız ve kıllı gövdesinin, gür kıllarla kaplı çöküк ve hırpalanmış göğsünün görüntüsü karşısında nasıl bir tepki verdiğine şaştı kaldı. Daha bir dakika önce aklının ucundan bile geçmezken ani olduğu kadar yüz kızartıcı ve saçma bir bedensel arzuya kapıldı.

İvedilikten güven bularak tez adımlarla yatağa gitti. "Bacaklarını kaldır."

John ayaklarını yerden ayırdı. Harper itfaiyeci pantolonunu adamın dizlerine kadar çekti, sonra yanına oturup bir kolunu onun koltukaltlarından geçirdi.

"Üçe kadar saydığımda o çiroz kıçını kaldır." Fakat genç kadın kaldırma işinin çoğunu kendisi halletti ve hastasına destek olurken o sesi duydu: ıslıklı bir teneffüs, çabucak bastırılan bir acı nidasının titrek başlangıcı. John'un yüzündeki az miktarda renk de çekiliverdi.

"En kötüsü kıpırdarken çektiğim acı değil. Her nefesten sonra göğsümde beliren kaşıntı. Öyle fena kaşınıyor ki uyutmuyor."

"Kaşıntı iyidir. Biz sağlık çalışanları kaşıntıyı severiz, Bay Rookwood. Kemikler birbirine kaynarken kaşınırlar."

"Herhalde sen göğsümü sardıktan sonra daha iyi hissederim."

"Mm, hayır. Kusura bakma ama artık öyle bir şey yapılmıyor. Nefes alması gereken ciğerleri kısıtlamak iyi olmaz. Ama bileğini sarmak ve şu ateli dirseğine geçirmek istiyorum."

Harper elastik ateli adamın kolundan aşağı santim santim kaydırarak yerine oturttu, sonra da şişmiş ve mosmor kesilmiş bileğiyle ilgilendi. Bileğin her iki yanına da pamuk tamponlar bastırdı ve tıbbi bandı bilekten aşağı ve yukarı tekrar tekrar dolayarak eklemin etrafında neredeyse sert ama rahat bir alçı yarattı. Sonrasında hastasının morarmış böğrüne göz atmak için sağ kolu kaldırdı. Parmaklarını John'un kaburgalarında gezdirerek her bir çatlağı dikkatle yokladı. Öyle yaparken adamın omurilik eklemlerinden veya cildindeki dantelsi Pullardan zevk almamaya çalıştı. John karnavallardaki o her tarafı dövmeli adamlara benziyordu. Ejderpulunun kaç kişiyi öldürdüğünü bilmenin mümkünatı yoktu ama Harper buna rağmen hastalığın ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemiyordu. Tabii son derece azmış olması da işini kolaylaştırmıyordu.

"Çekeceğin ceza Ben Patchett'tan fırça yemekle sınırlı kalmayabilir," dedi İtfaiyeci. "Ayrıca Tom Storey'nin mutsuz bakışlarına ve kederli iç çekişlerine hedef olabilirsin. Hiçbir şey onu hayal kırıklığına uğratmak kadar sana kendini ezik ve mahcup hissettiremez. Alışveriş merkezlerindeki o Noel Babalardan birine sakalının takma olduğunu bildiğini söylemiş gibi hissedersin."

"Peder Storey'yle başımın derde gireceğini sanmam."

John ona keskin, meraklı bir bakış attı ve yüz ifadesindeki tüm keyif kayboldu. "Bilmediğim bir şey varsa anlat."

Harper ona Peder Storey'nin kafatasını elektrikli bir matkapla deldiğini ve yarayı şarapla dezenfekte ettiğini anlattı. Ayrıca Ben'den, derin dondurucudan, kelepçeli mahkûmlardan ve içi taş dolu bulaşık havlusundan bahsetti. Ardından Peder Storey'yle kanodayken yaptığı son sohbeti aktarmak için zamanda geriye gitti.

İtfaiyeci pek fazla soru sormadı... ta ki Harper yaşlı adamla son konuşmasına değinene kadar.

"Yani zavallı bir kızı bir çay fincanı ve birkaç teneke et konservesi çaldı diye sürgün mü edecekti?"

"Ve bir madalyon. Ve tabii Portatif Anne."

John başını iki yana salladı. "Yine de bu Tom'un söyleyeceği bir şeye benzemiyor."

"Kızı hırsızlık yaptığı için değil, *tehlikeli* olduğu için sürgün edecekti."

"Peki bunu nereden biliyormuş? Yoksa kızla hırsızlıklar konusunda yüzleşmiş de kız onu tehdit mi etmiş?"

"Onun gibi bir şey," dedi Harper.

Fakat John kaşlarını çattı. Tom'un tam olarak neyi nasıl dediğini hatırlamak artık güçtü. Sanki diyalogları günler değil aylar önce gerçekleşmişti. Harper yaşlı adamın hırsıza dair sözlerini anımsamakta öyle çok zorlanıyordu ki aklını kaçıracak gibi oluyordu; neredeyse Tom'un hırsızlıklara hiç değinmediğini düşünecekti.

"Ve her nedense o hırsızla *beraber* sürgüne gitmesi gerektiğine karar vermiş, öyle mi?"

"Onunla ilgilenmek için. Ayrıca Martha Quinn'in adasını arayacakmış."

"Ah, Martha Quinn'in adası. Orası herhalde tayt ve leopar kürkü giyerek ortalıkta gezinen seksenli yıllardan kalma sığınmacılarla kaynıyordur. Umarım Tawny Kitaen* de oradadır. Çocukken cinsel fantezilerimi hep onun üstüne kurardım. Peki Tom kampın yönetimini kime devredecekmiş?"

"Sana."

"Bana hal" John bir kahkaha attı. "Tüm bunları kafası yarıldıktan *sonra* söylemediğinden emin misin? Bu iş için daha kötü birini düşünemiyorum."

* Seksenli ve doksanlı yıllarda ün yapmış Amerikalı bir aktris. *—çn*

"Ya Carol?"

John o âna kadar gülümsüyordu; fakat bu söz üzerine neşesi kaçtı. "Kaburgalarıma bir tekme daha yemeyi ne kadar istersem Carol'ı da baş rahip efendi olarak görmeyi o kadar çok isterim."

"Yoksa iyi niyetli olduğunu düşünmüyor musun?"

"İyi niyetli olduğundan *eminim*. Devletiniz bin Ladin'i bulmak için zavallı garibanlara işkence ederken de iyi niyetliydi. Carol'ın babası onun üzerinde yatıştırıcı bir etki yaratıyor, kırılgan bir kişiliği sakinleştiren bir kuvvet vazifesi görüyordu. Ama Tom olmadan... *eh*. Carol dışarıdan Karantina Devriyeleri, polis ve Ölü Yakma Timleri tarafından tehdit ediliyor. İçeriden de hırsızın ve o iki mahkûmun baskısı altında. Korku insanları aşırı taktikler kullanırken ılımlı davranmaya itmez. Özellikle de Carol gibileri."

"Bilemiyorum. Carol bu işi istememiş bile. Kabul etmeden önce üç defa geri çevirmiş."

"Sezar da öyle yapmıştı. Keşke Sarah—" John cümlesini yarıda kesti ve fırına hüsran dolu gözlerle baktı. Sonra boynunu büküp tekrar denedi. "Sarah küçük kız kardeşine mukayyet olmaya veya kampın kontrolünü ondan zorla devralmaya çalışmazdı. Ama Carol'ı boğulurken görseydi ona bir ip atardı. Beni asıl endişelendiren o. Carol'ın kendi paranoyasında boğulabilecek olması yeterince kötü. Fakat daha da kötüsü boğulma kurbanlarının başkalarını da kendileriyle beraber dibe çekmeleri ve Carol şu anda kollarını tüm kampa dolamış vaziyette."

Fırındaki bir kütük kuru, kavruk bir çatırtıyla patladı.

"Sarah nasıl biriydi? Herhalde Carol gibi değildir. Daha çok Tom'a mı benziyordu?"

"Tom'un espri anlayışına sahipti. Ayrıca tanıdığım herkesten daha azimliydi. Karşısına ne çıksa kendini bir bovling topu gibi ona atardı. Bunu Allie'de de biraz görebilirsin. Sarah bana kendimi hep bir lobut gibi hissettirirdi." John fırında dans eden alevlere uzun, yavaş, düşünceli bir bakış attı... sonra da başını çevirip Harper'a şirin, neredeyse çocuksu bir tebessüm etti. "Sanırım bu da bir nevi aşk sayılır, öyle değil mi?"

7

"Sarah'nın benimle tanışmasından önceki hayatı hakkında ne diyebilirim ki? On yedi yaşındayken piyano eğitmeni, yani ondan sadece birkaç yaş büyük meleğimsi güzellikte bir Litvanyalı tarafından hamile bırakılmış. Babasının profesörlük yaptığı özel akademiden atılmıştı. Tüm dünyadaki en yakın dostu ve tanıdığı en bağışlayıcı adam olan Tom kızına feci laflar etmiş ve onu akrabalarının yanında kalmaya göndermiş. Son sınıfı kazaklarının altında şiş bir hamile göbeğiyle bir devlet lisesinde utanç içinde okumuş. Diplomasını almasının ertesi günü bir belediye dairesinde evlenmiş. Küçük düşen ve başka bir öğretmenlik işi bulamayan Litvanyalısı tekrar özel ders vermeye başlamış. Sarah adamın öğrencileriyle yatmak gibi bir tiki olduğunu da o zaman öğrenmiş. Ama fark etmemiş – yine de evli kalmış, çünkü kocasını bırakırsa evine dönmesi gerekirmiş ve hayatı boyunca babasından tek bir istekte daha bulunmayacağına yemini varmış. O yüzden ilişkisini kurtarmanın tek yolunun bir bebek daha yapmak olduğuna karar vermiş. Fazla hızlı gitmiyorum ya? Enteresan kısma az sonra geleceğiz; sözüm söz."

"Hangi kısımmış o?"

"Benim öyküye girdiğim kısım. Nick doğmuş. Nick sağırmış. Babası yaptığı müziği takdir edemeyecek kusurlu bir veletle asla ilişki kuramayacağı için onu evlatlık vermeyi önermiş. Sarah da kocasına yaşayacak yeni bir yer bulmasını önermiş ve onu evden kovmuş. Herif bir ekim gecesi saat dörtte kapıyı kırıp içeri dalmış ve tüm aileyi bir badminton raketiyle tehdit etmiş. Sarah mahkemeden ona karşı bir uzak durma emri çıkartmış. Kocası da buna cevaben Allie'nin okuduğu ilkokula gitmiş ve dişçiye götürme bahanesiyle kızını okuldan almış. Hemen sonra da çocukla beraber ortadan kaybolmuş."

"Tanrım."

"Adam bir ömür gibi geçen dört günün ardından Kanada sınırına yakın bir motelde yakalanmış. Kızına bir pasaport çıkartmadan Toronto'ya nasıl ulaşacağını çözmeye çalışıyormuş. Sanırım Litvanya büyükelçiliğine gitmek ve Allie'yle beraber Avrupa'ya kaçmak gibi bir planı varmış. Kefaletle salıverildikten sonra da kendini asmış."

"Anlaşılan Sarah da ben de kocalarımızı aynı mağazadan seçmişiz," dedi Harper.

"Piyano öğretmeninin son valsinden iyi bir şey çıkmış. Sarah'nın kızının yerini bilmediği o korkunç günlerde babası ayağına gelip onun için ne yapabileceğini sormuş. Tom kızının karnını doyurmasını ve uyumasını sağlamış, ağladığı zamanlarda ona sarılmış, Nick'in ihtiyaçlarını gidermiş. Görüyorsun ya, bu Tom için bir fırsatmış – kızını tamamen yüzüstü bırakmadan önce onun olduğuna inandığı gibi bir baba olabilme fırsatı. Tom'u tanırım; kızını korku dolu hamile bir çocukken geri çevirdiği için şimdi bile kendini bütünüyle affettiğini sanmıyorum.

"Tom aylarca onun yanında kalmış. Sarah daha sonra evine yakın bir yere taşınmış ve Tom çocuklar konusunda yardım ederken o okula dönüp sosyal hizmetler eğitimi almış. Alanı engellilere yardımmış."

"Durum şu ki Tom Storey 1980'lerde Wyndham Kampı'ndaki ayinleri denetlermiş. On yıl sonra da kamp yöneticiliğine getirilmiş. Nick'in yedi yaşına bastığı bahar Sarah kampın sağırlar için iki haftalık bir program düzenlemesini önermiş ve Tom bunu gerçekleştirmiş.

"O dönemde işaret yapmayı bilen danışmanlar arıyorlardı ve ben istenen vasıflara sahiptim. Küçükken İrlandalı sağır annemden işaret dili öğrenmiştim. Ne yalan söyleyeyim, bu becerimi kullanarak epeyce çocuğu da kendime hayran bırakırdım. Sık sık ellerimin İrlanda aksanı olduğunu söylemekten hoşlanırlardı. Lisansüstü diploması almak için Amerika'daydım ve maaşı düzgün bir yaz işi bulduğuma seviniyordum. İnsan bu lanet ulusta Şirinçükü satarak geçimini sağlayamıyor ki. İnan ki eroin tacirleri ve met torbacıları bu ülkeyi müşterilerine son derece nezih bir tecrübe sunmak isteyen basit, dürüst uyuşturucu satıcıları için çekilmez bir yer haline getirdiler.

"Tom beni açık hava fasa fisoları için tuttu – hangi dutları yiyebilirsin, kıçını hangi yapraklarla silmemelisin, kibritin olmadan nasıl ateş yakabilirsin gibi. Özellikle son numarada hep becerikli olagelmişimdir.

Kampa katıldığımızda her birimize şirin bir ad takıldı. Bana Woody John lâkabı yakıştırıldı. Sarah ise Korucu Sarah oldu.

"Çocukların kampa gelmelerinden önceki birkaç günü oryantasyonla ve eğitimle geçirdik. Woody isminin sorun yaratacağını anlamam uzun sürmedi. Sarah daha ilk günden yüzünde masum bir ifadeyle beni, 'Günaydın, Wood,' diyerek karşıladı. Diğer danışmanlar onu duyunca kahkahalara boğuldular. Kaşla göz arasında herkes öyle demeye başladı. 'Wood nerede?' 'Hey, millet, Wood'a bu kadar sert davranmayın.' 'Bütün sabah Wood'dan kurtulamadım.' Bilmem anlatabildim mi?*

"Eh, çocukların gelmesinden bir gece önce hep birlikte bira içiyorduk. Sarah'ya şansı yaver giderse ve kartlarını iyi oynarsa belki günün birinde Wood'la uyanabileceğini söyledim. Esprim bazı gülüşmelere yol açtı. Sarah bunun ters bir yere kıymık batmış olarak uyanmaya benzeyeceğini söyledi ve lafı daha da çok kahkaha kopardı.

"Ona Korucu Sarah lâkabını nasıl aldığını sordum. O da program yöneticisi olduğu için kendi ismini seçebildiğini söyledi. Ben de kadim İngiliz yasalarına dayanarak bir düelloyla onun yetkisine meydan okuma hakkımın bulunduğunu ve bu kozumuzu dart tahtasında paylaşacağımızı duyurdum. İkimizin de tek bir atış hakkı olacaktı. Merkeze ondan daha yakın vurursam hem onun ismini hem de kendiminkini değiştirebilecektim. Ve kendim için Bushmaster,** onun içinse Kamp Kunduzu*** isimlerini seçeceğime dair onu peşinen uyardım. Sarah kaybedeceğimi, yeni lâkabımı oyundan sonra söyleyeceğini ve sadece Woody olduğum günlerin gözümde tüteceğini söyledi.

"Bu sırada artık herkes dikkat kesilmişti. Tabii 'dikkat kesilmişti' derken 'gülmekten yerlere yatmışlardı' demek istiyorum. Elbette ki kendime güveniyordum. Üniversitede okurken dersliklerde not tutmaktan çok barlarda dart atarak vakit geçirirdim. Geri çekildim ve ısın-

---

* "Woody" İngilizcede sıkça kullanılan bir lâkaptır. "Wood" kelimesinin asıl anlamı "tahta" olmakla beraber ereksiyon halindeki erkeklik organı anlamına da gelir. *–çn*

** "Bush" sözcüğünün yan anlamlarından biri de kasık kıllarıdır. "Bushmaster" bundan dolayı "kasık ustası/efendisi" gibi bir anlama gelir. *–çn*

*** Orj. *Camp Beaver*; İngilizce'de kunduz anlamına gelen "beaver" sözcüğü ayrıca kıllı bir kadın cinsel organını etmekte kullanılır. *–çn*

maya bile gerek duymadan hedefi neredeyse tam on ikiden vurdum. Ansızın herkes suspus oldu. Güçlerim karşısında huşuya kapılmışlardı.

"Sarah gözünü bile kırpmadı. Kemerinden küçük bir nacak çekti, çizgiye kadar gitti ve onu fırlattı. Sadece hedefi tutturmakla kalmadı, ayrıca tahtayı ikiye böldü. 'Bir dart atmam gerektiğini söylemedin ki,' dedi bana. Eh, işte o gün Tokatçı John olup çıktım. Dartta tokatlanmamdan dolayı.

"Sanırım ilişkimiz öyle başladı – birbirimize aitmişiz gibi hissetmekten.

"Kamp resmen açıldığında Allie ile annesi neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Daha on dördündeki Allie hayalarına bir kâğıt ağırlığı fırlattı diye üçüncü terapisti tarafından da bırakılmıştı. Bazı oğlanlarla beraber annesinin arabasıyla dolaşmaya çıkıp kaza yapmıştı. Hem de yaşça büyük oğlanlarla. Davranışlarının ne kadarı üçüncü sınıftayken bir ebeveyni tarafından kaçırılmasına bağlıydı bilmiyorum; fakat öfkesi kesinlikle sıradan ergenlik çağı sorunlarının çok ötesindeydi. Annesinin azıcık bile baskı uygulamasından nefret ederdi ve bir stajyer danışman olarak çalışmaya zorlanmak onu kudurtuyordu. O ilk birkaç gün epey çirkindi. Allie çocukların yanından ayrılıp cep telefonuyla takılırdı. Kafeteryada çıkan yemekler hoşuna gitmediğinde kamptan yürüyüp gider ve kente kadar otostop yapıp arkadaşlarıyla buluşurdu. Vesaire vesaire.

"Sarah bir gün Zümrüt Kuyu'ya, yani beş buçuk metrelik bir yarın altındaki buz gibi suyla dolu bir gölete yapılacak günübirlik bir geziye onun da gelmesine karar verdi. Belki Allie'yi boğmaya niyetliydi ve cesedi saklayabileceği en iyi yerin ormanın derinlikleri olduğunu düşünmüştü. Üçüncü bir yetişkine ihtiyaçları vardı ve beni seçtiler. On iki küçük çocukla beraber bir sivrisinek bulutunun içinde on altı kilometrelik bir doğa yürüyüşüne başladık. Söyleyebileceğim tek şey Tanrı'ya şükür ki çocuklar sağırdı. Allie ile Sarah yol boyunca birbirlerine sövüp saydılar. Allie bir kez telefonuna göz atınca Sarah ona el koydu. Allie dallara asılıp bırakarak annesinin yüzüne çarpmalarına izin verdi. Çocuklar ortada bir terslik olduğunu biliyorlar ve gitgide huzursuzlanıyorlardı.

"Zümrüt Kuyu'ya ulaştığımızda ikisi birbirine bas bas bağırıyordu. Herkes güneşte kavrulmuş ve sivrisinek ısırıklarıyla delik deşik olmuştu. Sarah böcek spreyini otobüste unuttuğu için kızına, Allie de suçu

kendisine yıktığı için annesine öfke kusuyordu. Ben işi bırakmaya hazırdım. İkisinin yarın kenarında durduğunu görünce dayanamadım. Onları kollarından tutup botlarını bile çıkarmalarına fırsat vermeden suya attım. Ve ne oldu biliyor musun? İkisi de gülerek yüzeye çıktı... gülerek ve birbirlerine su tükürerek.

"Gezinin geri kalanı boyunca peşimden ayrılmadılar. Sosisli dağıtılırken bana ekmek içinde temiz bir kadın pedi verdiler. Gecenin ikisinde çadırımın üstünü açıp soğuk su boşalttılar. Üstüme güneş kremi yerine saç spreyi sıktılar. İyi de yaptılar. Geliş yolculuğu ne kadar sefilse dönüş yolculuğu o kadar mutluydu. Çocuklar beni Korucu Sarah'dan ve Stajyer Misk Faresi Allie'den korumayı vazife edindiler. Özellikle de Nick. Sanırım Nick beni ailesindeki üşütük kadınlardan korumayı özel sorumluluğu olarak gördü. Yazın geri kalanı boyunca bana yakın korumalık yaptı.

"Kampın son haftasında günübirlik bir gezi daha düzenlendi. O gece Sarah çadırımın fermuarını açıp içeri girdi. Tek bir şey söyledi. 'Kartlarımı doğru oynadım mı?'

"Ondan sonra bir çift olarak neredeyse tam bir sene geçirdik. Sarah, Büyük Bariyer Resifi'ni yüzerek geçmek istiyordu. Keşke gitseydik. Keşke birbirimize kitaplar okusaydık. Babası çocuklara bakarken bir hafta sonunu New York City'de yiyişerek geçirdik. Keşke daha fazla kalsaydık. Keşke daha çok yürüyüşe çıksaydık. Keşke televizyonun karşısında o kadar çok oturmasaydık. Aslında o da hoştu. Sarılıp yatar ve Stephen Colbert'a yahut Seth Meyers'a gülerdik ama o günlerden anı namına pek bir şey kalmadı. Öyle alelade, yavan şeyler yaptık ki. Pizza söyleyip kız kardeşiyle ve babasıyla Trivial Pursuit oynadık. Çocuklara ödevlerinde yardım ettik. Sevişmekten çok beraber bulaşık yıkadık. Bu ne biçim bir hayat?"

"Gerçek hayat," dedi Harper.

John flörtünün hikâyesini anlatırken ona bir kez bile bakmamıştı. Öyle yapmaktansa kapağı açık fırındaki ateşin ışığı parlayıp sönükleştikçe âdeta gelgitimsi bir devinimle yükselip alçalan kendi gölgesini seyrediyordu. "Keşke yapsaydık dediğim şeyleri düşünmeye, *yaptığımız* şeyleri düşünmekten daha çok vakit harcadım. Sanki mükemmel bir şişe şarap açtık ve ondan birer yudum içtik... ve sonra daha fazla içme fırsatı bulamadan sakar bir garson şişeyi yere düşürdü.

"Sporu ilk defa Boston Mantarbilim Cemiyeti'ndeki yemekli bir davette, Seattle'dan üç ay önce gördüm." İtfaiyeci'nin *Seattle* derken neyi kastettiğini açıklaması lüzumsuzdu. Harper onun Space Needle'daki olaydan bahsettiğini biliyordu. "Rusya'dan yeni dönmüş Hawkins isimli bir adam sporla ilgili kırk dakikalık bir PowerPoint sunumu yaptı. Beni daha çok fotoğrafların mı yoksa Hawkins'in kendisinin mi korkuttuğunu bilmiyorum. Sunum boyunca ağzı kuruyup durdu. Kürsünün arkasında dikilirken yarım sürahi su içti. Ve öyle alçak bir sesle konuştu ki onu duymak için kulak kesilmen lazımdı. Sözlerini bölük pörçük anlayabiliyorduk: 'hastalık vektörleri,' 'bulaşma noktaları,' 'hücresel yanma.' Bir yandan da geriye dişlerden ve kararmış etlerden başka bir şey kalmamış kömür halindeki cesetlerin bir korku filminden çıkmışa benzeyen fotoğraflarını gösteriyordu. O gün hiç kimse ikinci bir porsiyon almak için açık büfeye uğramadı ama bar epey yoğundu. Hawkins konuşmasının sonunda Kamçatka'da sporun doğrudan sonucu olarak sadece yetmiş altı bilinen ölüm olmasına karşın bunun daha başka 530 kişiyi öldüren yangınlara yol açtığını söyledi. Kentsel alanlarda yaklaşık seksen milyon dolarlık hasar vardı ve Ruslar dünyanın en gür ormanlık alanının on yedi kilometrekaresini kaybetmişlerdi. Hawkins son zamanlarda Alaska'da patojenin geleneksel virüslerden farklı bir yayılma yönteminin olduğunu öne süren üç vakaya rastlandığını belirtti. Yaptığı hesaplara göre Birleşik Devletler'deki çeyrek milyon hasta rahatlıkla yirmi milyon kişinin daha ölümüne sebep olur ve yirmi beş bin kilometrekareyi bir küllüğe çevirirdi."

"O ne kadar ki?"

"Aşağı yukarı Massachusetts kadar. Ne yalan söyleyeyim, o sırada ödümüzü patlattı ama şimdi düşünüyorum da çok muhafazakârmış. Herhalde yangınlarla baş edecek hiç kimsenin kalmayacağı kadar ağır bir toplumsal çöküşü hesaba katmamış.

"Ama... işte, akşam yemeğine kadar sunuma kafa yormayı bırakmıştım. Söylediklerinin bu asrın mümkün ama çok düşük ihtimalli facialarından biri gibi gelmesi uzun sürmemişti – kuş gribinin milyarlarca insanı öldürmesi veya bir göktaşının gezegeni ikiye bölmesi gibi. Nasılsa yapabileceğin bir şey yoktur ve olan biten her şey dünyanın öteki ucundaki zavallıların başına geliyordur. Hem çocuklara ev ödevlerinde yardım etmen gerekiyordur. O sebeple düşünmekten vazgeçersin.

"Tabii vazgeçebildiğin kadar. Her e-postanın konu başlığı, her mesaj panosunun ilk otuz girdisi spordu. İnternet seminerleri ve konferanslar düzenlendi, bir başkanlık komitesi kuruldu. Senato'ya bir rapor verildi. Bir müddet akademik ilgiyle konuyu takip ettim. Ayrıca gösteriş yapmayı ne çok sevdiğimi bilirsin, Hemşire Willowes. Spor hakkında öğrendiklerim mangal partilerinde bana büyük bir saygınlık kazandırdı. Sanırım o şeyin bize kadar gelebileceği bir türlü kafama dank etmedi – ta ki Manitoba* yanmaya ve kimsenin alevleri söndürememesine kadar. Bu Boston'daki ilk vakalardan yaklaşık bir ay önceydi.

"İyi ama bilmekten ne yarar gelirdi ki? Eğer bu da diğer salgınlar gibiyse yapabileceğin en iyi şey saklanmak, ormana gitmekti. Sevdiklerini yanına alır, bir yere sığınır, kapıyı kilitler ve hastalığın kendiliğinden geçmesini beklerdin. Ama *bu seferki* farklıydı. Sporu taşıyan tek bir kişi, bir eyaletin yarısını yok eden bir yangın çıkarabiliyordu. Ormanda saklanmak bir kibrit fabrikasında saklanmak gibi olurdu. Şehirlerde en azından itfaiye teşkilatları vardı.

"Sporun bana ne zaman ve nasıl bulaştığını tam olarak söyleyebilirim. Hatta *hepimize* nerede bulaştığını söyleyebilirim çünkü birlikteydik. Mayısın en başında Carol'ın otuzuncu doğum günü için küçük bir parti vermiştik. Sarah ile ben daha yeni beraber yaşamaya başlamıştık. Küçük bir havuzumuz bile vardı ama su o kadar soğuktu ki Sarah'dan başka hiç kimse girmek istemedi. Aslında parti pek bir halta benzemiyordu – sadece Tom, çocuklar, Sarah, Carol, ben ve bir de doğum günü kızı için glütensiz bir pasta vardı.

"Sarah ile ben bazen gece geç saatlerde Carol'ın hiç cinsel ilişkiye girip girmediğini tartışırdık. Carol gençken görünen o ki kendisinden başka herkesin eşcinsel olduğunu bildiği son derece dindar bir delikanlıyla beş yıl nişanlı kalmıştı. Nişanlısı herhalde dua ederek eşcinselliğinden kurtulabileceğini umduğu için dinden medet uman o düzgün, dertli genç nonoşlardan biriydi. Sarah bana bir kez bile seviştiklerine inanmadığını söyledi ama bazı tutku dolu e-postalar paylaşmışlar. Sonra bir gün nişanlısı New York'taki bir ilahiyat enstitüsünde ihtisas yaparken Carol ona sürpriz bir ziyarette bulunmuş ve oğlanı on dokuz yaşında Kübalı bir dans öğrencisiyle yatakta yakalamış.

* Kanada'nın Amerika'ya komşu bir eyaleti. *–çn*

"Bir keresinde Sarah'ya *kız kardeşi* eşcinsel olabilir mi diye sormuştum. Uzun bir süre kaşlarını çatmıştı ve en sonunda Carol'ın aslında seks fikrinden nefret ettiğine inandığını söylemişti. Carol dağınıklıktan hiç hazzetmezmiş. Aşkın bir kalıp sabun gibi arındırıcı ve hijyenik olmasını istermiş. Sarah ayrıca Carol'ın babalarını tümüyle sahiplendiğini ve onun gözünde önem taşıyan tek erkeğin Tom olduğu söylemişti.

"Carol ile Sarah'nın birbirlerine epey soğuk davrandıkları olurdu. Sarah genç ve hamileyken Carol ablasına bir mektup yazıp babalarının kalbini kırdığını söylemiş ve onunla bir daha hiç konuşmamaya söz vermiş. Dediğini de yapmış; Nick doğana kadar onunla konuşmaktan vazgeçmiş. Sarah yaşantısında küçük kardeşine bir yer açmıştı ama aralarında hep bir geçimsizlik vardı. Carol bazen ilgi çekmek için o kadar çocukça davranırdı ki kendini gülünç duruma düşürürdü. Mesela Sarah, Scrabble'da kazanacak gibiyse Carol numaradan öksürük krizine tutulup alerjik bir reaksiyon geçirdiğini söyler ve babaları tarafından hastaneye götürülürdü. Sarah ile Tom oturup Victor Hugo'dan bahsetseler Carol ablasının Fransızca bilmediği için yazarın romanlarını asıl dillerinde okuyamayacağında ve onları gerçekten takdir edemeyeceğinde üstelerdi. Sarah o tür şeylere güler geçerdi. Sanırım kardeşi için üzüldüğünden onunla rekabete girmez ve Carol'a ufak tefek jestlerde bulunurdu. O doğum günü partisi gibi.

"Ben tam içeri girip bir bira daha almak için enerji toplarken büyük bir patırtı koptu. Sanki uzaklardaki bir kamyonun kasasından ağır bir şey düşmüştü – hem de havuzdaki suyu titretecek kadar ağır bir şey. Herkes etrafa bakındı – sarsıntıyı tabanlarıyla hisseden Nick bile.

"Sarah havuzun sığ tarafında duruyordu. Tüyleri diken diken olmuş, dudakları mosmor kesilmişti. Yine de çok güzeldi. Başka bir ses gelecek mi diye kulak kesilip bekledi. Onu ilk Nick gördü – bloğun sonunda bir kule gibi yükselen simsiyah, yağlı bir duman. Bir patırtı daha oldu, sonra bir tane daha. Bunu camları sarsacak, çatal-kaşıkları oynatacak kadar şiddetli ve birbirine yakın başka patırtılar izledi.

"Sirenler çaldı. Sarah patırtının köşedeki CVS* eczanesinden geliyor olabileceğini söyledi ve benden gidip bakmamı istedi.

"Komşulardan çoğu kaldırımlarda toplanmıştı ve ağaçların altında

* Amerika'da bir eczane zinciri de olan büyük bir eczacılık şirketi. *–çn*

duruyorlardı. Rüzgâr yön değiştirdi ve dumanı bize doğru savurdu. Of, amma kötü kokuyordu. Yanan lastik ve çürük yumurta gibi.

"CVS'yi görene kadar yürüdüm. Binanın bir yanı kıpkırmızı bir alev duvarına dönmüştü. Yol kenarında bir kadın ağlıyor, tişörtüyle gözyaşlarını siliyordu. Yanımda bir mendil vardı. Onu kadına verdim ve iyi olup olmadığını sordum. Daha önce birini ölürken hiç görmediğini söyledi. Dediğine göre motosikletli bir adam eczanenin önündeki gaz tüpleriyle dolu telli dolaba çarpmıştı. Tüpler de dünyanın en büyük havai fişekleri gibi art arda patlamıştı. Biri bunun feci bir kaza olduğu yorumunu yaptı. Kadınsa bunun sadece bir kaza olmadığını söyledi. Adam gaz tüplerine çarpmadan *önce* bile yanıyormuş. O haliyle *Hayalet Sürücü* gibiymiş. Kaskının vizörü kalkıkmış ve içinde sırıtarak yanan bir kafatası varmış.

"Eve dönerken ötekilere içeri girmelerini söylemeye niyetliydim. Net bir sebepten değil. Sadece... belirsiz bir kaygıdan. Tam da onları bıraktığım yerde durmuş dumana bakıyorlardı. Karın altında hep beraber dikiliyorlardı. Görüyorsun ya, kar yağmaya başlamıştı. Kaz tüyüne benzer koca koca kül taneleri. Taneler herkesin saçına konuyordu. Doğum günü pastasına da.

"Bir-iki hafta sonra Nick, beni ve Sarah'yı uyandırıp bileğindeki şeridi gösterdi. Ne olduğunu sormadı bile. Zaten biliyordu. Ben ilk izimi aynı gün öğleden sonra buldum. Dört gün geçmeden hepimiz de Ejderpuluyla bezeliydik... Sarah hariç hepimiz."

8

"Sarah hariç mi?" diye sordu Harper.

"O hikâye de başka bir geceye kalsın."

"Onu çok özlüyor olmalısın."

John'un sesi kısılıp gitmişti. Şimdi boş ve transa girmiş gözlerle odanın karşısına, oradaki açık fırına bakıyordu. Yavaşça kendine geldi, etrafına bakındı ve gülümsedi. "O hâlâ benimle."

Harper'ın nabzı boğazında attı. "Ne?"

"Onunla neredeyse her gün konuşurum." Gözlerini birer yarık haline gelinceye dek kıstı ve eski sevgilisini barakanın diğer tarafında bir yerde hayal edercesine titrek loşluğu dikkatle süzdü. "Bana sataşmak için neler diyeceğini daima hayal edebiliyorum. Kendi kendime bir soru sorduğumda onun sesi cevap veriyor. Bize kişiliğin tekil, kişiye özel bir mülk olduğu öğretilir. Bizi biz yapan tüm fikirlerin, inançların ve tavırların beyindeki kilitli kutuda saklanan bir dizi dosya olduğunu düşünecek şekilde yetiştiriliriz. Çoğu kimse benliğinin ne kadarının mülk *dışında* saklandığını tahmin bile edemez. Kişiliğin sadece kendin hakkında bildiklerini değil, başkalarının senin hakkında bildiklerini de kapsar. Sen annenin gözünde başka kişisindir, sevgilinin gözünde başka, çocuğunun gözünde başka. Sen kendini ne kadar yaratıyorsan o insanlar da seni o kadar yaratırlar – seni tamamlarlar. Öldüğün zaman geride bıraktıklarının zihinlerinde yaşayan parçan gene orada kalır."

Harper dudaklarını büzerek ıslıklı bir nefes verdi. John hayaletlerden değil anılardan bahsediyordu.

Adamın bakışları yeniden fırının yan tarafındaki açık kapağa kaydı. *Ona gördüğün şeyi sor – ona o çehreyi sor*, diye aklından geçirdi Harper. Fakat temkine yönelik bir içgüdüsü ona engel oldu. Şimdi sıkboğaz edilirse John'un anlamazlıktan geleceğini, neyden bahsettiğini

bilmiyormuş gibi davranacağını tahmin etti. Hem zaten onu sıkboğaz edecek daha başka, daha önemli meseleler vardı.

"Kahvene dokunmadın bile," dedi. "Soğudu."

"O iş kolay," diyen İtfaiyeci teneke maşrapasını sol eline aldı.

Ejderpullarının altın sarısı hiyeroglifi yanıp söndü. Adamın eli alevden bir kupaya dönüştü. O maşrapayı parmaklarında yavaşça döndürürken içecekten buharlar çıkmaya başladı.

"Keşke bu kadar arlanmaz bir ilgi delisi olmanın da bir tedavisi bulunsaydı," dedi Harper.

"Ne yani, gösteriş yaptığımı mı sanıyorsun? Bu ne ki. Dün yatağımda çökük göğsümden çok can sıkıntısından ölüyorken üç farklı renkte duman halkaları osurmayı öğrendim. Etkileyici diye ben asıl ona derim."

"Dünya sona ererken birinin eğlenebilmesine sevindim."

"Dünyanın sona erdiğini nereden çıkardın?" John gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Bana öyle gözüktüğü kesin. Hastalık on beş milyon kişiye bulaştı. Maine artık Mordor'a benziyor – yüz altmış kilometre genişliğinde bir kül ve zehir kuşağı. Güney California daha bile kötü. Son duyduğumda Escondido'dan Santa Maria'ya kadar yanıyordu."

"Tüh. Vakit varken Universal Stüdyoları'nı ziyaret etmem gerektiğini biliyordum."

"Dünyanın sonunda sana komik gelen ne var?"

"Her şey. Özellikle de sırf insanlar bu asırdan sağ çıkamayabilirler diye dünyanın sona ereceği yönündeki küstahça fikir. Bana kalırsa geçtiğimiz asrı atlattığımız için bile yeteri kadar minnet duymuş değiliz. İnsanlık sineklerden beter. Alevlerden tek bir kurumuş çerçöp bile kurtulsa hep beraber ona üşüşürüz. Ona kimin sahip olacağını, en hoş kokulu kısımları zenginlere ve enayilere kimin satacağını belirlemek için kavga ederiz. Sen ölümle ve yıkımla çevrili olduğumuz için Kıyamet'in geldiğinden korkuyorsun. Hemşire Willowes, yoksa bilmiyor musun? Ölüm ve yıkım insanlığın *esas* ekosistemidir. Volkanlarda, kaynayan kayaların hemen kıyısında yaşayan bakterileri hiç okumuş muydun? İşte biz oyuz. İnsanlık, facianın yanı başında gelişip serpilen bir mikroptur."

"Ben yokken bu nutukları kime atıyorsun?"

John kahkahalarla güldü, sonra yüzünü buruşturarak kamburunu çıkardı. "Gülerken ölme fikri gerçek değil de sadece bir kavramken çok daha romantik oluyor."

Harper ona doğru döndü ve meditasyona hazırlanırcasına bağdaş kurdu. "Yapabildiklerini yapmayı bana da öğret."

"Ne? Hayır. Yapamam. Bana bunları nasıl yapabildiğimi sormanın faydası yok. Daha kendim bile anlayabilmiş değilim. Sana öğretemem, çünkü öğretecek bir şey yok."

"Tanrım, ne berbat bir yalancısın."

Adam yulaf ezmesi kâsesini yere bıraktı. "Tadı gerçekten berbat. Hamur yemeye benziyor. Taşların altından böcek kazısam daha iyiydi. Senin şu çantada ağrı kesici namına ne var? Bana bayılıp kalmamı sağlayacak bir şey lazım. Üç gündür bir seferde on dakikadan fazla uyuyamıyorum."

Harper ayağa kalktı ve yerdeki bez alışveriş torbasını eşeledi. Kaygan plastikten iki Advil kesesiyle geri geldi. "Sana verebileceklerim bu kadar. İkincisini içmeden önce en az altı saat beklemen—"

"Kutsal am biti aşkına, bu da ne?" diye çıkıştı John. "*Advil?* Sadece Advil ha? Sen hemşire falan değilsin. Sen bir üçüncü dünya işkencecisisin."

"Ben asıl *çaresizim*, Bay Rookwood. Bu küçük alışveriş torbasını görüyor musun? İçinde bir ilkyardım çantası var. Kafatasında yarım santimlik bir delik olan yaşlı bir koma hastası da dâhil yüz elli kişiye bakmam için gereken tıbbi malzemelerin yarısından fazlası o sette."

John ona bezgin, yorgun bir bakış attı. "Sana malzeme lazım."

"Hem de nasıl. Alçı. Morfin. Antibiyotik. Bir ton ikinci derece yanık bezi. Antihistaminler. Portatif elektroşok cihazı. Norma Heald'ın eklem iltihabı var ve soğuk sabahlarda ellerini zar zor açabiliyor. Ona Plaquenil gerek. Michael diyabet hastası ve ensülininin bitmesine on gün kaldı. Nelson Heinrich'in tansiyonu yüksek ve—"

"Peki, peki, tamam. Anladım. Birinin bir eczane soyması lazım."

"Birinin bir *ambulans* soyması lazım."

"Doğru. Öyle bir şey işini görür, değil mi?" İtfaiyeci dikkatle böğrünü yokladı. "Hazır olana kadar dört veya beş güne ihtiyacım var. Hayır, en iyisi bir hafta diyelim. Yapılması gerekeni şu an yapamayacak kadar yaralı ve yorgunum."

"İki ilâ dört hafta daha hiçbir yere gidemezsin. Bu halinle şapele kadar bile yürüyebileceğini sanmam."

"Ben gitmeyeceğim ki. Anka kuşumu göndereceğim. Bak, dinle. Bir ev var. Yeri–"

"Anka kuşumu göndereceğim de ne demek?" Harper konuşurken Marlboro Adam'ın ahbabı Marty'nin zırvaladıklarını anımsadı: *Bir kanat ucundan diğerine kadar on metrelik kahrolası alevden bir kuş üzerlerine dalmış. O kadar yakınlarından geçmiş ki kum torbaları tutuşmuş!*

"Ah, hilelerimden bir diğeri. Yerlileri korkutmakta kullandığım ve neyse ki uzun mesafeden yapabildiğim ufak bir havai fişek gösterisi. Sen ve güvenilir birkaç kişi daha kamptan epeyce uzak bir ara sokak bulacaksınız. Mezarlığın karşısındaki Verdun Caddesi size uyar. Hem şu tesadüfe bak ki on numaranın boş olduğunu biliyorum. Oradaki garaj yoluna park edin ve–"

"On numaranın boş olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Sarah ve ben orada yaşardık. Bundan tam bir hafta sonra 911'i aramanı istiyorum. Bir cep telefonu kullan. Sanırım Ben onlara el koymuştu. Acil hizmetlere sevgili babacığının kalp krizi geçirdiğini söyle. Sorduklarında Ejderpulu taşımadığına söz ver. Bir ambulans iste ve bekle."

"Ambulansı bir polis eskortu olmadan göndermezler ki."

"Evet ama sen onu dert etme. Anka bu amaçla var – küçük bir ışık gösterisi düzenlemek için. Evin önüne yanaştıklarında ben herkesin korkup kaçmasını sağlarım. Sen de ihtiyacın olan malzemeleri toplayıp oradan sıvışırsın. Keşke ambulansı buraya kadar sürebilseydin ama–"

"Araçta LoJack* vardır. Veya izini sürmenin başka bir yolunu bulurlar."

"Aynen öyle."

"Kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Ambulanstaki insanlar başkalarıyla ilgilenmek için kendi canlarını tehlikeye atıyorlar."

"Kimse zarar görmeyecek. Korkudan altlarına kaçırtacağım, o kadar."

"Senden yardım istemekten nefret ediyorum. Hep böyle yapıyor-

* GPS yardımıyla araçların takip edilmesini sağlayan ve özellikle çalınan otomobillerin aranmasında kullanılan bir yer bulma sistemi. *–çn*

sun. Meseleyi gizemli olması gerekmezken gizemli hale getiriyorsun, çünkü insanlarda merak uyandırmak hoşuna gidiyor. Kendini tatmin etmenin ucuz bir yolunu bulmuşsun."

"Beni ufak tefek zevklerden mahrum bırakma. İstediğin her şeye kavuşacaksın. Benim de kendi isteklerimden birazına kavuşmamam için bir sebep yok."

"Hiç de istediğim *her şeye* kavuşmayacağım. Senin yapabildiklerini yapabilseydim yardım dilenmeme gerek kalmazdı. Lütfen, John. Beni eğitmeyi en azından deneyemez misin?"

Adamın bakışları fırın ile onun arasında gidip geldi. "Ha benden bunu istemişsin, ha bir balıktan su altında nasıl nefes alınacağını öğretmesini. Artık git başımdan. Göğsüm ağrıyor ve biraz uyumam lazım. Sigarasız geri gelme."

"*Onu* eğitmeyi denedin mi? Sarah'yı?"

John onun karşısında büzülür gibi oldu. Harper kaburgalarına yumruk atmışçasına bir an için gözlerinde büyük bir şok ve kırgınlık belirdi. "Hayır. Ben denemedim." Harper daha sonra bunun tuhaf bir inkâr olduğunu düşünecekti. İtfaiyeci gerindi ve sağlam tarafına dönüp kemikli sırtını genç kadına çevirdi. "Bakman gereken başkaları yok mu? Dinlendirici bir merhem etkisi yaratan muameleni git biraz da diğer hastalarına yap. Ben alabileceğim kadarını aldım."

Harper ayağa kalkıp ayakkabılarını giydi. Parkasının fermuarını çekti. Çantasını aldı. Elini kapı koluna attığında durdu.

"Bugün eski kocam dört metreden daha yakınımdayken üç saat boyunca bir dolabın içinde saklandım. Üç saat boyunca hasta insanlara neler yaptığını anlatmasını dinledim. Onun ve yeni arkadaşlarının. Üç saat boyunca fırsatını yakalarsa bana neler yapacağını dinledim. Onların bakış açısına göre bu öyküdeki kötü adamlar *biziz*. Jakob beni tekrar görürse öldürür. İmkân bulursa kamptaki herkesi öldürür. Ve sonrasında iyi bir iş çıkarmış gibi gururlanır. Jakob kendini *The Walking Dead* dizisindeki zombileri temizleyen o kovboy şapkalı adam olarak görüyor."

İtfaiyeci bu sözlere karşılık vermedi.

Harper devam etti. "Bir defa hayatımı kurtardın. Bunun için ömür boyu sana borçlu kalacağım – artık o ömür ne kadar uzun olursa. Ama bana senin gibi olmayı, yani kendimi korumayı öğretmezsen ve bu

yüzden önümüzdeki bir-iki ay içinde ölürsem bunun o gece ormanda saklanıp Jakob'un beni gebertmesine izin vermenden farkı olmaz."

Yatağın yayları huzursuzca gıcırdadı.

"Bu bebeği doğurabilmek için hayatta kalmam lazım. Eğer Tanrı üç ay daha sağ kalmama yardım ederse ona sabah akşam dua ederim. Eğer Carol Storey beni canlı tutabilirse onunla beraber sesim kısılıncaya dek 'Kumbaya'* söylerim. Ve eğer bana faydalı bir şey öğretirsen, Bay Rookwood, üstünlük taslayan tavırlarına, görgüsüzlüğüne ve ipe sapa gelmez felsefi nutuklarına bile katlanırım. Ama inadımdan vazgeçeceğimi bir an bile olsun düşünme. Beni hayatta tutabilecek bir ilaca sahipsin. Ve ben onu istiyorum." Harper kapıyı açtı. Rüzgâr kulağa hem ürkütücü hem de melodik gelen bir tonda uluyordu. "Bir şey daha var. Sigaram yok demedim. *Sana verecek* sigaram yok dedim. Olmayacak da... tabii sen öğretmenlik şapkanı kafana geçirip de bana kendiliğinden yanmanın püf noktalarını öğretmezsen. O güne kadar Gauloise sigaralarım alışveriş torbamda duracak."

Harper kapıyı kapatırken İtfaiyeci bağırmaya başladı. Genç kadın sandala dönerken birkaç yeni küfür öğrendi. *Amcık suyu* en iyilerden biriydi. Harper bunu özel durumlar için saklamaya karar verdi.

* Din temalı ünlü ve anonim bir şarkı. —*ç.n*

9

Sandal iskeleye çarpana ve biri uzanıp pruvayı tutana dek birilerinin kendisini beklediğinden habersizdi.

"Yardımcı olabilir miyim, Hemşire?" Jamie Close elini uzattı.

Konuşan sanki karanlığın ta kendisiydi. Harper hafifçe sallanan simsiyah ağaçlar ve simsiyah gökteki simsiyah bulutların simsiyah hareketliliği karşısında kızın tıknaz, bodur suretini zar zor seçebiliyordu. Jamie'nin yanında sandalı dubaya bağlamakta olan biri daha vardı. Allie. Harper kızı kıvrak, çocuksu vücudundan ve atik zarafetinden tanıdı.

Harper uzanıp Jamie'nin elini tuttu, sonra tereddüt etti. İçi rom, sigara, hazır kahve ve çay gibi öteberiyle dolu olan bez çantayı oturağın altına itmişti. Kamptaki eski kurallara göre onun olan her şey aynı zamanda herkesindi. Fakat Harper artık kendi kurallarını kendisi yazıyordu. İçki ve sigara İtfaiyeci'nin sırlarını satın alabilecekse kampın onlarsız idare etmesi gerekecekti.

Harper elini oturağın altına soktu ve ilkyardım çantasını torbanın üstünden aldı. Diğerlerini geride bırakarak ayağa kalktı.

Jamie'nin ötesindeki Allie'yle göz teması kurmaya çalıştı ama kız çoktan doğrulup ona sırtını dönmüştü. Allie titriyordu – Harper'ın tahmininee soğuktan değil öfkeden. Tüfeği omzundaydı. Jamie'ninki de.

"Daha çabuk dönmediğim için özür dilerim, Allie. Bana kızgınsan anlarım. Başın derde girdiyse Ben'le, Carol'la veya kiminle gerekiyorsa onunla seve seve konuşup mesuliyetin sende olmadığını izah ederim. Ama başının derde girmesi için bir sebep göremiyorum. İtfaiyeci'yi kontrol edip geri geleceğimi söyledim ve öyle de yaptım. Üç aşağı beş yukarı."

"Ama önce eve uğradığın kısmı atladın, değil mi, Hemşire?"

Demek İtfaiyeci'nin adasından önce başka bir yere gittiğinden haberdardılar. Harper kamptan ayrılırken ağaçların altından geçmeye özen göstermişti ama bir defa arkasına göz atmış ve kilise kulesindeki Michael'ın kendisini gözleyip gözlemediğini de merak etmişti. Kuledeki göz herkesi görürdü.

"Revirde bazı gerekli malzemelerin eksikliği çekiliyordu. Neyse ki ihtiyaçları kendi mahzenimde bulabileceğimi biliyordum."

Kızlar yürürken onun iki yanına geçtiler. Harper'ın aklına mahkemeye çıkartılan bir sanık geldi.

"Şans diye buna derler," dedi Jamie. "Bir de neye derler biliyor musun? İstekalarla dövüle dövüle öldürülmemeye. *Biz de* şanslıydık. İzlerini ormana ve oradan da kampa kadar takip etmedikleri için şanslıydık. Evet, onları gördüm. Sen içeri girdikten hemen sonra çıkagelen Ölü Yakma Timi'ni. İkimiz de tüfeklerimizi doğrulttuk ama Allie seni benim vurmam gerektiğini söyledi. Bunu kendi eliyle yapma düşüncesine katlanamıyordu. Hava kararana kadar ağaçların arasında saklandık. Sonra öyle yapmanın bir anlamı kalmadı."

Harper ile refakatçileri futbol sahasının yanındaki köknarların arasından çıktılar. Saha mehtapla aydınlanan içi kar dolu bir sepete benziyordu. Harper karnındaki zonklamalı ağrının bir gerginlik krampı mı, yoksa bebeğin tekmeleri mi olduğunu bilmiyordu.

"Allie," dedi, "seni korkuttuğum için özür dilerim. Sana bunlardan hiçbirini yaşatmamalıydım. Ama anlaman lazım; kendim yapabileceğim bir şey için bir çocuğu tehlikeye atamazdım. Ve sen bir çocuksun. Siz Gözcüler hep çocuksunuz."

"İyi ama bizi tehlikeye *attın*, hatta tüm kampı attın," dedi Jamie ona.

"Dikkatli davrandım. Bulunabilecek bir ayak izi bırakmadım."

"İz bulmalarına gerek yoktu. *Seni* bulmaları yeterliydi. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğini sanıyor olabilirsin ama ancığına bir isteka sokulsaydı dilin çözülüverirdi. Gitmemen gerekirdi. Gitmemen gerektiğini *biliyordun*. Allie'yi en çok üzen de sana müsaade etmemesi gerektiğini bilmesiydi. İnsanları güvende tutmaya söz verdik. Senin gibi iyi niyetli angutları kampta, gözetim altında tutmaya. Tüm Gözcüler Carol Anne'ye söz–"

"Carol *NE?* Carol *hiç kimsenin* annesi değil, Jamie." Harper *Carol Anne ile Gözcüler*'in kulağa 1996 yılında Lilith Panayırı'nda* sahne almış bir müzik grubu gibi geldiğini düşündü.

"Hem ona hem birbirimize söz verdik ama sözümüzü tutmadık. Carol senin gittiğini duyunca mahvoldu. Sanki şimdiye kadar yeterince sıkıntı çekmemiş gibi."

"İyi. Söyleyeceğini söyledin. Şimdi git Carol'a mesajını ilettiğini ve bir dahaki sefere biraz hava almak istersem ona danışmadan dışarı adım atmayacağımı bildir. Ve Allie, artık surat asmaktan vazgeçebilirsin. Biri benimle konuşmuyor diye kahrolacak kadar küçük değilim. Söyleyecek bir şeyin mi var? Bana bir iyilik yap ve çıkar ağzındaki baklayı."

Allie başını çevirip ona nemli, suçlayıcı gözlerle baktı. Jamie alaycı bir homurtu çıkardı.

"Ne var?" diye sordu Harper.

"Sen *kendi* başının dertte olduğunu sanıyorsun. Senin sıkıntın gitmene göz yumdu diye Allie'nin altında kaldığı bok yığınıyla kıyaslanamaz bile. Allie şimdi bedel ödüyor. Hatasını telafi etmek için fırsatı istedi ve Anne Storey ona o fırsatı verdi."

"Nasıl? Allie sessizlik yemini mi etti?"

"Pek sayılmaz. Peder Storey'nin ne yaptığını hatırlıyor musun? Hani düşünmesi gerektiği zaman ağzında taş tutuyordu ya?"

Tepeyi tırmanırlarken ayaklarının altındaki karlar hışırdıyordu. Harper'ın gerçeği anlaması üç saniyeyi buldu. Ne de olsa uzun bir gece geçirmişti.

"Benimle kafa buluyor olmalısın."

"Bulmuyorum. Allie hatalarını düşünmek ve yükümlülüklerine odaklanmak için ağzında bir taş tutuyor. En son gardımızı indirdiğimizde biri bir taşla Peder Storey'nin kafasını kırdı. Bunu unutmamak için artık hepimiz taş taşıyoruz." Jamie bir elini cebinden çıkartarak Harper'a golf topu büyüklüğünde bir taş gösterdi.

"Of, Tanrı aşkına. O şeyi daha ne kadar emeceksin, Allie?" diye ona sordu Harper, cevap alma umudu varmışçasına.

Allie taşı genç kadının yüzüne tükürmek ister gibi baktı.

* 1996'da kurulan ve 1999'a kadar devam eden seyyar bir müzik festivali. *—çn*

"Orası belli değil," dedi Jamie. "Kurallardan muaf olduklarını düşünenlerin bunun sonuçlarına katlanmaları gerektiğine karar verdiğimiz toplantıda sen yoktun. Hiç kimse sana çok fazla kızgın değil. Mikey seni İtfaiyeci'nin adasına kürek çekerken gördü; bu nedenle bir süre güvende olacağını biliyorduk. Ben ile Anne Storey aralarında konuştular ve senin güvenli bölgeden çıkmanı büyütmeye gerek olmadığında anlaştılar. Ama aynı zamanda Carol sana herkesten farklı muamele edilmesinin kampta husumet yaratacağından endişeliydi. O yüzden bir karara vardılar ve Allie o kararı kabul etti. Allie taşı ağzında *sen* onu devralana kadar taşıyacak. Sen de onu sadece–"

"Jamie, benimle açık konuşmanı takdir ediyorum ama bilmen gereken bir şey var. Neye karar verirseniz verin ortaçağdan kalma bir kefaret gösterisiyle bir taşı emecek değilim. Öyle yapacağımı zannediyorsan kafasında taş olan tek kişi Allie değil demektir."

Şapelin güneydoğu köşesine, mahzendeki kadınlar yatakhanesine inen merdivenlerin yakınında ormandan çıktılar. Kütüklerin üstünde oturan üç Gözcü kırsal ve gariptir ki gaddarca bir ilahi söylüyordu: "O'nu Bir Haça Astılar." Gözleri pirinç sikkeler kadar parlaktı ve açıktaki ellerini kaplayan Ejderpulları tutuşmuş birer dantel gibi ışıyor, karları parlak kırmızı bir renge boyuyordu. Soluk verdikçe dudaklarının arasından kızıl bir buhar çıkıyordu. Hepsi de kıtlıktan çıkmışa benziyor, yüzlerindeki kemikler açıkça gözüküyordu. İncecik eller, incecik boyunlar, çökük şakaklar, toplama kampı modeli saçlar. Harper'ın aklında rasgele, ilgisiz bir düşünce belirdi: *Miden boşsa kafan da boştur.*

"Eh, umarım fikrini değiştirirsin, Hemşire. Çünkü senin cezan başlayana kadar Allie'ninki bitmeyecek."

"Allie," dedi Harper, "yediğim haltın sorumluluğunu üstleniyorum. *Tüm* sorumluluğunu. Bu da demek oluyor ki şehit rolü oynamak istiyorsan orası sana kalmış. Bunu sana ben yaptırmıyorum." Jamie'ye göz ucuyla bakıp ekledi. "*Bana da* kimse yaptıramaz. Bu aşağılayıcı ve çocukça bir ceza. Biri patates soymamı veya bulaşık yıkamamı isterse ellerimi kirletmekten çekinmem. Öte yandan eksik olmayın ama böyle gülünç bir eylemle kendi kendimi alçaltacak değilim."

"Allie işleri yoluna sokmak için ne gerekirse yapmaya hazır. İnsanlar sana saygı duyuyorlar, Hemşire. Sen de onlara duysan iyi edersin. Allie ne kadar sürerse sürsün başkalarına örnek olmaktan memnun."

"Veya akşam yemeğine kadar."

"Hayır. Yanıldın. Taşı ondan alıp kendin taşımazsan kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde onun ağzında kalacak. Tabii *senin* gibilerin karınları doysun diye biz Gözcülerin *kendi* öğle yemeklerimizden bir süre önce vazgeçtiğimizi belki hatırlıyorsundur. Herhalde Allie'nin yatmadan önce taşı çıkarıp yastığının altına koyması gerekecek ama hepsi o kadar."

"Hanginiz daha betersiniz bilmiyorum. Ağzı taş dolu olan o mu, yoksa ağzı zırva dolu olan sen mi." Harper durdu, Jamie Close'a sırtını dördü ve Allie'ye elleriyle hitap etti.

"Kes şunu," dedi, Nick'ten öğrendiği sessizlik dilinde.

Allie ona soğuk, nefret dolu gözlerle baktı. Sadece parmaklarıyla işaret yapmayı öğrenmişti; o nedenle tane tane verdiği cevabı Harper'ın içinden okuması gerekti.

K-E-S-M-E-M

İ-Ç-İ-N

N-E

Y-A-P-M-A-N

G-E-R-E-K

B-İ-L-İ-Y-O-R-S-U-N.

Beyanının orta parmağının kullanımını da içeren son kısmı, işaret dili öğrenmemiş kişiler tarafından bile kolayca anlaşılırdı.

Beşinci Kısım

MAHKÛMLAR

1

Harold Cross'un günlüğünden:

30 HAZİRAN:

YAZLIKTAN DÖNDÜM. O ÜÇÜNCÜ HOT POCKET'I YEMEMELİYDİM. KUSACAK GİBİYİM. DUMANLI OSURUKLARIM BİLE PEPPERONİ KOKUYOR.

CORDOBA'DAN İLGİNÇ HABERLER GELDİ. ALTA GARCIA'DAKİ CİZVİT MANASTIRINDA HASTALIĞI TAŞIYAN İKİ YÜZ KİŞİ ÖLDÜRÜLMÜŞ. ORDU CESETLERİ BULDOZERLERLE BİR ÇUKURA YIĞMIŞ. DOKTOR BÁ ONLARDAN DÖRDÜNÜ KAÇIRMAYI BAŞARMIŞ. ARALARINDA BİR TÜR ALEV HORTUMU YARATARAK ORDUNUN SALDIRISINI NEREDEYSE BİR SAAT UZAK TUTAN EL HORNO DE CAMINER'İN ÖLÜSÜ DE VARMIŞ. ONUN BU EYLEMİ SAYESİNDE EJDERPULLU YAKLAŞIK BİN KİŞİ ORMANA KAÇABİLMİŞ. TANIDIĞIMIZ BİRİNE NE KADAR ÇOK BENZİYOR, DEĞİL Mİ? İNGİLİZCEYE TERCÜME EDİLDİĞİNDE EL HORNO DE CAMINAR "YÜRÜYEN FIRIN" ANLAMINA GELİYOR.

DOKTOR BÁ KAÇIRDIĞI CESETLER ÜZERİNDE ÇALIŞMA FIRSATI BULMUŞ. ÖN BULGULARI BANA E-POSTAYLA YOLLADI. İÇLERİNDE EPEY İLGİNÇ ŞEYLER VAR. HASTALIĞI KISA SÜRE ÖNCE KAPAN BİR ÇOCUĞUN BEYNİNİ OTOPSİ ETTİĞİNDE SİNÜSLERDE VE BEYİN KORTEKSİNİN ETRAFINDAKİ ZARDA AZICIK BİR SPORA RASTLAMIŞ. FAKAT ARJANTİNLİ İTFAİYECİ HASTALIĞI ÇOK DAHA

UZUN ZAMANDIR TAŞIYORMUŞ VE DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON ÜST TEMPORAL GİRUS'UN DERİNLİKLERİNE KADAR NÜFUZ ETMİŞMİŞ.

EL HORNO DE CAMINAR HASTALIĞIN İLK GÜNLERİNDE ALTERNATİF BİR TIP BLOGUNA RÖPORTAJ VERMİŞ VE ATEŞTEN ZARAR GÖRMEDEN ONU NASIL KONTROL EDEBİLDİĞİNİ AÇIKLAMIŞ. "SPORDAN SENİ GÜVENDE TUTMASINI İSTEYEBİLİRSİN AMA ÖNCELİKLE KENDİ SESİNİ UNUTMALISIN. ONDAN SENİN ADINA SAVAŞMASINI İSTEYEBİLİRSİN AMA ONA DİL BİLMEYEN BİR RİCACI OLARAK YAKLAŞMALISIN." BU BOKTAN BİR TERCÜME OLSA GEREK AMA YİNE DE BANA İLGİNÇ GELDİ. ÜST TEMPORAL GİRUS'TA WERNICKE ALANI, YANİ KONUŞMA MERKEZLERİNDEN BİRİ BULUNUR. ADAMIN HER ŞEYİ AÇIKLADIĞINI HİSSEDİYORUM AMA BUNA RAĞMEN HİÇBİR ŞEY ANLAMIYORUM.

2

Harper birinin tesadüfen içeri girip görmesine engel olmak için not defterini tuvalette kapıyı kilitleyerek okudu. Bunu yaparken kendini kurumuş bir ağızla ve hızlanmış bir kalple pornografik bir çalışmayı inceleyen bir ergen gibi hissetmemek elinde değildi.

Nihayet revire ve şafağın loş parıltısına çıktığında karyolasının ayakucunda beyaz bir taş, onun altında da bir kâğıt buldu. Biri kâğıda *İLACINI NE ZAMAN İÇECEKSİN?* diye yazmıştı.

Peder Storey yatakların birinde, Nick ise diğerinde uyukluyordu. İkisi de aynı pozda ve yüzlerinde aynı çatık kaşlı, yoğun ifadeyle istirahat ederken aralarındaki yakın ailevi benzerliği görmemek mümkün değildi. Bir sineğin bir kehribar damlasında mükemmelen korunması gibi Peder Storey'nin içindeki çocuk yerini koruyordu. Aynı şekilde yaşlı bir adam da altmış yıl sonra üstüne geçireceği bol bir pardösü gibi Nick'i bekliyordu.

Harper gözlemlenmediğinden emin olmak maksadıyla bekleme odasına açılan perdeye baktı ve not defterini tekrar tavana yerleştirdi. Sonra taşı alıp yan odaya geçti.

O sırada Mindy Skilling adlı yirmi yaşlarında güzel, kılıksız bir kız nöbet tutuyordu. Harper geçen ay ona idrar yolları enfeksiyonu tedavisi uygulamıştı. Mindy genç kadını acır gözlerle süzdü. Çok hoş, dışavurumcu bir çehresi –parlak gözleri ve uzun, kıvrık kirpikleri– vardı. Harper onun eski yaşamında oyunculuk eğitimi almış olduğunu anımsadı.

"Bunu yatağıma sen mi koydun?" Harper taşı uzattı.

Mindy başını iki yana salladı.

"Öyleyse kim koydu?"

"Cezanı bir an önce çeksen kendini daha iyi hissetmez misin?" diye

sordu Mindy. "Allie'nin öyle hissedeceğini adım gibi biliyorum." Kızın gözleri ani bir ilhamla açıldı. Kanepenin kenarına kadar yan yan kaydı. "Ya taşı beş dakikalığına ağzında tutsan? Ben herkese yarım saati tamamladığını söylerim."

"Beş saniye bile tutmam," dedi Harper. "Ve Mindy? Bir daha idrar yolları enfeksiyonu geçirirsen..."

Mindy ona evhamlı, incinmeye hazır gözlerle baktı.

Canın cehenneme, diye düşündü Harper ama dışından sadece iç geçirdi. "Unut gitsin," deyip koğuşa döndü.

Hırçınca yorumlar yapacak mizaçtan yoksundu. Hayatında başkalarına gerçekten edepsizce laflar ettiği birkaç seferde ağzında kötü bir tat kalmıştı. Bir taşın tadı ondan daha fena olamazdı.

3

Harper ertesi akşam ilk yemekte tekrar aynı muameleyle –hatta daha beteriyle– karşılaştı.

Saçında karlar eriyerek karanlıktan çıktığında daha şimdiden kafeteryayı yarısına kadar çepeçevre saran bir kuyruk vardı. Revirden oraya kadar yol boyunca peşi sıra uluyan bir rüzgârla koşar adım gelmişti. İçerisi o kadar gürültülüydü ki Harper ilk başta Gail Neighbors'u duymadı. Hatta Gillian Neighbors dikkatini çekmek için onu kaburgalarından dürtene kadar kendisiyle konuşulduğunu fark etmedi bile.

Neighbors ikizleri yan yana hemen arkasında duruyorlardı. Birbiriyle eş kırmızı renkli balıkçı yaka kazaklar giyerek talihsiz bir gardırop seçimi yapmışlardı. Bu halleriyle Doktor Seuss kitaplarındaki Birinci Şey ile İkinci Şey'e* benziyorlardı.

"Allie dün tek lokma yemedi," dedi Gail. Harper konuşanın o olduğundan emin sayılırdı – çenesi sivri olan oydu.

Genç kadın ikizlere arkasını döndü. "Yemek istemiyorsa keyfi bilir. Hiç kimse onu aç bırakmıyor."

Kardeşlerden biri yenini çekiştirince Harper'ın tekrar arkasına göz atması gerekti.

Gillian kardeşinden çok daha düşmanca bakıyordu. Dudakları ince bir beyaz çizgiden ibaretti. Son günlerde kafasını kazımadığından kafa derisi kısacık kıllarla kaplıydı.

"Hatanı telafi etmenin sana taşı yarım saat ağzında tutmaya mal olacağı doğru mu?" diye sordu kız.

"Ona ve de haysiyetime."

---

* Doktor Seuss'un *Şapkadaki Kedi* adlı kitabında geçen ve birbirinin aynı tulumlar giyen ikiz kardeşler. *–çn*

İkizler karşılık vermediler. Harper bir kez daha onlara sırt çevirdi. Kuyruk ağır ağır ilerledi.

"Amma da burnu büyük bir kaltakmışsın," dedi kardeşlerden biri usulca.

Harper bu sefer dönüp bakmadı.

"Biliyor musun, bazılarımıza göre–" diye başladı diğeri ama ilki tarafından çabucak susturuldu.

Bazılarının ne düşündüğünü umursamayan Harper bu yoruma cevap vermeye tenezzül etmedi.

Allie'nin yemekhanede görevlendirildiğini ve kepçeyle yulaf lapası servis ettiğini ancak tezgâha ulaştığında gördü. Taş hâlâ kızın ağzındaydı. Harper bunu onun büzülü dudaklarından anlayabiliyordu.

Allie bakışlarını kaldırdı ve ona nemli, nefret dolu gözlerle baktı. Sonra elini tezgâhın altına uzattı, yumurta biçimli düzgün bir granit parçası çıkardı ve taşı bir kâseye koyup ona doğru uzattı.

Harper tepsiyi bıraktı ve yürüyüp gitti. Neighbors ikizleri arkasından kahkahalarla güldüler.

4

Gece geç vakit –veya bakış açısına bağlı olarak sabahın erken saatlerinde– Nick kelimeleri kullanmadan nasıl konuşulacağı dersleri veriyor ve revirin tenha sınıfında Harper onu ilgiyle izliyordu.

Biri Nick'in neden ablasıyla beraber kızlar yatakhanesinde veya diğer erkeklerle beraber erkekler yatakhanesinde kaldığını sorsa Harper oğlanı gözlem altında tutmak istediğini söylerdi. Çocuğun yazın geçirdiği apandisit ameliyatına bağlı olarak gecikmeli bir kasık fıtığından endişelendiğini iddia ederdi. *Kasık* daha başka soruların önünü almaya yetecek kadar korkutucu bir sözcüktü. Fakat kimse soru sormuyordu ve Harper oğlanın nerede uyuduğunu çok az insanın düşündüğü kanaatindeydi. Sesin yoksa kimliğin de olmazdı. Çoğu kişi sağırlara kendi gölgesine gösterdiği kadar ilgi gösterirdi.

Nick'in karyolasında, pijamaları içerisinde karşılıklı oturuyorlardı. Harper göğüslerinin altındaki üç düğmeyi iliklemediğinden göbeğinin olgun, pembemsi bombesi açıktaydı ve o gecelik işaret dili egzersizlerini bitirmelerinin ardından Nick bir keçeli kalemin kapağını çıkarıp genç kadının karnına gülümseyen bir surat çizdi.

Kızına hangi ismi koyacaksın? diye sordu oğlan. Soruyu işaret diliyle sormayı denemişti ama Harper işaretleri takip edemeyince yazması gerekmişti.

"O bir oğlan," dedi Harper elleriyle.

Nick iki avucunu birden genç kadının şişkin bir sukabağına benzeyen karnına bastırdı, gözlerini kapadı ve hafifçe nefes aldı. Sonra da iç geçirdi. "Bir kız gibi kokuyor."

"Kızlar nasıl kokar?" diye sordu Harper. Ellerinin sözcükleri otomatik olarak bulmasından biraz gururlandı.

Nick ona şaşkın bir bakış attı. *Şeker & baharat & güzel her şey gibi elbette,* diye yazdı.

Çocuğumun kokusunu gerçekten alıyor olamazsın, diye yazarak karşılık verdi Harper.

1 duyusunu kaybedenlerin diğer duyuları güçlenir, diye karaladı çocuk. *Yoksa bilmiyor muydun? Ben başkalarının alamadığı BİR SÜRÜ kokuyu alabilirim.*

Ne gibi mesela?

Peder Storey'nin içinde hâlâ bir terslik olması gibi. Nick artık vakur bakıyor ve gözlerini hiç kırpmıyordu. *Dedem hasta kokuyor. Kokusu sanki... tatlı. Çürüyen çiçekler gibi.*

Bu açıklama Harper'ın hiç hoşuna gitmedi. Hemşirelik okulunda ölümün kokusunu alabildiğini, bedensel tahribin belirli bir aroması olduğunu iddia eden bir doktor tanımıştı. Adam bunu hastanın kan kokusundan –bozulmuş şeyleri anımsatan o kokudan– anlayabildiğine ayak diretirdi.

Koğuş ile bekleme odasındaki yosun rengi perde kıpırdadı ve Renée Gilmonton elinde alüminyum folyo kaplı bir kâseyle içeri girdi.

"Norma hasta bir çocuk için biraz yulaf lapası gönderdi," diyen yaşlıca kadın Nick'in yatağına kadar yürüdü ve Harper'ın tam karşısına gelecek şekilde şilteye oturdu. Parkasının ceplerinden birini eşeledi ve yine folyoyla sarılı başka bir şey çıkardı. "Ben de biraz atıştırmak isteyebilecek tek ufaklığın o olmadığını düşündüm." Başıyla Harper'ın şiş göbeğini işaret etti.

Harper folyoyu sıyırdığında bir taş bulsa şaşırmazdı. *Ye şunu, kaltak,* derdi Renée ona, *ve dizlerinin üstüne çöküp Carol Anne adına tövbe et.* Ama elbette taş falan yoktu; bunu daha folyoyu sıyırmadan bile sadece paketin ağırlığından anlayabiliyordu. Renée ona içine beklenmedik bir şekilde bal sürülmüş bir çörek getirmişti.

"Allie'nin sana kahvaltı yerine bir taş verdiği için kendinden utanması gerek," diye devam etti Renée. "İkinci üç ayına çoktan girdin. Öğün atlayamazsın. Senin ne yaptığını düşündüğü umurumda değil."

"Onu yüzüstü bıraktım. Aptalca bir şey yapmayacağıma güvendi ama ben ona haksızlık ettim."

"Hastalarına bakabilmek için tıbbi malzemeler almaya çalışıyordun. Hem de *kendi* evinden. Hiç kimse evine dönmeni yasaklayamaz. Hiç kimse haklarını senden alamaz."

"Bak orasını bilmem. Kamp oylama yapıp Ben ile Carol'ı başa geçirmiş. Bu zorbalık değil demokrasidir."

"Yemişim demokrasilerini. O gerçek bir seçim değildi. Oylamayı bir saat şarkı söyledikten ve herkes Parlak'la kafayı bulduktan sonra yaptılar. Kampın çoğu o kadar uçmuştu ki bir silindir şapkaya oy verseler Abraham Lincoln'ı seçtiklerine inanırlardı."

"Kurallar gereği–"

Renée başını iki yana salladı. "Meselenin kurallarla bir ilgisi yok. Bunu anlamıyor musun? Asıl mesele kontrol. Sen evinden tıbbi malzemeler almaya gittin – insanlara *yardım etmek* için. Carol'ın öz babasına yardım etmek için! Asıl suçun kamptan ayrılmakla ilgili bir kuralı çiğnemek değildi. *Asıl* suçun hastalarına en iyi nasıl bakacağına kendi başına karar vermendi. Artık Wyndham Kampı'ndakilere en iyi nasıl bakılacağına sadece Ben ile Carol karar verebilirler. Carol tek bir sesle konuştuğumuzu söylüyor. Söylemediği şey o sesi *ona* ait olması. Bugünlerde söyleyecek tek bir şarkı var – Carol'ın şarkısı. Ve onu ahenkle söylemezsen ağzına bir taş sokup çeneni kapatman gerekiyor."

Harper yulaf lapası kâsesinin üstüne eğilmiş olan Nick'e göz ucuyla baktı. Oğlan onlara aldırış etmiyor ve o an için kendisini revire getiren karın ağrısına dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Ben evdeyken bir Ölü Yakma Timi çıkagelmeseydi tüm bu dediklerin içimi rahatlatırdı," diye konuştu Harper. "Beni bulsalardı canımı almadan önce beni konuştururlardı. Kocam da aralarındaydı. Eski kocam. *O* beni konuştururdu. Kafamda canlandırabiliyorum. Çok sakin ve makul bir sesle bana sorular sorduğunu, bir yandan da bir bahçe makasıyla parmaklarımı kestiğini hayal edebiliyorum."

"Eh. İşin o kısmı... Açıkçası işin o kısmına ne diyebileceğimi bilmiyorum. Yani sen tam oradayken evine uğramaları ihtimali ne kadardır ki? Bu üstüne yıldırım düşmesi gibi bir şey."

Harper dostuna Marlboro Adam'dan ve onun gizli yayınından – düşüncelerinde duyduğunu iddia ettiği radyo istasyonundan, gelecekten aldığı psişik sinyalden– bahsetmeyi düşündü, sonra buna kafa yormak istemediğine karar verdi. Öyle yapmaktansa çöreğini yedi. Balda yasemin, melas ve yaz tadı aldı. Karnı öyle yüksek bir gurultu çıkardı ki duyan biri yerde mobilya sürüklendiğini sanırdı. İki kadın gülünç bir şaşkınlıkla bakıştı.

"Keşke Allie'ye ne kadar üzgün olduğumu gösterecek bir şey yapabilseydim," dedi Harper.

"Ona üzgün olduğunu *söylemeyi* denedin mi?"

"Evet."

"Öyleyse konu kapanmıştır. Bu kadarının yetmesi lazım. Allie'nin... Allie'nin aklı başında değil, Harp. Onunla eskiden beri pek iyi geçinemedim ama artık hiç tanımadığım birine benziyor."

Harper çöreğini tıkınıyor olmasaydı karşılık verirdi. Çörek ilk başta büyük gözükmüşse de hayal kırıklığı yaratacak kadar çabuk bitmişti.

"Burada işler kötüye gidiyor," dedi Renée. Harper neredeyse yaşlıca kadının espri yaptığını düşünecekti ama dostunun gözlerindeki huzursuzluk onu hazırlıksız yakaladı. Renée yorgun, çarpık bir tebessüm edip sözlerini sürdürdü. "Bu sabah okulda acayip bir sahneyi kaçırdın. Küçük tarih dersimizin ardından çocuklarla yirmi dakikalık bir teneffüs verdim. Dışarı çıkmaları yasak ama şapelin yarısını sıralarla kapatarak onlara gönüllerince koşturabilecekleri bir alan yaratıyoruz. Bugün Emily Waterman ile Janet Cursory'nin bir köşede fısıldaştıklarını gördüm. Ogden Leavitt bir-iki defa yanlarına gidecek gibi oldu ama iki kız onu kışkışladı. Eh, teneffüsten sonra herkesi bir araya toplayıp öykü okurum ama bugün Ogden'in keyifsiz olduğunu, ağlamamaya çalıştığını görebiliyordum. Çocukcağız henüz sadece yedi yaşında ve ebeveynlerinin ölümüne tanıklık etmiş – bir Karantina Devriyesi'nden kaçmaya çalışırlarken öldürülmüşler. Tekrar konuşmaya başlayalı çok olmuyor. Onu kucağıma aldım ve sorunun ne olduğunu sordum. Dedi ki Emily ile Janet birer süper kahramanmış ve kendisi de bir süper kahraman olmak istiyormuş. Ama kızlar ona sihirli tekerlemeyi söylemiyorlarmış ve Ogden sır tutmanın kurallara aykırı olduğunu sanıyormuş. Janet bunu duyunca kızdı ve ona ispiyoncu dedi. Fakat Emily bembeyaz kesildi. Ogden'e süper güçler kazandıran bir tekerleme bildiğimi söyledim: *Bip-bop-dim-i-din, artık senin de var süper güçlerin!* Çocuk hemen neşelendi ve artık uçabildiğini söyledi. Ben de, *Aferin, Renée Gilmonton, yine günü kurtardın!* diye aklımdan geçirdim. Tekrar öykü vaktine geçmek istedim ama Emily ayağa kalktı ve kendini affettirmek için ağzında bir taş tutup tutamayacağını sordu. O kuralın sadece *ciddi* sırlar, *yetişkin* sırları için olduğunu söyledim ama Emily perişan gözüktü ve kefaret ödemezse şapeldeki şarkılara eşlik edeme-

yeceğini ve şarkısız Parlak'a katılamayacağı için alev alacağını söyledi. Sözleri Janet'i korkuttu. O da bir taş için yalvarmaya başladı.

"Onlara güven vermeye çalıştım. Kefaret ödenecek hiçbir şey yapmadıklarını söyledim. Harper, sadece çocukluk ediyorlardı. Ama sonra Chuck Cargill şamatayı duyup yanımıza geldi. Chuck, Allie'nin arkadaşlarından biri. Onunla aynı yaşlarda. Tabii Gözcülerde görevli. Chuck onlara büyük çocuklar gibi kendilerini affettirmek istemelerinin gerçekten süper olduğunu ve ağızlarında on dakika taş tutarlarsa temiz bir sayfa açacaklarını söyledi. İkisine de taş verdi ve kızlar öykü vakti boyunca onları birer lolipop gibi emip durdular.

"İşin en kötü tarafı neydi biliyor musun, Harp? Öykü vakti bitince Ogden hemen Chuck Cargill'in yanına koşup yatağının altında çizgi romanlar sakladığını duyurdu ve kendisinin de kefaret ödeyip ödeyemeyeceğini sordu. Okul bittiğinde çocuklardan yarısının ağzında taş vardı. Ve Harp... resmen *ışık saçıyorlardı*. Gözleri ışıldıyordu. Sanki hep beraber şarkı söylüyorlardı."

"Oksitosin," diye mırıldandı Harper.

"Oksi*Kontin* mi? O bir ağrı kesici değil miydi?"

"Ne? Hayır. Yok bir şey. Unut gitsin."

"Bu sabahki ayine gelmedin," dedi Renée.

"Peder Storey için bir besleme hattı kuruyordum." Harper başıyla yaşlı adamı işaret etti. Karyolanın yanındaki bir ayaklı lambanın armatürüne içinde elma suyu olan plastik bir torba asılmıştı. Paketten çıkan hortum havada bir tur attıktan sonra Tom'un burun deliğine giriyordu.

"Peder Storey olmayınca her şey bir başka," dedi Renée.

"Nasıl yani?"

"Daha önce Parlak'a katıldığımızda sanki... eh, herkes bunu biraz sarhoş olmakla kıyaslıyor, değil mi? Çok kaliteli bir kırmızı şaraptan birkaç fırt çekmiş gibi oluyorsun. Ama artık cemaat sanki şişe şişe ucuz, pis kaçak içki yuvarlıyor. Sesleri kısılıncaya dek şarkı söylüyorlar ve kısıldığında da bir süre... *vızıldıyorlar*. Yanan gözlerle öylece dikilerek sallanıyorlar ve vızıldıyorlar."

"Vızıldamak mı?" diye sordu Harper.

"Bir kovandaki arılar gibi. Veya – veya yoldaki bir hayvan leşine üşüşen sinekler gibi." Renée ürperdi.

"Bu sana da oluyor mu?"

"Hayır," dedi yaşlıca kadın. "Aralarına katılmakta zorlanıyorum. Don Lewiston'a da aynısı oluyor. Ve diğer birkaç kişiye. Neden bilmiyorum."

Fakat Harper *kendisinin* biliyor olabileceğini düşündü. Harold Cross'un oksitosin hakkındaki notlarını ilk okuduğunda rasgele çöldeki askerleri ve geceleyin yanan haçları düşünmüştü. O zaman aradaki bağlantıyı görmemişti ama artık görüyordu. Oksitosin, bir insan ait olduğu kabilenin beğenisini kazandığında vücudun onu ödüllendirmekte kullandığı hormondu... o kabile KKK veya Ebu Gureyb Hapishanesi'nde* mahkûmları rencide eden bir deniz piyadeleri birliği olsa bile. Kabilenin parçası değilsen ödüle hak kazanmıyordun. Kamp kendini organik ve doğal bir yoldan ikiye bölüyordu: *ait* olanlar ve de tehlike teşkil edenler.

Renée kederli gözlerle odanın karşısına baktı ve dalgın bir sesle konuştu. "Bazen düşünüyorum da bir gün hep beraber..."

Cümlesinin devamını getirmedi.

"Hep beraber ne?" diye sordu Harper.

"Yanımıza biraz erzak alsak ve arabalardan birine atlayıp gitsek ne iyi olur. Kamptaki aklı başında son birkaç kişiyi toplayıp kaçsak. Ben Patchett tüm araba anahtarlarını bir yere sakladı ama o konuyu dert etmemize gerek yok. Nasılsa Gil–" Renée ansızın diline hâkim olup sustu.

"Gil mi?"

"Gilbert. Bay Cline."

Renée'nin yüzünde kasıtlı, sahte bir masumiyet vardı. Harper buna bir an bile olsun kanmadı. Bir şey hafızasına sataşıyor, zihni feci şekilde gıdıklanıyordu. Sonunda hatırladı. Renée Gilmonton yazın Portsmouth Hastanesi'nde yatarken Harper'a eyalet hapishanesinde gönüllü olarak çalıştığından ve orada bir okuma grubu kurup yönettiğinden bahsetmişti.

"Yoksa siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Harper ama zaten cevap Renée'nin parlak, şaşkın gözlerinden okunuyordu.

* Bir dönem orada görevli Amerikan askerlerinin Müslüman mahkûmlara işkence etmesiyle ve o işkencelerin fotoğraflarını çekmesiyle şöhret kazanmış bir hapishane. –*çn*

Renée artık kucağında boş kâseyle oturan ve ikisini de ilgiyle seyreden Nick'e göz attı.

"Dudak okuyamaz," dedi Harper. "Belki birkaç kelime dışında."

Renée oğlana gülümseyip saçlarını okşadı. "O karın ağrısını atlatıyor olmasına sevindim." Çenesini kaldırıp Harper'la göz teması kurdu. "Evet, onu daha görür görmez tanıdım. Eh, New Hampshire küçük bir eyalettir. Bazılarımızın önceki yaşamlarımızdan birbirimizi tanımaması hayret verici olurdu. Gil, Concord'da başkanlık ettiğim bir kitap kulübüne üyeydi. Oradaki adamlardan çoğunun sırf bir kadınla konuşabilmek için okuma grubuna katıldıklarından eminim. Bir süre hapis yattığında standartların düşmeye başlar ve ellisine merdiven dayayıp Bay Patates Kafa gibi bir vücudu olan biri bile güzel görünmeye başlar."

"Ah, Renée!"

Renée gülüp devam etti. "Ama Gil asıl öykülere ilgi duyuyordu. Bundan eminim. İlk başlarda beni tedirgin etti, çünkü not tutar ve söylediğim her şeyi yazardı. Ama zamanla birbirimize ısındık."

"Birbirimize ısındık da ne demek? Yoksa öykü saatinde *onu* da mı kucağına oturturdun?"

"Deli deli konuşma!" diye çattı Renée, yüzünde öyle bir deliliğin aslında harika olacağını öne süren bir ifadeyle. "Bizimkisi yastık muhabbeti değil kitap muhabbetiydi. Gil'i kabuğundan çıkarmak zordu –utangaç biriydi– ama keskin sezgileri olduğunu düşünürdüm ve bunu ona da söyledim. Onu New Hampshire Üniversitesi'nden bir edebiyat diploması almaya teşvik ettim. New England'da ilk Ejderpulu vakaları ortaya çıkmaya başladığında sanırım bir internet kursuna yeni yazılmıştı." Gözünü ayaklarına dikip umursamaz bir tonla devam etti. "Görünüşe bakılırsa kitap kulübünü tekrar kuruyoruz. Mahkûmları ziyaret etmek için Ben'den izin aldım. Hatta mahzenin bir köşesini bazı kırık dökük sandalyelerle ve yırtık bir halıyla döşememe bile müsaade etti. Her gece bir defa çay içmeleri ve benimle biraz oturmaları için mahkûmlar o berbat derin dondurucudan çıkarılıyorlar. Tabii yine de gözetim altında tutuluyorlar ama başımızda bekleyen her kim olursa olsun genellikle mahzen merdiveninin altında oturarak bize biraz mahremiyet sağlıyor. Birlikte *Watership Tepesi*'ni okuyoruz. Bay Mazzucchelli ilk başta tavşanlarla ilgili bir hikâye okumaya karşıydı ama

sanırım onu inadından döndürdüm. Ve Gil, yani Bay Cline da... eh, galiba konuşabileceği birini bulmak onu mutlu etmeye yetiyor."

"Güzel," dedi Harper.

"Anladığım kadarıyla Gil'in göğsünde Graham Greene'den bir alıntı varmış," dedi Renée. O sırada bir bot tekinden kaymakta olan ıslak bir kar topağını inceliyor, sesinin kayıtsız çıkmasına özen gösteriyordu. "Mahpusluğun doğası hakkında bir şey. Ama tabii dövmesini hiç görmedim."

"Ah!" dedi Harper. "Ne hoş. Eğer Ben ikinizi yarı çıplak yakalarsa ona acil bir edebi araştırma yürüttüğünü ve sizi rahat bırakmasını söyle... en azından sen Gil'in Longfellow'una* danışmayı bitirinceye kadar."

Renée zar zor bastırdığı kahkahalarla titredi. Harper neredeyse kadının kulaklarından dumanlar çıkmasını bekleyecekti. Zaten ateş ve hastalık dolu o günlerde bu hiç de gerçek dışı bir ihtimal değildi. Renée'yi masumane bir edepsizliğe gülerken görmek güzeldi. Sanki yine normal yaşamlarına dönmüşlerdi.

"Eyvah. Tavuklar yine bir şeylere gıdaklıyor." Ben Patchett koğuş perdesini araladı ve onlara kararsız bir tebessüm etti. "Acaba tasalanmalı mıyım?"

---

* Harper burada ünlü bir Amerikalı şair ve eğitimci olan Henry Wadsworth Longfellow'a atıfta bulunarak Gil'in erkeklik organını kastediyor. "Longfellow" sözcüğü Türkçeye "uzun şey" olarak birebir çevrilebilir. *—çn*

5

"Şeytanı an..." dedi Renée, bir başparmağıyla gözlerini silerek.

Tavuklar yine bir şeyler gıdaklıyor. Harper kadınlar için kullanılan hangi ifadeden daha çok nefret ettiğinde kararsızdı: kaltak mı yoksa tavuk mu. Bir tavuk kafeste tutulurdu ve taşıdığı yegâne değer yumurtalarındaydı. Bir kaltaksa en azından dişlere sahipti.*

Yüzünde asabiyet varsa bile Ben onu ya görmedi ya da görmek istemedi. Kehribar rengi meyve suyuyla dolu hortuma ve yatağın yanındaki lambaya asılı duran boşalmış olmuş plastik torbaya bakarak Peder Storey'nin karyolasına doğru yürüdü.

"Bu ideal mi?" diye sordu.

"Onu bir mutfak poşetinden beslememi mi soruyorsun? Yoksa kafasındaki deliği bir tıpa ve balmumuyla tıkamamı mı? Tamamen ideal. Tıpkı Mayo Kliniği'nde** yaptıkları gibi."

"Tamam, tamam. Bana çatmana gerek yok. Ben sana çatmıyorum. Sana hayranım, Harper! Burada harikulade işler başardın." Ben onun karşısına gelecek şekilde Peder Storey'nin yatağına oturdu. Yaylar gıcırdadı. Yaşlı adamın istirahat eden vakur çehresini süzdü. "Keşke sana sürgün etmeyi planladığı o kadın hakkında daha fazla şey anlatsaydı. Onu kamptan göndereceğinden ve belki ona eşlik edeceğinden başka bir şey demedi mi?"

"Hayır. Ama bir laf daha etti."

"Nedir?"

"Kampın yönetimini John'a bırakmak istediğini söyledi."

* İngilizcede "hen" kelimesi "tavuk" anlamına gelmekle birlikte geveze kadınları ifade etmekte de kullanılır. "Bitch" kelimesinin asıl anlamı dişi köpektir ama argoda "kadın" anlamına da gelir. *—ç.n*

** ABD'de yer alan dünyaca ünlü bir tıbbi araştırma enstitüsü. *—ç.n*

"John. İtfaiyeci." Ben'in sesi ifadesizdi.

"Evet."

"Bu hayret verici bilgiyi paylaşmak için bu kadar beklemiş olman ilginç. Tom neden öyle bir şey istesin ki? İtfaiyeci bu kampın bir parçası bile değil. Ne kadar saçma. Neden Carol demedi? Neden işi öz kızının üstlenmesini istemedi?"

"Belki Carol'ın çocukların eline tüfek tutuşturmayı iyi bir fikir olarak görecek tedirgin bir paranoyak olduğunu biliyordu," dedi Harper.

Ben diğer tarafta birinin durup onları dinliyor olabileceğinden çekinircesine bekleme odasına açılan perdeye şöyle bir göz attı.

"Ateşli silahların dağıtılmasına karar veren *benim* ve on altı yaşından küçük hiç kimseye verilmedi. Hem bir şey daha söyleyeyim. Tüfeklerinin dolu olmadığını ispatlamaları için Gözcülerden sürgüyü daima açık tutmalarını istedim. O silahlardan birinde bile sürgünün kapalı olduğunu görürsem ağızlarına taş..." Adamın sesi kısılıp gitti ve cümlesini tamamlamadı. Yanakları hafifçe kızardı. "Ayrıca Carol'a 'paranoyak' diyerek kampta gezmesen iyi edersin. Zaten başın yeterince dertte. Zaten o yüzden buradayım. İki gün önce kamptan ayrıldın, eve gittin ve neredeyse bir Ölü Yakma Timi'ne yakalandın. Tanrı'ya şükür oradan sıvışabildin ama görev yerine dönmektense suyun karşısına geçip İtfaiyeci'yle görüştün ve gecenin büyük bölümünü orada geçirdin."

"Görev yerim mi?"

"Carol Anne bu kriz geçene kadar gece gündüz babasının yanında kalmanı istediğini açıkça belirtti. O veya bu şekilde."

"Mevcut kriz zaten geçti ve ilgilenmem gereken başka hastalarım var."

"Carol Anne aynı fikirde değil." Ben başını eğip biraz düşündü, sonra tekrar ona baktı. "İtfaiyeci o zaman mı harekete geçmeyi planlıyor? İncinmiş kaburgaları iyileştikten sonra mı?"

"Ne harekete geçmesi? Nereye geçecek ki?"

"Buraya. Yönetimi devralmak için."

"John hiçbir şeyi devralmak istemiyor." Harper, Carol'ın baş yardımcısına Peder Storey'nin o iş için başka birini istediğini söylemekle taktiksel bir hata yapmış olabileceğini düşündü. Sonra da, *Siktir et*, diye aklından geçirdi. İtfaiyeci'yle gireceği bir güç çekişmesi fikri Ben'in huzurunu kaçırıyorsa ne âlâ. Bırak bir kere de o kendini tacize

uğramış ve tehdit altında hissetsindi. "Ama herhalde zamanı gelince kamp için en iyi olanı yapacaktır. John hep öyle yapar."

Renée *kapa çeneni* dercesine öksürdü.

Ben toparlanmak için biraz duraksadı. Parmaklarını kucağında iç içe geçirdi ve gözünü avuçlarıyla yarattığı kâseye dikti. "Gel kamptan çıkıp gittiğin zamana dönelim. Bir süredir o konuda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sanırım sorunun nasıl çözüleceğini biliyorum."

"Sorunun çözülmesi de ne demek? Çözülecek bir sorun yok. Gittim, geri geldim, her şey yolunda ve konu kapandı."

"Mesele o kadar basit değil, Harper. Burada yüz altmış üç kişiyi korumaya çalışıyoruz. Karnındaki bebeği de sayarsak yüz altmış dört. Herkesi güvende tutmak için tedbirler almaya mecburuz. Eğer insanlar güvenli olmayan davranışlarda bulunurlarsa... eh, bunun sonuçlarına da katlanmalılar. Mesela hırsızlık yaparlarsa. İstifçilik yaparlarsa. Kafalarına göre çıkıp gider ve potansiyel olarak bizi öldürmek isteyenlerin eline düşerlerse. Harp, neden evine gittiğini biliyorum. Niyetinin iyi olduğunu da. Ama Pazar okuluna gitmiş her çocuk iyi niyetin nereye çıktığını bilir. Sen sadece kendi canını ve taşıdığın o kıymetli yükünkini değil—"

Harper *kıymetli yük* tabirinin neden içini kaldırdığından emin değildi. Sorun *kıymetli* kısmında değil *yük* kısmındaydı. Kapıldığı his basmakalıp sözlere yönelik bir tiksinti de olabilirdi. Konu basmakalıp sözler etmek olduğunda Ben Patchett çalmadık kapı bırakmazdı.

"—Peder Storey'nin ve kamptaki herkesin canını da tehlikeye attın. Davranışın tehlikeli ve düşüncesizce olup iyi bir sebeple koyulmuş kuralları çiğnedi. O yüzden cezasız kalamaz. Senin için bile. Ve inan bana: Tehlikeli davranışların bir cezası mutlaka olmalı. Düzen kesinlikle sağlanmalı. *Herkes* bunu istiyor. Gerekeni yapmazsak kampta durmazlar. Bu sığınağı güvende tutacak tedbirler aldığımızı bilmek istiyorlar. İnsanların kanuna *ihtiyaçları* var. Birilerinin onları gözettiğini bilmeleri lazım. Hatta idarenin dediği dedik kişilerde olduğunu bilmek yüreklerine su serpebilir. Güç, güven doğurur. Tanrı onu korusun ama Peder Storey" —arkasındaki uykusuz uykucuya gönülsüz bir bakış attı— "bu gerçeği bir türlü anlamadı. Her şeye cevabı öpüşüp barışmaktı. Yapılan hırsızlıklara tepkisi, eşya sahiplenmenin abartılı olduğunu söylemekti.

Hükümlüler kampa getirilmeden önce bile işler sarpa sarıyordu. İşte bu yüzden..."

"İşte bu yüzden..." dedi Harper.

Ben omuzlarını kastı, sonra büyük bir iç çekişle tekrar gevşetti. "İşte bu yüzden seni en azından cezalandırmış gibi yapmamız gerek. Ve aynen öyle yapacağız. Carol babasının son durumunu öğrenmek için yarın seni görmek istiyor. Seni ona götüreceğim ve oturup hep beraber çay içeceğiz. Geri geldiğimizde Siyah Yıldız Evi'nde hatanı telafi ettiğini, orada vaktinin çoğunu ağzında bir taşla geçirdiğini anlatacağım. Bu pek çok açıdan meseleyi halletmenin en âdil yolu. Mesleğimde bir söz vardır: kanunu bilmemek, suç işlemenin bahanesi–"

"*Ignorantia juris non excusat*," dedi Renée. "Ama kamptaki cezaların hemen oracıkta verildiği ve karar tarafsız bir mahkemede temyiz edilemediği yahut âdil bir savunma hakkı tanınmadığı için–"

"Renée," dedi Ben bezgince, "sırf bir-iki tane John Grisham romanı okuman seni bir Yüksek Mahkeme hâkimi yapmaz. Harper'a bir çıkış yolu sunuyorum; o yüzden başımın etini yemeyi bırakır mısın?"

"Ben, sağ ol," dedi Harper usulca.

Ben kısa bir süre sessiz kaldı, sonra ona bakıp çekingen, yavan bir tebessüm etti.

"Rica ederim. Bu kampta biraz müsamaha görmeyi hak eden biri varsa–"

"Ama asla olmaz," dedi Harper.

Ben ona ağzı biraz açık vaziyette bakakaldı. Verecek bir cevap düşünmesi birkaç saniyesini aldı. Öyle yaptığında da sesi kısık ve boğuk çıktı. "Ne?"

"Hayır," dedi Harper. "Pişmanlık duyacak hiçbir şey yapmamışken bana aptalca ve alçaltıcı bir pişmanlık eylemiyle ağzıma taş koymayacağım. Ayrıca insanlara böyle boktan bir cezayı kabullendiğim gibi bir yalan söylemene de izin vermeyeceğim."

"Lütfen bana küfretmeyi keser misin?" dedi Ben.

"Neden, küfretmek de mi kurallara aykırı? Edersem ağzımda bir saat daha mı taş tutmam gerekir? Ben: hayır. Cevabım *hayır*. Kesinlikle *hayır*. Ben kahrolası bir hemşireyim. Ortada bir illet olduğu zaman bunu belirtmek benim işim ve bu yaptığınız tam bir illet."

"Tanrı aşkına, ben sadece işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"Kimin için? Benim için mi? Yoksa *kendin* için mi? Veya belki Carol için? Carol sizin yaptığınız gibi önünde el pençe divan durmazsam otoritesinin sarsılacağından mı çekiniyor? Sizinle işbirliği etmezsem belki başkaları da sorun çıkarır diye mi tasalanıyor?"

"Ben," dedi Renée, "hem sır saklamak da kurallara aykırı değil mi? Harper cezalandırılmasın diye komplo kurduğun için başın derde girmez, değil mi? Güvenlik şefimizin ağzında bir taşla etrafta gezinmesini görmek istemem. Bu saygı bakımından ona pahalıya patlayabilir."

"Offff," dedi Ben. "Hayret bir şeyl Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun. Harper... seni *zorla*... bu böyle... bana müsaade etmezsen seni *koruyamam*."

"Beni koruma dürtün, kendime olan saygımı koruma ihtiyacımla çelişiyor. Kusura bakma. Hem zaten beni *senden* korumayı teklif ettiğin gibi huzursuzca bir hisse kapılıyorum. Böyle yaparak bana iyilik etmiş olmuyorsun – buna baskı derler."

Ben orada bir süre oturdu. Sonunda cansız, gergin bir ses tonuyla konuştu. "Yine de Carol'ın yarın seninle görüşmesi gerekiyor."

"Güzel, çünkü benim de onunla görüşmem gerekiyor. Evime gidip bir ilkyardım seti getirmem revirin eksiklerini tamamlamak için iyi bir başlangıçtı ama bu hiç de yeterli değil. Bir dahaki sefere malzeme toplamaya çıktığımda yardıma ihtiyacım olacak. Senin ve belki birkaç erkeğin daha yardımına. Carol'ın da fikir belirtmek isteyeceğinden eminim. Ekselanslarının huzuruna çıkabilmem için gerekli düzenlemeleri yapmana minnettarım."

Ben yün beresini ellerinde ovuşturarak ayağa kalktı. Çene kasları gerilip gevşedi.

"Ben elimden geleni yaptım," dedi.

Koğuştan çıkarken neredeyse perdeyi kopartacaktı.

6

Harold Cross'un günlüğünden:

13 TEMMUZ:

SARAH STOREY'DEN GERİYE PİŞMİŞ BİR KAFATASINDAN VE KALÇA KEMİKLERİNDEN BAŞKA HİÇBİR ŞEY KALMADI. BARAKA TUTUŞTUĞUNDA SAĞIR-DİLSİZ DE ANNESİNİN YANINDAYMIŞ AMA O ALAZLANMAMIŞ BİLE. ÇATI ISIDAN ÇÖKMESEYDİ BELKİ KILINA BİLE ZARAR GELMEZDİ. İÇ KANAMAYA KARŞI ÇOCUĞU GÖZETİM ALTINDA TUTUYORUM AMA BAĞIRSAKLARI DELİNDİYSE YAPABİLECEĞİM PEK BİR ŞEY YOK. PORTSMOUTH HASTANESİ'NE GİTMESİ LAZIM AMA ÖYLE BİR ŞEY YAPARSA İŞİ BİTER. PORTSMOUTH HASTANESİ'NE BİR KEZ GİRENLER BİR DAHA ASLA DIŞARI ÇIKAMIYORLAR.

HİÇ KİMSE PEDER STOREY'NİN YANINDA KONUŞMUYOR AMA BİR SÜRÜ İNSANIN SARAH EĞER KAMPTA DAHA ÇOK VAKİT GEÇİREREK BİZİMLE BERABER ŞAPELDE ŞARKI SÖYLESEYDİ ÖLMEYECEĞİNİ DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BİLİYORUM. BEN BUNDAN O KADAR EMİN DEĞİLİM. KEŞKE KADININ İTFAİYECİ'YLE VE KÜÇÜK OĞLUYLA BİRLİKTE ORADA NE YAPTIĞINI BİLSEYDİM. HEM AÇIKÇASI AFALLAMIŞ DURUMDAYIM: KADIN EJDERPULUNA YAKALANALI DAHA İKİ HAFTA BİLE OLMADI. ÇOK UZUN BİR SÜRE BOYUNCA KAMPTAKİ TEK "SAĞLIKLI" KİŞİ OYDU. HASTALANMASININ ARDINDAN BU KADAR ÇABUK YANAN BİRİNİ HİÇ DUYMAMIŞTIM. YAKINDA GİZLİCE YAZ-

LIĞA DÖNÜP İNTERNETE GİRMELİYİM Kİ VAKASININ AYRINTILARINI DOĞRU KİMSELERE AKTARABİLEYİM.

İTFAİYECİ KAZADAN BERİ ADADAN AYRILMADI. SAĞIR OĞLAN DURUMUNU GÖZLEMLEYEBİLMEM İÇİN BENİMLE BERABER REVİRDE. ALLIE DE TEYZESİNİN VE DEDESİNİN YANINDA KALIYOR. KIZ BAZEN AĞIR BİR UYUŞTURUCUNUN ETKİSİNDEYMİŞ GİBİ ORTALIKTA MAL MAL GEZİNİYOR. BEMBEYAZ RENGİYLE VE ÖLÜ BAKAN GÖZLERİYLE KENDİSİNİN ZOMBİ VERSİYONUNDAN FARKI YOK.

BÖYLE BİR ANDA KEDERİN ÜNLÜ BİR AFRODİZYAK OLDUĞUNU DÜŞÜNMEK YANLIŞ MI? ALLİE TESELLİ ARIYORSA BAY HAROLD CROSS'UN OMZU ONUN GÖZYAŞI DÖKMESİ İÇİN İYİ BİR YER OLUR.

OF, BEN ÇOK ÇOK ÇOK FENA BİR ADAMIM.

FILET AU* STOREY'NİN BAŞINA GELENLER BANA BİR KONUDA İLHAM VERDİ: SARAH STOREY KÜLE DÖNDÜ VE KÜLLERİ YENİ BİR TAŞIYICI BEKLEYEN FAAL SPORLAR İÇERİYOR. BU DA SPORUN ISIYLA ÜREMEYE HAZIR OLDUĞU AMA ONUN ETKİSİYLE YOK OLMADIĞI ANLAMINA GELİYOR. BİR ENZİM ONU HASARDAN KORUYOR OLMALI. O ENZİMİN YETERİ KADARI –TEORİDE– DERİYİ KAPLARSA YANMAYI GECİKTİRİCİ BİR ETKİ YARATABİLİR. BU NEDENLE TEORİM ŞU: İTFAİYECİ O ENZİMİ KANDIRARAK TAŞIYICIYI KORUMASINI SAĞLIYOR. SARAH STOREY ÖYLE BİR ŞEY YAPAMADIĞI İÇİN FLAMBÉ** HALİNE GELDİ. İYİ AMA ENZİMİN TETİKLEYİCİSİ NE? İŞTE İNTERNETTE ARKADAŞLARLA KONUŞACAK BİR ŞEY DAHA.

NICK STOREY TAMAMEN DİLSİZ DEĞİL. ŞU ANDA BİR TÜRLÜ SIÇAMAZMIŞ GİBİ İNLEYİP DURUYOR. ŞANSIMA TÜKÜREYİM. GENE GÖZÜME UYKU GİRMEYECEK.

* (Fr.) Fileto. *–çn*

** Lokantalarda genellikle et yemeklerinin üstüne alkollü bir içki dökülüp müşterilerin gözü önünde yakılmasıyla gerçekleştirilen bir pişirme yöntemi. *–çn*

7

Harper yatağı bir kayaya çarpan bir sandalmış ve gövdedeki tahtalar taşa sürtüyormuş gibi sarsılarak uyandı. Aradan bir dakika mı yoksa bir gün mü geçtiğinden emin olamadan karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Sandal tekrar kayalara sürttü. Ben yatağın ayakucunda durmuş, diziyle karyolayı dürtüyordu.

Harper gündoğumundan günbatımına kadar uyumuştu ve bir akşam daha gelip çatmıştı.

"Hemşire," dedi Ben. Fakat bu bir gece önce öne dil döken Ben değildi. Bu adam yumuşak, tatlı, yuvarlak çehresi resmî bir ifadeye bürünmüş Polis Memuru Patchett'tı. Hatta polis üniformasını bile giymişti: koyu mavi pantolon, ütülü mavi gömlek, yünlü beyaz bir astarı olan ve sırtında kalın sarı harflerle PORTSMOUTH EM yazan koyu mavi ceket.

"Evet?"

"Carol Anne babasının son durumunu öğrenmeyi umuyor," dedi Ben ona. "Sen hazır olur olmaz Jamie ve ben onun yanına kadar sana eşlik edeceğiz."

Jamie Close beyaz bir taşı elden ele aktararak bekleme odasının kapı aralığında dikiliyordu.

"Ona hastanın son durumunu bildirmeden önce bir de kendim öğrenmek isterim. Ayrıca hazırlanmam bir-iki dakikayı bulur. Diğer odada bekler misiniz?"

Ben kafa salladı ve yatağında oturarak kocaman açılmış huşu dolu gözlerle onları seyreden Ben'e bakıp geçti. Oğlana göz kırptıysa da Nick gülümsemedi.

Polis memuru perdeyi yarıp geçti ama Jamie Close biraz oyalandı.

"İlaç dağıtmak hoşuna gidiyor," dedi kız. "Bakalım içmek de gidecek mi."

Harper cesurca, akıllıca bir karşılık bulmaya çalışırken Jamie amirinin peşinden bekleme odasına çıktı.

Nick işaretlerle konuştu. "Gitme."

"Mecburum," dedi Harper elleriyle.

"Gitme," diye sessizce tekrarladı Nick. "Kötü bir şey yapacaklar."

Harper not defterini alıp yazdı. *Hemen telaşlanma. Yoksa gene karnın ağrıyabilir.*

Harper tuvalette saçlarını tararken kapı hafifçe çalındı.

"Evet? Kim o?"

Michael kapıyı altı santim araladı. Bakırımsı sakalının altındaki çilli, çocuksu yüzü çok solgundu. "Ensülin iğnesi?"

"Girebilirsin. Giyiniğim."

Michael sifonun kapağını kaldırdı ve içinde birkaç tane tek kullanımlık ensülin iğnesi kalmış plastik bir poşeti sudan çıkardı. Sifon tıbbi malzemeleri depolamak için en hijyenik yer sayılmazdı ama bu sayede soğuk kalıyorlardı. Delikanlı gömleğini kaldırarak balık karnı kadar beyaz bir leğen kemiğinin sivri ucunu meydana çıkardı ve orayı antiseptik pamukla sildi.

"Bayan," dedi Harper'a bakmadan, "bu akşam dikkatli olmalısın. İnsanların akılları başlarında değil. Düzgün düşünmüyorlar. Allie düzgün düşünmüyor."

"Ben Carol'ı ziyaret ederken revire göz kulak olur musun?" diye sordu Harper.

"Evet, bayan."

"Güzel. Yakınlarda bir arkadaşın bulunması Nick'i sevindirir."

"Bayan? Dediğimi anlıyor musun? İnsanların düzgün düşünmedikleri hakkında? Kahvaltıda Allie'yle konuşmayı denedim. Neden böyle oldu bilmiyorum. Günlerdir yemek yemiyor. Üstelik önceden de hiçbir öğünü kaçıracak durumda değildi. Birinin bir şey yapması lazım. Korkuyo—"

"Michael Lindqvist! Allie ne zaman isterse o taşı ağzından çıkarıp kahvaltı edebilir. Ona bir bahane sunmamı istiyorsan üzgünüm ama benden isteneni yaparak bu barbarca saçmalığı teşvik edecek değilim. Buraya üstümde baskı kurmak veya bana vicdan azabı çektirmek için geldiysen—"

"Hayır, bayan, *hayır!*" diye gerçek bir ıstırapla feryat etti Michael.

"Hiç de öyle bir amacım yok! Sen yanlış bir şey yapmıyorsun. Beni endişelendiren o değil. Beni endişelendiren Allie açlıktan ölürken Carol'ın, Ben'in ve Allie'nin tüm dostlarının onu desteklemeleri. Sen bütün gün ve gece revirdesin, bu yüzden o kısmı görmüyorsun. Neighbors ikizlerinin ona vazgeçemeyeceğini, tüm kampın ona güvendiğini fısıldadıklarını işitmiyorsun. Bir öğünü daha atladıktan sonra arkadaşlarının gelip başına üşüşmelerini ve Allie'nin gözleri parlayıncaya, Parlak'a girinceye kadar ismini tezahürat etmelerini de. Allie sanki karnını doyurmaktan çok onları gururlandırmaya ihtiyaç duyuyor. Ve hiçbiri onun ne kadar zayıf veya narin bir hale düştüğünü umursamıyor. Allie'nin kan şekerinin iyice düşeceğinden ve kriz geçireceğinden korkuyorum. Belki bayılır ve ağzındaki taşı yutar! Tanrım, o halini gördükçe onu tutasım ve... bilirsin işte, bir bavula birkaç parça eşya atasım geliyor."

Michael yirmi dört saat içinde oradan sıvışmayı düşündüğünü itiraf eden ikinci insandı. Harper daha başka kaç kişinin canına tak ettiğini ve Carol'ın kamp üstündeki kontrolünün ne kadar gevşediğini bilip bilmediğini merak etti. Belki de biliyordu. Belki bu her şeyi açıklardı.

Michael sertçe yutkundu. Daha sakin ve alçak bir sesle sözünü tamamladı. "Sen doğru bulduğun gibi davran. Yeter ki zarar görme, bayan. Allie şu an senden ölesiye nefret ediyor olabilir ama onun yüzünden zarar gördüğünü öğrenirse kendinden daha da çok nefret eder." Titrek bir nefes alıp ekledi. "Biliyor musun, Carol'ı öz annemi sevdiğim kadar severim. Cidden! Onun uğruna gözümü kırpmadan canımı veririm." Yalvarırcasına bakan gözleri ıslaktı. Dile getirilmemiş bir *ama* aralarındaki boşlukta asılı durdu.

Söyleyecek başka şeyler de vardı ama vakit kalmamıştı. Ben ile Jamie Close onu bekliyorlardı.

8

Ben başı çekti. Kar boyunca uç uca yerleştirilmiş çam kalaslarından bir köprüde yürüdüler. Dünyada Ben'in el fenerinin beyaz diski hariç hiç ışık yok gibiydi. Jamie Close onları arkadan takip etti. Kız tüfeğini sol omzuna asmış, sağ omzuna da bir süpürge sapı vurmuştu. Kesilerek kısaltılmış çomağın bir ucu bantla sarılmıştı. Kız onu ileri geri savururken ıslık çalmaktaydı.

Köknarların altından çıkıp Siyah Yıldız Evi'ne, Carol'ın babasıyla kışı geçirdiği yazlığa yollandılar. Köşesiz padavralara ve siyah panjurlara sahip tek katlı, derli toplu ev adını kuzey cephesindeki bir çift pencerenin arasına asılmış devasa bir ahır yıldızından* almıştı. Harper yıldızın bir engizisyon zindanı veya işkence mahzeni için ideal bir süsleme olacağını düşündü. Girişteki tek basamakta iki Gözcü oturuyordu ama Ben ağaçların arasından çıktığında hemen ayağa fırladılar. Ben onlara selam vermeksizin yanlarından geçti ve kapıyı çaldı. Carol içeri girmelerini seslendi.

Carol çatlak, perdahlı bir deriyle kaplı eski püskü bir misyon** koltuğunda oturuyordu. Koltuk hiç şüphesiz babasına aitti: Tam da Milton okunacak, pipo tüttürülecek ve arif, müşfik, Dumbledore'umsu şeyler düşünülecek bir yerdi. Onunla uyumlu, krem renginde solgun deri minderlere sahip çift kişilik bir koltuk da vardı ama o boştu. Carol'ın yanında bir çift Gözcü duruyordu ama onlar yere, genç kadının ayakları dibine oturmuşlardı. Biri nemli ve sevgi dolu gözlerle Carol Anne'ye bakan Mindy Skilling'di. Diğeriyse kısa kesilmiş soluk saçları ve dolgun dudakları olan kadınsı bir erkekti. İncecik kemerinde büyük bir bıçağın takılı olduğu oğlana kamptaki hemen hemen herkes Bowie derdi ama

* ABD'nin bazı yörelerinde ahırlara asılan, genellikle yıldız veya atlı araba tekeri şeklinde bir süsleme. *—çn*

** Kökeni 19. yüzyılın sonlarına dayanan ve ahşabın dokusunu öne çıkaran bir mobilya tarzı. *—çn*

Harper bunun bıçaktan mı yoksa Ziggy Stardust'la* arasındaki benzerlikten mi kaynaklandığından emin değildi. Bowie içeri girmelerini pembe, sarkık göz kapaklarının altından seyretti.

Harper orada Gilbert Cline'ı da görmeyi beklememişti ama adam ateşin önündeki alçak taş kornişte oturuyordu. Şömineye yığılı közlerin içinde kıpkırmızı solucanlar oynaşıyor ve sıcaklık pek uzağa yayılmıyordu. Don pencerelerdeki camları parlak elmas karelere çevirmişti ve Harper kendini donmuş bir şelalenin arkasındaki bir mağaraya girmiş gibi hissediyordu.

Jamie Close çarparak kapattığı kapıya dayandı. Ben kucak kucak odun taşımaktan gelmişçesine büyük bir iç çekişle kendini çift kişilik koltuğa bıraktı. Yanındaki boşluğu işaret etse de Harper görmezden geldi. Adamın yanında oturmakta istemiyordu ve bir ricacı gibi Carol'ın ayakları dibine ilişesi yoktu. Sırtı pencereye dönük olarak ve kışın nefesini ensesinde hissederek duvara yakın durdu.

Carol'ın ona çevirdiği gözleri donuk ve kanlıydı. Kazınmış kafasıyla ve açlıktan bir deri bir kemik kalmış suratıyla kemoterapiye olumlu tepki vermeyen yaşlı bir kanser hastasına benziyordu.

"Seni görmek güzel, Hemşire Willowes. Uğrayabilmene minnettarım. Meşgul olduğunu biliyorum. Biz de az önce Bay Cline'ın South Mill Göleti'nde, emniyet müdürlüğünün yüz metreden daha yakınında nasıl saklanageldiğini dinliyorduk. Çay alır mısın? Biraz kahvaltı?"

"Evet. Teşekkürler."

Mindy Skilling kendisine hitap edilmeden ayağa kalktı ve sessiz adımlarla karanlık mutfağa yöneldi.

"Görünüşe bakılırsa Bay Cline'ın babamın başına gelenlerle bir ilgisinin olması mümkün değil," diye sözlerini sürdürdü Carol. "Ayrıca babamın nasıl biri için canını tehlikeye attığını –hatta belki *verdiğini*– merak ediyordum. Sakıncası yoktur, değil mi, Hemşire Willowes? Bay Cline tam da bize kaçışının öyküsünü anlatmak üzereydi."

"Hayır, yok," dedi Harper. Çabucak geri gelen Mindy ona küçük bir porselen fincanda çay ve üstünde bir dilim hoş kokulu, fındıklı bir kahveli kek dilimi olan bir tabak uzattı. Harper'ın karnı yüksek sesle guruldadı. Kahveli kek ha? İçi köpüklü suyla dolu bir jakuzi bile bundan sadece birazcık daha lüks olurdu.

---

* Bowie genellikle avcıların kullandığı büyük bir bıçak modelidir. Ayrıca Ziggy Stardust, efsanevi sanatçı David Bowie'nin lakabıdır. –*çn*

"Lütfen devam et, Bay Cline. Bay Mazzucchelli'yle nerede ve nasıl tanıştığınızı anlatıyordun."

"Bu Brentwood'daki ilçe nezarethanesinde oldu." Cline meraklı gözlerle Harper'a kısa bir bakış attıktan sonra *–Buraya niçin geldin?–* Carol'a doğru döndü. "Orada belki kırk mahkûmun kalabileceği bir tesis bulunur. Ama içeride yüz kişiydik.

"Her biri aşağı yukarı üç metre uzunluğunda on hücre vardı ve her birine onar kişi tıkılmıştı. Koridora bir televizyon koymuşlardı ve seyredecek bir şeyimiz olsun diye *Bedknobs and Broomsticks* ve *Pete's Dragon* filmlerini oynatıyorlardı. Ellerinde aile ziyaretleri için bulundurdukları çocuk videolarından başka bir şey yoktu. Koridorun aşağısındaki bir adam aklını kaçırmıştı. Bazen durduk yerde *'Sudaki mumun olacağım!'* diye bağırmaya başlardı. Yanındakiler de onu dövüp sustururlardı. Bir süre sonra o iki videoyu sırf bize işkence etmek için oynattıklarını düşünür oldum."

İnsanların kapana kısıldıklarını ve o şarkıyı söylerken panikten akıllarını kaçırdıklarını duymak Harper'ı sarstı. Gilbert Cline bir bakıma Harper'ın o drenaj borusuna sıkışıp kaldığı zamanki halini tarif ediyordu.

"Hiçbirimizin orada birkaç günden fazla kalmaması gerekiyordu. Brentwood'a iki sebepten düşersin. Oradaki adamların çoğu duruşmalarını bekliyorlardı. Ben kendiminkinden ayrı bir davada ifade vermek için Concord'daki hapishaneden getirilmiştim. Mazz mahkûmiyetini temyiz edebilsin diye Berlin'deki eyalet hapishanesinden getirilmişti."

"Ne suçtan hapisteydi?" diye sordu Carol.

"Mazz belalı gözükür," dedi Gil, "ama yalancı şahitlikten hapse atılmış. Onun babana zarar verip vermediğini bilemem, bayan. Ama Mazz elleriyle başını derde sokacak bir tip değildir. Asıl sorunu hep dili olmuştur. Elinde değil. Üstüne kalın bir tabaka bok püsür sürmeden bir öykü anlatmayı bilmez."

"Brentwood'dan kaçışınızı onun yerine senden dinlemek için bir sebep daha," dedi Carol.

"Ve öyle yaparken diline mukayyet olsan iyi edersin, beyefendi," dedi Ben. "Aramızda bayanlar var."

Kahveli kekin son lokması neredeyse Harper'ın boğazına kaçacaktı. *Diline mukayyet olmak* deyiminin kendisini niye *bok püsür* lafından daha çok rahatsız ettiğini sorsalar açıklayamazdı.

Genzini temizledi ve somurtarak boş tabağını süzdü. Kekini yavaş yavaş yemeye niyetlenmişti ama dilim zaten küçücüktü ve ağzında dağılan ilk şeker ve ceviz tadından sonra kendine hâkim olamamıştı. Kek korkunç, trajik ve akıl almaz bir şekilde bitivermişti. Harper kendini kaybedip de tabağını yalamaya başlamamak için onu sehpanın üstüne bıraktı.

Gil anlatmayı sürdürdü. "Ben sadece ifade verene kadar Brentwood'da kalacaktım. Ama mahkemeyi kapattılar. Bizi araçlara bindirip geri göndermelerini bekledim ama öyle bir şey yapmadılar. İçeriye daha çok mahkûm tıkıp durdular. Bir keresinde hücremdeki genç bir adam şikâyette bulunmak ve avukatıyla görüşmek istediğini söylemek için parmaklıklara yaklaştı. Bir eyalet polisi yanına gelip copunu onun ağzının ortasına indirdi. Tek darbeyle üç dişini döktü. 'Şikâyetin kayda alınmıştır. Seni rahatsız eden başka bir şey olursa hemen söyle,' dedi polis, sonra da gördüğü muameleyi beğenmeyen başka biri var mı diye bizi gözden geçirdi."

"Böyle bir şey olmadığından eminim," dedi Ben. "Yirmi yıllık polislik mesleğimde bin tane polis şiddeti şikâyeti duydum ama sadece üç kadarı doğru çıktı. Gerisi kendilerini kodese tıkanlardan öç almak isteyen uyuşturucu müptelalarının, ayyaşların ve hırsızların yalanlarından fazlası değildi."

"Anlattıklarım pekâla oldu," diye sakin, tasasız bir sesle konuştu Gilbert. "Dünya değişti. Kanun artık kanun değil. Hesap verecek bir üst makam olmayınca cop kimin elindeyse kanun da o. Veya cop yerine taş dolu bir bulaşık havlusu."

Ben'in tepesi attı. Göğsünün şişmesiyle düğmelerinden biri kopacak gibi oldu. Carol avucu ileri dönük şekilde elini kaldırdı ve Ben konuşmadan ağzını kapattı.

"Bırak devam etsin. Bunu duymak, kampımıza kimleri aldığımızı bilmek istiyorum. Ne gördüklerini, ne yaptıklarını ve neler atlattıklarını da. Devam et, Bay Cline."

Gil bakışlarını önüne dikti. Bu haliyle yıllar önceki bir edebiyat dersinde ezberlediği bir şiirin mısralarını hatırlamaya çalışır gibiydi. Sonunda kafasını tekrar kaldırdı, korkmadan Carol'ın gözünün içine baktı ve başlarından geçenleri anlattı.

9

"Brentwood'daki her polis kötü değildi. Öyle bir fikir vermek istemiyorum. Yiyecek, içecek, tuvalet kâğıdı gibi ihtiyaçlarımızın karşılandığından emin olanlar da vardı. Ama orada kaldıkça dostane bir yüz bulmak giderek zorlaştı. Bizimle ilgilenmek istemeyen bir sürü kızgın polis vardı. Ve insanlar Pullanmaya başladıklarında kızgınlıklarına bir de korku eklendi.

"Öyle sıkış tepiş yaşadığımız için neler olacağı apaçık belliydi. Bir sabah bloğun sonundaki hücrede tutulan adamlardan biri Ejderpulu oldu. Diğer mahkûmlar paniğe kapıldılar. Neden öyle yaptıklarını anlıyorum. O hücrede olsaydım onlara uymazdım demek isterdim ama kestirmesi zor. Hücre arkadaşları hasta oğlana dokunmadan onu yastıklarla falan bir köşeye ittiler. Sonra da onu döve döve öldürdüler."

"Tanrım," diye fısıldadı Ben.

"Ölümü kolay da olmadı. Yirmi dakika boyunca kafasını duvarlara, zemine, klozete vurdular. Tüm bunlar yaşanırken diğer hücredeki kaçık kahkahalar atarak *Sudaki Mum*'u söyledi. Sonunda hasta mahkûm tütmeye ve kömürleşmeye başladı. Tamamen tutuşmadı ama ölmeden önce bol bol duman çıkardı. İçerisi hamama döndü. Koca koca adamlar tüm o dumandan ağlıyorlar ve kül yuttukça öksürüyorlardı.

"Eh, zavallı çocuk dövülerek öldürüldükten sonra eyalet polisleri lastik eldivenlerle cesedi hücreden çıkarıp imha ettiler. Ama hastalığın yayılacağını hepimiz biliyorduk. Bütün nezarethane beton bir deney kabı gibiydi. Fazla geçmeden farklı hücrelerde tutulan iki kişi daha hastalandı. Sonra *başka* birindeki üçü. Hastalığın nasıl veya neden o şekilde atladığına dair hiçbir fikrim yok."

Harper adama gerçeği açıklayabilirdi ama artık önemi yoktu. İtfa-

iyeci dünyanın sağlıklılar ve hastalar olarak ikiye bölündüğünü ama yakında geriye bir tek hastaların ve ölülerin kalacağını söylemişti. O an odada bulunanlar için Ejderpulunun nasıl yayıldığı artık sadece akademik bir meseleydi.

"Eyalet polisleri ne yapacaklarını şaşırdılar. Ejderpulu kaplı suçlularla ilgilenilecek bir tesis yoktu ve bizi sivil halkın arasına salmak istemiyorlardı. Sonunda polisler çevik kuvvet teçhizatı kuşanıp lastik eldivenler taktılar ve ne yapacaklarını çözünceye kadar Ejderpulu olmuş herkesi tek bir hücreye doldurdular.

"Sonra bir sabah mahkûmlardan biri haykırmaya başladı. 'Çok sıcak! Sanırım ölüyorum! Her tarafımda ateş karıncaları geziniyor!' Sonra da duman haykırdı. Vücudunun geri kalanı yanmaya başlamadan önce boğazından duman fışkırdı. Duyduğum kadarıyla buna ejderhaya dönmek diyorlarmış. Yani ölmeden önce ateş kusmaya. Ciğerlerindeki dokular tutuştuğu ve içten dışa doğru yandığın için öyle yapıyormuşsun. Adamcağız haykırarak koştururken eski çizgi filmlerde kazara acı sos içmiş biri gibi ağzından dumanlar fışkırıyordu. Hücredeki diğerleri yangının kendilerine sıçramaması için duvarlara yapışmışlardı.

"Eh, polisler koşa koşa geldiler. Başlarında Miller denen biri vardı. Birkaç saniye o hücreye ve yanan adama bön bön baktılar, sonra da ateş etmeye başladılar." Gilbert burada Ben'in karşı çıkıp çıkmayacağını görmek için susup bekledi. Kollarını dizlerinden sarkıtmış olan Ben ateşin titrek kızıl ışığında gözünü ondan ayırmaksızın heykel gibi oturmayı sürdürdü. "Hücreye... bilmiyorum... herhalde en az üç yüz kurşun sıkmışlardır. Herkesi öldürdüler. Hem yanan adamı hem de onun etrafındakileri temizlediler.

"Silah sesleri kesildiğinde elebaşları Miller dolu dolu bir kahvaltı etmişçesine kemerini çekiştirdi ve bize hayatımızı kurtardığını söyledi. Bir zincirleme reaksiyonu daha başlamadan bitirmişmiş. Hücredeki herkesi vurmasalarmış nezarethane bloğu cehenneme dönermiş. Diğer polisler ellerindeki silahlarının nasıl ateş aldığını bir türlü anlayamazmış gibi onlara bakarak öylece kalakalmışlardı.

"Birkaçımıza temizlik eldivenleri taktırıp cesetleri dışarı taşıttılar. Biraz temiz hava almak için gönüllü oldum. Üç-dört ay Brentwood'da kaldım; yanık saç ve barut kokusu hiç geçmedi. Ha o boş hücre var ya?

Tekrar doldu. Duruşmalar durmuştu. Hiç kimseye işlem yapılmıyordu. Ama polisler hâlâ yağma gibi suçlardan insanları tutukluyorlardı ve onları bir yere koymaları lazımdı.

"Bizi ilk bir-iki ay sığır konservesiyle ve limonlu jöleyle beslediler. Sonra yemek işi raydan çıktı. Bir gün öğle yemeğinde konserve şeftali verdiler. Başka bir gün polislerden üçü bir gıda otomatını kırdılar ve çikolata dağıttılar. Sekiz öğün üst üste pilav yedik. Bir gün artık kahvaltı çıkmayacağını duyurdular. İşte o zaman Brentwood'da öleceğimi düşünmeye başladım. Eninde sonunda öğle yemekleri de kesilecekti. Sonra bir gün polisler hücre bloğuna inmez olacaklardı."

Sesi Harper'a bir bıçağın deri bir kayışa sürtmesini hatırlatan bir hırıltıydı. Genç kadın izin almadan mutfağa girdi, bir bardak buldu ve çeşmeden biraz su koydu. Suyu getirip Gilbert'a uzattı. Adam şaşkın ve minnettar bir ifadeyle bardağı aldı. Suyu üç yudumda içti.

Bittiğinde dudaklarını yaladı. "Dediğim gibi, polislerden bazıları efendi adamlardı. Devon diye biri vardı. Çıtı pıtı bir şeydi. Çocuklardan bazıları arkasından ona homo derdi. Belki öyleydi de. Ama hiçbirimizi vurmadı ve bir gün bize iki alışveriş torbası dolusu bira getirdi. O günün doğum günü olduğunu ve kutlama yapmak istediğini söyledi. Bize plastik bardaklarda bira ve kap kekler dağıttı. Biz de hep beraber ona *İyi ki Doğdun* şarkısını söyledik. O hayatım boyunca katıldığım en güzel doğum günü partisiydi. Bayat süpermarket kekleri ve yanında yutmayı kolaylaştıracak oda sıcaklığında Bud marka bira." Ben'e göz attı. "Gördün mü, bu öyküde bazı iyi polisler de var."

Ben homurdandı.

"En kötü yerlerde bile daima biraz özveri vardır," dedi Carol. "Tıpkı en iyi yerlerde bile daima biraz bencillik olduğu gibi."

Harper bu sözlerle kendisine gönderme yapılıp yapılmadığını merak etti. Eğer öyleyse bu sarsakça ve acizce bir göndermeydi. Sonuçta kampın geri kalanı konserve pancar yerken mutfağında kahveli kek bulunduran kişi Harper değildi. Harper kampa arada bir o veya bu şekilde az miktarda erzak girdiğini, yeni gelen tek tük insanın yanında bir şeyler getirdiğini tahmin ediyordu. Ben ile Gözcüler içlerinden en iyilerini bu zor günlerinde takatsiz kalmaması için Carol Anne'ye ayırıyorlar olmalıydılar.

"Evet, eh, bu Devon'un bizim için yaptığı tek özverili şey değildi.

Sona gelindiğinde plastik bardaklarda bira dağıtmaktan fazlasını yaptı. Ona az sonra geleceğim.

"Duvarlardaki çimento blokların arasını dolduran harç gevşekti. Kazıp da kaçabileceğin kadar değil –on bin yıl bile uğraşsan– ama parmaklarını sürttüğünde uçları toza bulanıyordu. Mazz onu tükürükle karıştırdığında beyaz bir macun yapabileceğini keşfetti. Ejderpuluna yakalandığında onu o macunla kapattı. Ben de öyle yaptım. Hücremizdeki zencilerden ikisi Pullarını kazıyıp kavga ettiklerini söylediler. Polislerden biri onlara bir rulo sargı attı ve onunla izleri örttüler. O hafta sona ermeden hücremizdeki herkes Ejderpulu olmuştu ve hastalığı o veya bu şekilde gizliyordu. Anlarsınız ya, hepimiz de Miller ile diğerlerinin aşağıya gelip hücreye kurşun yağdıracağından korkuyorduk.

"Hastalık diğer hücrelerde de vardı. Ocağa kadar bloktaki herkes Ejderpulu olmuş muydu bilmiyorum ama yılbaşında olanların sayısı olmayanlardan fazlaydı. Bazıları hastalığı saklamakta başarılıydı. Bazılarıysa değildi. Polisler bir süre sonra gerçeği anladılar. Anladıkları, üzerlerine tükürülmesi ihtimaline karşı yemekleri dirseklere kadar çıkan eldivenler giyip kask takarak dağıtmaya başlamalarından belliydi. Tabii bir de plastik vizörlerin arkasında korkudan ödleri patlarmış gibi gözükmelerinden.

"Eh, bir sabah Miller daha başka on iki polisle beraber aşağı indi. Hepsi de çevik kuvvet zırhlarına bürünmüştü ve kalkan taşıyordu. Miller verecek iyi haberleri olduğunu duyurdu. Dışarıda bizi bekleyen bir nakliye aracı varmış. Ejderpulu olan herkes Concord'daki bir kampa sevk edilmeye uygunmuş. En iyi tedavi orada yapılıyormuş ve herkese üç öğün yemek veriliyormuş. Miller bir kâğıttan o akşam jambon ve ananas yediklerini okudu. Yanında pirinç pilavı ve havuç buğulama. Bira değil ama soğuk süt. Hücreler açıldı ve Miller hasta herkesin dışarı çıkmasını istedi. İlk önce sol yanağında kıvır kıvır bir iz olan kısa boylu bir zenci çıktı. Pulları bir eğreltiotu dövmesine benziyordu. Çoğu kimsenin yüzünde Pul olmaz ama onunkinde vardı ve sanırım hasta değilmiş gibi davranmaya gerek görmemişti. Onu başka biri izledi, sonra daha başkaları. Bazılarının hasta olduğundan bile haberim yoktu. Kısa süre içinde bloğun yaklaşık yarısı hücrelerin arasındaki koridora boşalmıştı. Ben de gidecektim. Aklımı çelen şey soğuk süt oldu. Uzun süre içmediğinde bir bardak soğuk süt ne kadar güzeldir bilir

misiniz? Düşünmesi bile boğazımı ağrıtıyordu. Bir adım öne çıktım ama Mazz kolumu tuttu ve başını hafifçe sağa sola salladı. Ben de geride kaldım.

"Yine de hücremizdeki çocuklardan çoğu gitti. Yanımızdakilerden biri, Junot Gomez, bana şaşkın bir bakış atıp, 'Yarın kahvaltı ederken sizi düşüneceğim,' dedi." Gilbert boşaldığını unutarak bardağını dudaklarına götürdü. Harper ona biraz daha su getirmeyi teklif etti ama adam başını iki yana salladı.

"Peki neler oldu?" diye sordu Carol.

"Jambon ve pirinç pilavıyla beslenmedikleri bu kadar belli mi? Eh, sanırım öyle. Onları dışarı çıkardılar ve hepsini vurdular. Silah sesleri o kadar yüksekti ki duvarlar titriyordu. Bu neredeyse yarım dakika sürdü. Tabanca kullanmadılar. Hep tam otomatik atışlar yapıldı. Asla bitmeyecek sandım. Başka hiçbir şey duyulmuyordu. Ne bir çığlık, ne de bir bağrış. Sadece silah takırtıları – bir ağaç öğütücüsüne art arda kütükler atılırmış gibi.

"Silah sesleri kesildiğinde kimseden çıt çıkmıyordu. Hücre bloğu herkesin uyuyor olması gereken gece geç vakitlerde bile o kadar sessiz olmazdı.

"Bir süre sonra Miller ve diğerleri yanımıza geldiler. Üzerlerine cinayet kokusu sinmişti. Barut dumanı ve kan. M16'ları yanlarındaydı. Miller tüfeğinin namlusunu parmaklıkların arasından bize doğrulttu. *Eh, şimdi sıra bizde*, diye düşündüm. Gitsek de kalsak da sonumuz aynı olacaktı. Kusacak gibiydim ama diz çöküp yalvarmaya başlamadım."

"İyi," dedi Harper. "Aferin."

"Miller, 'Bir temizlik ekibi için on kişi istiyorum. İyi çalışırsanız iş bittikten sonra bir gazoz içebilirsiniz,' dedi.

"Mazz da, 'Bir bardak soğuk süte ne dersin?' diye sordu. Bilirsiniz işte, ona laf sokuyordu. Ama Miller espriyi anlamadı. 'Tabii. Eğer varsa,' dedi.

"Mazz, 'Orada neler oldu?' diye sordu. Sanki bilmiyormuşuz gibi.

"Miller, 'Kaçmayı denediler. Otobüsü ele geçirmeye çalıştılar,' dedi.

"Mazz ona güldü.

"Miller gözlerini kırpıştırdı. 'Nasılsa ölü sayılırlardı. Böylesi daha iyi. Onlara iyilik ettik. İşlerini çabucak bitirdik. Diri diri yanmaktan iyidir.'

"'Amma altın kalplisin, Miller,' dedi Mazz ona. 'Aklın fikrin başkalarına yardım etmekte. Tam bir empati timsalisin.' Size söyledim – başka kim olsa susması gerektiğini bileceği durumlarda bile Mazz dilini tutamaz. Oracıkta vurulacağını sandım ama ne oldu biliyor musunuz? Sanırım Miller da şok geçiriyordu. Belki kulakları hâlâ çınlıyordu ve Mazz'ı iyi duyamıyordu. Tek bildiğim onu doğrularcasına kafa salladığıydı.

"Miller hücreyi açtı ve Mazz ile ben dışarı çıktık. Diğer hücrelerden de gelenler oldu. Polisler bizi yere oturttular ve kaçmaya çalışmayalım diye yalınayak bıraktılar. Sayımız ona ulaştığında vücut zırhlı adamların gözetiminde yukarı götürüldük. Uzun bir beton koridordan geçtik ve bir yangın kapısından otoparka çıktık.

"Hava soğuk, sabah güneşi parlaktı. O kadar parlaktı ki ilk başta gözlerim kamaştı. En az bir dakika tüm dünya bembeyaz bir leke olarak kaldı. O zamandan beri bu ikide bir aklıma gelir. Kurşuna dizdikleri adamlar herhalde vurulurken körü körüne ortalıkta dolanıyorlardı.

"Işığa alıştığımda tuğla duvarın delik deşik olduğunu gördüm. Cesetlerin çoğu onun dibine yığılıydı ama birkaçı kaçmaya çalışmıştı. En azından biri kafası uçurulmadan önce otoparkta yirmi adım ilerlemişti.

"Binanın arkasına bir belediye kamyonu yanaşmıştı. Bize lastik eldivenler dağıttılar ve işe koyulmamızı söylediler. Cesetleri 'imha etmek' için Portsmouth'a götürmek istiyorlardı. Bahsettiğim o Devon denen adam vardı ya? Hani bize bir seferinde bira veren? O da elinde bir kıskaçlı panoyla oradaydı. Eldivenlerimiz dağıtılırken tek tek isimlerimizi aldı ve hücrelerimize dönerken de alacaktı. Bambaşka biri gibi gözüküyordu. Son bir ayda bir değil on doğum günü geçirmiş gibiydi.

"İlk başta cesetleri kamyonun kasasına atmak kolaydı. Ama bir süre sonra Mazz'ın ve benim kasaya çıkıp daha fazlasına yer açmamız gerekti. O soğukta daha şimdiden kaskatı kesilmişlerdi. Yaptığımız şey kütük taşımaya tahmin edebileceğinizden daha fazla benziyordu. Yüzükoyun yatan bir cesedi ters çevirdiğimde Junot Gomez olduğunu gördüm. Soru soracakmış gibi ağzı açık kalmıştı. Belki onlara Concord'daki kahvaltılarda ne çıktığını soracaktı." Gilbert Cline kendi esprisine kendi güldü. Çıkardığı kısa, sert ses bir ağlamaklı bir hıçkırığın olup olabileceğinden daha sarsıcıydı. "Kamyona yaklaşık kırk ceset yüklememizin ardından Mazz beni dirseğinden tutup kendisiyle be-

raber kasaya yatırdı. Junot'nun ölüsünü üstümüze çekti. Birdenbire. Hiç konuşmadan. Önceden planlamışız gibi. Tereddüt etmek aklımın ucundan bile geçmedi."

"Eh, tereddüt edecek bir şey de yoktu. Polisler o an için sağlıklı olduğumuzu sanıyorlardı ve iki sağlıklı adamın kendi rızalarıyla hastalıklı bir ceset yığınına gireceğini akıl edemezlerdi. Zaten orada kalmak daha güvenli olmazdı. Eninde sonunda o veya bu sebepten diğerlerimizi de vuracaklardı. Bizi vuracaklardı ve kendilerine yapılması gerekeni yaptıklarını, bizi açlıktan veya yanmaktan kurtardıklarını falan söyleyeceklerdi. Yönetimdeki insanlar herkesin iyiliği için korkunç şeyler yapmaya hep bir bahane bulabilirler. Biraz katliam, biraz işkence... Sıradan biri yapsa ahlak dışı olacak şeyler ahlaki hale gelir.

"Her neyse. Anlatacak daha başka pek bir şey yok. Diğer mahkûmlar kasayı doldurmaya devam ederlerken biz cesetlerin altında saklandık. Kaybolduğumuzu hiç kimse fark etmemiş gibiydi. Sonra tam iş biterken birinin kasaya çıkıp gezindiğini duydum. Metalde bot topukları çınladı. Cesetler üstümüzü tam örtmüyordu ve aralarından dışarısını görebiliyordum. Ansızın elinde kıskaçlı panosuyla Devon'u karşımda buldum. Onunla göz göze geldik. Yazılı tarihin en uzun saniyesi boyunca bakıştık. Sonra azıcık kafa salladı. Kamyondan indi, arka kapağı kapattı ve motor çalıştı. Polislerden biri ona bağırdı ve eksik olup olmadığını sordu. Devon olmadığını bağırdı. Bizim için yalan söyledi. Kasada yattığımızı biliyordu ve kaçabilelim diye yalan söyledi. Günün birinde tüm bunlar geride kalacak ve o adamı bulup ona bir bira ısmarlayacağım. Dünyada ondan fazla bira hak eden biri daha yok."

Alevler hışırdayıp çıtırdadı.

"Ya sonra?" diye sordu Carol.

"Şoför vitesi bire taktı ve oradan ayrıldı. Yarım saat sonra Portsmouth'taki ölülerin yakıldığı o büyük otoparka vardık. Mazz ve ben görülmeden kamyondan indik ama ancak o göletin kıyısındaki menfeze kadar gidebildik. Oraya kısılıp kaldık. Ne göletin ne de otoparkın karşısına geçebildik. İtfaiyeci ortaya çıkmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Herhalde ya donarak ölürdük ya da teslim olurduk ve vurulurduk. Umarım ona teşekkür etme fırsatı bulurum. Öyle birinin size arka çıkması harika bir şey olsa gerek. Ona karşı gelene acırım."

Bunu uzun, gergin bir sessizlik izledi.

"Teşekkürler, Bay Cline," dedi Carol. "Öykünü paylaştığın için sağ ol. Bu kadar konuştuktan sonra yorulmuş olmalısın. Jamie, konuğumuzu nezarethaneye geri götürür müsün?"

"Kelepçeyi tak, Jamie," dedi Ben.

Jamie öne çıktı ve Mindy ayağa kalktı. Birlikte Gil'in iki yanına geçtiler. Gil yorgun ve göz kapakları sarkık gözlerle bir Carol'ı bir Ben'i süzdü. Ayağa kalkıp ellerini arkasında birleştirdi. Kelepçe Jamie tarafından bileklerine kapanırken bir şıkırtı çıkardı.

"Derin dondurucudan diğer erkeklerin yanına nakledilmem mümkün mü diye soracaktım," dedi Gil. "Ama herhalde değil."

"Bu kadar açık sözlü davranmana müteşekkirim," dedi Carol. "Mutluyum da. Bizimle beraber olmandan, otoparka götürülüp vurulmaktan korkmana gerek kalmamasından mutluyum. Fakat Bay Cline, Bay Mazzucchelli'nin senin için yaptıklarından sonra seni salıvermenin bu topluluğa yarar sağlayacağından emin değilim. Arkadaşın kaçmana yardım etti ve sadık birine benziyorsun. Ona da aynı şekilde yardım etmeyi istemiyor olabilir misin? Hayır. Nezarethaneye geri gidin, Jamie. Berbat bir muameleye uğradığını düşünebilirsin ama sebeplerimizi anlıyor olmalısın, Bay Cline. Kendi ağzınla söyledin: yönetimdeki insanlar herkesin iyiliği için korkunç şeyler yapmaya hep bir bahane bulabilirler. Böyle konuşurken neyi ima ettiğin belliydi. Sanırım hepimiz bana gönderme yaptığını anladık."

Gil'in ağız kenarları ufak bir tebessümle yukarı kıvrıldı.

"Bayan," dedi Cline, "altında saklandığım cesetler bile sizin kadar soğuk değildi." Harper'a göz atıp onu başıyla selamladı. "Su için teşekkürler, Hemşire. Sonra görüşürüz."

Jamie süpürge sapıyla Gil'in beline vurdu. "Gel bakalım, seksi şey. Seni balayı suitine geri götürelim."

Kız kapıyı açtığında rüzgâr yağan karı odanın yarısına kadar savurdu. Mindy ile Jamie mahkûmu dışarı çıkartıp kapıyı arkalarından çarparak kapattılar. Ev kasırgada gıcırdadı.

"Sıra sende, Harper," dedi Carol.

10

"Bana babamdan bahset," dedi Carol. "Ölüyor mu?"

"Durumu şu anda stabil."

"Ama henüz uyanmadı."

"Umutluyum."

"Ben şimdiye kadar uyanması gerektiğini söylüyor."

"Evet. Komplikasyonsuz bir subdural kanama geçirseydi."

"Öyleyse neden uyanmadı?"

"Komplikasyonlar çıkmış olsa gerek."

"Ne gibi? 'Komplikasyon' dediğin ne tür bir şey?"

"Kesin olarak bilemiyorum. Ben bir hemşireyim, nörolog değil. Beynindeki bir kemik parçası? Veya beyinde derin bir berelenme. Veyahut ameliyat esnasında geçirilen bir inme. Cevabı bulmak için gereken teşhis cihazlarına sahip değilim."

"Babam eğer uyanırsa" –Carol'ın yüzü gevşek ve ifadesiz kalsa da sözlerini sürdürmekte zorlandı– "ne kadar gerzek olacak?"

Beyin hasarı hakkında konuşulurken *gerzek* kelimesi kullanılmazdı; fakat Harper şimdi genç kadını düzeltmenin ne yeri ne de zamanı olmadığı fikrindeydi. "Hiçbir sakatlık çıkmayabileceği gibi ağır hasar da çıkabilir. Bu noktada tahmin yürütmekten başka elimden bir şey gelmez."

"Yine de şimdiye kadar bilincinin açılması gerektiğinde hemfikir misin?" diye konuştu Carol. "Bu beklenmedik bir netice, öyle değil mi?"

"Bundan iyisini umuyordum."

Carol yavaşça, neredeyse sersemce kafa salladı. "Onun için yapabileceğin bir şey var mı?"

"Elimdekilerle mi? Pek değil. Damardan sıvı –sulandırılmış elma suyu– vermek için bir düzenek kurdum ama bu onu ancak bir yere kadar yaşatır. Ama revir daha donanımlı olsaydı bakımını geliştirmek için

bir dizi seçeneğimiz olurdu. Diğer hastalar için de daha çok esnekliğe kavuşurdum. Ben de seninle bu konuyu görüşmek istiyordum. John'la konuştuğum–"

"Evet," dedi Carol. "Duydum."

Harper sözü kesilmemişçesine devam etti. "–ve bize malzeme bulmak için bir planı–"

Bu sefer Ben araya girdi.

"Sana söylemedim mi?" diye Carol'a hitap etti adam. "İtfaiyeci'nin bizim için bir plan kurmasına güvenebileceğimizi söylemedim mi?" Pes, neredeyse bezgin bir tonda konuşmasına rağmen sesinde bir sertlik yatıyordu.

Harper tekrar denedi. "John babanla daha iyi ilgilenmem ve baygın kalması halinde bakımını uzun vadede de sürdürebilmem için ihtiyaç duyduğum şeyleri bulabileceğini düşünüyor. Bence bu mutlaka değerlendirilmeli."

Harper planı özetledi. Ben'in polis otosunu Verdun Caddesi'ne sürecekler, kamptaki cep telefonlarından biriyle ambulans çağıracaklar, ambulansın gelmesini bekleyecekler ve sonra–

"–sonra John alevden bir anka yollayıp sağlık görevlilerini ve yanlarında bulunabilecek polisleri kaçıracakmış," diye sözünü bitirdi Harper. Bunun anlatıma noktayı koymanın yavan bir yolu olduğunu hissetmemek, John'a ve onun ipe sapa gelmez dramatik çıkışlarına kızmamak elinde değildi. "Öyle demekle ne kastettiğinden emin değilim ama geçmişte bizi yüzüstü bırakmadı."

"Yine o numaralarından birini yapacak," dedi Carol. "Dikkat dağıtıcı gösterilerinden birini. John dikkat dağıtmayı pek sever."

"Onun yardımına ihtiyaç duyduğumuzu düşünmüyorum," dedi Ben. "Bir ambulansı onsuz da ele geçirebiliriz. Yeterince silahımız var."

"Kaç kişiyi öldürmek için?" diye sordu Harper.

"İş o noktaya varmaz. Onlara ya ambulanstakileri vereceklerini ya da bir ambulansla oradan götürüleceklerini söyleriz. Suratlarına tüfek doğrultulduğunda çoğu insan işbirliği yapmaya can atar."

"Onların da silahları olacak. Polis eskortuyla gelecekler."

"Elbette. Ama onları karşıladığımızda üniformamı giyiyor ve polis arabamı sürüyor olacağım. Dikkati elden bırakacaklar. Onlar daha ne olduğunu bile anlamadan tepelerine bineceğiz," dedi Ben ona.

"Neden yalnız gidelim ki?" diye sordu Harper. "Neden John'un sözünü dinlemeyelim?"

"Geçen sefer John'un sözünü dinlediğimizde biri neredeyse babamı öldürecekti," dedi Carol.

"Babana olan *burada*, kampta oldu. John'un planı işe yaradı."

"Evet. *Onun* işine pekâlâ yaradı."

"Bu da ne demek şimdi?"

Carol ona cevap vermedi. "John bize yardımlarını ne zaman bahşetmeyi planlıyordu?"

"Bundan üç gece sonra."

"O kadar uzun bekleyemeyiz. Bu işin yarın halledilmesi lazım. Ben, başka bir çare kesinlikle kalmadıkça planı şiddet uygulamadan uygulayacağına güveniyorum."

"Tabii," dedi Ben. "Eh. Dört kişi olacaklar – ambulansta iki sağlık görevlisi, ekip otosunda iki memur. Dolayısıyla biz en iyisi beş kişi olalım. Kampta benden sonraki en iyi atıcı Jamie. Nelson Heinrich'in Facebook'ta kendi NRA sayfası varmış ve anlaşılan tüfek kullanmayı iyi biliyor. Az önce buradan çıkan o kız –Mindy Skilling– bizim için 911'i arayabilir. Yaşı yeterince büyük; bu yüzden onu yanımıza almakla sorumsuzluk etmiş olmayız. Ayrıca oyunculuktan anlıyor. Emerson'a* mı ne gitmiş. Herhalde–"

"Bekleyin. *Bekleyin,*" diye adamın sözünü kesti Harper. "Carol, üç gece daha beklemememiz için hiçbir sebep yok. Baban–"

"–neredeyse yetmiş yaşında. Senin baban rahatsızlansaydı üç gece daha bekler miydin? Hemen şimdi bir şey yapabilecekken?"

Harper'ın, *Babam kendisi için başkalarının vurulmasını istemezdi,* diyesi geldi ama sözcükleri dillendiremedi. Doğrusunu söylemek gerekirse Carol'a hak veriyordu. Kendi babası rahatsızlansaydı İtfaiyeci'ye en kısa sürede elinden geleni yapması için yalvarırdı. Yalvarmak Julie Andrews'un başvuracağı bir yöntem olmasa bile Harper onun kadar mağrur değildi.

"Pekâlâ. John'la konuşurum. Planı yarın geceye çekebilir mi sorarım."

---

* ABD'nin Massachusetts eyaletindeki Emerson Üniversitesi tiyatro ve gösteri sanatları bölümüyle tanınır. *–çn*

Carol alnına düşen siyah bir saç buklesiyle oynadı. "John John John John John John John John. John'un babama yardım etmek için acelesi yoksa iki ayağını bir pabuca sokmak yüreğimi parçalar."

"John sebepsiz yere beklemiyor. Kaburgaları zedelendi, Carol."

Carol anlayışlı bir edayla kafa salladı. "Evet. Evet, elbette. John istirahatte bırakılmalı. Rahatsız edilmesini istemiyorum. Ona ihtiyacımız yok. Hemşire Willowes, Ben babama mümkün olan *en iyi* bakımın sağlanması için gereken her şeyin bir listesine ihtiyaç duyacak."

"Bu listeyle olacak bir iş değil. Benim de onlarla gitmem gerek."

"Ah, hayır. Hayır, gidemezsin. Gitmek istemekle büyük bir cesaret ve iyi kalplilik örneği sergiliyorsun ama sana babamın yanında ihtiyacım var. Seni tehlikeye atamayız."

"Atmaktan başka çareniz yok. Ben ambulansta sadece birkaç dakika kalabilecek. Onun farmakolojik kısaltmaları çözmeye çalışarak iki yüz ilaç tüpünü tek tek gözden geçirmesini sahiden istiyor musun? Şahsen benim babam rahatsızlansaydı öyle bir riske girmezdim." Bakalım sözlerinin kendisine karşı kullanılması Carol'ın hoşuna gidecek miydi...

Carol ona habis bir bakış attı.

"Babamın iyi ilaçlardan fazlasına ihtiyacı var. En başta iyi bir hemşireye," dedi Carol. "Biri olmadan diğeri işe yaramaz. Sağ salim geri gelmeye bak."

Harper buna ne diyeceğini bilemedi. Baştan sona kafa karıştırıcı bir seyir izleyen diyalogları Harper'ın anlamadığı çıtlatmalarla ve hoşlanmadığı imalarla doluydu.

"Ben," dedi Carol, "planı seninle beraber netleştirmeliyiz. Her şeyi bilmek istiyorum. Yanına kimleri alacaksın. Verdun Caddesi nasıl bir yer. Her şeyi. Hemşire—" Harper'a bakıp geçti. "Umarım revire kendi başına dönebilirsin."

Denetimsiz çıkıp gitmesine izin vermeleri Harper'ı şaşırttı. Kendisini de bir dereceye kadar Gilbert Cline gibi bir tutsak olarak görüyordu. Aralarındaki tek fark daha güzel bir hücrede tutulmasıydı. Genç kadını Siyah Yıldız Evi'ne gözetim altında getirmişlerdi ve Harper oradan aynı şekilde götürülmeyi beklemişti.

Bir parçası hemen o an, Carol fikrini değiştirip de onu Bowie'yle yahut dışarıda oyalanan Gözcülerden biriyle geri göndermeye karar vermeden önce kapıdan çıkmak istiyordu. Revire dönerken uğrayacağı

birkaç yeri daha şimdiden düşünmüştü. Fakat paltosunun siyah düğmelerini kurcalayarak kendini beklemeye zorladı. Sonuçta görüşmeleri gereken bir mesele daha vardı.

"Carol... Allie hakkında konuşabileceğimizi umuyordum. Sırf kefaret ödemesi gereken bir suç işlediğine inandığı için günlerdir ağzında taşla dolaşıyor. Sanırım böyle yapmasının bir sebebi de sana saygı beslemesi. Senin gözüne girmek, kampa ne kadar bağlı olduğunu herkese göstermek istiyor. Onu vazgeçiremez misin?"

"Vazgeçiremem," dedi Carol. "Ama sen geçirebilirsin."

"*Elbette ki* geçirebilirsin. Ona kendini yeterince cezalandırdığını söyle. Sen onun teyzesisin ve seni seviyor. Sözünü dinleyecektir. Neredeyse senden başka hiç kimsesi yok. Ondan *sorumlusun*. Yığılıp kalmadan önce müdahale etmelisin."

"*Hepimiz* birbirimizden sorumluyuz," dedi Carol, yüzü çıldırtıcı bir sükûnete bürünerek. "Burası oyun kartlarından yapılmış bir ev gibi. Tek bir kart bile kendi payına düşen ağırlığı taşımaz olursa tüm kamp çöker. Allie sana bunu anlatmaya çalışıyor. Ağzında *senin* taşını tutuyor. O taşı ancak sen çıkarabilirsin."

"Allie daha bir çocuk ve çocuk gibi davranıyor. Yetişkin gibi davranmak senin görevin."

"Benim görevim yüz elliden fazla çaresiz insana göz kulak olmak. Onları güvende tutmak. Diri diri yanmalarını önlemek. Bir bakıma ben de bir hemşireyim. Bu kampı ümitsizlik ve bencillik mikrobundan korumalıyım. Bizi kansere benzeyen sırlardan, salgın hastalık gibi yayılabilen sadakatsizlikten ve asilikten sakınmalıyım." Carol konuşurken dimdik oturuyor, gözleri hummalı bir ışıyla parlıyordu. "Babam yataklara düştüğünden beri tüm bu insanların ihtiyaç duydukları kişi olmaya çalıştım. Hak ettikleri kişi. Babam, Wyndham Kampı'nın gidecek başka bir yeri bulunmayan insanlar için *hoş* bir yer olmasını istedi. Ben de sadece bunu istiyorum. Buranın *hoş* bir yer olmasını istiyorum... ve bence bunu gerçekleştirmenin tek yolu hepimizin birbirimizi koruyup kollaması. Babam da böyle düşünürdü." Ellerini kavuşturup dizlerinin arasında sıktı. "Ancak birlikteyken güçlüyüz, Harper. Ve eğer bizimle değilsen yalnızsın demektir. Bunlar yalnız kalacak zamanlar değil." Harper'a genç kadının gözlerinde neredeyse acır bir bakış varmış gibi geldi. "Bunu anlamıyor musun?"

11

Harper kapalı bir gökyüzünün altında zar zor seçilebilen bir yol izledi.

Yüzünü ne tarafa çevirirse çevirsin kardan gözünü açamıyordu. Rüzgâr şiddetle esiyor, ağaçlar gıcırdıyordu. Ayaklarının altındaki kalaslar esneyip sallandıkça dengesini korumak için yavaş yavaş ilerlemesi gerekiyordu.

Arkasındaki Siyah Yıldız Evi görüş alanından çıktığında Harper donuk, çam kokulu karanlıkta durup bekledi. İki yüz adım sonra ağaçların arasında dolambaçlı bir seyir izleyerek eteğe ve iskeleye kadar uzanan patikaya varabilirdi. On dakika içinde suyun karşısına geçebilir, John'a yarın ambulans çağıracaklarını söyleyebilir, ondan—

Sağındaki çamların arasında bir çocuk, bir görünüp bir kaybolan gölgeli bir suret koşturdu. Harper başını çevirip baktığında onun bir çocuk değil, ağaçların arasında hızla uzaklaşan bir kar serpintisi olduğunu gördü.

Şap!

Başının yanına bir kartopu çarptı ama Harper ancak iki adım daha attıktan sonra bunun farkına varabildi. Darbeyi algılaması o kadar uzun sürdü. Yana doğru yalpaladığını veya sağ dizinin boşaldığını da kendini karlarda diz çökerken bulduğunda fark etti.

Göz ucuyla bir kıpırtı gördü ve bir sonraki kartopunu engellemek için dirseğini son anda kaldırdı. Darbeyle kolu uyuştu. Dirseğinden eline kadar elektrik çarpmış gibi hissediyordu. Kartopu ona çarptığı anda dağıldı. İçinden çıkan benekli beyaz taş karda yuvarlanarak önüne kadar geldi.

Her iki yanındaki ağaçların arkasından solukları kesilinceye kadar gülen kızlar fırladı. Harper karnına doğru uçan bir kartopu görür gibi oldu ve kollarını indirerek orayı korudu. Kartopu karnı yerine boynuna çarparak keskin bir acıya yol açtı ve bunu uyuşma izledi.

Kızlar etrafında tur attılar.

Harper'ın gözlerindeki su buza dönüp orada donmak istiyordu. Etrafını saran suratlar kaskatı, bembeyaz ve ifadesizdi. Sanki bir giyim mağazasındaki cansız mankenlerin saldırısına uğramıştı.

Biri arkadan hücum edip onu itti. Harper yanlamasına devrildi.

"Lütfen dikkatli olun, kızlar," dedi. "Hamileyim. Size karşı koymuyorum."

"Beyaz surat, beyaz surat!" diye şarkı söyledi sesi feci derecede Emily Waterman'ınkine benzeyen bir kız.

Biri eldivenli bir elle Harper'ı saçlarından tuttu, boştaki eliyle yerden avuç dolusu kar aldı ve onu genç kadının suratına sürdü. Bir kız çığlık çığlığa güldü.

Harper karlardan temizlemek için gözlerini kırpıştırdığında *Taht Oyunları*'ndan Tyrion Lannister hemen yanı başına çömelmişti. Adam, Harper'ı boş bir ifadeyle süzdü: bir plastik maske. Adam –hayır, *kız*, maskenin ardındaki bir kızdı– avucu yukarı bakacak şekilde elini uzattı. O avuçta yassı, beyaz bir taş vardı.

"Ye şunu," sesi geldi maskenin arkasından. "Ye şunu, kaltak."

"Zorla yedir," dedi başka bir kız.

"Ye-dir, ye-dir, ye-dir!" diye tezahürat etti kızlar.

Karda yan yatan Harper'ın bir kolu şiş karnını korurken diğeri vücudunun altında sıkışmıştı. Saçını tutan kız asıldı. Sonra bunu daha sert yaptı.

Harper ağzını açtı ve doktora bademciklerini gösteren bir çocuk gibi onu açık tuttu. Tyrion Lannister taşı içeri soktu: Soğuk, basık bir ağırlık.

Kaptan Amerika beş adım uzaktaki iki çam ağacının arasından olup bitenleri seyrediyordu. Ona bakarken Harper'ın yaşlarla dolu gözleri çift, ardından üçerli görmeye başladı.

Bir çarşafın yırtılmasını andıran bir ses çıktı. Saçını tutan el tekrar asılarak Harper'ı çenesini kaldırmaya ve başını geri yatırmaya zorladı. Başka bir el genç kadının ağzına sertçe indi. Bir başparmak sağa sola kayarak dudaklarına bir parça koli bandı yapıştırdı.

"Yarım saat," dedi onu saçlarından tutan kız. "Orada yarım saat kalacak. Şimdi kalk. Dizlerinin üstünde doğrul."

Harper dizlerinin üstüne kaldırıldı. Kızlar kollarını arkasına çektiler

ve yine bir yırtılma sesi çıktı. İçlerinden biri bir parça koli bandı daha kopartıp bileklerini birbirine bağladı.

"*Bebeğim*," dedi Harper, *bebeğe* dikkat etmelerini kastederek. Anlaşılıp anlaşılmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kızlardan ikisi el ele tutuşarak, birbirlerinin etrafında dönerek dans etti. Biri Obama, diğeri Donald Trump maskesi takmıştı. Tüm bu zaman zarfında Kaptan Amerika bir baykuş misali gözünü bile kırpmadan iki ağacın arasında bekledi.

Çamların arasında el fenerlerinden çıkan parlak sarı ışıklar gezindi. Harper kızlardan hiçbirinin elinde fener olmadığını ancak ikinci kez baktıktan sonra anladı. Işığı çıkaran kızların ta kendileriydi. Hoplayıp zıplıyorlar, gülüşüyorlar, ayaklarıyla genç kadının üstüne kar atıyorlardı. Hepsi de kilisede şarkı söylerken olduğu gibi ışıldıyordu. Birbirleri için parlıyorlar, ceketlerinin altındaki Pullar açık yakalarından dışarı ışık saçacak kadar büyük bir güçle yanıp sönüyordu.

Demek Parlak'ın kutlu etkisine kapılmanın başka yolları da vardı. Bir koro veyahut bir idam mangası: Her ikisi de Ejderpulunu tatmin etmek için yeterliydi. Bir toplu tecavüz de bir kilise konseri kadar etkiliydi.

Harper bir makasın şakırtısını işitti. Altın sarısı saçları karlara dökülmeye başladı.

"Ha ha! Ha ha!" dedi saldırganlardan en küçüğü. Harper kızın Emily Waterman olduğundan emindi. "Kes gitsin kes gitsin *kesgitsin!*" Sesi ayyaşça bir anırtıdan farksızdı.

Rüzgâr gitme vaktinin geldiğini fark eden bir âşık gibi gönülsüzce iç geçirdi. Makas şakırdamayı sürdürdükçe Harper'ın etrafına saçlar yağdı.

"O taşın tadı nasıl?" diye sordu kızlardan biri. "Bahse varım İtfaiyeci'nin çükü kadar güzel değildir."

"Makasın çıkardığı sesler ne kadar seksi, değil mi?" dedi Harper'ın saçlarını kesen kız. Âleti genç kadının kulağının dibinde açıp kapadı. "İçimi kıpır kıpır ediyor. Saçlarını kesmek o kadar çok hoşuma gitti ki geriye kesecek bir şey kalmadığı için üzgünüm. Durmam gerektiği için üzgünüm. Belki bir dahaki sefere başka bir şey keserim. Bizimle misin değil misin karar vermen gerek. Ya bizimle beraber ışıldarsın ya da hiç ışıldamazsın. *Benden* tıbbi bir öğüt ister misin? Şirret tavırlarından vazgeçmeni salık veririm."

Evet, hepsi de parlıyordu... Allie hariç hepsi. Genç kız ona doğru bir adım attı ve boğuk bir keder sesi çıkardı. Fakat Harper bakışlarını ona çevirdiğinde bocalayıp kalakaldı. Hatta avucu ileri dönük şekilde bir elini havaya bile kaldırdı. Harper'ın ayağa fırlayıp ellerini kurtarmasından ve kendisine bir tane patlatmasından korkarcasına.

Harper yakında içlerinden birinin zevk olsun diye koşup gelme ve karnına bir futbol topu gibi tekme atma ihtimalinin olduğunu düşündü. Artık ne yaptıklarının bilincinde değillerdi. Belki niyetlendikleri sınırı çoktan aşmışlardı. Belki ilk başta sadece onu kartopu yağmuruna tutup kaçmayı planlamışlardı. Fakat sonra kim olduklarını unutmuşlardı. Kendi isimlerini, annelerinin sesini, babalarının çehresini unutmuşlardı. Harper öyle bir niyetleri olmamasına rağmen kendisini buracıkta, karların arasında öldürmelerinin —o makasla gırtlağını yarmalarının— pekâlâ mümkün olduğunu düşündü. Parlak'tayken her şey iyi, her şey olması gerektiği gibi gelirdi. Yürümezdin; dans ederdin. Dünya gizli bir şarkıyla nabız gibi atardı ve kendi Technicolor müzikalinin yıldızı olup çıkardın. Harper'ın şah damarından fışkıracak olan kan onlara fosforlu bir sıvı saçan bir fıskiye kadar güzel görünürdü. Tüm bu esnada arkasında dikilen kız onu karlara yan devirdi. İçinde güçlü, tehlikeli bir duygunun fokurdadığı Harper o duygu patlamasın diye kılını bile kıpırdatmadı. Onun ne olduğunu öğrenmek istemiyordu... ister hüzün ister dehşet ister —hepsinden beteri— teslimiyet olsun.

Kızlardan her biri sırayla dans ederek yanına geldi ve yüzüne kar tekmeledi. Harper gözlerini yumdu.

Kızlar onun başında dikilerek fısıldaştılar. Harper onlara bakmaya, etrafına toplanmış maskeli surat halkasını görmeye katlanacak durumda değildi. Kızlar kısık, fısıltılı, anlaşılmaz seslerle konuştular. Harper şiddetle titredi. Kot pantolonu sırılsıklam olmuştu ve bilekleri ağrıyordu. Savrulan onca karın ardından yüzü soyulup yanmıştı.

Sonunda gözlerini azıcık araladı. Fısıldaşma sürdü ama kızlar ortada yoktu. Konuşan tek şey ağaçlara susmalarını söyleyen rüzgârdı.

Harper kıvranarak bileklerini kıvırdı. Bant tenine değil eldivenlerine yapıştırılmıştı ve biraz uğraştıktan sonra bir elini kurtarmayı başardı. Diğer eldiveni de çıkardı ve hâlâ bantla birbirine yapışık çifti kenara attı. Tereddüt etmeden, kendine düşünecek zamanı tanımadan ağzının

üstündeki koli bandının kenarını buldu ve onu çekip aldı. Üst dudağının bir kısmı bantta kaldı.

Genç kadın doğrulup oturdu ve karlara tükürdü. Salyası kandan pembeleşmişti.

Ayağa kalktığında başı öyle bir döndü ki dengesini korumak için elini bir çama tutunması gerekti. İlk adımlarını atan ve düşmemek için mobilyalara yapışan sarsak bir bebek gibi yalpalayarak ağaç gövdesinden uzaklaştı. Su kenarına giden sapağı buldu ve tepeden aşağı inmeye koyuldu. Belki on iki adım atmıştı ki biri ona seslendi.

"Hemşire Willowes?" diye bağırdı Nelson Heinrich. "Nereye gidiyorsun? Revir bu tarafta."

Adam Jamie Close'la beraber kalasların üstünde duruyordu. Jamie'nin üstünde Harper'ın onu son gördüğünde giydiği parlak turuncu kar pantolonu ve gri renkli pofuduk parka vardı. Aradaki tek fark Tyrion Lannister maskesini çıkarmış olmasıydı.

"Karlar neredeyse boynuna gelecek. Neden diri diri gömülmeden önce buraya dönmüyorsun?" Yüzü soğuktan kıpkırmızı kesilmiş olan Nelson sırıtarak iki ön dişini gösterdi.

Ağzından buharlar çıkan Harper üst dudağını yalayınca kan tadı aldı.

Beline kadar gelen karlara bata çıka ilerleyerek, botlarının içine kar tozu kaçarak kalaslara doğru yirmi adım geri gitmesi Harper'ın neredeyse beş dakikasını aldı.

"Jamie ve ben tam da Carol Anne'nin yanındaki Gözcülerden nöbeti devralacaktık. İyi ki seni görmüşüz. Belli ki yolunu kaybetmişsin." Nelson genç kadını iki eliyle birden tutup kalaslara çıkardı. Kaşlarının çatık olmasına rağmen gözleri neşe doluydu. "Ama bıraktığın şu izlere bak! Biliyorsun, kurallarımız var! Yoldan ayrılmak yasak! Kalasların yerlerini değiştirebiliriz ama ayak izlerini silemeyiz. Ya bir avcı tesadüfen buradan geçse? Tanrım, keşfedilirsek hepimizi birden Concord'a postalarlar. Tabii hemen buracıkta vurmazlarsa! Başıboş gezinmek tüm kampı tehlikeye atar. Bay Patchett ve Carol Anne bu konuda çok net konuştular. Taşla geçireceğin bir saat sana sorumluluklarını hatırlatacaktır."

Jamie Close avucunda beyaz bir taşla adamın etrafından dolaştı. Taşı uzatırken sırıtarak kırık bir dişini gösterdi.

Harper taşı aldı ve itaatkârca ağzına koydu.

12

Ağaçların arasında bir esir gibi yürütüldü. Nelson kampa doğru başı çekerken Jamie de tüfeğiyle ve kısaltılmış süpürge sapıyla arkasından geldi. Ağzındaki taştan düşündüğü kadar rahatsız olmadığını keşfetmek Harper'ı şaşırttı. Zamanla ondan huzur bulmaya bile başlayabilirdi. Taş sükûneti, tefekkürü davet ediyordu. Sessizlikte –gerçeğinde olduğu kadar iç sessizlikte de– ayak diretiyordu.

Ayrıca Harper'ın tüm dikkatini alıyordu. Bunda herhangi bir sakınca da yoktu, çünkü düşünceler kafasında birbirini kovalıyordu: Peder Storey'yi hayatta tutabilecek miydi, *kendini* hayatta tutabilecek miydi, bebeğinde de Ejderpulu çıkarsa ne olurdu, stresten dolayı doğum sancıları erken başlarsa ne yapardı, vs.

Taş işte tüm bunları bastırıyordu. Harper ilk başta ağzında bir taşla yaşamanın ne kadar kolay olduğunu bilseydi bu kadar inat etmeyeceğini düşündü. Sonra daha ilk andan itibaren yüreğinin derinlerinde gerçeği bildiğini düşündü. İtaatin kendisine büyük bir huzur vereceğinin hep farkında olmuştu ve direnmesinin sebebi de buydu. Bir kez pes ettikten sonra tekrar etmenin ne kadar kolay olacağını sezinlemişti.

Şapelin yakınında ormandan çıktılar. Kilisenin çift kanatlı kapısı açıktı ve insanlar içeriden ona bakıyorlardı. Harper neye sırt çevirdiğinin oradaki çoğu kimse tarafından bilindiğini hissetti.

Genç kadın soğuk, kayıtsız, utanmaz gözlerle o bakışlara karşılık verdi ve bazılarının gölgelere sinmesi hoşuna gitti. Lakin çocukların çoğu geri adım atmadı. Başkalarının cezalandırılması çocuklar için son derece ilgi çekici bir olay, muazzam bir haz kaynağıydı.

Allie şapelin en alt basamağında volta atıyordu; fakat Harper'ı görünce durdu.

"Kıpırdat o kıçını, Hemşire," dedi Jamie.

Allie genç kadının yanından geçmesini bekledi, sonra kendini daha fazla kontrol altında tutamadı. Yerinden fırlayıp önlerini kesmek için karda depar attı.

"Allie," dedi Nelson Heinrich, "bu akşam çan kulesinde senin nöbet tutman gerekiyordu. Görev yerine dön."

Allie ona aldırış etmedi. "Harper, bilmeni isterim ki böyle bir niyetim hiç—"

Fakat taşı usulca avucuna düşürmüş olan Harper ağız dolusu balgam topladı ve onu Allie'nin yanağına tükürdü. Allie tokat yemişçesine irkildi.

Jamie yumruğuyla veya sopasıyla genç kadının başının arkasına vurdu. Harper ne kullandığından emin değildi.

"O taş ağzına ait!" diye viyakladı Nelson. "Ve şimdi gündoğumuna kadar orada kalacak!"

Harper yüzü şokun ve perişanlığın etkisiyle buruşan, şaşkın gözlerinden yaşlar akmaya başlayan Allie'yle göz temasını hiç kesmedi. Kızın ilk hıçkırığını bekledi, sonra da taşı tekrar ağzına soktu ve revire doğru yola devam etti.

Altıncı Kısım

ANKA

ŞUBAT
1

Harold Cross'un günlüğünden:

10 AĞUSTOS:

KAMPTA ESKİ İLAHİLERİ SÖYLEMEYE BAYILIYORLAR. *AMAZING GRACE* NEREDEYSE HİÇBİR GECE EKSİK OLMUYOR. CAROL ORGUN TUŞLARINA BASARKEN SANKİ KENDİNİ RAY CHARLES SANIYOR. BAK SANA BİR ŞEY DİYEYİM: NE LÜTUF DİYE BİR ŞEY VAR NE DE TANRI DİYE. BEN BUNUN CANLI KANITIYIM. BİZİ KORUYUP KOLLAYAN ŞEFKATLİ, MÜŞFİK BİR İLAH OLSAYDI YİRMİ BEŞ YAŞIMDA BÂKİR KALMAZDIM. BELKİ DE KIYAMETİ BAHANE EDEREK YATAĞA BİR KARI ATMAMIŞ ON SEKİZ YAŞIN ÜSTÜNDEKİ TEK BEYAZ TENLİ AMERİKALI ERKEK BENİM.

ALLIE STOREY BANA ASKINTI OLARAK İKİ HAFTA GEÇİRDİ. BİR GELİP BACAĞIMA SÜRTÜNMEDİĞİ KALDI. BENİMLE ŞAPELDE YAN YANA OTURDU. İÇERİSİ BOMBOŞKEN YALNIZ KALALIM DİYE GELİP MUTFAKTA KENDİSİNE "YARDIM ETMEMİ" İSTEDİ. ÜSTÜME SU SIÇRATTI Kİ BEN DE ONUN ÜSTÜNE SIÇRATAYIM VE ISLAK TİŞÖRTÜNÜN ALTINDAKİ İKİZLERİNİ GÖREYİM. ANNESİ ÖLDÜĞÜ İÇİN İLGİ BEKLİYOR OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM. DAHA ÖNCE DE BELİRTTİĞİM GİBİ ALLIE'NİN KAYBI BENİM İÇİN MUHTEMEL BİR KAZANÇ ANLAMINA GELİYORDU: SEVİLEN BİRİ-

NİN ÖLÜMÜ DOĞAL BİR AFRODİZYAKTIR. ÇÜKÜMÜ POTANSİYEL BİR BAŞA ÇIKMA MEKANİZMASI OLARAK GÖRDÜĞÜNÜ UMMAM MANTIKLIYDI.

FAKAT ARTIK BENİMLE KAFA BULDUĞU FİKRİNDEYİM. BELKİ DİĞER KIZLARI EĞLENDİRMEK İÇİN BENDEN HOŞLANIRMIŞ GİBİ YAPTI – BELKİ BENİ KAÇ GÜN PEŞİNDEN KOŞTURABİLECEĞİNİ, KAÇ GÜN AZDIRIP DA ORTADA BIRAKABİLECEĞİNİ GÖRMEK İÇİN ONUNLA BAHSE TUTUŞTULAR. HAFTALARCA GÖSTERİP DE VERMEMESİNİN ARDINDAN BEN ONA YANAŞTIM. AMA O TECAVÜZ GİRİŞİMİNDE BULUNMUŞUM GİBİ DAVRANDI.

"TANRIM, SENİ GİDİ MANKAFA, SADECE ARKADAŞLIKLA YETİNEMEZ MİSİN?" DEDİ.

"EVET," DEDİM BEN DE. "GEL ARKADAŞ OLALIM. GEL ÇÜKÜM SENİN NEŞE DELİĞİNLE ARKADAŞ OLSUN."

BENİ O KADAR SERT İTTİ Kİ KAHROLASI GÖZLÜĞÜM YERE DÜŞTÜ. DIŞARI ÇIKARKEN ONU TOPUĞUYLA EZMEYİ DE İHMAL ETMEDİ. ARTIK NEREDEYSE KÖR SAYILIRIM.

KEŞKE ANNESİ YANARKEN O DA KULÜBEDE OLSAYDI. KEŞKE BİRLİKTE YANSALARDI. KEŞKE BU YERİN TAMAMI YANSAYDI.

BURASI SICAK, TOZLU BİR ESİR KAMPI VE HERKES DEVAMLI BENİ İZLİYOR. YİNE DE JR.'LA KURDUĞUM GEÇ GELİŞEN BİR DOSTLUK NEREDEYSE HER GÜN KAMPTAN SIVIŞMAMI MÜMKÜN KILIYOR. HERİF RESMEN BİR SİHİRBAZ. YAZLIĞA HER UĞRADIĞIMDA KENDİ KENDİME NE BOK YEMEYE HÂLÂ WYNDHAM KAMPI'NDA KALDIĞIMI SORUYORUM. ORADA BİR JENERATÖRÜN VE İNTERNETİN YANI SIRA HOT POCKET'LARIM VAR. ONLARDAN KAMPTAKİ BAŞKA HİÇ KİMSENİN YEMEDİĞİNİ BİLMEK HER ISIRIĞI DAHA LEZZETLİ KILIYOR.

SAN FRANCISCO'DAN BİR E-POSTA GELDİ. ORADA YÜRÜTÜLEN HASTALIKLI AKCİĞERLER ÜZERİNDE-

Kİ ÇALIŞMALARDA BÜYÜK BİR GELİŞME KAYDEDİLMİŞ. PRESIDIO'DA ÜÇ AY VEYA DAHA UZUN SÜREDİR DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON TAŞIYAN İKİ BİN HASTA VARMIŞ VE DOKUZU İTFAİYECİ'NİNKİLERE BENZER YETENEKLER SERGİLEMİŞ: YANIKLARA KARŞI SINIRLI BAĞIŞIKLIK, KENDİLERİNİ İSTEĞE BAĞLI OLARAK TUTUŞTURABİLME, KONTROLLÜ ALEV PROJEKSİYONU. TIP CAMİASINDA BU İNSANLARA ATEŞÇİLER DENİYORMUŞ. ŞİMDİLERDE BÜTÜN ATEŞÇİLERİN VE DİĞER UZUN VADELİ VAKALARDAN ÖNEMLİ BİR BÖLÜMÜNÜN ÇOĞU İNSANI ÖLDÜREBİLECEK SEVİYELERDEKİ DUMANA DAYANABİLECEĞİNE YÖNELİK BİR İDDİA VARMIŞ.

ELBETTE SPORUN KARBONDİOKSİT "YEDİĞİNİ" VE OKSİJEN VERDİĞİNİ UZUN ZAMANDIR BİLİYORDUK. FAKAT UZUN VADELİ HASTALARDA SPOR ZAMANLA BEYNİN SOLUNUMU KONTROL EDEN KISIMLARINI (PONSU VE SOĞANİLİĞİ) KAPLIYOR. BİR ÖN TEORİYE GÖRE TAŞIYICI DUMAN SOLUNUMUNDAN MAĞDUR OLMAYA BAŞLADIĞINDA BEYİN AKCİĞERLERDEKİ EJDERPULUNA DAHA YOĞUN ÇALIŞARAK TOKSİNLERİ YEMESİNİ VE TEMİZ, SOLUNABİLİR HAVA ÜRETMESİNİ SÖYLÜYOR. ASLINDA EJDERPULUNA NIETZSCHE VİRÜSÜ DEMEK DAHA DOĞRU OLURDU – SENİ ÖLDÜRMEZSE GÜÇLENDİRİYOR.

YENİ BİR ŞİİR ÜSTÜNDE ÇALIŞIYORUM:

ALLIE STOREY ÂDİ BİR OROSPU,
ÇİRKİNLİĞİ ARATIR SPORU,
O Kİ DUMANDAN KORUR CİĞERLERİNİ,
HAK ETTİĞİNDE BİLE BOĞULARAK ÖLMEYİ.

HAYIR, BİLİYORUM, PEK İYİ DEĞİL.

YAZLIK VE İNTERNET İÇİN TANRI'YA ŞÜKÜRLER OLSUN. HÂLÂ BİRAZ PORNO ÇEKİLİYOR. ARTIK EJDERPULU PORNOSU BİLE VARI HEM DE ATEŞ GİBİ. HA HA. ÇAKTIN MI? ÇAKTIN MI?

2

Dodge Challenger pistin sonuna doğru hızlanan bir jeti akla getirecek zahmetsiz bir güçle geceyi delip geçiyordu. Bu Harper'ın bir polis otosunda yaptığı ilk yolculuktu. Arkada, tutukluları koydukları yerde oturuyordu. Bunun bir dereceye kadar mantıklı olduğunu da düşünmüyor değildi.

Genç kadın Nelson Heinrich ile Mindy Skilling'in arasında sıkışmıştı. Mindy ona ve yeni saç modeline nemli, sempatik gözlerle bakıyordu. Harper kıza aldırış etmiyordu. Nelson ara sıra *Dünyaya Bir Kola Ismarlamak İsterim*'in birkaç kuplesini ıslıkla çalıyordu. Harper ona da aldırış etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Ben ön tarafta arabayı sürüyor, Jamie Close dizlerinin üstünde bir Bushmaster tüfekle yolcu koltuğunda oturuyordu. Bushmaster, Ben'in Nelson'a verdiği .410 kalibrelik bir pompalı tüfekle beraber bagajdan çıkmıştı. Nelson'un o an dizlerinin arasında tuttuğu tüfeği dosdoğru çenesinin altına çevriliydi. Challenger ne zaman bir çukura girse Harper silahın kulakları sağır edici bir gürültüyle patladığı ve Nelson'ın beynini tavana saçıldığı gibi mide bulandırıcı bir hayal görüyordu.

İçlerinde silah taşımayan tek kişi oydu. Kendisine silah teklif edilmemesine şaşırdığı söylenemezdi. Belki de bir silahı kimlere karşı kullanmaya karar vereceğinden emin değillerdi.

"Ya ambulansla beraber gelen polisler tanıdığın kimselerse?" diye sordu Nelson. "Onca yıl Portsmouth Emniyet Teşkilatı'nda çalıştın. Herkesi tanıyorsundur!"

"Tanıdığım kimseler olacaklarından eminim," yanıtını verdi Ben.

"Eee... ya ambulansı teslim etmezlerse? Eskiden haşır neşir olduğun –gidip beraber içki içtiğin– tiplerse ateş *etmemeni* beklemezler mi?"

"Beni tanıyorlarsa asla blöf yapmadığımı bilirler."

Nelson arkasına yaslanıp uysalca kafa salladı. "Herhalde boşuna endişeleniyorum. Nasılsa *benim* arkadaşlarım olmayacaklar. Gönlün elvermezse yapılması gerekeni yapmakta bana güvenebilirsin." Sözlerinin ardından şarkısından birkaç kuple daha çaldı.

"Ağır ol bakalım," dedi Ben ama Jamie Close araya girdi.

"Şu soldaki Verdun Caddesi değil mi, Bay Patchett? Sapağı kaçıralım istemem."

"Doğru," dedi Ben. "Işıklar yanmazken her şey farklı gözüküyor."

Wyndham Kampı'ndan üç kilometre uzaklaşmalarına rağmen yol boyunca tek bir arabayla bile karşılaşmamışlardı. Yolları kaplayan kar hiç bozulmamıştı. Kaldırımlardaki gaz lambası tarzındaki sokak lambaları yanmıyordu. Yegâne ışık, karlara vuran mehtabın mavimsi parıltısından geliyordu.

Verdun'a saparlarken bir CVS'nin yanmış harabesinin yanından geçtiler. Kasvetli beton kutu bir zamanlar pencerelerin bulunduğu dikdörtgen deliklerle bezeliydi. Harper mekâna bakarken kendini neredeyse bir suç mahallindeymiş gibi hissedecekti. Binayı kömür eden yangının külleri rüzgârın estiği yöndeki herkesin üstüne zehirli bir kar biçiminde yağmıştı ve sonuç olarak kim bilir kaç kişi can vermişti.

Kısa bir ara sokak olan Verdun Caddesi'nde görkemli konaklar ile altmışlı yıllardan kalmış gibi gözüken tek katlı mütevazı evler görünüşte gelişigüzel bir düzenle sıralanmıştı. Sedir padavralara ve göğüs hizasında çalı çitlerle çevrili bir bahçeye sahip bir evin önünde yavaşladılar. Ben U dönüşü yaparak arabanın yönünü geldikleri tarafa çevirdi ve park etti.

Jamie Close'un dizlerinin üzerinden elini uzattı, torpido gözünü açtı ve ilk bakışta aşırı büyük bir kar küresini andıran bir cisimle beraber doğruldu. Onu gösterge panelinin üstüne koyup çalıştırdı. Kırmızı-mavi bir çakar, sokağı bir tilt makinesinin ışıklarıyla aydınlattı.

Ben yarım dönerek arka koltuğa baktı. "Nelson? Seni şuraya, o çalı çitin arkasına yerleştiriyorum. Başını eğik tut. Mindy aramayı yaptıktan sonra o ve hemşire arka koltuğa yatacaklar. Jamie? Sen ve ben önde bekleyip gelenleri karşılayacağız. Sen arabanın yolcu tarafında dur ve bir polis gibi görünmeye çalış. Ben yolda olacağım. Işıklarımı gördüklerinde neler olduğuna bakmak için dışarı çıkacaklar. Onlara

ellerini başlarının arkasına koyup yere yatmalarını söyleyeceğim. Bunu duyunca doğrul, Nelson. Onlara bir ıslık çalarak her iki taraftan kıskaca alındıklarını göster. Kuşatıldıklarını anlayınca sorun çıkarmazlar. Bagajda iki spor çanta ve soğuk tutmamız gerekecek şeyler için buz dolu strafor bir soğutucu var. Mindy ile Harper onları doldururlarken biz de görevlileri kollayacağız." Göz teması kurmaya özen göstererek sırayla Nelson'a ve Jamie'ye baktı. "Onlara saygıyla ve anlayışla yaklaşacağız. Bağırmak yok. Küfretmek yok. 'Kıçınızı yere koyun yoksa lanet olasıca kafanızı uçururum' demek yok. Beni anladınız mı? Biz soğukkanlılığımızı korursak onlar da korur." Mindy'yi süzdü. "Hazır mısın? Ne diyeceğini biliyor musun?"

Kız kendisiyle sır paylaşılan bir çocuğun ciddiyetiyle kafa salladı. "Hazırım."

Ön koltuk arkadan sanayi tipi bir tel ızgarayla ayırıyordu; yine de Ben ortadaki dar bir aralıktan bir cep telefonu geçirmeyi becerdi. Mindy telefonu çalıştırdı. Ekran arabanın arka tarafını küçük bir projektörün ışığıyla doldurdu. Harper bir zamanlar o düzgün ve parlak cam yüzeyin Gelecek gibi gözüktüğünü düşünürdü. Şimdiyse Geçmiş'i daha iyi temsil eden başka bir nesne düşünemiyordu.

Mindy derin bir nefes alarak kendini hazırladı. Yüzü kasıldı ve çenesi belki de açıkça hatırlanan bir kederle gamzelendi. 911'i aradı.

"Alo? *Alo?* İsmim Mindy Skilling," dedi soluk soluğa. Ağlamamaya çalışırcasına kesik kesik konuşuyordu. "Verdun Caddesi on numaradayım. *Verdun. On.* Lütfen bir ambulans gönderin. Sanırım babam kalp krizi geçiriyor." Gözünden bir damla yaş akarak arkasında ışıltılı bir iz bıraktı. "Cep telefonumdan arıyorum. Ev telefonumuz haftalardır çalışmıyor. Yaşı altmış yedi. Yerde yatıyor. Şu an salonda. Birkaç dakika önce kustu." Bir diğer çaresiz sessizlik. "Hayır, yanında değilim. Sinyal alabilmek için dışarı koşmam gerekti. Geliyor musunuz? Bir ambulans geliyor mu? Ne olur birini gönderin."

Harper hattın diğer ucundaki sesi –bir Charlie Brown çizgi filmindeki yetişkinlerinkine benzer boğuk gevelemeleri– uzaktan da olsa duyabiliyordu.

"Hayır. İkimizde de Ejderpulu yok. Normaliz. Babam hiç kimseyi yanımıza yaklaştırmaz. Benim dışarı çıkmama da izin vermez. Zaten o konuda tartışırken – ah, tanrım. Ona dırdır ediyordum. O benden

uzaklaşmaya çalışırken ben onun peşinde gezip dırdır ediyordum. Boynunu tutuyordu. Of, of, amma aptalım."

Harper, Nelson'ın kızı yaşlı gözlerle seyrettiğini fark etti.

"Ne olur gelin. Ne olur acele edin. Babamın ölmesine izin vermeyin. Verdun, on numara. Lütfen lütfen lüt–" Mindy ansızın ARAMAYI SONLANDIR tuşuna bastı.

Genç kız başparmağını önce bir gözünün, sonra diğerinin altından geçirerek gözyaşlarını sildi. Islak, tıkalı bir sesle burnunu çekmesine rağmen yüzünde tekrar hoş bir dalgınlık belirmişti. Telefonu on koltuğa geri verdi.

"İstediğim zaman ağlamakta hep yetenekli olmuşumdur," dedi Mindy. "Söylenince ağlayabildiğinde ne kadar çok iş alabilmen hayret verici. Sigorta reklamları. Alerji reklamları. Anneler Günü tanıtımları."

"Harikaydın." Nelson'ın sesi duygu yüklüydü. "Neredeyse beni de ağlatacaktın."

Mindy burnunu çekerek ellerini pembe, ıslak yanaklarından aşağı sildi. "Teşekkürler."

Ben dönüp Jamie'ye kafa salladı. "Şimdi sahne sırası bizde. Gel de şu işi halledelim."

Ben ile Jamie arabadan indiler. Jamie dışarı çıktıktan sonra Nelson için arka kapıyı açtı. Nelson da indiğinde kız kapıyı çarparak tekrar kapattı. Sonraki birkaç dakika içinde eğer hepsi birden ölürse Harper ile Mindy Skilling polis otosunda mahsur kalırlardı. Mindy'nin en azından küçük bir silahı, gümüş kaplama küçük bir .22'liği vardı. Bir babanın gamlı kızını canlandırmadaki başarısını bir haydudu canlandırırken de gösterebilirse Harper kurtulma şanslarının olacağı fikrindeydi.

"Ağlamak kolay," diye devam etti. Harper kızın kendisiyle konuştuğunu sanmıyordu. Mindy diğerlerinin çıkıp gittiğini görmemişçesine boş araca hitap eder gibiydi. "En azından benim için. Sanırım hakikaten mutlu gözükmek –içten kahkahalarla gülmek– daha zor. En zoru da bir kalabalığın önünde ölmek. Bir ölüm sahnesinde Ophelia'yı canlandırmam gerekmişti. Sahnede geçirdiğim en kötü beş dakikasıydı. İnsanların bana kıs kıs güldüklerini duyabiliyordum. Sahne bittiğinde *gerçekten* ölmüş olmayı istiyordum."

Harper'ın bakışlarıyla takip ettiği Ben ile Jamie gidip farların önünde durdular. Orada arkadan aydınlanacaklardı. Verdun Caddesi on

numara, Nelson Heinrich'in göğsüne kadar gelen kar tozu kaplı kalın bir çalı duvarının arkasındaydı. Ben *biraz daha sağına git* dercesine Nelson'a el sallayarak onu çitin orta noktasının yakınına konuşlandırdı.

Harper adamın gerisine, yani İtfaiyeci'nin bir zamanlar Allie, Nick ve ölü kadınla beraber yaşadığı eve baktı. Yapının bir tarafında kalas bir çit olduğunu görebiliyordu. Çitin azıcık aralık duran kapısından boş bir yüzme havuzunun köşesi belli oluyordu.

Harper, John'u ve diğerlerini oradaki bir piknik masasının etrafına toplanmışken hayal etmeye çalıştı. Nick'in bir sosislinin üstüne hardal sıkmasını, Allie'nin bir patates cipsi paketini yüksek sesle hışırdatarak eşelemesini hayalinde canlandırdı. Tom ve Carol Storey'nin bir Scrabble tahtasının iki tarafında karşılıklı oturduklarını görür, Tom bir sözcük yaratırken taşların şıkırdadığını duyar gibi oldu. Mangalda pişen hamburger köftelerinin ve ona karışan klorlu havuz suyunun kokularını hayal etmek zor değildi. Ve sonra... o da neydi? CVS'te patlamaya başlayan gaz tüplerinin ilk gümbürtüleri, John'un bir elinde ıspatulayla mangala sırtını dönmesi, Sarah'nın sudan başını çıkarıp havuzun sığ tarafında dikkat kesilmesi ve – Harper tam havuzdaki Sarah Storey'yi ve kloru düşünürken kendine hâkim oldu.

"Bak işte bu *sahiden* heyecan verici," dedi Mindy, öne eğilerek. İri ve nemli gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Mindy. "Hep bir soygun sahnesinde oynamak istemişimdir."

Harper yaklaşan bir sirenin ağıtını duydu. Mavi ve gümüşi ışıklar sokak köşesini bir kış diskoteğine çevirdi. Bir ekip otosu acele etmeden köşeyi döndü ve onlara doğru süzüldü.

Ben bir elini selamlamayla havaya kaldırırken ekip otosunun sürücüsü direksiyonun arkasından çıktı. Otomobilin içi apaydınlıktı. İkinci bir polis memuru –tıknaz bir kadın– kucağında açık duran bir dizüstü bilgisayarla yolcu koltuğunda kaldı.

Arabayı süren polis farların ışığına girdi ve Ben'i daha net görebilmek için elini gözlerine siper etti. Kısa boylu, ufak tefek adam donuk çelikten yontulmuşa benzeyen dimdik kırçıl saçlara ve burnunun ucunda duran altın çerçeveli bir gözlüğe sahipti. Harper'ın ilk izlenimi bir polis memurundan çok bir muhasebeciye benzediği yönündeydi.

"Ben Patchett?" Polis şaşkın bir tebessüm etti. "Hey, seni ne zamandır–"

Gözlerinde hayret bir idrak belirdi. Bodur polis memuru döndü ve kemerindeki kelepçeyi şakırdatarak ekip otosuna doğru koşmaya başladı.

"Bethann! Bethann, merkeze haber–" diye bağırıyordu.

Jamie Close, Challenger'ın farlarının arasında duran Bushmaster'ına uzandı. Radyatör ızgarasına dayalı tüfek kısmen kızın arkasında gizliydi.

Ben başını eğdi ve ekip otosuna doğru dört koşar adım attı – mali müşavir gibi gözüken polis memuruna doğru gitmiyor, aracın yolcu tarafına doğru kaputun önünden geçiyordu.

"Hey!" diye bağırdı Jamie. "Hey, lavuk, koşmayı bırak yoksa biri–"

Pompalı tüfek çalı çitin arkasında kalp durdurucu bir sesle ateş aldı. Kırçıl saçlı ufak tefek polis memuru yalpaladı ve altın çerçeveli gözlüğü yola düştü. *Vuruldu*, diye aklından geçirdi Harper. *Nelson onu vurdu*. Ama sonra ufak tefek adam dengesini sağladı ve ellerini iki yanına açıp hareketsiz kaldı.

"Ateş etmeyin!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, ateş etmeyin!"

Aracın içindeki kadın polis başını çevirerek çenesini köprücük kemiğine dayamıştı ve omzuna takılı telsizin düğmesine basmaktaydı. Ben kadının tepesine dikildi ve tabancasını camın arkasından kadının şakağına doğrulttu.

"Tehlike yok," dedi Ben. "Tehlike yok! Muhtemel kalp krizi. Olay bir kod yirmi dört, kod yirmi dört. Onlara öyle söyle, Bethann."

Bethann göz ucuyla Ben'i süzdü, sonra söylenenleri tekrarladı. "Kod yirmi dört. Kod yirmi dört. Verdun Caddesi on numara. Memurlar olay mahallinde. Ambulans bekleniyor."

Kadın istenmeden telsizi bıraktı, dizüstü bilgisayarı kapattı ve ellerini onun üstüne koydu.

Jamie tüfeğinin dipçiği omzuna dayalı olarak ve sokaktaki ufak tefek polise nişan alarak yolun ortasında yürüdü.

"Dizlerinin üstüne çök," dedi kız. "Diz çök, aynasız. Kimseye zarar vermek istemiyoruz."

"Bethann, arabadan çıkıp kaldırıma yüzükoyun yatarsan sanırım bir çirkinlik yaşamadan bu olayı atlatabiliriz," dedi Ben.

Harper başka bir siren sesi duydu. Bu seferki daha derin bir tenor tonundaydı ve seviyesi yükseldikçe teniyle hissedebildiği bir şekilde soğuk havayı titretiyordu. Mindy heyecanla parlayan gözlerle ona baktı.

"Keşke bunları kayda alabilseydik," diye fısıldadı.

"Ben," diye seslendi kırçıl saçlı polis, dizlerinin üstüne çökerken. Jamie adamın başında dikilip Bushmaster'ı kafasının arkasına doğrulttu. "O bok sende de var, değil mi? Her tarafına bulaşmış. Hastasın."

"Evet, Ejderpulu taşıyorum. Ama bana hasta derken haklı olduğunu söyleyemem, Peter. Ben kendimi her zamankinden daha iyi görüyorum." Ben silahını indirmeksizin geri çekildi. Bethann kapıyı açtı ve ellerini kaldırarak arabadan çıktı. Ben gözünü ondan ayırmadan seslendi. "Nelson, sana parmağını tetikten uzak tutmanı söylememiş miydim? Silahını neden ateşledin?"

Hâlâ çalı çitin arkasında duran Nelson'un .410'u göğe çevriliydi. "Onu durdurdum ama, değil mi?"

"Sen tetiği çekerken Bethann açık bir telsize konuşuyordu," dedi Ben.

"Tüh!"

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Jamie.

"Kafanız çalışıyorsa hâlâ vaktiniz varken buradan kaçarsınız demek oluyor," dedi Bethann. "Büyük ihtimalle atışı telsizden duymuş ve çoktan takviye kuvvet göndermişlerdir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Ben. "Ben daha fazla işe gidemez olduğum günlerde sayımız o kadar yetersizdi ki herhangi bir takviye gelmesi yarım saati bulabiliyordu. Üstelik bu aylar önceydi. O zamandan beri durumun daha da kötüye gittiğini herkes biliyor. Merkez dinlemedeyse bile sırf arka planda sıradışı bir şey duydular diye yardım göndermezler."

"Evet, doğru!" diye onayladı Peter. Dizleri asfaltta değiyor, elleri iki yanında açık duruyordu. "Ama bugünlerde telsizleri sadece merkez dinlemiyor. Artık seni *kimlerin* duyduğunu bilemiyorsun."

"Bu da ne demek yahu?" diye sordu Ben. Fakat Peter yanıt verdiyse bile Harper duymadı. Sagamore'dan Verdun'a sapan ambulansın feryadı diğer tüm sesleri bastırıyordu.

İlk harekete geçen Jamie oldu. Kız yerde diz çöken Peter'ın etra-

fından dolaştı ve ekip otosunun arkasına yanaşan ambulansa doğru tez adımlarla ilerledi. Bushmaster'ı ön cama doğrulttu ve yaklaşırken araca seslendi.

"Hey, sen! Ellerini hemen direksiyondan–"

Nelson'un pompalı tüfeği gök gürültüsü gibi bir sesle ateş aldı. Ambulans irkilen bir insan gibi ileri fırladı. Jamie kendini yana atarak yoldan çekilmesine rağmen sürücü tarafındaki aynadan sakınamadı. Bushmaster ellerinden fırladı. Kayışı kızın boynuna asılı olmasaydı silah yere düşerdi.

Peter adındaki polis bir ayağını yere bastı. Diğer dizi hâlâ asfalta değiyordu. Pompalı tüfek tekrar gürledi. Peter'ın kafası geriye savruldu. Kelini örtmek için yana taradığı seyrek, kırçıl saçları havaya dikildi. Adam gelişmiş bir yoga pozu alırcasına yavaş yavaş geriye yattı.

"*Ateşi kesin!*" diye haykırdı biri. Harper onun kim olduğunu bilemedi. Kendi sesini bile duyuyor olması mümkündü.

Ambulans geri gitmeye başladı. Eğri ön tamponu ekip otosunun arka tamponuna takılmıştı ve Peter ile Bethann'ın aracını da bir duman bulutunun içinde sürükledi. Ben vurulan kendisiymiş gibi ambulansın ekip otosunu beraberinde çekmesini ağzı açık bir hayretle seyretti.

Bethann yerinden fırladığında ne Ben'in tabancasını almaya ne de kendisininkini çekmeye çalıştı. Öyle yapmaktansa kaldırma çıktı ve bir elini Ben'in yüzüne, diğeriniyse onun göğüs kemiğine koyup adamı gülünç denebilecek bir tarzda itti. Ben sendeledi. Kadın polis döndü, bir adım attı, sonra bir tane daha. Ben'in sağ ayağı kaldırımın kenarına basıp kaydı. Sokağa doğru sırtüstü devrilmeye başladı. Tabancası patladı. Sarsılan Bethann sırtını kasarak göğsünü öne çıkardı. Sonra belini doğrulttu ve yarım düzine adım daha koştu. Elini Glock tabancasının kabzasına götürürken bir anda buzlu, kürenmemiş kaldırıma yüzükoyun kapaklandı.

Ambulansın lastikleri duman çıkartarak patinaj çekti. Jamie tüfeğini tekrar eline alıp omzuna dayadı ve Harper'ın duyamadığı bir şey bağırdı. Zorlanan çeliğin kulak tırmalayıcı gıcırtısı yükseldi. Peter ile Bethann'ın ekip otosunun arka tamponu yola düştü. Serbest kalan ambulans geriye fırladı ve bir telefon direğine çarpıp tekrar durdu.

Lastikler çığlık çığlığa döndü. Hareketlenen araç dosdoğru Jamie'ye

yöneldi. Bushmaster bir dizi takırtıyla ateş aldı. Ona pompalı tüfeğin patlamaları karıştı. Ben yola çıktı, tabancasını doğrulttu ve art arda ateş etti.

Ambulansın ön camı patladı. Bocalayan siren kısık boğuk bir inilti koyuverdi ve sustu. Farlardan biri parlak bir çatırtıyla kırıldı.

Jamie geri geri yürüyerek kenara çekildi, sonra orada öylece durup ambulansın yavaşça önünden geçmesini sersem gözlerle seyretti. Araç artık hızlanmıyor, dehşet filmlerindeki bir zombi misali sürreal bir tempoda ilerliyordu. Onun polis Peter'ı ezmesini hep birlikte izlediler. Peter'ın omurgası bir ağaç dalı gibi kırıldı. Ambulans beş metre daha gittikten sonra kaldırıma çarparak durdu. Dumanlar çıkaran, mermilerle delik deşik olmuş radyatör ızgarası ile Ben'in Challenger'ının arasında yedi metre bile yoktu.

3

Ben Patchett atış poligonunda hedef talimi yapan bir atıcı gibi hazırda bekliyordu. Ambulans önünden geçerken durduğu yerde dönerek yol boyunca ona ateş etmişti. Sonunda silahını indirip sokaktaki cam kırıklarına ve kana afallamış bir hayretle bakındı.

Işık saçıyorlardı – hem de hepsi. Harper bile ışıyor, Ejderpulunun karıncalanmayı andıran kıpırtısını teninde hissedebiliyordu. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey topluca işlenen bir cinayet kadar ahenk yaratmıyordu.

"Vay canına!" diye haykırdı Nelson. Sesinde çatlak bir heyecan – hatta belki coşku– vardı. "Yaralanan oldu mu?"

"Yaralanan oldu mu, ha?" diye neredeyse avazı çıktığı kadar bağırdı Ben. "Kalkmış bir de yaralanan oldu mu diye soruyorsun, seni angut!" Harper şimdiye dek onun bu kadar ağır bir laf ettiğini hiç duymamıştı. "Kör müsün? Başımızda dört ceset var. Tanrı aşkına, neden ateş açtın?"

"Arka lastiği vurup patlattım," dedi Nelson. "Kaçamasınlar diye. Ambulanstaki adamlar geri gidiyorlardı. Görmedin mi?"

"Sen ateş açana kadar hiçbir yere gitmiyorlardı!" Ben'in alnının ortasındaki bir damar çirkin bir kızarıklıkla zonkluyordu.

"Hayır. Hayır! Yemin ederim ki tüyeceklerdi. Cidden! Jamie, sen tam orada duruyordun. Tüymüyorlar mıydı?"

Polis Peter'ın başında dikilen Jamie ceset her an kalkıp tekrar kaçmaya başlayabilirmiş gibi tüfeğini ona doğrultuyordu. Lakin göğsünden kırmızı bir lastik izinin geçtiği Peter feci şekilde ezilerek geriye kıvrılmıştı. Bağırsaklarının bir kısmı mavimsi-kızıl renkteki ıslak bir doku yumağı şeklinde ağzından dışarı taşmıştı.

"Ne?" Jamie başını kaldırıp şaşkın bir suratla bakışlarını ikilinin arasında gezdirdi. Kız işaret parmağını sağ kulağının arkasına koydu. "Ne dediniz? Hiçbir şey duyamıyorum."

"Bak. Elimizde bir video olsaydı belki kaydı geriye alabilir ve gerçekte neler olduğuna bakabilirdik. Bilmiyorum. Kaçacaklarını sandım. Birinin bir şey yapması lazımdı. O nedenle lastiklerden birini patlattım." Nelson omuz silkti. "Belki acemice bir hata yapmışımdır. Tüm suçu bana yıkmak istiyorsan buyur yık! Günah keçisi olmak umurumda bile değil."

Ben bıçaklanmışçasına gözlerini kırpmadan ağzı bir karış açık kalakaldı. Tabancasını kılıfına sokmak istedi ve ilk iki denemede ıskaladı.

Jamie arabaya yaklaşıp Harper'ın tarafındaki kapıyı açtı.

"Gel hadi," dedi kız. "Gidelim." Ardından bagajı açıp spor çantaları aldı.

Harper şok geçirtecek kadar soğuk bir suya girmişçesine nefes darlığı çekiyordu. Bacakları titriyor, kulakları tiz bir sesle çınlıyordu.

Asfalttaki cam kırıklarını eze eze ambulansa kadar yürüdü ve içeri göz attı. Sürücü kısa kesilmiş saçlarını parlak bir muz sarısına boyamış genç, siyahi bir kadındı. Seslenircesine ağzı açık kalmıştı. Şaşkın bakan gözleri de açıktı. Kucağı mavi renkli dağılmaz cam parçacıklarıyla doluydu.

Bir mermi deliği göremeyen Harper kadını neyin öldürdüğünü çözemedi. Sürücünün ölü olduğuna kuşkusu yoktu –bunu genç kadının suratında görebiliyordu– ama yine de kapıyı çekip açtı ve iki parmağıyla sağlık görevlisinin nabzını yokladı. Bunu yaptığında sürücünün kafası kayarak sağ omzuna düştü ve vinil koltuk başlığında bir kan izi bıraktı. Kadının ağzından içeri tek bir mermi girmiş ve kafatasının kökünden dışarı çıkmıştı.

Yolcu tarafındaki kişi –mavi bir ilkyardım teknisyeni üniforması giyen minyon, çıtı pıtı bir kadın– inledi. Yan devrilerek ön koltuğa yüzükoyun serilmişti.

Harper sürücüyü bıraktı ve aracın öteki tarafına dolandı. Kapıyı açıp marşpiyeye çıktı.

Yolcu koltuğuna kan bulaşmıştı ve yolcunun sağ omzu da kanlar içindeydi. Harper bir merminin kürek kemiğini un ufak ederek kadının omzunu delip geçtiğine kanaat getirdi. Bu acı verici ancak nadiren ölümcül bir yaraydı. Ona yardım edebilirdi. Harper öyle yoğun bir huzura kapıldı ki takatsiz kaldı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. "Omzunda bir yara var. Kıpırdayabilir misin?"

Fakat Harper daha sözünü bile bitirmeden ortada kırık bir omuzdan daha büyük bir terslik olduğunu sezinledi. Sorun minyon kadının soluma biçimindeydi. Nefes almak için acı verici bir çaba harcaması gerekiyordu; nefes vermekte daha da zorlanıyor, her seferinde zahmetli bir gurultu çıkartıyordu.

Harper bir dizini bacak boşluğuna koyarak ambulansın içine eğildi ve kadını kalçasından tutarak onu aynı anda hem kaldırdı hem de biraz çevirdi. İlkyardım teknisyenin üstünde, göğsünün tam ortasında bir kurşun yarası daha vardı. Tulumunun önü kandan sırılsıklamdı. Her nefes verdiğinde yaradan köpükler çıkıyordu.

Çektiği acı sebebiyle kadının gözleri yuvalarından uğramıştı. Başını kaldırıp Harper'a baktı. Harper da ona baktı, sonra şaşkınlıkla irkilerek başını ön panele çarptı. Kadını tanıyordu. Yazın birlikte Portsmouth Hastanesi'nde çalışırlarken birkaç defa yolları kesişmişti. Kalkık bir burna ve kısa saçlara sahip ilkyardım teknisyeni çilli, çocuksu bir açıdan güzeldi.

"Charity," dedi Harper, kadının ismini hatırlayarak ve aynı anda telaffuz ederek. "Beraber hastanede çalışmıştık. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum. Seninle ilgileneceğim. Ciğerlerinden biri çökmüş. Gidip sedyeyi getireceğim ve seni ona yatıracağım. Göğüs kompresyonuna ve oksijene ihtiyacın var. İyileşeceksin. Beni anlıyor musun. Hemen döneceğim ve seni daha rahat ettireceğiz."

Charity onun elini tutup sıktı. Parmakları sıcak ve kendi kanıyla yapış yapıştı.

"Seni hatırlıyorum," dedi. "Sen o küçük Mary Poppins'sin. Devamlı *Bir Kaşık Dolusu Şeker*'i mırıldanırdın."

Harper kana ve barut kokusuna rağmen gülümsedi. "Evet, benim."

"Bir şey bilmek ister misin, küçük Mary Poppins?" diye sordu Charity. Harper kafa salladı. "Sen ve dostların az önce iki ilkyardım teknisyenini katlettiniz. Öleceğim ve beni kurtaramayacaksın. Kaşık dolusu şekerini bununla ye, kaltak." Minyon kadın gözlerini kapayıp yüzünü öteye çevirdi.

Harper irkildi ve geri çekilirken başını tekrar çarptı. "Bu gece ölmeyeceksin. Dayan, Charity. Hemen döneceğim." Fazladan bir oktav yüksek ve titrek çıkan sesi kendisine bile inandırıcı gelmedi.

Harper kokpitten aşağı atladı. Ambulansın arkasına gittiği sırada Ben onu nazikçe kolundan tuttu.

"O kadın için yapabileceğin bir şey yok," dedi. "Keşke olsaydı ama yok."

"Çek elini üstümden." Harper kolunu kıvırarak adamın elinden kurtardı.

Mindy yoldaki ezilmiş polis memuruna bakmamaya özen göstererek her bir elinde boş bir spor çantayla yanından geçti. Kırmızı ve mavi ışıklar geceyi bir dizi donmuş âna, bir vitraya yakalanmış küçük zaman dilimlerine ayırıyordu.

"Almak için geldiğimiz şeyi alıp gitmeliyiz," dedi Ben. "Yakında başka polisler de gelecek. Vardıklarında burada *olamayız*, Harper."

"Bunu sokağı yaylım ateşine tutmadan önce düşünecektiniz, götoşlar. Sizi gidi budala götoşlar."

"Birimizi bile yakalarlarsa hepimizi yakalarlar. Nick'i, Renée'yi, Peder Storey'yi ve İtfaiyeci'yi seviyorsan ilaçları alıp buradan bir an önce gitmemiz gerek."

Öleceğim ve beni kurtaramayacaksın. Kaşık dolusu şekerini bununla ye, kaltak. Harper sözleri kafasında tekrar duydu ve mide bulantısını andıracak kadar yoğun bir hüsrana –bir hiddete– kapıldı. İçinden Ben'e vurmak, ona haykırmak geldi. Ağlaya ağlaya ona tekrar tekrar vurmak istedi.

Fakat öyle yapmaktansa duyguyla titreyen ve zar zor tanıyabildiği yumuşak bir sesle konuştu. Kendini yakarırken duymaya alışkın değildi.

"Lütfen, Ben. *Lütfen.* Sadece bir göğüs kompresyonu. Kadıncağız ölmek zorunda *değil.* Hayatını *kurtarabilirim.* Bir sonraki polis aracı geldiğinde hâlâ yaşıyor olmasını sağlayabilirim."

"Kamp için ihtiyaç duyduklarımızı topla. Vakit kalırsa bakarız," dedi adam ve Harper göğüs kompresyonu yapmasına bile izin verilmeyeceğini anladı.

Genç kadın boynunu büküp ambulansın arkasına gitti.

Mindy paslanmaz çelik yüzeyleriyle, tekerlekli sedyesiyle, çekmeceleriyle ve dolaplarıyla parıl parıl aydınlanan iç mekâna çoktan girmişti. Harper'ın kapıldığı bıkkın hüsran daha şimdiden pıhtılaşarak kederin eskimiş bir haline dönüşüyordu. Öldürme işini tamamlamışlardı; şimdi sıra yağmadaydı. Bir parçası planın *hep* cinayet ve hırsızlık olduğunu, kendisinin o plana uymakla kalmayıp onu neredeyse tasarladığını hissediyordu.

Hiç düşünmeden eline ne geçerse toplamaya başladı. Soğutucuya kan plazması ve sıvılar yığıp Mindy'yi onunla beraber yolladı. Her saygın klinikte bulunan ama kendi revirinde eksik olan ilaçlarla önce ilk çantayı, sonra da ikincisini doldurdu: gazlı bez ruloları, ağrı kesici şişeleri, antibiyotik ampulleri, steril iplik ve steril araç-gereçler, bir tomar ikinci derece yanık jeli tamponları. Mindy geri geldiğinde yere diz çökmüş olan Harper bir yandan yetişkin bezleriyle ikinci çantadaki ufacık epinefrin ve atropin şişelerini yalıtıp yastıklıyor, bir yandan da çantaya bir oksijen tüpü sığdırıp sığdıramayacağını düşünüyordu.

Jamie yumruğunu çelik kapıya indirdi.

"Vakit doldu. Gitmemiz gerek."

"Hayır! İki dakika daha. Mindy, şu boyunluğu ve–"

"Vakit *doldu*," diyen Jamie çoktan dolmuş olan spor çantayı alıp aşağı indirdi.

"Sen git," dedi Mindy. "Ben boyunluğu alırım, Bayan Willowes."

Harper açık duran dolaplara ve çekmecelere mutsuz, çaresiz gözlerle baktı. Bakışları en sonunda elektroşok cihazını buldu. Aygıt bir dizüstü bilgisayar çantasından daha büyük değildi.

"Nelson!" diye bağırdı Harper.

Adam ambulansın arkasında belirdi. Harper'a her seferinde tombul bir bebeği hatırlatan o düzgün, kırışıksız, pembe surattaki gözler iyice pörtlemişti.

"Şok cihazı," dedi genç kadın. "Onu istiyorum."

Bir elinde spor çanta ve diğerinde bir kompresyon sargısıyla aracın arkasından atladı. Nelson'a sürtüp geçti ve hızla ambulansın önüne gitti.

"Gelebildiğim kadar çabuk–"

Charity artık zorlanarak –veya başka herhangi bir şekilde– nefes almıyordu. Harper kadını sırtüstü yuvarladı ve tulumun önündeki fermuara asıldı. Fermuar sıkışınca tulumu yırtarak açtı. Mermi deliği kadının sol göğsünün hemen altındaydı. Harper sağlık görevlisinin bileğine dokunarak nabzını ölçtü. Hiçbir kıpırtı yoktu. Harper uzun zamandır da olmadığından emin sayılırdı.

"Hemşire," dedi Jamie, "*ona* yardım edemezsin ama kampta yardım edebileceğin insanlar var. Gel hadi. Eve gidelim." Sesi şefkatsiz değildi.

Harper dirseğinden tutularak ambulanstan dışarı çekilmesine izin

verdi. Yönü Ben'in Challenger'ına doğru çevrildi. Körü körüne uzanarak spor çantanın kayışlarını buldu.

"Ben diğerlerini toplayacağım. Arabada görüşürüz," dedi Jamie.

Harper bir rüyadaymışçasına Ben'in otomobilinin etrafından dolaşarak açık bagaja yaklaştı. Spor çantayı soğutucunun yanına bıraktı, ardından kafasını kaldırıp sokağın aşağısına baktı.

Verdun Caddesi'nin sonunda eskiden bir CVS eczanesi olan o kararmış, içi yanıp kül olmuş o beton kabuk vardı. CVS'nin az ilerisinde, tam da Verdun ile Sagamore sokaklarının kesiştiği yerde penceresiz beyaz bir minibüs rölantide bekliyordu. Aracın yan tarafına çizgi filmsi alevden kuyruklara sahip kanal harfleri* boyanmıştı: WKLL • MARLBORO ADAM'IN EVİ. Harper uzakta Sagamore'dan başka bir aracın, ağır ve yavaş bir şeyin yaklaştığını duydu: kulağına havalı frenlerin yumuşak tıslaması ve büyük bir motorun dizel gurultusu çalınıyordu. Ses sanki bir okul otobüsünden geliyordu.

WKLL minibüsünün yolcu tarafındaki camı inikti. Bir adam elinde projektörle oradan dışarı sarkıp düğmeye bastı. Yeni kesilmiş bir elmas kadar göz kamaştırıcı bir ışık huzmesi Nelson Heinrich'e vurarak onu yolun ortasına mıhladı. Daha şimdi kalp biçimli elektroşok cihazıyla ambulanstan inmiş olan Nelson o aydınlıkta gözlerini kırpıştırdı.

Minibüsün çatısına monte edilmiş hoparlörlerden kısık bir geribildirim cızırtısı yükseldi.

Dahili kimyasal atlıkarıncası hızlanıveren Harper kanın damarlarına hücum ettiğini hissetti.

Cızırtıyı Tanrı'dan gelircesine gümbür gümbür çıkan bir insan sesi izledi. Boğuk, kartlaşmış ses bir Metallica konserinin başından sonuna kadar bağırmış bir adamdan gelir gibiydi. Harper o sesi daha birkaç gün önce kendi evinde canlı canlı duymuştu. Ondan önce de sık sık radyoda kıyameti anlatmasını ve dünyanın sonuna ağırlıklı olarak yetmişlerin cock rock** müziğiyle renk katmasını dinlemişti.

"Ne yapıyoruz, millet? Bir ambulans mı yağmalıyoruz? Tecavüz edilmesi gereken rahibeler veya kundaklanacak bir yetimhane kalmamış mıydı? Eh, bakın ne diyeceğim. Size bir iyi bir de daha iyi haberim var. Ben Marlboro Adam'ım. Bu gece Sahil Yakıcıları'yla beraber

* Amerika'da çoğu radyo ve televizyon kanalı dört büyük harfle temsil edilir. *–çn*

** Rock müziğin erkek cinselliğini öne çıkaran bir alt kolu. *–çn*

buradayım ve aradığınız şey ilaçsa doğru yere geldiniz demektir. Siz hastalıklı et çuvallarının tedavisi bizde var. Daha iyi haberse hemen buracıkta bir ambulans olması. Böylece siz soyguncu ve katil puştların işini bitirdikten sonra ceset torbası aramamıza gerek kalmayacak."

"Siper alın!" diye haykırdı Ben.

WKLL minibüsünün yan kapısı kayarak açıldı. Harper daha önce oraya tutturulmuşa benzer bir silahla filmlerin dışında hiç karşılaşmamıştı. Silahın modelini veya çapını bilmiyordu – bir M2 Browning .50 kalibreye baktığından haberi yoktu. Bildiği tek şey onun genellikle tankların tepesine veya savaş helikopterlerinin içine takılan türden bir silah olduğuydu. Şeritle doldurulduğunu görebiliyordu. Tüfeğin yan tarafından sarkan bir mermi zinciri açık bir metal kutunun içinde son buluyordu.

Silahın arkasındaki alçak bir taburede parlak sarı kulak koruyucusu takan bir adam oturuyordu. Gece ses ve bembeyaz alev parçacıklarına ayrılmadan önce Harper'ın aklından iki düşünce geçti.

Birincisi ne saçmadır ki böyle bir silahın yasal olamayacağıydı.

İkincisiyse diğer aracın –CVS harabesinin hemen ilerisinde ağır ağır görüş alanına girenin– bir okul otobüsü değil de tabii ki önünde uçak kanadı büyüklüğünde bir kar küreyicinin ve direksiyonun arkasında Jakob'un bulunduğu turuncu bir Freightliner olduğuydu.

4

Browning yalnızca ses olarak düşünülemeyecek bir dizi derin şok dalgasıyla ateşlendi. Harper o kesintili patlamaları tüm vücudunda, dişlerinde, göz kürelerinde hissetti.

Ambulans sarsıldı. Browning soldan sağa yaylım ateşi açarken asfalttan katran tozları havalandı. Mermiler Nelson Heinrich'in bacaklarını parçalayıp geçti ve geride kıpkırmızı bir duman –kanın buhar bulutuna dönüşmüş halini– bıraktı. Adamın sağ bacağı bir peygamberdevesinin bacağı gibi dizden geriye kıvrıldı. Portatif elektroşok cihazı beyaz kıvılcımlar saçarak yere düştü. Nelson bir çadır diriliş gösterisinde* bir doz Kutsal Ruh verilmiş bir adam gibi çırpındı.

Challenger'ın arkasındaki Harper kendini hemen yere attı. Lastiğin etrafından Peter ile Bathann'ın ekip otosundaki Ben'i gördü. Sürücü koltuğunun önünde diz çöken adam otomatik tabancasını dışarı uzattı. Harper namlu alevini görse de Browning'in acımasız gümbürtüsü arasında tabancanın sesini duymadı.

Sonra Ben başını aceleyle eğip büzüştü. Hemen sonra ekip otosu bir kasırgaya yakalanmışçasına sallanmaya başladı. Camlar patladı. Mermiler çeliği dövdü, lastikleri parçaladı ve açık duran sürücü kapısını yerinden kopardı – kapı tangır tungur sokağa düştü. Bagaj kapağı kendiliğinden açıldı ve arka lambalar kırıldı.

Jamie ambulansın önüne kaçmış, Bushmaster'ı bacaklarının arasına alıp yere çömelmişti. Dodge Challenger siper aldığı yerden sadece bir düzine adım uzaktaydı ama başka bir ülkede olsa da fark etmezdi. O mesafeyi kat etmeye çalışmanın bir ağaç öğütücüsüne balıklama dalmaktan farkı yoktu.

* ABD'nin özellikle kırsal kesimlerinde bazı Hıristiyan din adamları geçici çadırlarda dini gösteriler düzenleyerek Kutsal Ruh'u çağırabileceklerini ve onunla hastaları, sakatları, felçlileri, vs. iyileştirebileceklerini iddia ederler.

Sonra ateş kesildi. Harper uzakta yola dökülen boş kovanların şıngırtısını işitti. Hava akislerle zonkluyordu.

"Hey, hey, hey!" diye bağırdı Marlboro Adam. "'79'da Bon Scott* da varken bir AC/DC konserine gitmiştim. Bizim çıkardığımız gürültünün yanında çıtları bile çıkmıyordu. Tekrar sahne almamızı istemiyorsanız kıpırdamayın. Şimdi size neler olacağını söyleyeyim. Hepiniz de–"

Ambulansın arkasından bir silah çıktı. Browning'in şamatasından sonra Mindy Skilling'in küçük gümüş tabancası bir oyuncak gibi ses çıkarıyordu.

"Kaç, Bay Patchett!" diye bağırdı Mindy. "Ben seni korurum! Kaçın, kaçın! Herkes kaçsın! Hayatım Carol Anne'ye feda olsun! Hayatım Parlak'a feda olsun!" Silah tekrar tekrar ateşlendi. Mindy ambulanstan inip aracın arkasında kalan kaldırıma çömelmişti.

"Mindy!" diye seslendi Ben. "Mindy, sakın–"

Freightliner gacırdayarak birinci vitese geçti ve bir dizel homurtusuyla sallanarak ileri atıldı. Kaldırıma çarpıp bir çobanpüskülü çalısını yerinden söktü ve etrafa toprak yağdırarak kenara fırlattı. Kamyon bir çelik çatırtısıyla ikinci vitese, sonra da üçe taktı. Kabinin arkasındaki egzoz borusundan kapkara dumanlar çıktı. Mindy'nin küçük silahıyla tekrar tekrar ateş ettikçe mermiler melodik çınlamalarla kar küreyiciden sekti. Jamie Close son anda tüfeğini elinden bırakıp ambulansın yanından seğirtti ve kaldırımda emekleyerek bir telefon direğinin arkasına sığındı.

Freightliner ambulansa çarptı, onu asfalttan kaldırdı ve Verdun Caddesi 10 numaranın bahçesine fırlattı. Mindy Skilling halen aracın arkasındaydı ve yolculuğa o da katıldı. Ambulans yuvarlanıp bahçe boyunca kayarken kızı da beraberinde götürdü. Aracın enkazı yerdeki çimenleri ve toprağı kaldırarak geride geniş, dumanı tüten bir iz bıraktı. Mindy Skilling'in botlarından biri toprağa saplansa da kızın geri kalanı eğrilip büğrülmüş hurdanın altındaydı. Mindy seyircinin önünde ölmenin zor olduğunu söylemesine rağmen sonunda bunu kolaymış gibi göstermeyi başarmıştı.

"Başka kim kahramanlık etmek ister?" diye hoparlörlerden gürledi Marlboro Adam'ın sesi. "Uzun bir gecemiz, bol bol cephanemiz ve

* 1980'de ölene kadar rock grubu AC/DC'nin vokalistliğini yürüten ünlü müzisyen. *–çn*

tanka yakın bir taşıtımız var. Elleriniz havada dışarı çıkabilir ve bizimle Let's Make a Deal* oynayabilir veya karşı koymayı deneyebilirsiniz. Ama size şu kadarını söyleyeyim: Ayak diremeye karar verirseniz biriniz bile sabahı göremeyeceksiniz. Herkes beni anladı mı?"

Kimseden çıt çıkmadı. Harper istese de kendi sesini bulamazdı. Hiçbir şeyin sokağı boydan boya aydınlatan .50 kalibrelikten daha gürültülü olamayacağını sanırdı ama kamyonun ambulansa çarpması, bir savaş gemisinden yapılan top atışı gibiydi. Kendini bir düşünceyi tamamlamak bir yana, onu kafasında kurmaktan bile aciz hissediyordu. Bir saniye geçti, sonra bir tane daha. Sonunda Marlboro Adam tekrar konuştu – fakat bu sefer dalgın bir kararsızlıkla.

"O da ne be?" dedi kısık bir sesle. Harper bu sözünü kasten yayınladığından emin değildi.

Güneş imkânsız bir şekilde gökyüzüne fırlamışçasına sokak aydınlığa boğuldu. Altın sarısı bir ışık yandı ve yolu vakit öğleymiş gibi mükemmel bir berraklıkla gözler önüne serdi. Aslında mükemmel demek yanlıştı – o görünmez güneş *hareket ediyor*, cadde boyunca ilerliyordu. Sıcak bir yaz fırtınası arabaları sallayarak ortalığı Dört Temmuz kokularına –havai fişek, kamp ateşleri ve sıcak asfalt karışımı bir parfüme– boğdu. Sonra ortadan kayboldu ve Verdun Caddesi'ne yeniden karanlık çöktü.

Marlboro Adam tedirgin bir sesle gevrek gevrek güldü. "Gene ne bok yiyorsunuz? Yoksa biri bize işaret fişeği mi atıyor?"

Işık tekrar belirdi. Giderek şiddetlenen bronz parıltı, minibüsteki projektörü temmuz ayının bir öğle vaktinde yakılmış bir kalem fener kadar gereksiz kıldı. Harper bir dizi üstünde doğruldu ve başını çevirerek Challenger'ın tavanı üzerinden baktı... ve özel uçak büyüklüğünde ateşten bir gözyaşı damlasının gökten düştüğünü son anda gördü.

* ABD'de katılımcıların sunucuyla pazarlığa tutuşarak çeşitli hediyeler kazandıkları bir yarışma programı. –*çn*

5

Onu ilk gördüğünde ışık o kadar parlaktı ki Harper'ın gözleri kamaştı ve üzerlerine düşmekte olan cismin detaylarını seçemedi. Karşısındaki şey WKLL minibüsü ile Dodge Challenger'ın arasındaki yola doğru hızla alçalan kıpkırmızı bir alev topundan ibaretti.

Cisim yolun on metre yukarısına geldiğinde kanatlarını açarak cayır cayır yanan canavarsı bir kuşa dönüştü. Etrafındaki hava ısının etkisiyle dalgalanıyor, Harper gözyaşlarından dolayı onu bulanık görüyordu. Karşısındaki sahneye baktıkça huşuya ve dehşete kapılmamak elinde değildi. Hiroshima'dan yükselen mantar bulutuna tanıklık etmiş insanlar bundan azını hissetmiş olamazlardı. Yaratık ateşli bir kanat ucundan diğerine kadar sekiz metre genişliğindeydi. Açık gagası bir çocuğu yutabilecek kadar büyüktü. Metrelerce uzunluktaki kuyruğu mavi ve yeşil alevden tüylerle kaplıydı. Harper'a tünele girmiş bir treni hatırlatan bir uğultu haricinde hiç ses çıkarmıyordu.

Zaman âdeta dondu. Kuş yoldan dört metreyi bile bulmayan bir yükseklikte asılı durdu. Altındaki asfalttan dumanlar ve leş gibi bir koku çıkmaya başladı. Sokaktaki her cam Anka'nın şenlik ateşini andıran ışığını yansıtıyordu.

Sonra yaratık hareketlendi – Harper da öyle.

Anka kanatlarıyla havayı dövünce devasa bir fırının kapağı açılmış gibi oldu. Yoldan aşağı yakıcı bir kimyasal ısı dalgası savruldu ve Dodge Challenger onun rüzgârında sallandı. Harper sürücü kapısına doğru emekleyerek aracın etrafından dolaşıyordu.

Anka beyaz minibüse doğru ok gibi fırladı. Kanatlarından biri bir çalı çite sürttü ve çit tutuşarak bir alev duvarı haline geldi. Anka minibüsün açık yan kapısına doğru daldı. Harper, Browning'in arkasındaki atıcının haykırarak kollarını yüzüne kaldırdığını görür gibi oldu. Ön

kapılar savrularak açıldı. Sürücü ve yolcu kendilerini sokağa attılar.

Dev ateş kuşu minibüse o kadar hızlı çarptı ki araç sürücü tarafına doğru kalkarak iki tekerinin üstünde durdu, yan devrilmesine ramak kaldı, sonra tekrar dört teker üstüne düştü. İçerisi alevlerle, kuşun çırpınan kanatlarıyla kaynıyordu. Bir mermi metalik bir *spov!* sesiyle infilak etti. Bunu bir diğeri izledi. .50 kalibrelik cephaneler mısır taneleri gibi beyaz minibüsün içinde art arda pat-pat-pat etmeye başladı. Kovanlar ışık saçarak patladıkça mermiler tavandan ve duvarlardan sekti, aracın şeklini içeriden çarpıttı.

Harper, Ben'in arabasının direksiyonun arkasına geçip cam kırıklarının üstüne oturdu. Anahtar kontaktaydı. Genç kadın arabayı çalıştırırken başını aşağıda tutarak ön panelin üstünden kaçamak bakışlar atmakla yetindi.

Yolun ilerisinde Freightliner lastikleriyle Verdun Caddesi 10 numaranın önündeki karları ve toprağı ezerek yavaş bir U dönüşü gerçekleştirdi.

Harper arabayı vitese takıp gaza yüklendi. Fakat kısa bir mesafe –beş metreden daha az– gittikten sonra frene bastı. Challenger çığlık atarak telefon direğinin arkasında saklanan Jamie'ye yakın bir noktada durdu. Jamie yerinden fırlayıp koştu, açık asfaltı kat etti ve kendini sürücü koltuğuna attı. Bir şey söylüyor, bağırıyordu; fakat Harper ne duydu ne de kulak astı.

Yolun ilerisinde Anka minibüsün yan kapısından çıktı ve geceye utkuyla bağırırcasına gülünç denebilecek kadar uzun boynunun ucundaki başını kaldırdı. İçerideki cephaneler patlamayı sürdürürken minibüsün enkazı sallanmayı ve amortisörleri üstünde zıplamayı sürdürdü. Ön cam tuzla buz oldu. Biri çığlık atıyordu.

Gaza basan Harper direksiyon kırarak yoldaki eriyik molozların üstünden geçti ve delik deşik olmuş ekip otosunun yanına çekti. Ben kendini araçtan dışarı attı, iki otomobil arasındaki mesafeyi topallayarak aştı ve bacaklarını dışarıda bırakarak arka koltuğa kapaklandı. Havada ağır bir yanık lastik kokusu vardı.

Freightliner kükreyerek minibüse ve Anka'ya doğru hücum etti. Kar küreyici müthiş bir gürültüyle Econoline'a* yandan çarptı ve onu boş

* Ford markasının bir minibüs modeli. *–çn*

bir ayakkabı kutusu gibi fırlatıp attı. Minibüs mavi kıvılcımlar saçarak yuvarlanırken tavanı çöktü. Peşinden giden kamyon ona tekrar çarpıp Sagamore Caddesi'nin karşı tarafına uçurdu. Anka kırık ön camdan dışarı fırladı ve arkasında alevden bir iz bırakarak göğe yükseldi. Harper onun çok daha küçülmüş olduğunu gördü. Dakikalar önce bir Learjet ebatlarındayken artık bir planörden daha küçüktü.

Harper'ın ayağı gaz pedalını buldu. Challenger genç kadını koltuğuna yapıştıracak bir hızla ileri atıldı. Bacakları hâlâ arka kapıdan dışarı sarkan Ben arabadan düşmemek için emniyet kemerlerine tutunuyor ve ayaklarını çırparak kendini içeri çekmeye çalışıyordu.

Sokakta sırtüstü yatan, kırık ve parçalanmış bacakları olanaksız açılarda kıvrık duran Nelson Heinrich'in yanından geçerlerken Harper dışarı baktı. Plastik kasası yanık izleriyle kararmış olan ve ortasında yumruk büyüklüğünde bir delik bulunan defibrilatör ölü adamın göğsünde duruyordu. En azından Harper onun ölü olduğunu düşündü. Ancak adamı çok geride bıraktıktan sonra Nelson başını çevirerek uzaklaşmalarını seyretmiş gibi geldi.

Yolun ilerisi Freightliner'la tıkalıydı. Harper yanmış CVS'nin önünde otoparka doğru direksiyon kırdı. Challenger kaldırıma çarpıp havalandı. Harper ağırlıksız bir şekilde koltuğundan kalktığını hissetti. Araba etrafa kıvılcımlar saçarak otoparka indi ve tutunmayı sürdüren Ben acıyla uludu.

Sagamore Caddesi'ne saptıklarında Harper gaz pedalını kökledi. Yukarıdaki bronz bir ışık önlerini aydınlatıyordu. Anka farları gereksiz kılan pirincimsi bir parıltıyla onlara refakat etti, sonra da süzülerek arayı açtı. Birkaç dakika parlak ateşten dev bir uçurtma gibi otomobilin önünde bir o tarafa bir bu tarafa süzüldü. Sonunda kanatlarını bir kez daha çırparak onları terk etti ve hızla geceye yükseldi. Doğudaki ağaçların üstünde gözden kaybolması uzun sürmedi.

Bilhassa sert bir cam veya çelik parçası Harper'ın poposuna batıyordu. Genç kadın ondan kurtulmak için elini altına soktu. Cismin Mindy Skilling'in 911'i aramakta kullandığı cep telefonu olduğu anlaşıldı. Harper gerçekten düşünmeksizin telefonu kar montunun cebine soktu.

Hiç kimse onu görmedi.

6

Harper geri döndüğünde reviri insanlarla dolu bulmaya hazır değildi. Her köşede fenerler yanıyor, hava sıkışık bedenlerin nemini taşıyordu. Harper daha kendisiyle konuşulmadan kamp sakinlerinin panik içinde olduklarını gözlerdeki bakışlardan anladı ve Verdun Caddesi'ndeki katliamı nasıl öğrendiklerini merak etti.

Bekleme odası Gözcülerle tıklım tıklımdı: Michael Lindqvist, Neighbors ikizleri, Chuck Cargill, Bowie, Harper'ın isimlerini bilmediği birkaçı daha. Allie de oradaydı ve öyle ürkek, öyle solgun, öyle perişan ve aç bir hali vardı ki Harper ona karşı öfke duyamadı. Norma Heald çiçekli bir elbise giymiş titrek bir beyaz et yığını gibi köşede oturuyordu.

Harper'ı en çok şaşırtan Carol'ı da orada bulmak oldu. Genç kadının yırtık pırtık pembe-sarı sabahlığı o kadar eskiydi ki renkler tükenik, silik bir ton kazanmıştı. O sözcükler *–tükenik, silik–* Carol için de bir o kadar geçerliydi. Cildi kafasının üstünde sıkıca gerilmişti ve gözleri yuvalarında tehlikeli bir hararetle yanıyordu.

Bir kolunu Ben'in beline dolamış olan Harper adamın ağır aksak yürümesine yardım ediyordu. Ben'in sol yanağı, sol önkolu, sol eli ve sol kalçası camdan dikenlerle kaplı bir kaktüse dönmüştü. Hemen arkalarından gelen Jamie, içi kan plazmasıyla dolu strafor soğutucuyu peşi sıra sürüklüyordu. Eve getirdiklerinden çok daha fazla kan akıtmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Harper. "Neden hepiniz–"

"Kriz," dedi Carol. "Babam kriz geçirdi. Siz dışarıdayken ve o burada yalnızken. Kalbi durdu. Öldü."

7

Nick daha sonra işaret dilinin ve yazılı notların bir kombinasyonunu kullanarak Harper'a her şeyi anlattı. Çocuk olayın başından sonuna kadar oradaydı. Nefes almayı bıraktığında yaşlı adamın elini tutuyordu.

Harper ambulans soymak için Ben'le beraber kamptan ayrıldığında Nick tedirgin bir haldeydi. Neler döndüğünü her nasılsa anlamıştı ve birilerinin öleceğinden emindi. Michael Lindqvist onu sakinleştirmeyi denemişti. Fasulye yiyip çay içmişler ve amiral battı oynamışlardı. Nick ikinci kez esnediğinde Michael kestirme vaktinin geldiğini söylemişti ve Nick yorgun olmadığında ısrar etse de beş dakika bile geçmeden dedesinin yanındaki karyolada uyuyakalmıştı.

Rüyasında karanlıkta düşen bir ışık, gece yarısı mavisine bürünmüş bir gökyüzünde düşmeye bırakılmış bir meşale görmüştü. Meşale bazı tepelerin arkasında gözden kaybolmuştu ve kırmızı bir ışık çakmıştı. Yeşil çimlerin altındaki bir tür gizli yapı iskelesi dağılıyormuşçasına dünya zangır zangır sarsılmaya başlamıştı. Nick silkinerek uyanmıştı ama sarsıntılar devam etmişti.

Neler olduğunu o zaman görmüştü: Peder Storey'nin başı hızla sağa sola dönüyor, ağzının kenarlarından köpükler çıkıyordu. Adamın yatağı şiddetle titriyordu. Nick kendisinden bile daha yaşlı bir *Ranger Rick* dergisinin sayfalarını çevirmekte olan Michael'ın nöbet tuttuğu bekleme odasına koşmuştu. Delikanlıyı çekiştirerek kanepeden kaldırmış ve Peder Storey'nin yatağının yanına kadar sürüklemişti. Michael karyolanın ayakucunda şoka girmişçesine kalakalmıştı.

Nick karyolanın diğer yanındaki içi giysi ve kitap dolu küçük çantasına koşmuş, çantadan o gece tüm dünyadaki en değerli eşyayı çıkarmıştı: çubuklu düdüğü. Sonra da pencerelerden birini açıp düdüğü öttürmeye başlamıştı.

Çağrıya İtfaiyeci değil, Allie ve yarım düzine Gözcü gelmişti. Onlar revire varana kadar Peder Storey çoktan hareketsiz kalmıştı. Göğsü zahmetle inip kalkmayı bırakmıştı. Göz kapakları gri, sağlıksız bir renk kazanmıştı. Nick dedesinin cildi iyice gevşemiş soğuk, süzgün elini tutarken Michael sevgisiz kalan küçük bir çocuğun şiddetiyle hüngür hüngür ağlamıştı.

Allie ikisinin de yanından geçip bir parmağıyla Peder Storey'nin ağzındaki köpükleri ve kusmukları çıkarmış, dudaklarını onunkilere dayamış ve ciğerlerine hava üflemişti. Parmaklarını iç içe geçirip adamın göğsünün orta yerine bastırmaya başlamıştı. Kalp masajını iki yaz önce Wyndham Kampı'nda bir stajyer danışmanken öğrenmiş, eğitimini ve sertifikasını John Rookwood'dan almıştı. Dolayısıyla İtfaiyeci bir bakıma düdüğün çağrısını cevapsız bırakmamıştı.

Allie kalp masajına beş dakikaya yakın devam etmişti. O uzun, çaresiz, sessiz, bitmek bilmez zaman boyunca gitgide artan bir kalabalığın önünde ellerini dedesinin göğsüne bastırmış ve ağzına hava vermişti. Fakat ancak Carol geldikten –perdeyi yarıp geçtikten ve, "Baba!" diye haykırdıktan– sonra Peder Storey öksürmüş, öğürmüş ve bitkin bir iç çekişle beraber kendi kendine nefes almaya başlamıştı.

Carol Teyze onu diriltti, diye kâğıda yazdı Nick.

Dedeni <u>ablan</u> diriltti, diye cevaben karaladı Harper. Yine de çoğu kişinin Nick gibi düşüneceği ve Carol'ı bir tür mucizeden sorumlu tutacağı gibi nahoş bir hisse kapıldı. Sonuçta Carol her gün onlara şarkılar söyleterek ölümü uzak tutuyordu. Bu sahiden o kadar farklı mıydı? Carol bir kez daha sadece sesini kullanarak ölümle yüzleşmiş ve bir kez daha bir lanetliyi kurtarmıştı.

Peder Storey'nin başında bir saat geçiren Harper yaşlı adamın burun deliklerine soktuğu besleme tüplerini çıkardı, ona yeni bir serum taktı, bezini ve kusmuk ile kanın ekşi kokan bir karışımıyla kirlenmiş yastık kılıfını değiştirdi. Tom'un nabzı güçlü fakat düzensizdi. Hızlanarak birkaç kez atıyor, yavaşlıyor, sonra tekrar aceleyle eski temposuna dönüyordu. Sakallı yüzü gri, neredeyse renksizdi ve azıcık aralık duran göz kapaklarından göz akları belli oluyordu.

Harper adamın felç geçirdiğine hükmetti. Tom kısa kısa inmeler geçiriyordu. Harper şimdiye kadar her ne ummuş veya inanmış olur-

sa olsun artık yaşlı adamın gözlerini açma veya yeniden gülümseme ihtimalinin çok düşük olduğu kanısındaydı.

Genç kadın eline cımbız, steril iplik, iğne, sargı bezi ve iyot alıp Ben Patchett'ı aramaya çıktı. O zamana kadar sabahın erken saatleri gelip çatmıştı. Zayıf ve kasvetli ışık Harper'ın hislerini mükemmelen yansıtıyordu.

Ben'i Carol'la beraber bekleme odasında otururken buldu. Adam bir göt yanağını sehpanın kenarına koymuş, diğerini boşlukta bırakmıştı. Bir süredir sistematik bir şekilde yüzündeki ve kolundaki en iri cam kırıklarını tek tek çıkarıyor, onlarla parlak parçacıklardan ve kızıl iğnelerden teşkil ışıltılı bir yığın oluşturuyordu.

Ötekilerin çoğu oradan ayrılmışsa da Michael ile Allie geride kalmışlardı. İkili el ele tutuşarak kanepede oturuyordu. Michael ağlamayı bırakmıştı ama gözyaşlarının yanaklarından aktığı yerlerden beyaz çizgiler geçiyordu. Jamie kapıya yaslanıyordu. Yüzünün yan tarafı kızarıp şişmişti.

"Babam ölüyor," dedi Carol.

"Durumu stabil. Sıvı alıyor. Sanırım şu an için iyi. Yorgunsun, Carol. Eve gitmelisin. Dinlenmeye çalış. Baban için güçlü olman gerek."

"Evet. Olacağım. Aynen öyle olmaya niyetliyim. Güçlü." Carol gözünü kırpmadan Harper'ı hışımla süzdü. "İşte sana düşünecek bir şey. Eğer babam *ölseydi* bu kamptaki biri –belki de *birileri*– buna sevinirdi. Onun kafasına vuran her kimse babamın ölmesi için *dua ediyor*. Hastalık mı istiyorsun? Burada babamın ölmesini tüm kalpleriyle isteyen insanlar var. Muhtemelen *benim de* ölmemi isteyen insanlar. Neden bilmiyorum. Bu olanlara bir anlam veremiyorum. Ben sadece hepimizin güvende olmasını istiyorum... güvende olmasını ve birbirine iyi davranmasını. Fakat babamı ve hatta *beni* ortadan kaldırmayı, biri ayırıp birbirimize düşürmeyi isteyenler var. İşte sana hastalık, Hemşire Willowes. Üstelik ambulanstan getirdiğiniz hiçbir şey onu iyileştiremez. Bu illet tedavi edilemez. Yalnızca kesilip atılabilir."

Genç kadının fazlasıyla yorgun ve gergin olduğunu düşünen Harper ona cevap vermeye gerek duymadı. Bakışlarını Allie'ye çevirdi. Peder Storey'nin hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmek istiyordu ama ağzını açtığında diğer kızlar üstüne kar tekmelerden ve saçlarını

keserken onun nasıl öylece durup seyrettiğini hatırladı. Kelimeler dudaklarına ulaşamadan silindi.

Harper ona değil de Ben'e hitap etti. "Koğuşa gel de pantolonunu kesip çıkartayım. Yaralarını temizlemek istiyorum."

Ben ayağa kalkamadan önce Carol tekrar konuştu. "Bir kez babamın yanından ayrıldın ve neredeyse yakalanıyordun. İkinci bir kez daha ayrıldın ve babam felç geçirip ölümün eşiğine geldi. Hatta *öldü*. Ama sonra geri çağrıldı. Tekrar ayrılmayacaksın. Babam kendine gelene dek revirde kalacaksın."

"Carol," dedi Harper, hassasiyet göstermek için tüm kalbiyle didinerek, "babanın kendine geleceğine söz veremem. Yaşama şansı konusunda seni aldatmak istemiyorum."

"Ben de *senin* yaşama şansın konusunda seni aldatmak istemiyorum," karşılığını verdi Carol. "Onu ölüme terk etmenin sana ve İtfaiyeci'ye yer açabileceğini düşünebilirsin—"

"*Ne?*" diye sordu Harper.

"—ama babamın bu kamptaki süresi dolduğunda seninki de dolacak, Bayan Willowes. Eğer babam ölürse burada işin biter. Riskleri anlamanı istiyorum. Güçlü olmam gerektiğini kendi ağzınla söyledin. Aynı fikirdeyim. İnsanlardan hesap soracak kadar güçlü olmalıyım ve niyetim aynen öyle davranmak."

Harper'ın göğsünü kaplayan Ejderpulları acıyla karıncalanarak kazağın altını ısıttı.

"Elimden geleni yapacağım," diyen Harper sesini sakin tutmakta zorlanıyordu. "Babanı seviyorum. John da seviyor. Kontrolü devralmak veya gösteriyi yönetmek gibi bir amacı yok. Benim del Carol, ben sadece bu bebeği dünyaya getirecek güvenli bir yer istiyorum. Hepsi o kadar. Hiç kimsenin veya hiçbir şeyin kuyusunu kazma derdinde değilim. Ama anlamalısın: En yoğun çabalarıma rağmen baban ölürse—"

"Öyle bir şey olursa gidersin," dedi Carol, ansızın sesinde yepyeni bir soğukkanlılıkla. Artık asil denebilecek bir duruşla daha dik oturuyordu. "O yüzden ölmesine izin vermeyeceğine güvenim tam."

Harper'ın solukları hızlı ve kesik kesikti. Bir gece içinde ikinci defa kendini köşeye sıkışmış, ölümcül alevlerin kapanına kısılmış gibi hissediyordu. "Onu canlı tutacağıma söz veremem, Carol. Hiç kimse öyle

bir söz veremez. Baban ağır yaralandı ve yaşı tamamen iyileşmesini... hayli güçleştiriyor." Sözlerini sürdürmeden önce biraz duraksadı. "Sözlerinde ciddi değilsin. Beni kovmak tüm kampı tehlikeye atar. Ya bu gece bizi öldürmeye çalışan türde insanların eline düşersem? Beni bildiğim her şeyi söylemeye zorlarlar – Ben öyle diyor."

"Bebeğin bizimle buradaysa zorlayamazlar," dedi Carol. "O zaman sana ne yaparlarsa yapsınlar dilini tutarsın. Elbette babama ne olursa olsun doğum yapıncaya kadar seni göndermem. Ve elbette bebeği seninle beraber göndererek cezalandırmam. Bir çocuğa öyle bir muamelede bulunacak değilim. Babam ölürse buradan gidersin ama sessizliğini garantilemek için bebek burada kalır. Ona bizzat bakarım."

8

Harper siyah ipliği Ben'in yanağından geçirdi. Adam gözlerini yumup yüzünü acıyla buruşturmuştu. Harper kendisine baksın diye ipliği sertçe çekti.

"Dediklerini duydun mu?" diye fısıldadı. Kalbi hâlâ göğsünde gümbürdüyordu. "Ben, Carol'ın ağzından çıkan deliliği duydun mu?"

Ben genç kadının karyolasında oturuyordu. Koğuşta, diğerlerinden uzaktaydılar. Peder Storey ile Nick haricinde işitme menzilinde kimsecikler yoktu ve onlar da söylenenlere kulak kabartmıyordu.

Pencerenin dışında, güneşin kısık parıltısı altında dizi dizi buz sarkıtlarından ışıltılı su damlaları düşüyordu. Ben tiz, ıslıklı bir nefes aldı.

"Hemşire? Rica etsem suratımı kafatasımda bırakabilir misin? Onunla aramda güçlü bir bağ var da."

"Peder Storey'yi canlı tutacağıma söz veremem," diye fısıldadı Harper. "Hayatını kurtaracağıma söz veremem. Ölürse senin ne yapacağını bilmek istiyorum. Bebeğimi kollarımdan sen mi alacaksın?"

"Hayır! Hayır. Çocuğunu senden asla almam, Harper," diye fısıldayarak cevap verdi Ben. "Ama Carol öyle bir şeyin yapılması gerektiğini söylerse onun sözünü dinleyecek bir sürü insan olduğundan eminim. Mesela Jamie Close. Norma Heald."

"Sen de bir kenarda durup buna göz mü yumarsın?"

Koğuş ile bekleme odası arasındaki perdenin arkasından bir gölge geçti. Carol? Allie?

Ben derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi yan odadan ve hatta kafeteryanın oradan duyulacak kadar yüksekti. "Bu kamptaki hemen hemen herkes birilerinden alındı. Hemen hemen herkes bir bakıma yetim sayılır. Bebeğin de aramıza cuk oturur. Öyle bir şeyin olması hoşuma gitmez ama hoşuma gitmeyen pek çok şeye katlanmak

zorundayım. Katlanmayacağım bir şey varsa o da seninle gizlice pazarlık etmek veya Carol Anne'ye karşı bir fısıltı kampanyası başlatmak. Fısıldaşan insanlar kampın geri kalanıyla ahenk içinde yaşayamazlar ve hayatta kalmamızın tek yolu hep birlikte–"

"Of, kapa lanet çeneni," dedi Harper ve iğneyi adamın yüzüne batırarak gerek olmayan bir dikiş daha attı.

9

Telefonu neredeyse bir hafta sonra çalıştırdı.

O zamana kadar onu hep eşofman cebinde taşıdı. Günde birkaç defa hâlâ orada durduğundan emin olmak için elini oraya koyuyor, başparmağını cihazın camsı yüzeyinde ve pürüzsüz çelik kıvrımlarında gezdirmek içini rahatlatıyordu.

Onu kullanmayı denemeye cüreti yoktu. Yağmadan döndükten sonraki o ilk günlerde gözetim altında tutulduğunun farkındaydı. Bekleme odasında hep bir Gözcü vardı –güya Peder Storey'yi korumak için– ve gardiyanlar rasgele anlarda perdeyi aniden açıp o veya bu bahaneyle başlarını koğuşa sokuyorlardı. Harper telefonu Harold'ın not defteriyle birlikte tavana saklamaya bile cesaret edemiyordu. Sandalyede durarak tavan panelini kaldırdığı sırada birinin içeri girip kendisini yakalama ihtimalinin çok yüksek olduğunu hissediyordu.

Sonunda bir arama yapma riskine girmek için bir tarih belirledi. Babasının doğum günü ayın on dokuzundaydı. Adam halen hayattaysa altmış birinci yaşına basacaktı. Fakat Harper o zamana kadar kendine hâkim olamadı.

Ayın on yedisinin sabah erken saatlerinde nefesini kesecek kadar sert sancılarla uyandı. Sanki iç organları her santim dokuyu özenli, sistematik ve amansız bir şekilde yoğurmaya kararlı iri yarı bir fırıncının ellerindeki bir topak çiğ hamurdu. Çektiği acı ishal kramplarına benzemiyor değildi ve sancıların geçmesini beklerken yüzü boncuk boncuk terle bezendi.

Hemşire tarafı bu ritmik sıkışıp gevşeme hareketlerini Braxton-Hicks sancıları, yani yaklaşan asıl etkinliğin küçük bir provası olarak tanımladı. İçindeki müstakbel anneyse erken doğum gibi kahredici düşüncelere kapıldı. Hamileliğin yirmi sekizinci haftasındaydı. Erken

doğum hiç de imkânsız değildi; özellikle de her türlü strese, silahlı çatışmalara ve katliama maruz kalmış bir kadın için. Doğumun başlayabileceği –bebeğin *hemen şu an* çıkagelebileceği– fikri Harper'a kendini kabloları kopan ve düşmek üzere olan bir asansördeymiş gibi hissettirdi.

Fakat iyice paniğe kapılmasına fırsat kalmadan sancılar geçti ve geride soğuk bir Coca-Cola içmişçesine çalkantılı bir his kaldı. Kanı kulaklarında zonklarken aklına aramayı bugün, hemen şimdi yapmak ve babasına doğum günü hediyesi olarak bir torun vermeyi umduğunu söylemek geldi. Hayatta olduğunun, dahası hamile kaldığının ebeveynleri tarafından bilinmediğini düşünmek hayret vericiydi. Annesi haberi aldığında ciddi ciddi çığlık atacaktı.

Nick yan karyolada yan dönmüş ve birliğini yanağının altına koymuş uyuyordu. Harper onu uyandırmaktan çekinmiyordu. Aramayı yanı başında bile yapsa oğlanın kılı kıpırdamazdı. Zemin o kadar soğuktu ki ona yalınayak basarak yürümek canını acıttı. Harper perdeyi aralayarak bekleme odasına göz attı. Oradaki oğlan –sık sık Don Lewiston'la beraber balık avlama görevi çıkan Hud Loory adında bir çocuk– tüfeğini yere bırakmış, kanepede kestiriyordu. Ben Patchett sürpriz bir denetleme yapsa çocukcağız kahvaltıda bir taş yerdi.

Harper tuvalete girip kapıyı kilitledi. Klozet kapağına oturup telefonu çalıştırdı. Şarjı çeyrekten az kalmıştı ve tek bir çubuk çekiyordu. Harper düz, camsı, aşırı derecede parlak ekrana on saniye kadar baktı, sonra annesinin cep telefonu numarasını hafızadan girip ARA tuşuna bastı.

Telefon üç saniye süren bir hışırtı çıkardı. Sonra bir kadının mahzun, suçlayıcı ses kaydı devreye girdi. "Aradığınız numara kullanılmamaktadır. Lütfen numarayı kontrol edip tekrar deneyin."

Harper bir de babasının hattını denedi. Biri Mors alfabesiyle bir telgraf çekiyormuşçasına telefondan bir dizi seri bipleme çıktı. Bunu kızgın bir dıtlama izledi ve Harper aramayı sonlandırmak zorunda kaldı.

Bir sonraki girişimi e-posta oldu. Gmail hesabına girmek için web tarayıcısını açtı. Sığ nefesler alarak giriş sayfasının belirmesini bekledi. Öyle bir şey olmadı.

Onun yerine Google ana sayfasına yönlendirildi. Lakin sayfa artık farklıydı. Ortasında

Google

yazan boş beyaz bir sayfa yerine

Goodby

yazan bir tane açıldı. Yazının altında arama kutusu ve iki tanıdık düğme vardı. Google'ı geçen ziyaretinde o düğmelerden biri Google'da Ara, diğeri Kendimi Şanslı Hissediyorum etiketlerini taşımıştı. Şimdiyse soldakinde

Arayışımız Sonlandı

yazıyor, sağdakiyse

Ne Şanslıydık

diyordu.

Nedense –belki de o şiddetli sancı krizinin ardından hâlâ duygu dolu olması yüzünden– Google sayfasını böyle tahrif edilmiş halde görmek Harper'ın avuçlarını terletip tüm huzurunu kaçırdı. Bir arama yapmaktan hiçbir hayır gelmeyeceğini hissetse de arama kutusuna *Google Mail* yazdı ve GİRİŞ tuşuna bastı.

Ekranda sonuçlar çıkacağına arama kutusuna yazdığı sözcükler tıslադı, karardı ve ufalanarak pikselden küllere döndü. Yanık kırıntı yığınından dijital dumanlar yükseldi.

Google diye bir şey kalmadığı için ağlamak saçmaydı ama Harper bir an için ağlayacak gibi oldu. Google'ın çökebileceği ve ortadan kalkabileceği fikri İkiz Kuleler'in yıkılmasını hayal etmek kadar zordu. Google en az onlar kadar kültürel dokunun kalıcı bir parçası gibi gözükmüştü.

Belki Harper'ın ağlamak istemesinin tek sebebi Google değil her şey, ellerinden kayarak geçmişe gömülen tüm o güzel, zekice, faydalı eserlerdi. Mesaj atmayı, televizyonu, Instagram'ı, mikrodalga fırını, sıcak duşu, alışveriş yaparak stres atmayı ve kaliteli fındık ezmesini

özlüyordu. Artık fındık yetiştirilip yetiştirilmediğini merak ederken büyük bir üzüntü duydu ve yutkunduğunda gözyaşı tadı aldı. Hepsini de özlüyordu ama en çok annesini, babasını ve ağabeyini özlüyordu. Onlardan bir daha hiç haber alamayabileceği ihtimali kafasına daha yeni dank ediyordu.

Bekleme odasındaki Gözcüyü ani bir hıçkırıkla uyandırmak istemeyen Harper telefonu iki eliyle birden kavradı, yumruğunu ağzına bastırdı ve ızdırabının dinmesini bekledi. Nihayet kendini kontrol altına aldığından emin olunca telefonun ekranına ıslak bir öpücük kondurdu, "Mutlu yıllar, Baba," dedi ve cihazı kapattı.

Koğuşa döndüğünde telefonu not defteriyle beraber tavana sakladı. Sonra örtünün altına girdi ve yüzünü yastığına gömerek uzun uzun ağladı.

Fazla geçmeden gözyaşları dindi ve uykusu geldi. Bebek bir elini çekinerek hücresinin sert ama esnek duvarına bastırdı. Parmakları açıktı –Harper onları hissedebildiğinden emindi– ve sarsakça bir teselliyle annesini okşar gibiydi. Harper elini onunkinin üstüne koydu. Aralarında bir santimden ince bir doku vardı.

"Sen ve ben artık bir başımızayız, evlat," dedi. Fakat elbette aylardır öylelerdi.

10

O gece aylardan beri ilk kez rüyasında Jakob'u gördü. Jakob'u ve Freightliner'ı, farların hızla üstüne geldiğini ve motorun hiçbir insan sesinin yapamayacağı kadar çok nefret ifade edecek şekilde gürlediğini gördü.

Fakat Jakob artık kamyonunda yalnız değildi.

Rüyada –ne ilginçtir kil– Nelson Heinrich onunla yan yana oturuyordu.

11

Harper telefonu başına iş açmayacak bir yere kaldırdıktan dört gün sonra revirde nöbet görevi Michael Lindqvist'e çıktı. Delikanlı nöbeti başlar başlamaz Harper'ın yanına geldi.

"Bayan?" dedi yüzünü perde ile kapı çerçevesinin arasından uzatarak. Yaptığı hareket Harper'a o akşamki seyircileri tedirgin gözlerle inceleyen Kurbağa Kermit'i hatırlattı. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedi Harper. "Randevuya gerek yok. Her türlü sağlık sigortası geçer."

Michael onun karyolasına oturdu ve Harper mahremiyet sağlamak için onlarla Nick arasındaki perdeyi çekti. Harper oğlanın prezervatif kullanımı konusunda mı konuşmak istediğini merak etti.

Michael öyle yapmaktansa cebinden bir kâğıt çıkarıp ona uzattı. "Bunu yalnız başına okumak isteyeceğini düşündüm. Bay Patchett herkesin uslu durduğundan emin olmak için ne zaman çıkagelir bilemezsin."

Harper notu açıp okumaya başladı.

Sevgilin Bayan Willowes,

O gece ormanda başına gelenler tamamen benim suçumdu. Yapılanları istediğim an durdurabilirdim ama durdurmadım. Beni affetmeni beklemiyorum ama günün birinde tekrar saygını veya en azından güvenini kazanabileceğimi umuyorum. Senden yüz yüze özür dilemek isterdim ama son zamanlarda herkesin tepesini attırdığım için yatakhaneye kapatıldım. O yüzden aklımdan geçenleri böyle söylemek zorundayım. Özür dilerim, Bayan Willowes. İncinmeni asla istemedim. Hiç kimsenin incinmesini istemedim. Ben tam bir götoşum.

Senin için yapabileceğim bir şey olursa Mike'a söyle yeter. Hatamı telefi etmeyi öyle çok istiyorum ki. Sen tüm güzel şeyleri hak ediyorsun. Ve ayrıca kardeşime geçici, yarı zamanlı, çok amaçlı bir anne olduğun için teşekkürler. Ona benim gösterdiğimden çok daha fazla yakınlık gösterdin. Lütfen Nick'e onu düşündüğümü ve onu özlediğimi söyle. Elin değmişken dedemi de benim için öp.

Lütfen lütfen lütfen kendini kolla.

Bir gün tekrar arkadaşın olma umuduyla,
Allie

Michael parmaklarını iç içe geçirip ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak oturmuş bekliyordu. Yüzü solgundu ve bir bacağını oynatmaktan kendini alamıyordu.

"Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Gizli mesajlar taşıyarak başını büyük bir derde sokabileceğini biliyorum."

Delikanlı omuz silkti. "Lafı bile edilmez."

"Ama edilir." Harper kendini yaz tatiline yeni girmiş on yaşındaki bir kız çocuğu kadar keyifli ve özgür hissediyordu. Allie'nin kabahatlerini çoktan bağışlamıştı. Bu, yani insanları kolayca ve kaygısızca affedip bundan büyük bir mutluluk duymak genç kadında huydu. Mektuba tekrar bakıp kaşlarını çattı. "Yatakhaneye kapatıldım derken ne demek istiyor?"

Michael'ın gözleri gülünç bir şaşkınlıkla kocaman aralandı. Harper'ın şimdiye kadar gördüğü en içten çehreye sahipti. "Haberin yok muydu? Hayır. Hayır, elbette olmaz. Buradan neredeyse hiç çıkmıyorsun. Ambulansı soyduğunuz gece Allie gidip İtfaiyeci'yi gördü ve ona neler döndüğünü anlattı. John'un bir Anka göndererek sağ salim geri gelmenizi sağlamasının sebebi oydu. O zamandan beri Allie'nin başı beladan kurtulmuyor. Carol onu Gözülerden aldı ve üç gün ağzında taş taşıdı. Carol'a göre Allie ona karşı gelmeyi ve öyle yaparken de onu küçük düşürmeyi seçti. Artık sadece mutfak işlerine yardım etmesi ve şapele gitmesi gerektiğinde yatakhaneden çıkmasına izin veriliyor. Hem artık hep beraber şarkı söylerken parlamıyor! Kimseye bakmadan başını önüne eğip orada öylece duruyor."

"O kız Tom Storey'nin hayatını kurtardı," dedi Harper. "Carol, babasının hayatını kurtardıktan sonra Allie'yi nasıl cezalandırabilir?"

"Şey..." dedi Michael.

"Ne?"

"Kampta Allie'nin o gece Peder Storey'yi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçtiği, Carol oraya gelip babasının ismini bağırarak onu geri çağırdığında orada öylece dikildiği söyleniyor. Carol babasının Parlak'ın derinliklerinden, yani öldüğün zaman gittiğin yerden çağırmış."

"Allie öyle bir şey... o hiç de... yok daha neler! *Sen de* oradaydın! Hiç kimseye... neden gerçekte neler olduğunu anlatıp da–"

Michael boynunu büktü ve yüzü perişan bir ifadeye büründü.

"Bugünlerde ağzından çıkana çok dikkat etmelisin. Carol ile Ben'in o geceyle ilgili olarak kendilerince bir öyküleri var. Başka öykülere yer yok. Allie anlatılanların doğru olmadığını söylediğinde Ben otoriteye saygısızlık ettiği için ona yine bir taş verdi. Bugünlerde kamptaki insanlar... eh, artık tek bir sesle konuştuğumuzu belki duymuşsundur." Oğlanın boynu daha da büküldü. Bakışları yere çevrildi. "Biliyor musun, nefret ediyorum. Tüm bunlardan. Sadece Allie'nin başına gelenlerden değil, Carol'ın nasıl davrandığından da. Öyle kuşkucu ve tedirgin ki. Her an zıvanadan çıkmaya hazır. Bir gece ağaçların arasında gölgelerin kıpırdadığını görür gibi oldu diye evinin etrafında devriye gezdirtiyor. Emily Waterman bir keresinde kafeteryadan gülerek çıktı ve Carol kızın *kendisine* güldüğüne karar verip ona bir taş verdi. Emily iki gözü iki çeşme ağladı. O daha küçücük bir çocuk."

Michael bir ayağını salladı. Botunun bağcıkları çözülmüştü ve ipler ileri geri savrularak bazanın altına çarptı. Delikanlı az sonra bir soru sordu.

"Sana özel bir şey söyleyebilir miyim, bayan?"

"Elbette."

"Çoğu kimse bir defasında intihar etmeye çalıştığımı bilmez. Kız kardeşlerim yanarak öldükten sonraydı. Evimden arta kalanların içinde saklanıyordum. Ebeveynlerim aramızdan ayrılmıştı. Kız kardeşlerim... salondaki enkazların arasında duran kız biçimli kül yığınlarından ibaretti. Artık her şeyin bitmesini istiyordum. Daha fazla duman kokusu almak, yalnız yaşamak istemiyordum. Evlere pizza dağıtmakta kullandığım küçük bir Honda mopedim vardı. Onu garajda çalıştırdım ve egzoz gazının beni öldürmesini bekledim. Önce başıma ağrı girdi, sonra kustum. Sonunda da bayıldım. Mopedin benzini bitinceye

kadar aşağı yukarı kırk dakika baygın kaldım ve ardından uyandım. Herhalde garaj pek hava sızdırmaz değildi.

"Ondan birkaç gün sonra alıp başımı gittim. Kafamda okyanusu bulma ve suya girip üstümdeki pis kokuyu yıkama fikri vardı."

Harper kampta geldikten kısa süre sonra okyanusa yaptığı kendi keder dolu yürüyüşünü anımsadı. Acaba Michael da aynı sebepten dolayı mı, sessiz karanlığa son bir kez dalmak ve tasadan, yalnızlıktan kurtulmak için mi suya gitmişti?

"Ama yürürken bazı kızların şarkı söylediklerini duydum. Hoş, berrak seslerle çok güzel söylüyorlardı. Kafam – kafam yerinde değildi. Kız kardeşlerimin beni çağırıyor olabileceklerini düşündüm. Ağaçların arasından çıkmanın bir yolunu bulup Abide Parkı'na girdim ve şarkıyı söyleyenlerin kız kardeşlerim olmadıklarını gördüm. Allie, Carol ve Sarah Storey'ydi. Yanlarında İtfaiyeci ile birkaç kişi daha vardı. Gerçekten eski bir şarkı, hani adamın tarih hakkında pek bir şey bilmediğini anlattığı bir şarkı söylüyorlardı. Galiba bir Sam Cooke şarkısıydı*. Hepsi de yumuşacık mavi bir ışıkla huzur içinde parlıyordu. Bana bütün gün oraya gelmemi beklemiş gibi baktılar. Onları seyretmek ve dinlemek için oturdum. Bir ara Carol ıslak bir havluyla yanıma gelip oturdu ve yüzümdeki isi silmeye başladı. 'Hey, baksanıza! Meğer tüm o kirin altında bir oğlan varmışl' dedi. Ben ağlamaya başlayınca da güldü. 'İşte kiri temizlemenin bir yolu daha,' dedi. Oraya kadar yalınayak gelmiştim. Carol ayaklarımdaki kanı ve toprağı silmeye koyuldu. Onu incitecek bir şey yapmak beni mahveder. Bir daha annemin ve kız kardeşlerimin beni sevdikleri gibi asla sevilmeyeceğimi sanıyordum ama sonra burayı buldum."

Delikanlı susup rahatsızca kımıldandı ve sonra iç geçirdi. Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "Ama Carol'ın bebeğini senden almakla ilgili o sözleri... Bunu nasıl *düşünebildiğini* bile aklım almıyor. Öyle bir şey yapamayız. Tabii bir de Allie'ye ettiği muamele var. Allie artık sanki her gün ağzında taş tutuyor ve yenilgiyi kabullenmiş gibi olmamak için onu asla tükürmüyor. Onun yerine açlıktan ölmeyi yeğler. Allie nasıldır bilirsin. Ve bir de... ve bir de bazen şapelde canla başla şarkı söylememizin ardından kendime geldiğimde başımın garajda intihar etmeye

* Burada Sam Cooke'un *Wonderful World* şarkısından bahsediliyor. –çn

çalıştığım zamanki gibi çınladığı oluyor. Kimi zaman düşünüyorum da şimdilerde kendimizi Parlak'a bırakma şeklimiz küçük intiharlara benziyor." Burnunu çekince Harper onun neredeyse ağlayacağını fark etti. "Eskiden daha iyiydi. Burası gerçekten güzel bir yerdi. Her neyse. Allie'nin mektubunda dediği gibi yalnız değilsin. Arkanda biz varız. Allie ve ben."

"Sağ ol, Michael."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, var. Ama fazla gelirse hayır demelisin. Kendini gereğinden fazla riske atacak bir şey yapmak zorundaymışsın gibi hissetme."

"Tüh," dedi oğlan. "Ben kahven için gizlice krema getirmemi falan istersin sanıyordum. Herhalde aklından daha büyük bir şey geçiyor."

"İtfaiyeci'yi görmek için bir saatliğine buradan gitmem mümkün mü? Ve eğer gidersem ben yokken Peder Storey'ye göz kulak olabilir misin?"

Oğlanın beti benzi attı.

"Özür dilerim. Böyle bir istekte bulunmamam gerekirdi."

"Hayır," dedi Michael. "Sorun değil. Sanırım Bay Patchett uğrarsa seni idare edebilirim. Yatağının perdesini çekerim, örtünün altına birkaç yastık koyarım ve ona kestirdiğini söylerim. Ama... gitmene izin verirsem – seni onunla görüştürürsem... geri gelmeye söz verir misin? İtfaiyeci'yle beraber bu gece bir arabaya atlayıp gitmezsin, değil mi?"

Harper oğlanın söyleyebileceği veya sorabileceği onca şey arasında bunu beklememişti.

"Ah, Michael, elbette gitmem. Peder Storey'yi bu halde bırakacak değilim."

"Güzel. Çünkü kamptan ayrılamazsın," dedi Michael ve öne eğilip genç kadının bileğini kavradı. "En azından Allie'yi ve beni yanına almadan."

12

Harper burun deliklerini acıtan ve ciğerlerini sızlatan o dondurucu soğukta tepeden aşağı indi. Nefes verdikçe ejderhaya dönüyormuş, içten dışa yanıyormuş gibi ağzından buhar çıkıyordu.

Su kenarındaki çakıllı kumsal daha da soğuk olup Harper'ın yüzünün açıktaki kısımları çabucak uyuştu. İtfaiyeci'nin barakasının teneke bacasından ince bir duman yükseliyordu ve buza hapsolmuş dünyada başka bir yaşam belirtisi yoktu. İskeleye çıkmaktan nefret eden genç kadın orada kendini savunmasız hissediyor, birinin her an bağırmasını bekliyordu. Fakat onu gören olmadı. Zaten yaprak dökmeyen bir ağaç hattı iskeleyi kilisenin çan kulesinden gizliyordu. Harper sandala inip halatı çözdü. Sudayken görünür hale gelebilirdi (kuledeki göz herkesi görürdü) ama gökte ne ay ne de yıldızlar vardı ve Harper o koyu karanlıkta fark edilmeyeceğini düşündü.

Bu sefer botlarını çamurda kaybetmeksizin barakaya kadar yürüyebildi. Yerdeki balçık donarak fayans kadar sertleşmişti. Harper kapı çerçevesine vurdu. Cevap gelmeyince tekrar çaldı. İçeriden odun dumanı ve hastalık kokusu alıyordu.

"Kapı açık," dedi İtfaiyeci.

Harper temkinli bir şekilde boğucu bir sıcağa ve açık fırının altın sarısı ışığına boğulmuş küçük odaya girdi.

John yatakta yatıyordu. Örtü belinin ve bacaklarının etrafında toplanmıştı. Kolundaki askı leş gibiydi. Odaya balgam kokusu hâkimdi ve adamın solurken zorlandığı belliydi.

Harper yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Sonra öne eğildi ve yanağını İtfaiyeci'nin çıplak göğsüne koydu. Adamın sımsıcak teni sandal ağacı ve ter kokuyor, Ejderpulları akla İran halılarını getiren desenlerle gövdesini süslüyordu.

"Normal nefes al," dedi Harper. "Yanımda stetoskop getirmedim."

"Tam da iyileşiyordum."

"Kapa çeneni. Dinliyorum."

John nefes alırken biri bir parça streç filmi buruşturuyormuşçasına hafif bir hışırtı çıkarıyordu.

"Kahretsin," dedi Harper. "Atelektazi* olmuşsun. Termometrem yok ama ateşinin çıktığını görebiliyorum. Kahretsin, kahretsin. Anlamıyorum."

"*Atelektazi* sanırım Genesis'in eski bir albümüydü. Phil Collins vokalistliği devralıp da onları MTV'ye düşürmeden önce kaydettiklerinden biri."

"Atelektazi belirli bir zatürree türü için kullanılan bilgiççe bir terim. Kırık kaburgaların bir komplikasyonudur ama onu senin yaşındaki bir adamda görmeyi beklemezdim. Son zamanlarda sigara içtin mi?"

"Hayır. Sigaram olmadığını biliyorsun."

"Hiç temiz hava aldın mı?"

"Bol bol."

Harper onu kısık gözlerle süzdü. "Bol bol ne kadar zamana karşılık geliyor?"

"Şey, on sekiz saat? Bir-iki saat eksiği veya fazlası olabilir."

"Dışarıda ne halt yemeye *on sekiz saat* kaldın?"

"Öyle bir amacım yoktu. Bayılmıştım. Ne zaman bir yerlere Anka göndersem bayılırım." John özür manasında bir tebessüm etti. "Sanırım çok takatsizdim. Bir Anka yaratmaya hazır değildim. Beni çok yordu. Yine de iyi ki göndermişim. Makineli tüfek yetmezmiş gibi eski kocanın sürdüğü o kar küreyici resmen bir panzer–"

"Dur bir dakika. Beri gel. Kocamın Verdun Caddesi'ne geldiğini nereden biliyorsun? Sana kim söyledi?"

"Hiç kimse söylemedi. Seninle beraber oradaydım."

"Benimle beraber *oradaydın* da ne demek?"

John iç geçirdi, yüzünü ekşitti ve sağlam elini sakat böğrüne koydu. "Çatışma başladığında Ben'in polis arabasının arkasına saklandın. Önce Nelson öldü – sokağın ortasında paramparça oldu. Sonra belediye kamyonu ambulansa çarptı ve Mindy Skilling onun altında püre-

* Akciğerin dahili sebeplerden dolayı kısmi çöküşü. –*çn*

ye döndü. Ardından sizin şu NASCAR yarışçılarından biri gibi oradan son sürat fıydın. Eski kocanın minibüse çarptığı ve beni neredeyse ezdiği âna kadar her şeyi hatırlıyorum. Yani Anka'yı ezdiği âna kadar."

Harper duyduklarını idrak edemiyordu. Şimdiye dek Anka'nın uzaktan kontrollü bir oyuncak uçak gibi her nasılsa belirli bir mesafeden kontrol edilebilen görkemli bir piroteknik gösteri, John Rookwood'un iplerini bu adadan çekiştirdiği ateşten bir kukla olduğunu farz etmişti.

Lakin John şimdi Jakob'la ve Marlboro Adam'la karşılaşmalarını orada bizzat çatışmışçasına anlatabiliyordu. Bu durum Harper'ı şaşırttığı kadar kızdırıyordu da, çünkü John'un etkileyici ve gizemli görünmeye bayıldığı her halinden belliydi.

"Bu mümkün değil. Orada yaşananları görmüş olman mümkün değil."

"Ah, gel o kadar ileri gitmeyelim. *Pek* mümkün değil demek daha doğru olur. Hem zaten kendi gözlerimle gördüğümü söylemedim ki. Ama yine de hatırlıyorum." John genç kadının konuşmaya hazırlandığını görünce soruyu engellemek için avucu öne dönük olarak elini kaldırdı. "Bildiğin gibi Ejderpulu zamanla insan beynine nüfuz ediyor. Düşüncelerini ve hislerini dinleyip onlara tepki veriyor. Ağaçsı bir doğası var ve zihinle bağ kuruyor."

"Evet. İnsanlar korktuklarında veya strese girdiklerinde o yüzden alev alıyorlar. Panik, kortizol salgılanmasına yol açıyor. Ejderpulu taşıyıcının artık güvenli olmadığını varsayarak kortizole tepki veriyor. Tutuşarak bir sürü kül üretiyor ve daha iyi bir gayrimenkule taşınıyor."

John onu hayranlıkla süzdü. "Evet. Yöntemi aynen öyle. Bunları kimden öğrendin?"

"Harold Cross'tan," diyen Harper bu sefer şaşıranın John olmasından keyif aldı.

İtfaiyeci duyduklarını sindirdi, sonra ağzının kenarı bir tebessümle kıvrıldı. "Not defterini buldun. Ona bir ara göz atmayı çok isterim."

"Belki benim işim bittikten sonra," dedi genç kadın. "Kortizol kendiliğinden tutuşmayı tetikliyor. Fakat oksitosin –sosyalleşme hormonu– Ejderpulunu rahatlatıyor. Ne zaman grup beğenisinden zevk alsan Ejderpulunun güvenlik hissini artırıyorsun ve daha sonra yanarak ölme ihtimalini azaltıyorsun. Bu kadarına aklım eriyor. Aklımın *erme-*

diğiyse aynı anda hem barakanda oturup hem de üç kilometre uzakta yaşananları görebilmen."

"Sana söyledim ya, onları *görmedim*. Sadece gördüğümü *hatırlıyorum* ve aradaki fark bu. Anka'nın merkezinde bir Ejderpulu bulutu yanar. O Ejderpulu düşüncelerimin, hislerimin, tepkilerimin kaba bir kopyasını içerir. Ona harici bir beyin diyebilirsin. Anka o gece işini bitirip de söndükten sonra bana, yani yuvasına döndü. Ben sahilde baygın yatarken küller kar gibi üstüme yağdı ve sonraki saatlerde kuşun yaptığı ve gördüğü her şeyi *düşledim*. İlk başta her şey bölük pörçüktü ama zamanla tüm o korkunç olay netlik kazandı."

Harper duyduklarını kafasında evirip çevirdi. Düşünebilen küller, canlı alevler, dürtüleri ve anıları insan zihniyle takas edebilen bir spor... Bu tam da evrimin daima hedeflediği türden fantastik bir zırvaydı. Tabiat el çabukluğunda ve sihir hilelerinde büyük bir ustaydı.

Harper tekrar konuştuğunda sözlerinin Ejderpuluyla yakından uzaktan bir ilgisi yoktu. "Sana bir antibiyotik tedavisi lazım. Şu tesadüfe bak ki elimde ondan var. Michael'la bir şişe azitromisin gönderirim. Şafakta nöbet değişimi yapılırken gizlice gelebilir. Hadi artık, Bay Rookwood; gel şu koluna bir göz atalım."

"İlacımı kendin getiremez misin?"

Harper adamla göz göze gelmeye yanaşmadı. Öyle yapmaktansa kol askısını gevşetti ve dirseği açtı. John yüzünü ekşitse de Harper'a adam gerçek bir acıdan çok acı beklentisiyle öyle yapıyormuş gibi geldi.

"Burada işler sarpa sarıyor, John. Revire kapatıldım. Göz hapsinde tutuluyorum ve Peder Storey'nin yanından ayrılmama izin verilmiyor. Bu gece sırf nöbet Michael'a çıktığı ve Mike artık Carol'a kulak asmadığı için buraya gelebildim. Aynı şey Allie için de geçerli. O da kızlar yatakhanesinde temelli hapis tutuluyor. Michael seni görmeye gidersem geri gelmeyeceğimden korkuyordu. Onu yanıma almadan bir arabaya atlayıp kaçmamı istemiyor." Harper biraz düşündü. "Bir-iki düzine asinin kamptan kaçmaya çalışması sadece zaman meselesi. İnsanlar arabalardan bazılarına erzak yükleyip sıvışacaklar. Renée daha şimdiden Don, esirler ve diğer birkaç kişiyle beraber basıp gitmekten bahsediyor."

"Nereye gideceksin ki?"

"Ah, Michael ne düşünürse düşünsün onlarla beraber yollara düşe-

sim yok. Peder Storey için hâlâ bir şans varken onu terk etmek doğru olmaz."

İtfaiyeci o anda tuhaf bir şey yaptı. Harper'ın ilerisindeki fırına bakıp geçti – sonra da başkaları tarafından duyulmak istemezmişçesine öne eğilip alçak sesle konuştu. "Biraz budalalığı herkesten daha çok takdir ederim, Harper ama bu sefer olmaz. Öncelikli vazifen Tom Storey'ye değil, kendine ve bebeğine. Tom hayatım boyunca tanıdığım en gönlü bol adamdır ve sırf onun hatırına burada kalmanı istemeyeceğinden adım gibi eminim. Şuuru kapanalı ne kadar oldu? Altı hafta mı? Yedi mi? Başına ezici bir darbe yedikten sonra? Yaşı yetmişken? O göçüp gitti. Bir daha da geri gelmeyecek."

"Daha ağır yaraları atlatan insanlar da oldu," dedi Harper. Lakin daha sözünü bile bitirmeden bir teşhis ile bir inkârı karıştırıyor olabileceğinden kuşkulandı. "Hem zaten doğuma az kaldı, John. Sadece sekiz-dokuz hafta. Bu bebeği doğurmak için iyi bir yere ihtiyacım var. Revir öyle bir yer. Daha iyisini bulabilir miyim bilmiyorum. Don çocuğu doğurtabilir. Vakti zamanında bol bol balık tutmuşluğu var – bir tane daha tutabileceğinden eminim. Doğum tarihine bu kadar yakınken başka bir seçenek kalmadıkça kamptan ayrılmam." Peder Storey ölürse gerçekten de başka bir seçeneğinin kalmayacağını eklemedi. O zaman ya bebeğini alıp kaçar ya da onsuz sürgün edilirdi. Fakat şimdi Carol'ın tehditlerinden bahsederek John'a sıkıntı vermek istemiyordu. John hastaydı, hırpalanmıştı, ateşi vardı ve ciğerleri pis bir iltihapla doluydu. Harper'ın işi sempati ve ilgi görmek değil vermekti.

Genç kadın ayağa kalktı, eskiden çalışma masası olan bir şeyin altındaki çekmeceleri karıştırdı ve bir makasla geri geldi. Adamın bileğindeki kirlenmiş sargıyı kesti. Bilek hâlâ şiş ve mosmordu ama onu döndürmesini istediğinde John eskisi kadar zorlanmadı ve Harper oraya tekrar sargı yapmaya gerek görmedi.

"Sanırım artık askıyı da çıkarabiliriz. Ama kolunu keskin bir acı duymadan kıvırana kadar ateli dirseğinde tut. Ve onu *mutlaka* dinlendirmeye çalış. Biraz düzelene kadar kendini düşünsel mastürbasyonla sınırlasan iyi edersin. O bileğe gereksiz bir yük bindirmen iyi olmaz."

John bu defa verecek bir karşılık bulamadı.

Harper arkasına yaslandı. "Biliyor musun, Michael yanına Allie'yi de almadan kamptan ayrılmaz. Ve Allie'nin Nick'siz kaçmayacağından

eminim. Onların kampı terk ettiklerini ve şanslarını dışarıda denediklerini hayal etmek ödümü patlatıyor. *Senden* ne haber? Onlara eşlik edersen güvende olurlar. Allie'yi ve Nick'i koruyup kollayabilirsin."

John bakışlarını bir anlığına genç kadının arkasındaki fırına, sonra da yere çevirdi. "Peki cidden bir yerlere gidebilecek durumda olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Belki şimdi değil. Ama iyileşeceksin. *Ben* seni iyileştireceğim."

"Gel dereyi görmeden paçaları sıvamayalım. Daha ortada bir plan bile yok. Olan tek şey boş laflar."

Harper da kapağı açık fırına yavaş ve huzursuz bir bakış attı. Alevlerin arasında kendisine bakan birini görmedi: ne o gizemli kadın ne de Sirius Black. John'un sanki kimse onlara kulak misafiri olmasın diye eğilip alçak sesle konuşmadan evvel ateşe nasıl göz attığını düşündü. O anda aklına neredeyse rasgele bir şey –adamın Anka hakkında söylediği bir söz– geldi: *Ona harici bir beyin diyebilirsin.* Bu düşünce Harper'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Doğru," dedi. "Ama bir plan kurmaya başlasak iyi olur. Bence burada buluşmaya çalışmalıyız. *Hepimiz.* Mümkün olursa mahkûmlar da. Sadece nasıl gideceğimizi değil, nereye gideceğimizi ve nasıl hayatta kalacağımızı da belirlemeliyiz." Azmini toplayıp nazik bir sesle devam etti. "Peder Storey'nin burada kalarak canını veya bebeğinkini tehlikeye atmamı istemeyeceğini söylüyorsun. Bence Sarah da senin burada kalarak *kendi* canını tehlikeye atmanı istemezdi."

"Ah, bilemiyorum," dedi John. "Buraya gömülmek o kadar da kötü olmazdı. Neden olsun ki? Bir bakıma gerçek hayatımın burada başlamış gibi hissediyorum. Sarah'yla tanıştığım ve Ejderpulunu kaptıktan sonra her beraber geri geldiğimiz Wyndham Kampı'nda. Hayatımın burada başlayıp burada sona ermesi anlatıma zarafet katar."

"Anlatım zarafetine sıçayım. Hepiniz burada saklanmaya nasıl karar verdiniz ki?"

"Gidecek başka bir yerimiz yoktu. Bu kadar basit."

"Biraz daha ayrıntıya girebilirsin," dedi Harper.

"Madem ısrar ediyorsun," karşılığını verdi John.

13

"Hepimiz de işaretliydik. İlk çizgiler Nick'in kolunda ve sırtında belirdi. Üç gün sonra hep beraber cehennemden gelen bir dövmeciye gitmiş gibi görünüyorduk. Sarah hariç. Sarah yetmiş iki saatlik bir zaman diliminde oğlunu, kızını, kız kardeşini, babasını ve sevgilisini kaybetme fikriyle karşı karşıya kaldı. Bir insanın öyle bir durumda apışıp kalmasını beklersin.

"Ama Sarah pes etmedi. Çocuklarının hâlâ ona ihtiyacı vardı ve onlar hissedebildikleri, düşünebildikleri ve de teselli edilebildikleri sürece yapılması gereken her şeyi yapmaya kararlıydı. Zaten bir-iki hafta boyunca kendisinin de hastalandığını ama belirti göstermediğini varsaydı. Sanırım hastalanmadığını nihayet anladığı zaman hastalansaydı geçireceğinden daha büyük bir hüsran ve şok geçirdi. Nasıl olmuştu da hastalık o hariç hepimize bulaşmıştı? Üstünün başının Ejderpuluyla kaplanmaması *benim* suçummuş gibi bir-iki defa bana çattı. *Neden sizde var ama bende yok?* Bunu sorup duruyordu."

"Havuzdaydı da ondan," diye mırıldandı Harper.

"Bakıyorum da cevabı hemen bulmuşsun. Evet. Gökten hepimizin üstüne zehirli kül yağdı ama Sarah yüzmeye gitmişti. Klor da sporu öldürmüş veya en azından ona karşı bir engel yaratmıştı. Rasgele bir katliamda sağ kalanlar ile ölenler arasındaki farkın nadiren iradeyle, akılla veya cesaretle bir ilgisi olur. Asıl mesele nerede durduğundur. Beş santim sağa çekilirsen otobüs altında kalırsın. Ofisin on dokuzuncu yerine doksan ikinci kattaysa zamanında dışarı çıkamazsın.

"Sarah üzüntüsünü içine attı. Kendini bırakmadı. Nasıl dayandı bilmiyorum ama dayandı işte. Neredeyse sinir krizi geçirdiği tek sefer, babası hep beraber Concord'daki federal karantinaya katılmamız gerektiğini söylediğindeydi. Çocuklarının elinden alınması düşüncesi

ona göre sıcak demirlerle dürtülmek gibiydi. Geri adım atmak zorunda kaldık. Sanırım Allie'yi veya Nick'i bir daha asla göremeyebileceği bir durum yaratsaydık kendine neler yapabileceğinden korktuk.

"Allie birkaç gün bir köşeye kıvrılıp ağlamakla yetindi. Sonra bir sabah saçları kazınmış halde banyodan çıktı ve üzülmeyi bıraktığını duyurdu. O gece annesi ve Allie birlikte mantar yediler. Ertesi gece Sarah ile Allie gizlice evden çıkıp bir araba çaldılar. Sapıtık ama mutluydular. Bir kostüm mağazası yağmaladılar. Sarah eve Hillary Clinton olarak geldi. Allie üstündeki kocaman 'A' harfinden hoşlandığı için bir Kaptan Amerika maskesi seçmişti. Düşünceli davranarak Nick için bir Kaplan Tony maskesi getirmeyi de unutmamışlardı. Onlara hep bir itfaiyeci olmak istediğimi ve gelecek sefer beni de ihmal etmemelerini umduğumu söyledim. İki gece sonra klasik otomobillerle dolu bir müzenin otoparkındaki antika itfaiye aracını ve içindeki itfaiyeci kıyafetlerini çaldılar. Başka bir yer bulamadıkları için onu Wyndham Kampı'nın kayıkhanesine park etmeleri gerekti. Allie ölmeden önce ortalığın tozunu atmaya kararlıydı ve Sarah bir anne olarak kızının hayattaki gayelerini desteklemesinin önemli olduğu fikrindeydi.

"Carol'ın fazla uzun yaşayacağını sanmıyordum. Bunu iyi hatırlıyorum. Vermek zorunda olmadığı beş kilo verdi. Uyumayı bıraktı. Lobotomi yaptırmış biri kadar duyarsızca hiç ara vermeden günde on iki saat yarı çıplak televizyon seyrederdi. Yanık bir kibrit gibi kokar ve sürekli duman çıkarırdı. Onu o dalgınlığından çıkarabilen tek şey babasıydı. Tom kızının karnını doyurup uyuduğundan emin oldu ve daha başka ihtiyaçlarını giderdi.

"Sonra bir sabah kapıların çarptığını ve sokakta çığlık atıldığını duydum. Vakit erkendi ve uyanık tek kişi bendim. Garaj yolunu sessizce kat ettim ve çalı çitin üzerinden baktım. Sokağın aşağısındaki bir evin önüne bir kamyon, Karantina Devriyesi'nin hizmetine verilmiş bir polis minibüsü vardı. Polis özel timine benzeyen gaz maskeli bazı tipler bir kadını zorla ona bindiriyorlardı. Yanlarında kıskaçlı bir pano taşıyan maskeli ve eldivenli bir doktor vardı. Elinde kıskaçlı bir pano tutan doktor, hasta kadına bunu onun çocuklarını korumak için yaptıklarını, uygun bir akrabayla iletişime geçip çocukları aldıracaklarını söylüyordu. Dört yaşlarındaki bir oğlan salya sümük ağlayarak onları

takip etmeye çalışıyordu. Karantina Devriyesi'nin başka bir üyesi de oğlanı devamlı omzundan tutup geri döndürüyordu. Evin içinde bir yerde bir bebeğin bağırdığını duyabiliyordum. Kadın kamyona tıkılmadan hemen önce başını çevirdi ve yüzünü gördüm. Eczanede yangın çıktığı gün kaldırımda ağlayan bayanın ta kendisiydi.

"O öğleden sonra yemek masasının etrafında bir ailecek toplandık ve onlara gördüklerimi anlattım. Allie, gelip bizim de kapımızı çalabilirler diye bir plana ihtiyaç duyduğumuzu söyledi. Tom öyle bir şey olursa yapabileceğimiz en iyi şeyin kapıya bakmamak olduğunu belirtti. Son kırk yıl her yazı Wyndham Kampı'nda geçirdiğini ve kamp kapatılmış olsa da şimdi planlarını değiştirmek için bir sebep görmediğini söyledi. Carol'la beraber kampa çoktan uğradığını ve orada bir orduyu on yıl doyuracak kadar kuru gıda olduğunu söyledi. Meğer sadece dokuz yılla yanılmış.

"Kampta hep onun olagelmiş eve yerleşti. Bunu güya Carol'ın ona daha rahat bakabilmesi için yaptı ama asıl sebep tam tersiydi. Sarah ve ben kayıkhaneye yakın bir kulübeyi sahiplendik, çünkü Nick çalıntı itfaiye kamyonumuzda itfaiyecilik oynamaktan hoşlanıyordu. Onların harika günler olduğunu söylemem tuhaf gelir mi? O zaman taze yumurta ve waffle yiyip kahve içerdik. Şafakta denize girer, günbatımında kamp ateşi yakardık. Sarah kilisedeki orgun başına geçip Billy Joel ve Paul McCartney parçaları çalardı. Carol'ı da kendisine eşlik etmeye çağırırdı ama kız kardeşi Siyah Yıldız Evi'nden çıkmazdı. Orada dumanlar tüttürerek ölmeyi beklerdi.

"Sarah bir sabah haber almak ve alışveriş yapmak için Portsmouth'a gitti. Hasta olmadığı için alışverişimizi yapabiliyordu. Döndüğünde yanında Neighbors ikizleri vardı. İki gün sonra Norma Heald kendiliğinden çıkageldi. Geçmiş yazlarda kafeteryada çalışmıştı ve burada yiyecek aramanın bir süpermarkette aramaktan daha güvenli olduğunu düşünmüştü. Tom'un ahalisi işte böyle başladı.

"Norma kampa yerleştikten birkaç gün sonra Carol aklını kaçırmışçasına Siyah Yıldız Evi'nden koşa koşa geldi. Korkudan neredeyse konuşacak durumda değildi. Sarah'yı buldu ve beklenenin çıktığını, hemen eve gelmesi gerektiğini söyledi. Tom ile Nick'in parlamaya başladıklarını, ikisinin de alevlere boğulmak üzere olduğunu söyledi.

"O kadar hızlı koştuk ki Carol geride kaldı. Koşarken dehşet için-

deydik. Görmek istemediğin bir şeye doğru tabana kuvvet koşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Kendi idam mangana koşmak gibiydi. İkisini de pörsüyüp kararmış halde ve evi alevler içinde bulacağımızdan emindim.

"Sarah ön kapıdan içeri daldı ve öyle ani durdu ki ona çarpıp yere devirdim. Allie hemen arkamdaydı ve bize takılıp düştü. Yerde birbirimize dolanmış yatarken onları gördüm.

"O evdeki bulaşık makinesi yaşça senden daha büyük olsa gerek, Harper. Herhalde otuz yıldır kullanımdadır ve çalıştırıldığı zaman gümbür gümbür sarsılır. Bilmem hayal edebilir misin ama temposu o eski *Wooly Bully* şarkısınınkine çok benzer. Onu hiç duymuş muydun? Tom sırtını makineye dayayıp Nick'i kucağına almıştı ve ikisi de Wooly Bully temposuyla titriyordu. Tom parmaklarını Nick'in saçlarına geçirmişti ve şarkı söylüyordu. İkisi de *ışıyordu*. Tom yenlerini sıyırarak önkollarındaki Pulları açığa çıkarmıştı ve o Pullar karanlıkta parlayan boyayla çizilmiş helezonlara benziyordu.

"Keystone Polisleri* gibi kapıdan içeri paldır küldür dalmamızı seyretmek Tom'u zerre kadar rahatsız etmedi. Bize gülen gözlerle baktı ve şarkısına devam etti. Sarah, 'Ah babacığım, aman tanrım, size neler oluyor?' dedi.

"Tom da, 'Emin değilim ama Ejderpulu sanırım Sam the Sham'i** seviyor,' dedi. 'Gelin ve bizimle beraber şarkı söyleyin. Bakalım bu his sizin de hoşunuza gidecek mi.'

"Carol kapıdan girdiğinde zangırdayan bulaşık makinesinin önünde çember kurmuş oturuyor, garage rock söyleyip bir karnaval gibi ışık saçıyorduk. Ejderpulu ısınıp parlamaya başladığı anda her şeyin yolunda olduğunu ve yanmayacağını anlıyordun. Eh, Parlak'a girmek nasıldır biliyorsun.

"Bulaşık makinesi durana kadar şarkı söyledik. Makine zangırdamayı bırakır bırakmaz da Pullarımız soğumaya ve kararmaya başladı. Hepimizin de kafası kıyaktı. Tom'un kızlarından hangisiyle çıktığımı hatırlayamadığım için ikisini de öptüm. Sarah buna katıla katıla güldü. Allie kaç tane ayak parmağı olduğunu hatırlayamadığından onları say-

* 20. yüzyılın başlarındaki sessiz komedi filmlerinde yer alan ve hiçbir işi doğru düzgün yapamayan hayali, beceriksiz polis memurları. —*çn*

** *Wooly Bully* şarkısını seslendiren Domingo Samudio adlı şarkıcının sahne adı. —*çn*

dı durdu. Sanırım bir güzel piştiğimizi söylesem yalan olmaz. Pişmek! Hah! Ne kadar akıllıca, değil mi? Yoksa... değil ha? Eh, neyse.

"O akşam diğerlerini şapelde topladık. Sarah orgun başına geçti ve Carol ukulelesini eline aldı. Birlikte 'Bridge over Troubled Water' ve 'Let It Be' şarkılarını çaldılar. Hepimiz de bir kamp ateşinden kalkan kıvılcımlar gibi ışıdık. Sesleri o kadar zengin ve güzeldi ki. Hiç o kadar sarhoş veya mutlu olmamıştım. Taşımana gerek kalmayan bir bavulu bırakırcasına kimliğimden vazgeçtiğimi hissedebiliyordum. Herhalde arılar da öyle hissediyordur. Bir birey gibi değil de kusursuz, yararlı bir müzik dünyasındaki vızıltılı bir nota gibi.

"Şarkılarımız bittikten sonra Tom bize hitap etti. O konuda doğal bir yeteneği vardı. Bize bildiğimiz ama aynı zamanda duymamız gereken şeyler söyledi. Birlikte geçirdiğimiz her dakikanın bizim için büyük bir şans olduğunu söyledi ve ona hak verdim. Birbirimizin sevgisini ve mutluluğunu bu kadar yoğun bir şekilde, hem de tenimizde hissetmenin bir lütuf olduğunu söyledi ve ben de diğerleri gibi amin dedim. Bize tarihin en karanlık dönemlerinde şefkatin seni güvenli bir yere ulaştırabilecek tek ışık olduğunu söyledi ve bunu dinlerken gözyaşlarına boğuldum. Şimdi bile hatırladıkça biraz ağlayacak gibi oluyorum. Dini kanlı, zalim ve ilkel diye nitelendirip geçmek kolaydır. Bunu ben de yaptım. Ama bunlar dinin yapısında yok – insanlığın yapısında var. Her inancın altında ortak bir edebin talimatları yatar. Aynı dersin farklı ders kitapları gibi. Hepsi de seni başkaları için yaşamanın kendin için yaşamaktan daha mutlu edeceğini söylemez mi? Başka birinin mutluluğunun seni mutluluğunu azaltmayacağını?

"Işımayan tek kişi Sarah'ydı, çünkü bir tek onda Ejderpulu yoktu. Ama Sarah da bir sorunu çözdüğümüzün, işe yarayan bir tedavi bulduğumuzun farkındaydı. İlacı yutmak için bir kaşık dolusu şekere ihtiyacımız yoktu. Şeker, ilacın ta kendisiydi. Sarah da şarkılarımıza katıldı. Işımamızı seyredip düşüncelerini kendine sakladı. Onunla uzun zamandır beraberdim; neler olacağını, ne yapacağını tahmin etmem gerekirdi.

"Ama neler olacağını tahmin edemedim, çünkü çoğu zaman sarhoştum. Beni sarhoş eden içki değildi elbette. O ışık seli ve hep beraber şarkı söylediğimizde duyduğum hazdı. Allie geceleri Kaptan Amerika maskesini takıp dışarı çıkmaya ve arkadaşlarını, okuldan tanıdığı

çocukları gizlice gözetlemeye başladı. Ejderpulu taşıdıklarını görürse onları ve ailelerini aramıza davet ediyordu. Onlara hayatta kalmanın bir yolu olduğunu, hastalığın bir idam cezası olmasının gerekmediğini söylüyordu. Sayımız her hafta bir düzine artıyordu.

"Sarah kampa sağ salim dönmesini sağlayayım diye beni Allie'yle beraber gönderiyordu. Bir itfaiyeci gibi giyinmeyi alışkanlık edindim, çünkü yanan şeylerle dolu bir dünyada hiç kimsenin itfaiyecilere dönüp bakmadığını keşfetmiştim. Öyle çok Parlak sarhoşuydum ki haziran ayı boyunca kendi adımı bile hatırlamıyordum. Sadece... İtfaiyeci'ydim." John dermansızca öksürdü. Ağzından hoş kokulu bir duman bulutu püskürdü, oyuncak ebatlarındaki bir itfaiye aracının şeklini aldı ve dağıldı.

"Gösteriş budalası seni," dedi Harper. "Ya sonra ne oldu?"

"Sarah öldü," diyen adam öne eğildi ve Harper'ı burnundan öperek onu şaşırttı. "Son."

Yedinci Kısım

OKUN YAYDAN ÇIKIŞI

MART
1

Harold Cross'un günlüğünden:

28 AĞUSTOS:

MARTHA QUINN GERÇEK.
BİR WEB SİTESİ VAR: MARTHAQUINNMAINEDE. SENİ MACHIAS KASABASINDA KAYDA GEÇİRİYORLAR, TEMİZLİYORLAR, YENİ GİYSİLER VERİP KARNINI GÜZELCE DOYURUYORLAR, SONRA DA BİR ISTAKOZ TEKNESİNE BİNDİRİYORLARMIŞ. CDC'DEN SAĞ KALANLAR ORADA HASTALIĞA BİR ŞİFA BULMAYA ÇALIŞIYORMUŞ.

GİDİYORUM. YARIN VEYA ÖBÜR GÜN. BURADA KALIRSAM ENİNDE SONUNDA YANARAK ÖLECEĞİM. ÖTEKİLER SOSYAL BAĞLARDAN FAYDA SAĞLIYORLAR AMA BEN SAĞLAMIYORUM VE DÜZENLİ DOZLARLA OKSİTOSİN ALMADIĞIM İÇİN BİYOKİMYASAL FİTİLİM HÂLÂ TISLIYOR.

HİÇ KİMSEDEN İZİN İSTEMEYECEĞİM. VERMEYECEKLERİNİ BİLİYORUM. CAROL BENİ SIKI DENETİM ALTINDA TUTUYOR. NEYSE Kİ JR. VAR. BU AKŞAM YAZLIĞA UĞRAYIP SON E-POSTALARIMI GÖNDERMEM İÇİN KAMPTAN SIVIŞMAMI SAĞLAYACAK.

GÜNEY MAINE'İN TAMAMI CAYIR CAYIR YANARKEN O KADAR KUZEYE NASIL GİDECEĞİMDEN EMİN DEĞİLİM AMA JR. BİR TEKNENİN İŞİMİ GÖREBİLECEĞİNİ SÖYLÜYOR. BU BOK ÇUKURUNA EBEDİYEN VEDA ETMEYİ İPLE ÇEKİYORUM.

2

Harper'ın aklından geçen ilk düşünce şuydu: *Bu kadar kolay olamaz.*

Dahasını bulma ümidiyle sayfayı çevirdi ama eli boş kaldı. O sayfanın ardından defter boştu.

Yağmur yağıyor, damlalar aralıksız bir şıpırtı ve tıngırtıyla sac çatıyı dövüyordu. Yağış on saattir devam ediyordu. Bazen ağaçlar da devriliyordu. Yakınlardaki biri büyük bir çatırtı ve yeri sarsan bir gümbürtüyle devrilirken onu uyandırmıştı. Rüzgâr duvarları yıkmaya çalışırmış gibi revire artarda darbeler indiriyordu. Sanki dışarıda dünyanın sonu gelmişti. Fakat ister yağmur yağsın ister güneş açsın artık her gün dünyanın sonuydu.

Harper günlükte öğrenecek, hele hele şaşıracak hiçbir şey kalmadığını sanmıştı. Fakat Martha Quinn gerçekti. Ada gerçek bir yerdi.

Nick onu dikkatle seyrediyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Harper defteri ondan gizlemeyi çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Zaten koğuşun kısıtlı alanında bu imkânsızdı. Oğlanın hiç kırpışmayan dikkatli ve meraklı gözlerine baktı. Nick ona önemli bir şey okuyup okumadığını sormadı. Sormadan *anlamıştı.*

O gece bekleme Chuck Cargill diye bir Gözcü vardı. Oğlan iki saat önce, Harper kazağını çıkarıp heybetli göbeğinin pembe bombesine losyon sürdüğü sırada haber vermeden içeri girmişti. Harper'ın sutyeni üstündeydi; fakat Chuck genç kadını yarı çıplak bir halde bulunca öyle bir telaşa kapılmıştı ki taşıdığı kahvaltı tepsisi ansızın tutulamayacak kadar ısınmışçasına onu tezgâha pat diye bırakmıştı. Anlaşılmaz bir özür geveleyerek geri çekilmiş ve perdeden apar topar çıkıp gitmişti. O zamandan beri de içeri girmeden önce genzini temizlemeye, kapı çerçevesine vurmaya ve izin istemeye dikkat ediyordu. Harper'a oğlan bir daha kendisiyle asla göz teması kuramayacakmış gibi geliyordu.

Aynı zamanda telefonu tavandan indirmek isterse onu kullanırken Chuck'a yakalanmayacağını düşünüyordu. Aslında sadece ona değil, hiç kimseye yakalanmazdı. Ben Patchett bile böyle bir gecede sürpriz denetlemeler yapmaya kalkışmazdı.

Harper dik arkalıklı sandalyeyi geri çevirdi ve ona sarsakça çıktı. Elini tavana uzattı, cep telefonunu buldu ve aşağı indi. Nick kocaman açılmış şaşkın ve meraklı gözlerle ona –*telefona*– bakıyordu. Harper başıyla işaret etti. *Yanıma gel.*

Birlikte koğuşun karşı ucuna yürüyerek kendileri ile bekleme odasına açılan perde arasına mümkün olduğu kadar çok mesafe koydular. Yan odanın kapı aralığına sırtlarını dönüp Peder Storey'nin karyolasının kenarına yan yana oturdular. Cargill ansızın içeri girecek olursa telefon vücutları tarafından gizlenirdi ve belki Harper cihazı kapatıp şiltenin altına sokacak kadar zaman bulurdu.

Telefonun açma düğmesine bastı. Ekran gri renkle yanıp söndü, sonra kapkara kesildi. Şarjı tamı tamına yüzde dokuzdu.

Harper internet tarayıcısını açtı ve arama kutucuğuna marthaquinnmainede yazdı.

3

iPhone'un ufacık hoparlörlerinden zayıf ve pes bir sesle çıkan müzik yağmurun arasında zar zor duyulmasına karşın güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Harper aynı şarkıyı sekiz yaşındayken bir tahta kaşığı mikrofon niyetine kullanarak ve Bayan Piggy terlikleriyle mutfak muşambasında kayarak söylerdi. Şarkıda Ric Ocasek* merdivenden aşağı inen bir Slinky** gibi boing-boing eden bir melodiyle sevdiği kızın tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu dile getiriyordu.

Fotoğraflar yüklendi ama ağır ağır.

İlki sonbaharda sararmakta olan bel hizasında otlarla kaplı engin bir yamaca aitti. Okyanus arka plandaki eziklerle kaplı çelik bir levhaydı. Martha Quinn her iki tarafında beşerden uzun bir çocuk sırasının ortasında duruyordu. Kollarını en yakınındaki iki çocuğun omuzlarına atmış olan kadın her zamanki kadar sıskaydı. Altmışına merdiven dayamasına rağmen yüzü haylaz ve şefkatli olup gözleri anlatmak istediği iyi bir fıkra olduğunu ima edercesine kısıktı. Rüzgâr platin sarısı saçlarını yüksek alnından arkaya uçurmuştu. Yenlerini kıvırarak önkollarındaki Ejderpullarını meydana çıkarmıştı. Siyah-sarı desenler akla Kanji yazılarını getiriyordu.

Şarkı kısılırken ekranda ikinci bir fotoğraf yüklendi. Beyaz bir laboratuvar önlüğü giyen ve elinde kıskaçlı pano tutan Uzakdoğulu asıllı güzel bir doktor çömelerek dokuz yaşlarındaki şirin mi şirin bir kız çocuğuyla göz hizasına gelmişti. Pelüş bir rakun bebeği bağrına basan küçük kız bir kahkaha çığlığıyla burnunu kıvırmıştı. Çıplak, tombul kolları az miktarda Pulla kaplıydı. İkili bir hastane birimindeki beyaz,

---

* *The Cars* grubunun vokalistliğini yürütmüş Amerikalı bir müzisyen. *–çn*

** Genellikle bir merdivenden aşağı bırakılarak veya elden ele aktarılarak oynanan yay şeklinde bir oyuncak. *–çn*

temiz, steril bir koridorda duruyordu. Arka plandaki duvara bulanık, neredeyse odaktan çıkmış bir tabela asılıydı. Tabela görüntünün önemli bir parçası olmadığından Harper ona bakıp geçti... sonra gözlerini kısarak tekrar baktı. Yazıları okuduğu zaman duygularının yoğunluğuyla nefesi kesildi. Tabelada yalnızca üç kelime vardı:

- *Pediatri*
- *Kadın Doğum*

Şarkı sona ererken üçüncü resim yüklendi. Bir insan sesi –Harper'ın sadece 1980'lerin VH1* ve MTV programlarından hatırladığı bir ses– konuşmaya başladı. Ses seviyesi zaten o kadar alçaktı ki Harper çatıda var gücüyle bateri çalan yağmurda Martha Quinn'i zar zor duyabiliyordu. Buna rağmen tedbirli davranarak onu biraz daha kıstı ve dinlemek için öne eğildi.

"Vay, merhaba. İhtiyaç duyduğun şey tam da bu muydu? *Benim* ihtiyaç duyduğum şey tam da oydu. Eh, daha doğrusu ihtiyaç duyduğum şeylerden *biriydi*. İhtiyaçlarımın listesi epey uzun. Michael Fassbender'in hâlâ yaşadığını duymaya ihtiyacım var, çünkü HEE-EY! O adam pek çok açıdan taş gibiydi. Hanımları spor ortaya çıkmadan çok önce kasıp kavuruyordu, bilmem anlatabildim mi? *Doctor Who*'nun yeni bölümlerine ihtiyacım var ama nefesimi tutup bekleyecek değilim, çünkü bahse varım o diziyi hazırlayan herkes ya ölmüştür ya da saklanıyordur. Acaba İngiltere yerinde duruyor mu? Umarım yanıp kül olmamışsınızdır, İngiliz Adaları! Duran Duran, Idris Elba ve *Aşk Her Yerde*** gibi kültüre yaptığınız destansı katkılar olmasaydı dünya ne hale gelirdi? Bana bir e-posta atıver, İngiltere; hâlâ dişini sıkıp dayandığından haberim olsun!"

Bir sonraki resim, içine bazı katlanır masalar koyulmuş büyük bir çadırda çekilmişti. Bir işlem merkezi. Masalar lise kafeteryalarında çalışan geniş omuzlu, mavi saçlı cinsten yaşlı bayanların idaresindeydi. Fakat bu kadınlar Ebola, şarbon veya Ejderpulu hastalıklarıyla yakın temasta bulunanların kullandıkları o parlak sarı uzay elbiselerinden

* ABD'de bir kablo televizyon kanalı. *–çn*

** Orijinal adı *Love Actually* olan bir romantik komedi filmi. *–çn*

giymişlerdi. Gürbüz yaşlı bayanlardan biri aileye benzer bir gruba – gür kırçıl kaşlara sahip ihtiyar bir adam, otuzlu yaşlarda yorgun görünümlü bir kadın ve parlak bakırımsı saçları olan iki küçük oğlan– birkaç battaniye, pijamalar ve belgeler uzatıyordu.

"Şeftalili pastaya ihtiyacım var. Hem de ÇOK. Özgür Kurt Adası'nda şeftalili pasta olmadığını söylemekten üzüntü duyuyorum ama kendi elma bostanımız var. Ah elmalar olgunlaşsa da çıkıp kendime bir sepet toplasam. Burada her türlü elma bulunur. Granny Smith, Cortland, Honeycrisp,* Honey Boo Boo,** HoneyGraham,*** Graham Norton,**** Edward Norton... Hepsi de birbirinden güzeldir. Bizde çürük elma çıkmaz! Keşke benim adım da bir meyveye verilseydi. Acaba bir Quinn'in tadı nasıl olurdu? Herhalde 1987'ye benzerdi. Radyonun en iyi tarafı beni tıpkı 1987'deki halimle hayal edebilmen. O zamanlar her erkeğin fantezilerini süslerdim. Bu arada 'her erkek' derken çizgi roman okumayı ve The Cure dinlemeyi seven on üç yaşındaki utangaç oğlanları kastediyorum. HER NEYSE! Daha çok güneş paneline ihtiyacım var. Altı üstü dört tane kıytırık güneş paneline sahibim! Tabii bu hiç yoktan iyidir. Ama bildiğin gibi günde yalnızca üç saat yayın yapabiliyorum, sonra vericimiz gümlüyor. Bir uyarıda bulunayım: Beni muhtemelen canlı değil, tekrarlı bir kayıttan dinliyorsun. Her gün sabah on bir civarı internete yeni bir kayıt yükleriz. Bu bazen ertesi güne de sarkabilir."

Nick, Martha Quinn'i duyamasa da ekranda beliren resimleri görebiliyordu. İyice öne eğilen oğlanın gözleri hipnotize olmuşçasına fal taşı gibi açıktı.

"Bana daha başka ne lazım? Kıçını kaldırıp Machias'a gelmen lazım, çünkü kakaomuz bile var! Ve fıçılar dolusu fındığımız! Ve odun sobasında taptaze ekmekler pişirebilen eski bir hava durumu spikerimiz! Neyden bahsettiğimi anlıyor musun? Maine kıyısının yirmi yedi kilometre açığındaki Özgür Kurt Adası'ndan, bir Ejderpulu ödülünün şanslı kazananlarındansan güvenle yerleşebileceğin bir yerden bahsediyorum. Evet, *seninle* konuşuyorum! Sana verecek bir yatağımız var. Üstelik hepsi bu kadar da değil! Durumun için en gelişmiş deney-

* Sırasıyla yeşil elma, koyu kırmızı elma ve açık kırmızı elma cinsi. –*çn*

** Amerika'da bir reality show yıldızı. –*çn*

*** Bir kraker markası. –*çn*

**** İrlandalı bir komedyen ve televizyon sunucusu. –*çn*

sel tedavileri görebileceğin federal hükümet gözetimindeki bir tıbbi tesisimiz var. Seninle konuşurken ben, Martha Quinn, tamı tamına koyun boku gibi kokan ve gözüken gelişmiş bir deneysel merhemle sıvanmış haldeyim. Peki bil bakalım ne oldul Gün boyunca bir kez bile diri diri yanmadım! Vücudumu sıcak bile basmadı! En son 2009'da menopoz geçirirken sıcak basmıştı ve o olay salgının başlamasından bile önceydi."

Şimdi de sahilden görülebilen bir adanın fotoğrafı belirdi: yeşil bir sırt, mavi taşlarla kaplı bir kumsal, tek bir toprak yol boyunca sıralanmış New England tarzı yazlıklar. Ya yeni doğan ya da yeni batan güneş koyu sulara altın sarısı bir parıltı düşürüyordu.

"Hiç kimse *şifa* lafı etmiyor. *Şifa* sözcüğünü ağzına bile almıyor. Bu adada altı yüz hasta insan var ve çoğunu hasta eden şey –*Draco tryptobilmemne* haricinde– her yeni tedavi yönteminde umutlarının suya düşmesi. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki en son yanmalı ölüm vakamız neredeyse on iki hafta önceydi. Doğru: Son üç aydır altı yüz hasta arasında sadece bir kişi öldü."

Son resimde gülümseyen yaşlıca bir çift ile bir çocuk vardı. İnce - uzun, erken yaşlanmış adam asil olarak nitelendirilebilecek elmacık kemiklerine ve bitap bir huzurla bakan gözlere sahipti. Ufak tefek ve tombul eşinin göz kenarları derin kahkaha kırışıklıklarıyla kaplıydı. Adamın bir omzunda beş yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Hepsi de sonbahara uygun giysilere bürünmüştü: pazen gömlekler, kot pantolonlar, bereler. Kadının ellerinin üstü komple Pul kaplıydı. Resmin altında şunlar yazılıydı: *Sally, Neal ve George Wannamaker hep beraber Machias İşlem Merkezi'ne geldiler ve şimdi Özgür Kurt Adası'na geçmeye hazırlanıyorlar. SİZİN DE adada dostlarınız ve yakınlarınız var mı? Özgür Kurt Adası Karantina ve Araştırma Merkezi'nde barınak ve huzur bulan* –buradaki bir sayaç 602 sayısını gösteriyordu– *kişinin bir fotoğraf galerisini görmek için tıklayın.*

"Machias'a geldiğinde –muhakkak geleceksin, buna inanmak zorundasın; ben geldiysem sen de gelebilirsin– bir kayıt çadırına yönlendirileceksin. Orada seninle ilgilenecekler. Sana bir yastık, bir battaniye, bir çift şirin kâğıt terlik ve sıcak yemek verecekler. Seni bir tekneye bindirip yanımıza gönderecekler. Burada besleneceksin, giydirileceksin, barındırılacaksın. Ayrıca benim gibi bazı fevkalade ünlülerle haşır

neşir olma fırsatına kavuşacaksın! Ve tabii Augusta, Maine'deki bir kanalda hava durumunu sunan o adamla! Daha ne bekliyorsun? Eşyalarını topla, o küçük poponu kaldır ve hemen buraya gel. Yatağın yapıldı. Şimdi ona yatıp uyuma vakti.

"Bir şarkı daha çalacağım ve sonra Kanada'dan buraya kadarki en son güvenli güzergâhların bir listesiyle geri geleceğim..."

Nick parmağıyla adanın resmini gösterdi, ardından işaret diliyle Harper'a bir soru yöneltti. "Bu gerçek bir yer mi?"

"Evet," dedi Harper el hareketleriyle. "Hasta insanlar için iyi bir yer."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Nick'in elleri.

"Yakında," dedi Harper, el hareketleri yaparken aynı anda bilinçsizce konuşarak da.

Arkasındaki yatakta Peder Storey derin bir iç geçirdi ve teşvik edici alçak, nazik bir sesle konuştu. "Yakında."

4

Harper'ın nabzı durulduğunda Peder Storey'ninkini kontrol etti – adamın incecik bileğini parmaklarının arasında tutup atardamarlarındaki kanın zonklamasını ölçerek. Tom'un nabzı zayıf ve tümüyle düzenli değilse de Harper'a bir önceki günden azıcık daha iyiymiş gibi geldi. Genç kadın tırnağını hastasının çıplak ayağında gezdirdiğinde Peder Storey ayak parmaklarını kıvırdı ve hafif bir keyif homurtusu çıkardı. Harper onu aynı yöntemle geçen hafta sınadığında yaptığı şey bir ekmek somununu gıdıklamaktan farksızdı.

Elbette Nick'e dedesini duyup duymadığını soramazdı – çocuğun sağırlığı ilk defa canını sıkıyordu. Birinin, *herhangi* birinin yaşlı adamı duymuş olmasını tüm kalbiyle isterdi. Carol'ı çağırtmayı düşündü. Belki Tom kızının sesine tepki verirdi. Bazı söylentilere göre daha önce vermişti. Tekrar ses çıkarmazsa bile babasının bugün konuştuğunu bilmek Carol'ın hakkıydı.

Fakat iyice düşünüp taşındıktan sonra bu fikri reddetti. Carol babasının iyileşmek olduğunu duysa çok sevinirdi – ama sevinç bekleyebilirdi. Harper yaşlı adamla diğer herkesten önce konuşmak, başına vurulduğu geceyle ilgili herhangi bir şey hatırlıyor mu sormak istiyordu. Bir diğer isteği de son ayların yükünün Carol'a ne yaptığı, kış mevsiminin onu nasıl haşat edip güvensiz bir hale getirdiği hakkında Tom'u uyarmaktı. Yaşlı adamın Verdun Caddesi'ndeki katliamı, çocukların omuzlarında tüfeklerle kampta gezindiklerini ve insanları susturmak için ağızlarına zorla taş koyulduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Hayır: Aslında *Tom'un* bunları bilmeye ihtiyacı yoktu. Bilmesine *Harper'ın* ihtiyacı vardı. Harper yaşlı adamın işleri tekrar yoluna koymasını istiyordu. Onu ne kadar da çok özlemişti.

Gece boyunca elini tutup parmaklarını okşayarak onun yanında

oturdu. Ara sıra onunla konuştu. "Tıpkı bir ayı gibi kışı uyuyarak geçirdin, Tom Storey. Buz sarkıtlarından şıpır şıpır su damlıyor. Karlar eridi. Uyanıp mağarandan çıkma vaktin geldi. Nick, Allie, Carol ve John seni bekliyorlar. Ben de bekliyorum."

Fakat Peder Storey yeniden konuşmadı ve vakit şafağa yaklaşırken Harper kucağında onun eliyle uyuyakaldı.

Nick genç kadını bir saat sonra uyandırdı. Doğan güneş dışarıdaki sisi deliyor, onu turta kadar tatlı limon ve krema tonlarına boyuyordu.

"Bana baktı," dedi Nick elleriyle. "Dedem bana bakıp gülümsedi. Tekrar uykuya dalmadan önce göz bile kırptı. Geri geliyor."

Evet, diye düşündü Harper. Tom tıpkı Aslan gibi geri geliyor ve beraberinde baharı getiriyordu.

Tam da zamanında, diye aklından geçirdi. *Tam zamanında geri geliyor ve her şey yoluna girecek.*

İleride bu düşüncesini hatırlayıp gülecekti. Gülecek veya ağlayacaktı.

5

Harper'ın biraz kafasını boşaltmaya, oturup doğru düzgün düşünmeye ihtiyacı vardı. O nedenle revirden o dondurucu soğuğa çıktı. Onu durduran olmadı. Diğer herkes şapeldeydi. Harper söyledikleri şarkıyı duyabiliyor, kapalı kırmızı kapının kenarlarından sızan gizemli ışıklarını görebiliyordu.

İşin komik tarafı *Chim Chim Cher-ee* şarkısını seçmiş olmalarıydı. Bu hiç de şapelde söyledikleri türden bir parçaya benzemiyordu. Cemaatteki neredeyse herkes sevdiklerinin alevler tarafından yutulmasına tanık olmuştu ve kendileri de yanma korkusu içinde yaşıyordu. Fakat şimdi isterik denebilecek bir hazla titreyen sesleri hep beraber yükselerek umutla külleri ve isi methediyordu.* Harper oradan uzaklaştı.

Hava temiz ve keskin, yürüyüş kolaydı. Genç kadın hamileliğe biraz ara verme ihtiyacı hissetmiş, koca göbeğini ve onun içindeki bebeği revirde bırakmıştı. Yeniden ince olmak güzeldi. Zihninin dalıp gitmesine izin verdi ve kaşla göz arasında kendini kampa çıkan toprak yolun Little Harbor Yolu'yla birleştiği yerde buldu. Bu kadar uzaklaşmaya, güvenli mesafenin dışına çıkmaya niyetlenmemişti. Nöbeti her kim tutuyorsa ondan azar işitmeyi bekleyerek paslı, eğri büğrü mavi okul otobüsüne göz attı. Süzgün, koyu bir suret direksiyonun arkasında kaykılmış oturuyordu. Harper nöbetçinin uyuyakaldığını tahmin etti.

Tam arkasına dönüp geri gidecekken yoldaki adamı gördü.

Little Harbor Yolu'nun ortasında, otuz metreden daha yakında bir adam vardı. Savaş meydanındaki bir asker gibi kollarını ileri ata ata yerde sürünüyordu. Ama hayır; bacakları tutmayan biri gibi kendini

---

* *Mary Poppins* filmindeki şarkılardan biri olan Chim Cim Cheree'de baca, kül, is ve duman gibi sözcükler geçer. *—çn*

çektiğini söylemek daha doğru olurdu. Oradan aceleyle bir araba geçse ezilmesi işten bile değildi. Bunun da ötesinde adamı buzlu asfaltta çabalarken seyretmek yürek parçalayıcıydı.

"Hey!" diye seslendi Harper, "Hey, sen!"

Wyndham Kampı'nın girişini kapatan zinciri kaldırdı ve yabancıya doğru tez adımlarla yürümeye başladı. Bir araba gelmeden bu işi halletmesi –yoldaki adamla ilgilenmesi– ve göz önünden çekilmesi önemliydi. Adama yeniden bağırdı. Adam başını kaldırdı ama yoldaki tek sokak lambası arkasında olduğundan yüzü gölgede kaldı. Yuvarlak, dolgun, tombul çehrenin tepesi seyrelmiş saçlarla kaplıydı. Harper son birkaç metreyi çabucak kat etti ve diz çöktü.

"Tıbbi yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordu. "Ayağa kalkabilir misin? Ben bir hemşireyim. Kalkabileceğini düşünüyorsan bana elini ver de seni revirime götüreyim."

Nelson Heinrich başını kaldırıp ona neşeyle gülümsedi. Dişleri kandan kıpkırmızı kesilmişti ve biri burnunu kopartarak hırpalanmış derisinde bir çift kızıl delik bırakmıştı. "Ah, hiç gerek yok, Harper. Nasılsa buraya kadar geldim. Yolun geri kalanını da yardımın olmadan gidebilirim."

İrkilen Harper geriye devrilerek yere kıç üstü düştü. "Nelson. Aman tanrım. Nelson, sana ne oldu?"

"Ne olduğunu sanıyorsun?" dedi Harper. "Bana kocan oldu. Ve şimdi sana da olacak."

Yolun aşağısında farlar belirerek ikisini de ışığa boğdu. Freightliner bir motor gümbürtüsü ve vites gıcırtısıyla canlandı.

"Sen git, Harper. Geri dön," dedi Nelson ve göz kırptı. "Yakında görüşürüz."

Harper gözlerini ışıktan korumak için ellerini kaldırdı. Onları indirdiğinde uyanıktı. Revirdeki yatağında dirsekleri üstünde doğrulmuştu ve yine bir sancı yaşıyordu.

"Bu rüyalara bebeğin gelişi sebep oluyor," diye alçak sesle kendi kendine konuştu. "Nelson Heinrich'in kampa bir Ölü Yakma Timi getirmesi değil. Nelson Heinrich öldü. Makineli tüfek ateşiyle parçalandı. Yol kenarında cesedini gördün. Onu *gördün.*"

Bu sözleri içinden ne kadar çok tekrarlarsa onlara o kadar az inanması gülünçtü.

6

Peder Storey beş gün sonra tekrar konuştu.

"Michael?" diye şaşkınlık ve merak içeren mahmur bir sesle mırıldandı adam. Az sonra Mike Lindqvist perdeyi çekip başını koğuşa soktu.

"Bana mı seslendin, bayan?" diye sordu Harper'a.

Peder Storey'nin sesi Harper'ın nabzını fırlattı, hayretten kanının kulaklarında zonklamasına sebep oldu. Michael'a konuşanın yaşlı adam olduğunu söylemek üzere ağzını açtı, ardından fikir değiştirdi. Michael haberi Allie'ye aktarırdı ve ondan sonra işin nereye varacağını kimse bilemezdi.

"Evet," dedi Harper. "Yardımın lazım. Allie'ye bir not iletmen lazım."

"Hiç sorun değil," dedi delikanlı.

"Korkarım bundan biraz daha fazlası gerekiyor. İtfaiyeci'yi yeniden görmeyi ve Allie'nin de benimle gelmesini istiyorum. Allie'nin, Renée'nin ve Don Lewiston'ın. Ayarlayabilirsen sen de orada bulunmalısın. Ve –eğer mümkünse– Gil Cline ile Mazz da. Böyle bir şeyi gerçekleştirmenin bir yolu... *herhangi* bir yolu var mı?"

Michael'ın beti benzi attı. Kıçının bir yanağını tezgâhın kenarına dayadı ve başını eğip küçük top sakalının bakır tellerini çekiştirdi. Sonunda kafasını kaldırdı.

"Hangi konuda toplanacağız?"

"Buradan gitme olasılığı. Burada kalma olasılığı. Bazılarımızın gelecekle ilgili planlar kurma zamanı geldi de geçiyor bile. Peder Storey şu an için stabil. Ama durumu aniden değişirse hazırlıklı olmamızda yarar var."

"En kötü ihtimale karşı mı?"

"Her ihtimale karşı."

"Carol adada İtfaiyeci'yle gizli gizli plan kurduğunuzu öğrenirse hepinizi hapseder. Hatta belki daha beterini yapar," dedi Michael.

"Boş otururbut daha beteriyle karşı karşıya kalabiliriz."

Michael bir elini çilli alnından geçirdi ve tekrar başını eğip düşüncelere daldı. Sonunda endişeyle kafa salladı.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sonuçta onları San Quentin Hapishanesi'nden kaçıracak değilim. Renée her gün öğle yemeğinde mahkûmları ziyaret ediyor. Küçük kitap kulüpleri o saatte toplanıyor. Ancak o zaman derin dondurucudan çıkıyorlar. Renée mahzenin bir köşesini derleyip topladı. Bir halı serip birkaç katlanır sandalye koydu ki kitap okuyup konuşacak doğru düzgün bir yerleri olsun. Onlar sohbet ederken o günkü nöbeti her kim tutuyorsa derin dondurucuya girip temizlik yapıyor. Gün boyu içine işedikleri kovayı boşaltıyor, kirli giysileri topluyor falan. O yüzden belki nöbetçi oradayken Mazz geri gelir ve, 'Tüh, kitabımı unuttum,' der. O dışarı çıkarken derin dondurucunun kapısını kazara kapatır. Nöbetçi bir saat boyunca orada mahsur kalır. Kapıyı istediği kadar tekmeleyip bağırabilir. Kapısı kapandığında dondurucu neredeyse ses geçirmezdir. Mahzen kapağı da kapalıyken gürültülü bir öğle yemeği sırasında içerideki birini asla duymazlar."

"Ama Renée ile adamların dışarı çıkmak için kafeteryadan geçmeleri gerekir," diye belirtti Harper.

Michael başını iki yana salladı. "Mahzenden çıkmanın bir yolu daha var. Bazı basamaklardan arkadaki otoparka çıkılabiliyor. Herhalde kamyonların getirdiği erzaklar oradan sokuluyordu. O kapı iki asma kilitle dışarıdan kapatılmış ama kilitleri açık bırakabilirim. Renée, Gil ve Mazz'ın gece birden, yani kitap kulübünün bitiş saatinden önce geri gelmeleri lazım. Renée nöbetçiyi dışarı çıkarır ve, 'Pardon! Burada olduğunu bilmiyorduk. Tepemizdekilerin gürültüsünden seni duymadık,' der. Derin dondurucu nöbetini her kim tutarsa bayağı kızacaktır ama bahse varım ki utancından Ben Patchett'la konuşmaz. Hem zaten kimse zarar görmedikten ve hiçbir sorun yaşanmadıktan sonra kim iki gün taş emmek ister ki?"

Dizlerini çenesinin altına çekmiş oturan Nick onları seyrediyordu. Dudak okuyamadığı için neler konuşulduğunu bilemezdi ama ikilinin dinamit lokumlarıyla oynadığını görmüşçesine yüzü sapsarıydı.

"Çok güzel, Michael. Çok güzel," dedi Harper. "Basit bir plan. Böyle

bir durumda işleri ne kadar basit tutarsak o kadar iyi, öyle değil mi?"

Michael başparmağını sakalının tutamlarında gezdirdi. "Her şey iyi hoş ama ya mahkûmlar mahzenden çıkar çıkmaz Renée'yi bayıltıp kaçmaya kalkışırlarsa?"

"Onu bayıltmaları gerekmez," dedi Harper. "Kaçmaya karar verirlerse Renée de onlarla beraber kaçar. Ama bence... bence Renée onları İtfaiyeci'yle ittifak kurarlarsa uzun vadede sağ kalma ihtimallerinin artacağına ikna edebilir. O adamlar sadece kaçmak değil, hayatlarını sürdürmek istiyorlar." Harper, Gil'in nasıl ılımlı bir hayranlık ve hürmete yakın bir saygı karışımıyla İtfaiyeci'den bahsettiğini unutmamıştı.

"Eh, belki öyledir. Ama belki mahzenden çıktıklarında Allie omzunda bir tüfekle onları otoparkta beklese iyi olur. Tüfeği onlara doğrultması gerekmez. Üstünde taşısa yeter. Allie kızlar yatakhanesine kapatılmadığında genellikle o veya bu angaryayla cezalandırılıyor. O gece kirli tavaları ovalamakla görevlendirilmesini sağlayabilirim. Günlük cezaları Ben Patchett belirliyor ama onları *bana* dağıttırıyor. Allie mutfaktaki tüm kirli tavaları alır ve onun için dışarıda bıraktığım silahı bulur. Renée mahkûmlarla beraber dışarı çıktığı zaman mahzen girişinin yanında onları bekliyor olur. Tabii onun da gece birden önce dönmesi lazım."

Harper'ın içi kaygıyla karıncalanıyordu. Ters gidebilecek bir sürü şey varmış gibi görünüyordu.

"Don Lewiston ne olacak?" diye sordu.

"O kolay. Don çoğu gecesini su kenarında oltalarıyla ilgilenerek geçiriyor. Ona aldırış eden yok. Gözlem altında değil. Seninle iskelede buluşup karşıya geçmene yardım edebilir."

"Ya sen?" diye sordu Harper. "*Sen de* gelecek misin, Michael? Orada olmanı çok isterim. Sanırım Allie de ister."

Delikanlı özür dilercesine ufak bir tebessüm etti ve başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. Gelmesem daha iyi. O gece kendime revirde nöbet yazdırırım. Böylece yokluğunda seni idare edebilirim. Zaten toplantınıza katılmama gerek yok. Allie ne konuştuğunuzu daha sonra bana anlatabilir." Nick'e göz ucuyla baktı. "Çocuğu da götür. Bahse varım ablasını görmek çok hoşuna gider. Tabii John'u da."

"Sana sarılmamak için kendimi çok ama çok zor tutuyorum, Michael Lindqvist."

"Tutmana ne gerek var ki?" diye sordu delikanlı.

7

Fakat sonunda Nick gitmek istemedi.

Vakit geldiğinde çocuk Peder Storey'nin karyolasının yanındaki yıpranmış sandalyede oturarak bir çizgi roman okuyordu. Çizgi romanda alevlerden oluşan bir adam ayaklı bir Freightliner'a benzer sarı-turuncu renkte, fardan gözlere ve kürekten ellere sahip devasa bir robotla kapışıyordu. Nick dedesinin yanında kalmak istediğini söyledi.

"Ya biz yokken uyanırsa?" diye işaretlerle sordu. "Gözlerini açarsa burada birinin olması gerek."

"Michael olacak ya," dedi Harper.

Nick vakur bir yüzle başını iki yana salladı. "Aynı şey değil." Sonra devam etti. "Dedem çok kıpırdanıyor. Her an uyanabilir."

Dediği doğruydu. Tom Storey bazen derin bir nefes alıyor ve kulağa hoşnut gelen kocaman bir sesle iç çekiyordu... veya aklına şaşırtıcı bir fikir gelmişçesine durduk yerde hımlıyordu. Diğer zamanlardaysa sağ eli yukarı kalkıp bir-iki saniyeliğine göğüs kemiğini kaşıyor, sonra tekrar yanına düşüyordu. Harper'ın en çok hoşuna giden Tom'un *şişt* dercesine işaret parmağını dudaklarına götürüp gülümsemesiydi. Bu hareketi genç kadına saklambaç oynayan bir çocuğun bir diğerini aynı yerde saklanmaya çağırmasını hatırlatıyordu. Tom aylardır saklanıyordu ama belki artık açığa çıkmaya neredeyse hazırdı.

Harper kafa salladı, oğlanın saçlarını okşadı ve de onu çizgi romanıyla ve sessiz ihtiyarla baş başa bıraktı. Michael bekleme odasındaydı... ve yanında Don Lewiston vardı. Harper'ı sahile götürmeye gelmiş olan adam ekoseli bir pardösü giyip kulaklıklı bir kasket takmıştı ve soğuktan burnu pembeleşmişti. O yarı açık duran kapının orada dikilirken Michael da ayaktaydı. İstese bile oturamayacakmış gibi gözüken delikanlı bekleme alanında volta atarak bir *Ranger Rick*'i

ellerinde kıvırıp duruyordu. Dergi rulo yapılarak dar, eğri bir tüp haline getirilmişti.

"Nick gelmiyor," dedi Harper. "Belki böylesi daha iyidir. Ben Patchett sürpriz bir denetleme yapacak olursa ve ona kestirdiğimi söylersen bunu garipsemez. Biz hamile bayanlar elimize geçen her fırsatta uyuruz. Ama hem benden *hem de* Nick'ten bir ize rastlamazsa işte o zaman şüphelenir." Bir sürpriz denetleme olasılığından bahsettiğinde Michael'ın gözle görülür ölçüde huzuru kaçtı ve yüzü o kadar soldu ki dudakları bile grileşti. Harper kader ânının gelip çatmasıyla birlikte delikanlının tereddüde kapılıp kapılmadığını merak etti. "Ne durumdayız?" dedi.

Aslında Michael'ın ruh halini sormuştu ama o akşam çevirdikleri gizli kapaklı işleri kastetmişçesine ona Don cevap verdi. "Ötekiler çoktan adaya doğru yola koyuldular. Allie ve Renée'yi mahkûmlarla beraber ormanda gördüm. Chuck Cargill derin dondurucuya kapatıldı. Avazı çıktığı kadar bağırdı ve kapıyı birkaç defa tekmeledi ama Renée mahzenin ortasına kadar geldiğinde yukarıdaki kafeteryanın uğultusundan hiçbir şey duyulmadığını söylüyor."

"Gidecekseniz gidin," dedi Michael. "Ben burayı boş bırakmam. Endişelenmene gerek yok, Bayan Willowes. Acele etmene de. Güneş doğmadan hemen önceki nöbet değişimine kadar *seni* idare ederim. Ama ötekilerin fazla zamanı yok. Mahkûmlar kırk beş dakika içinde geri gelmezlerse hapı yutarız."

Harper delikanlıya yaklaştı ve dergiyi daha fazla kıvırmasın diye ellerini onunkilerin üstüne koydu. Eğilip onu soğuk, kuru alnından öptü.

"Çok cesursun, Michael," dedi. "Tanıdığım en cesur insanlardan birisin. Sağ ol."

Oğlanın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı geçti. "Beni gözünde büyütme, bayan. Önümde fazla bir seçenek görmüyorum. Birini seviyorsan onu güvende tutmak için elinden geleni yapmalısın. Daha sonra geçmişe bakıp bir işe yarayabilecek, yardımcı olabilecekken ödleklik ettiğimi düşünmek istemem."

Harper delikanlının pembe yanağını okşadı. Michael onunla göz göze gelemiyordu. "Bunu Allie'ye de söyledin mi? Onu sevdiğini?"

Michael ayak sürüdü. "Bu kadar açık seçik değil, bayan." Harper'ın

yüzüne bakma riskine girdi. "Ona bir şey söylemeyeceksin, değil mi? Konuştuklarımızın aramızda kalmasından memnun olurum."

"Elbette bir şey söylemeyeceğim," dedi Harper. "Ama duygularını çok uzun süre içine atma, Mike. Bugünlerde önemli meseleleri yarına bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Don kapıyı onun için açık tuttu ve Harper karanlığa ve keskin, iliklere işleyen soğuğa çıktı. Gökteki her yıldız parlak bir iğne ucu gibi apaçık görülüyordu. Halen binaların arasında zikzaklar çizen kalaslar yayalara yürüyüş yolları temin etse de karlar eridiğinden paneller artık hörgüçlü bir çamur deryasını kat ediyordu.

Tepeden aşağı inmek için kalaslardan inip ağaçların arasına girdiler. Arkalarında ayak izi bırakma ihtimalleri yoktu. Bu kutupsu saatte toprak kaskatı donmuştu ve yerde bir milyar yanardöner buz parçacığı parıldıyordu. Don Lewiston kolunu uzattığında Harper koluna girdi ve donmuş zeminin üstünde iyice yaşlanmış evli bir çift gibi ilerlediler.

Sahile kadarki yolu yarıladıkları sırada durakladılar. Bir kız tatlı ve kendinden emin bir sesle kilisenin çan kulesinden şarkı söylüyordu. Harper onun Neighbors ikizlerinden biri olabileceğini düşündü. Lisedeyken ikisi de bir akapella grubuna iştirak etmişti. Kızın sesi o soğuk, berrak havada uzaklara kadar yayılıyordu. Melodi öyle masum ve hoştu ki Harper'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Taylor Swift'in ilk ezgilerinden biri olan romantik parça Romeo ve Juliet'i konu alıyordu. Bu da Harper'a o mutsuz, talihsiz sevgililerle ilgili daha başka ve eski bir şarkıyı hatırlatıyordu.

"Bu kampta pek çok iyi insan var," dedi Don'a. "Belki bazı kötü fikirlere uydular ama bunu sırf korktukları için yaptılar."

Don gözlerini kısarak çan kulesine baktı. "Tabii, fevkalade bir sesi var. Onu bütün gece dinleyebilirim. Ama merak ediyorum da bir-iki saat önce şapelde herkesi hep beraber şarkı söylerken duysaydın bu kamp hakkında hâlâ bu kadar olumlu düşünür müydün? Aslında ilk başta şarkı söylüyorlardı desem daha doğru olur. Bir süre sonra herkes böyle uzun, aptalca bir uğultu çıkarmaya başladı. Kendimi dünyanın en büyük arı kovanındaymış gibi hissettim. Etrafımdaki herkes sanki içten dışa yanıyordu. Gözleri resmen... *güneş* gibi parlıyordu. Tütmüyorlardı ama o kadar çok ısı saçıyorlardı ki neredeyse bayılacaktım. Bazen o kadar yüksek sesle uğulduyorlardı ki kafatasım titreşiyormuş

gibi geliyordu. Çığlık atmamak için neredeyse yumruğumu ağzıma sokacaktım."

Ayakları altındaki taşları ve toprağı hışırdatarak yürümeye devam ettiler.

"Peki sen aralarına katılmıyor musun? Onlarla birlikte ışımıyor musun?"

"Bir-iki defa. Ama iyi gelmiyor. Sorun ne kadar ağır olduğu değil – yine de kendimi topladığımda başım hep o kadar çok ağrıyor ki bir şişe viski içmiş gibi hissediyorum. Kim olduğumu unutmam da değil. O da kötü elbette... ama kendimi Carol gibi hissetmem daha kötü. Sanki kendi düşüncelerin çok uzaklardaki bir radyo istasyonu ve Carol'ın daha yakınlardaki istasyonu kendi müziğini seninkinin üstünden yayınlıyor. Onunki daha yükselip netleştikçe seninki kısılıp zayıflıyor. Revirde kafası kırık yatan adamın *kendi* baban olduğunu düşünmeye başlıyorsun ve ona saldıran kişinin hâlâ cezalandırılmadığı fikri seni o kadar kızdırıyor ki âdeta fokur fokur kaynıyorsun. Bir dahaki sefere *senin* kafanı mı kıracaklarını, sana karşı çalışan gizli güçler falan olup olmadığını merak ediyorsun. İllâ ki öleceksen tüm kampla beraber şarkı söylerken, herkes el ele tutuşurken ölmek istiyorsun. Bunun olmasını... bir Ölü Yakma Timi'nin çıkagelmesini neredeyse *umuyorsun*. Çünkü artık böyle yaşamaktan kurtulmak istiyorsun ve sevdiğin herkesin yanı başında yanacağın için ölümden korkmuyorsun."

Ürperen Harper ısınmak için Don'a yaslandı.

Sonunda iskeleye çıktılar ve Don genç kadının sandala binmesine yardım etti. Birinin kolunu tutmasından memnuniyet duyan Harper iskeleden aşağı indi. Son birkaç ay içinde suyun karşısına birkaç kez geçmişti ama şimdi ilk defa bacakları titriyordu ve kendi dengesine güvenemiyordu.

Küreklerin birkaç derin, düzenli hareketiyle sahili geride bıraktılar. Don küreklerin arasındaki oturakta oturuyor, onlara her asılışında öne eğiliyor ve ardından geri çekilerek tüm vücudunu düz bir çizgi haline getiriyordu. Yaşlı olmasına yaşlıydı ama aynı zamanda kurutulmuş et gibi çetin ve sağlamdı.

Acaba çan kulesindeki herkesi gören göz şu an onları seyrediyor muydu? Don daha önceden Ben'e o gece balık avlamak için sandalla açılabileceğinden bahsetmişti. Harper sudaki hareketlerinin Don

Lewiston'ın dilbalığı arayışı olarak kabul edilmesini umuyordu... tabii fark edilmişlerse.

Don herhangi telkinde bulunulmaksızın konuşmayı dakikalar önce bıraktığı yerden devam etti.

"Kafanın Carol'la dolması iyi değil. Kendi adını, annenin adını bilmemen de. Ama bak ne diyeceğim. Birkaç ay önce ara sıra yaptığımız gibi var gücümüzle şarkı söyledik. Sonrasında Carol bir tür vaaz verdi. Ejderpuluna yakalanmamızdan önce bir geçmişimizin olmadığını, hastalandığımızda her birimiz için yeni bir hayatın başladığını söyledi. Önemi olan tek hayatın önceki değil de artık hep beraber bir topluluk halinde yaşadığımız hayat olduğunu anlattı. Ardından tekrar şarkı söyleyip ışıdık – ben de dâhil. Var gücümüzle uğuldadık ve sonra yılbaşı gecesinde kafaları çekmiş sarhoş denizciler gibi şapelden yalpalayarak çıktık. Ve ben" –Don bir kez daha öne eğilip kürekleri asılırken nefesini tuttu– "birlikte otuz yıl balık tuttuğumuz can dostum Bill Ellroy'u unuttum. Kafamdan alınıp götürüldü. Üstelik saatlerce de değil. Günlerce. Billy'le teknede hayatımın en güzel yıllarını geçirdim. O zamanların ne kadar iyi zamanlar olduğunu sana anlatamam. Üç hafta durmadan balık avlar ve geri gelip yakaladıklarımızı Portsmouth'ta boşaltırdık. Sonra tekneyi Harbor Adaları'na çeker, demir atar ve bira içerdik. Eve gitmekten nefret ederdim. Billy'le geçirdiğim her saniyeye doyamazdım. Onun yanındayken olduğum kişiden hoşlanırdım." Kısa bir süreliğine kürek çekmeye ara verdi. Sandal dalgaların üstünde sallandı. "Onunla beraber olmak, tüm okyanusu altında hissetmek gibiydi. Fazla konuşmazdık. Öyle yapmaya gerek duymazdık. Ne sen okyanusla konuşursun ne de o seninle. Sadece... kendini ona bırakırsın ve seni taşımasına izin verirsin." Yeniden kürek çekmeye başladı. "Eh, onu bir müddet unuttuğumu –hafızamdan silindiğini– ansızın fark ettiğimde işte o zaman bu yerden usandığımı anladım. Hiç kimse Bill Ellroy'u benden alamaz. Hiç kimse. Hiçbir sebepten. Hiç kimse dostluğumuzu silip atamaz. Geçen sonbahar bu kampta iş gören bir hırsız vardı ve Carol onu bir eline geçirseydi parçalara ayırıp vahşi köpeklere yedirirdi. Ama bak ne diyeceğim. Hep beraber şarkı söylediğimiz her gece bizden çalınan şeyler o hırsızın aldıklarından çok daha önemli. Üstelik bu hırsızlığı kimin yaptığını biliyoruz ve onu kodese tıkmaktansa kampın başına geçirdik."

Yaşlı adam sustu. İlave bir önlem almış, sandalı dikkatsiz gözlemcilerin kıyıdan göremeyecekleri bir yerde karaya çıkarabilmek için adanın kuzey ucundan dolaşarak öteki tarafına götürmüştü. Harper çakılların üstünde daha şimdiden iki kanonun durduğunu görebiliyordu. Ötede, suyun biraz gerisindeyse üstü beyaz brandayla kaplı on metrelik gezi şalupası çelik römorkunun üstünde bekliyordu.

"Sence hırsıza ne oldu?" diye sordu Harper. "Sanırım kış boyunca bir şey çalınmadı."

"Belki çalacak şeyi kalmamıştır," dedi Don. "Veya belki de istediğini nihayet elde etmiştir."

Harper adamın öne kaykılıp küreklere asılmasını seyrederken Parlak'ın gücünün, tüm kalbinle sevdiğin birine yakın olmakla boy ölçüşemeyeceğini düşündü. Biri seni senden alır, diğeriyse en iyi ve en mutlu haline erişmeni sağlardı. *Onun yanındayken olduğum kişiden hoşlanırdım*, demişti Don Lewiston. Harper hayatı boyunca hiç kendisine öyle hissettiren biri olup olmadığını düşünürken sandal ıslak bir hışırtıyla kumlara sürttü. "Gel gidip İtfaiyeci'yi görelim, ne dersin?" dedi Don.

8

Harper sandaldan inmeden önce elini oturak tahtasının altına uzattı ve içinde bir şişe muz aromalı ucuz rom ile Gauloise kartonunun olduğu gizli alışveriş torbasını buldu. Don kumsalın az yukarısında, uzun beyaz şalupanın pruvasının altında onu bekliyordu. Harper yanına geldiğinde adamın bir eli teknenin gövdesindeydi.

"Bunu yüzdürebilir misin?" diye sordu Harper.

Don bir kaşını kaldırarak ona göz ucuyla alaycı bir bakış attı. "Gerekirse Boynuz'un* etrafından dolaştırıp egzotik Şanghay'a kadar götürebilirim."

"Ben sadece sahilin biraz yukarısını düşünüyordum."

"Eh," dedi yaşlı adam, "öylesi daha kolay olur."

Kumulların arasındaki dar, ot bürümüş patikada kol kola ilerleyerek İtfaiyeci'nin barakasına vardılar. Don mandalı kaldırıp kapıyı kahkahalara, sıcaklığa ve oynak sarı ışığa açtı.

Renée elinde yanmaz eldivenlerle fırının yanında duruyor ve çaydanlığı kömürlerin üstündeki kancasına asıyordu. Gilbert Cline onun yakınındaki duvara dayanmış dik arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Kapı açılırken gözü oradaydı – Harper'a, gelenler hoşuna gitmezse harekete geçmeye hazırmış gibi geldi.

John Rookwood'un karyolasının bir ucunda Mazz, diğerindeyse John oturuyordu ve ikisi de karınlarını tutmuş gülüyordu. Geniş, çirkin suratı pancar gibi kızarmış olan Mazz yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırıyordu. Gil hariç hepsi de bir kovanın başında dikilerek işeyen bir adamı canlandıran Allie'ye bakıyordu. Başında John'un itfaiyeci kaskı bulunan genç kız apış arasında plastik bir çakmak tutuyordu.

"Ve bu çükümle yapmayı bildiğim en acayip *ikinci* şey!" diye kasten

* Afrika Boynuzu (Afrika kıtasının güney ucu). –*çn*

berbat bir İngiliz aksanıyla duyurdu Allie. Çakmağı yakarak sahte penisinden alev çıkarttı. "Kamp ateşinizi şipşak yakarım ama sosislerinizi pişirmekte acele ediyorsanız domalıp..."

Kapı aralığındaki Harper'ı görünce Allie'nin sesi kısılıp gitti. Sırıtışı silindi. Çakmak söndü.

Lakin John neşeyle sarsılmayı sürdürdü. Konuşmadan önce Mazz'ı işaret etti. "Gösterdiği şey bir keresinde aynen başıma gelmişti. Ama o olay Ejderpulundan yıllar önceydi ve biraz penisilinle sorun çabucak çözüldü."

Mazz öyle içten kahkahalara boğuldu ki ona bakarken eğlenmemek mümkün değildi. Allie'nin dudaklarında bile bir tebessümün hayaleti belirdi – ama sadece bir an için.

"Vay canına," dedi kız. "Bayan Willowes, kocaman olmuşsun."

"Sesini duyduğuma sevindim, Allie. Uzun zaman oldu. Onu özlemişim."

"Neden özlediğini bilmiyorum. Genellikle ne zaman ağzımı açsam insanlar zarar görüyor."

Kız gözünü yere dikti. Duygularının etkisiyle yüzü kırıştı. Onu ağlamamaya çalışırken seyretmek, suratındaki her kasın gözyaşı dökmemek için aynı anda çabaladığını görmek zordu. Harper uzanıp Allie'nin ellerini tuttu ve öyle yapmasıyla kız mücadeleyi kaybedip ağlamaya başladı.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Allie. "Gerçekten yakın dostlar olmamız gerekirken her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Çok üzgünüm."

"Ah, Allie," dedi Harper ve kıza sarılmaya çalıştı. Karnı insanlara sarılmayı güçleştiriyordu ve ona kollarını dolamaktansa göbeğiyle tosladığıyla kaldı. Allie kısmen hıçkırık kısmen kahkaha olan hırıltılı bir ses çıkardı. "Seninle yakın dostuz. Ve doğrusunu söylemek gerekirse yıllardan beri daha kısa bir saç modelini denemek istiyordum."

Harper bu sefer Allie'nin bir kahkaha attığından emindi ama çıkan ses kısık ve boğuktu; Allie yüzünü genç kadının göğsüne gömmüştü.

Kız en sonunda geri çekilip ıslak yanaklarını elleriyle sildi. "Kamptaki her şeyin kötüye gittiğini biliyorum. Herkesin, özellikle de teyzemin zırdeli olduğunun farkındayım. Bu çok korkutucu. *Teyzem* çok

korkutucu. Yapılabilecek her şeyi yapmana rağmen dedem ölürse seni bebeğinden ayırmakla tehdit edişi öyle boktan ve alçakça ki."

Tebessümü kaybolan John dik oturdu. "Nasıl yani?"

"Sağlığın iyi değildi," dedi Harper, adama dosdoğru bakmayıp omzunun üstünden hitap ederek. "Konuyu açmak istemedim. Bu arada şimdi daha iyi görünüyorsun."

"Evet," dedi John. "Antibiyotiklerin ve Ejderpulunun pek çok ortak yönü var. Biri bakterileri, diğeriyse bizi pişiren bir küf. Keşke Carol Storey denen hastalığı da iyileştirecek bir hap olsaydı. Carol Tanrı'nın cezası aklını kaçırdı. Sözlerinde ciddi olamaz. Bebeğini senden alacakmış ha? Bu ne saçmalık böyle?"

"Carol bana..." diye başladı Harper. "Eğer bana Tom ölürse beni bizzat sorumlu tutacağını ve kamptan kovacağını söyledi. Ama Bir Karantina Devriyesi'nin veya Ölü Yakma Timi'nin eline düşersem Wyndham Kampı'yla ilgili bilgi vermekten kaçınayım diye bebeği bırakmayacakmış."

"Mesele sadece o değil. Teyzem bebeği gerçekten güvende tutmak ister. O hepimizi korumak istiyor. *Hepimizi*," diye konuştu Allie. Bakışlarını odada gezdirerek herkese teker teker baktı. Sesi neredeyse yakarır tondaydı. "Carol'ın berbat biri olduğunu biliyorum. Şu aralar korkunç şeyler yaptığını da. Gel gör ki teyzem bu kamptaki herkes için canını verir. Hem de hiç düşünmeden. Herkesi *gerçekten* seviyor... veya en azından kuşku duymadığı kişileri. Hem dedemin başına vurulmadan önceki halini hatırlıyorum. O zamanlar iyi biriydi. Şarkı söyleyip müzik yaparak ve nasıl ışıyacaklarını göstererek insanlara yardım edebiliyorken aynen öyleydi. Annemle ne zaman kavga etsem gidip onun omzunda ağlayabilirdim. Bana çay ve fıstık ezmeli sandviç yapardı. Ondan nefret ettiğinizin ve bir şeyler yapmamız gerektiğinin farkındayım. Ama onu hâlâ sevdiğimi de bilmeniz lazım. Carol boktan biri olabilir ama ben de öyleyim. Herhalde aileden geliyor."

John gevşeyip sırtını duvara yasladı. "Ailenizden gelen şey *edep*, Allie. Ve cidden aşırı boyutlardaki bir kişisel cesaret. Ve de karizma. Diğer hepimiz mum ışığına tutulmuş pervaneler gibi siz Storeylerin etrafında fır dönüyoruz."

Harper otomatik olarak bir pervane böceği ile bir mum arasındaki aşkın genellikle nasıl sonlandığını düşündü: pervanenin kanatlarından

dumanlar tüterek düşüp ölmesiyle. Yine de bu böyle bir anda paylaşmaya değer bir düşünce gibi gelmedi.

Gilbert Cline fırının oradan konuştu. Harper adama göz attığında Gil'in bir elini Renée'nin beline koymuş olduğunu fark etti. "Bir süreliğine o derin dondurucudan çıkmak iyi geldi. Gelecek sefer biraz temiz hava almaya çıktığımda geri dönmemeyi yeğlerim. Ama şu an için yarım saatimiz var. Bir şeylere karar vereceksek bunu bir an önce halletmeye bakalım."

Mazz çenesini kaldırıp iri burnunun üzerinden Harper'ın alışveriş torbasına baktı. "Diğerlerini bilmem ama ben en iyi kararlarımı hep içki içerken vermişimdir. Görünüşe bakılırsa hemşire hanım tam da doktorun reçetesinde yazanları getirmiş."

Harper muzlu rom şişesini torbadan çıkardı. "Don, bize bardak bulur musun?"

Genç kadın bir çatlak kahve fincanı, teneke maşrapa ve çirkin içki kadehi koleksiyonuna azıcık rum döküp odadakilere dağıttı. Sonra bardağı da Allie'ye uzattı.

"Sahi mi?" diye sordu Allie.

"Tadı bir taşınkinden güzeldir."

Allie bardağın dibindeki bir santimlik içkiyi tek dikişte yuttu, sonra da yüzünü buruşturdu. "Ah, tanrım. Hayır değil. Bunun sidikten farkı yok. Bir Butterfinger'la* karıştırılmış benzin gibi. Veya bozulmuş bir muz püresi. Berbat."

"Öyleyse biraz daha ister misin?" diye sordu Harper.

"Evet, lütfen," cevabını verdi Allie.

"Eh, şansına küs," dedi Harper ona. "Sen daha bir çocuksun ve ancak bu kadar içebilirsin."

"Eskiden konserveden sardalye yer ve bitince tenekedeki yağı içerdim," dedi Don. "İğrenç olurdu. Yağın içinde hep biraz balık kuyruğu, gözü, bağırsağı ve ufak ufak siyah ipliklere benzeyen balık bokları yüzerdi. Yine de içerdim. Kendime hâkim olamazdım."

"İzlediğim bir filmde adamın teki köpek yediğini ve bir köpek gibi yaşadığını söylemişti. Ben hiç köpek yemedim ama Brentwood'da sıçan yakalayıp yiyenler vardı. Onlara mahzen tavuğu derlerdi."

* Muzlu bir çikolata. *—çn*

"Benim yediğim en kötü şey?" diye kafa yordu Mazz. "Böyle bir ortamda ayrıntıya girmek istemem ama ismi Ramona'ydı."

"Aferin, Mazz, Ağzından bal damlıyor," dedi Renée.

"Aslına bakarsan tadı hiç de bala benzemiyordu," dedi Mazz ona.

"Aklıma gelmişken: Plasentayı yiyecek misin?" diye Harper'a sordu Renée. "Anladığım kadarıyla artık öyle yapılıyormuş. Kitapçıdayken getirttiğimiz bir hamilelik kılavuzunun koskoca bir bölümü plasenta tariflerine ayrılmıştı. Omletler, pasta sosları, vesaire."

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Harper. "Plasentayla beslenmek yamyamlığı çağrıştırıyor ve ben biraz daha haysiyetli bir kıyamet umuyordum."

"Anne tavşanlar kendi yavrularını yer," dedi Mazz. "Bunu *Watership Tepesi*'nde okumuştum. Anlaşılan anneler yeni doğmuş yavrularını devamlı mideye indiriyormuş. Onları etten bonibonlar gibi yutuveriyorlarmış."

"En kötüsü ne biliyor musunuz?" dedi Allie. "Hepiniz de daha sadece bir kadeh içtiniz."

"Peki bu geminin kaptanı kim?" diye sordu Don. "Rotamızı kim saptıyor?"

"Deniz terimleriyle konuştuğunda o kadar şirin oluyorsun ki," dedi John Rookwood ona.

"Yine de haklı," dedi Renée. "Kararlaştırmamız gereken ilk husus bu, öyle değil mi? Bir seçim yapmamız gerekiyor."

"Seçim mi?" diye sordu Harper. Odadaki insan halkasında bilgiç bir tebessüm etmeyen tek kişinin kendisi olduğunun hayal meyal farkındaydı ve bu durum biraz asabını bozuyordu.

"Şeytani bir lider atamalıyız," dedi Renée ona. "Toplandığımızda gündemi belirleyecek, gerektiğinde oylama yapacak, oylama yapmaya vakit olmadığında anlık kararlar alacak, yardakçılarını işe koşacak biri."

"Bu çok aptalca. Altı üstü yedi kişiyiz. Nick'i de sayarsan sekiz."

Don Lewiston kaşlarını kaldırdı ve beklentili bir yüz ifadesiyle Renée Gilmonton'a doğru döndü.

"On beş farkla yanılıyorsun," dedi Renée.

"Sen onu on yedi yap," dedi Don. "McLee kardeşler de bizimle."

"Yani... çekip gitmeye hazır... yirmi beş kişi mi var?" diye sordu Harper. *Dumbledore'un Ordusu*, diye aklından geçirdi. *Yüzük Kardeşliği.*

"Ya da Ben ile Carol'ı devirmeye," dedi Don, "ve kahrolası kampı geri almaya." Allie'nin bembeyaz kesildiğini görünce ekledi. "Nazikçe devirmeyi kastediyorum. Kibarca. Bilirsin işte. Görgü kuralları çerçevesinde."

"Bazı şeyleri oylamayla halledebiliriz," dedi Renée. "Ama böyle gizli gizli çalıştığımız sürece pek çok seçim idari bir karar gerektirecek. Bu önemli bir görev ama pek de cazip veyahut güvenli olacağını sanmam. Keşfedilirsek görevlendirdiğimiz kişinin başına neler geleceğini düşünmemiz gerek."

"Benim hiçbir şeyi düşünmem gerekmiyor," dedi Allie. "Gerçeği biliyorum. Teyzem kamptaki çürümeyi kesip atmaktan bahsederken kelime oyunu yapmıyor. Birini dilim dilim doğramaktan bahsediyor. İnsanları öldürtecek. Gözdağı vermeye mecbur." Kız onlara gülümsemesine rağmen bezgin görünüyordu. "Tarih kitaplarında aleni idamların popüler olaylar olduğunu okumuştum. Carol Teyze öyle bir duyuruda bulunursa eminim ki Bayan Heald herkes için mısır patlatır."

Ateş çatırdayıp tısladı. Közlerden biri patladı.

"Sizce iş o noktaya varır mı?" diye sordu Gil. Sesinde sadece azıcık merak vardı. "Yani aleni idamlara?"

"Yahu," dedi Mazz, "Brentwood'da gördüklerimizden sonra sormana bile şaşırdım. Şahsen benim yakalanırsak olacaklar için endişelenmek gibi bir lüksüm yok. Mahzendeki o derin dondurucudan çıkmak için *her ne gerekiyorsa* yapmaya çoktan karar verdim. Bunu o veya bu şekilde başaracağım. İster yürüyerek, ister taşınarak."

"Aynen," dedi Gil.

"İyi ama bu gece oylama yapamayız," dedi Harper. "Bize katılmak isteyen daha başka on beş –on yedi– kişi varken mümkün değil. Böyle bir şeyi nasıl becerebiliriz ki?"

Don, Renée ve Allie aralarında bakıştılar. Harper yine diğerlerinden bir adım geride olduğu hissine kapıldı.

"Harper," dedi Renée, "biz çoktan becerdik. Bu odadaki yedimiz ve belki McLee kardeşler hariç herkes oyunu kullandı."

"Hayır," dedi Don. "Onlar da tercihlerini bildirdiler."

"O yüzden olay bizde bitiyor. Hem ne yalan söyleyeyim, bizi bu noktaya getirmek bile büyük çaba gerektirdi. Gizli bir cemiyetin liderini belirleyecek bir seçim düzenlemek hiç kolay değil, çünkü o cemi-

yete kimlerin üye olup kimlerin olmadığını başkalarıyla paylaşamam. Paranoyaklık etmiş gibi olmayayım ama bana Wyndham Kampı'ndan ayrılmak istediklerini söyleyenlerden bazılarının Carol'a bilgi aktardığı ihtimalini göz ardı edemem. Mesela Michael Lindqvist'e tek bir oy bile verildiğini duymadım. Onun yanımızda yer aldığını öğrenmek eminim ki çoğu kimseyi şoke edecektir. Michael hep Ben Patchett'ın sağ kolu olageldi. Hayır... oylamanın büyük bölümü çok bariz iki veya üç adayın etrafında yoğunlaştı."

"Birini bariz bir aday yapan nedir?"

"Artık Parlak'ın bir parçası olmamak. Carol'ın şarkılarını söylememek. Yani esasen bu gece bu odadaki insanlar. Bizler hâlâ oy kullanacak olmamızın yanı sıra başlıca adaylarız da." Renée yanında getirdiği eski püskü bir askılı çantaya elini soktu ve çizgili bir defter çıkardı. Onu bir sehpanın üstüne ters koydu. "Kendi oy pusulalarımızı doldurduktan sonra diğer herkesin ne yönde oy verdiğini size söyleyeceğim." Yeniden askılı çantanın içine uzandı ve yapışkanlı not kâğıtları çıkardı. Kırmızı renkli kareleri tek tek koparıp oradakilere dağıttı. Don da içinde kalemler olan çatlak bir fincan buldu ve onları paylaştırdı.

"Bu şeyi kazanacak adam veya kadına vereceğimiz resmî bir unvan var mı?" diye sordu Gil, kendi not kâğıdına çatık kaşlarla bakarak.

"Benim tercihim 'Baş Komplocu,'" dedi İtfaiyeci. "Kulağa hoş geliyor. Şiirsel ve karanlık bir tarafı var. Yaptığın bir iş yüzünden öldürebileceksen en azından biraz cinsel cazibeye sahip resmî bir unvanın olmalı."

"Öyle olsun," dedi Renée. "Baş Komplocu için oyunuzu kullanın."

Kâğıtlara çiziktiren kalemlerin hışırtısı hariç hiçbir şeyin duyulmadığı kıpır kıpır bir sessizlik çöktü. Herkes yazmayı bitirdiğinde Renée elinde defterle bekliyordu.

"Konuştuğum on beş kişi içinde," diye söze girdi ve genzini temizleyip devam etti, "Don'a ve Allie'ye ikişer oy çıktı."

"Ne?" diye haykırdı Allie. Hakikaten şaşırmış gibi bir hali vardı.

"İtfaiyeci'ye üç oy," dedi Renée. "Harper'a ve bana dört."

Harper'ın yüzü kızardı. Ejderpulları nahoş denemeyecek bir hisle karıncalandı.

"McLee kardeşlerle konuştuğumda niyetlerini açıkça belirttiler," dedi Don. "İkisi de Allie'yi seçti."

"Hayır, hayır, hayır, HAYIR," dedi Allie. "Kahrolası işi istemiyorum. Ben daha on altı yaşındayım. Bu şeyi kazanırsam reisiniz olarak ilk işim gözyaşlarına boğulmak olur. Hem zaten Robert McLee sırf bana tutulduğu için oyunu benden yana kullanmıştır. Benimle ne zaman konuşsa bir gözünün altı seğiriyor. Kardeşi de Robert ona ne derse yapar. Zaten onların oy hakkı olmamalı! Chris McLee'nin kasıklarında kıl çıktı mı ki?"

"Aynı fikirdeyim," dedi İtfaiyeci. "Kıl yoksa oy da yok. Ayrıca çocuk kurban etmeye karşı olduğum için Allie'nin adaylıktan çekilmesinden yanayım. Allie'ye oy verenlerinizin yedek bir seçimi var mı?"

"Şu tesadüfe bak ki var," dedi Renée, defterine göz atarak. "Biri alternatif olarak John'u seçmiş. Diğeriyse Don'u."

"Tüh," dedi Don.

"McLee kardeşlerin yedek bir seçimleri var mıydı?" diye sordu Renée.

"Olsa da fark etmez," dedi Don. "Nasılsa yaşlarının oy kullanmaya yetmediğinde anlaştık." Harper kardeşlerin de Don'u yedek belirlediklerini buradan anladı.

"Don'a üç oy; Harper'a, John'a ve bana dört."

"İyisi mi seninkini beş yap, Renée," diyen Gil not kâğıdını açıp önündeki masaya bıraktı. "Buraya kadar gelmemizi sağlayan planlamanın ve düşünmenin çoğunu sen hallettin. Böyle bir zamanda başka bir ata oynamak için sebep görmüyorum."

Renée öne eğildi ve adamı yanağından hafifçe öptü. "Öyle iyi kalpli ve tatlı bir adamsın ki, Gil, bana at dediğini duymazdan geleceğim."

"İtfaiyeci için de beş," dedi Mazz. Kendi not kâğıdını kaldırarak diğerlerine gösterdi. "Portsmouth emniyet teşkilatına resmen cehennemi yaşattığını gördüm. Bu da benim kitabımda onu bu işin ehli yapar."

Don kendi not kâğıdını açtı. "Ben Harper'a oy verdim. O gece revirle nasıl başa çıktığını ve Peder Storey'nin başını matkapla nasıl deldiğini kendi gözlerimle gördüm." Başını kaldırıp Harper'la göz göze geldi. "Vaziyet kötüye gittikçe –insanlar bağrışıp ağlaştıkça– sen daha da sakinleşiyorsun, Hemşire Willowes. Ben o gün kendimi titremekten alıkoyamazken senin elin bir sunta kadar sağlamdı. Bu iş için seni istiyorum."

"Hâlâ başa baş üç adayımız var."

"Artık değil. Harper'ın oyunu altıya çıkarın," dedi Allie. "Ben de başa onun geçmesinden yanayım. Çünkü ne kadar çuvallarsam çuvallayayım ağzıma bir taş sokup bana kendimi Yehuda gibi hissettirmeyeceğini biliyorum. Yediğim halttan sonra öyle bir hakkı olsa da."

"Ah, Allie," dedi Harper. "Benden bir kez özür diledin. Bunu tekrar tekrar yapmanı beklemiyorum."

"Bu bir özür değil. Bir oy," diyen Allie âdeta meydan okurcasına genç kadının gözünün içine baktı.

"Evet, öyle," dedi Renée. "Ve benim oyum da Harper'a. Bazılarının bu işi benim üstlenmemi istemeleri çok hoş ama büyük bir kaçış planlamaktansa onun hakkında yazılmış bir kitabı okumayı yeğlerim. Hem zaten sır saklamaktan hiç anlamam ve başkalarına karşı entrika kurmaktan nefret ederim. Öyle bir şey bana hep kabalık gibi gelmiştir. Vicdan azabıyla pek iyi başa çıkamam ve kendimizi savunurken bazı kimselerin kalbini kırabileceğimizden çekiniyorum. Ayrıca henüz bitirmediğim bir-iki kitabım var. Tam zamanlı bir komplocu olmak okumaya ayırdığım zamandan çalar. O nedenle liderimizin Harper olması gerekecek."

"Hey!" dedi Harper. "Benim de okuyacak kitaplarım var!"

"*Fazlasıyla* hamile olduğun için yakalanırsak seni asmaları ihtimalinin çok daha düşük olduğu da aklımdan geçmedi değil," dedi Renée. "Ve Harper, seni üzmek istemem ama böylece iş sana kalıyor. Saydığım kadarıyla oylamayı beşe yedi kazandın."

"Altıya yedi," dedi Harper. "Çünkü ben oyumu John'a verdim."

"Bu ne tesadüf." İtfaiyeci kendisini biraz üşütük gösteren dişlek bir sırıtışla ağzını açtı. "Ben de öyle." Açıp çevirdiği oy kâğıdına tek bir kelime yazmıştı: *kendim*.

9

On dakika sonra diğerleri gitmişti. Geride yalnızca Harper ile İtfaiyeci kalmıştı.

"Michael'a birkaç saat içinde geleceğimi ve endişelenmemesini söyle," dedi Harper, Don Lewiston'a.

Renée bir eliyle mandalını tuttuğu yarı açık kapıdan içeri başını uzattı.

"Geri gelmeyi unutma, Harper," dedi kadın. Gözlerinin soğuktan mı yoksa neşeden mi parladığını kestirmek güçtü.

"Hadi artık, bas git," dedi Harper ona. "Acele et. Bir komplo tezgâhlamanın başlıca kuralını bilmez misin? Sakın yakalanma."

Kapı kapandı. Harper ile İtfaiyeci fısıldaşmalar, boğuk kahkahalar, Allie'nin *Love Shack*'i söylemesini ve uzaklaşan botların hışırtısını duydular. Sonunda da bir ilk öpücükten önce gelen gergin fakat makbul bir sessizlikte tekrar baş başa kaldılar.

Lakin öpüşmediler. Arkasındaki kapağı açık fırının, oynak alevlerden çıkan ısının farkında olan Harper onları kimin seyrettiğini merak ediyordu. John ateşe odun atmak için iki defa kalkmıştı ve Harper her seferinde, *Wyndham Kampı'nı terk edersek John bizimle gelmez. Özel ateşini canlı tutmak için burada kalması gerekir*, diye düşünmüştü.

"Bana tuzak kurdunuz," dedi. "Oyları önceden saydınız."

"Eh, o kadar abartmaya gerek yok. Neticenin tümüyle beklenmedik olmadığını söyleyelim yeter. Michael sana hususi olarak bu gece geri gelmekte acele etmemeni neden söyledi sanıyorsun?"

Hep birliktelerken genel hatlarıyla iki farklı plan kuracak kadar vakit bulmuşlardı. Biri kamptan alelacele gitmeleri gerekirse ne yapacakları üzerindeydi. Diğeriyse kampın kontrolünü Carol'dan (nazikçe) almanın bir yöntemini esas alıyordu. Her iki olasılığın ayrıntılarını belirlemek John ile Harper'a kalmıştı.

"Dalavereler çevirmeye hazırsan ben de hazırım," dedi adam.

"En iyi dalaverelerimi çevirmek için şekere ihtiyaç duyarım," diyen genç kadın bez alışveriş torbasını buldu ve içinden bir Mary Poppins beslenme çantası çıkardı. "Hiçbir şey bir yıllık bile olsa yasadışı bir çikolata kadar komploculuk iştahımı kabartmaz."

John'un kaşları çatıldı. "Seni uyarıyorum. Çikolatan yokken olduğunu söylüyorsan gereksiz yere acı çektirmeyeceğine dair ettiğin Hipokrat yeminini büsbütün çiğnemiş sayılırsın."

"Haberlerin yok mu, Rookwood? Ben bir hemşireyim. Biz Hipokrat yemini etmeyiz. O sadece doktorlarındır. Hemşireler tek bir yemin ederler – ne yapıp edip hastalarına ilaçlarını içirmek."

"Bazen azıcık tehditkâr bir şey söyleyerek içimin mutlu bir ürpertiyle kaplanmasını sağlıyorsun," dedi İtfaiyeci. Sonra da sesinin tonunu değiştirmeden veya tereddüt etmeden ekledi. "Carol ile şakşakçılarının senden bebeğini almalarına izin vereceğime Wyndham Kampı'nı yakıp kül ederim. Bu yerden geriye kararmış tahtalardan başka bir şey kalmaz. Umarım bunun farkındasındır."

"Ama öyle bir şey diğerlerine haksızlık olmaz mı?" diye sordu Harper. "Çoğu kötü insanlar değil. Tek istedikleri güvende yaşamak."

"Bu dediğin çirkinlik ve zalimlik için hep bir bahane olmamış mıdır? Tek istedikleri güvende yaşamak ve o şekilde kalmak için kimleri yok etmedikleri umurlarında değil. Üstelik bizi öldürmeye çalışanlar –Ölü Yakma Timleri– de sadece güvende yaşamak istiyorlar! Geçenlerde Anka'yla öldürdüğüm o adam var ya – hani .50 kalibreliğin arkasındaki. Kendimi öyle yapmaya mecbur hissettim. Onu kemiklerine kadar pişirmek zorundaydım. Bana kesinkes dönmeni sağlamamın tek yolu oydu."

John genç kadını kuşkunun ve kederin ilginç bir karışımıyla süzdü. Harper onun elini tutmak istiyordu. Öyle yapmaktansa ona minyatür bir Snickers verdi ve ufacık bir Mounds'u* kendine sakladı.

"*Bizim de* güvende yaşamak için insanları öldürmemiz gerekecek mi?" Harper'ın sesi pek alçaktı. "Sence iş oraya varacak mı? Ben'i? Carol'ı? Çünkü varacağını düşünüyorsan belki hemen şimdi sahile kürek çekmeliyim. Hiç kimsenin ölümüyle sonuçlanacak bir plan kurmak istemiyorum."

"Hemen şimdi sahile kürek çekmen," dedi adam, "*benim* ölümümle sonuçlanabilir. O yüzden sanırım kalmak zorundasın."

"Sanırım öyle," dedi Harper ve her ikisine de biraz daha rom koydu.

* Hindistan cevizli bir çikolata. –*çn*

10

John çikolatanın berbat olduğunu ve tadını ağzından atabilmek için bir tane daha gerektiğini söyledi. Harper çikolata yerine ona bir sigara ve bir dikimlik rom daha verdi. İtfaiyeci sigarayı başparmağıyla yaktı.

Kaçış planı Harper'ın içine pek sinmemişti. Çok fazla değişkene sahipti. Plandaki adımların listesi *A*'dan başlıyor (Peder Storey uyarıcılara tepki verecek), *E*'den geçiyor (kuledeki çanı düşürerek dikkatler dağıtılacak) ve *Q*'da bitiyordu (Don diğer sandalları kuzeye çekecek). Bu kadar harf Harper'a çok fazla geliyordu.

Öte yandan İtfaiyeci plana bayılıyordu. Elbette bayılacaktı. Baş rol onundu. Harper harf çıkarmaya çalıştıkça o eklemeye çalışıyordu.

"Keşke bir tünel kazacak vaktimiz olsaydı," dedi John.

"Nereye?"

"Fark etmez. Bir tünel kazmadan ağız tadıyla bir firar gerçekleştiremezsin. İçimdeki romancı özentisi sahte bir duvarın veya bir ünlünün posterinin, o da olmadı bir gardırobun arkasına gizlenmiş bir tünel istiyor. Sonuncusuna Narnia Operasyonu diyebiliriz! Sakın bu fikirden hoşlanmadığını söyleme."

"Bir romancı olup çıkmanı istemem. Yoksa suratının yarısını koparıp atmam gerekebilir. Yoluma çıkan son romancı bozuntusuna öyle yapmıştım."

John kâğıt bardağının dibinde kalan muz likörü tortusunu şöyle bir çevirip kafasına dikti. "Kocanın romancılığa özendiğini unutmuştum."

"Bazen *her* erkeğin yazarlığa özendiğini düşünürüm. İçinde kusursuz bir hayali kadının, canları istediğinde patronluk taslayabilecekleri ve soyabilecekleri birinin olduğu bir dünya yaratmak isterler. Birkaç kurgusal tecavüz sahnesiyle kendi saldırganlıklarını dizginleyebilirler. Sonra da onu kurtarmak için kendi kurgusal vekillerini gönderebilirler.

Mesela beyaz atlı bir şövalye veya bir itfaiyeci! Tüm gücü ve delaleti elinde tutan biri. Öte yandan gerçek kadınlar kendilerine ait usandırıcı tercihlere sahiptirler ve önceden belirlenmiş bir taslağa uymazlar." Harper'ın üstüne bir somurtkanlık çökmüştü. Jakob'un kendisini asla bir dost, eş veya sevgili olarak değil de yalnızca kulu, yalnızca bir *eşya* olarak gördüğünü düşünmemek elinde değildi. Belki yazarlar da sporun kendisi kadar parazitik yaratıklardı.

"Taslaklar konusunda yüzde yüz hemfikirim. Taslaklara dayanarak çalışan bir yazar kazığa bağlanıp yakılmayı hak eder. Muhtemelen kendi taslakları ve notları çalı çırpı niyetine kullanılarak. Planımızın en çok hoşlanmadığım kısmı da bu. O sadece bir taslak. Hayat taslaklara uymaz. Bu sahneyi yazıyor olsaydım planımızı ayrıntılarıyla tarif etmekle uğraşmazdım. Umduğumuz şekilde gelişmeyeceğini şimdiden biliyorum. Öyle bir şey okuyucunun vaktini boşa harcamak olurdu." Genç kadının yüzündeki ifadeyi gören John onun ayağına hafif bir tekme attı. "E hadi ama. Çikolatalarımız, sigaralarımız, içkimiz ve şeytani planlarımız var. Bana surat asma. Şu beslenme çantanda daha neler gizli?"

Harper eciş bücüş, tümörü andıran bir patates çıkarıp yatağa koydu.

İtfaiyeci irkildi. "Aal O da ne yahu?"

"Bu mu? Buna Yukon Altını derler, ahbap," dedi genç kadın.

"Eh, neyse," karşılığını verdi adam. "Sanırım yeterince çikolata yedik. Közlenmiş patatese ne dersin?"

İtfaiyeci onu alıp avuçlarının arasında tuttu. Parmaklarının arasından duman ve pişen patates kokusu çıkmaya başladı. Koku Harper'ı neşelendirdi. Elinde değildi.

"Yemek pişirmeyi bilen erkeklere bayılırım," dedi.

11

John biraz tuz ve ufak bir şişe zeytin yağı çıkardı. Patatesi paylaştılar. Barakayı dolduran iç açıcı mineral kokusu o kadar güzeldi ki Harper'ın ağlayası geldi. Yemeyi bitirdiğinde de ellerindeki yağı ve tuzu yaladı.

"Ne özlüyorum biliyor musun?" dedi genç kadın.

"Facebook dersen harika bir akşamı mahvedersin."

"Coca-Cola'yı. Bu patates bir kolayla o kadar güzel giderdi ki. Tüm petrolü emerek, buzulları eriterek, ska müziğine göz yumarak gezegenin içine sıçmış olabiliriz; ama Coca-Cola'yı icat ettiğimize göre biz insanlar o kadar da kötü yaratıklar sayılmayız."

"Bir canlı türü olarak buzulların erimesinden pişmanlık duyacak kadar yaşamayabiliriz. Biliyorsun, sporun geldiği yer orası. Bundan yüzde seksen eminim. O yüzden ilk vakaların hepsi de Kuzey Kutup Dairesi boyunca yaşandı. Spor buz dağlarının altındaydı. Bence aynı şey daha önce de oldu. Herkes dinozorların bir meteor çarpması sonucu tükendiğine inanır ama ben sebebin spor olduğu görüşündeyim. Dünya ısınarak onun yeniden havaya karışmasına imkân sağlayana kadar buzun altında saklanıyor. Sonra her şeyi yakarak dünyayı öyle çok dumana boğuyor ki gezegen tekrar donuyor. Küf ölüp gidiyor ama azıcık bir kısmı tekrardan buzun altında korunuyor. Bu gezegenin ömründe altı kitlesel imha olayı yaşandı. Bahse varım hepsinin de sebebi spordu."

"Yani onun seyyar bir T hücresi olduğunu söylüyorsun. Doğanın düzenini bozan her türlü enfeksiyona saldırıyor. Tıpkı bizim gibi."

John kafa salladı.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi üçüncü teori. Rusların yetmişli yıllarda biyolojik silahları test ettikleri bir adada bir süper mantar ürettikleri fikri de hoşuma gitmişti. Sanırım ismi Yeniden Doğuş

Adası'ymış. 2000 yılında spor serbest kalınca bölgeyi terk etmeleri gerekmiş. Fakat adanın içinde yer aldığı göl kurumuş ve hayvanlar oradan geçtikçe külleri kürklerinde taşımış. İlk vakaların hepsi de Rusya'daydı."

"En iyi *üçüncü* teori dedin. Kutupsal erimeden veya saf kötülüğün hüküm sürdüğü bir Rus adasından daha iyi olabilir mi ki?"

"Tanrı'nın Crocs giydiğimiz için bizi ölümcül bir ayak mantarıyla cezalandırdığı fikrine de ısındım." Harper kendine bir parmak daha muz likörü koydu. Tıbbi kanısı, bir yudum daha içmenin bebeğinin beynini deforme etmeyeceği yönündeydi. "Artık dünya sona erdiğine göre en çok neyi yapmadığına pişmansın?"

"Julianne Moore'u," dedi adam. "Ve de Gillian Anderson'ı. Aynı anda veya ayrı ayrı hiç fark etmezdi."

"Ben *gerçekten* yapabileceğin şeyleri kastetmiştim."

"Sarah'nın ismini verebileceğim yeni bir tür küf keşfetmek isterdim."

"Vay be. Seni gidi romantik hergele seni."

"Peki ya Harper Willowes? Sen hep ne yapmak istedin?"

"Ben mi? Aynı senin gibi Julianne Moore'u. O seksi kaltağın enfes bir poposu vardı."

İtfaiyeci gidip bir havlu aldı ve Harper'ın bluzuna püskürttüğü muzlu romu silerken ondan tekrar tekrar özür diledi.

12

John ateşi karıştırmak için kalktı ve kış boyunca köşede bekleyen yayla beraber geri geldi. Karyolasına uzanıp yayı bir gitar gibi tuttu ve atonal telini tınlattı.

"Sence Keith Richards hâlâ yaşıyor mudur?" diye sordu.

"Tabii. Onu hiçbir şey öldüremez. Hepimizden uzun yaşarsa şaşmam."

"Beatles mı Stones mu?" diye sordu adam.

Harper *Love Me Do*'nun açılış dizelerini okudu.

"Yani oyun Beatles'a mı?"

"Elbette ona. Sorun aptalca. Hangisi daha iyi diye sormaya benziyor: İpek mi yoksa kasık kılı mı?"

"Ah, hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur."

"Sen elbette Stones'u seçeceksin. İtfaiyeci değilken öyleymiş gibi ortalıkta gezen biri—"

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Stones'u seven erkekler kafayı çüklerine takmıştırlar. Üzgünüm ama en uygun sözcük bu. Ve itfaiye hortumu sembolik bir fantezi çüküdür. Bu da içler acısı bir durum. Erkek Stones hayranları kendi penislerinin lastik kılıfına asılmanın coşkusunu daha yeni keşfeden on sekiz aylık bebeklere benzerler. Kadın Stones hayranları *daha* bile beterler. Mick Jagger'ın çirkin ağzı onu bir morina balığına benzetiyor ve bu özelliği onları azdırıyor. Stones hayranı kadınlar balık adamlardan tahrik olurlar. Hepsi de sapıktır."

"Peki Beatles hayranları neye kafayı takarlar? Kukunun görkemine mi?"

"Aynen öyle. Strawberry Fields* sadece Liverpool'da bir yer değil,

* The Beatles grubunun *Çilek Tarlaları* anlamına gelen şarkısı. —*çn*

Bay Rookwood." Harper elini uzattı. "Ver şunu. Kirişi ne zaman tınlatsan mil dirseğine gereksiz tork bindiriyorsun."

"Sarhoşken tıpkı bir araba tamircisi gibi konuştuğunun farkında mısın?"

"Ben sarhoş değilim. Sarhoş olan sensin. Ben eski bir okçuluk eğitmeniyim. Şimdi ver şunu."

John yayı genç kadına verdi. Harper onu dik tutarak parmaklarını kiriş boyunca gezdirdi.

"Bir okçuluk eğitmeni mi?"

"Lisedeyken. Belediye kurslarında."

"Sana ne ilham verdi? Jennifer Lawrence mı? Yoksa Catsass Everdame* fantezileri mi kurardın? Jennifer Lawrence da taş gibi hatundu. Umarım yanarak ölmemiştir."

"Hayır, bu *Açlık Oyunları*'ndan önceydi. Dokuz yaşımdayken Robin Hood'la kafayı bozmuştum. *Thy*** ve *thou****'der, ebeveynlerim benden bir iş yapmamı istediklerinde diz çöküp önlerinde eğilirdim. Saplantımın doruğundayken okula Robin Hood kostümü giyip gittiğim bile oldu."

"Cadılar Bayramı'nda mı?"

"Hayır. Öylesine."

"Aman tanrım. Ebeveynlerin de öyle yapmana izin mi verdiler? Çocukken ihmal edildiğini bilmiyordum. Duyunca yüreğim parçalandı."

"Ebeveynlerim birkaç tane faremsi köpek besleyen metin, makul insanlardı. Bana çok iyi davranırlardı ve onları çok özlüyorum."

"Başın sağ olsun."

"Öldüklerini sanmıyorum. Ama Florida'lar."

"Desene sonun ilk safhasındalar." İtfaiyeci üzüntüyle kafa salladı. "Köpeklerine kazak giydiriyor olmalılar."

"Bazen. Hava soğuksa. İyi ama nereden bildin?"

"Robin Hood kostümü giyerek insan içine çıkmana izin vermişler. Kim bilir akranların seninle ne biçim dalga geçmişlerdir. Evcil hayvanlarına nasıl davrandıklarını tahmin etmek zor değil."

---

* Jennifer Lawrence'ın *Açlık Oyunları* filmlerinde canlandırdığı karakterin adı Katniss Everdeen'dir. John burada kelime oyunu yaparak onu Catsass (Ass: Kıç) Everdame (Dame: Hatun) diye değiştiriyor. *–çn*

** Eski İngilizcede "senin" (your) anlamına gelen sözcük. *–çn*

*** Eski İngilizcede "sen" (you) anlamına gelen sözcük. *–çn*

"Ah, hiç de bile. Robin Hood kıyafetimden haberleri yoktu. Onu sırt çantamda okula götürüp tuvalette üstümü değiştirmiştim. Ama dalga geçilmesi konusunda haklısın. Harper Frances Willowes için karanlık bir gündü."

"Frances hal Aman ne hoş. Sana Frannie diyebilir miyim?"

"Hayır. Bana Harper diyebilirsin." Genç kadın çenesini yayın tepesine dayadı. "Babam bana ilk yayımı on yaşımdayken Noel hediyesi olarak vermişti. Ama onu yılbaşından önce elimden aldı."

"Yoksa birini mi vurdun?"

"Beni oklarımı çakmak gazına batırırken yakaladı. Bir şeye yanan bir ok atmayı çok ama çok istiyordum. Ne olduğunun hiç önemi yoktu. Hâlâ da isterim. Yanan bir okun bir şeye *trak* diye çarptığını ve onu tutuşturduğunu görmenin beni tamamıma erdireceğini hissederim. Herhalde erkekler mükemmel bir kıça taşaklarına kadar girmeyi hayal ettiklerinde böyle hissediyorlardır. Ben sadece seksi bir *trak* duymak istiyorum."

John'un ağzındaki muzlu rom yudumu yine boğazına kaçtı. Tekrar nefes alabilmesi için Harper onun sırtına vurmak zorunda kaldı.

"Sarhoş olduğundan eminim," dedi adam.

"Hayır," karşılığını verdi Harper. "Büyük bir sorumluluk örneği göstererek kendimi iki kadeh muz aromalı köpek kusmuğuyla sınırladım. Ne de olsa hamileyim."

Nefesi kesilen John bir kez daha öksürmeye başladı.

"Gel hadi," dedi Harper. "Gidip yanan oklar atalım. İster misin? Temiz hava sana iyi gelir. Bu delikten daha sık çıkman gerek."

John sulanmış gözleriyle onu süzdü. "Neye atış yapacağız?"

"Aya."

"Ah," dedi adam. "Büyük bir hedef. Atış sırası bana da gelecek mi?"

"Tabii," diyen Harper sandalyesini geriye itti. "Ben okları alırım. Senin tek yapman gereken ateşi getirmek."

13

İtfaiyeci'nin barakasındaki muz kokulu sıcaktan sonra dışarının soğuğu o kadar keskindi ki Harper'ın nefesini kesti ve yanaklarını tokat yemiş gibi sızlattı.

Harper adamı barakanın arkasına dolaştırdı, yüksek deniz otlarının arasından geçirdi ve adanın okyanusa bakan tarafına indirerek sahilin görüş alanından çıkardı. John kumda yürümekte zorlanınca Harper ona elini uzatıp destek verdi.

Çelik römorkunda bekleyen büyük gezi şalupasının bir köşesinde durdular. Harper oradan parlak sarı renkteki bitişik harflerle kıça yazılmış ismi okuyabiliyordu: BOBBI SHAW. Yaptıkları planda belirgin bir rol oynayan *Bobbi Shaw F, H* ve *M–Q* arası adımlarda yer alıyordu.

Kauçuk itfaiyeci ceketini bir pelerin gibi takan ve onun içinde kollarını gövdesine dolayarak ısınmaya çalışan John etrafına bakındı. Sonunda aradığını buldu – göğün siyah pelerinine iğnelenmiş buz renkli bir düğmeyi andıran ay.

"İşte orada. Onu bir an önce öldür de eve dönüp ısınalım."

Harper bir elinde yay, diğerinde bir demet ok tutuyordu. Oklardan biri hariç hepsini mavi sahile çakıllarla bezeli kumsala bıraktı ve sonuncusunu ucu ileri bakacak şekilde İtfaiyeci'ye uzattı.

"Çakmağın var mı?"

John okun siyah karbon şaftını kavradı ve elini uca doğru kaydırdı. Ok benzine batırılmış ve dokunuşu bir kibritmiş gibi değdiği yerler mavi bir ateşle kaplandı.

Harper oku yaya sürdü ve yanan şaft boyunca nişan aldı. Alevler kırmızı bir sancak gibi dalgalanmaktaydı. Harper aya nişan alıp oku bıraktı.

Karanlık kırmızı bir kuyrukluyıldız tarafından yarıldı. Ok altmış

metreye tırmandı, sertçe sağa saptı ve kıvılcımlar saçarak düşüşe geçti.

İçi yabani bir neşeyle dolan Harper yayı başının üstüne kaldırdı.

"Ne kadar güzel!" dedi John.

Harper adamın elini ters çevirip avucuna baktı. "Canın yanmadı mı?"

"Hem de hiç. Anlaması o kadar da zor değil. Cidden. Ejderpulu mecbur kalırsa bir taşıyıcıyı yanıp kül eder ama kendini yok etmez. Ona beni bir taşıyıcı olarak görmekten vazgeçmeyi öğrettim. Kodu kırdım ve benimle kendisi arasında bir fark olduğunu unutması için sporu yeniden programladım."

"Açıklama yapmandan nefret ediyorum. Bir şeyi açıklamayı bitirdiğinde ilk baştakinden daha az şey biliyormuşum gibi hissediyorum."

"Bir de şu açıdan bak, Willowes. Sporun beyninde olduğunu biliyorsun. Onun *hissettiğini de* biliyorsun – üstelik sadece kelimelerle değil. Onu stresle ve panikle beslersen bunu bir tehdit olarak algılar ve üreme döngüsünü başlatmak için alev alıp kaçar. Ama onu ahenkle, memnuniyetle ve bir aidiyet hissiyle beslersen bunu güvenlik olarak algılar. Spor duyduğun zevki hissetmekle kalmaz, aynı zamanda bunu *güçlendirir*. Sana zevkli bir geribildirim sunar ve hiçbir masraf çıkarmadan kafa yapar. Fakat her iki durumda da *etkin* bir rol oynamaz. Sadece *tepki* verir. Nick'in bana öğrettiği de–"

"Ne?" dedi Harper. "Nick mi? *Nick* sana ne öğretti?"

John bocalayarak yolunu kaybetti. "Evet, eh. Nick... Nick bana... o aslında... demek istiyorum ki artık... o olaydan sonra–" Başını iki yana salladı ve geçiştirircesine elini savurdu. "Yahu Nick'i bu işe neden karıştırıyorsun? Bana ne diyeceğimi şaşırttın."

Nick'i bu işe ben karıştırmadım, diyecekti Harper. *Sen karıştırdın.* Hatta ağzını açacak kadar ileri gitti. Sonra onu tekrar kapadı ve John'u sözüne devam etmeye bıraktı.

"Hep beraber kilisedeyken ona şarkı söylüyorsunuz. Spor bundan *hoşlanıyor*. Onu o şekilde yatıştırıyorsunuz. Ama hâlâ kelimelerle vakit harcıyorsunuz. Spor onları zerre kadar umursamıyor. Dilin iletişim kurmanın bir yolu olmadığını söyleyen bir yazar vardı. Ejderpulu onunla tamamen hemfikir. Kafanızdaki tüm o kelimeler devamlı *bir taşıyıcı olduğunuzu* hatırlatıyor. Ejderpulunun senin için ne yapmasını istediğini kelimeler *olmadan* düşünmelisin. Sağır kalmanın, sağırca

düşüncelere kapılmanın nasıl bir şey olması gerektiğini hayal et. İşaret dili ilk ve asıl lisanın olsun."

"Nick gibi," diye mırıldandı Harper.

"Evet, onun gibi," dedi John, sinir bozucu bir sivrisineği kovarcasına elini tekrar boşlukta savurarak. "Nick bir davulun darbelerini kemiklerinde hissedebilir ve ona bir şarkının sözlerini öğretirsen onu içinden söyleyebilir ama bunu sağırların kelimesiz kelimeleriyle yapar. Ejderpuluna kelimeler *olmadan* şarkı söyleyebilirsen işte o zaman *onun* dilini konuşursun. O zaman seni *ayrı* değil *aynı* görür. Benim tüm yaptığım da bu. Ona en sevdiğim şarkılardan birini söylerim ama kelimeler olmadan. Alevden bir ceket ve ateşten bir kılıç için şarkı söylerim ve Ejderpulu onları üretir."

"Peki Nick bunu sana nasıl öğretti? Aynı şeyi Nick de yapabilir mi? Senin gibi alev yaratabilir mi?"

John ona mahmur, ürkek, perişan bir bakış attı. Sonra o kadar alçak bir sesle konuştu ki Harper onu zar zor duydu. "Aslında benden epeyce iyidir."

Genç kadın kafa salladı. "Ama artık değil mi?"

İtfaiyeci başını iki yana salladı. Duyduklarını sindiren Harper bu konuya daha sonra dönebileceklerine karar verdi.

"Ona hangi şarkıyı söylüyorsun?"

"Ah. Bilmezsin." John elini tekrar sallayıp başını öteye çevirdi. Yine de Harper'a Nick konusunun kapanmasına sevinmiş gibi geldi. "Aslında seninle tanıştığımda – eh, bana ettiğin ilk sözlerden biri o şarkıdan bir dizeydi. Bir an için Dire Straits'i benim kadar seven birine rastladığımı sanmıştım."

Harper ondan bir adım uzaklaştı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve dondurucu havada hafifçe sallanarak alçak, pes, nağmeli bir sesle şarkı söylemeye başladı.

"Sevdalı bir Romeo
serenat yapar sokaklarda
herkesi mahveder
kendi uydurduğu bir şarkıyla
çıkar gölgelerden
bir sokak lambası bulunca

der şöyle bir şey:
'Sen ve ben, bebeğim—
ne dersin?'"*

Harper gözlerini açtı. İtfaiyeci ona ağzı bir karış açık bakıyordu. Her an ağlamaya başlayacakmış gibi gözleri parlak ve suluydu.

"Parlıyorsun," dedi John. "Dünyadaki en sevdiğim şarkıyı söylüyorsun ve bir alyanstaki elmas gibi parlıyorsun."

Harper aşağıya baktığında bunun doğru olduğunu gördü. Boğazı mercan ışıklarından bir tasmayla çevriliydi. Kazağının altından ışık saçıyordu.

John işte o zaman genç kadına doğru eğilerek onu öptü. Sıcak ve sevecen öpücüğü rom, kahve, tereyağı, fındık, sigara ve İngiliz kokuyordu. Geri çekilip kadını kararsız gözlerle süzdü.

"Üzgünüm," dedi.

"Umarım değilsindir."

"Tadın çikolata gibi."

"Anladığım kadarıyla bir kaşık dolusu şeker, ilacı daha kolay yutturur."

"Yani bu bir ilaç mı?"

"İyileşmenin önemli bir parçası. İki tane iç ve sabahleyin beni ara."

"İki mi?"

Harper onu tekrar öptü, sonra geri çekilip adamın yüz ifadesine güldü. "Hadi bakalım, John. Atış sırası sende. Merak etme, başarırsın. Sen İngiliz'sin. Damarlarında Robin Hood'un kanı dolaşıyor. Al."

Yayı adama verdi. Ona ellerini nereye koyacağını gösterdi, ayaklarına vurarak bacaklarını açtırdı.

"Kirişi böyle ağzının kenarına kadar çek," dedi Harper, ona ne yapması gerektiğini pantomimle göstererek. "Önce ok olmadan alıştırma yap."

Burun delikleri kıpkırmızı, yüzünün geri kalanıysa balmumu renginde olan John dondurucu soğukta sallanarak alıştırma yaptı.

"Nasıl? Errol Flynn'e** benziyor muyum?"

---

* Dire Straits grubunun *Romeo ve Juliet* parçasından. —*çn*

** 1930'ların romantik macera filmlerinde canlandırdığı silahşor tiplemeleriyle üne kavuşan bir Hollywood aktörü. —*çn*

"Gözüpek puştun tekisin," dedi Harper ona.

Genç kadın taşların üstünden bir ok aldı, onu yumruğunda tuttu, gözlerini yumdu ve kaşlarını çatarak yoğunlaştı.

"Ne yapıyorsun?"

Harper ona bakmasa da adamın dikkatini üstünde hissetti ve bundan hoşlandı. O anda amacına ulaşacağını anladı. Kapıldığı his ok yaydan çıkmadan önce hedefi on ikiden vuracağını bilmek gibiydi.

Harper, *sen ve ben, bebeğim, ne dersin*, sözlerini hiçbir kelime kullanmadan elleriyle uyumlu bir şekilde nasıl oynatacağını kafasında canlandırdı. Aynı anda da bunun ne kadar kolay olduğunu gördü. Ejderpuluna bağlanmak için hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Bu bir bakıma hamile olmak gibiydi. Şarkıyı kirişlerinde ve sinir uçlarında hissetti. Onun sesler, kelimeler, hatta kelimelerin anısı bile olmadan kanında aktığını duyumsadı. Sen ve ben, bebeğim, ne dersin?

Işıdı. Harper gözlerini açtığında oku saran avucunun ısısız bir alev –mavi, gizemli bir ateş– çıkardığını gördü. Panikle çığlık atıp oku elinden düşürdü.

İtfaiyeci genç kadının kolunu tuttuğu gibi yanan eli ceketinin altına sokarak söndürdü. Yanaklarının üst kısmında kızıl çiller belirdi. Gözlük camlarının arkasındaki gözleri buğulandı.

"Yahu ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," cevabını verdi Harper.

"Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun? Ölmek mi istiyorsun?"

"Ben... ben sadece görmek iste–"

Fakat John çoktan ceketini dalgalandırarak arkasına dönmüş ve kumulu tırmanmaya başlamıştı.

Harper ona sırtın zirvesinde, adanın en yüksek noktasında yetişti. Yamacın direkt içine inşa edilmiş baraka aşağıdaydı. Yapının çatısı yosun ve deniz otlarıyla kaplıydı. Harper adamın omzunu tutmaya çalıştı ama John hızla arkasına dönerek onun elini üstünden attı.

Köşeli gözlüğünün arkasında gözlerini kasarak genç kadına telaşlı, hoşnutsuz bir bakış attı. "Tüm bunların amacı o muydu? Bana içki içirmek, benimle biraz öpüşüp koklaşmak, sonra da sana kendini yakarak nasıl öldüreceğini öğretmem için beni kandırmak mı?"

"Hayır, John. *Hayır*. Seni öptüm, çünkü içimden öyle yapmak geldi."

"Bir şapkadan yanan bir tavşan çıkarmaya karar veren son insana ne oldu biliyor musun?"

"Neler olduğunu biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. En ufak bir fikrin bile yok. Yanıp kül oldu." John konuşurken geri geri yalpalayarak uzaklaşıyordu.

"Öldüğünü biliyorum. Hem de korkunç bir şekilde."

"Kapa çeneni. Bende istediğin bir şey olduğundan başka hiçbir şey bilmiyorsun ve onu almak için her ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın. Beni sarhoş etmek, önümde kırıtmak, gerekirse benimle yatmak da dâhil her ne gerekiyorsa."

"*Hayır*," dedi Harper. Kendini ısırgan otlarına takılmış gibi hissediyordu. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın kurtulamıyordu ve ettiği her sözle o dikenli yumağa bir adım daha gömülüyordu. "John. *Lütfen*."

"Onun başına ne geldiğini bilmiyorsun. *Hâlâ* neyin gelmekte olduğunu. Bizi azıcık bile anlamıyorsun." İtfaiyeci elinde tuttuğu yayı çatının kenarından aşağı attı. Harper onun barakanın damına çıkmış olduğunu o zaman anladı. John geriye doğru bir adım daha yalpaladı.

"Benden uzak dur. Ve az önce yaptığını sakın bir daha tekrarlama." Ellerini uzattı. Ejderpullarından altın sarısı bir ışık geçti. Avuçları alev dolu sığ tabaklar haline geldi. "Tabii ilelebet böyle yanmak istemiyorsan."

"John, kes şunu. Dur. Olduğun yerde kal ve–"

Adam onu dinlemiyordu. Bir adım daha gerileyip kollarını açtı. Bir pelerin gibi ellerinden yayılan ateşten kanatlar göz kamaştıracak kadar parlaktı.

"Hayatının geri kalanını cehennemde geçirmek istemiyorsan," dedi. "Tıpkı b-b-b-ben–"

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Dengesini kaybetmemek için kollarını döndürmeye başlayarak havaya ateşten halkalar çizdi. Sağ ayağı çatıdan kayarak boşluğa bastı. Bir dizinin üstüne düştü, ileri atıldı ve avuç dolusu ot yakaladı. Kusursuz bir durgunluk ânı boyunca çarpık bir açıda asılı kaldı. Tuttuğu uzun, dayanıklı otlar bakırdan ipliklere dönüştü ve sıcak avucunda kavrulup gitti.

"John!" diye haykırdı Harper.

Adam teneke damın kenarına vurup geceye düştü. Kumula çarpmasıyla birlikte Harper bir patırtı, bir nida ve yumuşak bir kütürtü duydu.

Sessizlik çöktü.

"Hiçbir şey kırılmadı!" diye seslendi John. "Tasalanma! Ben iyiyim!"

Tekrar sustu.

"Belki bileğim hariç," diye ansızın acıklı bir tona bürünen bir sesle ekledi.

Harper gözlerini kapadı ve huzurla iç geçirdi.

"Of," dedi İtfaiyeci.

14

Harper lunatı dolgun bir şapırtı ve tiz bir çığlık eşliğinde yerine oturttuktan sonra bileği yeniden sardı ve İtfaiyeci'ye iki kepçe buzlu su ile dört Advil içirdi. Onu zorla yatırıp tek kişilik karyolaya kendisi de uzandı ve adama arkadan sarılarak kolunu onun beline doladı.

"Götoş," dedi. "Kaburgalarını yeniden kırmadığın için şanslısın."

John yaralı elini onunkinin üstüne koydu.

"Özür dilerim," dedi. "Öyle konuştuğum için."

"Bana anlatmak ister misin? Sarah'ya neler olduğunu?"

"Hayır," cevabını verdi John. "Evet. Gerçekten duymak istiyor musun?"

Harper yaşananların çoğunu zaten bildiğini düşünse de dinlemeye hazır olduğunu göstermek için adamın başparmağını sıktı. John yorgun, bezgin bir sesle iç geçirdi.

"Sarah ile ben yalnız kalmak için ara sıra buraya kürek çekerdik... bilirsin işte, bu küçük adadaki kulübeye. Allie bizimle gelmezdi – daha o zamandan tam bir gece kuşu olup çıkmıştı ve gündüzün çoğunu uyuyarak geçirip gece gezmeleri için enerji depolardı. Nick bizimle takılırdı ama genellikle kumullarda piknik yapmamızın ardından uyuyakalırdı. Kulübede yataklar olsa da o sandalda uyumayı severdi. O sıralar kulübenin yanında küçük bir iskele vardı. Eh, bize göre hava hoştu. Sarah ve ben biraz içki içip temiz hava alır, sonra da kulübede yetişkinlerin hoşlandıkları şeyler yapardık.

"Bir gün soğuk piliç eti ve içinde kuru üzümler bulunan bir tür salata yedikten sonra yatakta miskin miskin sevişmiştik. Sarah tam içi geçecekken benden Nick'i kontrol etmemi istedi. Kotumu gidip yalınayak dışarı çıktım ve sandaldan küçük bir alevin fışkırdığını gördüm. Aslında bağırırdım ama nefes alamayacak kadar korkmuştum. İskeleye

koşarken sanki duyabilecekmiş gibi Nick'in ismini seslenmeye çalıştım. Ağzımdan sadece ince bir hırıltı çıktı. Onu cayır cayır yanarken bulacağımdan emindim.

"Ama Nick yanmıyor, sadece ateş *soluyordu*. Sandal ne zaman iskelenin direklerine çarpsa mantar şeklinde kızıl bir alev bulutu öksürüyor, sonra da mahmurca kıkırdıyordu. Sanırım tümüyle uyanık olmadığı gibi ne yaptığını da gerçekten bilmiyordu. Seyredildiğinin ayırdına varmadığından emindim. Sonuçta beni duyamıyordu ve benden tarafa bakmıyordu. O uykulu haliyle toplayabildiği tüm dikkati alevle oynamaya vermişti. Ben o zaman kadar dizlerimin üstüne yığılmıştım. Bacaklarım tutmaz olmuştu. Onu iki-üç dakika seyrettim. Ateşten halkalar üflüyor, sonra da parmaklarını oynatarak halkaların içinden bir alev dartı fırlatıyordu.

"Dizlerim hâlâ titrese de sonunda ayağa kalkabildim. Yalpalayarak kulübeye yollandım. Dilim damağıma yapışmıştı ve konuşmadan önce su içmem lazımdı. Sarah'yı nazikçe uyandırdım ve ona bir şey göstermem gerektiğini ama korkmamasını söyledim. Oğlunun iyi olduğunu ama onun ne yaptığını görmesi gerektiğini anlattım. Ve onu dışarı çıkardım.

"Sandaldan fışkıran alevi görünce onun da dizlerinin bağı çözüldü ve düşmemesi için kolundan tutmak zorunda kaldım. Ama Nick'e bağırmadı, çığlık atmadı. Paniklemek için bir sebep bulunmadığı konusunda bana güvenerek onu iskeleye götürmeme izin verdi.

"Neredeyse beş dakika Nick'in başında dikilip ateşle oynamasını seyrettik. Sonunda Sarah kendine daha fazla hâkim olamayıp dizlerinin üstüne çöktü ve elini sandalın içine uzatarak ona dokundu. O oğlunun saçlarını okşarken Nick girdiği transtan çıktı ve kısa bir süre gözlerini mahmurca kırpıştırarak siyah dumanlar öksürdü. Açık saçık bir dergiye bakarken yakalanmışçasına mahcup bir hali vardı.

"Sarah baştan aşağı titreyerek sandala indi ve onu kollarına aldı. Ben de arkasından indim. Birlikte uzun uzun oturarak sessiz bir sohbet ettik. Nick annesine canının yanmadığını, öyle yapmanın kendisine hiç acı vermediğini söyledi. Bu günlerdir yaptığı bir şeydi ve onu sadece sandalda yapıyordu, çünkü okyanusun sallayışı işini kolaylaştırıyordu. Çok sayıdaki başarısını tek tek sıraladı. Duman soluyabiliyor, ateş sütunları üfleyebiliyor ve elini bir meşale gibi yakabiliyordu. Alev-

den küçük serçeler yaratıp onları uçurabiliyordu ve bazen kendisi de onlarla beraber uçarmış, kendisi de bir serçeymiş gibi hissediyordu. Bu dediklerini bize göstermesini istediğimde hemen o an yapamayacağını söyledi. Kendisini tutuşturduğunda tekrar şarj olması bazen biraz zaman alıyordu. Serçeler attıktan sonra –yaptığını bize işaret dilinde öyle tarif etti– bazen ısınmakta zorlanıyor, ürpertilere kapılarak nezle oluyormuş gibi hissediyordu.

"Tüm bunları nasıl yaptığını bilmek istedim. Elinden geldiğince açıkladı ama küçücük bir çocuk olduğu için o gün fazla bir şey öğrenemedik. Ejderpulunu yavaşça sallayarak ve bir bebeğe ninni söyler gibi ona şarkı söyleyerek onu uyutabileceğini anlattı. Tabii elbette Nick sağır olduğu için şarkı söylemenin neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu. Müziğin dalgalara veya nefese benzediğini düşünüyordu: yatıştırıcı bir ritimle ileri geri akan bir şey. Zihninde o akışı sağlıyordu ve sonra ondan her neyi düşlemesini isterse Ejderpulu onu düşlüyordu. Ateş halkaları, alevden serçeler veya Nick her ne isterse onu yaratıyordu. Nick'e anlamadığımı söyledim ve bana göstermesini istedim. Annesine baktı. Sarah kafa salladı ve bana öğretebileceğini söyledi... ama ikimizden birinin canı yanarsa derhal durmamız şartıyla.

"Dersler ertesi sabah başladı. Üç gün sonra bir mumu yakabiliyordum. Bir haftada ayaklı bir alev püskürtücü gibi ateşten ipler fırlatabiliyordum. Gösteriş yapmaya başladım. Elimde değildi. Allie'yle beraber kurtarma görevlerine çıktığımızda etkileyici bir kaçış yaratmak için bir duman duvarı oluşturuyordum. Ve bir defasında bir Ölü Yakma Timi tarafından kovalanırken geri döndüm ve onları korkutmak için kendimi ateşten kanatlara sahip kocaman bir iblise çevirdim. Çığlık çığlığa kaçtılar!

"Kendi efsaneme kavuşmaktan, bana aval aval bakılmasından ve hakkımda fısıldaşılmasından ne kadar memnundum anlatamam. Dünyada şöhret kadar bağımlılık yaratıcı bir uyuşturucu yoktur. Ejderpulu kapmanın hayatım boyunca başıma gelen en güzel şey olduğunu söyleyerek Sarah'ya böbürlendim. Biri bir şifa bulursa onu reddedeceğimi, Pulun bir salgın hastalık değil evrim olduğunu söyledim.

"Ejderpulu hakkındaki fikirlerimi sık sık konuştuk: onun nasıl yayıldığını, zihinle nasıl bağ kurduğunu, Nick'i ve beni yanıklardan korumak için nasıl enzimler ürettiğini. Fikirlerimi konuştuk diyorum

ama asıl kastettiğim ben ona ders verdim ve o beni dinledi. Ah, sezgilerimi ve teorilerimi anlatabileceğim bir dinleyicimin olmasından öyle hoşnuttum ki. Aslında ölüm raporuna öyle yazılmalıydı. Sarah Storey – John Rookwood tarafından laf ebeliğiyle öldürüldü. Aslında bir bakıma aynen öyle oldu.

"İlk kez iblise dönüşüp silahlı bir insan kalabalığını kaçırtmamdan sonraki günü iyi hatırlıyorum. Sarah'yı piknik yapmak ve kutlama amacıyla düzüşmek için adaya götürdüm. Pek sesi çıkmıyordu, dalgın bir hali vardı. Ama ben bunu gerçekten fark etmeyecek kadar kendi azametime kapılmıştım. Sevişmemizin ardından yatağa uzandığımda kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyordum. Nihayet bir rock yıldızı olmuştum. Sarah yataktan kalkıp kotunu buldu ve cebinden beyaz bir şeyle dolu bir şişe çıkardı. Onun ne olduğunu sorduğumda hastalıklı kül cevabını verdi. Sonra gözümün önünde şişedekini mutfak tezgâhına boşaltıp burnuna çekti. Kendini kasten zehirledi. Bunu ben daha çığlık atmaya bile vakit bulamadan yapıverdi. Elbette kendini nasıl hasta edeceğini iyi biliyordu, çünkü ona sporun nasıl yayıldığını açıklamıştım.

"Üç gün sonra sırtında ilk izler belirdi. Sanki Şeytan yanan bir kamçıyla onu kırbaçlamıştı. Bulaşma yöntemi konusunda haklı çıkmıştım ama bu sefer 'biliyordum' demek bana zevk vermiyordu. Sarah dört haftaya kalmadan öldü."

15

John yüzünü ekşiterek sol eliyle sağ bileğini tuttu.

"Acın nasıl?" diye sordu Harper.

"Bunları konuşmak düşündüğüm kadar zor değilmiş. Sarah'yı hatırlamak güzel – sonlardaki kötü şeyleri bile. Bazen son dokuz ayı sırf bir şeyleri yakıp kül etmekten zevk aldığım için ateş yakarak geçirmişim gibi geliyor. Madem ki Sarah yandı, dünyanın geri kalanı da yansın gibisinden. Kundakçılık neredeyse Prozac kadar huzur verici." Adam susup düşündü. "Kahretsin. Bahsettiğin psikolojik acı değildi herhalde?"

"Hayır. Bileğini soruyordum."

"Ah. Şey. Aslına bakarsan epey acıyor. Bu normal mi?"

"Bilek kemikleri ikinci kez yerinden çıktıktan sonra mı? Evet."

İtfaiyeci sağlam elinin parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Odanın karşısındaki fırına, açık kapaktan gözüken sarı alevlerle dolu kareye uzun uzun baktı.

"Bunun biraz iyi gelmesinden nefret ediyorum," dedi.

"Sadece birbirimize sarılıyoruz. Çıplak bile değiliz."

"Dışarıdayken seni öpmemeliydim."

"Sarhoştuk. Kendimize eğlence çıkarıyorduk."

"Ona hâlâ âşığım, Harper."

"Sorun değil, John. Aramızda ciddi bir şey yok."

"Var ama. En azından bana göre."

"Peki. Bana göre de var. Ama sana kendini kötü hissettirecek bir şey yapmayacağız. Sarah öldüğünden beri kimse sana sarılmadı ve herkesin buna ihtiyacı vardır. İnsanlara yakınlık gerekir."

Yanan odunlar tıslayıp patladı.

"Ama Sarah *ölmedi*. Yaşamıyor ama ölmüş de değil. O... araya sıkıştı."

"Biliyorum."

İtfaiyeci başını arkaya çevirerek ona baktı. Süzgün yüz hatları telaş ve şaşkınlıkla gerilmişti.

"Bir süredir biliyorum," dedi Harper. "Onu bir defa gördüm. Ateşin içinde. En azından fırında bir şey olduğunu biliyorum – canlı tuttuğun bir şey. Ama o her neyse bir insan *olamaz.* Bilinçli olamaz. Alevlerin şuuru yoktur."

"*Sporun* var. Anka o sayede canlı gözüküyor. Canlı da. O benim bir parçam. Bir el gibi. Sarah'nın bedeni yandı ama ateşteki kız varlığını sürdürüyor. Ateşi yanık tuttuğum sürece tutuşmaz bir parçası hayatta kalıyor."

"Biraz uyumalısın."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Bileğim böyle zonklarken hayır. Hem zaten belki öyküyü sadece anlatmam yeterli değildir. Belki onu duyman gerekiyordur. Sen bu yolda daha fazla yürümeden ve tıpkı onun gibi kendini öldürmeden önce."

16

"Sarah, Parlak'a çarçabuk alıştı. Buna onun kadar çabuk ısınan birini hiç görmedim. Görülür izlere kavuştuktan dört gün sonra bizimle beraber şapelde parlıyor, etrafına ışık ve neşe saçıyordu. Pulun nasıl kendine has bir güzelliği olabileceğini bilirsin ya? İşte Sarah'yı başkalarıyla kıyaslamak, ateşi ateş böceğiyle kıyaslamak gibiydi. Hali heyecan verici ve biraz korkutucuydu. Hepimizden daha güçlüydü. Ne zaman org çalsa hiç kimse kendi adını hatırlamaz, bir tek onunkini hatırlardı. Hep birlikte Parlak'a katılmamızdan sonra insanlar saatlerce boş boş dolaşırlar, onun gibi konuşup onun gibi yürürlerdi."

"Artık Carol da insanlarda aynı etkiyi yaratıyor." Harper kısa bir süre düşündü. "Sanırım Allie de. Daha düşük bir dereceye kadar."

"Sarah ona kendi kendini nasıl tutuşturacağını, nasıl alev yaratacağını öğretmemi istedi. O günlerde Anka'yı kurtarma teşebbüslerinde kullanıyordum ve Nick hastaları bulmak için alevden serçe sürüleri oluşturuyordu. Ama Sarah'ya istediklerini öğretmedim. Kızgındım. Öyle kızgındım ki. Kızgın ve korku doluydum. Kazara hastalanmak ayrı şeydir, kendini kasten hasta etmek apayrı. Sarah da beni rahat bırakmıyordu. Yaptığım her böbürlenmeyi, attığım her çokbilmiş nutku, her kendimden emin yorumumu suratıma çarpıyordu. Ateş yaratmak dokuz yaşındaki sağır oğlu ve sevgilisi için güvenliyse onun için de güvenliydi. Ona Pulu hiçbir şeyle değişmeyeceğimi, bir taşıyıcı olduğuma *sevindiğimi* söylemiştim. *Hepimiz* her gün şapelde ne kadar şanslı olduğumuzu söylemiyor muyduk? Bunu nasıl kendim için isterdim de ona çok görürdüm? Hastalar için savaşmama tanık olmuştu ve o da yanımda savaşmak istiyordu. Onu bundan nasıl mahrum bırakırdım?

"O konuştukça ben inada bindim. Ondan, kendimden, dünyadan nefret eder oldum. Garezden içim içimi yiyordu. Bilmediğim o kadar

çok şey vardı ki. Sadece iki kişi kendilerine zarar vermeden ateş fırlatabiliyordu: Nick ve ben. Sık sık başımın etini yemesine rağmen Allie'yi eğitmeye yanaşmadım. İsteksizliğimin geçerli sebepleri vardı. Mesela şöyle düşün: Ya Ejderpuluna tamamen hâkim olmak sadece Y kromozomu taşıyanlar için mümkünse? Bunun kulağa cinsiyetçi geldiğinden eminim ama tabiat hiçbir zaman cinsiyet eşitliğine büyük bir ilgi duymamıştır. Ya bunu yapabilmek için belirli bir kan grubu gerekiyorsa? Ya bu bazı insanların bir mutasyon sonucu HIV virüsünün bulaşabileceği reseptörlerini kaybetmelerinden dolayı o hastalığa bağışıklık kazanmaları gibi DNA'nın bir cilvesiyse?

"Bu nedenle Sarah'yı eğitmedim. Son haftalarda onunla hemen hemen hiç konuşmuyordum. Birbirimize bağırıp çağırıyorduk ama yaptığımız şeye konuşmak denemezdi. Onu eğitmezsem en azından kamptaki diğer herkesten daha kötü bir duruma düşmeyeceğini, en azından Parlak'a katılarak güvende olacağını sanıyordum. Onu dışlayarak, aramıza bir duvar koyarak onu koruyabileceğimi zannediyordum."

Harper iyice kulak kesilirse fırında hafifçe tıslayan közleri duyabiliyordu.

"O da Nick'e başvurdu," dedi Harper.

"Evet," diye cansız bir ses tonuyla karşılık verdi John. "Nick daha sonra bana annesinin parmak uçlarıyla mum yakmayı çok çabuk öğrendiğini söyledi. Ben de öyle başlamıştım. Çocukcağız annesi bu kadarını yapabiliyorsa ona daha fazlasını da öğretmekten zarar gelmeyeceğini düşünmüş. Fakat aynı zamanda Sarah ilk kez bir mum yaktığında eli yanmış gibi çığlık atmış ama Nick'e sadece irkildiği için bağırdığını söylemiş. Nick daha sonra onun yakınlarda hep bir bardak soğuk su bulundurduğunu ve mum yaktıktan sonra parmak uçları acımış gibi o bardağı sımsıkı tuttuğunu fark etmiş. Hatta bazen parmaklarını suya batırdığı bile oluyormuş. Tabii tüm bunlar benden habersiz olup bitiyordu. Geceleri ben Allie'yle beraber hastaları kurtarırken ve kişisel efsanemi büyütürken onlar kulübede talim yapıyorlarmış.

"Sarah tıpkı benim Anka'yla yaptığım ve Nick'in alevden serçe sürüleriyle yaptığı gibi bilincini ateşten kuklalara sokmayı öğrenmek istiyormuş. Nick bunun temel toplama-çıkarma işlemlerini atlamak ve doğrudan kesirlere geçmek gibi olduğunu düşünmüş. Önce annesinin elini bir meşaleye dönüştürmeye veya alev topları fırlatmaya çalışma-

sını istemiş. Ama Sarah dil dökerek onu kandırmış. Nick'in en ufak bir şansı olmamış. O da annesine genel prensipleri, sadece temel fikirleri açıklamış. Annesinin gerçekten öyle bir şeye kalkışacağını düşünmemiş. Sadece meraklandığını farz etmiş ve–"

John tekrar susup fırına baktı. Ateşin turuncu parıltısı nazik bir dokunuş gibi yüz hatlarında geziniyordu.

"Allie'yle çıktığım seferlerin birinden yeni dönmüştüm. Birkaç sığınmacıyla beraber kampta gelmiştik... sanırım zavallı Nelson Heinrich de onlardan biriydi. Tam adaya gidiyordum ki kulübeden yükselen dumanları gördüm. Kamptakiler neler olduğunu anlamadan çok önce her şey sona ermişti.

"Adanın güney ucundaki iskeleye –artık orada olmayana– kadar kürek çektim. Kalaslara çıktığım sırada kulübenin çatısı çöktü. Arka kapıdan içeri daldım ve hemen sonra baca arkamdaki iskeleye düşerek onu büyük ölçüde sulara gömdü. Zemin katın tamamında eski, çıplak kirişler vardı. Biri Nick'in üstüne devrilmişti. Çocuk baygındı ama nefes aldığını görebiliyordum. Hava ısıyla dalgalanıyordu. Herkes dumandan ve kıvılcımdan ibaretti. Nick'e bakarken Sarah'yı gördüm. Daha doğrusu ondan geriye kalanları. Kemikler, kül ve – ve–" John sertçe yutkundu ve başını iki yana sallayarak o anıyı bir kenara itti. "Nick olmasaydı eminim ki oracığa yığılıp kalırdım. İsterik bir haldeydim. Şok geçiriyordum. Ama Nick oradaydı ve onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. Kirişi kaldırmaya çalıştım ama beceremedim. Ağırlığı iki yüz kiloya yakın olsa gerekti. Ona ne kadar asılsam da yerinden kıpırdamadı. Avazım çıktığı kadar Tanrı'ya haykırdım. Sarah'ya. Bağırdım da bağırdım.

"Sonra Sarah'yı karşımda buldum. Kirişin öteki tarafında, oğlunun yanındaydı." İtfaiyeci artık fısıldayarak konuşuyor, fırına huşu veya dehşetle bakıyordu. "Onu görünce tüylerim ürperdi. Tüm o yakıcı ısının içinde dondurucu bir yağmura yakalanmış gibi titredim. Öyle güzeldi ki. Dünyadaki en güzel şeydi. Yürüyen bir ateşti. Bir kaynak hamlacı kadar maviydi. Saçları kırmızı ve altın sarısı renkte alevden kurdelelerdi. Yoktan bir nacak yarattı –ateşten bir nacak, anlarsın ya– ve onu kirişin bir ucuna doğru savurdu. Kiriş tek darbede ikiye bölündü. Nacak o kadar sıcaktı ki demir bir direği bile kesip geçerdi. Tahtanın büyük parçasını Nick'in üstünden attım ve onunla beraber

oradan tüydüm. Sadece bir kez arkama, kulübenin kapısına baktım. Sarah orada durmuş gidişimizi seyrediyordu. Beni *tanıyordu.* Bunu yüzünde görebiliyordum. Çehresi çok güzeldi – ve de üzgün. Şaşkın. Bilinçli olduğunu adım gibi biliyordum. Daha az önce bir kadındı. Hemen sonrasındaysa bir ateş elementi.

"Ev kendi üstüne çökerek yangını körükledi. Adadan hiç ayrılmadım. Kumullarda oturup seyrettim. İnsanlar gelip bana yemek veya teselli sundular. Onlara aldırış etmedim. Allie saatlerce yanımda oturdu. Güneş yükseldi ve altındaki adayı kasıp kavurdu. Yine de kıpırdamadım. Güneş tekrar batarken ev hâlâ sönmemişti ama geriye çoğunlukla için için yanan korlar kalmıştı. Bir süre uyukladım. Uyandığımda Sarah soluk sarı renkli bir ateşten hayalet gibi evin harabesinde dikiliyordu. Neredeyse onu gördüğüm anda kayboldu ama artık kesinlikle emindim. Bilincinden geriye kalanlar korlara işlemiş, Ejderpulunun yok edilemeyecek bir milyar mikroskobik partikülüne yayılmıştı. Sarah artık kül ve alevdi. O zamandan beri adada yaşıyorum ve o ilk ateşin sönmesine asla izin vermedim. Sarah fırının içinde hâlâ yanıyor. Hâlâ orada. Hâlâ benimle. Şuurunun ateşin ürettiği enerji tarafından yerinde tutulduğuna ve ancak alevler temelli sönerse kaybolacağına inanıyorum.

"Sanırım hepsi bu kadar. Kamptaki çok az kişinin Nick'in neler yapabileceğine dair bir fikri var. Artık alev yaratmıyor. Sebebini tahmin edebilirsin. Annesinin ölümünden kendini sorumlu tutuyor. Dokuz yaşında olup da kafandan öyle bir şey geçirdiğini hayal edebiliyor musun? Annesinin hâlâ aramızda olduğunu bilmiyor. Ona göstermeye cesaret edemedim. Gerçeği öğrenmenin çocukcağıza ne yapacağından korkuyorum. Ya Sarah'nın acı çektiğini ve bunun kendi suçu olduğunu düşünürse?" Adam huzursuzca kıpırdandı ve bakışları fırından kapıya çevrildi. Vücudu gerildi. "Tanrım. Saatlerdir buradasın. Gündoğumundan önce revire dönmelisin. Zaten çok kaldın."

"Bir dakika daha," dedi Harper ona. "Michael gerekirse beni bütün gece idare edebileceğini söyledi."

İtfaiyeci yan dönüp onun yüzüne baktı. "Kendini kollaman gerek, Harper. Seni çok seven bir oğlan var. Onu ayakta tutan sensin." Adamın kendisinden değil de Nick'ten bahsettiğini anlaması Harper'ın birkaç saniyesini aldı. "Tüm o vicdan azabını hâlâ içinde taşıyor. Tıpkı

kirişin altında kısılıp kaldığı gibi o vicdan azabının da altında kısılıp kaldı."

"Bak şu konuşana," dedi Harper.

John bir süre onunla göz göze gelemedi. "Neden asla o okla yaptığın gibi bir şey yapmanı istemediğimi görüyorsun. Zaten değer verdiğim bir kadını kaybettim. Sen de onun gibi kendini yakıp kül edemezsin, Hemşire Willowes. Bir de seni kaybedemem."

Harper ona biraz daha sarıldı, sonra sakallı yanağını öpüp yataktan kalktı. Örtüyü üstüne serip adamı bir güzel mayaladı. Sonra başında dikilerek süzgün, yorgun yüzüne baktı.

"Biliyorsun, Sarah Storey'nin başına gelenler senin suçun değil," dedi. "Veya Nick'in. Onun ölümünden kendinizi sorumlu tutmaya hakkınız yok. Harold Cross bunun sebebini açıklayabilirdi. Seni seviyorum, John Rookwood" –Harper bunu daha önce ona hiç söylememişti ama şimdi açıkça ve sakince söyleyip cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti– "ama sen bir doktor *değilsin* ve bu hastalığın doğasını *anlamıyorsun*. Sarah Storey oğlunun onu iyi eğitmemesinden dolayı ölmedi. Y kromozomunun olmamasından, gerekli bir mutasyonu geçirmemesinden veya aklına gelebilecek daha başka rasgele bir sebepten dolayı da. Harold berbat şiirleri ve mide bulandırıcı kadın düşmanlığı arasında bir not defterini güvenilir araştırmalarla doldurmuş. Spor insan beynine çok yavaş işliyor. Broca bölgesine, yani iletişimi düzenleyen kısma aşağı yukarı altı haftada nüfuz ediyor. Sağırlarda bile. Sarah ne kadardır hastaydı demiştin? İki hafta mı? Üç mü? Çok aceleci davranmış. Bu kadar basit."

Adam ona hayretle bakakaldı. "Bunu kesinkes bilemezsin."

"Ama *biliyorum*, John. Üzülmek en doğal hakkın ama korkarım vicdan azabın yersiz. Güvenliğim hakkındaki korkuların da. Neredeyse dokuz aydır Ejderpuluyla kaplıyım. Vücudumun her hücresine işledi. Seni yapmayı bilip de benim öğrenemeyeceğim hiçbir şey yok. Harold'la konuşman gerekirdi."

İtfaiyeci iç geçirircesine uzun bir soluk verdi. Bir anda küçülmüş, çökmüş gibiydi.

"Ölmesinden önceki haftalarda o zavallı çocukla fazla bir münasebetim olmadı. Allie'ye karşı büyük kabalık etmişti ve ben adada yas tutuyordum. Onu neredeyse hiç görmedim. Hatta ondan bilfiil uzak durdum."

"Sen neyden bahsediyorsun? Onu revirden gizlice çıkaran sendin. Günlüğünde öyle yazıyor."

İtfaiyeci genç kadına şaşkın, meraklı bir bakış attı. "Ya yanılıyorsun ya da Harold düşlerinin bir günlüğünü tutmuş. Her halükârda onun verdiği tıbbi bilgilere de güvenebileceğimizden pek emin değilim. Revirden gizlice çıkmasına bir kerecik bile yardım etmedim. Ne kadar iğrenç biriydi hayal dahi edemezsin."

Hataya düşmüş ve her şeyi birbirine karıştırmış gibi hisseden Harper ona boş gözlerle baktı. Günlüğü defalarca kez okumuştu ve Harold'ın son günlerinde tek müttefikinin John Rookwood olduğunu söylediğinden emindi.

"Bu kadar yeter," dedi adam ve başıyla kapıyı gösterdi. "Gitmen gerek. Göze batma ve hemen revire dön. Daha sonra bir çözüm buluruz. Nasılsa bunları konuşacağımız başka gecelerimiz de olacak."

Fakat hiç olmadı.

17

Harper karanlıkta geri dönerken hava tuhaf bir şekilde sıcak olup çam ağaçlarının ve verimli siyah toprağın hoş kokusunu taşıyordu. Revire girdiği sırada ince bir süt rengi ışık hattı Atlantik'in doğu kenarına solgun bir çizgi çekmişti. Michael'ı göğsünde açık duran bir *Ranger Rick*'le bekleme odasındaki kanepede gözleri kapalı olarak sere serpe yatarken buldu. Kapıyı kapattığında delikanlı kıpırdandı, gerindi ve yumuşacık çocuksu yüzünü ovuşturdu.

"Sorun çıktı mı?" diye ona sordu Harper.

"Hem de nasıl," diyen Michael dergiyi kaldırdı. "Sözcük bulma oyununun yarısında takılıp kaldım. Bunun bir çocuk dergisi olduğu düşünülürse içler acısı bir durumdayım diyebilirim." Harper'a büyük, uykulu, masum bir tebessüm etti. "Duyduğum kadarıyla mahkûmlar kimsenin ruhu bile duymadan sağ salim geri gelmişler. Derin dondurucuda bir saat geçirmek Chuck Cargill'i bayağı mahcup etmiş olsa gerek. Onlara bundan Ben Patchett'a bahsedip de başını derde sokarlarsa kafa derilerini yüzeceğini söylemiş."

"Şu aralar, Michael, bir kan nakli yapıp kanının bir kısmını kendime aktarmak isterim. Cesaretinden bir doz çok işime yarar."

"Sevgilinle bir-iki saat geçirebilmiş olman bana yeter. Bu kampta yakın ilgiyi hak eden biri varsa o da sensin."

Harper ona İtfaiyeci'nin sevgilisi sayılamayacağını söylemek istedi ama karşılık vermeyi denediğinde boğazının düğümlendiğini ve yüzünde Ejderpuluyla ilgisi olmayan rahatsız edici bir yanmanın belirdiğini keşfetti. Başka karakterdeki bir oğlan onun utancına gülebilirdi ama Michael bakışlarını kibarca bulmacasına çevirmekle yetindi. "Kız kardeşlerim bu şeyi saatler önce tamamlarlardı ve ikisi de on yaşında bile değildi. Artık herhalde yarın hallederim. Hafta boyunca revir nö-

betini kendime yazdım. Bay Rookwood'la tekrar görüşmek veya diğerlerine mesaj falan aktarmak isteyebilirsin diye.

"Seni ağzından öpebilirim, Michael."

Delikanlı kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilince Harper bir kahkaha attı.

Koğuşa girdiğinde Nick'i uyurken bulacağını düşünüyordu. Buldu da... ama ne kendi yatağında ne onunkisinde. Oğlan dedesinin yanına uzanıp kolunu onun göğsüne atmış, tombul elini onun kalbinin üstüne koymuştu. O kalbin bulunduğu göğüs yükseldi, endişe verici bir an boyunca sabit kaldı, sonra da Harper'a durmak üzere olan paslı bir petrol kuyusunu düşündüren yavaş, yorgun bir döngüyle tekrar indi.

Nick'in yanağına düşen soluk bir şafak hattı olağanüstü bir kusursuzluğa sahip çehresine pembe, sağlıklı bir renk verdi. Karışmış siyah saçlarının bazı buklelerine de dokunarak uçlarını pirinç ve bakır tonlarına boyadı. Harper dayanamadı. Peder Storey'nin serumunu kontrol etmek için yatağın öteki tarafına geçtiğinde uzanıp çocuğun saçlarını hafifçe okşadı ve ipeksi dokunun tadını çıkardı.

Nick gözlerini yavaşça araladı ve kocaman esnedi.

"Pardon," dedi Harper elleriyle. "Sen uyumana bak."

Nick kadına aldırış etmeyip işaretlerle karşılık verdi. "Yine uyandı."

"Ne kadar?"

"Sadece birkaç dakikalığına. İsmimi söyledi. İşaretle değil ağzıyla ama yine de ne dediğini anladım."

"Başka bir şey söyledi mi?"

Nick'in yüzü asıldı. "Bana annemin nerede olduğunu sordu. O kısmı –öldüğünü– hatırlamıyordu. Ona söyleyemedim. Yerini bilmiyorum dedim." Başını çevirip pencerenin dışındaki sabah ışığının kansı parıltısına baktı.

Ejderpulu bir insanın ciğerlerinin biyolojisini yeniden yapılandırarak boğucu dumanda bile nefes almasını sağlayabilirdi. Fakat utancına etki edemez, göğsünde iki yüz kiloluk bir suçluluk kirişi dururken solumanı kolaylaştıramazdı. Harper ona hiç kimsenin ölümünden sorumlu tutulamayacağını, annesinin başına gelenlerden kendini suçlamasının biri bir pencereden dışarı adım atıp da on kat aşağıya düştüğünde yerçekimini suçlamak kadar saçma olduğunu söylemek istedi. Annesinin suçlamasının da anlamı yoktu – Sarah Storey o pencereden

dışarı adım attığında uçabileceğine tüm kalbiyle inanıyordu. Sonuçta hastalanıp ölmek ahlaki zaaflara uygun bir ceza değildi. Erkekler ve kadınlar yakacak birer odundu ve bir salgın zamanında hem erdemliler hem de erdemsizler hiçbir ayrım gözetilmeden sırayla ateşe atılırlardı.

"Anılarının bazıları geri gelecek," dedi Harper oğlana.

"Yani bazıları gelmeyecek mi?"

"Gelmeyecek."

"Onu kimin öldürmeye çalıştığı gibi mi?"

"Dedene biraz zaman tanı," dedi kadın ona. "Zamanla pek çok şeyi hatırlayabilir."

Nick kaşlarını çattı. "Bana seninle konuşmak istediğini söyledi. Biraz daha uyuması gerekiyormuş, hepsi bu."

Harper sırıttı. "Ne kadar uyuması gerektiğini de söyledi mi?"

"Sadece bu akşama kadar."

"Gerçekten öyle mi dedi?" diye sordu Harper.

Nick vakurla kafa salladı.

"Peki," karşılığını verdi Harper. "Ama bu gece uyanmazsa hayal kırığına uğramamaya çalış. Önünde uzun yavaş bir iyileşme var."

"Dedem hazır olacak," dedi Nick. "Ya sen?"

18

Olayların beklenmedik bir yönde gelişmesiyle Peder Storey –tümüyle iyileşmiş ve tertemiz bir papaz cüppesi giymiş olarak– Harper'a Wyndham Kampı'nın girişindeki eski okul otobüsüne rücu edip yolu gözlemesini söyledi. İncil'den alıntı yapan biri gibi *rücu* kelimesini aynen kullandı. Bu buyruğu Abide Parkı'nın ortasındaki kasvetli beyaz kayadan bir tahtta otururken verdi. O sırada müritleri de arkasındaki şapelin dev kırmızı kapısından dışarı çıkıyorlardı. Wyndham Kampı halkının neşesi yerindeydi. Onlar gülüşüp heyecanla gevezelik ederlerken çocuklardan bazıları tiz sesleriyle *Burning Down the House*'u* söylüyordu. Yetişkinlerden bir kısmının kırmızı renkli büyük benzin tenekeleri taşıdığını gözlemlemek Harper'ı kaygılandırdı.

"Neler oluyor?"

"Bir piknik düzenlememiz gerektiği vahiy edildi," diye onu bilgilendirdi Peder Storey. "Zira bu gece dostların mutluluk verici havadislerle beraber aramıza katılmalarını bekliyoruz. Sana diyorum ki git ve yolun başında nöbetini tut. Bizler piknik ateşini yakacak ve Parlak adına s'more** kızartacağız." Adam ona göz kırptı. "Çok uzun kalma. Sana da bir tane ayırırım."

Harper vahiyi kimin ettiğini sormak istedi ama o öğrenemeden zaman ileri atladı. Artık karanlık ve yıldızsız bir göğün altında yolda yürüyordu. Uzakta cemaatin Talking Heads'i kükreyerek her şeyi yakıp kül etmenin verdiği o tatlı huzur hakkında böğürdüğünü duyabiliyordu. Adımlarını açtı. S'more'ları kaçırmak gibi bir arzusu yoktu. Kampa kimin çikolata ve lokum getirdiğini merak etti. Herhalde vahiyde bulunanla aynı kişiydi.

---

* Türkçesi "Evi Yakıp Kül Etmek". Talking Heads'in bir şarkısı–*çn*

** Özellikle ABD'de ve Kanada'da iki bisküvi arasına ateşte kızartılmış marşmelov ve bir dilim çikolata koyularak hazırlanan popüler bir kamp abur cuburu. –*çn*

O kadar acele ediyordu ki yoldaki adama neredeyse takılıp düşecekti. Ona basmamak için kendini can havliyle uzun, ıslak otların arasına attı. Henüz tepenin daha aşağısındaki otobüse ulaşmamıştı.

Nelson Heinrich başını kaldırıp ona çevirdi. Yüzünün yarısının derisi yüzülmüş, alttaki kıpkırmızı kas demetleri açığa çıkmıştı ama yine de Harper onu çirkin Noel kazağından tanıdı. Adamın bulanık, keyifli gözleri o ışıldayan kızıl maskeden pörtlek pörtlek baktı. Bir zamanlar revirdeki tezgâhta duran anatomik büstle neredeyse tıpatıp aynıydı.

"Sana kendi başıma buraya gelebileceğimi söylemiştim!" dedi Nelson. "Umarım herkese yetecek kadar s'more vardır! Yanımda dostlar getirdim!"

Freightliner tepenin dibinde gürledi. Kabinin arkasındaki egzoz borusundan kapkara dumanlar püskürdü.

Nelson kollarını ileri atarak kendini yarım adım daha çekti. İç organları –upuzun bir halatı andıran bağırsakları– yerde peşi sıra sürüklendi. *"Gelsenize, çocuklar!"* diye bağırdı. *"Nerede olduklarını gösterebileceğimi söylemiştim! Gelin gidip tatlı bir şeyler yiyelim! Herkese bir kaşık dolusu şeker!"*

Harper kaçtı. Eskiden olduğu kadar iyi kaçtığı söylenemezdi. Sekiz aylık hamileyken büyükçe bir koltuk taşıyan bir kadının çevikliği ve zarafetiyle koşabiliyordu.

Yine de Nelson'dan hızlıydı ve Freightliner henüz yerinden kıpırdamamıştı. Tepeyi her ikisinden de önce aştı ve koca ateşin ışığına girdi. Bir kulübe kadar büyük bir kömür dağında devasa bir kamp ateşi yanıyor, koca koca alevden diller kapalı gökyüzünü yalıyordu. Gece yıldızlarla değil de hızla sönen kıvılcımların fırıl fırıl takımyıldızlarıyla doluydu. Harper çığlık atmak için ağzını açtı ama sesini duyuracak birilerini bulamadı. Ateşin etrafında şişe geçirilmiş lokum kızartanlar, elma şarabı yudumlayan yetişkinler, birbirini kovalayıp şarkılar söyleyen çocuklar yoktu. İnsanlar bir araya toplanıp ateşin keyfini çıkarmıyorlardı; onlar ateşin *ta kendisiydi*. Yıkıldı yıkılacak simsiyah ceset kulesindeki kömürleşmiş kafataslarının göz yuvalarından alevler fışkırıyor, pişmiş göğüs kafesleri ısının etkisiyle ıslık çalıyordu. Eklemler çatlayıp patladıkça, bedenler için için yandıkça ateşten neşeli bir ses çıkıyordu. Nick kamp ateşinin en tepesinde oturuyordu. Harper onun Nick olduğunu biliyordu, çünkü oğlan pişmiş ve pörsümüş bir

cesetten ibaret olsa da yanan gözleriyle ona bakarak panik halinde el işaretleri yapıyordu: *Arkanda arkanda arkanda.*

Harper tam hızla arkasına dönerken Jakob kamyonun havalı kornasını tiz, kalp durdurucu bir uğultuyla öttürdü. Kamyon yedi metre ötede farlarını yakmadan boşta çalışıyordu. Eski kocası direksiyonun arkasındaki koyu bir suretten fazlası değildi.

"İşte geldim, sevgilim!" diye bağırdı Jakob. "Sen ve ben, bebeğim! Ne dersin?"

Dev turuncu kamyonu vitese takmasıyla büyük bir gıcırtı koptu ve farlar aniden yandı. Yüzüne vuran ışık öyle parlak, öyle—

19

—parlaktı ki. Elini kırpıştırdığı gözlerine siper eden Harper doğrulup oturdu. Genzi safrayla yanıyordu.

El fenerinden çıkan ışık huzmesinin ötesine baktı. Fenerin arkasındaki kişi Nick'ti. Çocuğun küçük, yakışıklı yüzündeki gözleri kocaman aralanmıştı ve karmakarışık saçlarıyla pek şirin bir hali vardı. Bir parmağını dudaklarına götürdü —*şişt*— ve Peder Storey'yi işaret etti.

Gözleri açık olan Tom genç kadına gülümseyerek o eski, yumuşak, şefkatli Dumbledore tebessümünü ediyordu. Bakışları tümüyle berrak ve bilinçliydi.

Harper ona doğru dönüp bacaklarını karyolasının kenarından sarkıttı. Yaşlı adamın yatağının yanındaki sığ bir tabakta bitmeye yüz tutmuş bir mum titrek bir alevle yanıyordu.

Peder Storey alçak, narin bir sesle konuştu. "Dostum John Rookwood ilahiyat okumanın kafadaki bir delik kadar lüzumsuz olduğunu söyleyerek bana sataşırdı. Nick'ten öğrendiğim kadarıyla yarım santimlik bir matkap ucuyla kafatasımın arka tarafını delerek hayatımı kurtarmışsın. Sanırım böylece John'un karşısında bir sıfır öne geçmiş oluyorum. Onu bundan haberdar etmeliyiz." Gözleri parladı. "John ayrıca bana dindar insanların dar kafalı olduklarını söylemekten hoşlanırdı. Şimdi kimin kafası daha geniş, ha?"

"Kim olduğumu hatırlıyor musun, Peder?" dedi Harper ona.

"Evet! Hemşire. Arkadaş olduğumuzdan emin sayılırım ama korkarım ki şu an için ismini anımsamakta zorluk çekiyorum. Saçlarını kesmişsin ve bu galiba kafamı karıştırıyor. Yoksa... Julie Andrews muydu? Hayır... hayır, değildi."

"Harper," dedi genç kadın.

"Ah!" dedi Tom. "Evet! Harper..." Kaşlarını çattı. "Harper Gallows mu?"

"Yakın! Willowes." Harper adamın bileğini tutarak nabzını ölçtü. Yaşlı adamın kalp atışları güçlü, düzenli, yavaştı. "Başın nasıl?"

"Sol ayağım kadar kötü değil," dedi Tom.

"Sol ayağının nesi var?"

"Karınca ısırmış gibi geliyor."

Harper karyolanın ucuna kadar gidip hastasının ayağına baktı. Başparmak ile ikincisi arasında sahiden de bir örümcek tarafından ısırılmış gibi gözüken iltihaplı bir yumru vardı. Daha önce de ısırıldığını belli eden daha başka, daha eski kırmızı izler mevcuttu ve tüm bunlar sararmakta olan bir bereyle çevriliydi.

"Hımm," dedi genç kadın. "Evet, bir şey seni ısırmış. Kusura bakma. Herhalde hindistancevizindeki delikle ilgilenirken başka taraflarına dikkat etmemişim. Ağır bir subdural kanama geçirdin. Ölümün eşiğinden döndün."

"Ne kadar baygın yattım?" diye sordu adam.

"İki aydan biraz daha fazla. Son birkaç gündür bilincin açılıp kapanıyordu. Başına aldığın yaranın ardından... ciddi komplikasyonlar çıktı. Birkaç hafta arayla en az iki nöbet atlattın. Bir defasında iyileşebileceğinden kuşku duydum."

"Felç mi geçirdim?"

Harper yaşlı adamın yatağının kenarına ilişti. İşaret diliyle Nick'ten "kalp-kulak-dinlemecisini" getirmesini istedi ve oğlan stetoskobu bulmak için tezgâha gitti.

"Torunumla işaret dilinde mi konuşuyorsun?" diye sordu Peder Storey.

"Nick iyi bir öğretmen."

Tom bu söz üzerine güldü. Sonra düşünceli bir edayla kaşları çatıldı. "Eğer felç geçirdiysem neden geveleyerek konuşmuyorum?"

"O her zaman olmaz. Aynı şey kısmi felç için de geçerlidir. Ama her iki elini ve ayağını hissediyorsun, değil mi? Yüzün uyuşmuyor?"

Adam sakalını sıvazladı, burnunu çimdikledi. "Hayır."

"Güzel," dedi Harper alçak bir sesle, düşünüp taşınarak. Tom'un ayak parmaklarının arasındaki kızarık örümcek ısırığını hayalinde canlandırdı, sonra onu aklından çıkardı.

Nick stetoskobu getirdi. Harper hastasının kalbini (güçlü) ve ciğerlerini (temiz) dinledi. Gözlerini sınayarak ondan bir pamuklu çubu-

ğun ucunu bakışlarıyla takip etmesini istedi ve çubuğu adamın burnuna yaklaştırıp uzaklaştırdı.

"Tekrar komaya girecek miyim?" diye sordu Peder Storey.

"Sanmam."

"Serum nereden geldi?" diye sordu adam, dönüp serum torbasına bakarak.

"O uzun bir hikâye. Son birkaç ayda çok şey değişti."

Tom'un gözleri heyecanla parladı. "Yoksa Pula bir şifa mı bulundu?"

"Hayır," dedi Harper.

"Hayır. Elbette bulunmadı. Yoksa hâlâ Wyndham Kampı'nda saklanıyor olmazdık ve beni revirde tedavi etmen gerekmezdi." Peder Storey genç kadının yüzünü incelerken tebessümü kederli ve endişeli bir hale büründü. "Carol ne yaptı?"

"Gel şimdilik dikkatimizi senin üstünde tutalım. Biraz su içmek ister misin?"

"İsterim. Sorumun cevaplanmasını da isterim. Sanırım her ikisinin de altından aynı anda kalkabilirim."

Nick'ten su getirmesini istemeyen Harper gidip kendisi koydu. Düşünmek için biraz zaman kazanmak istiyordu. Yatağa döndüğünde bardağı uzattı ve Peder Storey başını yastıktan kaldırıp bir yudum içmek için çabalarken bekledi. Adam içmeyi bitirdiğinde tekrar yatıp dudaklarını şapırdattı.

"Bence Carol'ın seninle bizzat konuşması daha doğru olur," dedi Harper. "Uyandığını öğrenince yüreğine su serpilir. Sen yokken feleği şaştı. Yine de Ben Patchett ile onun Gözcüler ekibi ona ellerinden geldiği kadar yardım ettiler. En azından kamptaki yaşantının sürmesini sağladılar." Genç kadının bunun yeterince tedbirli bir açıklama olduğu fikrindeydi.

Peder Storey artık gülümsemiyordu. Yüzü sararıp solmuştu ve terlemeye başlıyordu. "Hayır, önce John'u görsem daha iyi, Bayan Willowes. Kızım uyandığımdan haberdar edilmeden önce. Onu bana getirebilir misin? Bekleyemeyecek bazı meseleler var." Duraksadı ve genç kadınla göz göze geldi. "Bana saldıran kişiye ne yapıldı?"

"Saldırıyı kimin düzenlediğini bilmiyoruz. Bazıları onun mahkûmlardan biri, Mark Mazzucchelli isimli bir adam olduğunu dü-

şünüyor. Fakat o ormanda birbirinizden ayrıldığınızı ve giderken sapasağlam olduğunu iddia ediyor. Ben sana kamp hırsızının saldırmış olabileceği ihtimalini gündeme getirdim. Belki seni susturmak istemiştir."

"Birkaç teneke Spam yüzünden onu ifşa etmeyeyim diye mi?" diye sordu Peder Storey. "Her neyse, hırsız hakkında ne biliyoruz?"

"Bana onun kimliğini bildiğini söylemiştin."

"Öyle mi? Ben... bildiğimi *sanmıyorum*. Ama herhalde bilip de unutmuş olmam mümkündür. Hatırlamadığım bazı şeyler var – kafama vurmaya kimin karar verdiği de dâhil." Yaşlı adam dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. Sonra da başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım hırsızın kim olduğunu asla çözemedim."

"Kanodayken bana birinin kamptan ayrılması gerekeceğini söylemiştin. O konuşmayı hatırlıyor musun?" diye sordu Harper. "Hani birlikte South Mill Göleti'ne kürek çektiğimiz gece?"

"Pek sayılmaz," dedi Peder Storey. "Ama hırsızdan bahsetmediğimden eminim."

"Öyleyse sence kimden bahsediyorduk?" diye sordu Harper.

"Muhtemelen kızım hakkında konuşuyorduk," dedi Peder Storey, bu apaçık belliymiş gibi. "Carol. Harold Cross'u bir Ölü Yakma Timi'ne ihbar etti. Onu tuzağa düşürdü. Ben Patchett çocukcağızı vurduğunda kampı korumak ve Harold'ın düşmanlarımıza bilgi vermesini önlemek için bunu yapmaya mecburmuş gibi gözükmesini sağladı."

20

Harper, Nick'e göz ucuyla baktı. Çocuk onun karyolasının ayakucuna kurulmuş, dedesini seyretmek için ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu. Yüzü ifadesizdi. O tek mumun kısık alevinden çıkan ışık haricinde oda çok karanlıktı ve Harper oğlanın az önce söylenenlere dair en ufak bir fikrinin bile olmadığı kanaatindeydi. Nick'in parlak ışıkta bile iyi bir dudak okuyucu olmadığını kendi kendine hatırlattı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Carol kendi ağzıyla söyledi. Hatırlayacağın gibi cemaate yaptığım son konuşmada hırsızı affetmemizin gerektiğinden bahsetmiştim. Daha sonra baş başayken Carol ve ben bu konuda münakaşa ettik. Bana zayıf olduğumu, kuvvet göstermezsek kamptakilerin bizi terk edeceklerini söyledi. Ona göre Harold Cross'a ibretlik bir ceza vermem gerekirdi. Harold'a *zaten* ibretlik bir ceza verildiğini ve onun bundan haz duyduğundan emin olduğumu belirttim. Aslında amacım abartılı konuşarak laf sokmaktı ama Carol'ın kafası karıştı ve yılgın bir sesle, 'Demek biliyorsun,' dedi. Göğsümü bir ürperti kapladı. 'Ne demek istiyorsun?' diye sordum. O da, 'Harold'ı örnek olsun diye cezalandırdığımı,' dedi.

"Tabii ben yalnızca Harold'ın itaatsizlik edip kendini öldürtmesini kastetmiştim. Fakat Carol beni yanlış anladı ve yaptıklarından dolayı kendisinden hesap sorduğumu zannetmişti. Harold'ı bir Ölü Yakma Timi'ne ihbar etmekle doğru davrandığını söyledi. Öyle bir şey yapmasaymış Harold nasılsa eninde sonunda keşfedilirmiş ama o zaman yakınında onu canlı yakalanmaktan alıkoyacak birileri olmazmış. Carol yaptığından utanmıyormuş. Beni, torunlarımı ve bütün kampı kurtarmışmış. Bunları söylerken heyecanlı ve... *utkulu* bir hali vardı. Ona Ben Patchett'ın böyle bir komploya asla iştirak etmeyeceğini söylediğimde

iyi bir espri yapmışım gibi güldü. Herkesin benim umduğum kadar iyi kalpli ve şefkatli olduğu yalanını canlı tutmanın, çocukça edep ve merhamet fantezilerime imkân tanımanın zorluklarını hayal bile edemeyeceğimi söyledi. Ne diyeceğimi bilemedim. Düşünme yetimi kaybettim. Carol pek çok açıdan Harold'ın ölümünden en az kendisi kadar sorumlu olduğumu, hepimizi de onun vurulması *gereken* bir pozisyona soktuğumu iddia etti. Baştan beri daha ağır cezalar verilseymiş –mesela Harold'a pranga vursaymışız veya onu alenen kırbaçlasaymışız– kamptan gizlice çıkarak herkesi tehlikeye sokmayı sürdürmezmiş. Eh, ben bir cevap akıl edemeden önce Ben Patchett kapıya vurarak gitme zamanının geldiğini söyledi. Açıkçası ikisi bir aradayken Carol'ın argümanlarına karşı çıkmaya cesaret edemedim. Kızımın bana zarar vermeyeceğinden eminim ama Ben'in ne yapabileceğinden–"

"Ne kadar eminsin?" diye sordu Harper. "Carol korktuysa, kamptan sürgün edilebileceğini düşündüyse başına vuranın o olabileceğini sanmıyor musun?"

"Hiç de bile. Kızım asla ama asla beni öldürtmeye kalkışmaz. Bundan adım gibi eminim. Hayır. Böyle bir fikri peşinen reddediyorum. Söyle bana – ben baygın yatarken iyileşmem konusunda herhangi bir çekince gösterdi mi?"

Harper derin bir nefes alarak düşündü. "Hayır. Aslına bakarsan ölmen durumunda beni kamptan kovmakla ve bebeğimi elimden almakla tehdit etti."

Peder Storey'nin beti benzi attı.

"Carol... ölebileceğin fikri karşısında isterikti," diye ekledi Harper, ardından başını iki yana salladı. İtfaiyeci'nin söylediklerini –Carol'ın eskiden beri babasını bencilce sahiplendiğini, Tom'un bir bakıma onun tek gerçek tutkusu olduğunu– hatırlıyordu. Sevgi elbette ki cinayetle sonuçlanabilirdi. Harper bunu belki de çoğu kimseden daha iyi anlıyordu. Fakat nedense... hayır. Böyle bir ihtimal içine sinmiyordu. Carol, Harold Cross'u idamla cezalandırmış olabilirdi ama aynı şeyi babasına yapmazdı. Hem de asla.

Peder Storey genç kadının çatık kaşlı ifadesine bakarak aynı sonuca varmış gibiydi. "Carol ona herhangi bir tehdit teşkil ettiğimi düşünmüş olamaz. Zaten yaptığından utanmıyordu. Tam tersine gururluydu! Elbette bütün kamp gerçeği öğrenirse bunun aramıza nifak sokabilece-

ğini, bir gizlilik ihtiyacı olduğunu sezinliyordu. Ama utanmaya gerek görmüyordu. Hayır, kendi kızımın konuşmama mâni olmak için beni öldürtmeye karar verdiğine inanamam. Bu hayal bile edilemez. Zamanla aynı zihniyeti benimseyeceğimi, o küçük cinayetin kampı korumak amacıyla işlendiğini kabulleneceğimi umduğundan eminim. En azından gecelik ayinlerimizin sevgi dolu, edepli, müşfik çehresi olmaya devam edeceğimi ve kampı koruyup kollamanın 'kirli ayrıntılarını' kendisine bırakacağımı umuyordu. Bana aynen bunları söyledi."

Ormanda Peder Storey'nin başına gelenleri çözememek Harper'ı deli ediyordu. Bilmesi gereken her şeyin gözünün önünde olduğunu hissediyordu ama sanki bir tanıdığıyla karşılaşmıştı ve adamın ismini bir türlü çıkaramıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın gerçeği göremiyordu.

Öyleyse boş ver, diye aklından geçirdi. Önemi yoktu. Cevabı bulması gerekmezdi. En azından şimdilik.

"John'u buraya getir," dedi Peder Storey nazikçe. "Sonra Carol'la konuşuruz. Ve Allie'yle. Ve Nick'le de. Ailemin etrafımda olmasını istiyorum. Söyleyecek zor şeyler varsa bunu birlikte atlatacağız. Geçmişte hep öyle yaptık ve henüz hiç başarısız olmadık." Gözlerini kıstı. "Sence... insanlar Carol'ın Bay Cross'a yaptığına anlayış gösterirler mi? Sence kızımı affederler mi?"

Harper kaç kişinin Carol'ı ifşa etti diye Peder Storey'yi affedeceğini merak etse de bunu dillendirmedi. Yine de yüzündeki kuşku Tom'un gözünden kaçmadı.

"Sence öyle bir şey kampımızın sonunu mu getirir?" diye sordu.

Harper kısa bir duraksamanın ardından bir cevapla değil, kendi sorusuyla karşılık verdi. "Martha Quinn'in adası hakkındaki tüm o söylentileri hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ada gerçek. Yerini biliyoruz. Oraya gitmek istiyorum. Orada bebeğimi güvenle doğurabileceğim bir tıp tesisi var. Başkalarının da gitmek istediklerini biliyorum. Bence... Harold Cross'la ilgili haberler yayıldıktan... ve sen iyileştikten sonra... evet, kamp dağılabilir. Saldırıya uğradığın gece bana birinin kamptan sürgün edilmesi gerekeceğini söylemiştin. Buradan temelli gönderilmesinin. Carol'ı kastettiğini bilmiyordum. Sanırım..." Harper derin bir nefes alarak cesaretini topladı.

Tamamıyla tiksindirici bulduğu bir fikir öne sürmek üzereydi. "Sanırım Carol benimle gelebilir. Bizimle. Tabii gitmemize izin verilirse."

"Elbette verilir," dedi Tom. "Hem belki Carol'ı burada tutmak daha iyi olur. Bir tür gözetim altında. Ona göz kulak olmak, mümkünatı varsa eski haline dönmesini sağlamak için ben de geride kalırım."

"Peder," dedi Harper.

"Tom."

"*Tom*. Belki kızınla konuşmadan önce bir gün daha beklemelisin. Şu an çok dermansızsın. Bana kalırsa dinlenmen lazım."

"Torunumu ve John'u görünce daha iyi dinlenirim," dedi yaşlı adam. "Ve evet, kızımı da. Carol'ı çok seviyorum. Ondan... ondan nefret ediyorsan bunu anlarım. Ama her ne gibi suçlar işlemiş olursa olsun bunu hep sevdiği insanları korumak adına yaptığını bilmelisin."

Harper'a göre Carol başkalarını hizaya sokmaya –onlara boyun eğdirmeye– yönelik saplantılı bir ihtiyaca sahipti ve bunun sevgiyle en ufak bir ilgisi yoktu. Fakat nasıl ki Nick sesleri duyamıyorsa Tom Storey de kızıyla ilgili bu gerçeği göremiyordu.

Yine de bunu bile getirmekle uğraşmadı. Tom gerçekten de kızıyla bu gece başa çıkmaya niyetliyse önlerinde bol bol tatsızlık var demekti ve Harper'ın bunu arttırası gelmiyordu. O yüzden: evvela John. Allie'ye haber göndermeliydi. Allie de Carol'ı alıp getirirdi. Peder Storey her neyle yüzleşmek zorunda olursa olsun bunu yalnız başına yapmayacaktı.

Genç kadın Nick'e doğru dönüp elleriyle konuştu. "Gidip İtfaiyeci'yi getireceğim. Dedene arkadaşlık et. Sana ihtiyacı var. Su içebilir. Küçük küçük. Çok değil. Anlıyor musun? Sözcüklerim doğru mu?"

Nick kafa salladı ve elleri karşılık verdi. "Anladım. Sen git."

Harper harekete geçti. Kıpırdadığına seviniyor, bedeninin kafasındaki düşüncelerin hızına yetişmesini istiyordu. Yosun renkli perdeyi yarıp geçti.

Nöbeti tıpkı söz verdiği gibi Michael tutuyordu. Dergisini bu seferli bir kenara bırakmıştı ve dizlerine yatırdığı .22 kalibrelik tüfeğini n dipçiğine bir bez yardımıyla biraz yağ veya cila sürüyordu.

"Michael," dedi Harper.

"Efendim?"

"Peder Storey ayıldı."

Michael yere düşmesin diye tüfeğini kavrayarak ayağa fırladı. "Benimle kafa buluyorsun. Yok artık."

Gülümsememek Harper'ın elinde değildi. Delikanlının yüzündeki şaşkınlık –fal taşı gibi açılan gözlerindeki masumiyet– onu her zamankinden daha çocuksu gösteriyordu. Art niyetsiz ifadesi Harper'ın aklına dört yaşındaki yeğenini getirdi – gerçekte birbirlerine hiç benzememelerine rağmen.

"Ciddiyim. Ayıldı ve konuşuyor."

"Kendisine–" Michael'ın ademelması boğazında yukarı aşağı oynadı. "Kendisine kimin saldırdığını hatırlıyor mu?"

"Hayır. Ama sanırım yakında hatırlar. Beklediğimden veya umduğumdan çok daha aklı başında. Dinle, benden John'u buraya getirmemi rica etti. John geldikten sonra da Carol'la konuşacak. Ve tabii Allie'yle. Tüm ailesiyle beraber olmak istiyor. Ben senin de orada olmanı istiyorum."

"Şey – aralarında yer almam doğru olur mu bilmiyorum," diye bocaladı Michael.

"Kavuşmaları zorlu geçecek gibi gözüküyor. Kendilerini... duygularına kaptırmaları halinde senin de yanlarında olmanı tercih ederim."

"Carol Anne'nin yaptıkları hakkında tartışacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu oğlan.

"Gerçeği tahmin bile edemezsin, Michael. Mesele Carol'ın babası baygınken yaptıkları değil. Tom'un kafası kırılmadan *önce* yaptıkları. İnsanlar gerçeği bilselerdi Carol asla başa geçirilmezdi. Ne o ne de Ben Patchett." Harper, Ben Patchett'ın Harold Cross'a kurşun sıkmasını hayal ettikçe genzinde ekşi bir safra tadı alıyordu. "Canı çıkasıca Ben Patchett," dedi.

Michael kaşlarını çattı. "Ben Bay Patchett'ın *çok* kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Belki o kanun kaçakları kampa getirildikten sonra biraz ileri gitmiş olabilir ama–"

"Ben bir suçlu," dedi Harper. "Savunmasız bir genci öldürdü."

"Harold Cross'u mu? Ah, Bayan Willowes, başka çaresi yoktu ki."

"Yok muydu? Sahi mi?"

Michael'ın yüz ifadesinde öyle bir masumiyet, hayret ve kuşku vardı ki Harper elinde olmadan öne eğildi ve delikanlının çilli alnını öptü. Michael şaşkınlıkla irkildi.

"Bana yeğenimi hatırlatıyorsun," dedi genç kadın. "Küçük Connor Willowes – Connor Jr. Neden emin değilim. Herhalde ikinizin de müşfik gözleri olduğu içindir. Biraz daha cesur davranabilir misin, Michael? Benim hatırıma öyle yapabilir misin?"

Delikanlı yutkundu. "Umarım yapabilirim."

"Güzel. Ben geri gelene kadar hiç kimsenin Peder Storey'yi görmesine izin verme. Ona göz kulak olacağına güveniyorum."

Michael kafa salladı. Bakırımsı sakalının altında yüzü çok solgundu. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Endişelenme, bayan. Ben Peder Storey'yle ilgilenirim."

21

Harper koşmak istiyordu ama bu mümkün değildi. Bebeğin ağırlığını taşıyan karnı harikulade, hatta devasa denebilecek bir sıkılığa ve boyuta ulaşmıştı. O yüzden labirentimsi çamların arasında badi badi zikzak çizerek kan ter içinde ve soluk soluğa ilerledi.

Karanlıkta nabzı gözlerinin arkasında zonklarken dönüp baksaydı bile belirli bir mesafeden kendisini takip eden Michael Lindqvist'i göreceği kuşkuluydu. Delikanlı dikkatli davranarak acele etmiyor, bir ağaçtan diğerine geçmeden önce Harper'ı uzun bir süre seyrediyordu. Harper onu *görseydi* Michael'ın yüzündeki ifadeye şaşırırdı. Büzülü ağzıyla ve kısık gözleriyle delikanlının çocuğa benzer bir tarafı yoktu. Harper'ı kayıkhaneye kadar izledi; fakat genç kadın iskeleye inerken o içeri girdi ve hemen sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Harper dengesini korumak için deniz otu demetlerine tutunarak kumlu banketteki tahta basamaklardan ağır ağır indi. Okyanus binlerce çekiç darbesiyle baştan aşağı örselenmiş metal bir levha gibiydi. Mehtap dalgaların kenarlarını gümüşe boyamıştı. Sular biraz çalkantılı gözüküyordu. Harper sandalla arasındaki mesafeyi yarılayana kadar iskelenin ucunda oturan adamı fark etmedi.

Don Lewiston oturduğu yerden başını aniden çevirerek arkasına baktı. Sağ dizinde çelik bir kova, soldakindeyse bir olta vardı.

"Hemşire Willowes! Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Don yalnız başına balık avlamıyordu. Tüfeğini ayaklarının arkasındaki taşlara bırakmış olan Chuck Cargill kendi oltasıyla çakıllı kumsalda dikiliyordu. Cargill gözlerini kısarak ikiliyi şüpheyle süzdü.

"Peder Storey uyandı. Adaya gidebilir miyiz? Tom bir an önce John'u görmek istiyor da."

Don'un gür kaşları sonuna kadar kalktı ve ağzı kocaman açılarak gülünç denebilecek bir hal aldı.

"Evet, sanırım–" Adam ayağa kalkıp bir elini ağzına boru yaptı. "Hey, Chuckie! Sen buraya bakarak ol. Benim bayanı adaya kadar götürmem gerekiyor. John'un kırık kanadına bir göz atması lazımmış."

"Bay Lewiston? Hey, ah– Bay Lewiston, bence–" Misinasının çekiştirilmesiyle oğlanın dikkati dağıldı. Oltanın ucu suya doğru büküldü. Chuck oltaya asabi bir bakış attı, sonra tekrar Harper ile Don Lewiston'a baktı. "Bay Lewiston, bir yere gitmeden önce bekleseniz iyi olur. Önce Carol Anne'den izin almalıyım."

Don oltasını kenara fırlattı, Harper'ın koluna girdi ve sandala inmesine yardımcı oldu. "Hemşire zaten izin almış. Yoksa Carol Ana buraya gelmesine asla izin vermezdi! Ben de sekiz aylık hamile bir kadına bu havada kürek çektirecek değilim."

"Bay Lewiston– Bay Lewiston, biraz beklemeniz–" diyen Cargill onlara doğru bir adım attı. Fakat iyice kıvrılarak parabolik bir yaya dönmüş olan oltasını hâlâ tuttuğu için sımsıkı gerili misina onu durdurdu.

"Bak bir tane yakalamışsın, Chuckie!" diye bağırdı Don, kendisi de sandala inerken. "Sakın onu elinden kaçırayım deme. Oltanın ucundaki Ben Patchett'ın öğle yemeği! Sen onu çekene kadar dönmüş olurum."

Don'un küreklere asılmasıyla sandal yalpa yaparak iskeleden ayrıldı.

Yaşlı adam eğilebildiği kadar öne eğilerek ve ardından tümüyle geriye yatarak onları suda götürürken, kürekler demir halkalarında takır tukur ederek denize batıp çıkarken Harper ona bildiklerini anlattı. Carol'ın Harold'a tuzak kurması kısmına geldiğinde Don pis bir koku almışçasına yüzünü ekşitti. Aslında bu çok uygun bir benzetmeydi.

"Yani Ben Patchett onun tetikçiliğini mi yapmış?"

"Öyle gözüküyor."

Don başını iki yana salladı.

"Ne var?"

"Ben'in Carol istedi diye o yavşağı vurduğuna inanabilirim. Ben Patchett halkını korumak uğruna kendi kendini hemen hemen her şeye ikna edebilir. Ama Harold'ı bir Ölü Yakma Timi'ne ispiyonladığına inanasım gelmiyor. Öyle bir planda çok fazla aksilik çıkabilir. Ya Ben onu vurmaya fırsat bulamadan *önce* Harold kamp hakkında ötseydi? Ya Ölü Yakma Timi iyi silahlanmış olsaydı ve onlara karşı koysaydı? Hayır. Carol'ın buna kalkıştığını duysam şaşırmam. O ne de

olsa isterik. Davranışlarının sonuçlarını enine boyuna düşünmez. Ama Ben'in dikkatli bir aklı vardır. O yarı polis yarı saymandır."

"Belki Ölü Yakma Timi'ni Carol aramıştır ve planını Ben'e iş işten geçtikten sonra anlatmıştır. O zaman Ben onun çıkardığı karışıklığı gidermek zorunda kalmaz mı?"

Don somurtarak kafa salladı.

"Yine de içine sinmiyor."

"Hem de hiç," dedi adam.

"Neden?"

"Kahrolası cep telefonları Carol'da değil de ondan," yanıtını verdi Don. "Telefonlar Ben'de. Carol birilerini nasıl arayacaktı? Hatta *kimi* arayacağını nereden bilecekti?"

Don küreklere son bir kez asılarak sandalı balçığa çıkardı. Hemen dışarı atladı ve Harper'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Tanrım, amma da büyümüşsün," dedi.

"Hoşuma gitmiyor değil," dedi Harper. "Gülünç görünüyorum, koşamıyorum ve de eşofmanların ve ekstra-ekstra-büyük svetşörtlerin haricinde hiçbir şey giyemiyorum. Ama daha aşağı varlıkları ezip geçebilecek kadar büyük olma fikri hoşuma gidiyor. Düşmanlarımla kapışmak istemiyorum. Muazzam cüssemin altında pestillerini çıkarmak istiyorum."

Don gözlerini kısarak sahile baksa da hava her ikisi için de Chuck Cargill'in ne yaptığını göremeyeceği kadar karanlıktı. Sonra Don bakışlarını kulübenin ötesine, sırtın zirvesine doğru çevirdi. "Bu kamp kahrolası bir tımarhaneye dönmek üzere. Herhalde eksikliğim birkaç saat hissedilmez. Buradayken gidip tekneye bir göz atmak istiyorum. Yüzmeye ne kadar hazır bakacağım. Belki onu suya bile indiririm." Genç kadının göbeğine bir bakış daha attı. "Bana kalsa yarın öğleden sonra denize açılırdık. O bebek kimseyi beklemez ve kıyının yukarılarına çıkmamız bir-iki haftayı bulabilir."

"Sen git tekneye bak. Ben Bay Rookwood'la beraber sahile dönerim."

Don onu iyileşme aşamasındaki bir yatalakmış gibi dirseğinden tutarak barakanın kapısına kadar götürdü. İtfaiyeci kapıyı benekli pijama altıyla ve kirli bir atletin üstüne giydiği siyah-sarı kauçuk itfaiyeci ceketiyle açtı. Bir deri bir kemik kalmıştı, kan ter içindeydi, saç ve sakal

tıraşına ihtiyacı vardı ve bir kamp ateşi gibi kokuyordu. Harper yüzünü adamın göğsüne gömme dürtüsüne direndi.

"Bakıyorum da Lazarus kabrinden kalkmış," dedi Don. Büyük, yıpranmış yüzü kıpkırmızı olan yaşlı adam mutluluktan neredeyse titriyordu. "Peder ayılmış. Seni çağırmış. Seninle görüşecekmiş... sonra da *Carol'la*. Ona verecek bir vaazı varmış. Sözümü iyi belle Johnny; sanırım bu seferkinde biraz cehennem ateşi de olacak."

İtfaiyeci bakışlarını Don ile Harper arasında gezdirerek dalgın bir edayla sakallı boğazını kaşıdı. "İyisi mi üstüme bir şeyler geçireyim," dedi. Harper adamın kapıyı kapatıp daha iyi bir pantolon ve belki bir kazak giymesini bekledi. John öyle yapmaktansa sersem sersem etrafına bakındı ve sonunda kapının yanındaki bir çivide asılı duran kaskını buldu. Onu başına sıkıca takıp rahat bir nefes aldı. Yine kapının yanına çivilenmiş kare şeklindeki aynada kendine göz attı, kaskı belli belirsiz sola çevirdi ve sevinçle gülümsedi. "İşte. Mükemmel. Gidiyor muyuz?"

"Don adada kalıyor. Tekneyi suya indirecekmiş."

İtfaiyeci bunu Peder Storey'nin uyandığı haberinden daha şaşkın karşıladı.

"Ah. Demek en kısa zamanda buradan gideceksiniz."

"Çok da kısa değil," diye çabucak karşılık verdi Harper.

"Sözümü dinlerlerse bu hafta bitmeden," dedi Don ona. "Karnındaki bebek doğmak için ortalığın durulmasını beklemez. Tek yolu bu. En fazla dört haftası var. Hemşire Willowes'u Martha Quinn'in adasına ve oradaki hastaneye ne kadar çabuk ulaştırırsak kendimi o kadar iyi hissedeceğim. Dahası da var. Hemşire belki Carol Storey'nin de bizimle geleceğini söylüyor. Ne yaptığı duyulduğunda kamptakiler onu sırığa oturtmadan önce oradan kendi ayakları üstünde ayrılmak isteyebilir."

İtfaiyeci başını Harper'dan tarafa çevirdi ve çok kısa bir sürede dalgından ilgiliye çevrilen bir bakışla onu süzdü. "Ne yapmış ki? Yani düşmanlarını on dokuzuncu yüzyıl yöntemleriyle cezalandırmanın ve Harper'ı revire hapsedip karnındaki bebeği kaçırmakla tehdit etmenin dışında?"

"Üç kelime." Don orman gibi kaşlarını oynattı. "Harold kahrolası Cross."

"Sandalda anlatırım," dedi Harper.

22

John genç kadının kıyıya kadar tek başına kürek çekmesi fikrine şaştı kaldı.

"Ben solda otururum," dedi. "Sol kolumu kullanırken canım yanmıyor. Sen de sağa geçersin. Birlikte kürek çekeriz."

"İşe yaramaz. Asla senkronize hareket edemeyiz. Birlikte daire çizer dururuz."

"Varsın çizelim. Nasılsa aylardır aynı şeyi yapıyoruz."

Harper kendisiyle dalga geçildiğini düşünerek adama dik dik baktı; fakat sonra John pruvaya yüklenerek sandalı suya itmeye koyuldu ve Harper'ın ona yardım etmekten başka çaresi kalmadı. Sekiz aylık hamile bir kadın ve göğüs dolusu kırık kaburgaya sahip yaralı bir adam. Carol'ın ikisinden de korkması olacak iş değildi.

Sığ sulara çıktıklarında Harper yandan sandala bindi, sonra da adamın ellerini tutup yanına çekmek için küpeştenin üstünden uzandı. John'un itfaiyeci çizmeleri gövdeye tutunmaya çalışırken gıcırtılar çıkardı. O sırada sakat bileğini tahtaya çarptı ve yüzü bembeyaz kesildi. Debelenerek kendini oturağa attı ve Harper onun başparmağıyla gözlerindeki yaşları silmesini görmezden geldi. Uzanıp başındaki kaskı nazikçe düzeltti.

"Bana Harold Cross'tan bahset," dedi İtfaiyeci.

Harper her şeyi baştan anlatırken John başı eğik vaziyette onu dinledi. Konuşmadan önce hikâyenin bitmesini bekledi. "Harold'ın bu kampta pek arkadaşı yoktu ama aynı fikirdeyim – onu Ölü Yakma Timi'ne ihbar ettiği öğrenildiğinde Carol'ın sonu gelecek. Onu seninle beraber yollamak büyük bir insaf örneği olur. Başına çok daha kötüsünün gelebileceğini hayal etmek hiç de zor değil."

"O benimle gelecek," dedi Harper. "Ve sen burada kalacaksın."

"Evet. Mecburum. Peder Storey kampı tek başına idare edemeyecek kadar güçsüz olacaktır. Herhalde beni o yüzden yanına çağırmıştır. Askere alınıyorum." Adamın ağzı buruk bir edayla kıvrıldı.

"Alınmasan da gelmezdin ki. Ateşinle ilgilenmen lazım."

"Başka hiç kimse anlamaz."

"Sarah'yı sönmeye bırakmalı ve benimle gelmelisin." Harper bunları söylerken ona bakamadı ve başını okyanusa doğru çevirmek zorunda kaldı. Rüzgâr dalgaların tepesindeki köpüğü savurup uçuruyordu ve Harper yüzündeki ıslaklık deniz suyuymuş gibi davranabilirdi. "Burası güvenli değil. Hem de uzun zamandır. Wyndham Kampı'nı bulacaklar. Marlboro Adam ve kocam. Ya da onlar gibiler. Eninde sonunda." Bunları söylerken aklına baston şeker desenli kazağı kanla kaplanan Nelson Heinrich'in derisi yüzülmüş suratıyla sırıttığı rüyaları geldi ve kendini ürpermekten alıkoyamadı.

Harper geleceğin önceden belirlendiğini ve şimdiden görülebileceğine inanmazdı. Marlboro Adam'ın psişik radyo istasyonuna dahi inandığı yoktu – tam evine döndüğü gün onun da çıkagelmesi tesadüf olamayacakmış gibi gözükse bile. Fakat bilinçaltına ve bilinçaltı kırmızı bayraklar sallamaya başladığında onları göz ardı etmemeye inanırdı. Nelson'ı canlı bırakmışlardı –artık bundan emin sayılırdı– ve bu kamptaki herkes için kötü bir haberdi. Hem Nelson, Kıyıboyu Yakıcıları'nı kampa getirecek kadar toparlanamasa bile bunu başka bir şey yapardı. Küçük bir köy ancak bir yere kadar gizli kalabilirdi.

Kürek çekmeyi bıraktıkları için başıboş sürükleniyorlardı. Az sonra aralarındaki sessiz, dile getirilmeyen bir sinyal üzerine kürekleri tekrar ellerine alıp yola devam ettiler.

"Nick ile Allie'yi yanıma alacağım," dedi Harper ona. "Carol meselesi nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın. O küçük oğlana bayılıyorum. Onu güvenli bir yere götüreceğim – buradan daha güvenli bir yere."

"Güzel."

"Sarah senin de benimle gelmeni, onlara göz kulak olmanı isterdi."

"Gelemeyeceğimi biliyorsun. İhtiyarın burada yardımıma ihtiyacı olacak."

"Öyleyse o düzelince gel."

"Bakarız," dedi adam, hayır anlamında bir üslupla.

"John, Sarah'nın hayatı sona erdi. Seninki devam ediyor."

"Onun hayatı sona falan–"

"Erdi. Bunu sana kendisi söyledi. O günden beri onu paslı bir tenekede esir tutuyorsun. Bütün kış beni revire hapseden Carol'dan farkın yok."

Yüzü ıstırapla buruşan John aniden ona doğru döndü. "Bu ne saçma bir laf. Carol'la aramda en ufak bir benzerlik – hem Sarah bana nasıl bir şey söylemiş olabilir ki? O ateşten bir yaratık. Ne istediğini veya hissettiğini bana söyleyemez. Bedenini kaybettiğinde konuşma yetisini de kaybetti."

"Hayır, kaybetmedi. Hangisi daha kötü bilmiyorum: Bana mı yoksa kendine mi yalan söylemen. Ona bağırdığını duydum. Ta sonbaharda. Senden sönmesine izin vermeni istedi."

"Peki nasıl–"

"İşaret diliyle. En az senin kadar akıcı konuşabiliyor."

İskele görüş mesafesinde olmasına rağmen ikisi de kürek çekmeyi bırakmıştı.

John Rookwood titriyordu. "Seni gidi küçük casus seni. Demek beni gizlice dinleyip–"

"Paranoyakça imalarını kendine sakla. O gün sarhoştun. Sesinden belliydi. Öyle bir bağırıyordun ki yarım kilometre öteden duyuluyordu."

John'un yüzünün altındaki kaslarda korkunç bir çekişme yaşanıyordu. Adam çenesini kasıp gevşetiyor, tuhaf bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Ateşi söndürmenin vakti geldi, John. Adanı geride bırakmanın da. Allie ile Nick hâlâ bu dünyadalar ve sana ihtiyaçları var. Benim de var. Asla Sarah olamam –onun senin için taşıdığı anlamı asla taşıyamam– ama yine de harcadığın zamana değmeye çalışabilirim."

"Şışt," dedi John, başını çevirip ıslak gözlerini kırpıştırarak. "Bu da edilecek laf mı? Sakın kendini küçümseme. Seni dünya kadar sevmediğimi mi sanıyorsun, Hemşire Willowes? Seni, o hamile karnını, Julie Andrews'a olan düşkünlüğünü? Ben sadece... vefasızca davranmaktan *nefret* ediyorum. Kastettiğim–"

"O ölüyken yaşamayı kastediyorsun," dedi Harper. "Hayatını sürdürmeyi."

"Evet. Aynen öyle," diyen adam çenesini göğsüne dayadı. Burnu-

nun ucundan gözyaşları damlıyordu. "Âşık olmak ne berbat bir şey. Ne yalan söyleyeyim, senden mümkün olduğunca uzak durmaya, seni elimden geldiği kadar az görmeye çalıştım. Sırf sana âşık olmak istemediğim için değil. *Senin de* âşık olmanı istemedim. Muhteşem cazibeme direnmenin ne kadar zor olabileceğini biliyordum."

"Gerçekten de insanın içine işliyorsun," dedi Harper. "Aynı spor gibi."

Sekizinci Kısım

HER ŞEYİN YIKILIŞI

1

Sandal iskelenin yanına sürttüğünde Harper sahili taramasına karşın Cargill ortada yoktu. Oğlan oltasını taşların üstünde bırakmış ama tüfeğini yanına almıştı.

Muhtemelen Carol'a bir şeyler döndüğünü söylemeye gitmişti. Sorun değildi. Carol nasılsa gerçeği birkaç dakika içinde öğrenecekti.

İleri derecede hamile bir kadının o sarp tepeyi tırmanması zor işti ve revire geldiklerinde Harper soluk soluğaydı. Yüzü vıcık vıcık terle kaplıydı ve tam ön kapının basamaklarına varacaklarken dizlerini titreten bir sancıya kapıldı. Eğilerek bir eliyle karnını tuttu ve sıkılı dişleri arasından derin bir soluk verdi.

"İyi misin?" diye ona sordu John.

Harper kafa salladı ve ona durmaması için el etti. Konuşacak havadan yoksundu. Yine de sancı şimdiden geçiyor, geride donuk bir ağrı ve taş yutmuşçasına bir his bırakıyordu.

İtfaiyeci'nin peşinden girdiği bekleme odası boştu. Michael herhalde yan odadaydı. John yosun rengi perdeyi çekip koğuşa adım attı.

"Peder–" dediği sırada bir tüfek dipçiği iç kaldıran tok bir sesle boynunun yanına çarptı. Adam ikiye biçilmişçesine yere yığıldı.

Harper çığlık atmak üzere ağzını açtı ama Michael tüfeğin namlusunu Nick'e doğrultmuştu bile. Yatağında uyumakta olan oğlan ellerini karnının üstünde kavuşturmuş, çenesini neredeyse göğsüne dayamıştı. Bilmesi gereken bir şeyi hatırlamaya çalışırcasına kaşları düşünceli bir edayla çatıktı.

"Lütfen bağırma. Bir çocuğu vurmak istemiyorum," dedi Michael.

Peder Storey'nin çevrik duran başı Harper'a bakar gibiydi. Fakat gördüğü şey her neyse onlarla beraber odada değildi. Yüzü akla fırtına bulutlarını hatırlatan bir tonda kararmıştı. Yanındaki serum devrilmiş,

iğnesi kolundan çıkmıştı. Beyaz çarşafın üstünde parlak kırmızı benekler vardı.

Michael neredeyse mahcup bir tona sözlerini sürdürdü. "Önümüzdeki birkaç saatte Peder Storey'yi susturmak için öldürdüğün, kampı ele geçirmek amacıyla Carol'ı ve Ben'i de öldürmeyi planladığın duyulacak. İnsanları inandıracak her şeye sahibim ama sen de bunun doğru olduğunu söylersen faydası dokunur, bayan. Şu an bana güvenmek için bir sebebinin olmadığını biliyorum. Ama dediğimi yaparsan –Rookwood'la beraber Carol'ı öldürmeye gittiğinizi itiraf edersen– yemin ederim ki Allie ile Nick'in de sizinle beraber ölmesini engellerim. Onlara göz kulak olurum."

Harper yan devrilmiş olan John'un yanına çöktü. Kontrol ettiğinde nabzı düzenli ve yavaştı. Genç kadın titriyordu. İlk başta bunun üzüntüden kaynaklandığını sandı ama konuştuğunda asıl sebebi hiddet olduğunu anladı.

"Harold Cross'u sen ve Carol öldürdünüz."

"Tetiği ben çekmedim. Ben Patchett çekti," dedi Michael. "Aslında onu *ben* vuracaktım ama atışı Ben'in yapması daha iyi gözükür diye düşündüm. Bu yüzden tüfeği ona verdim. Zaten burada geçirdiği son bir-iki ayda Harold'a biraz ısınmıştım. Bana satranç oynamayı öğretiyordu. Diğer herkes gibi duygusal hislere kapıldım. Onu öldüren kişi olmak istemedim."

"Harold'ı revirden gizli saklı çıkaran sendin," dedi Harper. "Ama defterinde sana JR–" Harold günlüğünde kendisine yardım eden kişiden *JR* diye bahsetmiş, bağırırcasına büyük harfler kullanmıştı. Harper de doğal olarak o harflerin John Rookwood anlamına geldiğini farz etmişti. Michael'ın kendisine neden yeğenini hatırlattığını işte o zaman anladı. Bilinçaltı yine bir kırmızı bayrak sallayarak onu Michael'ın tatlı, masum gözlü Connor Willowes'la arasındaki yegâne ortak yönden haberdar etmişti: "Junior."

"Evet. Harold bana çoğu zaman öyle derdi: Michael Lindqvist Junior. Doğrusunu söylemek gerekirse babam bana isminden başka hiçbir şey vermedi. Tabii bir de ara sıra elinin tersiyle attığı tokatlar."

"Hiç kimse sırf şimdi öldürmek için Peder Storey'yi üç ay canlı tuttuğuma inanmaz," diye belirtti Harper.

"Evet, inanırlar. Onu zaten çaktırmadan birkaç kez öldürmeyi de-

nedin. Ayak parmaklarının arasına ensülin iğneleri yaparak ona nöbet geçirttin. Ama bunu daha fazla yapamaz oldun, çünkü Nick buradaydı ve seni devamlı gözlüyordu. Korkup cesaretini kaybettin." Michael namlusu odanın karşısındaki Nick'e çevrili tüfeği tek eliyle tutuyordu. Boştaki eliyle uzanıp genç kadının kısa sarı saçlarını kavradı ve başına sertçe asıldı. "Burası önemli. Bu kısım. *Sakın unutma.* Ona ensülin verdin. Doğal gözükecek bir şekilde ölmesini umuyordun. Matkap ucunu iyice derine batırarak beyin ameliyatını da mahvettin. Peder Storey'nin işini bitirmek için elinden geleni yaptın ama senden hep korundu."

"Nasıl yani?" diye sordu Harper.

"Onu Parlak korudu," dedi Michael, soğukkanlı bir sadelikle. "Zihni ve ruhu artık yalnızca bedeninde değil. Cildindeki Pulda. Her ikisi de ebediyen Parlak'a depolandı – tıpkı harici bir sabit diske yedeklenen dosyalar gibi. Peder Storey, Parlak'ın bunca ay boyunca kendisini nasıl güvende tuttuğunu anlatan bir not yazdı. Onu öldürmeden önce yazdırdım. Kendim de yazabilirdim ama onun el yazısının daha inandırıcı olacağını düşündüm. Not yastığının altında. Carol'ın bulmasını sağlayacağım." Elini yaz tezgâha uzattı, bir şırınga buldu ve Harper'a doğrulttu. "Şunu kendine enjekte et. Bileğine veya boynuna değil. O kocaman popona. Sana arkadan gizlice yaklaşmışım gibi görünmesini istiyorum."

"Olmaz."

"Öyleyse sanırım silahı elimden almaya çalıştın ve Nick boğuşmada vuruldu," dedi Mike ona. "Birkaç ay önce gerektiği gibi ölseydin beni bir sürü zahmetten kurtarabilirdin. Evine tıbbi malzemeler aramaya gittiğinde seni Kıyıboyu Yakıcıları'na ihbar ettim. Seni neden bulmadılar bilmiyorum. Ambulansı yağmalamaya gittiğiniz gece onları tekrar aradım. Her iki seferde de ellerinden nasıl kurtuldun aklım almıyor."

"Onları nasıl aradın ki? Ben tüm telefonlara el koydu sanıyordum."

"Onları kim topladı sanıyorsun? Bir-iki tanesini kendime sakladım."

Marlboro Adam'ın bir kehanet yetisi, gizli bilgilere doğaüstü bir erişimi olabileceğini düşünmüş olması Harper'a hem hayret hem de dehşet veriyordu. Bir ilkokul hemşireyken tedavi ettiği çocukların bile böyle saçma bir fikre kapılmayacaklarını hissediyordu.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Michael. "Batır artık şu iğneyi."

Harper şırıngayı alıp içindeki berrak sıvıya baktı. "Bu ne?"

"Versed? İşe yarar mı? Diğer güçlü ilaçların yanında tutuyordun. Yatıştırıcılardan pek anlamam. Bir keresinde Allie'yi bayıltmıştım... Harold'dan kurtulduğumuz gün. Şişkoya kamptan sıvışması için fırsat vermem gerekiyordu ve nöbeti Allie tutuyordu. Ama o zamanlar elimde kendi annemin ecza dolabında sakladığı Lunesta'dan vardı ve hapları Allie'nin kahvesine katarken ne yaptığımı biliyordum."

"Michael, lütfen. Sekiz aylık hamileyim. Versed'in bebeğe nasıl bir etki edeceğini bilmiyorum. Hem de hiç."

"Bebeğe ne etki edeceğinin bir önemi yok. Gerzek veya sakat bile olsa onu severiz. Carol ona bakar, doğru yetişmesini sağlar. Tüm kamp ona yardım eder. Sen endişe etme. Sevdiğimi tanıyorum. Carol seni idam etmeden önce karnını yardırır. Bebeği çıkartır ve ona kendi evladıymış gibi bakar. Kamp kütüphanesinde nasıl sezaryen yapılacağını üç aşağı beş yukarı gösteren bir tıp kitabı buldum. O kadar zor gözükmüyor. Bahse varım ben ve Don Lewiston o işin altından kalkabiliriz. Don, seninle ve İtfaiyeci'yle beraber katledilmemenin bir yolunu arayacaktır. Hadi artık. Batır şu iğneyi. Ben vıdı vıdı etme değil, iş bitirme peşindeyim."

"Hiçbir tıbbi eğitiminiz olmadan sezaryen yapmaya kalkarsanız beni de bebeğimi de öldürürsünüz."

"Yok be. Zaten seni uyanık tutarız. Prosedür sırasında bize yol gösterebilirsin. Öyle değil mi?"

"Tanrım," dedi Harper, ilk gözyaşları yanaklarına damlarken. "Bunu Allie'ye nasıl yapabilirsin? Dedesini öldürdün. Kardeşini tehdit ediyorsun. O seni seviyor. Senin de onu sevdiğini sanıyordum."

"Sanırım biraz seviyorum. Ama o Carol değil. Carol hâlâ bakire. Otuz yaşında ama daha hiç kanamamış. Kızlığını *bana* bozdurmak istiyor. Hayatı boyunca beni beklediğini söylüyor."

Gözleri tuhaf bir ışıkla parlayan delikanlının ilham almış gibi bir hali vardı. Ben bir keresinde Michael ile Allie'nin tam da Peder Storey'nin başına vurulduğu gece şapelin arkasında tutkuyla öpüştüklerini söylemişti. Ama elbette karanlıkta yeğeni teyzeyle karıştırmak kolaydı. Başlarından geçenlerin film versiyonunda her ikisi de aynı aktris tarafından canlandırılabilirdi.

"Tom kızının ona asla zarar vermeyeceğini söylemişti. Bu kadar yanıldığına inanamıyorum," dedi Harper.

Genç kadın Michael'ın yanaklarında renkli benekler belirdiğini görüp şaşırdı. Delikanlı onu susturmak istercesine bir parmağını dudaklarına dayadı. "Aslında onu kendim yaptım. Carol bana babasının Harold'ı nasıl hakladığımızı bildiğini ama düşünecek kadar vakit bulduğunda başka çaremiz olmadığını kabulleneceğini söyledi. Fakat sonra mahkûmları kurtarmak için sizinle buluştum. Su kenarına yürürken Peder Storey beni kenara çekti ve geri geldiğimizde Carol Anne'yi hapsetmesi gerekeceği konusunda uyardı. Onu hapsedecek, sonra da sürgüne gönderecekti. Çok üzgündü. Kampta ölmesinin herkes için daha kolay olacağına karar verdim. Ama ne yalan söyleyeyim, herifte sağlam kafa varmış. Ona copumla bir karpuzu ezip suyunu çıkaracak kadar sert vurdum ama yere yığılması neredeyse on saniyeyi buldu. Yüzünde şaşkın bir tebessümle bana bakarak durduğu yerde öylece sallandı."

"Carol babasına ne yaptığını öğrendiğinde seni öldürtecek. Hatta kendi elleriyle gebertecek."

"Öğrenmeyecek ki."

"Ona söyleyeceğim."

"Yalan söylediğini düşünecekler. Söylediğin her şey yalan kabul edilecek. Ve Nick ile Allie'nin seninle beraber ölmelerini sağlayacağım. Veya daha sonra. Fark etmez. O çocukları korumanın tek yolu kendini feda etmen."

"Böyle bir şey—"

"Yeter," dedi Michael ve dönüp Nick'e baktı. "Ağzından tek bir kelime daha çıkarsa Tanrı'ya yemin ederim ki o sağır çocuğun beynini yastığına saçarım. Batır şu iğneyi."

Harper iğneyi batırdı.

2

Biri ona tokat atıp başını yana çevirdi.

"Pestil gibiyim," dedi Harper. Özür dilemeye çalışıyor, yanlış bir şey yaptığından emin olsa da onun ne olduğunu bir tür hatırlayamıyordu.

Jamie Close onu yeniden tokatladı. "Daha değilsin ama olacaksın. Ayağa kalk. Senin o koca poponu taşıyacak değilim, kaltak."

İki yanında da birileri vardı. Onu kollarından tutup ayağa kaldırıyorlardı ama her bıraktıklarında Harper'ın bacakları boşalıp kıvrılıveriyordu ve onu tekrar tutmaları gerekiyordu.

"Dikkatli olun," dedi Carol. "Bebek. Bebeğin bir suçu yok. Ona zarar gelirse bana hesap verirsiniz."

Dünya kötü bir Picasso tablosu gibiydi. Carol'ın her iki gözü de yüzünün sol tarafındaydı ve ağzı yan dönmüştü. Harper artık bekleme odasındaydı ama oda değişmişti ve geometrisi mantıklı değildi. Sol duvar sadece bir mutfak dolabı ebatlarındayken sağ duvar bir arabalı sinema ekranı kadar büyüktü. Zemin o kadar eğriydi ki Harper insanların devrilmediklerine şaşıyordu.

Carol'ın arkasında Ben Patchett duruyordu. Ben'in ağzı ufacık sansar dişleriyle doluydu ve yuvarlak, düzgün yüzünde yine ufacık sansar gözleri yer alıyordu. O gözler korku ve hayretle sarı sarı parlıyordu.

"Onu dört saatliğine bana teslim edin," dedi Ben. "İşbirliği yaptığı herkesi bana söyler. Tüm komployu itiraf eder. Onu konuşturabileceğimi adım gibi biliyorum."

"Ona düşük de yaptırabilirsin. Az önce bebek hakkında dediklerimi duymadın mı?"

"Harper'a zarar vermem. Sadece onunla konuşmak, doğru olanı yapması için bir şans tanımak istiyorum."

"Peder Storey'yi severdim," demeye çalıştı Harper – bu belirtilmesi

gereken bir husus gibi gelmişti. Fakat ağzından ancak, "Perdeleri çektim," gibi bir laf çıkabildi.

"Hayır, Ben. Onu sorgulamanı istemiyorum. Ondan yardım veya bilgi istemiyorum. Hikâyeyi bir de ondan dinlemek istemiyorum. Onun yalancı ağzından tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Harper bakışlarını Ben'e çevirdi ve bir an için görüşü düzelerek dünya netlik kazandı. Sesi de düzeldi ve ağzından altı sözcük çıktı. Bunları zilzurna sarhoş birinin özeni ve belirginliğiyle telaffuz etti. "O ve Michael, Harold'ı tuzağa düşürdüler."

Fakat gerçekliği sürdürmek onda olmadığı kadar çok çaba gerektiriyordu. Carol karşılık verdiğinde ağzı bir kez daha yüzünün yanlış tarafındaydı.

"Sustur onu, Jamie. Lütfen."

Jamie Close genç kadının çenesini kavradı ve ağzını zorla açıp içine bir taş soktu. Taş çok iriydi. Sanki bir yumruk ebatlarındaydı. Jamie onun ağzını sabit tutarken başka biri başının etrafına koli bandı sardı.

"Bilmek istediğin her şeyi daha sonra Renée Gilmonton'dan veya Don Lewiston'dan öğrenebilirsin," dedi Carol. "En azından onların da bu işin içinde olduklarını biliyoruz. Gilmonton'ın not defterini bulduk. İkisi de başa geçmeye adaymış. Gilmonton sadece beş oy almış. Gururu epey incinmiş olsa gerek."

"Allie de dört oy almış," dedi Michael, Harper'ın sağında bir yerden. "O ne olacak?"

Carol'ın yüz hatları bir kar küresinin içinde uçuşan kar taneleri gibi kıpır kıpırdı ve bu durum Harper'da mide bulandırıcı bir etki yaratıyordu.

"Ona bir fırsat tanıyacağız," dedi Carol. "Doğru olanı yapması, yanımızda yer aldığını göstermesi için bir fırsat. O fırsatı değerlendirmezse elimizden bir şey gelmez. Renée Gilmonton'la ve Don Lewiston'la aynı şekilde cezalandırılır."

Bir kız Harper'ın arkasında bir yerden konuştu. "Carol Anne, Chuck Cargill dışarıda. Sana Don Lewiston hakkında bir şey söyleyecekmiş. Sanırım haber kötü."

Midesi hâlâ bulanan Harper'ın aklından istifra ederse muhtemelen kendi kusmuğunda boğulacağı düşüncesi geçti. Sert taş damağına sürtüyor, diline baskı yapıyordu. Yine de onunla ilgili bir şey –soğuğu,

pürüzlü yüzeyi– öyle gerçek, öyle somut, öyle *mevcuttu* ki Harper onun tarafından kafasındaki sislerin içinden çekilip alındığını hissediyordu.

Bekleme odası kalabalıktı: Ben, Carol, Jamie, daha başka dört beş kişi, silahlı Gözcüler. Michael koğuşa çıkan kapı aralığında duruyordu. Titrek bir meşale ışığı geliyordu – ama sadece bir çift gaz lambasının aydınlattığı odadan değil. Harper ağaçların arasında esen rüzgârın fısıltısı, huzursuz bir iç çekiş ve uğultu gibi algıladığı bir sesin uzunca bir süredir farkındaydı. Fakat artık onun bir kalabalığın telaşlı, vesveseli gürültüsü olduğundan emin sayılırdı. Dışarıda tüm kampın toplanıp toplanmadığını merak etti. Herhalde toplanmıştı.

Sonraki birkaç dakika içinde öleceksin, diye düşündü. Bu tokatlanarak uyandığından beri kapıldığı ilk açık fikirdi ve onu düşünür düşünmez başını iki yana salladı. Hayır. Ölmeyecekti. Ölecek olan *John'du*. Onu ileride, bebeğini çekip aldıktan sonra öldüreceklerdi.

"İçeri gelsin," dedi Ben Patchett. "Ne söyleyecekse söylesin."

Yumuşak, tedirgin konuşmalar. Kapının menteşelerinde gıcırdayarak açılması, çarparak kapanması. Chuck Cargill, Harper'ın etrafından dolaşıp Carol'ın huzuruna çıktı. Oraya koştura koştura gelmişçesine gür favorilerin çerçevelediği yüzü solgundu. Kot pantolonu uyluklarına kadar sırılsıklam olmuştu.

"Çok özür dilerim, Carol Anne," dedi oğlan. Soğuktan, ya korkudan veya her ikisinden dolayı tir tir titriyordu.

"Özür dilemek için bir sebebin olmadığından eminim, Cargill," dedi Carol, sinirden tiz çıkan bir sesle.

"Bay Patchett'ın söylediği gibi Bay Lewiston'ı almak için Hud Loory'yle beraber İtfaiyeci'nin adasına gittik. Bay Lewiston teknenin brandasını açmıştı ve yelkenlerden bazıları havalanmaları için midir nedir yandan aşağı sarkıtılmıştı. Onun alt güverteye indiğini, orada olduğumuzu bilmediğini sandık. Onu gafil avlayacağımızı düşünüyorduk. Teknenin yanından bir ip merdiven sarkıyordu. Çıt çıkarmadan ona tırmanmaya başladık. Ama tırmanış için tüfeklerimizi omuzlarımıza asmamız gerekti. Hud öndeydi ve kendini küpeşteden yukarı çektiğinde o ihtiyar piç kurusu ona bir kürekle vurdu. Sonra bir de baktım ki Hud'ın tüfeğinin namlusu suratıma doğrultulmuş."

Hiç kimseden ses çıkmadı ve Cargill bir an için konuşma yetisini kaybetmiş gibi gözüktü. Carol'ın suratının parçaları gezinmeyi bırak-

mıştı ve yüz hatları nihayet ait oldukları yere geçmiş olmuştu. Harper yoğun bir dikkat harcayarak onları süzülmekten alıkoyabiliyordu ama bu çabası başını ağrıtıyordu. Carol'ın dudakları bembeyazdı.

"Sonra ne oldu?" diye nihayet sordu kadın.

"Dediğini yapmaya mecbur kaldık. *Mecbur kaldık,*" diyen Cargill bir dizi üstüne çöktü ve Carol'ın elini tutup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sağ burun deliğinde yeşil bir sümük baloncuğu şişti. "Çok özür dilerim, Carol Anne. Bir taş alırım. Tam bir hafta ağzımda tutarım!"

"Yani Don'un gittiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Carol.

Kafa sallayan Cargill gözyaşlarını ve sümüğünü elinin tersiyle silip Carol'ın parmak eklemlerini yanağına bastırdı. "Tekneyi indirdik. Bizi zorladı. Hud kendine geldiğinde silah zoruyla onu suya indirtti. Silahlarımızı da aldı ve... gitti. Çekip gitti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Yelkenleri hiç zorlanmadan açtı ve biz – biz peşinden taş falan attık. Ona – ona çok pişman olacağını söyledik ve– ve–" Yine hıçkırıklara boğularak gözlerin yumdu. "Carol Anne, sana yemin ederim ki ağzımda istediğin kadar taş tutarım. Yeter ki beni buradan göndermel"

Carol bir süre daha elinin tersiyle gözyaşlarını silmesi için ona izin verdi. Fakat oğlan parmak eklemlerini öpmeye başladığında göz ucuyla Ben Patchett'a baktı. İri yarı polis öne çıktı, çocuğu omuzlarından tuttu ve çekip ayağa kaldırdı.

"Neler olduğunu bana daha sonra ayrıntılarıyla anlatabilirsin, Chuck," dedi. "Carol Anne bu gece babasını kaybetti. Bu ona zırıldamak için uygun bir an değil. Zaten zırıldamanı gerektirecek bir şey yapmadın. Burası bir merhamet mekânı, evlat."

"Bazıları için," dedi Jamie Close, alçak bir sesle.

Lakin Harper bir sancının geçip de acısının dinmesi gibi huzurlu bir hisse kapıldı. Don kaçmıştı. Ben pense veya içi taş dolu bir bulaşık havlusu kullanarak onu konuşturamayacaktı. Jamie Close ağzına zorla taş sokup boğazına bir ilmik dolayamayacaktı. Don'u saçları dondurucu gibi esintiyle dalgalanırken bir teknede yol alışını, rüzgârla dolu yelkenin sımsıkı gerilişini hayal etmek Harper'a kendini biraz daha iyi hissettirdi. Don belki öfkeden kuduracak, zangır zangır titreyerek sövüp sayacak, bunca iyi insanı geride bıraktığı için kendi kendine kızacaktı. Harper yaşlı adamın vicdan azabı çekmemesini umdu. Sonuçta ya kalıp ölecekti ya da fırsatı varken kaçacaktı. Harper içlerinden en

azından birinin o akşamı sağ salim atlatacak olmasından memnundu.

"Carol Anne," dedi Michael, koğuş kapısının oradan. Harper onu –sesindeki sadece sevgiyi değil saplantıyı da belli eden yumuşak hürmet tonunu– ilk o zaman duydu. "İtfaiyeci'yle ne yapmamızı istersin? Onu sonsuza kadar baygın tutamam. Versed şimdiden bitti. Sonuncusunu da kullandım."

Carol boynunu büktü. Gaz lambasının alevi çıplak kafatasının keskin açılarını bronza çevirdi. "Bu karar bana kalamaz. Düşünecek durumda değilim. Babam hep düşünemediğin zaman susup oturmanı ve vicdanının sesine kulak vermeni söylerdi ama şu an duyduğum tek ses, *Bunların hiçbiri gerçek olmasın*, deyip duruyor. *Bunların hiçbiri gerçek olmasın. Bırak babacığım yaşasın.* Babam benden insanları sevmemi ve onlara bakarak olmamı isterdi ama şimdi bunu nasıl becereceğimi bilmiyorum. İtfaiyeci'ye ne yapacaksak buna ben karar veremem."

"Öyleyse karar kampa kalmalı," dedi Ben. "Onlara bir şeyler söylemelisin, Carol. Hepsi de dışarıda ve içlerinden yarısının korkudan feleği şaşmış vaziyette. İnsanlar ağlıyorlar. İşimizin bittiğini, sonumuzun geldiğini söylüyorlar. Onlarla konuşmaya *mecbursun.* Onlara bildiklerini anlat. Öyküyü önlerine koy. Kendi vicdanının sesini duyamıyorsan bari onlarınkini duy. Tüm o sesler son dokuz ayı atlatmamızı sağladı ve bu geceyi de atlatmamızı sağlayabilirler."

Carol gözünü yere dikip sallandı. Michael elini onun çıplak koluna koydu –genç kadının giydiği kısa kollu, pembe renkli ipek pijama üstü gecenin soğuğu için çok inceydi– ve başparmağı bir anlığına omzuna doğru nazikçe kaydı. Bu aşk dokunuşunu Harper'dan başka kimse gözlemlememiş gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Carol. "Onları kampın önüne çıkaracağız."

"Kilisede mi?" diye sordu Ben.

"Hayır!" diye haykırdı Carol, bu korkunç bir öneriymişçesine. "İkisinin de bir daha asla oraya ayak basmasını istemiyorum. Başka bir yere götürün. Oradan başka neresi olursa olsun."

"Abide Parkı'na ne dersin?" diye sordu Michael, başparmağını yeniden kadının kolunun arkasında yukarı aşağı gezdirerek.

"Evet," dedi Carol. Ona da biraz Versed verilmişçesine gözleri kocaman açık, sabit ve dalgındı. "Orada toplanacağız. Kararımızı orada vereceğiz."

3

Tüm bu konuşmalar boyunca Harper sonu gelmez bir merdiveni –belki de kilisenin yukarısındaki çan kulesine çıkan basamakları– tırmanarak ışığa ve temiz havaya adım adım yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Tabii o bin basamak sadece kafasında olup tırmanarak yaklaştığı şey bilinç ve katiyetti. Yaptığı yorucu bir işti ve başını ağrıtıyordu. Şakakları âdeta kıymıklarla ve iğnelerle doluydu. Ağzı da taşla.

Üstünde karar kıldığı bir şey varsa o da sükûnetini korumasının ve kurtarabileceği kadar çok kişiyi kurtarmasının gerektiğiydi. Bunların en başında Nick ile Allie geliyordu; sonra ötekileri de korumaya çalışacaktı. Renée'nin ve güvenlerini, umutlarını İtfaiyeci ile Hemşire Willowes'a bağlamış diğer herkesin çekeceği eziyeti sınırlamak amacıyla söylemesi gereken her türlü yalanı söyleyecekti. Tabii konuşmasına izin verilirse.

John'un ölmesini seyredecek ve onunla beraber can vermesine müsaade edilmeyecek olması bazı açılardan daha beterdi. Onu karnını yarmaya ve bebeğini kanlar içinde rahminden çekip almaya yetecek kadar canlı tutacaklardı. Harper ancak ondan sonra ölecekti. Bebeği cıyaklarken onu kan kaybından ölmeye bırakacaklardı.

Harper'ı kollarından tutan iki Gözcü onu kapıdaki sineklik teline doğru döndürdü.

İnsanlar kafeteryanın yanından geçip şapele ve Abide Parkı'na giden çamurlu patika boyunca yığılmışlardı. Bazılarının elinde meşale vardı. Harper ansızın kampta yapacağı yürüyüşün çok kötü olacağını anladı. Hiç dindar bir kadın olmamıştı –Jakob onun gözünde Tanrı'yı mahvetmişti– ama şimdi içinden duaya benzer bir şey etti. Duasını kime ettiğinden emin değildi: belki de Peder Storey'ye. Gözlerini bir an için yumduğunda yaşlı adamın çatık kaşlı, buruşuk, sevgi dolu çehresi

hayalinde canlandı. Sona yaklaşırken benliğinin en iyi kısımlarına tutunmasını sağlayacak kadar kuvvet bulmak için dua etti.

"Kıpırda bakalım, kaltak," dedi Jamie Close, onu ensesinden tutup iterek.

Harper'ın bacakları hâlâ dermansız ve titrekti; kollarını tutan Gözcüler onu yarı yürütüp yarı sürükleyerek gecenin soğuğuna çıkardılar. Harper önce Gail ve Gillian Neighbors'u gördü. İkisi de onun kendisini hissettiği kadar korkmuşa benziyordu. Harper onlara korkmamalarını, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi ama elbette ağzındaki taş ve başına sarılı koli bandı buna izin vermedi.

Ejderpulundan daha kötü bir hastalık taşıyormuşçasına kalabalık onun karşısında sindi. Kirli suratlara sahip çocuklar onu meraklı bir dehşetle seyrettiler. Kedi gözü biçiminde son model bir gözlük takan kırçıl saçlı bir kadın ağlayarak başını iki yana sallıyordu.

İzleyici güruhunun arasından çıkıp ona ilk tüküren kişi Norma Heald oldu.

"Katil kahpe!" diye perişan bir sesle haykırdı kadın.

Harper irkilip sendeledi ve Gail kolunu sertçe sıkarak onu ayakta tuttu. Harper refleks icabı başını iki yana salladı *–hayır, ben yapmadım–* ama sonra vazgeçti. Sonraki yarım saat boyunca katil bir kahpe gibi davranmalıydı. Ölümünün ardından Nick'e ne olacağını bilmiyordu ama yaşadığı sürece elinden geleni yapmalıydı.

"Bunu nasıl yapabildin!" diye haykırdı kızarık suratlı güzel bir genç kadın. Ruth bilmem ne? Üstünde ufacık mavi çiçekler bulunan bir gecelik ve turuncu renkli pofuduk bir parka giymişti. "Nasıl yapabildin! Seni ne çok sevmişti! Senin uğruna canını bile verirdi!"

Harper'ın kısa saçlarına bir diğer yoğun, balgamlı tükürük isabet etti.

Genç kadın ileride devasa, yontulmamış kayaları ve daha önceden bir adak taşına –bir beyaz kraliçenin kutsal bir aslanı kurban ettiği bir yere–* benzettiği o granit bankı gördü. Kampın geri kalanı orada bekliyordu.

Parkın dış halkasına gelirlerken sağ dizi tümüyle boşalan Harper dizlerinin üstüne düştü. Gillian teşvik edici bir söz fısıldayacakmışçasına ona doğru eğildi.

* Burada Narnia serisindeki Aslan'a ve Beyaz Cadı'ya atıfta bulunuluyor. *–çn*

"Hamile olup olmadığın umurumda değil," dedi kız. "Umarım burada ölürsün." Harper'ın burnunu sıkarak burun deliklerini kapattı. "Bana kalsa seni de bebeğini de gebertirdim."

Harper korkunç bir an boyunca havasız kaldı. Başı da ciğerleri kadar boştu. Gillian onu bir ışık düğmesine basabileceği kadar kolayca öldürebilirdi. Sonra Jamie genç kadını bir kez daha ensesinden tuttu, ayağa kaldırdı ve poposuna bir tokat atarak yürümeye zorladı. Harper tekrar nefes alabildi.

"Yallah!" diye bağırdı Jamie ve oradaki adamlardan bazıları tezahürat etti.

Harper arkasına baktığında Michael'ı Ben ile Carol'ın arasında yürürken gördü. Michael içi yulaf dolu bir çuvalı taşırcasına İtfaiyeci'yi omzunda taşıyordu. Şimdiye dek İtfaiyeci hep bir yetişkin, Michael ise hep bir çocuk gibi gözükmüştü ama Harper artık kızıl saçlı delikanlının John'dan daha iri yarı, omuzlarının daha geniş olduğunu görüyordu. İtfaiyeci'nin başına sanki bir şey –belki bez bir çuval– geçirilmişti.

Harper o yüksek, eğri taş kaidelerden birine götürüldü. Bir oğlan –Harper'ın Bowie adıyla tanıdığı oğlan – elinde sarı bir süpürge sapıyla öne çıktı ve Harper sopa yemek üzere olup olmadığını merak etti. Hayır. Neighbors ikizleri Harper'ın kollarını dümdüz geriye uzattılar. Süpürge sapı taş sütunun öteki tarafına dayandı ve kızlar yine koli bandı kullanarak genç kadının bileklerini ona bağladılar. İşleri bittiğinde Harper sırtı çentikli taşa dönük, kolları arkasında kavuşuk vaziyette kapana kısılmıştı.

Chuck Cargill ile diğer oğlanlardan bazıları İtfaiyeci'yi üç metre uzaktaki başka bir dikilitaşa dayadılar. Adamın kollarını geriye çektiler ve koli bandıyla bileklerini o taşın arkasına dayadıkları bir küreğe sabitlediler. Ellerini çektikleri anda İtfaiyeci'nin bacakları boşaldı –henüz ayılmamıştı– ve ayakları açık olarak yere oturmasıyla çenesi göğsüne dayandı.

Kamp geriye çekildi ve taş halkanın dış sınırı boyunca dizilip gözünü onlara dikti. Alevlerin oynak turuncu ışığında soluk lekeleri andıran suratları, korkuyla parlayan gözleri Harper'a yabancı geldi. Harper tanıdığı birini arandı ve bakışları on bir yaşındaki Emily Waterman'ı buldu. Kıza gözleriyle gülümsemeyi denediğinde Emily bir deliyle karşı karşıyaymışçasına büzüldü.

Kalabalığın arkasında, şapelin açık kapısına çıkan geniş basamakların dibinde bir keşmekeş yaşandı. Harper bağrışlar duydu, itekleyen insanlar gördü. İki oğlan Renée Gilmonton'ı önlerine katmış götürüyor, tüfeklerinin dipçikleriyle kadının belini ve omuzlarını dürtüklüyordu. Tutsaklarına dayak atmıyorlardı. Onu sadece yol boyunca ilerletiyorlar, arada bir orada olduklarını hatırlatmakla yetiniyorlardı. Harper kesekâğıdı paketlerde kullanılan türde kınnapla elleri arkasında bağlanmış dostunun büyük bir asaletle yürüdüğünü düşündü. Renée'nin kaşı yarılmıştı ve oradan sol gözüne damlayan kanı gidermek için sık sık gözlerini kırpıştırmaktaydı. Fakat bunun dışında yüzü sakin, çenesi biraz kalkıktı.

Onun hemen arkasından gelen Allie titriyor, kısık bir sesle bağırıyordu. "Çekin ellerinizi üstümden! Çekin o kahrolası ellerinizi!"

Allie'nin de kolları arkasında bağlanmıştı ve Jamie Close onu dirseğinden tutuyordu. Harper kızın yanından ayrıldığını fark etmemişti bile ama Jamie şimdi Allie'yi yürütmekle meşguldü. Üstelik yardım edeni de çoktu: Allie'nin her iki yanında birer oğlan onu omuzlarından sıkıca kavramıştı ve ikisi daha hemen peşlerindeydi. Ağzından kan damlayan Allie'nin dişleri kıpkırmızıydı. Pazen bir pijama altı ile kapüşonlu bir Boston Red Sox svetşörtü giymişti. Ayakları çıplak ve kirliydi.

"Diz çök," dedi Jamie, halkanın kenarına vardıklarında. "Ve kahrolası sesini kes."

"Kendimizi savunmaya hakkımız var," dedi Renée Gilmonton. Hemen bir tüfek dipçiği sol bacağının arkasına indi. Kadının bacakları katlandı ve dizlerinin üstüne sertçe düştü.

"Sizin asıl çenenizi kapatmaya hakkınız var!" diye haykırdı bir kadın. "O yalancı dilinizi tutmaya hakkınız var!"

Harper daha önce Ben ile Michael'ın gruptan ayrıldıklarını fark etmemişti. Fakat şimdi kafeteryadan çıktıklarını görebiliyordu. Gilbert Cline ile Mazz da yanlarındaydı.

Gil elinde bir ful mu yoksa beş para etmez kartlar mı tuttuğu anlaşılmayan tecrübeli bir poker oyuncusunun kayıtsız yüz ifadesini takınmıştı. Öte yandan Mazz'ın coşku dolu bir hali vardı. Lekeli bir Bad Company tişörtünün üstüne kot bir ceket geçirmiş olsa da onlara doğru gelirken bir Manhattan gökdelenindeki beş sıfırlı işine giden ısmarlama takım elbise giymiş birinin tez canlı güveniyle âdeta sekiyordu.

Gillian, Carol'ın Harper ile İtfaiyeci arasındaki taş banka çıkmasına yardım etti. Carol durduğu yerde sallanıyordu. Gözlerinde afallamış bir bakış mevcuttu ve yüzü akan gözyaşlarıyla yol yol olmuştu. Dikkat çekmek için ellerini kaldırmadı. Kaldırmasına gerek yoktu. Alçak, telaşlı bir sesle ivedi fısıldaşmaların ve ağlamaklı hıçkırıkların bir karışımını mırıldanan kalabalık çabucak sustu. Göz açıp kapayana kadar etrafa öyle bir sessizlik çöktü ki meşalelerin tıslamaları ve çıtırtıları haricinde hiçbir şey duyulmaz oldu.

"Babam öldü," diye söze girdi Carol. Yaklaşık 170 kişilik kalabalıktan bir yeis iniltisi yükseldi. Sessizlik tekrar sağlanana kadar Carol konuşmadı. "İtfaiyeci onu üç ay önce öldürmeye çalıştı ama yapamadı. Bu gece tekrar denedi ve başardı. O veya hemşire babamın damarlarına bir hava baloncuğu enjekte ederek ölümcül bir kalp krizine yol açtı."

"Bu külliyen yalan," dedi Renée, berrak ve duyulur bir sesle.

Arkasındaki oğlanlardan biri tüfeğinin dipçiğiyle onun kürek kemiklerinin arasına vurdu. Renée yere kapaklandı.

"*Onu rahat bırakın!*" diye haykırdı Allie.

Jamie ona doğru eğildi. "Ağzını bir kere daha açarsan dilini kesip kilisenin kapısına çivilerim," dedi. Jamie'nin elinde bir bıçak –görünüşe bakılırsa ağzı tırtıklı sıradan bir et bıçağı– vardı. Kız onu Allie'nin yanağına yaklaştırdı ve eğerek meşale ışığında parıldattı.

Allie teyzesine çaresiz, öfkeli, ürkek bir bakış attı. Carol'ın gözlerinde onu tanıdığına dair bir belirti yoktu.

"Çocuk," dedi Carol, "ancak sana söz verildiğinde konuşabilirsin. Dediğimi yap, yoksa seni koruyamam."

Harper, Allie'nin çığlık atıp küfür edeceğinden ve Jamie'nin onu gerçekten keseceğinden emindi. Fakat Allie öyle yapacağına tokat yemiş gibi teyzesini hayretle süzdü ve gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları sarsılıyordu.

Carol bakışlarını çehreden çehreye geçirerek müritlerini süzdü. Hava rutubetli ve serin olup tuz kokuyordu. Ay üçte iki oranında doluydu. Çan kulesindeki oğlan –herkesi gören göz– dirseklerini tırabzana dayayıp öne eğilmişti ve aşağıda yaşananları seyretmekle meşguldü.

"İtfaiyeci'nin ayrıca ablamı da öldürdüğüne inanıyorum," dedi Carol. "Sanırım Sarah onun babamızı öldürmeyi planladığını keşfetti ve

bizi uyaramadan önce İtfaiyeci tarafından katledildi. Bunu ispat edemem ama inancım o yönde."

"Bunlardan *hiçbirini* ispat edemezsin!" diye yerden bağırdı Renée. Hâlâ küçük düşürücü biz pozisyonda yüzükoyun yatıyordu. Kıçı havaya kalkık, elleri beline denk gelecek şekilde arkadan bantlıydı. Çamura sertçe çarptığı çenesinde bir sıyrık vardı. "Tek kelimesini bile!"

Carol onu soğuk, kederli gözlerle süzdü. "Edebilirim. En önemli kısımları ispat edebilirim. Senin, hemşirenin ve İtfaiyeci'nin beni ve Ben Patchett'ı öldürmek amacıyla komplo kurduğunuzu ve kendinizi herkesin üstüne çıkarıp burayı bir esir kampına dönüştürmeyi umduğunuzu ispatlayabilirim. Ölme sırasının bize geldiğini de."

Gerçekleri öyle çok saptırıyordu ki Harper'ın başı dönüyor, içinden çılgınca gülmek geliyordu. Tabii gülmesi mümkün değildi, o ayrı.

"Bir oylama yapmışlar!" diye bağırdı Carol. Bir defterden yırtılmış çizgili sarı bir sayfayı havaya kaldırdı. "Belki göstermelik ama yine de bir oylama. Bu kamptaki yirmiden fazla kişi Hemşire Willowes ile İtfaiyeci'nin canları ne isterse yapmaları için oy kullanmış. İstediklerini öldürmeleri, istediklerine zarar vermeleri, istediklerini hapse tıkmaları için."

Abide Parkı'nın kenarlarında toplanmış insan kalabalığında titrek bir elem uğultusu yükseldi.

"Doğru değil!" diye haykırdı Allie.

Jamie elini Allie'nin çenesine kapattı, başını sertçe geriye yatırdı ve bıçağını kızın yüzünün yan tarafına dayadı. Carol'a bakarak ne yapacağının söylenmesini bekledi. Harper, Allie'nin solgun boğazında bir atardamarın zonkladığını görebiliyordu.

"Seni affediyorum," dedi Carol yeğenine. "Hakkımda ne gibi yalan söyleyerek seni bana karşı kışkırttıklarını bilmiyorum ama seni tamamen affediyorum. Annene bu kadarını borçluyum. Biliyorsun, bana ondan geriye bir tek sen kaldın. Sen ve Nick. Belki seni ölmem gerektiğine inandırdılar. Umarım günün birinde senin için ölmeye hazır olduğumu anlarsın. Hem de her gün."

"Bugüne ne dersin, yalancı pislik?" dedi Allie. Bunu fısıldasa da sesi park geneline yayıldı.

Jamie bıçağı Allie'nin dudaklarından geçirerek ikisini birden kesti. Allie bağırarak öne devrildi. Elleri arkasında bağlı olduğundan kana-

mayı durduramıyor, yattığı yerde kıvranıp debelenerek suratını kana ve toprağa buluyordu.

Carol dehşetle veya itirazla bağırmadı. Öyle yapacağına uzun, trajik bir an boyunca yeğenini süzdü, sonra ıstıraplı bakışlarını çevirerek kalabalığın üstünde gezdirdi. Parktaki sessizlik korkulu, kaygılı bir şeydi.

"Ona ne yaptıklarını görüyor musunuz?" dedi. "İtfaiyeci'nin ve hemşirenin? Yeğenime nasıl nifak soktuklarını? Onu bize karşı kışkırttıklarını? Elbette Allie de İtfaiyeci'nin sevgilisiydi. Hem de aylardır."

Allie başını iki yana sallayarak inledi. Çıkardığı bir öfke, hüsran ve inkâr sesiydi. Yine de konuşmadı – belki ağzı öyle kesildiği için istese de yapamadı.

"Sanırım John Rookwood babamı bu yüzden öldürmeye karar verdi. Bu yüzden onu ormanda gizlice takip edip kafasını kırdı. Babam onun on altı yaşındaki bir kızı orospuya çevirdiğini öğrendi ve ipliğini pazara çıkarmaya, onu kamptan kovmaya niyetlendi. Ama İtfaiyeci önce davrandı ve o ne idüğü belirsiz silahıyla başına vurdu. Neyden bahsettiğimi biliyorsunuz. Halligan. Silahını temizlemedi bile. Babamın kanını ve saçlarını hâlâ üstünde görebilirsiniz. Michael, göster onlara."

Michael elinde pas tutmuş uzun demir çubukla mahkûmların etrafından dolaştı. Halliganı kalabalığa doğru götürürken Harper'ın yanından geçti ve genç kadın bir an için de olsa ona güzelce bakabildi. Demirin aylar önce duman bulutunun içindeyken Gaz Maskeli Adam'a vurduğu kısmı hafifçe eğrilmişti. Fakat çubuk artık pıhtılaşmış kana benzer bir maddeyle kaplıydı ve üstünde meşale ışığında sarı-gümüşi parıldayan saç telleri vardı.

Michael çubuğu kaldırarak seyircilere gösterdi. Norma Heald tombul, beyaz, titrek bir elle uzanıp demir âdeta hürmetle dokundu, ardından parmak uçlarına baktı.

"Kan!" diye feryat etti. "Üstünde hâlâ Peder Storey'nin kanı var!"

Harper tiksintiyle başını çevirdi. Acaba Michael ne zaman gizlice kayıkhaneye gitmiş ve halliganı itfaiye aracından alıp bu âna hazırlamıştı? Harper o, Peder Storey'nin kanını paslı demire bularken, yaralı başından saç telleri koparırken yaşlı adamın çoktan ölmüş olduğunu umdu.

Lakin bakışlarını Michael'dan ayırdığında bir an nefesinin kesilmesine yol açan bir şey gördü. İtfaiyeci'nin ayağa önce sola, sonra sağa

çevrildi. Harper bunu kendisinden başka fark eden birinin olup olmadığını kestiremedi. John iç geçirmişçesine bez çuvalın ağzına denk gelen kısmı şişip tekrar indi.

"Babamın ne kadar güçlü olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Aramıza dönmek için nasıl mücadele ettiğini, iyileşerek... iyileşerek–" Carol bir süreliğine öyle bir duygusallaştı ki konuşamadı.

"Aramızdan hiç ayrılmadı!" diye bağırdı bir adam. "Hep bizimle beraber Parlak'taydı!"

Carol görünmez bir el tarafından desteklenircesine dikleşti. "Evet. Doğru. Hep bizimleydi ve hep bizimle kalacak. Bundan teselli buluyorum. Hepimiz bundan teselli bulabiliriz. Parlak'ta ebediyen yaşarız. Orada seslerimiz hiç kesilmez." Başparmağının eklem yeriyle bir gözünün altını sildi. "Adım gibi biliyorum ki Hemşire Willowes babamın kırık kafatasını ameliyat ederken beynini yok ettiğinden ve asla düzelmeyeceğinden emindi. O yüzden onu öldürmeye gerek duymadı. Hatta babamı canlı tutması bana, Ben'e ve geri kalanımıza yönelik gerçek niyetini gizlemesinin en iyi yoluydu. Lakin kibri sonu oldu! Babam şarkılarımızdan, Parlak'tan güç alarak her şeye rağmen düzelme belirtileri göstermeye başladı. Hemşire bunun üzerine ona ensülin vererek felç geçirtmeye çalıştı. Fakat bunu sadece bir veya iki kez yapmaya cesaret edebildi. Yeğenim oradaydı ve küçük Nick'in kendisini gözetlemeye, babamı kollamaya geldiğini hissetti."

Carol bir kez daha duraksayıp kendini toparladı. Yeniden konuştuğunda sesi alçaktı ve kalabalıktakilerin çoğu onu duymak için öne eğildi. "Babam... babam öyle güçlüydü ki. Tekrar tekrar direndi. Uyanmaya başladı. Bence tüm engellere rağmen kendini uyanmaya *zorladı*. İçinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Kâğıt kalem bulup bir mesaj yazdı." Elini havaya kaldırdı. Parmakları arasında katlı bir beyaz kâğıt vardı. Omuzları titredi. "Kâğıttaki babamın el yazısı. Harfleri okuyabilecek yaşa geldiğimden beri onu tanırım. Biraz titrek ama yine de ona ait. Diyor ki–" Yaşlı gözlerini kırpıştırarak kâğıda baktı. "Diyor ki, 'Sevgili Carol, yakında öleceğim. Umarım bunu hemşire değil sen bulursun. Kendini koru. Çocukları koru. Kampı koru. Hepsini de İtfaiyeci'den koru. Unutma ki İsa barış değil, kılıç getirmeye geldi.* Seni seviyorum."

* Matta 10:34. "Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Barış değil, kılıç

Carol notu indirdi, gözlerini yumdu ve sallandı. Gözlerini tekrar açıp başını kaldırdığında Michael onu bekliyordu. Carol kâğıdı delikanlıya verdi ve Michael elden ele dolaştırıp kendi gözleriyle görsünler diye delili bir kez daha kalabalığa götürdü.

"Bunların hiçbiri bir şey ispatlamaz!" diye çamurda yattığı yerden bağırdı Renée. "Amerika'da bunların *hiçbirini* delil kabul edecek bir mahkeme yoktur. Ne baskı altında yazılmış olabilecek, babanın notunu, ne de üstünde oynanabilecek halliganı." Başını çevirerek taş halkanın sınırında toplanmış kalabalığı gözden geçirdi. "*Hiç kimsenin* öldürülmesi planlanmadı. Gitmekten bahsettik! Cinayetten değil. Harper ile John'un tek istekleri, aramızdan küçük bir grubu buradan Martha Quinn'in adasına götürmekti. Orası *gerçek* bir yer. Şarjlı bir cep telefonuyla bunu ispatlayabiliriz. Sinyalleri internette yayınlanıyor. Buradaki hiç kimse –ne Carol ne de başka biri– gerçek bir mahkemede herhangi bir suç niyeti teşkil edecek ilk elden bir delil sunamaz."

"Yanılıyorsun," dedi Mazz halkanın kenarından.

Renée az önce Martha Quinn'in adasından bahsederken neredeyse derhal şaşkın bir mırıldanma, bir amplifikatörün geribildirimini hatırlatan alçak bir uğultu çıkmıştı. Fakat bu söz üzerine çoğu kişi tekrar sustu.

"Daha bir-iki gece önce hep beraber İtfaiyeci'nin adasında gizlice toplandık: ben, Gil, Renée, Don Lewiston, Allie, İtfaiyeci ve de hemşire," diye seslendi Mazz. "Renée bana İtfaiyeci, Ben Patchett ile Carol'ı ortadan kaldırdıktan sonra kampın güvenlik şefi olup olmayacağımı sordu. Ve hemşire on dört yaşından büyük kızların arasından istediğimi seçebileceğime söz verdi. Tek yapmam gereken insanları hizada tutmaktı. Bilmedikleriyse Bay Patchett'ı ortada bir şeyler döndüğüne dair çoktan uyarmış ve çift taraflı bir ajan gibi kamp hesabına çalışmaya söz vermiş olmamdı. Renée ile Allie buluşma için bizi derin dondurucudan gizlice çıkararak akıllılık ettiklerini sanıyorlardı. Bay Patchett'ın dışarı çıkartılmamıza *izin verdiğinden* haberleri yoktu. Bilgi toplayayım diye her şeyi Ben Patchett, Chuck Cargill ve Michael Lindqvist ayarlamışlardı."

"Cline tüm bunları doğrulayacaktır," dedi Ben Patchett ve Cline'ın sırtına hafifçe vurdu. "Değil mi, Cline?"

getirmeye geldim." *–çn*

Gilbert Cline kurşuni, sakin gözlerini Renée'ye çevirdi. Renée'nin az önce karnına dipçik yemiş gibi bir hali vardı. Sanki kustu kusacaktı.

"Tek bir şeyi doğrulayabilirim," dedi Gil. "Mazz'ın o derin dondurucudan çıkmak için Patchett'a her şeyi söyleyebilecek yalancı bir bok çuvalı olduğunu. Geri kalan her şey boklu bir sandviç ve onu yediğinize inanamıyorum."

Ben tabancasının kabzasıyla adamın sırtına vurdu. Darbesi, parmak eklemleriyle tahtaya vurulmuşçasına alçak bir takırtı çıkardı. Gil bir dizinin üstüne düştü.

"Hayır!" dedi Renée. "Hayır, ona zarar vermeyin!" Harper artık alçak bir şaşkınlık ve hiddet uğultusu çıkartan kalabalığın onu duyduğunu sanmıyordu.

Gil Cline'ın arkasında dikilen Ben başını iki yana sallayarak kızgın bir ifadeyle Carol'a baktı.

"Mahzende farklı bir öykü anlatıyordu," dedi. "Ciddiyim! Mazzucchelli'yle yaptığımız anlaşmanın aynısını onunla da yaparsak Mazz'ı sonuna kadar destekleyeceğini söyledi. Dedi ki–"

"Sana onu bu işe bulaştırmamanı söylemiştim," dedi Mazz. "Niye daha en başından buna karşı çıktım sanıyorsun? Böyle olacağı–"

"Yeter!" diye haykırdı Carol ve lakırdının çoğu kesiliverdi. Çoğu. Hepsi değil. Cemaatteki insanlar artık huzursuzlanıyorlar, kıpır kıpır fısıldaşıyorlardı. "Cline'ın Gilmonton'a âşık olduğu ve onu korumak için her türlü yalanı söyleyeceği apaçık belli."

"Ona ne şüphe!" diye bağırdı Mazz. "Haftalardır birbirleriyle düşüp kalkıyorlardı! Renée'nin düzmece kitap kulübü hep bir bahaneydi. *Watership Tepesi* falan hikâye. Bu gerçekte yedikleri haltın şifresiydi. O halt da ellerine geçen her fırsatta tavşanlar gibi düzüşüp–"

"Yalancı şahit, ne olacak," dedi Gil. "Dün neyse bugün de o."

"Bay Mazzucchelli tek tanığımız değil!" diye haykırdı Carol. "Bir tane daha var! Hemşireye sorun! Ona sorun! Bunlar doğru değil mi? İtfaiyeci'nin bir hava baloncuğu enjekte ederek babamın yaşamına son vermesini seyretmedi mi? Cinayetlerini huzur içinde işleyebilsinler diye yeğenim Nick'i ilaç vererek bizzat bayıltmadı mı? Ona sorun! Bunlar *doğru mu*, Hemşire Willowes? Evet mi hayır mı?"

Harper başını kaldırıp etrafına bakındı. Meşalelerin cehennemsi bir turuncuya boyadığı yüz yetmiş surat onu seyrediyordu. Gözlerin-

de korku ve hiddet mevcuttu. Emily Waterman perişan gözüküyordu. Gözyaşları yanaklarındaki toz toprağa çizgiler çekmişti. Öte yandan Jamie şevkle neredeyse titriyor, Allie'yi hâlâ çenesinden tutuyordu. Harper en sonunda iki mahkûmun gerisinde, Ben Patchett'ın hemen sağında duran Michael'ı buldu. Delikanlı tüfeğini tekrar eline almıştı ve namlusu Allie'den tarafa çevrili olarak silahı bel hizasında tutuyordu. Michael belli belirsiz kafa salladı: *Yap şunu.*

Harper çenesini yukarı aşağı oynattı. Evet. Doğruydu.

Dört bir yanından çığlıklar –ıstırap dolu hiddet böğürtüleri– yükseldi. Sanki karanlığın ta kendisi titriyordu. Harper hayatı boyunca hiç böyle kesintisiz bir uğultu duymamıştı. Bu başka türlü bir koroydu ve Harper bazılarının parlamaya başladığını ilk defa o zaman fark etti. Jamie'nin gözleri öğle güneşinin altındaki altın sikkeler gibi ışıldıyordu. Norma Heald'ın çıplak kollarını kaplayan Pullar parlak kırmızı bir parıltı saçıyordu.

"*Off,*" dedi İtfaiyeci, bez çuvalın içinden. "O nedir? Sorun ne? Neler oluyor?"

Topuğu kayarak yere tutunmaya çalıştı.

"Ayılıyor!" diye yüksek, tiz bir sesle feryat etti Emily Waterman. "Bizi öldürecek! Hepimizi yakacak!"

Norma Heald bir kez daha başı çekerek kalabalığın arasından sıyrıldı. Kolunu kaldırıp bir taş –golf topundan pek de büyük olmayan beyaz bir çakıl– fırlattı. Herkes aynı anda nefes alırcasına ani bir sessizlik çöktü. Taş kemiksi bir *çtok!* sesiyle İtfaiyeci'nin omzuna çarptı.

Kalabalıktan muazzam ve yabani bir memnuniyet kükreyişi çıktı.

Yüz metre ötedeki revir kapısının açılıp kapandığını, Nick'in yarı baygın halde yalpalayarak dışarı çıktığını hiç kimse görmedi.

Aynı şekilde çan kulesindeki Gözcü de bir buçuk kilometreden daha yakın mesafedeki otobüsün farlarını yakıp söndürerek Wyndham Kampı'na telaşlı bir ikazda bulunduğunu fark etmedi. Gözcü dosdoğru aşağıya bakarak yaşananları seyrediyordu. O seyrederken taşlar birbiri ardına uçmaya başladı.

4

Bir taş İtfaiyeci'nin başının üstündeki granit yüzeye çarpıp sekti. Adam çıkan sesten irkildi. Bir diğer taş yine kemiksi bir şapırtıyla dizine isabet etti.

İtfaiyeci'nin sol eli alevlere boğularak koli bandını eritti, kürek sapını kırdı.

Bir kâğıt ağırlığı ebatlarındaki beyaz bir taş başına geçirilmiş bez çuvala çarptı ve adamın sol eli derhal sönerek kapkara dumanlar çıkardı. İtfaiyeci'nin çenesi göğsüne düştü. Taşlar omzuna, karnına, bir uyluğunun etli kısmına yağdı, arkasındaki kayanın dik yüzeyinden sekti.

Hayır, diye düşündü Harper, *hayır hayır hayır*...

Genç kadın gözlerini kapayıp zihnini kendi içine çevirdi ve sözsüz bir zikre, ezgisiz bir şarkıya başladı.

5

Amerikan Başkanı John F. Kennedy'nin suikastını görüntüleyen Zapruder filmi yirmi yedi saniyeden kısa sürse bile o karelerde görülebilen şeyleri yeteri kadar irdeleme çabasıyla koskoca kitaplar yazılmıştır. Herhangi bir gerçek kargaşa sahnesine, insanların aynı anda ateşlenen havai fişeklere benzer hummalı eylemlerine ve tepkilerine anlam verebilmek için zamanın iyice yavaşlatılması gerekir. O kısa filmin her seyredilişinde yeni bir nüans katmanı, taze bir izlenimler dizisi açığa çıkar. Kanıtların her yeniden incelenişinde tek bir öyküyü –büyük bir adamın vurulmasını– değil de tümü birden karmakarışık bir olaylar yumağına yakalanmış düzinelercesini öne süren üst üste binmiş yeni bir anlatımlar dizisi gözler önüne serilir.

Harper Willowes sonraki on bir dakikada yaşananları bir filmde görme imkânından –tabii mesafesinden ve güvenliğinden de– yoksundu. Aynı şekilde katliam sahnesini daha sonra seyrederek neleri gözden kaçırdığını tespit de edemezdi. Öyle bir şey mümkün olsa bile reddeder, yitirilenlerle tekrar yüzleşmeye katlanamazdı.

Yine de çok şey gördü. Gördükleri belki diğer herkesinkinden çok daha fazlaydı, çünkü hiç paniklemedi. Başkalarının isteriye kapıldığı anlarda daha da sakinleşmesi, ötekilerin olup bitenleri görmeye dayanamadıkları zamanlarda alışkanlık icabı en dikkatli ve ihtiyatlı haline bürünmesi Harper'ın doğasının ilginç bir yönüydü. Genç kadından iyi bir savaş hemşiresi olurdu.

Harper'ın gözlerini açmasıyla elleri alev aldı bileklerindeki koli bandı büzüşüp eriyerek pis kokulu bir sıvıya dönüştü. Kolları artık serbestti... serbest ve neredeyse omuzlarına kadar alevlerle kaplı. Hiç acı çekmedi. Onları denize batırmışçasına kolları fevkalade serindi.

Artık meşaleye gerek yoktu. Kamp apaydınlıktı. Harper parlak ve

kör gözlü adam ve kadınlardan teşkil çalkantılı bir kalabalığa doğru döndü. Hepsinin de üstü başı aydınlık Ejderpulu çizgileriyle kaplı olup kazaklar ve elbiseler sporun kızıla çalan ışığını zerre kadar engellemiyordu. Dışarıya yalınayak çıkmış olan bazıları şimdi âdeta bronz terliklerle yürüyordu.

Gözleri vişne renkli neon gibi ışıyan Norma Heald yerden bir başka taş almak üzere eğildi. Harper ileri atılıp sağ elini savurdu ve karanlıktan fırlayan bumerang büyüklüğünde alevden bir hilal Norma'nın kolunun arka tarafına çarpıp etrafa sıvı ateş sıçrattı. Çığlık atan Norma geri geri sendeleyip düştü ve arkasında duran en az iki kişiyi daha beraberinde götürdü.

Harper'ın kulağına bir çığlık çalındı. Görüş alanının kenarlarındaki bir hareketliliğin farkındaydı. İnsanlar koşuyorlar, birbirlerini itip yere deviriyorlardı. Bir taş ıslık çalarak sol kulağının yanından geçti ve az önce bağlı olduğu kayaya çarpıp sekti.

Genç kadın İtfaiyeci'ye doğru döndüğünde Gillian Neighbors'u karşısında buldu. Sol elini kaldırdı ve bir beşlik çakacakmışçasına parmaklarını açtı. Fakat avucundan bir ateş diski fırladı ve bir pasta gibi Gillian'ın suratına çarptı. Kız çığlık çığlığa gözlerini tutarak geriye devrildi ve bir tehdit olmaktan çıktı.

Bir taş Harper'ın beline çarptı. Bir anlığına çektiği keskin acı çabucak dindi.

Harper bir elini kaldırdı ve başına sarılı koli bandını bulup asıldı. Bant yırtılmaktan ziyade eriyik bir harç şeklinde aktı. Genç kadın ağzını açıp taşı sol avucuna tükürdü. Onu yumruğunda sıkarak ısıtmaya başladı. Yüzeyi çatlayıp yarılan taş bembeyaz kesildi.

Yumruğundaki taşı hatırla.

Michael, Juliet'in elini tutmak için balkon tırabzanının üstünden uzanan Romeo gibi Carol'ın bileğini kavradı. Sen ve ben, bebeğim, ne dersin?

Gilbert Cline yerden kalktı ve arkasına dönüp yumruğunu Ben Patchett'ın karnına gömdü. Ben sünercesine iki büklüm oldu. Harper'ın aklına kabaran bir hamur topağını çökertmek için ona vuran bir fırıncı geldi.

Kalçasına başka bir taş isabet eden Harper sendeledi. Allie yanında bitti ve omzuyla destek vererek onu dengede tuttu. Allie kandan bir

ağızlık takıyordu. Genç kız yarık dudaklarının arasından sırıttı. Bilekleri halen kınnapla arkasında bağlıydı. Harper beyaz ateşten bir eldiven takmış ellerinden biriyle ipe dokundu. Kınnap kıvır kıvır turuncu solucanlar halinde kopup düştü.

Harper ile Allie üç adım sonra İtfaiyeci'nin yanındaydılar. Harper adamın koltukaltlarına uzanarak ellerini ateşe dayanıklı ceketin kumaşına gömdü. Alevden eldivenleri siyah bir duman çıkararak söndü ve önkollarını saran dantelimsi Ejderpulları açığa çıktı. Spor hâlâ kızılımsı-sarı bir ışıkla parlıyordu. Alevler söner sönmez Harper'ın vücudu kaskatı kesildi ve tüyleri baştan aşağı diken diken oldu. Başı öyle bir döndü ki neredeyse devrilecekti. Düşmesin diye Allie'nin onu omzundan tutması gerekti.

John'un kafasındaki bez çuvaldan kan sızıyordu. Kan lekeleri çuvalın iki noktasında yoğundu: biri adamın ağzında, diğeriyse başının yanında. Allie çuvalı çekip alarak alttaki suratı gözler açığa çıkardı. John'un elmacık yanağı yarılmış ve üst dudağı şişerek kanlı bir sırıtışla yukarı kıvrılmıştı. Yine de Harper kendini bundan daha beterine hazırlamıştı. Adamın gözleri bir o tarafa bir bu tarafa yuvarlandı, sonra bakışları onu buldu. Onu ve Allie'yi.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Harper. "Başımız dertte."

"Olmasa şaşağdım," dedi İtfaiyeci, konuşurken kan tükürerek. Bulanık bir ümitsizlikle bir kadından diğerine baktı. "Beni boş veğin. Siz gidin."

"Of, kapa çeneni," diyen Harper adamı ayağa kaldırdı.

Fakat John artık onu dinlemiyordu. Ağzı kanlı bir daire gibi kocaman açıldı ve gözleri yuvalarından uğradı. Harper'ın omzunu sıkarak parmağıyla gökyüzünü işaret etti.

"Tanrı'nın eli!" diye haykırıyordu biri. "Bu Tanrı'nın eli!"

Harper yukarı baktığında kamyonet büyüklüğünde ateşten bir el gördü. Devasa el Carol'ın saniyeler önce üstünde durduğu granit banka doğru taş halkanın ortasına düştü. Carol şimdi bankın altındaydı ve Michael onu kollarında tutuyordu.

O yanan el öyle sert çarptı ki yer sarsıldı. Çarpmanın ardından da patladı ve dev kanatlar gibi etrafa yayılan alevler dikilitaşların iç halkasını kasıp kavurdu, graniti simsiyah etti. Otlar cızırdayarak turuncu ipliklere dönüştü ve yanıp kül oldu. Halkanın merkezinden yayılan

sıcak hava dalgası Harper'ı John'un kucağına devirecek, kalabalığı sendeletecek ve ön sıradakileri arkalarındakilere itecek kadar şiddetliydi.

Yeis çığlıkları ve dehşet bağrışları koptu. Emily Waterman yalpalayarak etrafa kaçışan yetişkinlerce yere düşürüldü ve doksan altı kiloluk eski tesisatçı Josh Martingale kızın sol bileğine bastı. Emily'nin kolu duyulur bir çatırtıyla kırıldı.

Gökten inen ateşten el neredeyse yere çarptığı anda sönüp geride yanan otlar ve Carol ile Michael'ın birbirlerine sarılarak altında saklandıkları o dumanı tüten bankı bıraktı.

"Nasıl?" diye sordu Harper. "Kim—"

"Nick," dedi İtfaiyeci.

Carol Storey'nin cemaati kısa bir süre boyunca parlak bir öfke ve zafer ahengiyle hep beraber ışımıştı. Fakat artık kimse ışık saçmıyordu ve insanlar panik halindeki danaların zarafetiyle toslaşıyorlardı. Kuzeyde, revirin bulunduğu tarafta kalabalık yarıldı. Etraflarına bakınan kamp sakinleri neyin geldiğini fark edince kaçtılar. Dört aydır kampta yaşayan yirmi iki yaşındaki eski mühendislik öğrencisi Bill Hetworth üzerlerine gelen şeyi görünce altına ederek kotunun önünü kararttı. Topu topu üç haftadır orada bulunan on dört yaşındaki Carrie Smalls dizlerinin üstüne çöktü ve bir dua gevelemeye başladı.

Aralarındaki mesafeyi kat ederken Nick'in başı cayır cayır yanıyor, gözleri kömürlere benziyordu. Elleri ateşten birer pençe olup arkasında dumandan bir pelerin uçuşuyordu.

6

Alevden bir kaftana bürünmüş Musa'nın önündeki bir insan denizi gibi ikiye ayrıldılar. Nick ağır adımlarla onlara yaklaşırken daha şimdiden kendini söndürüyordu. Başını çevreleyen mavi ateş halesi dalgalanarak farklı renk tonlarında –zümrüt yeşili, sonra da en soluğundan sarı– titreşmesinin ardından beyaz bir duman çıkararak kayboldu. Lakin yanmayı sürdüren gözleri sıcak, kör korlar olarak kaldı.

"Gelin," dedi İtfaiyeci. "Giğme vaktimiz geldi." Sert ünsüzleri telaffuz etmeye çalıştıkça patlak dudağından ufacık kan damlaları saçılıyordu.

Harper ile Allie onu ellerinden tutarak ayağa kaldırdılar. Adamın hiç dengesi, bacaklarında hiçbir dermanı yoktu ve neredeyse kalkar kalkmaz öne devrilmeye başladı. Harper ile Allie ona destek verdiler ve John kollarını ikilinin omuzlarına attı.

"Nick'in arkasına geçin," dedi İtfaiyeci. "Ondan çok korkuyolağ. Hem de en az benden koktuklağı kadağ."

Lakin Harper ile Allie onu daha iki adım yürütmüşlerdi ki bir havalı kornanın uğultusunu duydular. Çıkan *daat-daat* sesi âdeta Harper'ın içine işledi. Genç kadın donakaldı ve yolun yukarısına, tepenin zirvesinden tarafa telaşla göz attı.

Üzerlerine bir çift far geliyor, parlak mavi ksenon lambalar devasa bir kar küreyicisinin üzerinden kutupsu bir ışık saçıyordu.

O ışık kamyonun iki buçuk metre önünden yürüyen bir adama vuruyordu. Adamın üstünde yeşil bir fonu sıçrayarak aşan bir rengeyiğinin bulunduğu pis bir kazak, boynundaysa bir ilmik vardı. Kıllı ipin ucu kar küreyicisinin arkasında bir yere bağlıydı. Seyrek beyaz saçları farların ışığında çelik tellere benziyordu.

Farların ışığı Mark Mazzucchelli'ye de vurdu. Neredeyse elli metre

ileride toprak yolun ortasından gitmekte olan Mazz belli ki Wyndham Kampı'nın sunduğu zevkleri yeterince tattığına karar vermiş ve daha güzel ufuklara yelken açmıştı. Fakat farlar üstüne çevrildiğinde bir adım daha sendeleyip durdu.

"Bu da ne be?" diyen adamın sesi o ani sükûnette uzaklara kadar taşındı.

Bir far çifti daha yandı, sonra bir tane daha. Çiftlerden biri üstü açık bir Humvee cipe aitti. Diğer farlarsa altı adet büyük boy lastiğe sahip bir Chevy Silverado Intimidator kamyonetin önüne takılıydı. Kabinin üstünde göz kamaştırıcı sis lambaları yandı. Arkalarındaki yolda en az iki kamyonet daha vardı.

Boynunda ilmikle topallayarak yürüyen adam –Nelson Heinrich– başını farlara doğru çevirdi.

"Gördünüz mü!" diye haykırdı. *"Gördünüz mü, size söylemiştim! Size hepsinin burada olduğunu söylemiştim! Size yardım edebileceğimi söylemiştim! Artık beni bırakmanız lazım! Söz verdiniz! Benimle işinizin biteceğine söz verdiniz!"*

Gecenin içinde güçlendirilmiş bir insan sesi yankılandı – Intimidator'ın tepesine sis lambalarıyla beraber hoparlörler monte edilmişti. Harper da oradaki herkes gibi sesi tanıyordu. Marlboro Adam sahil şeridi boyunca meşhurdu.

"Bizde söz senettir," dedi Marlboro Adam. "Ve hiç kimse Marlboro Adam'ı sözünü tutmamakla suçlayamaz. Biri Bay Heinrich'i serbest bıraksın."

Kamuflaj giyen bir adam Humvee'nin yolcu koltuğunda doğruldu. Elindeki Bushmaster tüfeğin namlusunu ön camın tepesine dayayıp ateş açtı.

7

Nelson Heinrich çelik bir çubukla beline vurulmuşçasına karnını öne çıkararak kasıldı. Göğsünden püsküren kırmızı dumanlar etrafındaki boşluğu kızılımsı bir pusla doldurdu. Nelson kaçmaya çalıştı, iki adım attı ve boynuna sarılı ipin gerilerek onu durdurmasıyla yere yığıldı.

Mazz da dönüp koşmaya başladı. Bir adım attı, sonra bir tane daha. İşte o anda mermiler bacaklarını parçaladı. Daha başka mermiler de bir davula düşen yağmur damlaları gibi sesler çıkararak sırtına isabet etti. Düşerken son kurşunun omzuna çarpmasıyla gerisingeri döndü ve dumanlı gece göğüne bakacak şekilde sırtüstü yere serildi.

Yerinden fırlayan Humvee tekerlek izleriyle dolu yolda havalanıp tekrar yere inerek beyaz bir toz bulutu kaldırdı. Araç kilise ile kafeterya arasındaki karanlığa daldı ve o yöndeki kaçış güzergâhını kapattı. Farların ışığı çamurlu toprakta zikzaklar çizip Nick'i buldu. Araç yavaşlamayıp tam tersine ona doğru hızlandı. Harper çocuğun ismini bağırdı. Nick elbette duymadı.

Cip yerde yatan Mazz'ın üstünden çatır çutur geçti ve derin bir çukura girmişçesine şiddetle sarsıldı. Nick bir rüyadaymış gibi neredeyse kayıtsız bir edayla döndü ve sağ elini kaldırdı. Avucundan yükselen kıvılcımlar gece göğündeki yıldızlara doğru huni biçiminde yükseldi. Fakat normal kıvılcımların yapması gerektiği gibi sönecekleri yerde daha da parlayarak şiştiler ve alevden bir serçe sürüsü haline geldiler. Hiçbiri bir golf topundan büyük olmayan ateş kuşları hızla dalışa geçti.

Serçeler arada daha on beş metre varken kırmızı bir ışık yağmuru halinde Humvee'nin üstüne yağdı. Ateşten oklar şapırtılı sesler çıkartarak birbiri ardına araca çarptı ve ön camı kırdı, ön koltuktaki adamları haykıran meşalelere çevirdi, lastikleri sararak onları fırıl fırıl dönen

ateş çarkları haline getirdi; bir cephane kutusuna sıçrayarak içerideki mermileri beyaz flaşlar eşliğinde takır takır patlattı.

Humvee sola saptı. Tamponun sağ kenarı Nick'i sıyırıp geçti ve çocuğu kenara fırlattı. Araç daha da sola dönerek yoluna devam etti. Yolcu tarafındaki lastikler kısmen toprağa gömülü beyaz bir kayaya çarptı. Cip iki tekeri üstüne kalktı, sonra büyük bir gürültüyle ters döndü. Yanan bir ceset –sürücü– gecenin içine savruldu.

Allie tekrar tekrar kardeşinin ismini haykırdı. Kız kıpırdayamıyordu. Durduğu yere âdeta çakılıp kalmıştı. Sonunda Nick'in yanına gitmeyi denedi ama İtfaiyeci onun omzunu daha sıkı tuttu.

"Ben onu alır, Ben–" diyen John kıza biraz daha sarıldı, sonra Allie kıvrılarak kendini kurtardı ve kardeşine doğru depar attı.

Lakin Ben Patchett ondan çok daha ilerideydi. Paytak adımlarla koşturmasına rağmen daha şimdiden yerdeki oğlanla arasındaki mesafenin üçte ikisini kat etmişti. Elinde tuttuğu tabancasını körü körüne Freightliner'a ateşledi. Mermilerden biri kar küreyicisine çarparak mavi kıvılcımlar çıkardı. Ben bir dizi üstüne çöktü ve dumanı tüten oğlanı kollarına alıp omzuna vurdu. Tekrar ateş etti –sadece bir kez– ve sonra geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Bu sefer o kadar süratli değildi.

Kar küreyicisinin arkasında onu siper olarak kullanan adamlar vardı. Namlular ateş kustu. Silahlar takırdadı. Ben yalpaladı, gittiği yönden saptı ama durmadı. Harper ilk merminin neresine isabet ettiğini göremiyordu. İkincisi sağ omzuna gelerek onu doksan derece çevirdi. Yere yığılması veya Nick'i omzundan düşürmesi kesin gözüktü. Ben ikisini de yapmadı. Dengesini sağladı ve sıcak bir günde uzun bir koşunun sonuna gelmiş bir adamın yorgun temposuyla yoluna devam etti. Üçüncü mermi başının tepesini uçurdu. Gördüğü sahne Harper'a bir kayaya çarparak köpük köpük dağılan bir dalgayı hatırlattı. Adamın kafatası köpüksü bir patlamayla dağıldı. Saçlar, kemikler ve beyin parçacıkları karanlığa saçıldı.

Ben yine de durmadı. Bir adım attı, sonra bir tane daha. Dizlerinin üstüne düştüğü sırada Allie kollarını uzatarak yanına varmıştı. Ben yükünü âdeta nazikçe ona aktararak kafatasının üst yarısını kaybetmek önemli bir mesele değilmişçesine telaşsız bir özenle Nick'i ablasının kollarına bıraktı. Yere yüzükoyun kapaklanmadan önce Harper onun yüz ifadesini son bir kez görme fırsatı buldu. Ben gülümser gibiydi.

"Kaçın!" diye haykırdı Carol. "Kiliseye kaçın! Herkes kaçsın!" Genç kadın yine taş bankın üstüne çıkıp kollarını iki yana açmıştı. Farlar onu arkasından aydınlatıyordu. Mermiler etrafındaki upuzun kayalara çarpıp sekti ve Harper kadının elbise eteğinin bir şey tarafından çekiştirilmişçesine savrulduğunu gördü. Mermilerden teki bile ona isabet etmedi. Ayaklarının altındaki kararmış banktan dumanlar yükseliyor, o haliyle Eskit Ahit'teki bir çizime –ıssız bir diyarda selamete erdirici bir şiddet olayı bahşetsin diye Tanrı'ya seslenen deli bir peygambere– benziyordu.

Wyndham Kampı halkı toplu halde yola çıkmıştı bile. Yüz yetmişi birden çığlık çığlığa itişip kakışarak basamaklara akın ediyordu. Hâlâ yerde yatan Emily Waterman'ın üstünden en az yarım düzine insan geçti. Onu ayakları altında ezen son kişi Sheila Duckworth adında eski bir dişçi asistanıydı ve Emily'nin başının arkasına basarak kızın yüzünü çamura gömdü. On bir yaşındaki Emily orada boğularak öldü. Boynu çoktan kırılmıştı ve nefes alacak kadar yüzünü kaldıramadı.

Harper dönüp Renée'ye bakındı ve kadını kilisenin karşı köşesinde gördü. Yanındaki Gilbert onu bir kolundan tutmuş çekiyordu. Şapele girmiyorlar, yandan binanın arkasına dolaşıyorlardı. Renée'nin nemli gözlerinde korkulu ve yakarır bir bakış vardı. Orada kalmak ister gibiydi ama Gil onu sürükleyerek götürdü ve Harper içinde, *Git, çek git*, diye geçirdi. Renée'nin gözden kaybolması Harper'a ciğer dolusu temiz havayı içine çekmek gibi geldi. Orası John'la beraber ulaşamayacağı kadar uzaktı –adam güçlükle ayakta durabiliyordu– ama Renée ile Gil tepeden aşağı kaçarak ağaçların arasında izlerini kaybettirebilirlerdi. Belki bir kano bulurlar ve hâlâ oralarda bir yerdeyse, tekneden sahili seyrediyorsa Don Lewiston'a kadar kürek çekerlerdi. Harper öyle yapmalarını, arkalarına bakmamalarını umdu.

Michael sunağın altından çıkıp Carol'ın ellerine uzandı. Kadın ona aldırış etmedi. Olduğu yerde dikilerek cemaatinin kaçması için bağırmayı sürdürdü ve delikanlı bileklerini kavradığında kollarını çekerek kurtardı. Michael sonunda onu belinden tutup banktan zorla kaldırdı. Daha az önce Ben'in Nick'le yaptığı gibi dönüp onunla beraber koşmaya başladı. Hedefleri şapeldi. Kampın geri kalanının çoğu daha şimdiden itişe kakışa kırmızı kapıdan içeri girmişti.

"Gel," dedi İtfaiyeci. "Kiliseye."

Adamın bacakları boşaldı ve Harper onu tekrar doğrulttu.

"Hayır," dedi genç kadın. "Oraya gidersek kapana–"

"Sığınabileceğimiz başka bir yer yok. Yürüyün."

Çelik bir mengeneyle sıkılıyormuşçasına Harper'ın içi daraldı. Karnı o kadar şiddetle ağrıdı ki nefesi kesildi ve telaşla tüm bu stresin doğumu bir ay öne çekip çekmediğini merak etti.

Sonra bu düşünceyi bastırdı ve şapele doğru yalpalayarak ilerlemeye koyuldu. İtfaiyeci ayaklarını indirip kaldırarak yürüme eylemini taklit etse bile aslında onu Harper taşıyordu. Allie kollarında Nick'le yanlarında belirdi. Kızın çenesinin ucundan kan damlamasına rağmen dudakları yabani bir sırıtışla açık duruyordu.

Hep beraber basamakları paldır küldür çıktılar. Allie kardeşini, Harper İtfaiyeci'yi, Michael da Carol'ı taşıyordu. Kapıya vardıkları anda çıktıkları merdivenin basamakları âdeta patladı. Mermiler merdivenleri delik deşik etti ve geceyi yeni yontulmuş odunun tatlı kokusuyla doldurdu.

Yolcu kapısının üstünde alevli bir WKLL çıkartmasının bulunduğu o Chevy Intimidator yoldan çıkıp tepeden aşağı yöneldi ve taş halkanın dış kenarından dolaştı. Araç şapelin güney ucuna, kilise ile orman arasındaki dar bir şeridi andıran açık araziye yanaştı ve kasasında bir tür tam otomatik silah takırdadı. Harper silahın ne olduğunu bilmiyordu ama kulağa Bushmaster tüfeklerinkinden daha farklı gelen pes, plastiğimsi bir sese sahipti.

Diğer iki kamyonet kükreyerek kuzeydeki açık araziyi aştı ve binanın öteki tarafına konuşlandı. Freightliner ise rölantide çalışarak tepenin zirvesinde kaldı. Sanki Jakob en çok nerede işe yarabileceğini görmek için bekliyordu.

Koca kırmızı kapının bir yanında Gail Neighbors, diğerindeyse David Bowie'nin gençliğini andıran o cılız, ufak tefek oğlan duruyordu. Onlar kanatlara asılırlarken Harper ile İtfaiyeci hıçkırıklarla, bağrışlarla ve dehşetle dolu loşluğa yalpalayarak daldılar. Kapı kanatları arkalarından güm diye kapandı – ve bir daha hiç açılmadı.

8

Michael öne eğildi ve fuayenin gölgelerinde Carol'ı nazikçe –hürmetle– ayakları üstüne indirdi.

"Yaralandın mı?" diye çatlak bir sesle haykırdı delikanlı. "Ah, tanrım, lütfen –*lütfen*– vurulmamış ol. Yoksa ne yaparım bilmiyorum."

Carol'ın gözleri paniklemiş bir atınkiler gibi fıldır fıldır dönüyordu. Michael'ı tanırmış gibi bir hali yoktu. "Hayır. Vurulmadım. Parlak. Sanırım Parlak sayesinde! Kurşunlarını saptırdı. Sevgiden oluşan bir enerji kalkanı gibiydi. Galiba seni de korudu!"

Harper genzini temizledi ve dirseğiyle Carol'ı dürterek nazikçe kenara çekti. Sol yumruğunda golf topundan daha iri bir taş vardı. Jamie Close bir ömür gibi geçen on beş dakika önce o taşı ağzına sokmuştu. Genç kadının Ejderpulu kaplı elinde ısındıkça ısınan taştan artık dumanlar çıkıyordu. Harper taşı Michael Lindqvist Jr.'ın çenesine savurarak iki dişini döktü.

"Hayır," dedi Harper. "Onda enerji kalkanı falan yok." Delikanlı iki büklüm olduğunda da dizini onun kırık suratına vurdu ve aynı anda eriyik taşla omzuna bir tane patlattı. Kıvılcımlar uçuştu. Omuz bir şarap şişesinin tıpasının patlatılmasını andıran bir sesle soketinden çıktı.

Harper ona vurmayı sürdürebilirdi. Artık kendini tanımıyordu. Kolu kendi başına hareket ediyordu ve delikanlıyı öldürmek istiyordu. Fakat amacına ulaşmak için dizlerinin üstüne çökmesi gerekiyordu ve ufak ufak sancılar çekerken öyle bir şey çok fazla zahmet gerektirirmiş gibi gözüküyordu. Hem zaten İtfaiyeci'nin kolu hâlâ omuzlarındaydı ve adam onu geri çekebilecek kadar güçlü değilse de en azından deniyordu.

"Dur," dedi Harper. "Ben iyiyim. İşimi bitirdim."

Sözlerinde ciddiydi de. Fakat John onu bıraktığında Michael'ın boynuna bir tekme atmaktan kendini alamadı.

"Tom tatlı mı tatlı bir ihtiyardı," dedi Harper, İtfaiyeci onu tekmeleme mesafesinin dışına çekerken. "Kendinden utanmalısın!"

Carol onlara şaşkın, meraklı bir bakış attı. Yüzünün bir yanı pembeleşip şişmiş, kulağının derisi soyulmuştu. Gökten düşen Tanrı'nın eli bir yanağını ani bir güneş yanığıyla kaplamıştı.

"Ve sen!" dedi Harper kadına. "Herhalde Mikey ne zaman amını parmaklamak istese enerji kalkanın arıza yapıyordu."

Carol tokat yetmişçesine irkildi. Sol yanağı, yüzünün yanık tarafıyla aynı renge bürünmeye başladı.

"İstersen beni şimdi öldürebilirsin," dedi Carol. "Öyle yaparak beni babamın kollarına göndermiş olursun. O beni Parlak'ta bekliyor. Yitirdiğimiz herkes Parlak'ta bekliyor. Zaten artık tek kaçışımız o."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Harper. "Hiçbir zaman öyle bir planım olmadı. Seni öldürmeme *gerek de* yok. Dışarıdaki insanlar o işi benim yerime halledecekler. Bu yer bir kutudan farksız ve tüm silahlar onlarda. Ama önümüzde bir beş-on dakika daha olabilir. Hâlâ vaktimiz varken şunu düşün: Michael babanı *senin* için öldürdü. *Seni* kurtarmak için. Ve de *kendisini*. Harold Cross'a yaptıkların yüzünden baban seni kamptan gönderecekti. Mikey senin Harold'ı nasıl ihbar edip vurdurduğunu kampa söylemesin diye onun kafasını yardı. Harold'ı mezarına yollamakla babana da aynı şeyi yaptın. Biri diğerine yol açtı. Parlak'a giderken bunu da yanında götür."

Konuşurken Harper'ın sesi gitgide alçaldı ve sözünü boğuk bir fısıltıyla bitirdi. Genç kadın tir tir titriyordu. Her şeye rağmen insanlara zalimce davranmakta hiç becerikli değildi – o insanlar zalimliği hak etseler bile. Carol'ın korkmuş, solgun, şaşkın yüzü içini kaldırıyordu. Kadının gözlerinin altında siyah torbacıklar vardı ve yanıklarının pembesinin altında cildi gri bir renk almıştı. Harper onun nihayet bir yetişkine –posası çıkmış, yorgun düşmüş ve zorlu bir hayat yaşamış pek de çekici denemeyecek bir kadına– benzediğini düşündü.

Carol afallamış bakışlarını Allie'ye çevirdi. Nick'i iki eliyle birden tutmakta olan yeğenini görünce yüzü kırıştı ve ağlamaya başladı.

"Allie," diyerek kollarını uzattı. "İzin ver Nick'e sarılayım. Bırak onu göreyim. Ne olursun."

Allie teyzesinin suratına tükürdü. Yanakları ve alnı kırmızı kan damlalarıyla bezenen Carol gözlerini kırpıştırdı. Kendini korumak is-

tercesine ellerini kaldırdı ve Allie onlara da tükürerek üzerlerine sümük ve de pıhtılaşmış kan saçtı.

"Hadi oradan," dedi kesik ağzıyla. "Ona dokunmanı istemiyorum. Sende Ejderpulundan çok daha kötü bir şey var ve bulaşıcı olabilir diye kardeşimin yanına bile yaklaşmanı istemiyorum." İki hecede bir ağzından kan püskürüyordu. Dudaklarını enlemesine kat eden kesik bayağı derindi. Harper ona dikiş atılmasının gerekeceği ve muhtemelen geride kötü bir iz kalacağı kanaatindeydi.

"Bunlarla uğraşacak vaktimiz yok," dedi İtfaiyeci. "Çan kulesine çıkmalıyız. Oradan direniş gösterebiliriz."

Harper bunun şimdiye kadar duyduğu en ümitsizce şey olduğunu düşündü. Bunu dile getirmek için ağzını açtıysa da Jamie ona fırsat vermedi.

"Yukarıda en az bir tüfek var," dedi kız. Yüzü leş gibi kirliydi. Zangır zangır titremesine rağmen Harper buna şokun mu yoksa dehşetin mi sebep olduğunu kestiremedi. "Ve de bir kutu fişek. Kulede kim nöbet tutarsa tutsun onun için hep en az bir silah bulundurulur."

Jamie Close haşin, yabani biriydi ama hiç de aptal değildi. İçinde bulundukları durumun en az onlar kadar farkındaydı ve para bozan bir banka veznedarının sistemli verimliliğiyle sadakatini sağ kalması en muhtemel gruba kaydırmıştı.

İtfaiyeci kafa salladı. "Güzel. İşte bu güzel, Jamie. Oraya çık. Biz de peşinden geliriz. Çan kulesinden yapacağımız atışlarla mahzen kapısından itibaren bir yol açıp—" Duraksadı ve gözleri dalıp gitti. Gözlüğünü bir yerlerde düşürmüştü. Harper adamın kampı gözünde canlandırdığını, mahzendeki çift kanatlı kapının nasıl kuzey meydanına —siperden yoksun geniş bir açık alana— çıktığını hayal ettiğini biliyordu. Orada iki kamyonet dolusu adam ve silah vardı. Harper tüm bunları çoktan enine boyuna düşünmüş ve bir kaçış bulamamıştı.

"Gillian nerede!" diye haykırıyordu Gail. "Kardeşimi gören var mı? İçeri girip girmediğini bilen var mı?" Kız çift kanatlı kapıya arkasını döndü ve cemaatin büyük bölümünün toplanmış olduğu nefe yalpaladı.

Harper, John'un omzunu sıktı. "Sence o merdivenleri çıkabilir misin?"

"Sen git," dedi adam. "Ben peşinden gelirim."

"Seni geride bırakmayacağım. Mümkünatı yok. O basamakları birlikte çıkacağız."

John kafa sallayıp yanağındaki kanı sildi. "Hadi öyleyse. Yukarıda onlara karşı iyi bir pozisyon alabiliriz. Kaç kişi oldukları umurumda değil. Orası bir keskin nişancı yuvası. Hâlâ düşmanlarımızı kâh vurup kâh yakarak buradan çıkabiliriz. Artık her nasıl olursa. Henüz çok geç değil, Willowes."

Lakin öyleydi. Hemen sonra molotof kokteyllerinden ilki kilisenin güney cephesine çarparak parçalanarak ve etrafına mavi alevler saçtı.

9

Carol hızla arkasına döndü. Yüksek tavanlı nefte yardım, İsa, merhamet, af çığlıkları yankılanıyordu. Carol muzdarip ve şaşkın bakışlarla uzun, kalabalık odayı gözden geçirdi.

Bazıları yere serilmiş yatıyordu. Bazıları sıralara yığılmış birbirine sarılıyordu. Çoğu mihrabın yakınında yere oturmuştu. Podyuma çıkan basamaklara oturmuş ileri geri sallanıyor, başını sağa sola sallıyordu.

"Ne için ağlıyorsunuz?" diye haykırdı kadın. "Neden ağlıyorsunuz? Buradan çıkamayacağımızı mı sanıyorsunuz? Kapana kısıldığımızı mı sanıyorsunuz? Parlak bizi bekliyor ve oraya uçup özgür kalmamızı hiç kimse engelleyemez! Şimdi ağlama zamanı değil! Şimdi şarkı söyleme zamanı!"

Uzun salonun duvarlarındaki vitraylı camlara binanın dışından kontrplak levhalar çakılmıştı. O levhalardan biri şimdi yanıyor, dans eden alevler içerideki sıraları cırtlak şekerci dükkânı renklerine boyuyordu.

"Şimdi şarkı söyleme zamanı!" diye yeniden haykırdı Norma. "Hadi! Hadi!" Telaşlı bakışları kalabalığın hayhuyu arasında odanın karşı ucundaki Carol'ı buldu. "Carol Anne! Ne yapılması gerektiğini biliyorsun! Biliyorsun!"

Carol idrakten yoksun bir yüz ifadesiyle onu uzun uzadıya süzdü. Ama sonra derin bir nefes aldı ve sesini yükselterek şarkıya başladı.

"*Gelin hadi dindarlar—*" diye* ilahi okudu Carol. İniltilerin ve bağrışların arasında onu duymak ilk başta zordu.

Mermiler kocaman dolu taneleri gibi şapelin dışına çarparak takırdadı.

"*Neşeyle ve utkuyla,*" diye devam eden Carol'ın sesi trajik, korkulu ve

* *O Come All Ye Faithful* (*Gelin Ey İnananlar*) ilahisinden bir dize. *—çn*

hoştu. Michael'ın etrafından dolaşarak nefe geçti ve ellerini iki yanına açtı. Parmak uçlarından kan damlıyordu.

Gail yakında duruyordu. İkizini aramaktan vazgeçmişe benziyor ve sallanarak öylece dikiliyordu. Carol onun elini tuttu. Çimdiklenmişçesine biraz irkilen Gail gözünü o ele dikti.

Carol kızın parmaklarını sıktı. *"Gelin hadi... gelin hadi... Beytüllahim'e."*

"Evet!" diye kükredi Norma. "Evet! Beytüllahim'e! Parlak'a!"

Ürkek, detone bir ezgiyle şarkı söyleyen ikinci bir ses Carol'ınkine katıldı.

Başka biri tekrar tekrar haykırıyordu. "Öleceğiz! Burada geberip gideceğiz! Tanrım, hep beraber öleceğiz!"

Gail kendisininkileri tutan Carol'ın ellerine baktı ve ağlamaya başladı. O kadar şiddetle ağladı ki omuzları sarsıldı. Fakat sonra o da şarkı söylemeye başladı.

Artık sayıları yarım düzineyi bulmuştu. Sesleri toplu olarak çatı kirişlerine yükseliyordu. *"Gelin ve O'na bakın! Doğdu meleklerin kralı!"*

Carol'ın Ejderpulu kümelerine ve sarmallarına, gümüşe çalan gül pembesi bir ışık yayıldı. Harper kadının pijamasının incecik ipek kumaşı altında giderek parladığını gördü.

Norma tasadan boğuk çıkan böğürtülü bir sesle bağırdı. *"Gelin O'nu bağrımıza basalım! Gelin O'nu bağrımıza basalım! Gelin O'nu bağrımıza basalım!"* Sözleri bir teşvikten fazlasıydı. Kulağa neredeyse bir tehdit gibi geliyordu.

Başka bir molotof kokteyli kilisenin güney cephesine çarptı. Alevler duvarın bir bölümüne sıçradı. İki adam oraya koştu ve montlarla alevlere vurmaya başladı.

"Bitti," dedi Harper, İtfaiyeci'ye. "Her şey bitti."

Carol mihraba doğru yavaşça yürüdü ve kalabalığın içinden geçerken insanlar ayağa kalkıp ona uzandılar. Sıralar gacır gucur itildi. Kamp sakinleri Carol'a yaklaşabilmek için itişip kakışarak onların üstünden geçtiler.

Müritler ona uzanarak onunla beraber şarkı söylediler. Çoğu Carol'a tapınırcasına bakıyordu. Küçük bir oğlan onun peşinden koşuyor, uzun zamandır hayalini kurduğu bir lunaparka götürülüyormuşçasına büyük bir heyecanla hoplayıp zıplıyor ve ellerini çırpıyordu. Carol ilerlerken

destekçilerinin arasındaki bir siyasetçi misali kendisine uzanan elleri sıkıyor, bazen eğilip birinin parmaklarını öpüyor ama şarkısına hiç ara vermiyordu. İnsanları elbette ki seviyordu. Onunkisi sapkın, şımarık bir sevgiydi –Harper kocasınınkinden pek farklı olmadığı fikrindeydi– ama yine de gerçekti ve kamptakilere verebileceği başka bir şeyi kalmamıştı.

Arkalarındaki tahta kapı kanatlarına yağan mermiler Harper'ı girdiği transtan çıkardı. Genç kadın İtfaiyeci'ye doğru döndü ve onu merdivene açılan taş kemerin emniyetine kadar yarı çekip yarı taşıdı. Mermiler tınlayıp ıslık çalarak gelmeyi sürdürdü ve arkalarındaki zeminin parke taşlarını çentti. Allie kollarında kardeşiyle yanlarına sığındı.

"Fikri olan var mı?" diye sordu, en ufak bir panik sergilemeden.

"Çatıdan geçmenin bir yolu olabilir," dedi İtfaiyeci.

Harper bir kez çan kulesine çıktılar mı bir iniş olmayacağının farkındaydı – en azından kendisi için. Şapelin çatısından kaçıp gidemezdi. Yükseklik çok fazlaydı. Damın dik eğiminden kendini bırakırsa yere çarptığında bacakları darmadağın olurdu ve çocuğunu düşürürdü.

Fakat bunları ikisine de söylemedi. Aklında en azından Allie'nin – çevik, atletik Allie'nin– çatıdan bir su oluğuna inebileceği ve kenara tutunduktan sonra kendini aşağıya bırakabileceği fikri vardı. Dışarıdaki duman ve gürültü sayesinde belki ormana kaçıp saklanma fırsatı yakalardı.

"Evet," dedi genç kadın. Yine de tereddüt edip olduğu yerde kaldı ve boynunu uzatarak nefe baktı.

Geriye kalan herkesin sesi tatlı, ıstıraplı bir şarkıyla yükseldi. İnsanlar şarkı söyledikçe parladılar. Gözleri kaynak hamlaçlarınınki kadar mavi bir ışık saçar oldu. Saçları kazınmış küçük bir kız sıralardan birinin üstüne çıkmış, nefesi yettiği kadar bağırıyordu. Çıplak kollarındaki Ejderpulları öyle şiddetle ışıyordu ki o kollar neredeyse şeffaflaşıyor, Harper cildin altındaki kemiklerin gölgesini görebiliyordu.

İlk tutuşan Norma oldu. Mihrabın arkasında duran kadın haçın önünde sallanıyor, şarkının sözlerini gürlüyordu. İri, gösterişsiz suratı pespembe kesilip kan ter içinde kalmıştı. Ağzını kocaman açarak, "*Şarkınızı iftiharla söyleyin!*" derken boğazının içi ışık doluydu.

Norma bir sonraki mısrayı okumak üzere derin bir nefes aldı. Almasıyla birlikte de ağzından sarı bir ateş püskürdü. Kadının başı geriye yattı. Boğazı kıpkırmızı kesildi ve korkunç bir çaba harcarmış gibi ka-

sıldı. Sonra boynu kararmaya başladı ve burun deliklerinden kapkara dumanlar çıktı. Çıplak kollarındaki bıngıl bıngıl etleri kaplayan Pullar en koyu kırmızının zehirli bir tonuna büründü. Üstünde aşağı yukarı iki kişilik bir çadır büyüklüğünde çiçek desenli siyah bir elbise vardı. Elbisenin arkasından mavi alevler yükseldi.

Gail boğulurcasına sesler çıkardı, yalpaladı ve yukarı aşağı sıçramakta olan küçük bir çocuğa çarptı. Yüzünün önündeki sivrisinekleri kovalarcasına bir elini ileri geri salladı. Bunu üçüncü yapışında Harper kızın kolunun yandığını gördü.

"Onlara ne oluyor?" diye haykırdı geniş taş kemerde yanlarına sığınan Jamie.

"Zincirleme bir reaksiyon," dedi İtfaiyeci. "Hep beraber yanıyorlar."

"*En şanlısından!*" diye ilahiyi sürdürdüler. En azından bazıları öyle yaptı. Diğerleri –yanmayanlar– çığlık atmaya başlamıştı.

Carol alevlere boğulduğunda kalabalığın ortasındaydı ve düzinelerce mürit ona dokunabilmek için ellerini uzatmıştı. Genç kadın görünmez bir sevgiliyi kucaklamak istercesine başını geriye atıp kollarını iki yana açtı ve bir anda bembeyaz bir alev sütununa döndü. Gazyağına batırılmış gibi yanarken hiç haykırmadı – her şey çok çabuk olup bitti.

Tınlayıp ıslık çalarak neften geçen mermiler kalabalığın dış kenarındaki insanları rasgele biçti. Harper bir ergenin –ince yapılı siyahi bir oğlanın– okula gelirken ders kitabını unuttuğunu fark etmişçesine alnına bir şaplak attığını gördü. Oğlan elini indirdiği zaman alnının ortasında bir delik vardı.

Sırtı baştan aşağı alev almış genç bir kız kollarını gövdesine dolayıp iki büklüm oldu. David Bowie'ye benzeyen ince - uzun oğlan kalabalığın arka tarafında dizleri üstüne çökmüş ve dua edercesine başını önüne eğip ellerini kavuşturmuştu. Kafası parlak sarı bir alevin ortasındaki siyah bir kibrit misali yanıyordu. Küçük bir kız yanan ellerini yukarı aşağı savurarak ve çığlık çığlığa annesine seslenerek orta boşlukta ileri geri koşturuyordu. Başındaki atkuyruğu ateşten bir fulara dönmüştü.

"Ah, John," dedi Harper ve başını öteye çevirdi. "Ah, John."

John onu kolundan tuttu ve merdiven boşluğunun dumanlı karanlığına çekti. Birlikte basamakları tırmanarak bağrışlardan, kahkahalardan, şarkıdan ama en çok da son bir yürek sızlatıcı nakaratla –nihai bir ahenk eylemiyle– beraber yükselen çığlıklardan uzaklaştılar.

10

Harper uçakların İkiz Kuleler'e çarptığı gün o binalardaki merdiven boşluklarından birinde bulunmanın nasıl bir şey olduğunu, dumanın içinde körü körüne yürürlerken insanların neler hissettiklerini hep merak etmişti. Salgının yayıldığı ilk haftalarda erkek ve kadınlar Seattle'daki Space Needle'ın tepesinden atlarlarken aynı meraka tekrar kapılmıştı. Facianın o günlerinde aynı şey tekrar tekrar yaşanmıştı. Yüksek binalarda yangınlar çıkmış, içerideki insanlar peşlerindeki alevlerden kaçma derdiyle bir çıkış yolu bulmaya çalışmışlardı. Üstelik bunu tek çıkışın nihai bir atlayış ve düşmenin o baş döndürücü, sessiz akışı –anlık bir huzura kavuşmak için son bir fırsat– olabileceğini bilerek yapmışlardı.

Harper en çok da panikten, kendini kaybetmekten korkmuştu. Fakat şapelin merdivenlerini tırmanırlarken kendini neredeyse sakin hissediyor, hep bir sonraki adıma ve ondan sonrakine odaklanıyordu. En azından bu bir sevinç kaynağıydı. Kişiliğini yitirmekten, mezbahadaki bir hayvana dönerek çaresizliğin avaz avaz bağıran alarmları arasında kendi düşüncelerini duyamamaktan korktuğu kadar ölümden korkmuyordu.

Tırmanırlarken İtfaiyeci ona tutunarak destek alıyor, arada bir adamın başı döndüğünde veya Harper'ın soluklanması gerektiğinde mola veriyorlardı. Tıpkı yaşlılar gibi bir basamak çıkıyorlar, duraklıyorlar, sonra bir tane daha çıkıyorlardı. John acele edemeyecek kadar takatsizdi ve Harper sancılar çekiyordu. Rahmi âdeta bir taş, merkezindeki sert bir bloktu.

Jamie Close kuleye çoktan çıkmıştı. Kız bir dakika önce koşarak yanlarından geçmişti. Harper yukarıda bir tüfeğin tek tük takırtılarını duyabiliyordu.

Kardeşini kollarında taşıyan Allie biraz ilerilerindeydi. Nick'in çenesi kızın omzuna dayalıydı ve Harper oğlanın yüzünü açıkça görebiliyordu. Nick sanki kandan bir maske takmıştı. Humvee tarafından öpüldüğü yerde kafa derisi yarılmıştı ama yüz ifadesi huzurlu, uykuluydu. Bir defa sol gözünü açarak genç kadına baksa da onu tekrar yummuştu.

"Vardık," dedi İtfaiyeci. "Vardık."

Peki orada vardıklarında ne yapacaklardı? Herhalde yangının kendilerine ulaşmasını bekleyeceklerdi. Veya aşağıdan vurulmayı. Fakat Harper bu düşüncesini adamla paylaşmadı. John'un yakınlığına, beline doladığı koluna ve omzuna yasladığı başına minnettardı.

"Sana âşık olmaktan memnunum, John Rookwood!" dedi ve adamın boynunu öptü.

"Ah, ben de," dedi John.

Arkalarında şarkılar sürse de artık çığlıklar onu bastırmakla tehdit ediyordu. Çığlıklar ve kahkahalar. Biri çok yüksek bir sesle gülüyordu.

Çan kulesindeki duman hoş kokulu olup pişen çam kozalaklarının aromasını taşıyordu.

"John," dedi Harper, ani bir fikre kapılarak. "Ya geri dönersek? Ya alevlerin *içinden* geçmeyi denersek? Ejderpulu bizi korur, öyle değil mi?"

"Korkarım mermilerden korumaz. Zaten Allie'nin sağ kalması mümkün değil. Pulu benim –veya senin– gibi kontrol etmeyi bilmiyor. Hem Nick baygın; ona ne olur bilmiyorum. Ama bak, illâ denemek istiyorsan önce beni yukarı çıkar. Seni oradan koruyup koruyamayacağımıza bakarız. Belki tüm bu kargaşa arasında–" Bu planı benimserken İtfaiyeci'nin gözleri parladı.

"Hayır," dedi Harper. "Haklısın. Allie'yi veya Nick'i düşünmüyordum. Onlarsız hiçbir yere gitmem."

Artık en üst sahanlıktaydılar. Bir kapı karanlık, duman dolu geceye kısmen açık duruyordu. John genç kadının omuzlarını tutup sıktı. "Düşünmen gereken bir çocuğun var."

"Birden fazla var, Bay Rookwood," dedi Harper.

Adam ona sevgiyle baktı ve genç kadını öptü. Harper da aynı şekilde karşılık verdi.

"Eh," dedi, "sanırım direniş göstermekten başka çaremiz yok. Hadi bakalım, şipşak dışarı."

"Şipşak dışarı, Hemşire Willowes," dedi John.

Çan kulesi, kare şeklindeki bir deliğin her dört kenarı boyunca kıvrılarak uzanan çam kalaslardan inşa edilmiş bir yürüyüş iskelesine sahip açık bir kuyuydu. Eskidikçe vakur bir yeşile çalmış olan bakır çan boşluğun ortasında asılı duruyor, aşağıdan ne zaman bir mermi gelse çınlıyordu. Beyaz taş korkuluk bel hizasındaki mermer bir tırabzanı destekliyordu. Kurşunlar çarptıkça taş çatlıyor, küçük küçük beyaz toz bulutları kalkıyordu.

Harper bir cesedin üstünden geçmeyi beklememişti ama son iki basamağa ölü bir oğlan serilmişti. Yüzükoyun yatan çocuğun şambre gömleğinin sırtında kırmızı bir delik vardı. Harper oğlanın o gece çan kulesinde görevli nöbetçi olduğunu tahmin etti. Aşağıdaki insan taşlamaya kendini fazla kaptırdığından yolun sonundaki otobüsün sinyalini görmemiş, fakat dikkat eksikliğinin bedelini fazlasıyla ödemişti. Harper nabız yoklamak için eğildi. Çocuğun boynu daha şimdiden soğuktu. Harper onu bırakıp John'un cesedin yanından geçmesine yardım etti ve geceye adım attı.

Allie kucağında kardeşiyle yere, tırabzanın altına oturmuştu. Her ikisi de bilhassa pis bir kesimevinden sürünerek geçmişe benziyordu.

Jamie dizlerinin üstüne çöküp ölü nöbetçinin tüfeğini taş tırabzana dayamıştı. Silah pes bir takırtıyla ateş aldı. Küfreden kız sürgüyü geriye çekti ve dizinin yanındaki yırtık pırtık bir karton kutudan başka bir mermi aldı.

Harper açık havaya çıkarken içgüdüsel olarak eğilmişti. Şimdi yıkımın panoramasına bakabilmek için başını kaldırdı. Bulunduğu yerden Tanrı'nın gözü gibi her şeyi görebiliyordu. Tüm kamp ayaklarının altındaydı.

Abide Parkı şapelin ön basamaklarının hemen ötesindeydi. Kuleden bakıldığında o barbarca dikilitaş halkası Stonehenge'e daha bile çok benziyordu. Yarım düzine adam kayaların ve sütunların arkasına siper almıştı. İçlerinden biri –kalın, siyah çerçeveli Buddy Holly gözlüğü takan cılız bir adam– Uzi gibi gözüken bir silahla kararmış sunağın arkasına çökmüştü. Sırıtırken Afro model gür saçlarının altındaki suratı isten kapkaraydı.

Hava akımının bir cilvesi, sesini Harper'a kadar taşıdı. Harper kedi cırıltısını anımsatan sesi hemen tanıdı. Onu evinde saklanırken Marl-

boro Adam tarafından bulunmasına ramak kalan o günden çok iyi hatırlıyordu.

"Çatışma diye ben buna derim!" diye haykırdı Marty. Silahı ellerinde takırdadı. "Resmen komando olduk çıktık!"

Kuzeyde futbol sahasının çıplak, çamurlu arazisi ve ters dönmüş Humvee vardı. Bir çift siyah kamyonet mahzenden çıkan çift kanatlı kapıyı tutmak için oraya park etmişti. Kasalarında kaç kişinin bulunduğu kestirmek puslu havada zor olsa bile Harper fotoğraf makinesi flaşları gibi art arda çakan namlu alevlerini görebiliyordu. Freightliner şapelin kuzey tarafındaki diğerlerine doğru tepeden aşağı ağır ağır iniyordu. Belki Jakob mahzen kapısının bir anda açılarak birkaç kişinin çaresizce kaçmaya çalışmasını ve kar küreyicisine yapacak bir iş çıkmasını umuyordu.

Güneyi görmek daha zordu. Kilise ile orman arasında çift şeritli bir cadde kadar geniş ve düzgün otluk bir arazi uzanıyordu. Harper, Marlboro Adam'ın orada, kocaman gümüşi Intimidator'da olduğunu biliyordu ama başını uzattığında bile ancak kabinin üstünü seçebiliyordu. Araç iyi görülemeyecek kadar binaya yakın park etmişti.

Aşağıdan yükselen kapkara ve pis bir duman saçakların altından taşıyor, tıpkı bir bacadan yapacağı gibi çan kulesindeki açık delikten püskürüyordu. Çalkantılı duman bulutunun içinde zayıf bir yangın ışığı yanıp sönüyordu. Harper kulenin aşağıdan belli belirsiz görülebildiğinden şüphelendi. Belki ellerindeki tek avantaj buydu.

Tüm o dumanın yükseklerde oluşturduğu bulut kümesi doğuya, suya doğru tepeden aşağıya yayılıyordu. Bulut yıldızları ve ayı örttüğünden Harper göğün büyük kısmını göremiyordu.

Kulenin tırabzanından beş metre aşağıda kalan çatı siyah kiremitlerle kaplı sarp bir yüzeydi. Harper kendini aşağı atlarken hayal etti. Düşecek, ayakları üstüne inecek, bilekleri kırılacak, kalçası camsı bir çıtırtıyla çatlayacak, damdan aşağı kayacak ve rahminin yırtılmasıyla—

"Aman eksik olsun," dedi kendi kendine ve Allie'nin yanına kadar emekledi.

"Ağzım nasıl?" diye sordu genç kız.

"Fena değil," diye yanıtladı Harper.

"Bekle değil. Ben çok memnunum. Artık tam bir punk rockçı oldum. Hep öyle olmak istemiştim." Allie yumuşacık bir dokunuşla Nick'in

saçlarını okşadı. "Sona gelindiğinde doğru olanı yapmaya çalıştım, Bay Willowes. Belki yazılıdan çaktım ama sözlüm epey iyi geçti."

"Ne sınavı?"

"İnsanlığa giriş," dedi Allie, yaşlı gözlerini kırpıştırarak. "Elimi tutar mısın? Korkuyorum."

Harper kızın elini tutup sıktı.

İtfaiyeci yürüyüş iskelesinden dolaşarak taretin güneye bakan tarafına, Jamie'nin yanına gitti.

"Silverado'daki pezevenkler binaya çok yakınlar," dedi kız. "Üzerlerine nişan alamıyorum. Onları kaçırtabilirsek bir ip atıp–"

"Ne ipi?" diye sordu İtfaiyeci.

"Bilmem. Belki giysilerimizden bir ip yapabiliriz. Ağaçların arasından yola kaçarız. Bir araba çalarız." Aceleci ve dalgın çıkan sesi olasılık dışı bir senaryodan diğerine atlıyordu. "Rochester'da tanıdıklarım var. Bizi saklarlar. Ama önce o kamyoneti kaçırtmamız gerek."

İtfaiyeci bitkince kafa salladı. "Ben o konuda bir şey yapabilirim."

Fakat ayağa kalkmayı denediğinde tehlikeli bir şekilde sallandı. Bu hali Harper'a 1940'lardaki bir müzikal komedide öpülesi görünmeye çalışan genç bir aktristi hatırlattı. Adamın geriye devrildiğini ve bel hizasındaki demir tırabzanın üstünden kulenin ortasındaki deliğe düşüp dumanlı karanlıkta kaybolduğunu hayal etmek bir anlığına çok kolaydı.

John devrilemeden önce Jamie onu dirseğinden yakaladı. Harper çığlık atıp Allie'nin elini bıraktı ve yürüyüş iskelesinden dolaşarak ona doğru seğirtti. İtfaiyeci'nin yanına vardığında adam bir dizinin üstüne çökmüştü.

Harper onun terden yapış yapış olmuş yanağına dokundu.

"Çan çalıyor mu?" diye boğuk bir sesle mırıldandı John.

"Hayır," cevabını verdi Harper. "Şu an çalmıyor."

"Tanrım. Öyleyse o ses kafamda olmalı." John ayalarını şakaklarına bastırdı. "Galiba kusacağım."

"Kalkmaya çalışma."

"Buradan inmek istiyorsak onları geri püskürtmeliyiz."

"Kalkma. Biraz soluklan. Bayılırsan kimseye faydan dokunmaz."

Harper adamın ellerini bırakıp ayağa kalktı ve tüm yüreğini sözsüz bir şarkıya akıttı. Sağ eli alevden bir pala olup çıktı. *Bir de bunun tadına bakın, orospu çocukları.*

Mavi ateşten kıvrık kılıcı karanlığa fırlattı. Göz kamaştırıcı ışık parçacıkları damlatan kılıç vızıldayarak uçtu ve şapelin damının hemen ötesinde anormal bir şekilde saptı. Aşağıdaki Silverado Intimidator'a doğru düşerek gözden kayboldu. Kamyonetin kaputu ışık saçarak patlarken adamlar bağrıştılar.

Vızır vızır gelen mermiler çanı tınlattı, tırabzana isabet etti, kurşun eşekarıları gibi kızgın vızıltılarla uçup gitti. Harper tekrar yere çöktü ve yanan eli fosur fosur duman çıkararak söndü.

O mermilerden biri çanı yerinde tutan halata çarpıp birkaç tel haricinde onu parçaladı. Dev çan alçak bir uğultuyla kendi ekseninde döndü. Halatın son birkaç örgüsü de gitar tellerini andıran müzikal tınılarla koptu. Çan açık delikten aşağıya düştü. Az sonra kilise zeminine çarparak yankılı bir *BONG* sesi çıkardı ve etraflarındaki dumanı gözle görülür ölçüde titretti. Harper'ın kulakları çınladı.

Nick başını kaldırdı ve mahmur gözlerle etrafına bakındı. Harper çan sesinin sağırları bile uyandıracak kadar yüksek olduğunu düşündü.

"Tanrım, gene ne bok yiyorlar?" diye bağıran Jamie kuzeye baktı, sonra da koşarak kulenin o tarafına dolandı.

Jakob.

Freightliner kilisenin geniş kuzey cephesini karşısına almıştı. Araç kar küreyicisini iyice aşağı indirdi ve gacırtılı bir kükremeyle hareketlenerek şapele yandan yaklaştı.

Jamie ayağa kalkıp tüfeği omzuna dayadı. Ateş etti. Kamyonun kabininin bir köşesinden beyaz bir kıvılcım çıktı. Kızın sürgüyü geri çekmesiyle boşalmış pirinç fişek ışıldayarak havaya fırladı. Jamie yeni bir mermi sürüp tekrar ateşledi. Ön camda mavi bir çatlak belirdi. Kamyon biraz sola saptı ve Harper, *Onu vurdu*, diye düşündü. Fakat sonra Freightliner vites artırdı ve son on beş metreyi hızla kat edip kar küreyicisini şapelin yan duvarına gömdü.

Harper taş korkuluğa savruldu. Sanki görünmeyen devasa bir el aşağıya uzanıp tüm binayı yerinden oynatmış ve onu temelinden söktüğü gibi birkaç adım güneye kaydırmıştı. Şapelin arka kuzey köşesi büyük bir çatırtıyla çökerken aşağıya kiremitler ve kırık tahta parçaları yağdı. Kamyonun ön kısmına koskoca bir yanan moloz yığınının dökülmesiyle kar küreyici bir duman ve toz bulutunun içinde gözden

kayboldu. Darbe kuleyi sarstı. O sırada .22'liğin sürgüsünü açmak için geri çekilmiş olan Jamie geriye devrildi. Kıçı açık deliğin önündeki alçak metal tırabzana çarptı. Kız tüfeği elinden düşürüp elini uzattıysa da ancak boşluğu tutabildi.

"Jamie!" diye kısa bir süre önce yüzünü kesen kıza haykırdı Allie. Fakat Nick'in altında kalmıştı ve ayağa bile kalkmaktan acizdi. Zaten hiç zaman yoktu.

Aşağıdaki çan az sonra Jamie'nin çarpmasıyla hafifçe tınladı.

Yüzünden kan damlayan İtfaiyeci sersem sersem etrafına bakındı. Harper adamın gözlerine düşen saçları çekti ve sonra nazikçe, dikkatle kollarını ona doladı. Artık direnmekten vazgeçme vaktinin geldiğini hissediyordu. Şimdi dördünün (veya bebek de dâhil beşinin), boku yemiş bu ufacık ailenin birbirine sarılma vaktiydi. Birbirlerine sarılıp ölüme sevgiyle ve yakınlıkla gidebilirlerdi. Jakob geri çekilip şapele, bu sefer kulenin daha yakınına tekrar çarpana ve hepsini birden alevlere atana kadar en azından bu kadarcık bir teselli bulabilirlerdi.

Aşağıdaki çan hâlâ yankılanıyordu. Ufak, belirgin, *altın* bir sesle çok daha küçük bir çan gibi çınlıyordu. İtfaiyeci başını kaldırdı ve şapelin güney tarafını kaplayan dumana baktı.

Gilbert Cline'ın direksiyonunda oturduğu, bir elinin camdan dışarı çıkararak pirinç çıngırağını çaldığı itfaiye aracı kilisenin güneyindeki duman bulutunun içinden fırladı ve Chevy Silverado'ya kafa kafaya çarptı. Radyatör ızgarasında 5 rakamının yazdığı eski kamyon neredeyse üç ton ağırlığındaydı ve Intimidator'ın önünü boş bir bira tenekesine inen ağır bir bot gibi dümdüz etti. Chevy'nin motor bloğu gösterge tablosundan gerisingeri fırladı ve sürücüyü ikiye biçti. Kamyonet yerden kalktı, ön tekerleri bir an boşa döndü, sonra kasadaki atıcının üstüne ters devrildi.

İtfaiye aracı buna rağmen Chevy'yi itmeye devam ederek kilisenin önüne kadar toprakta sürükledi. Oraya vardığında da havalı frenlerin tıslamasıyla sarsılarak durdu. Başındaki cornrow örgülere ak düşmüş balık etli ufak tefek bir kadın yolcu koltuğundan aşağı atladı ve aracın etrafından dolaşarak arka tampondaki krom basamağa çıktı.

Renée kamyonun üstüne tırmandı ve tahta merdiveni havaya kaldırıp tablası üstünde kiliseye doğru döndürdü. Merdivenin ucu dış duvara çarptı. Sonra Renée orada öylece durup küpesini düşürmüş ve

onu bulmaya çalışırmış gibi sağına soluna bakındı. Eğilip kamyonun tavanındaki bir kompartımanı açtı, içerideki yangın baltası ve çelik çubuk koleksiyonuna baktı. Başını hüsranla iki yana salladı.

"Ayağının dibinde!" diye ona bağırdı İtfaiyeci. Kadının neye baktığını içgüdüsel bir şekilde anlamış gibiydi. Bir elini ağzına boru yapıp tekrarladı. "*AYAĞININ DİBİNDE!*"

Renée yükselen dumanların arasında gözlerini kısarak onu süzdü ve bir kolunun tersiyle yanaklarındaki teri sildi. Tekrar aşağıya, ayaklarının arasına baktı, sonra kafa sallayıp diz çöktü. Tavandaki yuvarlak bir çöküntüye paslı bir demir manivela takılıydı. Kadın onu büyük bir zahmetle döndürmeye başladı. Tahta merdiven titredi, sarsıldı ve kilise duvarına çarpa çarpa kuleye doğru yükseldi.

Harper'ın Marty adıyla tanıdığı adam ters dönmüş Chevy'nin ilerisinde neler döndüğünü görmek için dikilitaş halkasının oradan boynunu uzattı. Bacaklarının hemen önündeki taş banktan bir mermi sekti. Adam çığlık atarak geri kaçtı ve bacaklarının birbirine dolanmasıyla yere düştü.

"Kahretsin," dedi Allie. Dimdik ayakta duran kız Jamie'nin tüfeğini omzuna dayamıştı. Sürgüye asılmasıyla birlikte boş bir fişek parıldayarak geceye fırladı.

Harper itfaiye kamyonuna veya ters dönmüş Chevy'ye değil Renée'ye bakıyordu. O nedenle Silverado'nun yolcu koltuğundan mavi kot gömlekli kel bir adamın kendini attığını görmedi. Fakat o tarafa bakar bakmaz adamı fark etti. Adamın gömleğinin arkasında bulunan nakışlı Amerikan bayrağı alacakaranlıktaki en parlak şeydi. Kafa derisindeki bir yaradan kan akıyordu ve yürürken biraz topallıyordu. Geniş omuzlu ve fıçı göğüslü olup orta yaşa geçişi yavaşlatmak için düzenli olarak spor salonuna giden yaşı ilerlemiş bir futbol oyuncusuna benziyordu. Elinde bir silah, siyah bir tabanca tutuyordu.

Yangın merdiveni takırdadı, duvara çarptı ve onlarla arasındaki mesafenin yarısında saçaklara takıldı.

Silahlı adam –Harper sırtındaki Amerikan bayrağına dayanarak onun Marlboro Adam olduğundan emindi– itfaiye aracının sürücü tarafına doğru sinsice ilerlemeye başladı.

"Renée!" diye haykırdı Harper. "Renée, dikkat et! Geliyor!" Parmağını sertçe doğrultarak o tarafı gösterdi.

Kamyonun tavanında duran Renée Gilmonton merdiveni iki eliyle birden tutuyor, onu bir şekilde ayarlayarak saçaklardan geçirmeye çalışıyordu. Merdiven istediği konuma geldiğinde geri çekildi ve gözlerini kısarak çan kulesine baktı.

"Dikkat et! Silah!" diye haykırdı Harper.

"Silahlı adam! Silahlı adam!" diye bağırdı İtfaiyeci.

Renée kulağını işaret etti ve başını iki yana salladı. Bir dizinin üstüne çöküp manivelayı tekrar kaldırıp indirmeye başladı. Merdiven her seferinde birkaç santim kıpırdayarak çatının kenarına çarpa çarpa yeniden çan kulesine doğru yükseldi.

Marlboro Adam sessizce itfaiye aracının kabinine kadar geldi ve sürücü kapısının altına çöktü.

Harper, *Ateş atıp onu vuracağım ve dostlarımı kurtaracağım*, diye düşünerek ayağa kalktı. Bir kez daha sözcükler olmadan içinden şarkı söylemeye başladı. Avucundaki Ejderpulları ısınan bir elektrik bobini gibi hızla parlaklaştı. Fakat zonklayıp sızlayan eli bir türlü alev almadı ve o hâlâ ilk alevin çıkmasını beklerken Marlboro Adam doğruldu, marşpiyeye bastı, tabancayı camdan içeri soktu ve ateş etti.

Renée donakaldı, başını kaldırdı ve kamyonun önüne baktı. Sonra kendini yere atıp yatıp kamyonun tavanına yüzükoyun yattı.

Merdiven erişim mesafesinin dört metre aşağısında kaldı.

Allie'nin tüfeği takırdadı. O taş halkada silahlı altı adam vardı ve Allie onları orada kalmaya, kayaların arkasında saklanmaya zorluyordu. Genç kız küfredip namluya yeni bir fişek sürdü.

Marlboro Adam itfaiye aracının yanına yapışarak gözden kayboldu. Tıpkı Renée gibi Harper da o açıdan onu göremiyordu. Fakat adam orada bir yerdeydi – doğrulup Renée Gilmonton'ı vurabileceği bir konuma doğru kamyon boyunca ilerliyordu.

Harper o sırada Nick'in yanında durduğunu, uykulu ve afallamış bir ifadeyle aşağıya baktığını fark etti. Oğlanı omzundan tutup çevirdi ve yüzünü göğsüne bastırdı – tıpkı pencereden dışarı bakıp okul bahçesinde neler olduğunu görmek isteyen Raymond Bly adlı bir diğer oğlana neredeyse bir yıl önce yaptığı gibi. Nick'in şimdi olacakları görmesini istemiyordu ama kendini de bakmaktan alıkoyamıyordu.

Renée kamyonun tavanında hareketsizce yüzükoyun yatmayı sürdürdü. Kıpırdayan tek yeri sağ koluydu – bir eliyle çevresini yokluyor-

du. Parmakları, merdiveni yükseltmenin bir yolunu ararken bulduğu kompartımanın kenarına değdi. Kompartımanın içine uzandı ve bir yangın baltasının sapını kavradı.

Marlboro Adam kutudaki kukla gibi aşağıdan fırlayarak silahı tavanın üstüne doğrulttu. Ağzı neşesiz ve hayvansı bir sırıtışla kocaman açılmıştı. Renée baltayı onun bileğine indirdi ve adam haykırarak geri çekildi. Hâlâ tabancayı sıkıca tutmakta olan elini tavanda bıraktı. Renée baltanın yalımıyla vurarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Marlboro Adam'ın sağ eli seke seke uçtu ve tavanın kenarından düşüp gözden kayboldu.

Marlboro Adam alçak, derin bir hiddet ve acı çığlığıyla uludu. Sesi âdeta bir kuyunun dibinden yankılanıyordu.

Renée tavanın kenarına kadar gelip dizleri üstünde doğruldu ve başını çevirip kabinden tarafa baktı. Bir şey bağırsa da Harper ne dediğini tam olarak duyamayacak kadar uzaktaydı. Bir ara Renée'nin Gil'e seslendiğini sandı. Renée orada uzun gibi gelen bir süre boyunca oturdu ama aslında bu sadece birkaç saniye sürdü. Sonra arkasına döndü ve bir kez daha manivelaya girişti. Artık onu donuk bir bitkinlikle çeviriyordu.

Marlboro Adam tekrar tekrar haykırdı.

Freightliner gacırtılı bir öksürük çıkardı ve geri çekilmeye başladı. Kar küreyici açtığı delikten çıkarken kilise bir kez daha baştan aşağı sarsıldı ve futbol sahasına molozlar saçıldı.

Koca kamyon şapelden elli metre uzaklaştı, sonra frene basarak durdu. Jamie ön camın sürücü tarafına örümcek ağına benzer bir çatlak koymuştu ve ona bakarken Harper'ın aklından bir düşünce geçti: Kız ölmeden önce Jakob'u incitmiş, ondan bir şey almıştı. Hatta belki onu öldürmesine ramak kalmıştı.

Allie tüfeği bırakıp yere çöktü.

"Cephanem bitti!" diye bağırdı. "Başka mermi kalmadı."

Tırabzana doğru yavaş, kesik kesik yükselen yangın merdiveninin sapları görüş alanına girdi. İtfaiyeci ayağa kalktı. Topukları üzerinde biraz sallanarak yandan uzandı ve merdiveni sabit tuttu.

"Yürü. Aşağıya. Hemen. Önce sen," dedi, başıyla Harper'ı işaret ederek.

"Nick–" diyecek gibi oldu genç kadın.

"Allie'nin onu sırtında indirmesi gerekecek."

"Ben Nick'le ilgilenirim," diyen kız, yürüyüş iskelesinde Nick'e doğru emekledi.

Kilisenin öteki tarafında Freightliner çan kulesinin tabanına doğru gürleyerek ilerlemeye başladı.

Harper yüksekten hoşlanmazdı ve bacağını kenardan sarkıtmanın düşüncesi bile başını döndürmek için yeterliydi. Fakat daha şimdiden tırabzana oturmuş, çıplak ayaklarından birini ilk basamak çubuğuna uzatmıştı.

Başını çevirip merdiveni aranırken on üç metre aşağıdaki itfaiye kamyonunu gördü. Araç o yükseklikten tek elle tutulabilecekmiş kadar ufaktı ve Harper'a bir an için çan kulesi bir çiçek gibi eğilerek onu üstünden atacakmış gibi geldi. Genç kadın taş korkuluğu sıkıca kavrayıp gözlerini yumdu.

"Başarabilirsin, Harper," dedi İtfaiyeci ve onu yanağından öptü.

Harper kafa salladı. Hoş ve cesurca bir laf etmek istese de konuşmak bir yana, yutkunamadı bile.

Diğer bacağını da kenardan sarkıttı.

Sağ ayağını ikinci çubuğa koyup taş korkuluğu bıraktı ve panikle uzanarak ellerini tahtaya koydu. Altındaki merdiven dengesizce sallandı.

Binanın öteki tarafında hızlanan Freightliner'ın vites değiştirirken çıkardığı o belirgin gacırtıyı duydu.

Daha beş çubuk inmişti ki İtfaiyeci sırtındaki kardeşiyle beraber Allie'nin aşağı sarkmasına yardım etti. Harper'ın peşinden seğirten kız Nick'i bir sırt çantası kadar rahat taşıyordu.

İtfaiyeci bir bacağını tırabzanın üstünden aşırıp ayağını üst çubuğa bastı. Diğer ayağı ikinci çubuğu buldu. Aşağı uzanıp bir elini merdivene koydu ve yapının en tepesinde durdu.

Freightliner saatte yaklaşık seksen kilometre hızla şapelin kuzey tarafına girdi. Son anda direksiyon kıran araç kilisenin tüm ön cephesini önüne kattı ve bir çöp kamyonunu dolduracak kadar tahta, taş ve camı yıkıp geçti.

Çan kulesi sallandı, bir anlığına sabit kaldı – ve çöktü. Daha az önce yerli yerindeyken bir anda ortadan kayboldu. Taş tırabzanı, korkuluğu, çatıyı, kirişleri ve ahşap yürüyüş iskelesini de beraberinde

götürerek aşağı düştü. Harper onun yıkılırken çıkardığı gümbürtüyü kanındaki bir zonklama gibi göğsünde hissetti. Yangın merdivenin tepesi boşlukta öylece sallandı. John Rookwood zirvede asılı kaldı. Harabeden yükselen simsiyah dumanlar onu kıvılcım dolu karanlık bir hortuma sakladı.

Deniz kokan soğuk bir rüzgâr az sonra o dumanın bir kısmını alıp götürdü. İtfaiyeci ortadan kaybolmuştu.

Harper çığlık atmak için ağzını açtı; fakat sonra bakışları onu daha şimdiden on çubuk aşağıda buldu. Adam çubuklara tutuna tutuna iniyordu. Merdiven sallandı ve açık havada silkindi. Allie o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse Harper'ın ellerine basacaktı.

Harper itfaiye kamyonuna doğru zar zor inmeye başladı. Daha aşağıda merdivenin dayanabileceği biraz çatı halen vardı. Kilisenin güney yarısı sağlam kalmıştı. Harper kamyonun tavanına ulaştığını ancak çıplak ayaklarının altında metalik bir yüzey hissedince anladı. Titrek bacaklarla merdivenden indi ve dönüp Renée'ye bakındı. Kadın artık kamyonun üstünde değildi. Bir ara yere inmişti.

Harper artık kendini dermansız hissediyor, iliklerine kadar üşüyordu. Titremeler bacaklarından vücudunun geri kalanına yayılıyordu. İlk başta şoka girmekte olduğunu sandı. Sonra bunun bambaşka bir şey olabileceğini anladı. John ateş yaratmanın kalori ve oksijen gerektirdiğini, sonrasında seni serseme çevirdiğini ve dinlenecek bir yer bulmazsan başının kolayca derde girebileceğini söylemişti.

Genç kadın sarsak adımlarla kamyonun arka tarafına gitti. Orada paslı demirden kısa bir merdiven vardı. O merdivenden arka tampona inip yere ayak bastı ve bacakları hiçbir uyarıda bulunmadan boşaldı. Harper ıslak çimlere hantalca çöktü. Kıvılcımlar ve dumanlar durmakta olan bir atlıkarınca gibi üzerinde yavaş yavaş dönüyordu.

Harper takatsizlik hissini bastırdı ve tampona tutunarak ayağa kalktı.

"Ah, seni gidi yosma! Elim! ELİM!"

Harper bağrışlara doğru itfaiye aracının etrafından dolandı. Çimlerde sırtüstü yatan Marlboro Adam sırtını kasarak topuklarını yere vuruyordu, toprakta geri geri gitmeye çalışırmış gibi gözüküyordu. Sol eliyle sağ bileğini tutuyordu. Sağ eli ortada yoktu. Oradan, elin ait olduğu yerden kırık bir pembe kemik parçası çıkıntı yapıyordu.

Harper onun üstünden geçti ve açık sürücü kapısından içeri uzanmış Renée'nin yanına gitti. Kabine vardığında dostu Gilbert Cline'ı kollarında tutuyordu. Adamın boynundaki mermi yarasından hâlâ kan sızıyordu ama hafifçe. Ön koltuk kanla kaplıydı.

Harper –neredeyse dalgın bir şekilde– halen bir tabancayı tutmakta olan kesik bir el fark etti. Renée düşünceli davranarak eli yerden kaldırmış ve Marlboro Adam tabancasını geri almasına diye onun erişemeyeceği bir noktaya koymuştu.

"*Watership Tepesi*'ni neredeyse bitirmiştik," dedi Renée. "Gil konuşan hayvanlarla ilgili bir öyküden hoşlanabileceğini hiç düşünmediğini söylemişti. Ben de ona hayatın garip olduğunu, araba çalan bir adama gönül vermeyi hiç beklemediğimi söylemiştim." Ağlamıyor, son derece anlaşılır bir dille konuşuyordu. "Kamyonu kısa devreyle çalıştırdı. Anahtarları bulamadık. Öyle yaparken bana bunun suçluların hapisten çıkar çıkmaz en iyi bildikleri işe geri döndüklerinin bir diğer kanıtı olduğunu söyledi. İtiyadi suç oranını artırdığı için özür diledi. Espri yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Çok katı mizaçlıydı. Kendi esprilerine gülmek bir yana, *gülümsemezdi* bile. Komiklik ettiğini hiç ele vermezdi. Ah, Harper, onsuz yaşamak hiç içimden gelmiyor. Sanki bütün hayatımı yemeklerin tadını alamadan geçirdim. Sonra Gil kampa geldi ve ansızın her şey tatlandı. Her şey lezzetlendi. Sonra o aşağılık adam onu vurdu. Gil öldü ve bir kez daha yediklerimin tadını alamadan yaşamaya mahkûm oldum. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Harper söyleyebileceği bir şey olmasını isterdi. Belki vardı ama onu akıl edemeyecek kadar dermansız ve sersem bir haldeydi. Bu yüzden kolunu Renée'ye dolamakla ve onu beceriksizce kulağından öpmekle yetindi. Gözlerini yumup başını eğen Renée çok sessiz ve mahrem bir tarzda ağladı.

Marlboro Adam çığlık attı.

Harper dönüp baktığında Allie'yi onun başında dikilirken buldu. Allie kardeşini yeniden kollarına almıştı. Harper kızın durup Marlboro Adam'ın kaburgalarına bir tekme attığını tahmin etti.

"Ah, seni gidi kaltak. Yanıp kül olacaksın ve ben de otuz bir çekip kararmış memelerine attıracağım," dedi Marlboro Adam.

"Otuz bir çekmek istiyorsan," dedi Allie, "bunu sol elinle yapmayı öğrenmen gerekecek, çotuk."

"Bence hayatta kalmamalı," dedi Renée, yüzünü silerek. "Bunca insan ölmüşken o yaşamamalı. Yoksa diğerlerine haksızlık olur."

"Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu İtfaiyeci. Harper adamın yere indiğini ve arkalarında beklediğini fark etmemişti. O da ayakta dururken sallanıyordu ve Harper'ın kendini hissettiği kadar –hatta belki daha bile çok– kötü görünüyordu. Süzgün, bembeyaz suratı terle kaplıydı. Fakat gözleri karga tüyleri kadar koyu ve cin gibiydi.

John bir elini kamyonun yanına dayanmış yangın baltasına koydu.

Renée biraz düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım istemiyorum. İmkânım varken intikam almadığım için herhalde çok ödlek ve aptalım."

"Seni bundan daha az ödlek yapacak bir şey düşünemiyorum," dedi İtfaiyeci. Dönüp yanlarına gelen Allie'ye baktı. "İtfaiye kamyonunu senin sürmen gerekecek, Allie. Ve yakınlarda saklanabileceğiniz bir yer bulman. Ben sizinle daha sonra buluşacağım."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye ona sordu Harper. "Bizimle geliyorsun."

"Şimdi değil. Yakında."

"Bu delilik, John. Yalnız kalamazsın. Ayakta bile zor duruyorsun."

Adam önemsemezcesine elini savurdu ve başını iki yana salladı. "Artık çift görmüyorum. Bu gelişme gösterdiğimin bir işareti olsa gerek." Harper'ın yüz ifadesini görünce üsteledi. "Seni terk etmiyorum. Hiçbirinizi etmiyorum. Yemin ederim en fazla bir gün sonra yanınıza geleceğim. Bilemedin iki gün."

"Bizi nasıl bulacaksın ki?" diye sordu Harper.

"Nick beni çağırır," dedi İtfaiyeci, Allie'nin omzu üstünden Nick'in şiş, kirli, serseme dönmüş suratına bakarak.

Sözlerinin ardından elleriyle bir şey yaparak onları sağa sola oynattı. Nick yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve kafa sallar gibi gözüktü. Harper'a adam kuşlar hakkında bir şey söylemiş gibi geldi.

"Gil'in yanına sıkışmamız gerekecek," dedi Renée. "Umarım sakıncası yoktur. Onu burada bırakmayacağım."

"Evet," dedi Harper. "Elbette bırakmayacaksın."

Renée kafa salladı, sonra marşpiyeye çıktı ve Gilbert'ı nazikçe kenara çekerek direksiyonun önünde yer açtı.

İtfaiyeci döndü ve keçemsi çimlerin üstünde ilerledi. Marlboro Adam'ın yanına çömeldi.

"Sen," dedi Marlboro Adam. "Senin kim olduğunu biliyorum. Gebereceksin. Adamım Jakob o ibne İngiliz kıçını yola saçacak. Otoyolu seninle boyayacak. Jakob tütücüleri öldürmeye bayılır – hayatı boyunca doğru düzgün yaptığı tek şeyin o olduğunu söyler. Ama en çok *seni* halletmeye can atıyor. Bunu karısı seyrederken yapmak istiyor."

"Demek Jakob tütücüleri haklamaya bayılıyor, öyle mi?" diye sordu İtfaiyeci. Sol elini kaldırdı ve işaret parmağının ucunda ipek bir kurdeleyi andıran yeşil bir alev dalgalandı. John onu uykulu, düşünceli bir edayla süzdü, sonra üfleyerek alevi söndürdü. Parmağının ucunda gri bir kül kaldı. Elini indirdi ve Marlboro Adam'ın alnına bir haç çizerek külü yaydı. Bu olurken Marlboro Adam kendini kastı. "*Eh.* En kısa zamanda kalkıp gitsen iyi edersin. Çünkü artık sen de *bizden* birisin, ahbap. O kül zehrimle dolu. Şansın yaver giderse belki bu kamptakilerin bir keresinde bize yaptıkları gibi seni aralarına alacak başka hastalar bulursun. Belki – ama şüpheliyim. Bence çoğu kimse o koca ağzını açıp yardım istediğin anda kapılarını suratına kapatacaklar. Ne de olsa çok tanınır bir sesin var."

Marlboro Adam topuklarını yere dayayıp kendini on beş - yirmi santim geriye itti. Başını panikle iki yana sallayarak haykırmaya başladı. "Hayır! Hayır hayır hayır! Yapamazsın! Bunu yapamazsın! Beni dinle! *Dinle!*"

"Aslına bakarsan," dedi İtfaiyeci, "sanırım seni gereğinden fazla dinledim. Senin gibileri radyoda dinlemekten daha kötü bir şey varsa o da sizinle gerçek hayatta tanışmaktır. Çünkü burada kanalı değiştirmenin kolay bir yolu yok." Sözünü bitirince de onu çenesinin altından hafifçe, neredeyse şaka yollu tekmeledi. Marlboro Adam'ın başı geriye savruldu ve dişleri dilinin ucuna kapandı. Çığlıkları yüksek, çirkin, ilkel bir feryada döndü.

İtfaiyeci biraz topallayarak, paltosunu peşi sıra dalgalandırarak oradan uzaklaşmaya başladı.

"Yarın geceye kadar gelmezsen," diye arkasından seslendi Harper, "seni aramaya çıkarım."

John omzunun üzerinden ona çarpık bir tebessüm etti. "Ben de

tam yağmurdan kaçtığımı sanıyordum. Tasalanmamaya çalış. Yakında yine seninle olacağım."

"Gel hadi, Bayan Willowes," dedi Allie. Kız artık itfaiye kamyonunda, direksiyonun arkasındaydı. Elini kapıya koyup dışarı sarkmıştı. "Gitmemiz gerek. Orada hâlâ silahlı adamlar var. Tabii o kar küreyici de."

Harper kafa salladı, sonra John'a son bir kez bakmak için bakışlarını çevirdi. Fakat adam orada değildi. Duman onu alıp götürmüştü.

11

İtfaiye aracı Chevy Intimidator'ın enkazına âdeta gelişigüzel bir kayıtsızlıkla vurarak onu taş halkaya doğru döndüre döndüre savurdu. Enkaz çınlamalı bir gümbürtüyle monolitlerden birine çarptı. İtfaiye kamyonu ters dönmüş Chevy'ye vurduğu sırada Mart Casselman oraya yaklaşıyordu. Adam kendini yana atıp yoldan çekildiyse de sağ elindeki Uzi takırdayarak ateş aldı ve ayak parmaklarından üçünü uçurdu.

Koca Freightliner eskiden bir şapel olan yarı çökmüş şenlik ateşinden geri çekiliyordu. Sürücüsü tepeyi gümbür gümbür çıkan itfaiye aracını görse de Jakob kamyonu çevirene kadar eşi, Renée Gilmonton ve yanlarındaki iki çocuk ortadan kaybolmuştu bile.

12

Allie toprak patikanın Little Harbor Yolu'yla buluştuğu yerde aracı durdurdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Harper yolcu tarafındaki camdan okul otobüsünün paslı mavi hurdasına baktı. Otobüsün farları yanıyor, on beş yaşlarında kafası kazınmış cılız bir kız direksiyonun arkasında kaykılmış oturuyordu. Biri kafatasının arkasında bir pala bırakmıştı.

Nick uzanıp Harper'ın çenesine dokundu ve kadının başını kendisinden tarafa çevirdi. Çocuk onun kucağında oturuyordu. Harper'ın burnuna yanık saç kokusu çalınıyordu ve Nick'in yüzü kandan öyle çok yapış yapış olmuştu ki başını kırmızı Kool-Aid dolu bir leğene batırmışa benziyordu. Fakat gözleri artık daha uyanık bakıyordu. Elleriyle konuştu.

"Nick gidebileceğimiz bir yer bildiğini söylüyor," dedi Harper, ardından gözlerini kıstı. O da kendi el hareketleriyle karşılık verdi: "Neresiymiş orası?"

"Güven bana," dedi Nick işaret dilinde. "Emniyetli bir yer. Bizi hiç kimse bulamayacak. Çaldığım her şeyi oraya sakladım." Harper'ın gözlerine efkârlı bir vakarla baktı. "Hırsız benim."

Dokuzuncu Kısım

İTFAİYE KAMYONU

1

Martın yerini nisana bıraktığı gece yarısından sonraki dakikalarda itfaiye aracı Little Harbor Yolu'nda süratle ilerleyerek yolu Sagamore Caddesi'nde bittiği noktaya kadar takip etti. Nick ablasına sağa sapmasını işaret etti. Daha bir buçuk kilometre gitmişlerdi ki Nick ondan durmasını istedi.

Allie eyaletin ilk kolonileri kadar eski olan bir kilometre genişliğindeki South Street Mezarlığı'nın girişine direksiyon kırdı. Aracı kalın bir zincir ve asma kilitle kapatılmış siyah bahçe kapısının önünde durdurdu. Nick yolcu kapısını açıp Harper'ın kucağından atladı.

Oğlan zinciri bir eliyle tutup başını eğdi. Sıvılaşan metal parmaklarının arasında tıslayarak toprağa aktı. Zincir ikiye ayrıldı ve ellerinden dumanlar tüten Nick bahçe kapısını iterek açtı. Allie kamyonu kapıdan geçirdi ve durup bekledi. Nick kapı parmaklıklarının arasından dışarı uzandı ve iki yarısını gevşek bir düğümle birbirine bağladığı zinciri sıkıca tuttu. Yine dumanlar çıktı ve çocuğun gözleri yanan korlar kadar kızardı. Elini çektiğinde halkalar yeniden birbirine kaynamıştı.

South Street Mezarlığı burayı evi bellemiş olanların yer altında olduğu bir tür şehirdi. Nick onları o şehrin caddelerinden ve ara sokaklarından, dolambaçlı banliyölerinden ve açık meralarından geçirdi. Mezarlığın arka tarafı boyunca uzanan toprak bir patikaya varana dek ilerlediler. Islak çimlerin ve otların arasında ikinci, daha mütevazı bir mezarlık onları bekliyordu: çeşitli eskimişlik aşamalarındaki pis, yanık, çıplak jantlar üstünde bekleyen bir düzine araba. Hurdalardan bazıları sığ bir zehirli sumak denizindeki pas adaları misali yabani otlara kısmen batmıştı.

Yası tutulmamış otomobillere ayrılan bu son istirahatgâhın bir yanında teneke damlı basık, çirkin bir beton bina vardı. Saçakların altın-

daki camlar örümcek ağlarıyla kaplıydı. Binanın bir ucunda oluklu, çift kanatlı bir alüminyum garaj kapısı yer alıyordu. Harper'ın tahmininee geldikleri yer mezarlık bakım ekibinin operasyon merkeziydi... tabii South Street Mezarlığı'nın hâlâ bir bakım ekibi varken. Ön basamakların sağında yetişen diz boyu otlar bir süredir kimsenin işe uğramadığını öne sürüyordu.

Enkazların ötesinde geniş bir kumluk çukur mevcuttu. Çukurun içine bir tür moloz yığılmış, yığın üst üste binen kahverengi plastik brandalarla örtülmüştü. Allie kamyonu çukur ile iskeletine kadar pişmiş bir Pontiac Firebird'ün arasına park etti. Direksiyonun altını biraz eşeledi, kıvrılarak birbirine dolanmış bir çift çıplak tel buldu ve onları cızırtılı bir elektrik atlamasıyla ayırdı. Kamyonun motoru tekledi, pat pat etti ve sustu.

Çöken sessizlikte öylece oturdular. Harper parkın gerisindeki meşelerin arasından durgun bir körfez, çakıllı bir sahil ve suyun karşı tarafında bazı kararmış binalar görebiliyordu. South Street Mezarlığı'na buyurun. Denize sıfır konutlar. Çıt çıkarmayan komşular.

"Burası ancak güneş yükselene kadar işimize yarar. Sonrasında kamyon havadan görülebilir," dedi Renée.

Harper bakım ekibi binasının garaj kapısına bakarak içeride antika bir itfaiye aracının sığabileceği kadar yer olup olmadığını merak etti. Nick tekrar kucağından kalktı ve kapıyı açıp esintili pusa atladı.

"Burasının Wyndham Kampı'ndan yeterince uzak olduğunu da sanmam," diye sözlerini sürdürdü Renée. Sesinde donuk, ilgisiz bir tını vardı. Kollarındaki Gilbert'la beraber Harper'ın solunda oturuyordu. Bacaklarının arasındaki adamın başı omzuna düşmüştü ve Renée kollarını onun beline dolamıştı. "Ormanda bir patika olacak. Okçuluk poligonu buradan sadece on beş dakikalık mesafede. Geçen yaz bir-iki defa kendi başıma yürüyerek buraya kadar gelmiştim."

"Ama yoldan gidildiğinde neredeyse yedi kilometre," dedi Allie. "Hem burada durmamızı beklemezler. Hayır. Bence kamyonu saklayabilirsek burası – gene ne yapıyor bu?" Emniyet kemerini çözüp dışarı çıktı.

Nick kumluk çukura inmişti. Bir brandanın kenarını kaldırarak pörsümüş çiçeklerle, kararmış çelenklerle ve küflenmiş oyuncak ayılarla dolu bir mezbeleyi açığa çıkardı. Anlaşılan matemin bile bir son

kullanma tarihi vardı. Allie kardeşinin yanına indi, brandanın başka bir köşesini buldu ve onu itfaiye kamyonuna kadar çekmesinde Nick'e yardımcı oldu. Aracı tamamen saklamaları için brandalardan ikisi yetecekti.

Harper da kamyondan indi, ellerini beline koydu ve gerinerek omuriliğini kütürdetti. Bir gribi atlatırcasına ağrımayan yeri yoktu. Her kası, her eklemi sızlıyordu.

Dönüp kamyondaki Renée'ye baktı. "Kamyonun üstünü örtüp içeri girmemiz gerekecek." Renée cevap vermediğinde ekledi. "Bence artık insen iyi olur."

Renée yorgun bir iç çekişle omuzlarını kaldırdı. "Pekâlâ. Allie, Gil'i içeri taşımama yardım edebilir mi?"

Allie ile Nick o zamana kadar brandayı kamyonun yanına çekmişlerdi. Allie gerilerek Harper'a huzursuz bir bakış attı. Harper ona belli belirsiz kafa salladı.

"Elbette ederim, Bayan Gilmonton," dedi kız, rengi atmış yılgın haliyle uyuşmayan kayıtsız bir ses tonuyla.

Gilbert Cline'ın ağır cesedini itfaiye aracından indirmek zorlu bir işti. Renée onu koltukaltlarından tutup nefes nefese iterek yolcu kapısına doğru santim santim kaydırdı. Allie de adamın ayak bileklerini kavradı ve onu kabinden çıkarmaya başladılar. Fakat başını tavana çarpan Renée'nin eli boşaldı. Gilbert'ın bedeninin üst yarısı ansızın düştü ve kafası kabinin marşpiyesine vurdu. Tiz bir dehşet çığlığı atan Renée neredeyse onun peşinden dışarı yuvarlanacaktı.

"Ah, hayır!" dedi kadın. "Ah hayır, ah hayır, ah, Gil, öyle güçsüzüm ki. Hiçbir işe yaradığım yok."

"Böyle konuşma," diyen Harper dostunun yanından geçti ve eğilerek Gil'in koltukaltlarını bu sefer o tuttu.

"Yapamazsın," dedi Renée. "Olmaz, Harper. Dokuz aylık hamilesin."

"Hiç sorun değil," dedi Harper; yine de doğrulduğunda ayak bileklerine ağrı, beline sancı girdi.

Gilbert'ı uzun otların arasından geçirirlerken ıslak çimler adamın sırtına sürterek hışırdadı. Aşağı sarkan yüzünde metin, âdeta sabırlı bir ifade vardı. Berrak mavi gözleri yol boyunca Harper'ı seyreder gibiydi.

Garajın köşesine ulaştıklarında Harper'ın dinlenmesi ve Allie'nin

içeri girmenin bir yolunu bulması için ölüyü yere bırakmaları gerekti. Kapı kilitliydi ve ne paspasın altında ne de ön basamaktaki seramik vazoların içinde bir anahtar vardı (vazolar toprak ve iyice boy atmış süs bitkileriyle doluydu). Fakat Nick'in ön kapıdan girmek gibi bir niyeti yoktu. Oğlan başını kaldırıp saçaklara bakarak binanın yan tarafı boyunca ilerledi. Sonunda durdu ve pencerelerden birini işaret etti. Başından en az bir buçuk metre yüksekteki cam saçağa o kadar yakındı ki içeri gün ışığı aldığını hayal etmek zordu. Pencere uzun, dar bir yarıktan ibaretti ve kırık camda üçgen biçimli bir boşluk göze çarpıyordu. Hiçbir yetişkin o boşluktan elini sokamazdı ama bir çocuğun kolu bir ihtimal geçebilirdi.

Nick eğilen ablasının omuzlarına çıktı. Allie dimdik doğrulduğunda bile oğlan pencereye ancak yetişebildi. Elini içeri sokup kilidi çevirmesi için iyice uzanması gerekti. Pencereyi iterek açtı, pervaza tutundu, kendini yukarı çekti ve karanlığa balıklama girerek gözden kayboldu.

Pencerenin öteki tarafında tutunacak bir şey –belki bir dizi raf– olmalıydı, çünkü Harper çocuğun düştüğünü duymadı. Nick'ten ses seda çıkmadı.

"Acaba geçen sefer içeri girmesine kim yardım etmiştir?" dedi Harper. Allie ona soran gözlerle baktığında da başıyla yüksekteki pencereyi gösterdi. "Belli ki bunu daha önce de yapmış ama pencereye kendi başına yetişemeyecek kadar kısa."

Allie kaşlarını çattı.

Ön kapı aniden açıldı ve Nick başını dışarı uzatıp onlara içeri gelmelerini, burayı kendi evleri bilmelerini işaret etti.

2

Gün ağardığında kamyon biri önde, diğeri arkada olmak üzere bir çift brandayla tamamen örtülmüştü. Harper isterlerse aracı içeri sokabileceklerini tahmin etmişti ama garajda zaten bir John Deere ile küçük bir kepçe vardı. Duvarlardan birinde düzenli fakat örümcek ağlarının örttüğü bir tırmık ve kürek koleksiyonu kancalara asılı olarak beklerken diğerine geniş bir iş tezgâhı dayalıydı. Gilbert'ı işte o masaya yatırıp üstünü üçüncü bir brandayla kapattılar.

Garajın arka tarafında bir dizi pencere sıkış tepiş bir ofise bakıyordu. Ofiste iki çalışma masası, duvara asılı bir mantar pano, boş bir su sebili ve kremsi sümük yeşili renginde bir kanepe mevcuttu. Yatıp uyudukları yer orası oldu. Harper kanepeyi aldı. Allie ile Nick genç kızın itfaiye aracının bir arka kompartımanında bulduğu gri bir battaniyeye örtünüp birbirlerine sarılarak yerde yattılar. Renée onlara katılmadı. İş tezgâhının yanındaki bir tabureye oturup Gilbert'ın elini tuttu. Bazen onunla konuştu. Bazen adam gülünç bir şey söylemişçesine kahkaha attı. Genellikle başparmağını onun parmak eklemlerinde gezdirdi veya naaşın soğuk elini yanağına bastırdı.

Nick önceden Harper'a hırsızın kendisi olduğunu söylemiş ve onu vurgununu zulaladığı yere götüreceğine söz vermişti. Fakat Portatif Anne görünürde yoktu. Aynı şey kamptan kaybolan diğer ufak tefek değerli eşyalar için de geçerliydi. Harper oğlanın kendini hazır hissettiğinde açıklama yapacağını varsaydı.

Genç kadın kanepeye yan yatıp üstüne siyah bir rüzgârlık serdi. Ceketin sırtına iskeletsi ellerinden birinde bir tırpan, diğerindeyse dantelli bir sutyen tutan Ölüm'ün resmi basılmıştı. Resmin altında 13. MINTIKA MEZAR KAZICILARI – SAPINA KADAR BELALI yazıyordu. Ceketin kendisi kahve ve mentol kokuyor, Harper'a ağrıyan

boynuna devamlı Bengay süren babasını hatırlatıyordu. Genç kadın çoktan ölmüş olabilecek ve bir daha görebileceğinden şüphe duyduğu babasını düşünerek içi geçene kadar ağladı. Fakat ötekileri rahatsız etmek istemediğinden bunu sessizce yaptı.

Uyandığında çocuklar hâlâ uykudaydı. Acaba Allie de bir çocuk muydu? Kızın pürüzsüz yanağına ve upuzun kirpiklerine bakarken Harper öyle olduğunu düşünmek istiyordu. Lakin Allie uyurken bile çilelerle ve kaygılarla yıpranmış, çocukları mutlu eden şeyleri düşünemeyecek kadar meşgulmüş gibi gözükmesine yol açan bezgin bir havaya sahipti. Bu da onu bir çocuktan ziyade genç bir kadına benzetiyordu.

Harper panaromik pencerelerin birinden garaja baktığında Renée'nin kontrplak masaya çıkmış ve tombul ellerinden birini Gil'in göğsüne koyup uyuyakalmış olduğunu gördü. Saçakların altındaki yüksek pencerelere zifiri karanlık hâkimdi. Genç kadın gündüzü uyuyarak geçirmişti ve açlıktan karnı zil çalmasaydı bir sonraki gecenin çoğunda da uyuyabilirdi. Yakında karınlarını doyurmak için bir şeyler yapmaları gerekecekti.

Ofiste bir lavabonun, bir mikrodalga fırının, bir Mr. Coffee'nin ve bütünleşik bir kasetçalar ihtiva edecek kadar eski bir radyonun olduğu formika bir tezgâh vardı. Radyonun fişi duvardaki bir prize takılıydı ama elbette elektrikler kesikti. Odada bir de buzdolabı vardı ama Harper içine bakmak, orada olabilecek şeylerin kokusu almak istemedi. Radyoyu ters çevirdi ve arka tarafında bir pil yuvası buldu. Cihaz altı adet D boy pille çalışıyordu. Denediği üçüncü çekmecede açılmamış bir paket D boy pil buldu.

Radyoyu ofisten garajın serin, taşsı tenhalığına çıkardı. İş tezgâhında, Renée ile Gil'in yanında durakladı. Branda çiftin bellerine kadar inmişti. Gil'in gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve Renée bir elini adamın göğsüne, yanağını da onun omzuna koymuştu.

Gil'in göğsünde mavi renkli silik, süslü, neredeyse Gotik harflerle iki satır yazıyordu:

> **Güven duymadan yaşamak imkânsızdır:**
> **öylesi en kötü hücreye, insanın kendisine hapsolmasıdır.**
>
> **–G. Greene**

Harper brandayı kaldırıp ikilinin üstüne çekti ve onları baş başa bıraktı.

Cırcırböceği ötüşleriyle dolu şaşırtıcı, âdeta vıcık vıcık bir geceye çıkıp beton basamağa oturdu. Nemli, pütürlü toprakta ayak parmaklarını oynattı. Başını geriye yatırıp göğe baktığında o kadar çok yıldız gördü ki dünyaya duyduğu sevgiyle içi sızladı. Şimdi bile dünyayı sevmesi ne tuhaftı. Radyonun paneli bir ateşböceği yeşiliyle parlıyordu. Ilık bir bahar gecesinde sıcak toprağa yalınayak basarak tomurcuklanan ağaçların kokusunu içine çekmekten ve radyoda biraz müzik dinlemekten daha güzel ne olabilirdi? Tek eksiği soğuk bir biraydı.

Martha Quinn'i duymayı umarak ve duymayacağını bilerek FM bandında gezindi. Duymadı da. Parazit cızırtıları arasında arşivden zenci kilise müzikleri çalan bir istasyon buldu ama birkaç şarkının ardından sinyal kayboldu. Bandın daha ilerisinde genç bir adama rastladı – yoksa bir çocuk muydu? Sesi Harper'ın yeni başlamış ergenlikle bağdaştırdığı o ince, gergin niteliğe sahipti ve Red Sox'ın Fort Myers'teki bahar antrenmanlarından yayın yapmaktaydı. Dünyanın bir yerlerinde hâlâ beyzbol oynandığı düşüncesiyle sarsılan Harper kalbi hızla atarak orada biraz oyalandı.

Fakat bir atışın ilk yarısından sonra delikanlının her şeyi uydurduğundan şüphelenmeye başladı. Bill Buckner* son maçının üstünden yirmi beş yılı aşkın zaman geçtikten sonra tekrar ilk kalede oynuyor ve atılan her top bacaklarının arasından geçip gidiyordu. Vin Diesel, Red Sox'ta serbest vurucuydu ve atılan bir topu direkt Kermit deKurbağa adlı bir pasöre yolladı. DeKurbağa topu yakaladığında vuruşun kuvvetiyle kolu yuvasından çıktı. Sox'ın rakibi çoğunlukla Muppetlardan, canavarlardan ve ne zaman bir hata yapsalar alevlere boğulup sahada can veren kaçıklardan teşkil Kâfirler adlı bir takımdı. Harper gülümseyerek bir diğer vuruşu dinledi. Sox 3,5'a 1 öne geçtiğinde de kanalı değiştirdi. Harper yarım puanı nasıl alabildiklerinden emin değildi. Spikerlik yapan çocuğun sesi kulağa on bir yaşlarında geliyordu ve harika zaman geçirdiği her halinden anlaşılıyordu.

Kadranın en sonunda "Gelin Ey İnanlar" ilahisini söyleyen bir oğlanlar korosu buldu ve durup dinledi. Bir ara ağladığını fark etti. Hiç-

* 1990'da jübile yapmış ünlü bir beyzbol oyuncusu. –*çn*

birisinin ölmesini, onlarla yaşamak ne kadar zor olsa da tekinin bile zarar görmesini istememişti.

İlahi bittikten sonra bir kadın "Bugünkü Lütuflar" başlıklı bir program sunmaya başladı. Programa bir tür haber bülteni denebilirdi. Kadın, tanrı tanımaz Harry Potter romanlarının yazarı J. K. Rowling'in Edinburgh'da bir idam mangası tarafından öldürüldüğünü anlattı. Rowling'in idamı internetten geriye kalanda yayınlanmıştı. Yazarın üstü başı Şeytan'ın el yazısıyla kaplıydı ve parası ile mevkiini kullanarak diğer hastaları koruyup naklediyordu. Çok sayıdaki günahı –çocukları yanıltmak, hastaları gizlemek– için af dileme şansı tanındığında bu fırsata burun kıvırmış ve tek bir zarf için bile özür dilemeyeceğini söylemişti. Spiker, Rowling'in İsa'ya şükür ki ebediyen cehennemde yanacak olmasının bir lütuf olduğunu duyurdu.

Yerel lütuflardaysa Kıyıboyu Yakıcıları –gönüllü bir milis kuvveti– tarafından desteklenen Ulusal Muhafızlar, Wyndham Kampı arazisinde saklanan altı yüz hastalıklı günahkâr keşfetmişlerdi. Kıran kırana bir çatışma çıkmış, hastaların ağır silahlı bir karargâha çevirdikleri kilisede yanarak ölmeleriyle de şükürler olsun ki son bulmuştu.

Daha kuzeyde, Maine'in güney kesimlerinde yeni yangınlar çıkmıştı. Fakat Tanrı'nın merhametinin bir işareti olarak bunlar topu topu otuz kilometrelik bir alanla sınırlı kalmıştı. New Hampshire İsa'nın Askerleri hafta bitmeden yüzden fazla adam ve bir düzine itfaiye aracı göndermeyi taahhüt etmişti. Büyük Onbaşı* Ian Judaskiller eyalet orman hizmetleriyle yakın temastaydı ve kendi ilahi vahiylerinin hakikatini duyup kabul eden herkese yardıma hazırdı. Büyük onbaşı mı? Adamın eski unvanı valiydi ama zaten eski ismi de Ian Judd-Skiller'dı.**

Oğlanlar korosu tekrardan Latince bir şeyler söylemeye başladı.

Harper başını kaldırdığında Nick dizlerini göğsüne batırarak basamağın diğer ucunda oturuyordu.

"Dışarı güzel," dedi Harper. Bunu sesiyle değil el hareketleriyle yaptı. "Sıcak bir geceyi severim. Neredeyse yaz gibi."

---

* Dini veya siyasi kökenli sivil örgütlerde önemli makamlardaki kişilere uydurma rütbeler veya unvanlar verilir. (Mesela ABD'de beyaz ırkçı KKK teşkilatının lideri "Grand Wizard" unvanını taşır.) *–çn*

** Burada bir kelime oyunu yapılarak Judd-Skiller ismi hemen hemen aynı şekilde telaffuz edilen Judaskiller'a (Hain Katili) çevrilmiş. *–çn*

Oğlan çenesini dizlerinin hemen üstüne kadar kaldırarak hafifçe kafa salladı.

"Bize yemek gerek," dedi kadın, düşüncelerini dört dörtlük ifade edemediğini bilerek. "Yemek bulacağım. Buraya getireceğim. Çabuk gelmezsem endişelenme."

Nick başını iki yana salladı.

"Yemek nerede biliyorum," dedi zarif, hünerli elleriyle. "Gel hadi."

Yerden destek alarak kalktı ve Harper'ı mezarlığın içlerine götürdü.

3

Bir süre mezarlığın arka tarafı boyunca uzanan yolu takip ettiler. Sonra Nick bel hizasındaki otların içinden geçerek mezar taşlarının arasına girdi. Üstünde MCDANIELS yazan eski, kaba, grimsi bir taş tablanın önünde durdu. Çömelip tablanın kenarına dokundu. Harper parlak kırmızı boyayla çekilmiş bir çizgi gördü.

Oğlan dönüp yola devam etti ve Harper onun peşinden gitti. Nick ERNEST GRAPESEED diye birinin yaşantısını anan mavi bir tablada eğildi, başka bir kırmızı çizgiyi işaret etti, sonra imalı gözlerle genç kadına baktı.

Parmaklarıyla "oje" yazdı.

Harper işte o zaman kamptan kaybolmuş ilk şeylerden birini hatırladı: Neighbors ikizlerine ait bir şişe kırmızı oje. Her ikisi de ojeyi diğerinin aşırdığını düşünmüştü ve aralarında büyük bir kavga çıkmıştı.

Nick onu engebeli toprakta bir ileri bir geri götürdü. Mezarlık boyunca otlar iyice uzamıştı. Harper haziran ortalarına doğru en yüksek kaideler hariç her şeyin yabani bir yeşil örtüye bürüneceğini tahmin etti. Bu ona çok da kötü bir şeymiş gibi gelmedi. Kır çiçeklerinde ve tutam tutam kumsal otlarında özenle bakılmış bütün bir parktan daha fazla güzellik olduğu fikrindeydi.

Beyaz taş duvarları sarmaşıklarla ve yağ yeşili yapraklarla kaplı bir kabre geldiler. Kurşun kapıdaki O'BRIAN isminin üstüne bir kaptan dümeni oyulmuştu. Üstünde bir diğer oje çizgisi bulunan bir taş parçası lahdin kabir kapısını hafifçe aralık tutuyordu.

Nick kapıya omuz verdi. Kapı bir sürtünme gıcırtısıyla içe doğru kaydı.

İçerisini görmeyi sağlayacak hiçbir ışık yoktu ve Harper yanında bir el feneri getirmediğine hayıflandı – garajda bir tane muhakkak ol-

malıydı. Fakat Nick çabucak duvara dayalı taş tabutlardan birine gitti. Parmak uçları tutuşarak kurdeleye benzer mavimsi-yeşil bir alev çıkardı. Oğlan o alevi çoğu eriyerek kısacık kalmış bir dizi muma değdirdi, sonra elini sallayarak söndürdü.

Tabutlardan birinin üstünde Harper'ın bez çantası duruyordu. Çantanın sapına Allie'nin altın madalyonu asılıydı. Tüm bunların ortasında Portatif Anne'yi yeniden görünce Harper'ın içi bir tuhaf oldu. Kendini uzun zaman önce –belki lisede– hoşlandığı biriyle yeniden karşılaşmış ve onun hatırladığı kadar yakışıklı olduğunu keşfetmiş gibi hissediyordu.

Başka bir taş tabut kapağının üstünde çorba kâsesi ebatlarında dev bir çay fincanı duruyordu. Emily Waterman'ın özel yıldızlı fincanı. Fincanın içinde eski mi eski kurutulmuş et kırıntıları vardı. Duvara üç teneke et konservesi ve üç teneke konsantre süt dayalıydı.

Oğlan bir tabut kapağına çıkıp mumların arasına oturdu. Harper da karşısına geçti ve başını eğip bekledi.

"Kediyi yakalamaya çalışıyordum," dedi Nick elleriyle. "Bir kaplan gibi çizgileri olan iri bir kedi. Onu okşarken küçük bir motor gibi titreştiğini hissedebiliyordum. Kedi mırıltılarını *duyamam* ama *hissedebilirim* ve bundan güzel bir his yoktur. Ama onu ne zaman yakalamaya çalışsam hep kaçıyordu. Bir keresinde onu bir kutunun altına kıstırdım ve neredeyse kampa kadar taşıdım. Ama başını kutunun altından çıkardı ve aşağı atlayıp kaçtı."

Harper buraya kadar anladığını göstermek için kafa salladı.

"Michael onu yakalamama yardım edeceğini söyledi. Bunun aramızda sır olarak kalması gerekiyordu. Onu birlikte yakalayıp kampa getirecektik ve ona orada bakabilecektim. Mike bana kafeteryadan et konservesi ve süt aşırmamı söyledi. Benimle buluşmaya gelirken yanında gazoz ve çikolata gibi *kendisinin* kamptan aldığı şeyler getirirdi. Ona başımızın derde girip girmeyeceğini sorduğumda yakalanmazsak girmeyeceğini anlattı. Yaramazlık yaptığımızı biliyordum ve üzülüyordum – *bazen*."

"Ama aynı zamanda güzeldi, değil mi? Yani Michael'ın sana ilgi göstermesi," dedi Harper, meramını açıkça anlatabilmek için ellerini büyük bir dikkatle oynatarak.

Nick, genç kadının yüreğini sızlatan bir hevesle kafa salladı. "Diğer

çocukların çoğu beni fark etmezlerdi bile. Hiçbiri işaret dili bilmezdi – ben de onların konuşmalarını anlamazdım. Onlarla beraber kafeteryada otururdum ama çoğu zaman neyden bahsettiklerine dair hiçbir fikrim olmazdı. Hep beraber gülerlerse neyin komik olduğunu bilmememe rağmen gülümserdim. Benimle dalga geçiyor bile olabilirlerdi."

Oğlan boynunu büküp ellerine baktı. O eller ufak hareketlerle seğirdi. Harper ani bir şaşkınlık, hoşnutluk ve kederle çocuğun kendi kendine konuştuğunu, o küçücük parmak oynatmaların onun dünyasında birer fısıltı yerine geçtiğini anladı. Nick en sonunda çenesini kaldırıp genç kadınla göz göze geldi ve kaldığı yerden sözlerine devam etti.

"Mike işaret dili bilmezdi ama birbirimize notlar yazardık. Söyleyecek bir sürü şeyim olduğunda sabırla beklemekte üstüne yoktu. Ben yazıp çizerken beş dakika boyunca ayaklarını sallayarak öylece oturabilirdi. Çoğu kimse o kadar sabırlı değildir. Kedi için tuzaklar yapmama yardım etti. Tuzaklarımızdan bazıları gerçekten çok komikti. Çizgi romanlardan alıntı yapardık. Bir keresinde kamuflajlı bir rüzgârlık ceket çalıp bir çukurun üstüne serdik ve üstünü yapraklarla kapattık. Kedi oraya düşecek kadar aptal olabilir diye."

Harper kamuflajlı bir rüzgâr ceketinin kaybolduğu günü hatırladı. Ceket onun yok oluşuna üzülen ve şaşıran Nellie Lance adlı genç bir kıza aitti. *Çalınabilecek on binlerce daha iyi ceket varken neden benimkini çaldılar ki?* demişti Nellie.

İşin ilginç tarafı, hırsızın hep bir kadın olduğunu düşünmüşlerdi. Kaybolan her şey mutfaktan veya kızlar yatakhanesinden alınmıştı. Fakat elbette kızlar yatakhanesinde *bir* erkek vardı. Nick bütün sonbaharı orada geçirmiş; önce ablasıyla, sonra da Harper'la bir yatak paylaşmıştı.

Nick sözlerini sürdürdü. "Kamptan çaldığımız her şeyi buraya sakladık. Ojeyi kullanarak iz bıraktım ki zulayı her seferinde kolayca bulabilelim. Bazen bakım ekibinin garajına girdiğimiz de oldu. Mike beni omuzlarına çıkarabileceğini ve pencereden içeri sokabileceğini akıl etti."

"İnsanlar çok kızdılar," dedi Harper. "Onlar kızgınken niçin kimseye söylemedin? Durumu açıklayabilirdin. Hiç kimse kızmazdı."

"Aptalın teki olduğumu düşüneceksin."

"Sen bir dene."

"Bir hırsız aradıklarını bile bilmiyordum. Çok, *çok* uzun bir süre haberim yoktu. Herkes o konuyu konuşuyordu ama kimse *benimle* konuşmuyordu. Şapelde duyamadığım duyurular yapılıyordu. Bazen Mike'a herkesin neyden bahsettiğini soruyordum ama hep önemli bir şey yok deyip geçiyordu. Bir keresinde Allie öyle kızgındı ki sinirinden titriyordu. Ona sebebini sorduğumda kaltağın tekinin kızlar yatakhanesinden hırsızlık yaptığını söyledi. Öyle salaktım ki *benden* bahsettiğini anlamadım. *Başka* birinin eşya çaldığını düşündüm. *Önemli* eşyalar. Gerçekten değeri olan eşyalar. Ben sadece oje, aptal bir çay fincanı ve Spam aşırmıştım. Spam'den herkes nefret ediyordu." Oğlan tekrar boynunu büktü. "Bir keresinde de Allie'nin madalyonunu aldım." Sonra gözlerinde meydan okur bir ışıltıyla başını kaldırdı. "Ama sırf *benim de* madalyonum olduğu için. Onu güya paylaşacaktık. Ama Allie madalyonların kızlar için olduğunu söyleyip onu kendine sakladı ve takmama, hatta bakmama bile izin vermedi."

"Peki ya Portatif Anne?" diye sordu Harper.

Nick çenesini göğsüne dayayıp gözlerini kırpıştırdı. Uyluklarına gözyaşları döküldü.

"Özür dilerim."

"Dileme. Neden söyle."

"Mike onun kediyi içine koyabileceğimiz kadar büyük olduğunu söyledi. Onu gerçekten işe yarar bir tuzak olarak kullanıp daha sonra sana geri verebileceğimizi anlattı. İçindeki eşyaları da almayacaktım... en azından ilk başta. Çantayı boşaltıp sadece onu alacaktım. Ama sonra View-Master'ımı hatırladım."

"Ne?"

Nick yan döndü ve bez çantanın altın tokasını açtı. İçini biraz eşeledikten sonra kırmızı renkli plastik oyuncağı çıkardı.

"Hatırlıyorum. Onu bana Carol verdi," dedi Harper. "Bebek için."

Nick'in suratı asıldı. "Sana vermeye hakkı yoktu. O *benimdi*. Carol Teyze bir gün onunla oynayamayacak kadar büyüdüğümü söyledi, sonra da onu sana verdi. Bana artık kocaman bir çocuk gibi davranmam gerektiğini söyledi. Ben de tüm çantayı aldım. Onu çaldım. Hem de dostum olmana rağmen. Ve kendimi çok kötü hissettim." Bir eliyle gözlerini sildi. Yüzünün altındaki kaslar zor zapt edilen duyguların gücüyle

titriyordu. "Onu aldıktan sonra geri vermek istedim. Cidden. Michael benimle burada buluştu ve öyle bir riske giremeyeceğimizi anlattı. Peder Storey, Portatif Anne'yi çalan kişinin kampı ebediyen terk etmesi gerekeceğini söylemiş. Hamile bir kadını soymak, cinayetten sonra en büyük günahmış. Çantayı gizlice de geri götüremezmişim, çünkü Ben Patchett ondan parmak izi alırmış. Ayrıca Allie bana madalyonu her kim aldıysa ellerinin kesileceğini söyledi. Bunlara rağmen yaptıklarımı Peder Storey'ye itiraf edebileceğimi düşündüm. Edecektim. Hem de İtfaiyeci'yle beraber çıktığı kurtarma görevinden döner dönmez. Ama sonra–" Ayalarını gözlerine sürterken bir müddet işaret yapmayı bıraktı. "Mike'a göre Peder Storey'nin kafasının kırılması benim için büyük şanstı. Dedem bir süredir benden şüpheleniyormuş. Başı ezilmeden önce Mike'a çalınan eşyalar hakkında bana bazı zor sorular soracağını ve onlara doğru cevap vermezsem hem beni hem de Allie'yi sonsuza kadar kamptan yollayacağını söylemiş. İkimizi birden kovacakmış, çünkü uslu durmamı sağlamak Allie'nin göreviymiş. Ayrıca torunuyum diye bana farklı muamele etmeyeceğini kampa göstermesi gerekiyormuş.

"Mike yalancı. Kötü yalancı. Peder Storey seni veya ablanı asla incitmez. Başkasının incitmesine izin vermez."

Harper oğlanın kendisine bakmak, göz teması kurmak istemediğini görebiliyordu – fakat sağırların lanetlerinden biri de iletişim kurmayı arzuluyorlarsa gözlerini saklayamamalarıydı. Nick gözünü onun ellerinde tutmaya mecburdu. Islak gözlerini kırpıştıran çocuk kolunun tersiyle burnunu sildi.

"Bunu *artık* biliyorum. Ama o zaman korkuyordum. O yüzden seninle beraber revirde kaldım. Peder Storey uyanırsa ona üzgün olduğumu ve yaptıklarım yüzünden Allie'yi cezalandırmamasını söyleyecektim. Mike bunun iyi bir fikir olduğunu, kendisinin de elinden geldiğince revirde takılacağını söyledi. Böylece Peder Storey ayılırsa suçun çoğunu kendisi üstlenebilirmiş. Yaşça büyük olduğundan suçun çoğunu zaten kendisinin üstlenmesi gerekirmiş."

"Suç sende değildi," dedi Harper ona elleriyle. "Michael yalancıydı. *Hepimizi* kandırdı."

Nick'in omuzları hıçkırırcasına seğirdi. Ellerini kaldırıp indirdi, sonra tekrar kaldırıp bir denemede daha bulundu. "Bir ara uyanıp tuvalete gittim ve Mike'ı Peder Storey'nin ayakları dibinde eğilirken

buldum. Beni gördüğüne şaşırdı ve çok hızlı doğruldu. Korkmuş gözüküyordu. Elinde bir iğne vardı. Ona ne yaptığını sorduğumda ensülin iğnesini yaptırmaya geldiğini ve dedeme bir dua etmek için durduğunu söyledi. Peder Storey'yi öldürmeye çalışıyordu, değil mi?"

"Evet. Ne zaman oldu?"

"Şubatta."

Harper geçmişi düşünüp kafa salladı. "Peder Storey kriz geçirmeyi şubatta bıraktı. O zaman düzelmeye başladı. Krizler durduktan sonra. Dedenin hayatını kurtardın. Mike'ı iğneyle yakalayarak korkuttun. Bir daha zehir denemedi."

Nick başını iki yana salladı. "Dedemi kurtarmadım. Michael onu yine de öldürdü."

Harper öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Ama Peder Storey uyandıktan ve seni ne kadar sevdiğini söyledikten sonra. Anlıyor musun? Çok sevgiydin. Kötü çocuk değil."

Nick'in öyle perişan bir hali vardı ki Harper'ın kalkıp onu başından öpmesi ve ona hafifçe sarılması gerekti.

Geri çekildiğinde Nick en azından artık ağlamıyordu. "Sence et hâlâ güzel midir?" diye sordu.

"*Hiç* güzel olmadı ki. Ama herhalde yiyebiliriz."

Harper konsantre süt ve Spam tenekelerini kollarında topladı. Arkasına döndüğünde Nick'i karşısında buldu. Çocuk madalyonu boynuna takmış ve Portatif Anne'nin ağzını açmıştı. Harper beğeniyle kafa salladı ve tenekeleri çantanın içine attı.

Karanlığa karışarak geldikleri yoldan geri döndüler. Fakat daha otuz metre gitmişlerdi ki Harper büyük, tanıdık bir motorun uğultusunu ve kükremesini duydu. Ses içinin tedirginlikle sıkışmasına yol açtı. Nick'i yeninden tuttu ve bir Bakire Meryem heykelinin arkasına çekti.

Turuncu kar küreyici dizel kokusuyla geceyi kirleterek homurtular eşliğinde sokaktan geçti. Bunu ağır ağır yaptı ve kabinin tepesine monte edilmiş bir projektör dönerek taş duvarın üstünden mezarlığı taradı. Meleklerin ve haçların gölgeleri çimlerin üstünden Harper'a doğru üç metre uzandı, sonra geri çekildi. Genç kadın titrek bir nefes verdi.

Jakob hâlâ oradaydı. Aramaktan hâlâ vazgeçmemişti. Neyin içinde kaçtıklarını biliyordu. Belki fazla uzaklaşmadıklarını da. Bir itfaiye kamyonu, dünyanın en iyi kaçış aracı sayılmazdı.

Genç kadın dönüp Nick'e baktı – ve oğlanı kocaman sırıtırken görüp şaşırdı. Nick sokağa değil mezarlığın arka sınırına paralel uzanan çakıllı patikaya doğru dikkatle bakıyor, karmakarışık otların arasındaki bir şeyi seyrediyordu. Harper bir şey oradan kaçarken eğreltiotlarının oynadığını gördü.

"Ne oldu?" diye elleriyle sordu.

"Kedi," dedi Nick ona. "Az önce kediyi gördüm. O da kışı sağ atlatmış."

4

Harper tehditlere, gözyaşlarına ve uçan mobilyalara hazır bir halde Allie ile Nick'in arasına girmeyi planlamıştı. Fakat genç kız Portatif Anne'yi tekrar gördüğüne veya Nick'i madalyonunu takarken bulduğuna azıcık bile şaşırmışa benzemiyordu. Ofise döndüklerinde Allie kanepenin kenarına oturmuş, iki eliyle birden yüzünü ovuşturuyordu. Kız onları mahmur gözlerle süzdü ve hiçbir soru sormadı. Harper bez çantasından bir teneke et konservesi çıkarıp dolapta onu üstüne yayabileceği bir şey aradı. Arayışı esnasında bir kutu tuzlu kraker buldu ve manevi denebilecek kadar yoğun bir şükran duydu.

Nick ablasının karşısına geçip çenesini kaldırdı ve onun bir şey söylemesini bekledi. Allie en sonunda yalnız parmak işaretleriyle konuştu. "Sanırım sen taksan da olur. O madalyonun seni küçük bir kız gibi göstereceğini düşünmüştüm ama en azından şirin bir kıza benziyorsun."

Harper bir kaset –Rolling Stones'un *Aftermath* albümü– bulup kasetçalara taktı. Mick Jagger hatununu zamanının dolduğu konusunda uyarmaya başladı. *Bizimki de dolmak üzere*, diye düşündü Harper.

Allie krakerlere jölemsi et konservesinden sürerken Harper da Nick'in ona kabirdeyken söylediklerinin daha kısa bir versiyonunu aktardı. Allie ne sözünü kesti ne de onu çapraz sorguya tuttu. Harper sözünü bitirdiğinde ve hep beraber kanepeye oturup macunsu etten atıştırırlarken Allie yine parmaklarını kullanarak konuştu. "Mike'ın parmak iziyle ilgili zırvalarını yuttuğuna inanamıyorum. Bu senin için bile çok aptalca."

"Biliyorum," dedi Nick. "Ama ben Michael'ın parmak izi konusunda yanıldığını düşünmeye başladığımda kar başlamıştı ve hiç kimse kamptan ayrılamazdı. O yüzden arkamda ayak izleri bırakmadan çaldıklarımı geri getirmem imkânsızdı. Zaten bana hırsızı bulduklarında

Ben'in tüm kampın gözü önünde onun ellerini keseceğini söyleyen dangalak sendin."

Allie kafa salladı. "Kafana takma. Daha sadece dokuz yaşındasın. Aptal olman normal. Ben on yedimdeyim. Benim bahanem ne?"

Harper genç kızın ne zaman on yedisine bastığını merak ederken dört hafta önce *kendi* doğum gününü kaçırdığı aklından geçti.

"Et konserveleri bizi ne kadar idare eder?" diye sordu Allie. Biraz peltek peltek konuşuyordu. Jamie'nin kestiği noktadan ikiye ayrılmış üst dudağı çirkin görünüyordu. Harper'ın iğne iplik bakınması gerekecekti.

"Sadece iki konservemiz var. O yüzden... çok uzun bir süre etmez."

"Güzel. Çünkü bir an önce bitmesi bizim için büyük bir lütuf olur. Ondan sonra huzur içine açlıktan ölebiliriz."

"Şahsen ben öyle bir sondan kaçınmayı umuyordum," dedi Harper ve tekrar elleriyle Nick'e hitap etti. "İtfaiyeci onu bulabileceğini ve nerede olduğumuzu gösterebileceğini söylemişti."

"Gerekirse."

"Gerekiyor."

"Onun için ateş fırlatmam lazım. Öyle yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmadığını biliyorum."

Nick ona temkinli, efkârlı bir bakış attı. "John sana sebebini söyledi mi?"

Harper kafa salladı.

Allie bakışlarını ikilinin arasında yavaşça gezdirdi.

Harper oğlanla yine ellerini kullanarak konuşmayı deneyecekti; fakat bu sefer işaret dili işini görmezdi. Yerinden kalkıp çekmeceleri karıştırdı. Geri gelirken elinde bir not defteri ve tükenmez kalem vardı.

Yaşananlar senin suçun <u>değildi</u>. Spor beynin onu kontrol etmeyi mümkün kılan kısmına en az altı haftada ulaşıyor. Belki daha bile çok. Annen tıpkı John'un Anka'sıyla yaptığı veya senin dün gece küçük kuşlarınla yaptığın gibi ateş canlandırmak istedi. Ama beyni hazır değildi. Davranışı bir bebek rahmin dışında hayatta kalmaya hazır olmadan doğum yapmaya benziyordu. Öyle yaparsan doğum yerine düşük yaparsın. Ama annen bunu bilmiyordu. Sen de. BU SENİN SUÇUN DEĞİL. Ya da annenin. Olanlar boktan bir kazaydı. Hepsi bu.

Fakat Nick başını iki yana salladı ve not kâğıdını iki defa katlayıp cebine koydu. Ağlamaktan şişmiş, kendini yaktığı kısmı pembeleşmiş, kirle ve hâlâ kan lekeleriyle kaplı yüzünde huzura veya kabullenmeye benzer hiçbir şey yoktu.

"Bunu bilemezsin," dedi elleriyle. "Hiçbir fikrin yok."

Harper karşılık veremeden önce oğlan yumruklarını kanepeye dayayarak ayağa kalktı ve kapıya gidip garaja çıktı. Orada arkasına baktı.

"Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye sordu elleriyle.

Onları binanın arkasına götürdü. Gece, âdeta havanın ta kendisini titreten inişli çıkışlı bir harmoniyle doluydu: yüzlerce cırcırböceğinin ortak şarkısı. Nick yanlarından ayrılıp uzun otların arasına girdi. Orada turlayarak otları halka şeklinde ezdi. O yürürken ıslar çimler spor ayakkabılarının altında gıcırdadı. Gitgide hızlanarak, başını ileri geri sallayarak dönmeyi sürdürdü. Parmakları dans edip oynadı ve Harper çocuğun sesten yoksun bir melodiyi dinleyerek şarkısız bir şarkı söylediğini, kelimelere başvurmadan istekte bulunduğunu düşündü. Onun sessiz bir müzik kutusunda parkurunu izleyen bir biblo gibi dönüp durmasını seyretmek biraz korkutucuydu. Çocuğun gözleri kapalıydı. Sonra bir fırına bakan gözetleme delikleri gibi ansızın açıldı. Parmakları hareket ettikçe uçlarından turuncu kıvılcımlar çıktı.

Sol elini kaldırırken arkasında ateşten bir kuyruk bıraktı. Küçük alevler parmaklarından ayrılarak havaya yükseldi. Fakat bunlar küçülüp kaybolacakları yerde şekillendi, çıtı pıtı ateş kuşları haline geldi. Çocuğun elinden kalkan kuş sürüsü roketler gibi gecenin içinde döne döne bir oraya bir buraya uçuştu. Sayıları bir düzineyi buldu. İki düzineyi. Yüzü.

"Tanrım," dedi seyretmek için arka kapıya gelmiş olan Renée. "Nasıl oluyor da sönmüyorlar? Yakıt olarak ne kullanıyorlar?"

"Onu," diyen Allie başıyla kardeşini işaret etti. "O hem çalı çırpı hem de odun. Hem çakmak gazı hem de kibrit."

"Hayır, olamaz," dedi Harper. "Bu hiç mantıklı bir açıklama değil. İşin o kısmına henüz kafam basmadı. John ne kadar izah etse de—"

Fakat Nick tur atmayı bırakmıştı. Ellerini hızla ileri geri çırpıp koltukaltlarına soktu ve tenindeki mavimsi-sarı alev dilleri kaprisli bir pembe duman çıkartarak söndü. Oğlan avuçlarına üflemek için öne eğildi ve öyle yaparken gücü tükenmişçesine çimlere tepe üstü devrildi.

Yanına ilk ulaşan Allie oldu. Genç kız kardeşini kollarına aldı. Nick'in başı, boynunda hiç kemik yokmuşçasına sarktı. Allie dönüp dik dik baktı.

"Bunu yapmaya hazır değildi," dedi. "Çok şey atlattı. Bir gece daha beklemeliydik. *Beklemeliydin.*"

"Ama John–"

"John Rookwood başının çaresine bakabilir," dedi Allie. "Nick bakamaz."

Ve sert adımlarla Harper'ın yanından geçip garaja girdi.

Harper kızın buna –kardeşine arka çıkmak, Nick'in koruyucusu rolünü kısmen de olsa ondan devralmak için bir fırsata– ihtiyaç duyduğunu düşündü.

"Cidden anlamıyorum," dedi Renée'ye. "Yani Allie'nin az önce Nick'in hem çalı çırpı hem de gazyağı olmasıyla ilgili sözlerini. Kulağa şairane geliyor ama en ufak bir mantık içermiyor."

"Zaten şiirler bunun için vardır – doğru olup da mantıklı olmayan şeyler için. Hoyrat yaratık ve genişleyen girdap* için," dedi Renée ve bakışlarını gece göğüne kaldırdı. Orada yüz ateş kuşu kendi genişleyen girdaplarında döndükçe döndü, sonra da yıldızlara dağıldı.

* Renée burada ünlü şair William Butler Yeats'in *The Second Coming* (*İkinci Geliş*) şiirinden alıntı yapıyor. *–çn*

5

İş tezgâhının altında misina ve bir kanca bulan Harper onlarla Allie'nin üst dudağına iki dikiş attı. O dikerken Allie tavana bakarak, gözleri kızgın yaşlarla dolarak kaskatı oturdu. Tedavi boyunca en ufak bir ses bile çıkarmadı. Harper kızın tafra mı yaptığından yoksa metin mi davrandığından emin olamadı.

Allie'yle işini bitirdiğinde Nick'e geçti. Oğlan derin uykudaydı ve yırtık alnına dört dikiş atılırken kaşlarını çatmakla yetindi. Harper aynı kancayı kullansa da çeliği akkor hale gelinceye kadar baş ve işaret parmakları arasında tutarak sterilize etti.

Sonrasında dışarı çıkıp sahanlığa oturdu ve berrak gece göğünü seyretti. Sanki bazen gök kubbedeki yıldızlardan biri yerinden kopuyor ve baş döndürücü bir hızla gecenin uzak bir köşesine uçup gidiyordu. Gündoğumundan önceki karanlık saatlerde takımyıldızlar dağılıp tekrar birleşti ve arkalarında ateşten kuyruklar bırakarak yeryüzüne düştü.

Sonunda, şafağın kurşuni ışığında küçük bir ateş serçesi mezarlığın arkasındaki ağaçların arasından fırladı ve küçük bir duman bulutu bırakarak söndü. Az sonra onu takip eden İtfaiyeci topallayarak ormandan çıktı ve Harper'ın kollarına düştü.

Adamın hali Harper'ı dehşete düşürdü. Sol elmacık kemiğindeki uzun, zikzaklı yara siyah bir cerahatle kaplıydı. Boynunun yan tarafı güneşte yanmışçasına kıpkırmızı kesilmişti. Sönmüş bir kamp ateşinde yuvarlanmışçasına leş gibi kokuyordu.

Ayrıca sol elinde içi kor dolu çelik bir kova taşıyordu.

"Sarah'yı kurtardım," dedi soluk soluğa. "Onu güvenli bir yere koymamız ve taze odun bulmamız gerek." Harper'a telaşlı gözlerle baktı. "Açlıktan ölüyor."

Genç kadının kovayı elinden almasına gönülsüzce izin verdi. Teneke sap sıcak, hatta belki yakıcıydı ama avucu hafifçe ışıyan Harper hiç acı çekmedi.

Kovayı sahanlığa bıraktı ve adamı içeri soktu.

John neredeyse yanağındaki kesik dikilir dikilmez uyuyakaldı. Harper itfaiyeci ceketini bir battaniye gibi onun üstüne örtüp adamı orada uyumaya bıraktı.

Kendini çok yorgun ve çok hamile hissederek tekrar dışarı çıktı. Beli devamlı ağrıyor, jinekolojik nitelikte keskin sancılar çekiyordu.

Yanan korlarla dolu kova arka basamakta, kasetçaların yanında duruyordu. Mick Jagger tıngırtılı bir bas solosu eşliğinde eve gideceğine söz veriyordu. O korlar şarkının ritmine uygun olarak parlıyor, sönüyor, tekrar parlıyordu.

Harper'ın içinden kovayı tekmeleyerek çimlere dökmek geldi.

Öyle yapmaktansa onu garajın arkasında, bir grup çöp tenekesinin arasında duran büyük bir çelik bidona taşıdı. Korları eski döküntülerin –kırık kalaslar, paslı bira tenekeleri, yağlı paçavralar– üstüne döktü. Alevler titreşip büyüdü, döküntüler yumuşak ve aç bir *pof* sesiyle tutuştu. Harper birkaç tahta parçası ve üstü böcek kaynayan çürümüş bir kütük bulup onları da bidona attı.

"O ne?" diye sordu Renée. "Yemek ateşi mi?"

"Birini hatırlamak için yaktığın o ateşlerden biri demek daha doğru olur."

"Yani bir ebedi alev mi?"*

"Umarım değildir," dedi Harper.

* Bazı dinlerde ölülerin ruhlarını yad etmek için yakılan ve uzun bir süre (belki yıllar boyunca) söndürülmeyen ateş. –*çn*

6

Kanepede nöbetleşe uyudular, et konservesi yediler, tenekeden süt içtiler. Garajın içi sıcak ve bunaltıcı olup konserve et, beton ve dizel kokusuyla doluydu. Yakında Gil için bir şeyler yapmaları gerekecekti. Ceset yarın - öbür gün çürümeye başlayacaktı.

Güneş battığında Harper hava almak için arka kapıdan dışarı çıktı. Yıldızların altında oturmak daha iyiydi. Gece neredeyse vıcık vıcıktı. Harper kendini su yerine yüzdürücü bir karanlıkla dolu sıcak bir havuza girmiş gibi hissetti.

Çöp bidonunda bir budak patladı. Harper dönüp baktı ve Allie'yi alevlerin başında dikilerek kocaman açılmış şaşkın, korkulu gözlerle korlara bakarken gördü. Genç kız kollarını sıkıca gövdesine dolayıp dirseklerini kavramıştı.

"İyi misin?" diye sordu Harper.

Allie dönüp ona boş boş baktı.

"Hayır," deyip içeri girdi.

Harper alevlere göz attığında sadece korları gördü.

Tekrar sahanlığa oturdu. Doğumuna kaç gün kaldığını saydı, sonra emin olmak için bunu tekrarladı. Vaktinde doğum yaparsa on sekiz günü vardı. Bazen kadınlar ilk bebeklerini geç doğururlardı.

Ellerini hamile göbeğinin gülünç bombesine koyup *Aftermath* dinledi. Fakat "Under My Thumb" şarkısına geldiğinde Stones'u kapatmak zorunda kaldı. Hayatı boyunca hep ilk öpüşme veya mutfağın pırıl pırıl parlatılması gibi önemli olayların doğaçlama şarkı ve dans rutinleriyle kutlandığı altmışlı yıllardaki bir Disney müzikali gibi işleyen bir dünya düşlemişti. *Mary Poppins* dinleyemediği zamanlarda *A Hard Day's Night*'la* yetinmişti. Fakat hayatın Stones tarafından yazıl-

* Bir Beatles albümü. *–çn*

mış şarkılara daha çok benzediği ortaya çıkmıştı: Bir türlü tatmin olmazdın, vücuduna darbe üstüne darbe alırdın, eğer bir kadınsan başka birinin elinde kukla olurdun ve sevgili doktorundan yardım istiyorsan işine gelsin veya gelmesin, parayı peşin ödemen ve anlayış beklememen gerekirdi, çünkü öyle şeyler şeytanın işiydi.*

Harper kanallarda gezindi. Bir kilise grubu İsa için ellerini çırpıyordu. Bahar Antrenmanı oğlanı geri dönmüştü: Red Sox, Shakespeare Yıldızlar Karması'na karşı bir gösteri maçı oynuyordu. Vuruş yapma sırası Romeo'daydı. Genç âşık topa vuramadı, beyzbol sopasını dizinde kırdı, zehir içti ve kale levhasının üstünde öldü. Juliet on-deck halkasından koşarak geldi, bir süre gözyaşı döktü, sonra da Louisville Slugger marka sopasının sapını kalbine batırdı. Atıcı Tom Gordon elleri belinde beklerken Rosencrantz ile Guildenstern cesetleri sürükleyerek sahadan çıkardılar.

FM bandının daha ilerisinde bir kadın Kıdemli Feldmareşal Ian Judaskiller'ın üç gün önce Wyndham Kampı'ndaki silahlı çatışmada iki New Hampshire İsa'nın Askeri'ni öldürmesinden dolayı İtfaiyeci için bir idam emri imzaladığını bildirdi. Diğer bir habere göre Okinawa'da on iki bin tanrı tanımaz Japon kayıtlara geçmiş en büyük toplu intihar etkinliğinde kendilerini öldürmüşlerdi. Iowa'daysa haç şeklindeki bir karga sürüsünün gökten fotoğrafı çekilmişti. Son günler gelip çatmıştı. Yakında son mühür de kırılacak ve son trompet çalacaktı.

Harper'ın parmak eklemlerine yumuşacık bir şey sürttü. Aşağı baktığında altın sarısı çizgilere sahip koyu renkli, gür kürklü bir kedi buldu. Hayvan başını kaldırmış, genç kadının tırnaklarının altındaki et konservesi artıklarını kokluyordu. Harper onu biraz inceledi –sanki bu kediyi daha önce de görmüştü– ve sonra başını okşamak için uzandı. Kedi onun dokunuşundan sakındı, uzun otların arasındaki ıslak bir tünele daldı ve gözden kayboldu.

Harper hâlâ hayvanın arkasından bakarken kaskıyla ve ceketiyle vazifeye uygun giyimli John Rookwood sahanlığa çıktı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu genç kadın.

Adam ne giydiğini hatırlamak istercesine aşağı bakıp kendini ince-

* Burada Rolling Stones grubunun *I Can't Get No Satisfaction, One Hit to the Body, Under My Thumb* ve *Mother's Little Helper* parçalarına atıfta bulunuluyor. *–çn*

ledi. "Eh, bu kılıkla bir cenazeye katılamam, Sen de *o* kılıkla katılamazsın." Başıyla kadının leş gibi kirlenmiş Boston Red Sox svetşörtünü ve eşofman altını işaret etti. Eşofman altı bir zamanlar maviyken artık isten neredeyse simsiyah olmuştu ve kanlı parmak izleriyle lekeliydi. "O yüzden galiba alışverişe gidiyorum."

"Gil'i mi gömüyoruz?"

"Sanırım tüm kampı gömüyoruz," dedi John. "Bir bakıma. Renée'nin buna ihtiyacı var."

"Buna hepimizin ihtiyacı var."

John bir defa kafa salladı ve sallana sallana uzaklaşmaya başladı.

"Seni arıyorlar," dedi Harper ona. "Radyoda duydum."

"Dikkatli olsalar iyi ederler," dedi adam, dönüp arkasına bakmadan. "Yoksa beni bulabilirler."

7

John güneş doğduktan iki saat sonra paslı bir market arabasını sık otların arasında iterek geri geldi. Arabayı arka basamaktan aşırtıp garaja soktu.

Arabanın içi ağzına kadar kumaş ceketlerle ve kravatlarla, elbiselerle ve bluzlarla, botlarla ve topuklu ayakkabılarla, fularlarla ve şapkalarla doluydu. Giysi yığınının altında da onları bir hafta daha idare edecek kadar yiyecek vardı: meyve konserveleri, bir kutu hazır yulaf ezmesi ve de Harper'ın çocukluğundan beri görmediği Nozz-A-La marka altılı kutuda gazoz. Yiyecek-içeceklerin arasına bir teyp kaseti atılmıştı. Harper'ın kaseti inceleme fırsatı olmadı. İtfaiyeci onu kaptığı gibi cebine koydu.

"Bu akşam bir anma töreni düzenleyeceğiz. Uygun giyinin," dedi.

"Silindir şapka benim," diyen Allie onu alıp özenle başına taktı. "Silindir şapkalar pek fiyakalıdır."

Nick bir çift opera eldiveni bulup taktı. Eldivenler o kadar uzundu ki omuzlarına kadar çıktı.

Harper haftalardan beri ilk defa onu gülümserken gördü.

8

Yasçılar yıldız kaplı bir göğün altında mezarlığın yabani otlarından geçtiler. Bir eli mavi bir ateşle kaplı İtfaiyeci başı çekti. Nick parmaklarından yeşil bir ateş çıkararak ortada yürüdü. Kendi eli altın sarısı bir şamdana dönmüş olan Harper geriden geldi.

İtfaiyeci market arabasını eğreti bir tabut altlığına çevirmişti. Arabanın üstüne boylamasına iki kalas yerleştirmiş ve onları elastik kordonlarla sabitlemişti. Ölü adam ona bir süredir kefen vazifesi gören brandaya yatırılmıştı. Renée arabayı itiyor, Allie de kasetçalarla beraber peşinden geliyordu. Daha şimdiden kısık sesli bir müzik çalıyordu. Silindir şapka ve ayak bileklerinin etrafında dalgalanan siyah trençkot Allie'ye yakışmıştı. Nick nihayetinde opera eldivenlerinden vazgeçip sarı renkli, kuyruklu bir smokin ceket giyip annesinin madalyonunu takmıştı. İtfaiyeci bir yerlerden Harper'a XXXXL boyunda kocaman, siyah bir Patriots svetşörtü bulmuştu. İleri derecede hamile bir kadın için kısıtlı bir zamanda ayarlanabilecek en iyi matem kıyafeti buydu. Renée mezarlıkta gece yarısı mavisi bir kadife elbisenin içinde ilerliyordu. Elbisenin yırtmacı, dizlerindeki gamzeleri gösterecek kadar derindi. Kadının bacakları pek düzgün, pek güzeldi. Harper, Gilbert'ın hayattayken onların kıymetini yeterince bildiğini umuyordu.

İtfaiyeci'nin *kendi* giydiği kıyafeti kim bilir nereden bulmuştu: cılız, kıllı bacaklarını açıkta bırakan bir kilt,* siyah bir bere ve yine siyah renkli kısa bir kumaş ceket. Harper adamın böyle ciddi bir etkinlikle dalga geçtiğini sanmıyor, içinden bir ses John'un saygın görünmek için elinden geleni yaptığını söylüyordu.

İtfaiyeci yanan eliyle O'Brian kabrinin kapısını iterek açtı. Alevler derli toplu mermer bir küpü aydınlattı ve gölgeleri canlandırarak

* İskoçya'ya özgü bir erkek eteği. —*çn*

melodiyle beraber salınırmış gibi gözükmelerine yol açtı. John, Dire Straits grubunun *Making Movies* albümünün bir kopyasını bulmuştu ve o esnada *Romeo and Juliet*'i dinliyorlardı. Cırcırböceklerinin ötüşü şarkıya yakışıyordu.

John market arabasını içeri sokmadan önce sağ elini söndürdü. Renée ona yardım etti ve üçe kadar saydıktan sonra kefeni arabadan kaldırdıkları gibi taş tabutlardan birinin üstüne koydular. Allie kasetçalarla beraber onlara katıldı ama Harper hemen dışarıda kaldı. Eli hiçbir ısı hissetmeksizin yanmayı sürdürüyor, bu genç kadına huzur veriyordu. O akşam o parlak ateş kendi ruhunun cisimleşmiş haline benziyordu.

Şarkı küçük taş odada yankılanırken Harper ona eşlik etmeye başladı. İtfaiyeci de ona katıldı ve onlar şarkılarını söylerlerken adam arkasına uzanıp Renée'nin bir elini tuttu. Nick de diğerine yapıştı. Küçük çocuk ablasının elini, Allie de Harper'ınkini kavradı ve böylece sallantılı bir insan zinciri kuruldu. Renée başını eğip gözlerini yumdu – belki ağlamak, belki dua etmek için. Nihayet kafasını kaldırdığı zaman gözbebekleri ışıkla bezeliydi. Çıplak kollarındaki Ejderpulu sarmalları bileklerine doğru koyu bir erik tonunda aydınlandı. Işıltı onun ellerinden İtfaiyeci'ninkilere ve Nick'inkilere geçti. Harper kendi Pullarının bir ısı ve ışık akımıyla tepki verdiğini hissetti.

Gözlerinin olması gereken yerlerde soluk ışık halkalarıyla hep beraber karanlıkta parlarlarken ölen sanki Gilbert Cline değil de *onlardı*. O halleriyle mezarlarından kalkmış birer hayalete benziyorlardı. Harper kederlerini yavaş bir soğuk su akıntısı, kendisini de o akıntıda sürüklenen bir yaprak gibi hissediyordu.

Müzikle uyumlu olarak salınırken benliğinin, kendine has Harper'lığının kayıp gittiğini duyumsadı. Suda yüzmeyen kişiliği, hepsinin içinden akan nehir tarafından yutuldu. O artık Harper değildi. Gil'in pütür pütür yanağının boynuna sürtüşünü ve saçlarının talaşımsı kokusunu anımsayan Renée'ydi. Gil'in kendisini ilk defa mahzendeki bir köşede öptüğünü bizzat tecrübe etmişçesine hatırladı. Tepelerindeki çıplak, yanmayan ampul örümcek ağlarıyla kaplıydı. Havada toz ve eski tuğla kokusu vardı. Adamın kuru dudakları onunkilere baskı yaptı. Genç kadın Renée'nin anılarında sürüklenerek onların yüzeyinden aktı, bir şelaleden düşüp–

–kendini annesinin öldüğü gece Carol'ın kollarındaki bir anıda buldu. Carol ona sarılarak onu ileri geri sallamış ve hiçbir şey söylemeyecek, tek bir boş teselli sözcüğü bile etmeyecek kadar sağduyulu davranmıştı. Carol da ağlıyor, gözyaşları birlikte düşüyordu. Harper şimdi kabirde dururken onların ıslaklığını hissedebiliyor, Sarah Storey'nin yandığı gece Allie'nin aldığı tadı alabiliyordu. Algıları artık hızla dönen bir yapraktı ve bir diğer şelaleden aşağı sürüklenip–

–fırlatıldığını hatırladı. Gail Neighbors onu ayaklarından, Gillian da bileklerinden tuttu ve iki kardeş onu bir hamak gibi ileri geri sallayıp baş döndürücü bir sessizliğe fırlattı. Tam bir sükûnet içinde karyolasına düştüğünde ciğerleri duyamadığı kahkahalarla daraldı. Nick'in sağır dünyasının deliksiz suskunluğunda renkler bağırır gibiydi. Oğlan onlar tarafından tekrar tekrar nasıl fırlatıldığını, onların mutluluğunu ne çok sevmişti. Onları öyle çok özlüyor ve geri gelmelerini öyle çok istiyordu ki. Fakat Harper'ın bilinci akmaya devam ediyordu ve şimdiye kadarki en yüksek şelaleden öyle derin bir kedere düştü ki dibini görmek neredeyse imkânsızdı. Düştüğü yer–

–John'un başı ve orada tuttuğu Sarah'yla ilgili düşüncelerdi. Harper kucağında oturan Sarah'yı hissetti. Burnunu kadının saçlarının içine gömüp onun o enfes kurabiye kokusunu doya doya içine çekti. Sarah bir çapraz bulmaca çözüyor, o dalgın haliyle tükenmez kaleminin arkasını kemiriyordu. Bulmacayı kurşun değil de tükenmez kalemle çözmek kim bilir nasıl bir zarafet, nasıl bir kendine güven gerektiriyordu! Narin kahverengi omzuna mükemmel bir gün ışığı karesi vuruyordu. Harper mantarlarla kafayı bulmadan ışığın ve durgunluğun farkına hiç bu kadar varmamıştı. Yabanıl bir neşeyle babasını –o zeki, edebi, mesafeli, asabi ayyaşı– düşündü. *Mutluluğu yakaladım*, diye bir İngiliz aksanıyla aklından geçirdi Harper. *Demek ki seni alt ettim. Demek ki ben kazandım.* Sarah sırtını onun kemikli göğsüne dayadı. *Daimi mutluluk anlamına gelen beş harfli sözcük*, diye sordu Sarah. Harper onun saçlarına dokunarak bir teli kadının pembe, narin kulağının arkasına itti ve *bugün* diye fısıldadı. Böyle bir huzuru tadıp da onu kaybetmek asla iyileşmeyen bir yanık gibiydi. Sarah'yı düşünmek sıcak bir demir çubuğu tutmak ve her seferinde yeniden kavrulmaktı.

Harper en sonunda kendi durgun ızdırap göletine ulaştı. Orada bir zamanlar kendisine ait olup da artık kaybolan şeylere duyduğu hasret

vardı: camlara soğuk yağmur damlaları çarparken Starbucks'ta kahve yudumlamak; bir yandan Bruce Springsteen şarkıları söyleyip bir yandan iç çamaşırları içinde eve elektrik süpürgesi tutmak; yüksek raflara sahip küçük bir kitapçıdaki kitap sırtlarında bakışlarını gezdirmek; ön bahçede soğuk bir elma yiyerek dökülen yaprakları tırmıklamak; okulun cıvıl cıvıl konuşan, gülüşen, itişip kakışan çocuklarla dolu koridorlarında gezinmek; cam şişeden Coca-Cola içmek... İnsan hayattaki en güzel şeylerin değerini ancak onları kaybettikten sonra anlıyordu.

Yavaşlayan akıntı Harper'ın küçük yaprağını fırıl fırıl döndürerek tüm anılardan, acılardan uzaklaştırdı ve sonunda sapasağlam, kumlu bir sahile attı. Kasetçalar bir tıkırtıyla kapandı. Şarkı bitmişti.

9

Harper kumlu bir bankete oturup omuzlarını kabrin oluklu taş duvarına dayamıştı. İtfaiyeci de yanındaydı. Her nasılsa kendilerini el ele tutuşurken bulmuşlardı. John radyoyu dışarı çıkarıp FM bandına ayarlamıştı. Bir koro yankılı, hüzünlü bir kilise ilahisi okuyordu. Gece göğü yıldızlarla boncuk boncuktu.

Harper çakırkeyif olmanın o hafif, akışkan etkisi altındaydı. Kendini gevşemiş hissediyor, başını adamın omzunda tutmak iyi geliyordu.

"Renée ne yapıyor?" diye sordu.

"Hâlâ içeride. Erkeğiyle konuşuyor. Onun en çok hoşlandığı yönlerini sıralıyor. Ve daha çok zamanları olsaydı neler yapacaklarını."

"Ya çocuklar?"

"Garaja döndüler. Bir torba lokum buldum. Galiba onları kızartacaklar."

"Sence... güvenli midir? Lokum kızartmaları?"

"Eh, başlarından geçen onca şey düşünülürse sıcak lokumdan korkmaları için pek bir sebep göremiyorum. En kötü ihtimalle damaklarını biraz yakarlar."

"Ben ateşte neler görebileceklerini düşünüyordum."

"Ah." John dudaklarını büzdü. "Sarah'nın kendini onlara gelişigüzel göstereceğini sanmam. Hem belki o *onları* görmek istiyordur. Kaybolan tüm güzel şeylerin özlemini duyan, yas tutma ihtiyacı hisseden sadece biz değiliz."

Harper başparmağını adamın parmak eklemlerinde gezdirip elini sıktı.

"Ne zamandır bu kadar Parlak sarhoşu olmamıştım. Eh, aslında altı aydır Parlak'a katıldığım yoktu." İtfaiyeci iç geçirdi. "Sporla doğrudan iletişim kurmayı öğrendiğim için ahengin koruyucu yararlarına ihtiyaç

duymuyordum. Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuştum. Paylaşılanlar acı verici olduğunda bile bu güzel bir acı."

Sahiden de anılar ve düşünceler paylaşmışlar mıydı? Harper bu konuda kararsızdı. Wyndham Kampı'ndakiler spora hep bir tür şebeke, deride taşınan bir nevi toplu zihin, hastalıklı herkesin katılabileceği organik bir ağ gözüyle bakmışlardı. Fikirleri ve hisleri taşıyabileceğine dair en ufak bir şüphe duymamışlardı. Öte yandan zilzurna Parlak sarhoşu olanlar her türlü fanteziye inanırlardı. Telepati yeteneği kulağa hoş gelse de Harper bir hayal gücüne sahip olmanın yeteceği kanaatindeydi.

Bir yıldız kaydı. Harper adamın yerinden kıpırdamamasını, olduğu yerde kalmasını, başını onun omzundan asla kaldırmamayı diledi. Zaman illâ ki bir yerde duracaksa burada, John'la yan yana oturdukları ve baharın yüzlerine soluduğu bu anda durmasını istedi.

John o kadar hızlı doğruldu ki Harper neredeyse yana devrilecekti. Adam onun üstünden uzanıp ses düğmesini çevirdi.

Radyodaki deli kadın Baş Bilmem Ne Ian Judaskiller'dan bahsediyordu.

"Ah şu üşütük kaltak yok mu," dedi Harper. *Kaltak* kelimesini ayıkken ağzına almazdı ama sarhoş olduğunda –ki şu anda kendini aynen öyle hissediyordu– terbiyeli davranmaya o kadar dikkat etmezdi. "Ne zaman Ian Judaskiller denen o adamdan bahsetse farklı bir unvan kullanıyor. Herif bir an baş mareşalken bir sonrakinde general oluyor. Yakında ona Yüce Amcıkemer falan dese hiç–"

"Şişt," dedi John, bir elini kaldırarak.

Harper kulak kabarttı. Radyodaki kadın Ekselansları'nın çıkan yangınlarla baş etmek için Maine'e tam donanımlı on iki itfaiye kamyonu göndermeye söz verdiğini anlatıyordu. Ekiplere cuma günü öğleyin yola çıkmaları emredilmişti. İsa'ya ve Kutsal Ruh'a şükürler olsun ki–

"Biz de onlara katılacağız," dedi İtfaiyeci.

"İsa'ya ve Kutsal Ruh'a mı?" dedi Harper. "Ben onlardan uzak durmaya çalıştığımızı sanıyordum."

"İtfaiye ekiplerine," dedi John. Süzgün yüzünde gözleri kocamandı. "Onlarla beraber köprüden Maine'e geçeceğiz. Diğerleriyle beraber geçmemize izin verecekler." Başını çevirip Harper'ın gözünün içine baktı. "İki gün sonra yola çıkıyorlar. Gelecek hafta bugün Martha Quinn'in adasında olabiliriz."

10

Vakit geldiğinde John parmaklarını onun yanağında hafifçe gezdirerek Harper'ı uyandırdı.

Dirsekleri üstünde doğrulan Harper yüzünü ovuşturdu. "Ben – ne? Daha çok erken değil mi? Cuma günü öğleyin yola çıkmayacaklar mıydı?"

Allie zeminde oturuyor, kardeşi onun yanında yan yatmış uyuyordu. Kız elinin tersiyle ağzını kapatarak kocaman esnedi. "Öğlen mi oldu?"

"Bugün cuma mı?"

"Cumaya evet, öğlene hayır. Saat daha sekiz. Ama dışarı gelirseniz onları duyabilirsiniz. Gitmeye hazırlandıklarında haberimiz olacağını söylemiştim. Neden onca küçük oğlan büyüdüklerinde itfaiyeci olmak isterler sanıyorsunuz? Siren öttürebilmek için. Biz düzine kamyon bütün bir şehri uyandıracak kadar gürültü yapar."

John boş konuşmuyordu. Harper bir kilometreden daha yakından gelen rakip sirenlerin uğultusunu ve çığlığını dumanlı, hafiften soğuk sabah havasına adım atmadan önce bile duydu. Ara sıra içlerinden biri kısa bir süre cıyakladıktan sonra susuyor, yerini hemen bir başkası alıyordu. John araçların belediyenin hemen ilerisindeki itfaiye merkezinde toplanacaklarını tahmin etmişti. Mezarlıktan oraya kısa bir yürüyüşle ulaşmak mümkündü.

"Ne kadar acelemiz var?" diye İtfaiyeci'ye sordu Harper.

"Doğal olarak köprüyü onlardan önce geçmek istemeyiz," diye yanıtladı adam. "Ama çok arkalarında kalmamız da iyi olmaz. Hadi, artık çocukları kamyona bindirelim." Sanki kulağı kesik iki ebeveyndiler ve kendi çocuklarını aralarında tatsızlık bulunan bazı akrabalarına ziyarete götürmekten bahsediyorlardı. Aslında Allie ile Nick artık sahiden de bir bakıma onların çocukları sayılırdı.

Renée daha şimdiden aracın arka tamponunun üzerinde bulunan tahta dolapları açmakla meşguldü. 1935'te bir Studebaker* fabrikasında üretilmiş olan on dört buçuk metre uzunluğundaki kamyon bir elma kadar kırmızı ve Buck Rogers** dizilerindeki bir roket kadar zarifti. Daima geçmişin gelecek, geleceğinse geçmiş hakkındaki fikri gibi görünecekti. Dolaplar pislenmiş yangın hortumlarıyla, sıra sıra çelik yangın söndürücülerle, itfaiyeci ceketi yığınlarıyla ve uzayıp mağaramsı karanlıkta kaybolan çizme dizileriyle doluydu. O kompartımanlardan birinin arkasında Narnia'nın da bulunması tümüyle mümkün gözüküyordu. Renée tutup Nick'i kaldırdı ve oğlan kendini içeri çekti.

"Hortumun altına gir," dedi Renée ona, sonra onunla konuşmaya çalıştığı için kendi kendine cıkcıkladı. "Harper, ona kendini hortumların altına gömmesini söyler misin?"

Harper'ın söylemesine gerek kalmadı. Nick yapması gerekeni anlamıştı. Allie krom tampona çıktı, kardeşinin peşinden içeri girdi ve hortum kangallarını ustaca onun üstüne yığmaya başladı.

"Gil hapisten neredeyse aynen böyle kaçmıştı," dedi Renée.

"John nereden ilham aldı sanıyorsun?" diye sordu Harper. "Gil bize hâlâ yardım ediyor."

"Evet," dedi Renée ve genç kadının elini sıktı. "Ben gidip birkaç parça eşyamı getireyim. Tabii radyoyu da. Bensiz gitmeyin."

Harper, Portatif Anne'yi arka kompartımandaki üç sıra krom yangın söndürücünün arkasına, bir torba erzakın yanına yerleştirdi. Orada kendisi ile Renée'nin bir taşıma battaniyesinin altında sarılıp yatabilecekleri kadar boşluk vardı.

İtfaiyeci'ninse kamyonu sürmesi gerekecekti.

"Planın o kısmından nefret ediyorum," dedi Harper adama.

İtfaiyeci elinde bir kova közle kabinin yolcu tarafındaki marşpiyede duruyordu. Kovayı kabinin arkasındaki bir çıkıntıdan havaya yükselen egzoz borusunun yanına koydu. Ardından kabinin içine sarktı. Harper adamın parmak ucunun kıpkırmızı yanarak saydamlaştığını gördü. Aklına hemen *E.T.* geldi. Parmak ucu acı çekmeden bakılamayacak

* ABD'de eski bir motorlu taşıt markası. —*ç.n*

** ABD'de 1980'lerin başında yayınlanan bilimkurgu temalı bir televizyon dizisi. O dönemde roketler de dâhil taşıtlar şimdiki kadar zarif ve aerodinamik değildi. —*ç.n*

kadar aydınlandı. John kıvılcımlar çıkartarak parmağıyla kovayı egzoz borusunun dışına kaynakladı.

"Hangi kısımdan?" diye dalgın bir edayla sordu.

"Bu şeyi köprüden geçirmeye çalışacağın kısımdan. Seni avlıyorlar. Seni gören, neye benzediğini bilen insanlar var."

Harper tüm bunların –Maine'deki yangınlarla başa çıkmaya gideceği bangır bangır duyurulan bu itfaiye kervanının– onları açığa çekmekte kullanılan bir hile olabileceğini bile düşünmüştü. Kafa yordukça kendilerini bir tuzağa attıkları ve çay saatinden önce ölmüş olabilecekleri giderek daha çok aklına yatıyordu.

Sonunda planı kabul etmesini sağlayan şey yarım saat süren ve rahmini sertleşme aşamasındaki bir çimento kütlesi gibi hissettiren bir dizi sancı patlak vermişti. Bir ara acısı o kadar keskin ve ritmik, solukları o kadar seri ve kısa bir hale gelmişti ki doğumun başladığını zannetmişti. Buna neredeyse adı gibi inandığı anda sancılar dinmeye başlamış, kısa süre içinde de tamamen kesilip onu kan ter içinde ve titreyen ellerle bırakmıştı. İki hafta – birkaç günlük hata payı hariç doğuma topu topu iki hafta vardı.

Şu an kalkıştıkları iş, Birinci Dünya Savaşı'nda askerlerin kendilerini hendeklerden dışarı atmaları ve önceki dört asker dalgasının delik deşik edilmesine rağmen aradaki tarafsız bölgeye koşmaları gibi ümitsiz bir girişimdi. Fakat burada kalmaları da olanaksızdı, çünkü bir bebeği hendekte büyütemezdin.

Mesele sadece güvenli bir doğum da değildi. Aynı zamanda doğumdan sonraki dakikalarda, saatlerde ve günlerde yaşananlardı. Özellikle de oğlan Pulsuz doğarsa. Harper'ın aylardan beri yeni bir veri görmüşlüğü yoktu ama hâlâ internete girebildiği zamanlarda hasta annelerin çocuklarından yaklaşık yüzde sekseninin sağlıklı doğduğu yönünde bazı rakamlar ortaya atılmıştı. Ufaklık pespembe ve tertemiz doğacaktı; öyle kalmasını sağlamanın tek yolu da ona bakabilecek sağlıklı birilerini bulmaktı. Harper o konuyu yakından ele almaya şimdilik yanaşmıyordu. Evvela bebeği dünyaya getirebileceği bir yer bulmalıydı. Bir sonraki kısmı, yani sağlıklı çocuğu için bir ev bulmayı ondan sonra düşünecekti. Martha Quinn'in adasındaki doktorlar büyük ihtimalle Pul taşımıyorlardı. Belki biri bebeği alırdı. Hatta belki bebeği onunla beraber adada kalırdı!

Hayır. Bu kadarını ummak muhtemelen fazlaydı. Harper çocuğu için en iyisi neyse kabullenmeye kararlıydı – onu doğduktan sonra bir daha göremeyecek olsa bile. Daha şimdiden o an gelip çattığında duruma Mary Poppins gibi yaklaşmaya karar vermişti. Ancak batı rüzgârı esene kadar çocuğu kendisine aitti. Kasırga çıktığında da soğukkanlılıkla şemsiyesini açacak ve uçup giderek oğlunu sevecen, güvenilir ve de akıllı birinin gözetiminde bırakacaktı – tabii öyle biri çıkarsa. Kendisi onsuz kalacaktı ama oğlu bir bakıma annesiz kalmayacaktı. Portatif Anne hep yanında olacaktı.

"Nick'in düz vitesli bir araçla nasıl başa çıkacağını bildiğini sanmam. Renée hiç bu kadar büyük bir şey sürmedi. Allie çok genç. Sen çok hamilesin. Hem zaten aradıkları yavşak, Don Lewiston gibi değil, Prens Charles gibi konuşuyor," dedi İtfaiyeci ona, tıpkı Don gibi sesli harfleri uzatıp R'leri yuvarlayarak. Bu aksanla İngiltere'nin Manchester şehrinden değil de Maine'in Manchester şehrinden gelmiş gibiydi. "Birkaç dakika boyunca sesimi buralarda doğmuşum gibi çıkarabilirim – en azından kontrol noktasından geçmemizi sağlayacak kadar."

"Peki ya bileğin?" diye sordu Harper, adamın sağ koluna dokunarak. Bilek hâlâ pis sargılarla kaplıydı.

"Vites değiştirecek kadar iyi. Bu kadar endişelenme, Willowes. Bizi kontrol noktasından kazasız belasız geçireceğim. Rol kesmekten ne kadar zevk aldığımı unutuyorsun."

Fakat Harper onu yarım yamalak dinliyordu.

Renée gelip kamyondan on adım uzakta durmuş, altın sarısı çizgilere sahip uzun tüylü bir kedi parmaklarını koklayabilsin diye öne eğilerek elini aşağıya uzatmıştı. Kürkünde ölü yaprak parçaları bulunan kedi otların arasından kuyruğu havada çıkmıştı. O kadar yüksek sesle mırıldıyordu ki sanki elektrikli bir dikiş makinesi çalışıyordu.

Nick de hortum yığınını üstünden atmış onları seyrediyordu. Oğlan ani bir heyecanla ablasına baktı ve parmaklarıyla işaretler yapmaya başladı. Allie emekleyerek kompartımandan çıktı.

"Bunun geçen yazdan beri beslediği kedi olduğunu söylüyor," dedi.

Harper tekrar dönüp baktığında koca kedi Renée'nin kollarındaydı ve gözlerini hoşnutlukla kısmıştı. Radyoyu yere bırakmış olan Renée yumruğunu nazikçe hayvanın sırtında gezdiriyordu.

"Bu sahiden benim kedim." Renée derin bir uykudan uyandırıl-

mışçasına sersemlemiş gibiydi. "Geçen mayısta sokağa bıraktığım kedi. Bay Truffles. Şey, aslında Truffaut ama arkadaş arasında Truffles."

İtfaiyeci marşpiyeden aşağı atladı. Yüz ifadesi sertti. "Emin misin?"

"Elbette eminim. Kendi kedimi tanımaz mıyım?"

"Ama tasması veya kulak etiketi yok. Kesinkes emin olamazsın."

Renée'nin yüzü kızardı. "Dosdoğru bana geldi. Kollarıma atladı." John konuşmayınca sözlerini sürdürdü. "Neden o olmasın ki? Burası benim mahallem. Belki biliyorsundur, tam da bu sokakta yaşardım. Daha doğrusu buranın bir buçuk kilometre güneyinde ama yine de *bu* sokakta."

"Kedi burada kalacak," dedi adam ona.

Renée konuşmak için ağzını açtı, vazgeçti ve adama baktı – ilk başta anlamadan ama sonra yavaş yavaş beliren bir kabullenişle.

"Elbette," dedi. "Bunu düşünmek bile – elbette, haklısın."

Burnunu kediye sürttü ve onu nazikçe yere bıraktı.

"Hayır!" diye haykırdı Allie. "Ne yapıyorsun? Onu da götürebiliriz."

"Doğru. Yanımda durabilir," dedi Harper.

Genç kadın kediyi ilk tanıdığında Renée'nin yüzünde beliren ifadeyi düşünüyordu. O ifadede memnuniyetten fazlası vardı – Renée ani bir şok yaşamıştı. Harper dostunun bir parçasının mutluluktan vazgeçtiği –onu Gilbert'la beraber kabirde bıraktığı– ve tekrar neşe duyma ihtimaline hazırlıksız yakalandığı görüşündeydi. Nick de çoktan aşağı atlayıp yere diz çökmüştü ve dikkatli, neredeyse büyülenmiş bir ifadeyle hayvana ağır ağır yaklaşıyordu. Kedi Renée'nin ayakları arasında geziniyor, oğlanı temkinli bakan zümrüt yeşili gözlerle seyrediyordu.

"Ya arka dolaplara bakıp onu keşfederlerse?" diye sordu İtfaiyeci.

"Bir kedinin kamyonuna kaçak bindiğini düşünürler. Gülüp geçerler."

"Hayır. Sağı solu kurcalamaya başlarlar."

"Gelin oylama yapalım," dedi Harper.

"Oylama falan olmayacak! Bu güvenli bir plan değil. Kedi burada kalıyor, işte o kadar."

"Bay Rookwood," dedi Harper, "başkaları için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar vermeyi kendilerine vazife edinen kişilerden bıktım usandım. Evliliği denedim ve beş yıl boyunca bana kendimi insan gibi hissettiren şeylerin bana yakışmadığını dinledim durdum. Parlak'a

adanmış kutsal şarkı-türkü kilisesinde dini denedim ama yine aynı muameleye maruz kaldım. Artık demokrasiye geçmiş bulunuyoruz ve oylama yapacağız. Surat asma; sen de oy kullanabileceksin."

"Seçim süreci çok yaşa!" diye bağırdı Allie.

İtfaiyeci kızı ve kardeşini düşmanca bakışlarla süzdü. "Çoğu toplumda çocukların toplumsal müzakerelere katılacak kadar bilgi sahibi olmadıklarına inanılır."

"Ona bakarsan çoğu çocuk senin o cılız ve nankör kıçını umumi bir taşlamadan kurtarmamıştır. Oy kullanacağız. Hepimiz. Ve benim oyum kediden yana," dedi Harper.

"Ben oyumu kedigillerden yoksun bir geleceğe veriyorum," dedi İtfaiyeci ve parmağını Renée'ye doğrulttu. "O da öyle yapıyor. Çünkü senin aksine Renée Gilmonton mantıklı, sağduyulu ve ihtiyatlı bir kadın. Öyle değil mi, Renée?"

Renée elinin tersiyle ıslak yanağını sildi. "John haklı. Kediyi yanımıza aldık diye çocukların başına bir şey gelirse kahrolurum. Bu kabul edilemez bir risk. Hem zaten... bu her şeye rağmen benim kedim olmayabilir."

"Yalan söylüyorsun, Renée. Ben senin ciğerini bilirim," dedi Harper. Başını çevirip iki çocuğa kural tanımaz bir hışımla baktı. "Sizin oyunuzu kime veriyorsunuz?"

"Kediye," dedi Allie.

Nick başparmağını kaldırdı.

"Oylamayı kaybettiniz!" diye bağırdı Harper. "Bay Truffles bizimle geliyor!"

Renée ürperdi. "Harper. *Hayır*. Cidden. Bunu yapamayız. Ya—"

"Yapabiliriz ve yapacağız," dedi Harper. "Demokrasi böyle yürür, dallamalar. Alışsanız iyi edersiniz."

Bay Truffles sırtını Renée'nin ayak bileğine sürterek mesele daha en başından itibaren tartışmaya bile açık değilmiş gibi bir ifadeyle Harper'a baktı.

11

Harper üç sıra yangın söndürücünün arkasındaki karanlık boşlukta Renée'yle yan yana yatıyor, kedi de aralarına kıvrılmış oturuyordu. Allie ile Nick diğer kompartımandaki hortumların altına yerleşmişlerdi. Harper'ın yüzü Bay Truffles'ın kürküne gömülüydü ve her nefes alışında hayvanın son dokuz ayda yaşadığı gizli hayatın kokusunu alıyordu: küf, toz, mezar toprağı, mahzen, yabani ot, kumsal, lağım borusu, çöp, karahindiba.

Kamyon homur homur yol tepiyordu. Harper yavaş ilerleyişlerine ve sallanıp durmalarına bakarak şimdi South Sokağı'nda olduklarını kestirebiliyordu. South Sokağı'nda bir sürü viraj vardı. Bir çukura girdiklerinde dişleri birbirine çarptı.

"Machias'a gitmek eskiden beş saat sürerdi. Sence şimdi ne kadar sürer?" diye usulca sordu Renée.

"Eyaletler arası otoyolun ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Geçen sonbahardaki yangın Boothbay Limanı'ndan sınıra kadar yayılmıştı. Binlerce hektar. Oraya kadar arabayla gidip gidemeyeceğimizi kim bilir. Yolun bir kısmını veya çoğunu yürümemiz gerekirse – eh, epey uzun sürer."

Bay Truffles'ın ahşap dolapta yankılanan ritmik mırıltıları Harper'a bir bluegrass grubunda çamaşır tahtası çalan birini hatırlatıyordu.*

"Ama yol açıksa bu gece adaya ulaşabiliriz."

"Bizi işlemden geçirmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Veya anakaraya ne sıklıkla tekne yolladıklarını."

* Bluegrass müzik grupları daha çok Amerika'nın kırsal kesimlerinde ağırlıklı olarak gitar, mandolin, banço gibi akustik telli çalgılarla müzik yapar. Bu gruplarda sıkça rastlanan enstrümanlardan biri de çamaşır tahtasıdır. Tahtanın tırtıklı yüzeyine sert bir cisim sürterek ritmik bir takırtı çıkarılır. –*çn*

"Sıcak suyla duş almak harika olmaz mı?"

"Yok daha neler. Utanmasan konserve tenekesinden çıkmayan yiyecekler düşleyeceksin."

"John'la yattın mı?" diye durduk yerde sordu Renée.

İtfaiye aracı vites değiştirip hızlanmaya başladı. South Sokağı'ndan Middle Yolu'na çıkmışlardı. Lastiklerin altındaki asfalt daha yeniydi. Harper bunu sarsıntısız ilerleyişlerinden anlayabiliyordu.

"Hayır," dedi. "Yani – yan yana yattık ama birbirimize sarılmakla yetindik. Kaburgaları. Yaralı kolu." Onlarla birlikte hep odada bulunan diğer kadını –hani şu cayır cayır yananı– nasıl açıklayacağını bilemedi. "Hem bir süredir bayağı hamileyim."

"Eh, artık o işi adaya vardığımızda halledersiniz." İtfaiye aracı sallanıp gıcırdadı. "Keşke Gil ve ben de o şansı yakalayabilseydik. Keşke bir yolu olsaydı – ama Mazz hep bizimle aynı odadaydı. Gözü hep üstümüzdeydi. Pek bir şeye benzemediğimin farkındayım. Demek istiyorum ki şişmanım ve yaşım neredeyse elliyi buldu. Ama Gil uzun zamandır hapisteydi ve–"

"Renée, taş gibi hatunsun," dedi Harper. "Gil'in aklını başından alırdın."

Renée kahkahalarını bastırmak için bir eliyle ağzını kapatıp çaresizce titredi.

Yangın söndürücüler sarsıntıyla birbirine çarparak çınladı.

Renée en sonunda kendini toparlayabildi. "Ama onu öptün, değil mi? Ve S ile başlayan cümleyi kurdun?"

"Evet."

"Güzel. Gil bana hiç öyle söylemedi. O yüzden ben de ona söylemedim. Sevgimi ilan ederek onu zorlamak istemedim. Şimdi başka düşünüyorum. Yani keşke o riske girseymişim. Onun karşılık verip vermemesi umurumda değil. Keşke benden duysaydı."

"Biliyordu," dedi Harper.

Lastiklerin altındaki ses değişerek her nasılsa daha derin, daha tok bir hale geldi. Harper bir rampadan I-95 otobanına çıkıyor olabileceklerini düşündü. *Az kaldı*, diye aklından geçirdi. *Az kaldı. Az kaldı.* Köprüye çıktıklarında metalik, akıcı bir uğultu gelecekti. Duymamaları mümkün değildi. Kontrol noktası köprünün üçte birlik mesafesindeydi.

"Ben de keşke John'a bu sabah söyleseydim. Aracı durdurup bizi bulurlarsa o fırsatı yakalayamayabilirim," dedi genç kadın. Kamyon süratlenirken nabzı hızlandı. "*Seni* çok seviyorum, Renée Gilmonton. Sen tanıdığım en düşünceli insansın. Umarım büyüdüğümde sana benzeyebilirim."

"Ah, Harper. Lütfen kendinden başka kimseye benzeme. Bu halinle mükemmelsin."

Köprü, lastiklerin altında çınlamaya başladı. Kamyon yavaşlıyordu.

Harper gözlerini kapatarak köprüyü hayalinde canlandırdı: Üçü güneye, üçü kuzeye giden altı şerit vardı ve aralarında onları birbirinden ayıran beton bir ada. Eski günlerde yolcular hiç duraklamadan Maine'e geçebilirlerdi; fakat vali sonbaharda bir kontrol noktası kurdurmuştu. Kuzeye giden üç şeritten ikisini tıkayan bir şey olacaktı: ekip otoları, Humveeler veya beton bir bariyer. Acaba kaç adam vardı? Kaç tane silah? Havalı frenler gıcırdadı. İtfaiye aracı sallanarak durdu.

Metal yüzey botlarla çınladı. Harper boğuk konuşmalar işitti. Bunu genç kadına John'unki gibi gelen beklenmedik bir kahkaha izledi. Yine konuşmalar geçti. Harper nefes almadığını fark etti ve kendini uzun, yavaş bir soluk vermeye zorladı.

"Elini tutabilir miyim?" diye fısıldadı Renée.

Harper karanlıkta körlemesine uzandı ve Renée'nin sıcak, yumuşak avucunu buldu.

Kompartımanın arka tarafındaki kapak yarım santim aralandı.

Harper'ın nefesi kesildi. *Şimdi*, diye aklından geçirdi. *Şimdi içeri bakacaklar*. O ve Renée hâlâ battaniyenin altında, yangın söndürücülerin arkasındaki boşluktaydılar. Harper her şeyin apaçık ortada olduğunu düşündü. Yangın söndürücülerin arkasına bakarlarsa herkes ölürdü. Bakmazlarsa herkes sabaha canlı çıkardı.

Dolap kapağı yarım santim daha aralandı ve Harper sinirlenerek diğer taraftaki herifin kapağı neden ardına kadar açmadığını merak etti.

"Ah tanrım," dedi Renée, gerçeği Harper'dan bir milisaniye önce anlayarak.

Kalbi âdeta boğazında atan Harper dirsekleri üstünde doğruldu.

Birinin kapağı dışarıdan açtığı yoktu. Kapak içeriden açılıyordu. Bay Truffles kafasını dışarı çıkarıp parlak sabaha baktı. Hayvan om-

zuyla iterek kapağı on santim daha araladı ve aşağı atladı. *Getirdiğiniz için teşekkürler, çocuklar. Artık bana müsaade.*

Renée genç kadının elini o kadar çok sıkıyordu ki Harper'ın parmakları ağrıyordu.

"Ah tanrım," diye fısıldadı Renée. "Ah tanrım."

Harper elini çekip kurtardı ve dizleri üstünde doğrulup oturarak yangın söndürücülerin üzerinden baktı. Masmavi göğün uzaklarda beyaza çalan bir parçasını ve köprünün New Hampshire toprağına doğru inen gri kıvrımını gördü.

Emniyet şeridinde köprünün ayağına ve ötesine kadar uzanıp giden hurdalar sıralıydı. Orada belki yüz boş araç vardı: kontrol noktasından izinsiz geçmeye çalışıp da başaramayan tüm arabalar. Ön camlar, kaportalar ve kapılar mermi delikleriyle bezeliydi.

Kamyonun ön tarafından yine onlara kadar sesler geldi. "Dalga geçiyor olmalısın," dedi biri. "Bu şey en son ne zaman hizmet verdi ki?"

Harper yangın söndürücülerden birini nazikçe kaldırıp kenara çekti. Tüp hafifçe çınladı.

"Yapma, Harper," diye fısıldadı Renée; fakat Harper bu konuda oylama yapmayacaktı. Eğer kedi görüş alanına girerse dikkatleri kamyonun arka kısmında toplardı.

Bir diğer yangın söndürücüyü çekti. *Çın.*

"Genelde her Dört Temmuz'da garajdan çıkarırız. Veletlere su tutup bir güzel ıslatırız. Zevkten dört köşe olurlar." Biri kamyonun önünde Down Easter* aksanıyla konuşuyordu. Ses sanki tanıdık geliyordu. "Tabii suyu tam basınçta açsak o kadar sevinmezler. Onları ağaçlardan toplamamız gerekir."

Bu sözler en az yarım düzine adamdan yükselen hoşnut kahkahalarla karşılandı. Harper o anda kimin konuştuğunu anladı. Yarım ağızla çene çalan kişi, Don Lewiston'ın sesini taklit eden İtfaiyeci'den başkası değildi.

Genç kadın kapağı iterek açtı ve başını gündüze çıkardı.

Havada nehrin hafif bir çürümeyle karışan o hoş mineral kokusu vardı. Kamyonun arkasındaki yol boştu. Nöbetçiler kabinin orada du-

* 19. yüzyılda Maine'de üretilen bir tür yelkenli gemi. Burada Maine'e has denizci aksanı kastediliyor. *—çn*

ruyorlardı. Tozlu mika camlara sahip beyaz bir kulübe hemen sağlarında bomboş bekliyordu. Formika masaya monte edilmiş bir telsizden cızırtılar yükseliyordu.

"Ön tamponun haşatı çıkmış. Bir şeye mi çarptın?" diye sordu nöbetçilerden biri.

"Ah, o bir-iki ay önce oldu. Kahrolası bir çukura girdiğimi sandım. Meğer içinde iki tütücü olan bir Prius'u altıma almışım. Tüh!"

Bu seferki kahkahalar daha yüksekti.

Yoldaki Bay Truffles başını kaldırıp Harper'a baktı, gözlerini kıstı, esnedi, sonra da arka bacaklarından birini kaldırıp tüylü hayalarını yalamaya koyuldu.

"Seni listemde görmüyorum," dedi nöbetçilerden biri. Sesi düşmanca çıkmamasına rağmen kahkahalarla da titremiyordu. "Kuzeye gitmesi onaylanmış bütün kamyonların bir listesini verdiler. Plakan burada yok."

"Bir bakabilir miyim?" diye sordu İtfaiyeci.

Kâğıtlar hışırdadı.

Harper bir ayağını asfalta koyup tampondan yavaşça indi.

Yol kenarındaki delik deşik edilmiş hurda hattı köprünün başına kadar uzanıyor ve ileride gözden kayboluyordu. Harper çıkık ön camında yarım düzine mermi deliği bulunan bir steyşın gördü. Arka koltuğa bir çocuk koltuğu takılıydı.

"Ah, işte," dedi İtfaiyeci. "Şuradaki. İşte benim yavrum."

Harper'a John aksanını bir an için bozmuş gibi geldi ve bunun farkına varan başka birinin de olup olmadığını merak etti.

"1963 Studebaker mı? Uzman falan değilim ama bu kamyon hiç de 1963'ten kalma gözükmüyor."

"Hayır, tabii ki gözükmeyecek. '63'te değil, '36'da üretildi. Son iki rakamı karıştırmışlar. Plakası da yanlış. Burada yazan herhalde eski plakası. Eski plakalar antika diye üç – yoksa dört müydü? En az dört yıl önce söküldü."

Adam iç geçirdi. "Birinin bu yüzden başı çok fena ağrıyacak."

"Bak ondan emin olabilirsin," karşılığını verdi İtfaiyeci. "Of, siktir et. Birinin başı derde girecekse bari *benimki* girsin. Hem bana nasıl fırça atabilirler ki? Kafamı ütülemek isterlerse beni Maine'de arayıp bulmaları gerekir. Kalemini ver de doğru plakayı yazayım."

"Sahiden yapar mısın?"

"Ayıbettin. Paraf bile atarım."

"Hey, Glen? Telsizden belediyeye sormamı ister misin?" dedi başka biri. Epeyce genç çıkan sesi neredeyse çatlıyordu. "Konuyu beş dakikada açıklığa kavuşturabilirim."

Harper kediyi iki eliyle birden aldı. Hayvan hafifçe miyavladı. Genç kadın itfaiye kamyonuna doğru dönecek gibi oldu, sonra boş kulübeye bakarak donakaldı.

Saçakların altına takılmış bir video kamera doğrudan ona çevriliydi. Harper kulübenin içindeki tezgâhta duran mavimsi televizyon ekranında kendini biraz bulanık da olsa görebiliyordu.

O hâlâ güvenlik monitöründe aval aval kendine bakarken nöbetçilerden biri onunla tozlu kulübe arasındaki boşluğa adım atarak görüş alanına girdi. Neredeyse çocuk yaştaki delikanlı kısa kesilmiş havuç rengi saçlara sahipti ve omzuna bir M16 asılıydı. Sırtı Harper'a dönüktü. Başını çevirse Harper'la göz göze gelirdi. Kulübeye baksa onu monitörde görürdü. Fakat ikisini de yapmadı. Nöbetçinin bakışları itfaiye kamyonunun önüne çevriliydi. Başparmağıyla kulübeyi işaret etti.

"Bayındırlık İşleri'nde çalışan herkesi tanırım," dedi delikanlı. "Ellerinde onaylı araçların bir listesi mutlaka vardır ve ofiste hep biri bulunur – belki Alvin Whipple veya Jakob Grayson. Onlar bize ne yapılacağını söyleyebilirler."

Harper kediyi dolaba itti. Ayağını dikkatle kaldırarak bacağını uzatabildiği kadar uzattı ve kendini içeri çekti.

"İyi fikir! Öyle yap," diye seslendi İtfaiyeci. "Hayır, bekle – kahretsin, buraya gel. Plakayı doğru verebilmek için panona ihtiyacın olacak."

Harper hâlâ azıcık aralık duran dolap kapağından dışarı göz attı ve kızıl saçlı delikanlının kamyonun önüne koştuğunu gördü. Hemen sonra nöbetçi gözden kayboldu.

Harper kapağı yavaşça kapattı.

Bay Truffles'ı Renée'ye verdi ve yangın söndürücüleri tekrar yerine koydu. Yaptığı lüzumsuzdu, zira hiç kimse arka dolapları açıp bakmadı ve az sonra tekrar hareket ettiler. Harper yere sırtüstü uzandı. O gerginlikle sol bacağındaki bir kas seğirdi.

Bay Truffles hafifçe mırıldadı. Renée parmaklarını hayvanın başındaki kürkte gezdirdi.

"Bir şey bilmek ister misin, Harper?" diye usulca sordu.

"Neyi?" dedi Harper.

"Sanırım bu gerçekten de benim kedim değil," dedi Renée ona.

12

İtfaiye aracı silkindi, birkaç adım geri gider gibi oldu, sonra âdeta gönülsüzce ileriye hareketlendi. Asfalttaki metal oluklar yeniden lastiklerin altında hışırdamaya başladı. Harper pirinç çanın uzaktan gelen ding-ding seslerini duydu. İtfaiyeci onu çalarak veda ediyordu.

Kamyon kuzey istikametinde hızlandı.

"Başardık," dedi Renée. Bir dirseği üstünde doğruldu. "Sanırım güvendeyiz."

Harper karşılık vermedi. Başını hafifçe kaldırdı, sonra kamerayı düşünerek çelik zemine sertçe indirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Renée.

Harper başını iki yana salladı.

Kamyon bir süre yola devam etti. Harper'a John göstergeyi doksana veya yüze dayamış gibi geliyordu. Yolculukları hızlı ve akıcıydı. Bu böyle devam ederse sallanarak ilerleme hissinin onu uyutması işten bile değildi.

Lakin on dakika sonra John vites düşürdü. Kamyon ağır ağır dururken lastiklerin altında çakıllar hışırdadı, şasiden taşlar sekti.

İtfaiyeci arka dolabın kapağını açtığında Harper dizleri üstündeydi.

"Başımız dertte, öyle değil mi?" dedi genç kadın.

"Hayır." John'un kötü bir huyu vardı – yalan söylerken daima karşısındakinin gözünün içine bakardı. "Benimle beraber önde oturmak ister misin merak ettim."

Diğer kompartıman da açıldı ve Allie kafatasının arkasında çıkan kısacık bal rengi saçları ovuşturarak başını dışarıya uzattı. "Nick'i de al. Ayakları berbat kokuyor."

"Pekâlâ," dedi adam.

"Bence burada kenara çekmemeliydin," dedi Harper. "Sınıra çok yakınız."

"Kovayı beslemem lazım," dedi John.

Hepsi de gerinmek için aşağı indi. Harper yumruklarını beline dayayıp omuriliğini kütürdetti. İncecik kum taneleri taşıyan bir esinti, alnına düşen saçları uçuşturdu.

Cape Neddick'in kuzeyinde, eskiden bir doğal park olan yerdeydiler. Yolun Cape Neddick tarafı hâlâ öyleydi. Yeni açmış yemyeşil yapraklarıyla göz dolduran koca koca meşeler dallarını sallıyor, sarımsı otların arasında arılar vızıldıyordu.

Yolun diğer tarafıysa dal parçalarıyla ve kararmış taşlarla kaplı bir ay yüzeyiydi. Aralarında küllerin uçuştuğu ağaç kalıntıları tozlu bir fondaki gölgelerden farksızdı. Yolun otuz metre uzağında oluklu saçdan inşa edilmiş bir bina vardı. Duvarları sıcağın etkisiyle bombeleşerek öyle bir eğrilmişti ki küçük bir çocuğun çizdiği resme benziyordu. Hektarlarca genişlikteki virane arazi Harper'ın görebildiği mesafeye kadar yayılıp gidiyordu.

"Her tarafı böyle mi?" diye sordu Renée, bir eliyle gözlerini gölgeleyerek.

"Maine eyaleti mi? Duyduğum kadarıyla hayır. Kuzeyi çok daha betermiş." John geldikleri yöne baktı. "İlerideki yolların durumu hakkında hiçbir fikrim yok. Parçasıymışız gibi davrandığımız itfaiye ekibi 95. karayolundan York'a kadar gidecek, sonra da direkt kuzeye çıkan bir eyalet otoyoluna sapacaktı. Biz artık York'un biraz ötesinde, keşfedilmemiş topraklardayız."

Harper onun peşinden yoldan çıkıp otların arasına girdi. John eski, kurumuş dal parçaları toplayarak ortalıkta gezindi. Sırtı onlara dönük olarak ağaç hattında kalan Nick eğreltiotlarının arasına işedi.

"Geçmemize izin vermemeleri gerektiğini anlamaları uzun sürmeyecek," dedi genç kadın.

"Fark etmez. Hatalarını fark ettiklerinde herhalde ağızlarını kapalı tutarlar. Ne de olsa *onların* cezalandırılmaları *bizim* cezalandırılmamızdan çok daha kolay olur. Üstlerinin *onları* avlamaları gerekmez. Hayır, bana kalırsa—"

"Cidden anladığını sanmıyorum. Köprüde bir şey oldu. Bir pürüz çıktı. Kedi araçtan aşağı atladı. Birinin onu görüp kamyonda aramaya

yapacağından korktum. O yüzden de onu yakalamak için dışarı çıktım. Kulübede bir kamera vardı. Yani aracında kaçaklar taşıdığı ispatlayan bir videoya sahipler."

"Tabii seyrederlerse," dedi adam. Sonra dönüp Harper'a baktı. "Sana kediyi yanımıza almanın bir hata olduğunu söylemiştim!"

"Şu dünyada 'sana söylemiştim' demekten daha çok hoşlandığın bir şey var mı?" Bunlar Jakob'un en sevdiği sözlerdi. John'un herhangi bir açıdan Jakob'a benzeyebileceği fikri Harper'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Bunun düşüncesi bile içinde ona yumruk atma dürtüsü uyandırıyordu – hem de *sert* bir yumruk.

İtfaiyeci kucak dolusu ahı çıkmış odunla beraber döndü ve otların arasında zar zor geri gelmeye başladı.

"Peşimizden kimseyi göndermeyecekler," dedi en sonunda. "New Hampshire dışarıya kapatıldı. Orası artık bir polis devleti. *İsteseler de* peşimizden adam gönderemezler. Öyle bir riske giremezler. Gönderdikleri kişiler geri gitmemeye karar verebilir. Polis devletlerinin başlıca sorunu budur. Hapishanenin gardiyanları da birer mahkûmdur ve çoğu bu gerçeğin farkındadır."

Fakat John attığı nutuk boyunca genç kadının gözünün içine baktı ve Harper onun kendi sözlerine inanmadığını işte buradan anladı.

John marşpiyeye çıktı ve dumanı tüten kovaya dal parçaları atmaya koyuldu. Nick çamların oradan geri geldiğinde o hâlâ alevleri besliyordu.

"Kamyonda neden bir kova dolusu kor var?" diye elleriyle sordu oğlan.

Harper'ın açıklama yapmak için parmaklarıyla biraz hecelemesi gerekti. "Bu John'un gözde ateşinden bir yadigâr."

"Bazen onun bir kerhane faresi kadar kaçık olduğunu unutuyorum," dedi Nick.

"Sözlerine dikkat et, yoksa o pis ellerini sabunla yıkarım, genç adam."

"Ha ha," dedi Nick ona. "Anladım. Aman ne komik. Herkes güzel bir sağır esprisine bayılır. Hey, Tanrı neden osuruğa pis bir koku vermiş? Sağırlar da onların keyfini çıkarabilsin diye."

Yeniden I-95'e çıktıklarında İtfaiyeci camdan sarktı ve o sessizlikte çanını yeniden çaldı.

13

Onlar kuzeye ilerledikçe Dünya'da araç sürdükleri hissi giderek azaldı. Yolda uçuşan gri kül yığınları bazen –pofuduk toz adaları gibi– o kadar yüksek ve geniş oluyordu ki en akıllıca seçenek yavaşlayıp etraflarından dolaşmak gibi görünüyordu. Arazi beton rengindeydi. Yolun iki yanındaki kömürleşmiş ağaçlar hızla solgun ve pembe bir tona bürünen göğün altında bir mineral ışıltısıyla parlıyordu. Etrafta hiç bitki yetişmiyordu. Harper açık arazideki bir yangının ardından otların ve çimlerin çabucak büyüdüğünü duymuştu ama toprak topaklaşmış bir kül katmanıyla örtülüydü ve bu beyazımsı kil tabakası en ufak bir yeşile geçit vermiyordu.

Çıkan bir rüzgâr tozu toprağı ön cama savurdu ve İtfaiyeci silecekleri çalıştırdı. Silecekler camda gri renkli kıvrık çizgiler bıraktı.

Yola çıkalım yaklaşık yirmi dakika olmuştu ki Harper aracın doğusundaki bir sırtta konutlar –bir dizi taşınır ev– gördü. Onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Camları kırılan, tavanları çöken evler simsiyah birer kabuktan ibaretti. Bu üstü açık çarpılmış alüminyum ayakkabı kutusu hattı hızla geçip gitti.

Artık saatte yalnızca otuz kilometre yapıyorlardı. İtfaiyeci kül yığınlarının ve yola devrilmiş tek tük ağacın arasında zikzaklar çiziyordu. Bir derenin üstünden geçtiler. Su gri bir balçığa dönmüştü. Pis akıntının içinde gönülsüzce sürüklenen döküntüler mevcuttu: Harper bir araba lastiği, yamulmuş bir bisiklet ve kot bir tulum giydirilmiş tombul bir domuza benzeyen bir şey gördü. Hayvanın çürümüş leşi sineklerle kaplıydı. Sonra Harper gördüğü şeyin bir domuz olmadığını anladı ve uzanıp Nick'in gözlerini kapadı.

Sonunda Biddeford'a ulaştılar. Şehir top atışına maruz kalmış gibiydi. Yıkık tuğla duvarların arasında simsiyah bacalar yükseliyordu. Upuzun bir sıra şeklinde dizili duran pişmiş telefon direkleri, çarmıha gerile-

cek kurbanlar bekleyen haçları andırıyordu. Obsidyen siyahı bloklardan yapılmışa benzeyen Southern Maine Tıp Merkezi tüm bunlara tepeden bakıyor, iç kısmından hâlâ dumanlar tütüyordu. Biddeford bomboş bir harabeydi.

Nick işaret diliyle sordu. "Sence burada yaşayanların çoğu kaçabilmiş midir?"

"Evet," dedi Harper ona. "Çoğu kaçmıştır." Ellerinle yalan söylemek bunu dille yapmaktan daha kolaydı.

Biddeford'u geride bıraktılar.

"Sığınmacılara rastlarız sanıyordum," dedi Harper. "Veya devriyelere."

"Kuzeye gittikçe dumanın ve havadaki diğer toksinlerin artacağını tahmin ediyorum. Kül de cabası. Hava çok çabuk zehirli hale gelebilir. Tabii bizim için değil. Herhalde ciğerlerimizdeki Ejderpulu bizi korur. Artık normaller düşünsün." John hafifçe gülümsedi. "İnsanlık belki can çekişiyor ama biz bundan sonra her ne yaşanacaksa onun bir parçası olacak kadar talihliyiz."

"Oley!" dedi Harper, dönümlerce çorak toprağa bakarak. "Aman ne şanslıyız. Yeryüzü uysallara miras kalacak.* Tabii bunları kim ister bilmiyorum."

İtfaiyeci radyoyu açıp FM bandındaki bir parazit pusunda gezindi, yankılı bir katedralde yüksek bir notaya çıkmakta olan bir oğlanlar korosunun boğuk ve uzak seslerini geçti, sonunda da –o pus arasında– gülünç denebilecek kadar sekteli bir bas gitar solosu ve sevgilisinin *kaçmaya, kaçıp gitmeye* kararlı olduğundan dert yanan bir adam buldu. Sinyal zayıftı ve sinir bozucu bir cızırtının arasından geliyordu. Yine de İtfaiyeci öne eğilip kocaman gözlerle dinledi, sonra dönüp Harper'a baktı.

Harper da ona bakarak kafa salladı.

"Duyduğumu sen de duyuyor musun?" diye sordu John.

"Kulağa English Beat** gibi geldiği kesin," diye yanıtladı Harper. "Sürmeye devam et, Bay Rookwood. Gelecek bizi bekliyor. Oraya eninde sonunda varacağız."

"Geleceğin geçmişe bu kadar benzeyeceğini kim tahmin edebilirdi?" dedi adam.

* Kitabı Mukaddes'ten bir cümle. –*çn*

** 1960'ların başında İngiltere'de doğan bir pop & rock müzik türü. –*çn*

14

Biddeford'un birkaç kilometre kuzeyinde İtfaiyeci ayağını gaz pedalından kaldırdı ve kamyon yavaşlamaya başladı.

"Yine de hakkını yemeyelim," dedi John, neredeyse yetmiş kilometreyi rahat rahat geldik. Bu bile beklediğimden çok daha fazlaydı."

Kuzey yönündeki şeritlere on sekiz tekerli bir tır enlemesine park etmişti. Son bir saattir gördükleri diğer her şey gibi onun da yakınında bir bomba patlamış gibiydi. Kabir yanarak iskeletine kadar pişmişti. Arka taraftaki konteynır isten kapkara kesilmişti ama Harper kire rağmen WALMART yazısını belli belirsiz okuyabildi.

Birileri şirket logosunun üstündeki kurumu silip sprey boyayla bir mesaj yazmıştı.

PORTLAND ARTIK YOK
OTOYOL DİYE BİR ŞEY KALMADI
SAĞLIKLI MISIN? PROUTS NECK'TEKİ
DEKE HAWKINS'LE GÖRÜŞ
HASTALAR GÖRÜLDÜKLERİ YERDE VURULACAKLAR
TANRI BİZİ AFFETSİN, TANRI SİZİ KURTARSIN

İtfaiyeci kapıyı açıp marşpiyeye indi. "Bir çekme zincirim olacak. Belki o tırı kenara çekebilirim. Etrafından dolaşmak için fazla bir boşluğa ihtiyacımız varmış gibi gözükmüyor. Hem durmuşken iyisi mi kovayı da besleyelim."

Nick, Allie ile Renée'yi kontrol etmek için Harper'ın peşinden kamyonun arkasına gitti. Allie yoldaydı ve Renée'nin tampona inmesine yardım ediyordu. Rengi hemen hemen arazi kadar gri olan Renée kedisini bir koluyla göğsüne bastırıyordu.

"Ne durumdasın, ihtiyar?" diye ona sordu Harper.

"Şikâyet ettiğimi duymazsın," yanıtını verdi kadın.

"Bak onu iyi bildin," dedi Allie. "O kedinin miyavlamasından başka bir şey duymak ne mümkün."

"Minik otostopçumuz arkada yolculuk etmekten hoşlanmadığına karar verdi," diye belirtti Renée.

"Öyleyse önde oturabilir," dedi Harper. "Tabii seninle beraber."

Renée hırpalanmış ve bitkin görünmesine rağmen gülümsemekle yetindi. "Dünyada olmaz."

"Arkada yolculuk edemezsin, Bayan Willowes," dedi Allie. "O derin çukurlardan birine girersek herhalde bebeğin dışarı uçarak çıkar. Bir nevi fırlatmalı doğum yaparsın."

Renée'nin beti benzi attı. "Senin de ağzından bal damlıyor."

"Değil mi ya? Acıkan var mı?" diyen Allie arka kompartımanlardan birindeki erzak torbasına uzandı.

Harper yemeğini John'la paylaşabileceğini düşünerek elinde bir şeftali konservesi ve plastik kaşıkla kamyonun önüne dolandı. Adamı tırın kaportasına çıkmış halde buldu. İtfaiyeci bir elini gözlerine siper ederek otoyolun ilerisine bakıyordu.

"Yol nasıl gözüküyor?" diye sordu genç kadın.

John oturdu ve aşağı kayarak kaportadan indi. "İyi değil. Asfalttan koca koca parçalar kopmuş ve bir kilometre öteye devrilmiş devasa bir ağaç görebiliyorum. Üstelik yerden hâlâ duman tütüyor."

"Yok artık. Burada yangın çıkalı ne kadar oldu? Sekiz ay mı? Yoksa dokuz mu?"

"Yanacak bir şeyler olduğu sürece yangın sönmez. Tüm bu kül tabakası alttaki korları koruyan bir battaniye işlevi görüyor." John itfaiyeci ceketini çıkardı ve kirli atletinin içinde durup bekledi. Vakit öğleydi ve asfalttan dalga dalga ısı yükseliyordu. "Kamyonla gidebildiğimiz kadar gideceğiz. Sonra onu bırakıp yola yayan devam edeceğiz." Genç kadının karnını şöyle bir süzdü. "Sana masal anlatmayacağım. Hava sıcak olacak ve belki günlerce düşe kalka yol tepmemiz gerekecek."

Harper, Martha Quinn'in adasına hemen o gece ulaşacakları gibi bir fantezi kurmamaya, temiz çarşaflı bir yatak veya mis gibi sabun kokan sıcak bir duş hayal etmemeye çalışsa da kendine tamamen hâkim olamamıştı. Oraya kadarki yolculuğun umduğundan *–umduk-*

larından– daha uzun ve zorlu geçeceğini duymak moralini bozuyordu. Fakat kapıldığı hayal kırıklığını algılar algılamaz onu bir kenara koymaya karar verdi. Sonuçta hedeflerine doğru ilerliyorlardı ve New Hampshire'dan çıkmışlardı. Bu kadarı bugünlük yeterdi.

"Ne yani?" dedi. "Biraz yürümesi gereken ilk hamile kadının ben olduğumu mu sanıyorsun? Al. Bir şeftali ye. Böylece ağzına iç karartıcı konuşmalar ve tahminler yapmaktan başka bir iş çıkar. Konuşmaya başlayana kadar pek seksi olduğunu biliyor musun? Ama sonra koskoca bir hıyar olup çıkıyorsun."

John bir plastik kaşık dolusu şeftali için ağzını açtı. Harper şeftali lokmasını şeker pekmezi tadında uzun bir öpücükle taçlandırdı. Ayrıldıklarında John gülümsüyordu.

Arkalarında sıraya girmiş olan Nick, Renée ve Allie el çırpmaya başladılar. Harper onlara orta parmağını gösterdi ve adamı tekrar öptü.

15

John ile Allie itfaiye aracının önüne bir çekme zinciri taktılar ve diğer ucu tıra taşıdılar. Onlar zinciri tır kamyonuna takarlarken Harper gidip uzun Walmart konteynırının içine göz gezdirdi. Konteynırın içi yanık metal ve yanık saç koksa da arka duvara tahta paletler istiflenmişti. Harper kırıp parçaları kor kovasına atıp atamayacağını görmek için birini dışarı sürükledi.

Renée ona bir levye ve balta getirdi. Harper paleti yangında ağarmış otoyol bariyerine dayadı ve ona vurmaya başladı. Kırılan çam kalas parçaları etrafa uçuştu.

Renée parlak ikindi güneşi altında gözlerini kısarak kabinin arkasına kaynaklanmış kovayı süzdü.

"Bir süredir sormak—" diye başladı.

"Sormasan daha iyi."

"Peki."

Harper kucak dolusu tahta parçasını itfaiye kamyonuna taşıdı, marşpiyeye çıktı ve kovanın içine baktı. Korlar hâlâ yanıp sönüyordu. Harper tahta parçalarını tek tek kovaya attı. Her parça içeri girer girmez tıslayarak beyaz bir alevle tutuştu. Harper kovaya dört-beş parça tıktı, sonra duraksadı ve bir diğer parçayı yukarıda tutarak nereye sokacağını bulmaya çalıştı.

Çocuk elini andıran biçimsiz bir kırmızı alev yukarı uzanıp tahta parçasına yapıştı. Harper hafif bir çığlıkla tahtayı bıraktı ve marşpiyeden aşağı atladı. Dizleri her an boşalacak gibiydi. Renée onu dirseğinden tutarak destek verdi.

"Dile benzeyen alevler görmüştüm," dedi kadın ılımlı bir sesle. "Ama kola benzeyenine hiç rastlamamıştım."

Ses çıkaramayan Harper başını iki yana salladı.

İtfaiyeci sürücü kapısını çarparak kapattı ve itfaiye aracını geri vitese taktı. Çekme zinciri bir şaklamayla gerildi. İtfaiye aracının lastikleri patinaj çekti, tüttü, yere tutundu ve tırı metalik bir gıcırtıyla kenara çekti.

Dev araç önlerinden kalktığında Harper yolun ilerisini ilk kez doğru düzgün görebildi. Tırdan en fazla yedi metre uzakta şeritlerden biri kompakt bir araba boylarındaki bir kraterle son buluyordu. Onun az ilerisinde *başka* bir krater vardı ama o emniyet şeridindeydi. Harper bir kilometre kadar aşağıda otobanın kocaman bir ağaçla enlemesine bölündüğünü gördü. Yangının her nasılsa kristalleştirdiği dev karaçam yanık şeker rengindeydi. Uzun ve düz yolun yumuşamış, bel vererek harap olmuş asfaltından ısı dalgaları yükseliyordu.

"Buradan itibaren yavaş gitmemiz gerekecek," dedi İtfaiyeci.

İşte o konuda yanılıyordu.

16

İtfaiyeci kamyonu yoldaki koca çukurların etrafından dolaştırdı, devrik karaçamın önüne kadar sürdü ve tekrar durdurdu. Harper ve diğerleri onunla kamyona binmeye dahi zahmet etmeyip peşinden yürüdüler. Gökyüzü yağmur yağacakmışçasına puslandı ama yağmur yağmadı. Zaten bulutların rengi de bir tuhaftı. Vakit henüz öğle olmasına rağmen bu bulutlar günbatımıyla aydınlanırcasına somon rengindeydi. Havada kimi zaman fırtınayı haber veren bir elektriklenme mevcuttu. Basınç Harper'ın kulak zarlarını nahoş bir şekilde gıdıklıyordu.

İtfaiyeci zincirini devrik ağaca bağlayıp kamyona koştu. Yüksek bir çatırtı koptu. Adam sanatsal bir dille sövdü.

"Ne dediğini duydun mu? Hiçbir kadın öyle bir şey yapamaz," dedi Renée. "Anatomik olarak mümkün değil."

John direksiyonun arkasından tekrar aşağı atladı. Çekme halatı ağaçtan üç metrelik bir dal koparmıştı.

"Zinciri gövdeye dolamalısın," dedi Allie. "Yoksa ağaç parça parça dağılır."

Nick kamyonun arka tamponunda Renée ve Harper'la beraber otururken Allie ile İtfaiyeci zinciri ağacın ağırlık merkezine dolamaya gittiler.

"Gelin bir oyun oynayalım," dedi Renée. "Yirmi Soru.* Kim başlamak ister?"

Harper tercüme etti. Nick el işaretiyle karşılık verdi.

"Tuttuğun şey hayvan mı, sebze mi yoksa mineral mi bilmek istiyor."

"Mineral. Sayılır. Hay aksi. İyi bir başlangıç yapmadık."

Harper'ın tercümanlığında bir soru-cevap faslı gerçekleşti.

---

* Yirmi Soru oyununda oyunculardan biri içinden bir nesne tutar. Diğer oyuncular sırayla sorular sorarak yirmi soruda o nesneyi bulmaya çalışırlar. *–çn*

"Sarı mı?" diye oğlanın yerine sordu genç kadın."

"Evet ama ayrıca biraz turuncu."

"Şimdi de bir arabadan büyük olup olmadığını bilmek istiyor."

"Evet. Çok daha büyük."

Nick elleriyle hızlı hızlı konuştu.

"Tuttuğun nesnenin bir kamyon olduğunu söylüyor," dedi Harper.

"Hayır!" dedi Renée neşeyle.

Nick arka tampondan aşağı atlayıp elini kolunu aceleyle salladı.

"Büyük turuncu bir kamyonmuş," dedi Harper.

"*Hayır!*" diye kaşlarını çatarak tekrarladı Renée. "Ona bilemediğini söyle. Sorularını boşa harcıyor."

Fakat artık Harper da tampondan inmişti ve otobanın gerisine bakıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi.

Nick daha şimdiden itfaiye aracının önüne doğru koşuyordu. Harper yol boyunca çığlığa yakın titrek bir sesle bağırarak onun peşinden koşar adım ilerledi.

"John! Gitmemiz gerek! Gitmemiz gerek! *Hemen! ŞİMDİ!*"

Bir eli direksiyonda ve bir ayağı marşpiyede olan yarı yarıya kabinin içindeydi. Karaçamın üstüne ata biner gibi binmiş olan ve gövdeye sarılı çekme zincirini düzelten Allie'ye talimatlar bağırmak için dışarı sarktı. Harper'ı duyunca arkasına döndü, sonra gözlerini kısıp genç kadının ilerisine baktı.

Uzaktaki bir yükseltiyi aşmakta olan turuncu bir kamyon güneşin altında göz kırpıyordu. Freightliner gümbür gümbür üzerlerine gelirken Harper motorunun arttıkça artan kükremesini duyabiliyordu.

"Allie, ağaçtan in!" diye seslendi John.

Allie bir elini kulağına dayadı ve başını iki yana salladı. *Seni duyamıyorum*. Harper bile itfaiye aracının rölantideki motorunun homurtusu arasında John'u zor duyuyordu.

Genç kadın marşpiyedeki İtfaiyeci'nin yanına çıktı ve pirinç çanı elinden geldiği kadar şiddetle çaldı. Allie onun yüz ifadesini okudu, gövdeden aşağı atladı ve koşarak yanlarına geldi.

"Binin, binin!" diye bağırdı John. "Çabuk olun, geri gitmem lazım."

Allie kollarını kardeşinin uyluklarına dolayıp onu yerden kaldırdı ve itfaiye aracının arkasına seğirtti.

John onlara binmeleri için belki on saniye süre verdi, ardından kamyonu geri vitese takıp gaz verdi. Ağaç kamyonu bırakmadı ve onu olduğu yere mıhladı. Lastikler boşa döndü. Marşpiyede dikilen Harper bir eliyle açık kapıyı, diğeriyle de John'un kolunu tutuyordu.

Jakob'un Freightliner'ı artık bir buçuk kilometreden daha yakındaydı. Güneş donuk bir ışıkla çatlak ön camdan yansıyordu. Harper hızlanan kamyonun tiz uğultusunu duyabiliyordu.

John gaza daha çok bastı. Ağaç sarsıldı, ters döndü ve küllerin üzerinde kaymaya başladı. Dallar çatır çatır kırılarak yola saçıldı.

Bir kilometre uzakta Jakob'un kar küreyicisi Walmart kamyonunun arka ucunu sıyırıp geçti ve römorku paramparça ederek metalik bir gümbürtüyle havaya fırlattı.

Ağaç yoldaki bir çatlağa takılıp kaldı. John küfretti. İtfaiye aracını vitese taktı, üç metre ileri gitti ve tekrar vites değiştirdi. Lastikleri bağırtarak dümdüz geri gitti. Kalbi hızla çarpan Harper dişlerini sıktı ve sıkıca tutunarak kendini sarsıntıya hazırladı. Karaçam havaya kalkıp tekrar devrildi. Dallar parçalanarak dört bir yana uçuştu. Ağacın gövdesi şeritlerden birini boşaltacak kadar yana yuvarlandı.

"Ben zinciri çözerim," dedi Harper. Aşağı atladığı gibi koşarak kamyonun önüne gitti.

"Acele et, Willowes," diye arkasından seslendi İtfaiyeci. Freightliner'ın sesi iyice yükselerek derin bir kükreme halini almıştı. "Çabuk, *çabuk!*"

Harper çekme zincirini ön dişten sıyırdı ve yolcu tarafına koştu. "Yürü!" diye bağırdı ve marşpiyeye çıkıp yolcu kapısına tutundu.

İtfaiye aracı ağır ağır hareketlendi. Yoldaki dallar lastiklerin altında çatır çutur kırıldı. Harper kendini yolcu koltuğuna çekerken araç neredeyse otuz kilometre yapıyordu. Karaçamın etrafından dolaşan John yolun küçük bir yükseltiye çıkan düz bir kısmında yavaş ama düzenli bir tempoyla hız kazandı.

Kar küreyici ağaca çarptı. Karaçam kenara fırlamaktan ziyade un ufak oldu. Dallar gri bir toz ve kıymık bulutu halinde patladı. Freightliner uludu. Harper ilk defa kocasının gerçek sesini duyarmış gibi hissetti.

O bir dizini yolcu koltuğuna koyduğu sırada Freightliner kamyonun arkasına çarptı. Darbe Harper'ı düşürdü. Bacakları açık kapıdan sarkarak yolun hemen üzerinde asılı kaldı. Genç kadın bir kolunu açık

yolcu penceresine takarak kapıya tutundu. Diğer elini koltuğa attı.

"Harp!" diye bağırdı İtfaiyeci. "Ah tanrım, Harp, içeri gir, içeri gir!"

"Daha hızlı!" dedi Harper ona. "Sakın yavaşlamaya kalkma, Rookwood."

Genç kadın bacaklarını çırpmasına rağmen kendini bir türlü koltuğa çekemiyordu. Vücudunun çok büyük bir bölümü dışarıdaydı ve ağırlık merkezi çok aşağıdaydı. Tüm kütlesi ve ağırlığı yola sarkmıştı.

Harper belediye kamyonunun nerede olduğuna bakmak için başını çevirdi. Tam o anda Jakob onlara tekrar vurdu. Harper işte o zaman onu –Jakob'un iyice süzülmüş sakallı, yaralı suratını– gördü. Kocası ne gülümsüyor ne de kızgın bakıyordu. Güçlü bir uyuşturucunun etkisindeymişçesine başı sağa sola yatıyordu.

"Tanrı aşkına artık içeri girer misin," dedi İtfaiyeci. Bir elini direksiyonda tutmasına rağmen artık ön camdan dışarı bakmıyordu. Harper'ı kavramak için yolcu koltuğunun üstüne yatmış, bileği sargılı sağ elini ona doğru uzatmıştı.

Kolunu karambole savuran Harper onun parmaklarını yakaladı. John genç kadını ön koltuktan çekip almak isteyen hava akımıyla boğuşarak ona asıldı. Harper'ın ayakları boşlukta savruldu, sonra dizi bacak boşluğunu buldu ve nihayet kabine girdi.

John onu içeri çekerken itfaiye aracı yön değiştirmişti. Otobanın sol emniyet şeridindeki pişmiş bir Honda Civic'i sıyırdılar. Altında bir mayın patlamışçasına Honda'nın arka ucu havaya fırladı. Hurdanın yanından hızla geçip gittiler.

Honda arkalarındaki şeride tangır tungur düştü. Hemen sonra kar küreyici ona bindirerek âdeta insansı bir öfke çığlığıyla hurdayı kenara savurdu. Aracın camları tuzla buz oldu.

Harper telaşla koltuğa çıkarken hâlâ açık duran yolcu kapısı ileri geri sallanıyordu. Genç kadın kapı boşluğunun üstündeki siyah deri kayışı tuttu ve başını dışarı çıkartarak geriye baktı.

"Sen ne halt yediğini–" diye sordu İtfaiyeci.

Harper şarkıyla doluydu – sözleri veya melodisi olmayan bir hiddet ve keder şarkısıyla. Eli benzine batırılmış bir paçavranın kibrit değdirildiğinde yanması gibi tutuştu. Genç kadın onu kaplayan mavi alevi top yapıp fırlattı. Alev topu Freightliner'ın ön camına çarpıp sıvı bir alev yelpazesi şeklinde dağıldı – ve söndü.

Harper tekrar tekrar ateş fırlattı. Mavi bir alev topu kar küreyicisinin yolcu tarafındaki aynayı yerinden kopardı. Bir diğeri küreyiciye çarparak onu kısa bir süreliğine çıtır çıtır yanan beyaz bir ateşle dolu sığ bir yalağa çevirdi. Harper'ın attığı dördüncü alev bir beyzbol topu gibi havada falso aldı ve yolcu tarafındaki lastiğe çarptı. Lastik bir alev çemberine döndü.

"Onu kör edebilir misin?" diye sordu İtfaiyeci.

"Ne?" dedi Harper.

"Onu kör et. Sadece on saniyeliğine. Zahmet olmazsa *şimdi*. Ve Tanrı aşkına emniyet kemerini tak."

John'un boynundaki kaslar iyice şişmişti. Dudakları bir dehşet ifadesiyle gerilmişti. Bir tür üst geçide doğru yokuş yukarı gidiyorlardı. İtfaiye aracının önü elmas biçimli turuncu bir uyarı tabelasına çarptı. Tabela döne döne uçmadan önce Harper üstünde ne yazdığını görme fırsatı bulamadı.

Emniyet kemeriyle hiç vakit kaybetmedi. Kemerini takarsa direksiyonun arkasındaki Jakob'a doğrudan ateş fırlatacak kadar kapıdan sarkamazdı. Başını kaynayan ikindi havasına çıkarıp Freightliner'a baktı. Jakob da çatlak ön camın arkasından o bakışlara karşılık verdi. Çatlaklar adamın oturduğu yerin hemen sağındaki tek bir mermi deliğinden başlıyordu. Jamie Close o gece çan kulesindeyken onu bir ciğerinden vurmaya çok yaklaşmıştı.

Genç kadın derin bir nefes aldı ve avuç dolusu ateş fırlattı. Alev topu ön camdaki mermi deliğine çarptı. Alevler çatlakları takip ederek etrafa yayıldı ve ateşten bir örümcek ağı ortaya çıktı. Ateşin bir kısmı delikten geçti ve Jakob irkilerek başını çevirdi. Harper'a bir an için kocası gözlerini kapatmış gibi geldi.

Yola bakmak için önüne döndüğünde üst geçidin yerinde yeller esiyordu. YIKIK KÖPRÜ – turuncu güvenlik tabelasında yazan buydu. Üst geçit ortasından çökmüş, geriye demir çubukların kırık betondan çıkıntı yaptığı on metre genişliğinde bir uçurum kalmıştı. Harper emniyet kemerini hâlâ takmadığını son anda fark etti.

John freni kökleyip direksiyon kırarak ansızın ve keskin bir açıyla uçurumdan saptı.

Neredeyse çok geç kalacaktı. İtfaiye aracı yanan lastiklerin tiz iniltisi eşliğinde yanlamasına kaydı. Şasiden mavi dumanlar çıktı. Harper

kamyonun devrilmesine ramak kaldığını hissetti. John tüm vücuduyla direksiyona yüklenerek ona aksi yönde abandı. Araç bir asfalt matkabının gücüyle titreyerek yan yan kaymayı sürdürdü. *Bebeğimi kaybedeceğim*, diye düşündü Harper.

Freightliner geçerken itfaiye aracının arka ucunu sıyırdı. Araç bir döner kapı gibi savruldu. Bir an için kendilerini geldikleri yöne bakarak geri giderken buldular. Merkezkaç kuvveti Harper'ı kapıya yapıştırdı. Onu az önce kapatmasaydı dışarı fırlardı. Direksiyon İtfaiyeci'nin ellerinde o kadar hızlı döndü ki adam bir acı çığlığıyla onu bıraktı.

Kaymaya devam ederlerken yönleri New Hampshire'a çevriliydi. O yüzden Harper belediye kamyonunun ok gibi yanlarından geçip uçuruma fırladığını, on metre düştüğünü ve âdeta dünyayı sarsan bir gümbürtüyle aşağıdaki yola çakıldığını görmedi. Altlarında bir bomba patlamış gibi oldu.

İtfaiye aracı durduktan sonra bile Harper'a halen biraz dönüyorlarmış gibi geliyordu. Dönüp John'a baktı. Adam da kocaman açılmış şaşkın gözlerle onu süzdü. Dudakları oynadı. Harper isminin söylediğini düşündü ama emin olamadı. Kulaklarındaki uğultu yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Nick haklıydı. Dudak okumak zordu.

John elleriyle kışkışlar gibi bir hareket yapıyordu. *Dışarı çık*. Bir yandan da emniyet kemeriyle cebelleşiyordu.

Harper kafa salladı, titreyen bacaklarla açık kapıdan çıktı, marşpiyeye bastı, sonra da yola indi. Kapıyı bırakıp üst geçitteki boşluğa doğru bakmasıyla nefesi kesildi.

İtfaiye aracının arka yarısı uçurumun kenarından dışarı taşmıştı. Kamyon düştü düşecekti. Harper seyrederken araç bir tahterevalli gibi geriye yattı ve ön tekerlekleri havaya kalktı.

Harper soluklanacak kadar vakit buldu. Tam John'un ismini haykırıyordu ki itfaiye aracı kenardan boşluğa düştü ve İtfaiyeci'yi de beraberinde götürdü.

17

Harper eksik üst geçidin kenarına koşup eğri büğrü demir çubukların ve beton kırıklarının arasından aşağı baktı. İtfaiye aracı yukarı dönük olarak dimdik düşmüş ve yolcu tarafına devrilmişti. Harper durduğu yerden kabini ve John'u göremiyordu. Freightliner tepetaklak olmuştu. Aşağıda bir şey yanıyor, Harper'ın burnuna kavrulmuş lastik kokusu geliyordu.

Onu orada tutan tek şey geçirdiği şok, sinir uçlarında hissettiği yoğun bir duygusal karıncalanmaydı. *Hepsi öldü*, diye aklından geçirdi. *Hepsi öldü. Hepsi öldü. John, Nick, Allie, Renée, John, Nick, Allie, Renée, John, Nick, Allie, Renée...*

Ancak boğazı ağrıyınca haykırmakta olduğunu fark etti – hem de neredeyse bir dakikadır. Kendini susmaya zorladı. Yapması gereken şey aşağı inmekti. Aşağı inmek ve elinden ne geleceğine bakmak.

Hızla arkasına döndü – ve Allie'ye toslamasına ramak kaldı. Kızın yüzü terle kaplıydı ve koşmaktan soluk soluğa kalmıştı.

"Sen de nereden çıktın?" diye sordu Harper. "Kamyondan nasıl indin?"

İfadesiz gözlerle genç kızın gerisine baktığında Nick'in Renée'yi de peşinden sürükleyerek yol kenarından koşar adım üzerlerine geldiğini gördü.

"Hiç binmedim ki," dedi Allie. "Fırsatım olmadı. Nick'le beraber kamyonun arkasına ulaştığımız anda Renée bizi bir hendeğe itti. Sonra bir de baktım ki sen ve John bizsiz uzaklaşıyorsunuz? O nerede? John–"

Allie konuşurken aşağı göz atmak için yavaş yavaş uçuruma yaklaşıyordu. Harper onu kolundan tuttu ve kenara ulaşmasını engelledi.

"Bakma. Nick'in de senin de görmenizi istemiyorum. Burada kalın ve ben seslenmedikçe gelmeyin."

Harper her ne kadar elini çabuk tutmak istese de koşabileceği günler haftalar önce sona ermişti. Karnını tutarak gülünç bir hamile kadın temposu tutturdu. Bir bariyerin üstünden geçti ve inişini yavaşlatmak için yerdeki otlara tutunarak kocaman hamile kıçının üstünde yamaçtan aşağı kaydı.

Aşağıda doğu-batı yönünde uzanan bölünmüş bir otoyol vardı. İtfaiye aracı doğuya giden şeritlere devrilmişti. Asfaltın üstü kesik kesik yanan bir ateş gölüyle kaplıydı ve Harper ona bakarken panikle, *Benzin*, diye düşündü. *Araç benzin kaçırıyor. Patlayacak.* Alevlerin üstünden atladı ve aracın ön tarafına ulaştı.

Kırılmış ve çerçevesinden çıkmış ön camdan kabinin içi görülebiliyordu. John hâlâ emniyet kemeri takılı vaziyette yanlamasına sarkıyordu. Başı sağ omzuna dayalıydı ve hem saç çizgisinden hem de burnundan kan damlıyordu. Yine de ölmemişti. Harper göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

Göremediği şeyse onu nasıl dışarı çıkaracağıydı. O esnada göğe çevrili sürücü kapısına tırmanamayacak kadar hamileydi. Bir âlet olmaksızın ön camdan geriye kalanı kıramazdı ve zaten adamın üstüne cam kırıkları yağdırmaktan korkuyordu.

Bir merdiven, diye aklından geçirdi. Tavana takılı büyük merdiven değil; arka dolaplardaki küçüklerden biri.

Tekrar o uzun ateş kurdelesinin üstünden atladı (tam olarak ne yanıyordu ki? Kokusu benzine benzemiyordu) ve kamyonun arkasına kadar gitti. Araç boyunca dizili kompartımanların kapakları koparak yerlerinden çıkmıştı. Genç kadın yerlere saçılmış tahta balta saplarının ve levyelerin arasından dikkatle geçti. O aceleyle kedinin üstüne basmasına ramak kaldı ve hayvan ona panikle miyavlayınca irkildi.

Harper kendini toparlayıp bir adım geri çekildi. Bay Truffles şok geçiren zümrüt rengi gözleriyle ve kabarmış tüyleriyle ona süzdü. Anlaşılan Renée diğerlerini kamyondan uzaklaştırırken hayvanı ihmal etmişti.

"Ah, demek sensin," diyen Harper çömeldi ve elini kediye uzattı. "Tanrım, nasıl sağ kaldın ki? Acaba dokuz canından kaçını tükettin?"

"Hepsini," dedi Jakob ve dumanların arasından savrulan bir kürek tıpkı bir kroket tokmağının topa çarpması gibi kediye vurdu.

Boynu kırılan ve ölen Bay Truffles uçup giderek çalıların arasın-

da gözden kayboldu. Harper çığlık attı ve geri kaçarak kıçüstü düştü. Jakob küreği iki eliyle birden başının üstüne kaldırdı. Harper kendini topuklarıyla geri itti ve küreğin başı ayakları arasındaki yumuşak asfalta indi.

Genç kadın kalkmadan cam kırıklarının ve taş parçalarının arasında kendini geriye çekti. Küreğin başını saplandığını yerden kurtarabilmek için Jakob'un kürek sapını ileri geri oynatması gerekti. O bununla uğraşırken Harper kocasını doğru düzgün inceleyecek kadar zaman buldu. Adamın sağ eli kızarmış piliç derisinin dokusunu alacak kadar yanıp kararmıştı. Ciltteki çatlaklardan alttaki cerahatli, pembe et görülebiliyordu. Yüzünün sağ yanı da kavrulmuştu ve o taraftaki saçlardan hâlâ duman çıkıyordu. Boğazındaki sarkık deride insan eli biçiminde eski bir yanık göze çarpıyordu.

Yavaş ve paytak adımlarla ilerleyen adamın eski zarafetinden eser yoktu. Konuştuğunda sesi kalın çıkıyor, dili zor dönüyordu. Ağzının bir kenarında dudakları birbirine kaynamıştı.

"Beni hasta ettiğini söylerken haklıydım, bebeğim," dedi. "Doğru, bana Ejderpulu bulaştırmadın ama beni başka bir şekilde hasta etin. Daha beter bir şekilde. Seninle beraber olmak, hafif bir ateşle yaşamak gibiydi. Senin gibi kadınlar bir tür enfeksiyondur. Bir bakteri gibi benimle besleniyordun. İyileşmeyi, senden arınmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Küreği tekrar savurdu ama Harper bir kez daha topuklarıyla kendini itti. Küreğin başı havadaki pusu yararak arkasında ipeksi duman şeritleri bıraktı.

"Bir zamanlar ilham perim olacağını sanıyordum," dedi Jakob ve tuhaf, kulak tırmalayıcı bir sesle güldü. "Güya bana ilham verecektin! Eh, sonunda verdin de. Sonunda asıl yeteneğimi açığa çıkardın: yangınları söndürmek. Öyle becerikli bir itfaiyeciyim ki onları daha başlamadan söndürüyorum. Anlıyor musun? Bir bakıma sahiden de ilham perim oldun!"

Harper kocası ne kadar yazarsa kendisinin de o kadar ilham perisi olduğunu düşündü ve bundan üzüntü duymadı. Jakob ona ancak bir töhmet veya esin kaynağı gözüyle bakıyordu ama her iki şekilde de bir tür yakıta indirgenmiş oluyordu. Her iki şekilde de kocasının gözünde asla yakacağı bir şeyden öteye geçmiyordu.

"Sevgilin hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Jakob, başıyla itfaiye aracını işaret ederek. "Umarım yaşıyordur. Son nefesini vermeden önce senin kelleni uçurmak ve onun kucağına koymak istiyorum. Son bir defa yüzüne bakmasını ve ismini söylemesini istiyorum. Benden çaldığına sahip çıkamadığını bilsin istiyorum."

Harper içinden sözsüz şarkı söylemeye başladı. Sol eli titreşti, tüttü, parladı ve ateş ışığıyla aydınlandı. Elini kaldırdığında Jakob ona kürekle vurdu ve ateş söndü. Genç kadın acıyla bağırdı.

"Bu küçük numarayı sana o mu öğretti?" diye sordu adam. "Çükünü nasıl emeceğine ilaveten? Keşke sana ateşle oynamamayı da öğretseymiş. Senin yaşındaki bir kadın öyle yapmanın nasıl sonuçlanacağını bilmeli, bebeğim. Ateşle oynayan küçük kızlar sonunda yanarlar. Yanıp kül olurlar."

Fakat Harper onu dinlemiyordu. Gözü kocasının gerisindeydi. Kanının kalbine hücum ettiğini hissetti ve soluk almakta zorlandı.

"*Dikkatini bana ver,*" dedi Jakob. Küreğin ucunu genç kadının çenesinin altına koydu ve onunla başını kaldırarak eşini gözlerine bakmaya zorladı. "Seninle konuşuyorum, bebeğim. Dediklerimi duydun mu? Beni dinledin mi? Küçük kızlar ateşle oynamamalıdırlar. Yoksa canları yanar."

"Evet," diye fısıldadı Harper. "Haklısın. Çok özür dilerim, Jakob."

Adam merakla gözlerini kıstı, sonra kafasını çevirmeye başladı. O zamana kadar ateşten kadın onunla kamyon arasındaki mesafenin yarısını kat etmişti. Jakob'la aynı boydaydı ve metrelerce uzunluktaki sarı-kırmızı saçları peşi sıra dalgalanıyordu. Bir bakıma çıplaktı ama akan, dalgalanan sureti parlak kırmızı ipeklerden oluşuyor gibiydi. Sadece gözleri bir kaynak makinesinin alevi gibi beyaza çalan bir maviyle yanıyordu. Yürüdükçe arkasında kızıl alevden ayak izleri bırakıyordu.

"Anne?" dedi Allie on metre uzaktan. Uyarıya rağmen yamaçtan aşağı inmişti ve Nick'i elinden tutarak orada durmuş bekliyordu. Sesi kısık ve şaşkındı.

Ateşten kadın bir alev nacağı fırlattı. O elini geri çektiğinde yoktan var olan nacak Jakob'un suratına çarptı. Yüzü ve saçları alevlerle kaplanan Jakob bir çığlık attı. Kadın elini kaldırdı ve yine bir alev nacağı yoktan var olarak avucunda belirdi. Kadın onu da üstüne yürüdüğü Jakob'a fırlattı. Bu seferki Jakob'un göğsüne çarptı ve giydiği kirli, yağ

lekeleriyle bezeli eski beyaz tişört tutuştu. Jakob yalpalayarak ona doğru bir adım attı ama başını çevreleyen siyah dumanlar arasında hiçbir şey göremiyordu. Kadın bir boğa güreşçisi gibi kenara çekildi. Jakob tökezleyip bir dizinin üstüne düştü.

Kadın da onun yanına çöktü ve Jakob'u nazikçe ateşten kollarına aldı.

18

Allie kollarındaki kardeşiyle beraber banketin dibine çömeldi. Nick'in yüzünü göğsüne bastırdı ve kendi başını onun omzuna gömdü. İkisi bir cevizin iki yarısı gibi birbirine sımsıkı sarıldı.

Eskiden bir kadın olan ateş, Jakob Grayson'ın kapkara ve dumanlı cesedinden kalktı. Avını bıraktı ve çocuklara doğru yürüdü. Topukları her inişinde altlarındaki asfaltı eriterek fokurdayan ayak izleri bırakıyordu.

Nick ve Allie'yle arasında üç metre kalınca büyük bir zarafetle çöktü ve ayak bileklerini tutarak yere bağdaş kurdu. Allie başını kaldırıp onu süzdü, ardından Nick'in omzunu hafifçe sıkarak ona bakmasında bir sakınca olmadığını gösterdi.

Kadının altın sarısı saçları çıtırdayarak uçuşuyordu. Altındaki yol eriyor, bir zift birikintisine dönüyordu.

Nick elleriyle konuştu. "Anne?"

Kadın kafa salladı. "Bir zamanlar öyleydim," dedi ateş girdabı ellerle. "Benliğimin çoğu yanıp yok oldu."

"Seni çok özledim," dedi oğlan. Allie de parmak hareketleriyle ona katıldı. "Ben de. Çok fazla."

Sarah tekrar kafa salladı. Başının tepesi, üstü açık bir alev kadehiydi. Onlarla kalmak için yaktığı şey –havada uçuşan bir milyon spor zerresi– hızla tükeniyor, soğuyarak sönüyordu. Rüzgâr estikçe çalkantılı sulardaki bir yansıma gibi dalgalanıyordu.

"Hepsi benim suçumdu," dedi Nick ona elleriyle.

"Bir kibriti ateş yaktığı için suçlamazsın," dedi ateşten Sarah. "Onu yakan insanı suçlarsın. Sen sadece kibrittin."

"Sana ateş yaratmayı öğretmeseydim hâlâ aramızda olurdun."

Kadın elleriyle karşılık verdi. "Hâlâ aranızdayım ya. Daima yanınızdayım. Sevgi asla yanıp gitmez. Sonsuza kadar kalır."

Çocuklar yine ağlıyorlardı. Belki kadın da. Yüzünden yola alevler damlıyordu.

Çocuklar elleriyle konuştukça o da kafa salladı ve aynı şekilde karşılık verdi; fakat Harper başını öteye çevirdi ve diyaloglarının sonunu görmedi. Aralarında geçenler onlara özeldi.

Genç kadın zorlanarak ayağa kalkıp etrafa bakındı. Jakob'un kömür olmuş ve kuruyup kalmış cesedinden hâlâ simsiyah dumanlar çıkıyordu. Harper enkazın arkasına yürüdü ve kirli hortum kangallarının arasını eşeledi. Bir yangın battaniyesi çıkarıp Jakob'un başının ve omuzlarının üstüne serdi, sonra da yüzünün önündeki dumanları dağıtmak için elini sallayarak geri çekildi. Ortalıkta yakılan çöpleri hatırlatan bir koku vardı.

Harper arkasında duran birine çarptı. Renée omzundan tutarak ona destek oldu. Kadın nihayet banketten aşağı inerek onlara katılmıştı.

"Kediyi gördün mü?" diye sordu Renée, boğuk ve şaşkın bir sesle.

"O – o öldü, Renée," dedi Harper. "Kazada araçtan fırladı. Üzgünüm."

"Ah," dedi Renée ve gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya–"

"John yaşıyor. Ama yaralı. Onu kamyondan çıkarmak için yardımına ihtiyacım var."

"Evet. Elbette." Renée iki çocuğa ve yanan kadına göz attı. "O – o şey ne?"

"Buraya John'la beraber geldi," diye açıkladı Harper.

"O–" diye başladı Renée, sonra yutkunup dudaklarını yaladı ve tekrar denedi. "O–" Sesi yine boğazına takıldı.

"Eski bir aşk ateşi," dedi Harper.

19

Renée ön camın köşesine bir levye soktu ve kanırtarak onu çerçevesinden çıkardı. Üstünde yüzlerce çatlak olmasına rağmen mucize eseri kırılmayan mavi güvenlik camı şıngırtılı bir battaniye misali tek parça halinde yola düştü. Harper ile Renée birlikte sıkış tepiş kabine girdiler ve emniyet kemerinin koltuğa sabitlediği John'un altında durdular. Harper'ın sağ gözüne bir damla kan düştü ve genç kadın kısa bir süreliğine dünyayı kızılımsı bir perdenin arkasından gördü.

Adamı sarsmadan aşağı indirmek için ellerinden geleni yaptılar. Fakat John'un sağ ayağı asfalta çarptığında gözleri açılıverdi ve tiz bir çığlık attı. Onu kamyonun enkazından sürükleyerek uzaklaştırdılar. Renée adamın başının altına koyacak bir şey bulmaya gitti ve Portatif Anne'yle geri geldi. Çanta başarıyla yastık işlevi gördü.

"Ah," dedi John. "Ah, bacağım. Durum kötü, değil mi? Bakmayı gözüm yemiyor."

Harper ellerini adamın uyluğunda gezdirerek itfaiyeci pantolonunun kalın kauçuğu üzerinden kalça kemiğini yokladı. Kemiğin deriyi deldiğini sanmıyordu ve başlıca atardamarlardan birini kesmediğinden emindi. Kesseydi John bacağının durumunu soracağı yerde kan kaybından bayılmış veya ölmüş olurdu.

"Bacağınla başa çıkabilirim. Kemiği yerine oturtup sabitlemem gerekecek ve ağrı kesiciler olmadan canın epey yanacak." Harper adamın göğsünü dürttü. John ani bir nefes alıp gözlerini yumdu ve başını altındaki bez çantaya sertçe bastırdı. "Ben daha çok kaburgalardan endişeliyim. Tekrar kırılmışlar. Etrafa bakınıp bacağını sabitlemekte kullanabileceğim bir şey bulmaya çalışacağım." Sırtında bir ısı hissedince arkasında kimin durduğunu anladı. "Ben eşelenirken burada sana arkadaşlık edecek biri var."

Harper adamı yanağından öptü, doğruldu ve kenara çekildi.

Sarah alev alev yanarak karşısında belirdi. Kadın bir dizinin üstüne çöküp İtfaiyeci'nin yüzüne baktı. Harper'a gülümsüyormuş gibi geldi. Kestirmesi zordu. Sarah'nın yüzü bir ateş deryasından fazlası değildi. İlk ortaya çıktığı zaman merkezinde neredeyse kör edecek kadar sıcak bir çekirdeğin bulunduğu akkor haldeki bir suretti. Şimdiyse baskın tonu donuk, koyu bir kırmızıydı ve çocuksu ebatlara küçülerek aşağı yukarı Nick'le aynı boya gelmişti.

"Ah. *Sarah.* Ah, şu haline bak," dedi John. "Sık dişini. Biraz tahta toplarız. Sönmemeni sağlarız." Ellerini kaldırarak bunları işaretlerle söylemeye çalıştı.

Sarah başını iki yana salladı. Harper artık onun gülümsediğinden emindi. Saçlarının son kalıntıları esintide nazikçe uçuşan ateşten kadın çenesini kaldırdı ve sanki dosdoğru Harper'a baktı. Bunu Harper'ın yanan bir ateşe baktığı gibi hülyalı bir ifadeyle yaptı. Harper bu sefer kadının kendisine gülümsediğinden emindi.

Sarah'nın sönüşü çok ani oldu. Alevlerin kızı bir köz yağmuruyla kendi içine çöktü. İkindi göğüne yüzlerce yeşil kıvılcım uçuştu. Gözlerini korumak için bir elini kaldıran Harper üzerine yağan kıvılcımlarla hafifçe yandı. Kıvılcımlar çıplak kollarına, alnına, boynuna ve yanaklarına konarken irkildi ama iğne batışını andıran his çabucak geçti. Yanaklarını silerken avucuna kül bulaştı.

Harper külü baş ve işaret parmakları arasında ovuşturarak solgun zerrelerin hafif esintide uçup gitmesini seyretti. Bir yandan da cenazelerde söylenen ve yeniden dirilişin katiyetiyle ilgili inancı destekleyen o "küller küllere" sözünü düşündü.

20

John'un gözleri korku dolu, yüzü ter damlaları ve is lekeleriyle bezeliydi. Pantolonu çıkmıştı. Sol uyluğumun iki katı kalınlığındaki sağ uyluğu davul gibi şişip kararmıştı. Renée'nin tombul avuçları kırığın altını tutarken Harper o noktanın hemen üstünü kavradı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

John ürkekçe kafa salladı. "Hadi şu ortaçağ tedavisini bir an önce bitirelim."

Allie on metre uzakta duruyordu; fakat İtfaiyeci haykırmaya başladığında onlara sırtını döndü ve ellerini kulaklarına kapattı. Kemiğin iki kırık parçası tekrar yan yana gelirken çıkan ses Harper'a bir taşın karatahtaya sürtünmesini hatırlattı.

21

Bir yangın merdiveninin üstüne battaniye sererek travois* yapmayı Allie akıl etti. John'u elastik kordonlarla kaval ve kalça kemiklerinden ona bağladılar. Son bir kordon da başına sarıldı. Kırık bir kemiğe değmeden ipleri geçirebilecekleri başka bir yer yoktu.

Tüm bunlar olurken John baygın fakat huzursuzdu. Dudaklarından hava üflüyor ve başını iki yana sallamaya çalışıyordu. Çökük yanakları ve şakaklarıyla, çatık kaşlarıyla Harper'a çok yaşlı gözüküyordu. Ayrıca genç kadının yüreğini sızlatan sersem, alık bir yüz ifadesi taşıyordu.

Renée bir süreliğine ortadan kayboldu; fakat geri gelirken elinde Jakob'un kamyonunun torpido gözünde keşfettiği bir New England karayolu haritası vardı. Harper onu dizlerinin üstüne açıp inceledi, sonra da Machias'la aralarında üç yüz yirmi kilometre bulunduğunu söyledi.

"Günde otuz iki kilometre gitsek," dedi genç kadın, "aşağı yukarı on günde oraya varabiliriz."

Harper dalga geçip geçmediğinin sorulmasının bekledi.

Allie öyle yapmaktansa çömeldi, el yapımı sedyeyi uçlarından tuttu ve doğruldu. John'un başı yükselerek onun beliyle aynı hizaya geldi. Genç kızın yüzü sert, vakur bir maskeydi.

"Öyleyse artık yola koyulalım," dedi. "Acele edersek hava kararmadan önce on beş kilometre kadar gidebiliriz. Gündüzü boşa harcamak için bir sebep görmüyorum. Ya siz?"

Kız meydan okunmasını beklercesine onlara dik dik baktı. Kimse sesini çıkarmadı.

"Ayakta geçireceğin on gün," diye mırıldandı Renée. Harper'ın şiş göbeğini süzdü. "Doğum tarihi ne zamandı?"

* Bir ucu yere sürten ve diğer ucundan tutulup çekilen bir tür sedye. *–çn*

Harper ona zoraki bir tebessüm etti. "Daha bol bol vakit var."

Hesabı çoktan şaşırmıştı ama iki haftadan daha az bir zamanı kaldığından emin sayılırdı.

Renée enkazdan bir enkaz torbası kurtardı ve Harper Portatif Anne'yi yoldan aldı. Yamacı düşe kalka tırmanarak I-95'e çıktıklarında Harper, Nick'in bir yangın baltası taşıdığını gördü. Çocuğun pratik zekâsına diyecek yoktu.

Yolun kırılmamış kısımları külle kaplıydı. Ufka kadar köz rengi tepelerden ve yanık mızrakları andıran çamlardan başka görecek bir şey yoktu.

Havanın kararmasından birkaç saat önce otobanın eskiden dere olan bir yarıkta çökerek son bulduğu bir noktaya ulaştılar. Aşağıdaki kül dolu sular magnezyum renkli bir çamur haline gelmişti. '79 model bir Mercury farlarına kadar gömülü olarak o çamurda yüzüyor, bu haliyle toksik bir kanalda devriye gezen dev bir robot timsaha benziyordu.

Allie sedyeyi yol kenarına bıraktı. "Akıntıdan yukarı çıkıp karşıya geçmenin başka bir yolu var mı diye bakacağım."

"Yalnız gitmene gönlüm elvermiyor," dedi Harper. "Orada kimlerin olabileceğini bilmiyoruz. Sevdiğim birini daha kaybedemem, Allie."

Sevildiğini duymak Allie'yi hazırlıksız yakaladı. Genç kız kendisini olduğundan çok daha gösteren hayret, zevk ve utanç karışımı bir ifadeyle Harper'a baktı. Sanki on yedi değil de on iki yaşındaydı.

"Geri geleceğim," dedi. "Söz." Yangın baltasını Nick'in ellerinden aldı. "Hem zaten bunlardan birini sallamayı bilen tek kişi annem değil."

Kız omuz hizasındaki otları yarmak için baltayı sağa sola savurarak yolun yanındaki sarp yamaçtan aşağı indi.

Alacakaranlık çökerken çıkageldiğinde gökyüzü sarının sağlıksız bir tonuna çalıyordu. Harper ona bir şey bulup bulmadığını sorduğunda başını bitkince iki yana sallamakla yetinip konuşmadı.

Nehrin kenarında, yıkık köprünün çıkıntısı altında kamp kurdular. İtfaiyeci geceleyin sayıklamaya başladı.

"Chim chimineee, chim chiminee, chim chim che-ride, bana biraz su bulun, içim yanmadan önce! Chim chiminee, chim chiminee, chim chim cha-red! Eğer alırsam alev işer misin başıma?"

"Şışt," dedi Harper ona. Adamı sıcak tutmak için bir kolunu onun beline atmıştı. Gündüz boğucu ve sıcak geçmişti; fakat karanlık çöktükten sonra hava öyle bir soğumuştu ki bir dağın rüzgâr alan yamacında gibiydiler. John'un yüzü soğuk, hastalıklı bir terle sırılsıklamdı. Yine de pişiyormuşçasına gömleğinin yakasını çekiştirip duruyordu. "Şışt. Uyumaya çalış."

Adamın göz kapakları titreşerek açıldı ve Harper'a telaşlı, dalgın bir bakış attı. "Jakob hâlâ peşimizde mi?"

"Hayır. O öldü."

"Sanki kamyonunun sesini duydum. Geldiğini duydum."

"Hayır, aşkım."

İçi rahatlayan İtfaiyeci onun elini okşayıp kafa salladı ve bir süre daha uyudu.

22

Ertesi sabahın büyük kısmını geldikleri yoldan geri giderek geçirdiler. Bir çıkış yolu onları bir Pizza Hut'ın napalm bombardımanına tutulmuşa benzeyen harabesinin yanından geçirdi. İtfaiyeci yolculuğun büyük bölümünde uyudu. Uyandığında gözleri sersem ve anlamadan bakıyordu.

Söyleyecek fazla bir şeyi yoktu –en azından ilk başta– ve bazen duyması için bir soruyu birkaç defa tekrarlamak gerekiyordu. Lakin yanıtları anlaşılır ve mantıklıydı. Evet, biraz su isterdi. Evet, bacağı ağrımasına ağrıyordu ama yine de idare ediyordu. Göğsü o kadar ağrımıyordu ama sanki üstünde bir ağırlık vardı. Allie'den birkaç defa göğsündeki kayışı gevşetmesini istedi. Kız ilk başta göğsünde bir kayış olmadığını söyledi ama üçüncü defada tamam, oldu bil dedi ve John ona teşekkür edip konuyu kapattı.

Sadece bir kez bilhassa endişe verici bir şey yaptı. Ellerini oynatarak Nick'le konuştu. Nick'in yanıtını anlamak kolaydı: Başını *hayır* anlamında salladı. Sonra acele ederek Harper'a yetişti ve onun yanında yürüyerek İtfaiyeci'yle göz temasından kaçındı.

"Ne dedi?" diye sordu Harper.

"Kamyonun hâlâ arkamızda olduğundan emin gibiymiş. O koca kar küreyicinin. Olmadığını söyledim ama onu *duyabildiğini* söyledi. Hâlâ peşimizden geliyormuş ve daha da yaklaşırsa kendisini bırakıp gitmemiz gerekirmiş."

"John hasta. Endişelenme. Kafası karışık, o kadar."

"Biliyorum," dedi Nick. "İşaret dilinde epey ustalaşıyorsun."

Harper, "Belki oğluma da öğretirim," diyecekti ki her şey plana göre gelişirse öz oğlunu asla tanıma fırsatı bulamayacağını hatırladı. Onu sağlıklı birine verecekti. Ellerini svetşörtünün ceplerine soktu ve bir müddet orada bırakarak daha fazla konuşmadı.

Öğle yemeği için bir taşra otoyolunun iki şeridi arasında bulunan mucize eseri sağ kalmış bir söğüt korusunda mola verdiler. Yolun her iki yanındaki tepeler kararmış ağaçlarla bezeliydi ama gözyaşı biçimli adacıkta ateşin el sürmediği yeşil, eğreltiotlu serin bir alan vardı.

Pet şişelerden su içip tuzlu kraker yediler. Bir ara üzerlerine yumuşak, kuru bir dolu yağışı başladı. Dolu taneleri omuzlarına ve ağaçlara, yapraklara ve eğreltiotlarına çarptı. Harper biri elinin tersinde, diğeri bileğinde gezinen iki uğurböceği buldu. Bir elini saçlarında gezdirince yarım düzinesini daha çimlere döktü.

Yukarı baktığında onlardan yüzlercesinin ağaç gövdelerinde gezindiğini veya kabuklarını açarak esintide uçuştuğunu gördü. Hayır: *binlercesinin*. Yükselen hava akımlarında, yerden onlarca metre yukarıda bir uğurböceği fırtınası yavaş yavaş süzülüyordu. Renée dirsek boyu eldivenler gibi kollarını kaplayan yüzlerce uğurböceğiyle beraber doğruldu. Onları süpürmesiyle böcekler pıtır pıtır eğreltiotlarının arasına yağdı. Allie bir eğreltiotuyla üstünü nazikçe süpürene kadar John onlarla bir battaniye misali örtülüydü.

O gece yol kenarındaki bir kulübe harabesinde kamp kurdular. Evin batıya bakan duvarı yangında çökerek salon ile mutfağı kömürleşmiş tahta parçalarına ve yanık padavralara gömmüştü. Fakat doğuya bakan duvar nedense zarar görmemişti: beyaz dış kaplama, siyah panjurlar, arkası jaluzili pencereler. Bir zamanlar misafir yatak odası işlevi gören odada güzelce yapılmış çift kişilik bir yatak buldular. Yastığın üstünde kuruyup pörsümüş bir demet kartopu çiçeği duruyordu. Eski bir misafir, duvara bir mesaj yazmıştı: CROWTHER AİLESİ MARTHA QUINN'İ GÖRMEYE GİDERKEN BURADA KALDI. Bunu bir önceki sonbahardan bir tarih izliyordu.

Hava kararırken John kontrolsüzce titriyordu. Vücudu ancak Harper yorganı üstüne örünce gevşedi. Adamcağız ısıdan kıpkırmızı kesilmişti ve sebep Ejderpulu değildi. Kuru, düşmek bilmez ateşi Harper'ı korkuttu. Genç kadın kulağını dikkatle İtfaiyeci'nin göğsüne dayayıp ciğerlerini dinledi ve çamura saplanan bir botun çekip çıkarılmasını hatırlatan bir ses duydu. Demek ki zatürree geçiriyordu. Hem de öncekinden daha ağır bir şekilde.

Nick adamın öteki tarafına uzandı. Bir sehpanın üstünde *Peterson*

Kuşlar Kılavuzu kitabının bir kopyasını bulmuştu ve sayfaları çevirerek yanan bir parmağının ışığında resimlere bakıyordu.

"Aklından ne geçiyor?" diye ona sordu Harper.

"Bunlardan kaçının soyunun tükendiğini merak ediyorum," dedi Nick ona.

İtfaiyeci ertesi gün yapış yapış terle kaplıydı.

"Ateşi çok yüksek," dedi Renée, parmaklarını adamın yanağına değdirerek.

"Pişerek ölürsem amma komik olur," diye mırıldandı John ve herkes irkildi. Gün boyunca da başka bir laf etmedi.

23

Dalları kirli dumandan kurdelelerle süslü ağaçların altından geçerek yoğun, hardal rengi bir siste kuzeye doğru ilerlediler. Öğleyin güneş sis perdesinde paslı bir delik açan soluk kahverengi bir diskten fazlası değildi. O pis havada birkaç metreden ilerisini görmek olanaksızdı. Harper dikenli tel sarılmış bir çitin kalıntısına dayalı bir nesne fark etti. Koskoca bir motosiklete benzettiği nesneye yaklaştığında ölü bir inek olduğu ortaya çıktı. Hayvanın kararmış derisindeki yarıklardan alttaki şişkin, çürük etler gözüküyor, boş göz yuvalarında sinekler uçuşuyordu. Boğazını tutup öğürmemeye çalışan Renée topallayarak leşin yanından geçerken birkaç defa öksürdü.

Harper gün boyunca ilk kez birinin öksürdüğünü duyuyordu. İtfaiyeci'nin soluması bile uzun, yavaş ve düzenliydi. Genç kadının gözleri ve burun delikleri yanmasına rağmen o çalkantılı duman bulutunun içinde taptaze dağ havası solur gibiydi.

Harper'ın aklına zehir soludukları fikri geldi. İnsan yaşamına ancak Venüs kadar uygun bir çevreye geçmiş gibi gözüküyorlardı. Fakat dumandan zarar görmüyorlardı ve Harper bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi. Sebep tabii ki Ejderpuluydu. Harper sporun dumandaki toksinleri oksijene dönüştürdüğünü bir süredir biliyordu. Yine de bu düşünce başka birini doğurdu ve genç kadın Allie'den durmasını istedi.

Yorgun ve pislik içindeki Allie durdu. Harper sedyenin yanına diz çöktü, John'un gömleğini açtı ve kulağını adamın göğsüne dayadı.

Yine hazzetmediği kuru bir hırıltı duydu ama hastanın durumu daha iyi değilse bile daha kötüye de gitmiyordu. John gülümsüyordu ve uykusunda neredeyse eski, sakin, alaycı haline benziyordu. Etraflarındaki duman bir oksijen çadırıyla aynı işlevi görüyordu. İtfaiyeci'nin zatürreesini geçirecek değildi –John'un artık en iyi şansı bir antibiyotik tedavisiydi– ama ona biraz vakit kazandırabilirdi.

Fakat ikindi başlarında onu sisten çıkardılar ve berrak, bulutsuz, amansız bir mavi göğün altında yola devam ettiler. Güneş her metal parçasından ve isli cam kırığından göz kamaştırıcı parıltılar yansıtıyordu. Nihayet yoldan çıktıklarında John genç kadının hiç görmediği kadar kötü bir durumdaydı. Ateşi tekrar yükselmiş, yanaklarını ve griye çalan çökük şakaklarını ter kaplamıştı. Ağzından sarkıp duran dili şişmiş ve renksiz gözüküyordu. Dişleri takırdıyor, orada olmayan insanlarla konuşuyordu.

"İnkalar güneşe tapmakta haklıydılar, Peder," dedi İtfaiyeci, Peder Storey'ye. "Tanrı ateşin ta kendisidir. Tutuşma, tartışılmaz bir lütuftur. Bir ağaç, petrol, kömür, bir insan, bir uygarlık, bir ruh. Hepsi de zamanı gelince yanar. Yok oluşlarının yarattığı ısı, başkalarını iflah edebilir. İncil'in, Anayasa'nın veya herhangi bir edebi eserin asıl değeri hepsinin de pek güzel yanması ve soğuğu bir müddet uzak tutmasıdır."

Küçük bir özel iniş pistinin yanındaki bir uçak hangarına yerleştiler. Kıvrık çatılı mavi bir metal bina olan hangarın içinde hiç uçak yoktu ama ofislerden birinde siyah bir deri kanepe duruyordu. Harper gece düşmesin diye John'u oraya bağlamaları gerektiğine karar verdi.

Bağlama sırasında John'un fıldır fıldır dönen şaşkın gözleri genç kadının yüzüne odaklandı. "Kamyon. Onu bu öğleden sonra gördüm. Beni geride bırakmalısınız. Sizi yavaşlatıyorum. Kar küreyici hızla geliyor."

"İmkânı yok," dedi Harper ve adamın terli saçlarını alnından çekti. "Sensiz hiçbir yere gitmem. Sen ve ben, bebeğim."

"Sen ve ben, bebeğim," diye tekrarladı İtfaiyeci ve ona yürek parçalayan bir tebessüm etti. "Ne dersin?"

John rahatsız bir uykuya daldıktan sonra açık hangar kapısında toplandılar. Allie bir çekiç yardımıyla bir kitaplığı kırdı. Nick de raflardan ve uçuş kılavuzlarından bir kamp ateşi hazırladı. Yığını yanan sağ elinin bir geçişiyle tutuşturdu. Renée bir dolapta pet şişelerde su ve kuru makarna buldu. Harper bir tencereyi alevlerin üstünde tutarak suyun kaynamasını bekledi. Bunu yaparken eli yemek ateşinin içine kadar giriyor, alevler parmaklarını yalıyordu. Bir kez Ejderpulunda ustalaştın mı fırın eldiveni takmana gerek kalmıyordu.

"Eğer John ölürse," dedi Allie, "benden buraya kadar. Martha

Quinn'in adası umurumda değil. Zaten seksenlerin müziğini oldum olası sevmem."

Ateş hışırdayıp çıtırdadı.

"Burada bana onun ölmeyeceğini söylemen gerekiyordu," diye ekledi Allie.

Harper on dakika ağzını bile açmadı. Açtığında da ettiği tek laf, "Makarna hazır," oldu.

24

Ertesi sabahın geç saatlerinde küçük hacı kafilesi bir dönemeci aştı ve ayak sürüyerek yorgun argın durdu.

Onları ilk başta durduran şey bir renk cümbüşü oldu. Yolun sol yanında alıştıkları türden bir manzara vardı: kararmış ağaçlar, yanık tahta parçalarıyla ve harabelerle kaplı uzun bir yamaç. Fakat sağ tarafta gri-yeşil bir çam ormanı uzanıyordu. Köknarların dalları küle bulanmıştı ama ağaçlar sağlıklı ve hasarsız olup altlarında yetişen otlar gür ve yemyeşildi. Yaprak dökmeyen ağaçların arasından siyah suların ışıltısı görülüyordu.

Yolun yeşil tarafında bir reklam panosu mevcuttu. Panoya aslen GEICO sigortanın bir reklam afişi asılmıştı. Çıtı pıtı bir geko* on beş dakikadan az bir zaman harcanarak birkaç papel tasarruf edilebileceğini öne sürüyordu. Bu yardımseverce önerinin altına siyah sprey boyayla bir mesaj yazılmıştı:

NEW MAINE ÖZGÜR BÖLGESİ
HASTALAR ELDİVEN + YELEK TAKMALIDIRLAR
MACHIAS'TAN MARTHA QUINN'İN ADASINA GEÇMEK İÇİN
YOLDA KALIP KUZEYE DEVAM EDİN
HASTALARIN DAİMA TURUNCU GÜVENLİK KIYAFETLERİ
GİYMELERİ GEREKMEKTEDİR

Panonun yanına eski bir kamyonet park edilmişti. Kasasındaki süt kartonlarının içine turuncu iş eldivenleri tıkıştırılmış, kartonların yanına da turuncu yağmurluklar yığılmıştı. Nick kasaya çıkıp eşelendi, yağmurluklardan birini eline aldı ve diğerleri de görebilsin diye çevirdi.

* Geico Sigortacılık'ın reklam maskotu da olan bir kertenkele türü. *–çn*

Giysinin sırtına siyah bir biyolojik tehlike işareti basılmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Renée.

"Görünüşe bakılırsa giyineceğiz," dedi Harper. "Rica etsem bana bir yağmurluk uzatır mısın? Bu halimle oraya çıkmak istemiyorum."

On dakika sonra hasta olduklarını gösteren turuncu yağmurluklar ve eldivenler takmış halde yola devam ediyorlardı. İtfaiyeci'ye yağmurluk giydirmeye kalkışmayıp göğsüne bir tane sermekle yetinmişlerdi.

Ağaçların arasından gördükleri göletin sahiden de pis bir su kütlesi olduğu ortaya çıktı. Su kenarındaki taşlarda ölü balık kümeleri çürüyordu ve bir kül tabakası sığ kesimleri gözlerden saklıyordu. Yine de küçük göletin merkezi temiz ve siyahtı. İnşaatlarda mesafe bırakmayı gerektiren kanunlar çıkmadan önceki zamanlarda kıyıya kurulmuş tek tük kulübeler hasarsız ve boştu. Ön kapılardaki daha başka siyah biyolojik tehlike işaretlerinin üstüne ilanlar çivilenmişti.

"Bekleyin," dedi Harper ve onları yolda bıraktı.

İlk kulübeni basamaklarını tırmanıp ilanı okudu.

BU EV DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON (NAMI DİĞER EJDERPULU) TAŞIYAN HASTALAR İÇİN GEÇİCİ BİR BARINAK OLARAK BELİRLENMİŞTİR. SAĞLIKLIYSANIZ GİRMEYİN.

SUDAN İÇMEYİN VEYA TUVALETLERİ KULLANMAYIN. *BUZDOLABINDA ŞİŞE SU VE KONSERVE YİYECEK BULUNMAKTADIR. İHTİYACINIZDAN FAZLASINI* ALMAYIN. *YERLEŞMEK* KESİNLİKLE *YASAKTIR. ZİYARETÇİLERİN 12 SAAT İÇİNDE AYRILMALARI GEREKMEKTEDİR. BU KONUT YEREL KOLLUK KUVVETLERİ TARAFINDAN GÖZLEMLENMEKTEDİR.*

TURUNCU GÜVENLİK KIYAFETLERİNİZİ ÜSTÜNÜZDEN ÇIKARMAYIN. HASTA OLUP DA UYGUN KIYAFET GİYMEDEN BULUNAN KİŞİLER DÜŞMAN KABUL EDİLECEKTİR VE GEREK GÖRÜLMESİ HALİNDE VURULACAKTIR.

MACHIAS'TAN 210 KİLOMETRE UZAKTASINIZ. ORADAN ÖZGÜR KURT ADASI D.I.T. BAKIM MERKEZİNE ULAŞIM SAĞLAYABİLİRSİNİZ. DUALARIMIZ SİZİNLE.

"Ne diyor?" diye bağırdı Allie.

"Gerekirse geceyi burada geçirebilirmişiz," dedi Harper ama geçirmeyeceklerini daha şimdiden biliyordu. Henüz vakit durmaları için çok erkendi.

Kapıyı iterek açtı ve ön hole girdi. Kulübeye onun yaşlılarla ilişkilendirdiği bir pipo dumanı ve tozlu kitaplık kokusu hâkimdi. Duvara takılı telefonun döner bir kadranı vardı.

Mutfağa gittiğinde göletin bir manzarasıyla karşılaştı. Duvarlardan birine 1950'lerden kalma muzlu milkshake renginde Coldspot marka bir buzdolabı dayalıydı. Arka taraftaki sineklikli kapının yanına rustik bir tahta çerçevede bir Smokey Ayı* resmi asılmıştı. ORMAN YANGINLARINI ANCAK SİZ ÖNLEYEBİLİRSİNİZ.

Işık düğmeleri çalışmıyordu. Harper dolabın içine göz attığı zaman oda sıcaklığında pet su şişeleri buldu. Banyo bir gömme dolap kadar karanlıktı ve ecza dolabını bulana kadar Harper'ın el yordamıyla biraz aranması gerekti.

Beş dakika sonra göl evinden çıkarken sol kolunun altında bir kasa su ve sağ elinde bir tüp Bayer aspirin vardı. Parke taşlı patikaya çömeldi ve bir taş yardımıyla dört aspirini ezerek toz haline getirdi. Aspirin tozunu yudum yudum suyla John'a içirdi.

"Bu onu iyileştirecek mi?" diye sordu Allie.

"Ateşini düşürecek," dedi Harper. *Tabii bir süreliğine*, diye de aklından geçirdi. Yakın bir zamana kadar ona antibiyotik veremezlerse dünyadaki bütün aspirinler bile adamın iltihaplı solunum sistemini çalışır vaziyette tutamaz, sonunda kendi sıvılarında boğulurdu.

"*Chim chim cher-ee,*" diye mırıldandı John. "*Chim chim cher-u. İşte geliyor Jakob'un kamyonu. Chim chim cher-ee, chim chim cher-ı. Önüne çıkanı süpürüyor viranlığın sabanı.*"

Harper onun terli, ıslak yanağını öptü ve ayağa kalkıp Allie'ye kafa salladı. Allie eğilip merdivenin saplarını kavradı.

"Hadi gidelim," dedi Harper.

* ABD'de milli parklardan sorumlu Ormancılık Hizmetleri'nin reklam maskotu. *—çn*

25

Gölü geride bıraktılar ve fazla geçmeden başka bir yangın bölgesine girdiler. Gökyüzü alçaktan uçan duman bulutlarıyla kaplıydı ve yağmurluklarının içinde vıcık vıcık terlemeleri uzun sürmedi. Bir rüzgâr ara ara eserek tozu toprağı savuruyordu. Harper'ın ağzında ve gözlerinde kül vardı. Allie'nin uzun kirpiklerinde, kaşlarında ve kısacık diken diken saçlarında kül toplandı. Tozdan kızarmış pembe gözleriyle bir albinoya çok benziyordu. Dinlenmek için durakladıklarında genç kadın John'un nabzını ölçtü. Kalp atışları sığ ve düzensizdi. Dört aspirin daha ezip ona içirdi.

Akşamüstünün sonlarında bir tepeyi aştıklarında manzara tekrar değişti. Bu sefer yolun her iki yanı da yeşildi. Sağda yaprak dökmeyen ağaçlar hafif hafif salınıyor, soldaysa aylar sonra meyve verecek yabanmersini çalılarıyla çevrili kızıl-kahverengi sazlardan bir çayır uzanıyordu. Bir buçuk kilometre ileride beyaz bir çiftlik evi, bir ahır ve ışıltılı bir çelik ambar gördüler.

Çiftlik evine yaklaşırlarken Harper ön avluda bir eliyle gözlerini gölgeleyerek onlara bakan bir kadın fark etti. Bir sineklikli kapı çarparak kapandı. Bir köpek havladı.

Öteki tarafında çiftlik binaları bulunan kabuğu soyulmuş parlak kütüklerden yapılma bir çite ulaştılar. Zincire bağlı retriever cinsi siyah bir köpek ileri geri koşturuyor, kendini onlardan tarafa atıp durmaksızın havlıyordu. Hayvanın gözleri şen bir çılgınlıkla parlıyordu.

Çite bir köşesi rüzgârda dalgalanan beyaz bir çarşaf asılmış, çarşafa siyah keçeli kalemle bazı sözcükler yazılmıştı.

BİZ SAĞLIKLIYIZ. LÜTFEN DURMAYIN. MACHIAS, 200 KM
TANRI YARDIMCINIZ OLSUN. İLERİDE YARDIM SİZİ BEKLİYOR.

"Kahrolasıcalar," diye fısıldadı Allie.

"Belki o kahrolasıcaların çocukları vardır," dedi Harper. "Ve belki o çocukların yanarak ölmelerini istemiyorlardır."

"Yanarak ölmek!" diye karga gibi gakladı John Rookwood. Sedyesinde şiddetle kıvranarak kuru, boğaz paralayıcı bir öksürük nöbetine tutuldu.

Kadın onları ön basamaktan seyretmeyi sürdürdü. Ayak bileklerine kadar inen elbisesiyle, mavi kot bluzuyla ve ağaran kahverengi saçlarına bağlı bir eşarpla başka bir asırdan çıkmış gibiydi.

Çitin üstüne kâğıt bardaklar koyulmuştu. Portakallı Gatorade'e benzer bir sıvı içeriyorlardı.

Nick bardaklardan birini aldı, kokladı ve Harper'a bakarak izin istedi. Harper kafa sallayarak içebileceğini belirtti.

"Ya zehirse?" diye sordu Allie.

"Birini öldürmenin daha kolay yolları var," dedi Harper. "Bizi rahatlıkla vurabilirler. Kim birinci kattan seyreden o adamın bir silahı olduğuna bahse girmek ister?"

Allie çiftlik evine şaşkın bir bakış attı. Şakakları ağarmış, yüksek alnından geriye taranmış simsiyah saçlara sahip çıkık çeneli bir adam ön kapının sağındaki ve yukarısındaki bir pencereden onları seyrediyordu. Bakışları ifadesiz ve şaşmazdı. Bunlar bir keskin nişancının gözleriydi.

Kadın onların içmesini seyretse de konuşmadı. Harper turuncu meşrubatın Tang olabileceğini düşündü. Her neyse tatlı ve temizdi. Onu içmek Harper'a kendini yeniden insan gibi hissettirdi.

"Teşekkürler," dedi Harper.

Kadın kafa salladı.

Harper yola devam edecekken duraksadı ve çitin üstünden sarktı. "Dostumuz hasta. *Çok* hasta. Ona antibiyotik lazım. Elinizde hiç var mı?"

Kadının kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı. Önce sedyeye bağlı İtfaiyeci'yi, sonra tekrar Harper'ı süzdü. Çite doğru bir adım attı ve konuşmak için ağzını açtı. Birinci kattaki pencere hızla açıldı.

"Çekin gidin!" diye seslendi adam. Harper haklıydı. Bir tüfeği vardı ama onlara doğrultmuyor, yalnızca göğsüne bastırıyordu. "Çitin bizden tarafına tek bir adım bile atarsanız başka bir tane atamazsınız. Sizin gibiler için kuzeyde bir yer var."

"İçlerinden biri hasta," diye yukarı seslendi kadın.

Kocası güldü. "Hepsi hasta."

26

Harper ertesi sabah boyunca bazen gizlice, bazen de açıkça gözlemlendiklerinin farkındaydı. Fanila giyen yaşlı bir adam kulübesinin sineklikli kapısının arkasından onlara dik dik baktı. Burunları akan küçük ve neredeyse tıpatıp aynı üç çocuk onları çiftlik evlerinin pencerelerinden seyretti. Nick el salladı. Çocuklardan ona karşılık veren olmadı.

Başka bir seferde siyah bir araba yoldaki mıcırları lastiklerinin altında gıcırdatarak yaklaşık yarım kilometre geriden onları takip etti. Durduklarında o da durdu, ilerlediklerinde o da peşlerinden geldi. İçinde ikisi önde ikisi arkada olmak üzere pazen avcı ceketli ve fötr şapkalı dört adam oturuyordu.

"Sanırım silahlılar," dedi Renée. "Sence güvende miyizdir? Hayır, cevap verme. Aptalca soru diye bir şey yoktur derler ama sanırım bu aksini ispatlıyor. Aylardır güvende değiliz."

Siyah kar bir saati aşkın bir süre onlara ayak uydurdu, sonra ansızın hızlandı ve lastikleriyle arkasına taş saçarak otoyoldan çıkıp dar bir yan yola saptı. Yolculardan biri camdan dışarı boş bir bira tenekesi fırlattı ama Harper adamın tenekeyi onlara fırlattığından emin değildi. İçeride herhangi bir silah görmedi ama köşeyi dönerlerken arka koltuktaki şişman, al yanaklı bir adam elini tabanca yaparak Nick'e doğrulttu ve hayali bir tetik çekti. Pat.

Günün çok geç saatlerinde Bucksport Bakkaliyesi'ne ulaştılar. Eski bir ahıra benzeyen binanın önünde bir at bağlama direği mevcuttu ve pencerelerinin verniklenmemiş çam çerçevelerini kurt bürümüştü. Ön kapının üstüne geyik boynuzları asılmıştı. Kırklı yıllardan kalma işlevsiz bir gazoz otomatı kalas kaplı sundurmada toz topluyordu. Toprak otopark boştu ve girişine bir zincir gerilmişti. Zincirin üstüne serili beyaz çarşafa siyah boyayla yazı yazılmıştı.

Yine de hafifçe sallanan paslı zincirin önüne katlanır bir masa kurulmuştu. Masanın üstünde şehriyeli tavuk çorbası ihtiva eden karton kâseler vardı. Aynı şekilde yan yana dizili kâğıt bardaklar su doluydu.

Çorba kokusu Harper'ın salya bezlerini çalıştırmaya ve karnını guruldatmaya yetti. Fakat onu nasıl heyecanlandıran şey başkaydı. Masanın bir köşesine içinde bir tür pembe şurup olan bir şişe ve küçük bir plastik şırınga bırakılmıştı. Şırınga bir köpeğe yahut küçük bir çocuğa ağızdan ilaç vermekte kullanılan cinstendi. Şişedeki ERYTHROMYCIN* ibareli etikette Lucky adlı biri için olduğu yazıyordu. İlacın son tüketim tarihi bir yıl önce dolmuştu ve yarısı boş şişenin dışı kurumuş şurupla yapış yapıştı. Altına çizgili bir defter sayfası sıkıştırılmıştı.

hastanız olduğunu duydum bunun yardımı dokunur mu?

Harper şişeyi eline alıp Bucksport Bakkaliyesi'ne göz attı. Altın çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna kadar inmiş pazen gömlekli siyahi bir adam ıvır zıvırlarla –tahtadan oyulmuş bir geyik biblosu, geri dönüştürülmüş ahşap bir tabana sahip bir lamba– dolu bir pencerenin arkasından ona bakıyordu. Harper teşekkürler anlamında bir elini kaldırdı. Adam gözlüğünü ışıldatarak kafa salladı ve loş odaya çekildi.

Genç kadın John'a ilk dozunu genzine fışkırtarak verdi ve bunu bir aspirinle izledi. O sırada yol kenarında oturan diğerleri karton kâseleri ağızlarına dayayıp ılık çorbadan içtiler.

Turuncu bir HASTALAR İÇİN YOL tabelası onları batı istikametindeki dolambaçlı bir taşra yolundan geçirerek Bucksport kasabasından uzaklaştırdı. Yine de tahta bir bıçkı sehpasında (HASTALAR GEÇMESİN) duraklayıp kasabaya ve oradan da denize inen bir patikadan aşağı baktılar. Koca yapraklı meşelerin gölgelediği sokağın her iki yanında iki-üç katlı Colonial** evler sıralıydı. Günün sonlarına yaklaşıyorlardı ve Harper evlerde ışıklar –elektrik ışıkları– görebiliyordu. Ayrıca bir sokak lambası çelik mavisi bir renkle parlıyordu.

"Tanrım," dedi Renée. "Yine dünyanın elektriği olan bir bölgesindeyiz."

---

* Çok amaçlı bir antibiyotik. –*çn*

** ABD'nin kurulduğu dönemde sıkça kullanılan ve kökeni Avrupa'ya dayanan karma bir mimari tarz. –*çn*

"Hayır değiliz," dedi Allie ona. "Dünyanın o bölgesi bu bıçkı sehpasının diğer yanında. Karşıya geçmeye kalkarsan sence ne olur?"

"Bilmiyorum ve öğrenmeyeceğiz de. Tabelaları takip edeceğiz ve bize söylenenleri yapacağız," dedi Harper.

"Bu taraftan buyurun," dedi Allie. "Rampadan çıkın ve mezbahaya girin. Lütfen sırayı bozmayın. İtiş kakış yok."

"Şimdiye kadar bizi öldürmek için bol bol fırsatları vardı," diye belirtti Renée.

"Siz bana kulak asmayın," dedi Allie. "Ben altı üstü cüzama yakalanmış o şımarık gençlerden biriyim."

27

Geceyi hastaların kullanımına ayrılmış umumi bir kamp alanında geçirdiler. Toprak yolun iki yanında asil Kızılderili reislerine benzeyecek şekilde oyulmuş dev birer tahta kafa vardı. Heykellerin üzgün, bilge gözleri ve tüylü başlıkları bile unutulmamıştı. Girişin tepesine HASTALAR BURADA KALABİLİRLER SU GIDA TUVALET yazan bir pankart asılıydı.

Piknik masalarının altında uyudukları için yağmur yağdığında kalasların arasından üzerlerine su damladı. Yine de kampta seyyar tuvaletler vardı ve haftalarca kıçlarını paçavralarla sildikten sonra bu onlar için akıl almaz bir lükstü. John'un geceyi uyuyarak geçirmesi Harper'ı şaşırttı. Adamın göğsü derin bir şekilde kalkıp iniyor, süzgün ve yıpranmış yüzü rüyamsı bir sükûnet ifadesi taşıyordu. Adam sadece bir defa, Harper bir kez daha antibiyotik sıkmak için ağzını açtığında uyandı. O zaman da keyifli bir homurtu çıkarmakla yetindi ve tekrar içi geçti.

Sabahın çoğunu kamp alanında geçirerek yağmurun dinmesini beklediler. Öğle yemeği vakti geldiğinde hava durulmuştu ve ikindi yürüyüş için idealdi. Serin bir rüzgâr koca yapraklı çamları hışırdatıyor, her ıslak yüzeyden yansıyan gün ışığı örümcek ağlarını elmas bezeli filelere çeviriyordu.

HASTALAR BU TARAFTAN tabelalarını kuzey ve doğu –çoğunlukla kuzey– yönünde takip ederek ormanı ve gölü geride bıraktılar. Bir defasında yol kenarında bir katlanır masaya denk geldiler. Biri masanın üstüne tek tek ambalajlanmış Oreo bisküvileriyle dolu bir kâse, içinde mis gibi soğuk süt bulunan bir testi ve kâğıt bardaklar koymuştu. Görünürde hiç ev yoktu. Masa ağaçların arasına giren bir patikanın ucunda yapayalnız duruyordu.

"Bu süt taze," dedi Harper. Buz gibi sıvının tadına varmak için gözlerini yumdu. "Uzun süredir dışarıda bekliyor olamaz."

"Hayır. Tabii ki olamaz. Geldiğimizi biliyorlardı," diye sedyesinden hırıldadı İtfaiyeci.

Harper ağzındaki sütü neredeyse burnundan fışkırtacaktı.

Kaşla göz arasında hepsi de sedyenin etrafına diz çöktü. John onları yarı kapalı gözlerin arkasından süzüyordu. Çenesi kısa sakallarla kaplıydı ve kaybettiği onca ağırlık sebebiyle avurtları çökmüştü. Rengi bembeyaz, tebessümü sevecen fakat zayıftı.

"Biraz süte ben de hayır demem, Hemşire Willowes," dedi adam. "Tabii iyileşmeme engel olmayacaksa."

"Olmaz tabii. Ama yanında aspirin almanı istiyorum."

Harper bir elini adamın arkaya koyarak adamın başını kaldırdı ve kendi bardağından ufak ufak yudumlar verdi. Hiç konuşmadı. Sonraki on dakika boyunca Allie ile Renée birbirlerinin sözünü kesip dururlarken Nick harıl harıl el işaretleri yaptı. Hepsi de son bir buçuk haftanın öyküsünü aynı anda anlatmaya çalışıyordu. İtfaiyeci bir o tarafa bir bu tarafa bakıp bazen kafa sallıyor, uykulu da olsa her birine ilgi göstermeye uğraşıyordu. Harper adamın söylenenleri ne kadar anladığından emin değildi ama Allie ona o sabah Bucksport'un geride kaldığını söylediğinde kaşları çatıldı.

"Dördünüz beni ta Bucksport'a kadar taşıdınız mı?"

"Hayır," dedi Harper. "Sadece Allie taşıdı."

"Cılız İngiliz kızın hafif olduğu için şanslısın," dedi Allie.

"Asıl sen pes etmeyi bilmediğin için şanslıyım," dedi John ona. "Sağ ol, Allie. Seni seviyorum, yavrum."

Allie'nin duygusal etkileşimlerle arası pek iyi değildi. Kız gözünü ağaçlara dikip çenesini sıktı ve içinde kabaran yoğun hisleri bastırdı.

"Zahmet olmazsa bir daha ölümün eşiğine gelmemeye çalış," dedi tekrar konuşabildiğinde.

Hepsinin de aynı anda söyleyecek sözü tükenmiş gibiydi. Bunu hoş bir suskunluk izledi. Çıkan tek ses serin rüzgârın ağaçlardaki hışırtısı ve kuş cıvıltılarıydı. Harper kendini John'un elini tutarken buldu.

"Belki bana bir koltuk değneği temin edebiliriz," dedi adam. "Veya kendimiz bir tane yaparız. Size daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Aceleye gerek yok," dedi Harper. "Dün bu vakitlerde sabaha sağ çıkabileceğinden emin değildim."

"O kadar kötü müydüm?"

"Ahbap," dedi Harper, "tüttün tütecektin."

"Ha ha," diye karşılık verdi adam. "Esprilerine de doyum olmuyor, Willowes."

28

Sonraki yirmi dört saatin çoğunda uyuyan John sadece karnını doyurmak için uyandı. Akşam yemeğinde derin bir çelik tencereyle yol kenarına bırakılmış soğuk güveç vardı. Hiç kâse olmadığından yemeği sırayla direkt kepçeden içtiler.

Yemeğin tadı yoğundu – öylesine yoğundu ki Harper'ın biraz başı döndü. Ayrıca tuzlu ve kıvamlıydı. Baharatlı bir burbon aroması taşıyan suda iri iri havuç parçaları ve tereyağı gibi ağızda eriyen dana etleri yüzüyordu. Soğuk olması Harper'ın umurunda değildi. Hayatı boyunca bundan daha güzel bir yemek yediğini hatırlamıyordu. John büyük lokmaları yutamasa da bezelyelerden ve küçükçe et parçalarından yiyebildi, sonra tekrar uykuya daldı. Harper'a rengi biraz düzelmiş gibi geliyordu.

Ertesi gün öğleden sonranın erken saatlerinde kendilerini yüksek bir yokuşun dibinde buldular. Yolun kenarları gür yapraklı meşelerle kaplı olduğundan çift şeritli asfalt açık yeşil bir bitki örtüsünün altından geçiyordu. Sallanan dalların arasından güneş göz kırpıyor, yolda alacalı parıltılar geziniyordu. Tepeyi tırmanmak uzun, yorucu bir yürüyüş gerektirse de buna değdi. Zirvede ağaçlar sağa doğru ayrılarak çayırları ve sık orman şeritlerini içeren kilometrelerce genişlikteki bir manzarayı gözler önüne serdi. Harper otlayan inekler ve birkaç çiftlik evinin çatılarını gördü. Tüm bunların ötesinde okyanusun koyu mavi yayıntısı vardı. Harper derin bir nefes aldığında onun kokusunu duyar gibi oldu.

Bucksport'tan geçerlerken denize bakma imkânı bulamayan John manzarayı seyredebilmek için Allie'den kendisini döndürmesini istedi. Genç kız sedyeyi neredeyse dimdik tutarken o altın sarısı ikindi güneşine boğulmuş tarlalara ve koyu mavi sulara göz gezdirdi. Rüzgâr saçlarını düzgün alnından uçuşturdukça Harper'ın onu öpesi geliyordu.

"Şuradaki bir yelkenli tekne mi?" diye gözlerini kısarak sordu İtfaiyeci. "Siz de bir yelken görüyor musunuz?"

Hepsi de orada öylece dikilerek gözlerini kıstı.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Renée.

"Ben de," dedi Harper.

Allie parmağıyla işaret etti. "Evet. İşte."

"Yelkenin *üstünde* bir şey görüyor musun?" diye sordu John. "Kırmızı bir leke?"

Allie uzağı dikkatle süzdü. "Eeee... hayır. Neden?"

Fakat John çoktan başını çevirmişti ve birkaç el işaretiyle Nick'e ne gördüğünü soruyordu. Oğlan kafa sallayıp karşılık verdi. Harper aralarında geçen diyaloğu çözemedi.

"Ne diyor?"

"Nick'in gözleri çok keskindir," diye sinir bozucu bir kendine güvenle yanıtladı John. "Kırmızılığı o da görüyor."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Harper.

"Sen *Bobbie Shaw*'u suda hiç görmedin," dedi John ona. "Yani tekneyi. Ama ben gördüm. Wyndham Kampı'nda danışmanlık yaptığım yıl onunla bir-iki kez denize açıldığım oldu. Yelkeninde büyük, kırmızı bir yengeç resmi vardı."

"Hayır," dedi Renée. "Ne demek istediğini anlıyorum, John, ama o Don Lewiston olamaz. Mümkün değil. Aradan dört hafta geçti. Yelkenli tekneyle Portsmouth, New Hampshire'dan Machias'a gitmek ne kadar sürer bilmiyorum ama bir ayı bulmayacağı kesin."

"Biz yol boyunca birkaç aksaklık yaşadık," dedi adam dalga geçercesine. "Belki Don da yaşamıştır."

Orada biraz daha beklediler, sonra Allie hiç konuşmadan sedyeyi çevirdi ve yürümeye kaldığı yerden devam etti. Diğerleri de teker teker onun peşine takıldı. Sonunda geriye bir tek kısık gözlerle uzakları süzen Harper kaldı.

İşte. Tam ufuk çizgisinin üstünde. Tüm o maviliğe karşı ufacık bir beyaz kıymık.

Üstünde de belli belirsiz kırmızı bir benek.

29

Koltuk değneğini bulduklarında Machias'tan belki seksen kilometre uzaktaydılar.

John uyanalı ve bir bardak süt isteyeli iki gün olmuştu. Allie sedyeyi sürüklemeye devam etmişti –daha başka makul bir seçenek yoktu– ve sesine kavuşan John onu sarsılıp durmaktan yakınmakta kullanmıştı. İkide bir erişemediği yerlerinin kaşındığından, sırtının ağrıdığından ve güneşin gözlerini kamaştırdığından dert yanmıştı.

"Sen ölürken daha rahattım," dedi Allie. "O zaman bu kadar dırdır etmiyordun."

"Aman gözünü dört aç, Allie. Sanırım az önce bir çukuru kaçırdın. Beni her birine sokma rekorunu bozmak istemezsin herhalde."

Allie yavaşladı, doğruldu ve belini esnetti. "Benden usandın mı? Ne dilediğine dikkat et, ukala. Yoksa dileğine kavuşabilirsin. Gözlerim beni yanıltıyor mu?"

Gördüğü şey kocaman yaşlı bir meşenin gövdesine dayanmış, gözden kaçmasın diye de etrafına kırmızı bir bandana bağlanmıştı: sarı köpükten bir koltukaltı yastığı olan paslanmaz çelik bir koltuk değneği. Ne bir not ne de bir açıklama. Yakınlardaki kazıklı bir çitin arkasında beyaz bir kulübe yükseliyordu ama pencereleri karanlıktı. Harper izlendiklerinden emindi ama nereden izlendiklerini kestiremiyordu.

Nick adamı sedyeye bağlayan kabloları çözdü ve ayağa kalkmasına yardım etti. Allie de değneği bir kolunun altına oturturken ona destek oldu. John küçük küçük daireler çizerek değneği sınarken Harper, Renée'nin gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Bu ne büyük iyilik," dedi Renée. "Bize göz kulak olan o kadar çok insan var ki. Yardıma muhtaç olduğumuz hariç hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar. Bir keresinde dünyanın sonunu anlatan bir Cormac

McCarthy romanı okumuştum. İnsanlar köpekleri ve birbirlerini avlıyorlar, bebekleri kızartıp yiyorlardı. Korkunç bir kitaptı. Fakat şefkat bize yiyecek kadar gereklidir. Bize onsuz yaşayamayacağımız bir huzur verir."

"Veya belki acele etmemizi istiyorlardır, hepsi bu," dedi Allie. "Buradan ne kadar çabuk gidersek o kadar güvende olurlar."

"Bize bıraktıkları yemeklerin arkasında hunharca bir plan bulunabileceğini hayal etmek zor. Çorba, süt sürahileri. Bizi bu kadar yedirip içirmelerinin gizli ve meşum bir amacı olabileceğini hiç sanmıyorum."

"Hansel ve Gretel de sanmıyorlardı," dedi İtfaiyeci. "Artık yola çıkabilir miyiz? Sanırım sağlam bacağımı bir süre kullanacağım."

30

John bembeyaz kesilmiş, kan ter içinde ve titreyerek kaldırıma çökmeden önce ancak beş dakika dayanabildi ve tekrar sedyeye uzanmayı kabul etti. Daha fazla konuşmaya mecali kalmamış gibiydi; her çukura ve tümseğe dişlerini sıkarak katlandı.

Fakat ertesi gün sabahleyin yarım saat, öğleden sonra da yirmi dakika daha onlarla beraber yürüdü. Bir sonraki gün durumu daha da düzeldi ve sabah saatlerinin çoğunda diğerlerine ayak uydurdu.

Koltuk değneğini bulmalarının dördüncü gününde sabah kahvaltısından öğle molasına kadar kendi başına topalladı ve ancak Harper ısrar edince durup dinlendi. Öğle yemeğinde hamurumsu kahverengi kap kekler ve yağlı kâğıda sarılı sucuklu sandviçler vardı. Biri onları plastik bir poşetin içinde mıcırlı bir araba yolunun başındaki posta kutusuna asıp gitmişti. Harper sandviçlerden birini açıp kokladı. Bir spor ayakkabının içi gibi ağır denebilecek bir kokusu vardı.

Kap keklerle yetindiler – en azından ilk başta. Fakat Harper torbayı yanında götürdü ve günün ilerleyen saatlerinde kendine hâkim olamayıp sandviçlerden birini atıştırdı.

"Umarım mideni bozmazsın," dedi Renée. "Sonuçta dokuz aylık hamilesin."

"Dokuz ay bir hafta. Zaten bunu o yüzden yiyorum," karşılığını verdi Harper. "Elimde değil."

Lakin üçüncü ısırığın ardından sandviçin *gerçek* tadını nihayet alabildi ve bozulmuş olduğunu anladı. Etin sümüksü dokusunu ve akla kan zehirlenmesini getiren hafif fakat belirgin ekşiliği ilk başta gözden kaçırmıştı. Lokmasını tükürdü ve sandviçten geri kalanı ahlaki dehşete yaklaşan bir tiksintiyle otların arasına attı.

O parmak uçlarındaki parlak sarı hardalı vicdan azabıyla yalarken İtfaiyeci, "Durun," dedi.

Adamın dikkatini neyin çektiğine bakmak için başını kaldıran Harper otoyolun her iki şeridini de tıkatacak şekilde burun buruna park etmiş iki cip gördü. Araçların yanında sarı kauçuk tulumlar ve şeffaf vizörlü sarı maskeler takmış iki adam bekliyordu. Portsmouth Hastanesi'nde hemşirelik yaptığı haftalarda Harper da aynı kıyafeti giymişti. Nöbetçiler taarruz tüfekleri taşıyorlardı. Biri avucu ileri bakacak şekilde elini kaldırıp öne çıktı. Harper adamın durmalarını mı istediğinden yoksa sadece el mi salladığından emin olamadı.

Allie yürümeyi bıraktı ve Nick'in elini tutup sıkarak ona da durması gerektiğini belirtti. Renée hiç yavaşlamaksızın yanlarından geçip gitti.

"Sahiden de kendimizi öylece ellerine teslim etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Allie.

Renée arkasına gelişigüzel bir bakış attı. "Ah, Allie, günlerdir ellerindeyiz zaten."

Ciplerden birinde üçüncü bir adam oturuyordu. O da sarılara bürünmüştü ama tulumunun başlığını takmadığı için Harper başını kaplayan gür beyaz saçlarını ve iri, kırışık suratını görebiliyordu. Başlıksız adam bir dizini direksiyona dayayıp uyluğuna ince bir kitap açmıştı. Bir çapraz bulmaca çözer gibiydi.

"Yolda beş kişi var, Jim," dedi silahlı adamlardan biri, maskenin boğuklaştırdığı bir sesle.

Jim başını kitabından kaldırdı ve sakin gözlerle etrafa bakındı. Yüzünde komik duran iri ve gagamsı bir burnu, solgun gözleri ve çalı gibi kaşları vardı. Çapraz bulmacasını bırakıp kayıtsızca elini uzattı ve makineli tüfeklerden birini namlusundan tutarak asfalta doğru eğdi. Harper bunu ümit vadeden bir jest kabul etti.

"Machias'a hoş geldiniz!" diye seslendi Jim adlı adam, yavaşça üzerlerine gelerek. "Epeydir yürüyorsunuz. Dorothy bile Toto'yla beraber bu kadar yol tepmemişti."

"Yoksa bizi Oz'a mı götüreceksiniz?" diye sordu Renée Gilmonton.

"Gideceğiniz yer tam olarak Zümrüt Şehir sayılmaz," dedi Jim. "Ama adada sıcak su ve elektrik var." Bakışları Harper'ın karnına çevrildi ve tebessümü kısa süreliğine kaybolarak yerini düşünceli ve biraz

üzgün bir ifade aldı. "Doktorlar da cabası ama baş araştırmacı Profesör Huston geçen ocak ayındaki büyük yangında öldü."

"Büyük yangın mı?" diye sordu Renée. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Korkarım henüz bir şifa yok," dedi Jim. "Ayrıca bazı aksilikler yaşanmadı değil. Hele biri epey fenaydı. Otuz hastadan oluşan bütün bir kontrol grubu test ettikleri bir ilaca olumsuz tepki verdi. Birkaç saat arayla hepsi de tutuştu. Alevler kontrolden çıktı ve tıp merkezini yaktı. Yine de sağ kalan personel bir çiftlik evinde dükkân açtı. Yine de endişelenmeyin. Birinizin ileri derecede hamile olduğunu haber verdik. Doğuma ne kadar kaldı?"

"Aslına bakarsanız sanırım birkaç gün gecikti," dedi Harper.

Jim başını iki yana salladı. "En azından yolda doğum yapmanız gerekmemiş. Adadaki sağlık çalışanları durumunuzun farkındalar. Yatağınız şimdiden hazır."

Harper kapıldığı huzurun yoğunluğu karşısında şaşırmadan edemedi. Bir anlığına dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Sanki göğsünün gerisinde bir şey, bir kas ağrısı, krampsı bir sıkışıklık boşalıverdi. Belki de aylardır kendini sımsıkı kasan bir parçası nihayet rahatladı.

"Acele edersen gece yarısına orada olursunuz," dedi Jim. "Tekne yolculuğu üç saat sürüyor ve yola çıkmadan önce sizi işlemden geçirmemiz lazım. Neyse ki geldiğinizden haberimiz vardı. Tekne yüklenerek çoktan hazır edildi."

"Ne diyor?" diye elleriyle sordu Nick.

Harper açıkladı. Jim isimli adam çalı kaşlarını bitiştirerek ve yüzüne hafif bir tebessüm kondurarak onları seyretti.

"Sağır mı?" diye sordu. Cevabı alınca başını iki yana salladı. "Hem sağır hem de hasta. Bazı çocukların şansına diyecek yok." Çömelip ellerini dizlerine koydu ve Nick'in yüzüne baktı. Dudaklarını yavaşça oynatarak çok yüksek bir sesle konuştu. "*Bol bol çocuk var! Gittiğiniz yerde! Bir sürü ufaklık! Birlikte oyun oynarsınız!*"

Nick dönüp Harper'a baktı. Kenarda duran genç kadın söylenenleri elleriyle açıkladı. Nick'in karşılığı hiçbir tercüme gerektirmedi. Oğlan başparmağını kaldırmakla yetindi.

Jim memnuniyetle kafa salladı ve maskesini başına geçirdi. "Hadi gelin. Cipe atlayın."

Harper, İtfaiyeci'yle yan yana yürüdü. Bir eliyle onu dirseğinden tutarken diğerinde Portatif Anne'yi taşıyordu. Ani bir esintide duyulabilmek için sesini yükseltti. "İki sorum var: Martha Quinn'le ne zaman tanışacağız ve istek parça kabul ediyor mu?"

Jim direksiyonun başına geçerken onlara göz attı ve plastik maskesinin arkasından gülümsedi. "Merak etmeyin, göz açıp kapayıncaya kadar onun yanında olacaksınız."

İkinci soruyuysa yanıtsız bıraktı.

31

Yirmi günlük yürüyüşün ardından bir ciple yüksek hızda ilerlemek Harper'a biraz ürkütücü geldi. Genç kadın önde, Jim'in yanında oturuyordu. Renée ile İtfaiyeci arka koltuğa yerleşmişler, Allie de aralarına sıkışmıştı. Nick, Renée'nin kucağına tünemişti. Silahlı nöbetçilerden biri de onlarla beraber yolculuk etmesine rağmen adam koruyucu çubuğa tutunup bacaklarını arka tampondan aşağı sarkıtarak cipin en gerisinde oturuyor, silahı boynuna takılı kayışında kayıtsızca sağa sola sallanıyordu.

Jim'in U dönüşü yapıp cipi hiç de yola benzemeyen mıcır kaplı geniş bir patikadan yukarı sürmesi Harper'ın bulanan midesine iyi gelmedi. Araç tümseklere ve çukurlara denk geldikçe sarsılıyor, köknarların dalları üzerlerinden hızla geçip gidiyordu. Jim'e göre Gündoğumu Yolu diye bir şeyi izliyorlardı.

"Bu patika bisikletler için açılmış," dedi adam özür mahiyetinde. "Ve tabii yürüyüşçüler. Ama sizi kasabadan geçirmeden işlem merkezine götürmek için daha iyi bir güzergâh yok."

İtfaiyeci öne eğildi. "Tüm bu donanımı giymenize şaşırdım. Araştırmalar başlayalı... ne kadar oldu? Bir yıl mı? Şimdiye kadar bulaşmanın nasıl gerçekleştiğini tümüyle çözmüş olmalılar. *Biz* çözdüysek *onlar* da çözmüşlerdir. Adadaki uzmanlarınızı kastediyorum."

Jim dinlese de yanıt vermedi.

"Kaynak kül!" diye hava akımının uğultusunda sesini duyurabilmek için bağırdı İtfaiyeci. "Külle temas etmediğiniz sürece endişelenecek bir şey yok!"

"O da bir teori," dedi Jim.

"Teori falan değil. Gerçek!" dedi İtfaiyeci.

"Bir tür biyolog musun?"

"UNH'de* öğretmenlik yapardım."

"Eminim uzmanlığından seve seve yararlanacaklardır," diye arkaya seslendi Jim. "Seni hemen işe koşarlar."

Harper adamın konuşma tarzına bakarak dalga mı geçtiğinden yoksa ciddi mi konuştuğundan emin olamadı.

Otoyoldayken gökyüzüne loş, gül pembesi bir alacakaranlık hâkimdi. Ağaçların altınaysa gece tüm haşmetiyle çökmüştü. Çamlar karanlıktaki sıcak bir esintiyle birbiri ardına geçip gidiyordu. Harper ağaçların arasından bir haliç, kızarık bir göğün altına serilmiş siyah bir cam tabakası görebiliyordu. Gözüne bir elektrik ışığı serpintisi takıldı. Kasaba oralarda bir yerdeydi.

İtfaiyeci yeniden öne eğildi. "Hâlâ elektriğiniz var. Cep telefonları da çekiyor mu? İnsanlar geldiğimizi nasıl haber verebildiler merak ediyorum da."

"Bizim için yiyecek bırakan herkese çok minnettarız!" diye seslendi Renée.

Harper elindeki bozuk sucuğu hamile kadına kakalayarak tüketmeye karar vermiş kişi hariç herkese minnettardı. Midesine sanki bir solucan yumağı oturmuştu.

"Evet, bazı yerlerde elektrik var. Ama düzensiz ve sık sık kesiliyor. Cep telefonları çekmese de Machias'taki sabit telefon hatları çalışıyor – vali o işin icabına baktı. Böylece telsizle yapabileceğimizden daha çok insanla iletişim kurabiliyoruz." Jim ellerindeki direksiyonu hafifçe sarsılmaya bırakarak biraz düşündü. "Artık güneyden pek ziyaretçimiz olmuyor. Yani bozkırların ötesinden. Aslında *hiçbir yerden* pek ziyaretçimiz olmuyor ama yeni gelenler çoğunlukla kuzeyden geliyorlar. Kanada'nın karşısından."

"Kaç kişiyi kurtardınız?" diye bağırdı Harper. Konuşmanın artan mide bulantısını unutturabileceğini düşünüyordu.

"Altı yüz doksan dört erkek, kadın ve çocuk," diye duyurdu Jim. "Sizinle beraber altı yüz doksan dokuz olacak. Hayır, bebeği de sayarsak tamı tamına yedi yüz! Bebeği unutmak olmaz!"

"O konuyu konuşmalıyız," dedi Harper. "Bebeğimi kimin alacağı konusunu – tabii sağlıklı doğarsa."

* New Hampshire Üniversitesi. *–çn*

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne zamandır tıbbi yazılar okumuyorum ama son duyduğumda Ejderpullu annelerden doğan çocukların hastalığı taşıma ihtimallerinin düşük olduğu yönünde bir hipotez vardı."

"Korkarım tıbbi bilgilerim sekiz yaşındaki çocuğumun dizi soyulduğunda ona yara bandı yapıştırmakla sınırlı."

"Ama yedi yüz kişi varken muhakkak adada doğan bebekler olmuştur."

"O konu benim mevkiimi aşar!" dedi adam neşeyle.

Ağaçlar seyrelmeye başladı ve Harper, cipin sağında uzun otlar, ıslak bir kumluk arazi ve uzak bir su kütlesi gördü. Bir koyun karşısında okyanusu tarayan bir deniz feneri yükseliyordu. Yapı belki de bir çocuğun ilk doğum gününü kutlamak amacıyla suya dikilmiş kalın, beyaz bir muma benziyordu.

"Eğer bebek sağlıklı doğarsa," diye tekrar denedi Harper, "koruyucu aile seçiminde söz sahibi olmak isterim."

"O konuda bir şey bilmiyorum. Hasta bir bebek evlat edinen birilerini hiç duymadım."

"Oğlum hasta olmayacak," dedi Harper, adamın ana fikri gözden kaçırdığını hissederek.

Jim'in tebessümü şeffaf vizörünün arkasında genişledi. "Bebek erkek mi? Bundan emin misin?"

"Evet," dedi Harper. Kendini emin hissediyordu.

Adamın yorum yapmasını bekledi ama Jim yine sustu. Harper derdini adadaki sağlık çalışanlarına anlatabileceğini tahmin ederek konuyu kapatmaya karar verdi. Fazla geçmeden ağaçlar geride kaldı ama onlar yola devam ettiler. Sağlarında eğreti, eğik bir tel çit vardı. Harper uzakta iyi aydınlatılmış sarı-beyaz çizgili bir çadır gördü. Bu görüntü ona köy panayırlarını hatırlattı. Neredeyse içi elma dolu bir sepetin ve karamelli mısır satın alabilecekleri bir işportacının orada onları beklediğine inanacaktı.

Çadıra yaklaşırlarken sollarındaki otlar seyreldi ve Harper bulundukları yola paralel uzanan dar bir patika gördü. İleride, çizgili koca çadırın yanında birkaç arabanın beklediği bir otopark vardı. Harper tekneyi görmeden önce kokusunu aldı. Ucuz dizelin o ağır kokusu midesini altüst etti. İşlem merkeziyle aralarındaki son birkaç yüz metreyi

kat ederlerken bir kıyı dilinin ucundaki iskeleyi ve arkasına şen bir el yazısıyla MAGGIE ATWOOD yazılmış balıkçı teknesini gördü. Tam boy biyolojik tehlike kıyafetleri giyen adamlar bir rampadan inerek güverteye karton kutular taşıyorlardı.

Çadırın altına birkaç tane uzun katlanır masa yerleştirilmişti. Tepedeki çelik borulara asılı yılbaşı ışıkları içeriye tuhaf bir neşe katmıştı. Sarı kauçuk kıyafetlerle masaların arkasında gezinen dokuz-on kişiyle çadır neredeyse kalabalıktı. Bir köşedeki kamp tipi gaz ocağına koyulmuş çelik tencereden buhar çıkıyordu.

"Kakaoları var," dedi Jim. "Ve zencefilli kurabiyeleri. Güzel de bir hindi yahnileri. Suyun karşısına geçmeden önce herkesin karnı doyurulur."

Harper koltuğunda döndü ve ellerini oynatarak iyi haberi Nick'e aktardı.

Oğlan sırıtarak ona aynı yöntemle karşılık verdi. "Şu ışıklara bak! Noel Baba'nın yaşadığı yer gibi! Sanki Yılbaşı Diyarı'na geldik!"

Harper iç geçirdi. "Sanırım Kuzey Kutbu demek istiyorsun." Fakat Nick artık ona dikkat etmiyor, boynunu uzatarak çadırın içini görmeye uğraşıyordu.

Jim cipi otların ezilerek dümdüz edilmiş olduğu bir yerde durdurup motoru susturdu. Onun peşinden çadıra, şenlik ışıklarının altına girdiler.

"Gelin gönüllülerle tanışın," dedi adam.

Gönüllülerin hepsi de orta yaşlı veya daha büyük kadınlardı. Harper'a kiliseleri için yemekli günler düzenleyen o şen şakrak, maharetli ihtiyarları hatırlatıyorlardı. Jim sığınmacıları kadınlardan ilkinin bir kıskaçlı panodaki formlarla onları beklediği katlanır masalara götürdü. Kadın kauçuk maskesinin şeffaf penceresi arkasından hevesli bir sırıtış gösterdi. Yanlarında küçük bir oğlan gördüğüne bilhassa sevinmiş gibiydi.

"Merhaba! Yayan ne uzun bir yol kat ettiniz! Yorgunluktan bitmiş tükenmiş olmalısınız. İsmim Vivian. Sizden bilgilerinizi alacağım. Sonra web sitesi için her birinizin resmini çekeceğiz ve size konut tahsis edip yolculuk için bazı malzemeler vereceğiz."

"Umarım o çorbadan da biraz verirsiniz," dedi Renée. "Öyle güzel kokuyor ki başım dönüyor."

Tavuk suyu çorbanın ve haşlanmış havuçların aroması Harper'ın burnuna çalınıyor, buna tekneden yükselen pis koku da karıştıkça öğüresi geliyordu. O çürük sandviçten tek bir ısırık bile alabilecek kadar aptallık etmiş olması genç kadını dehşete düşürüyordu. İradesine hâkim olamasa bile biraz sağduyulu davranması gerekirdi. Hamileliğin kendisini iğrenç bir domuza çevirmesine izin vermişti ve sonunda layığını bulmuştu. Kusacağının farkındaydı; bilmediği tek şey bunun ne zaman olacağıydı.

"Hayhay!" diye atıldı Vivian. "Çorba ve taze süt. Yetişkinler için ayrıca kahve. Sonra da sizi adaya yolcu ederiz! Bu işi yapabildiğimiz kadar hızlı ve acısız halletmeye çalışacağız. Gelin en basit sorudan başlayalım – siz kimsiniz?"

Harper konuşmak için ağzını açtı ama Renée ondan önce davrandı. "Wyndham Kampı Kumpası'ndan geriye kalanlarız. Bunlar şeytani liderlerimiz Bay Rookwood ve Hemşire Harper. Buraya barışçıl amaçlarla geldik."

Katlanır masaların arkasına geçip ninelerin arasına katılmış olan Jim bu söz üzerine başını kaldırdı ve bir kahkaha attı.

"Vay canına!" dedi Vivian. "Şeytani bir kumpas! Şimdiye kadar öyle bir şeyle karşılaşmamıştık."

"Eh, biz demokratik bir kumpasız. Herkesin oy hakkı var. Çocukların bile."

"Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. *Kendi* çocuklarım muhtemelen akşam yemeğinde dondurma yemek ve yatma zamanının kalkması yönünde oy kullanırlardı. Sen yatma zamanı için oy verdin mi bakayım?" diye soran kadın eğilerek Nick'in yüzüne baktı.

"Korkarım kendisi sağırdır," dedi İtfaiyeci.

"Sen bir İngiliz'sin!"

"Şeytani dâhilerin çoğu öyledir. Ve oğlumun bir oy hakkı olsaydı formları doldurmadan önce tavuk suyu çorba içmeye oy verirdi." Harper adamın *oğlum* demesini neredeyse fark etmeyecekti; fakat John kolunu onun beline dolayıp, "Karım da," dediğinde hemen fark etti.

Vivian onları aynen o şekilde kaydetti: karı-koca. Bay ve Bayan Rookwood. Harper karşı çıkmadı. Pek çok açıdan John'un doğruyu söylediğini hissediyordu. O elini İtfaiyeci'nin omzuna koyarken Vivian sorularını sorup aldığı cevapları yazdı.

Bilmek istedikleri arasında ne kadar uzaktan geldikleri ve nereden yola çıktıkları da vardı. Onlara hastalığa ne zaman yakalandıklarını ve o günden beri nerelere yolculuk ettiklerini sordu. Belirtileri hakkında ayrıntılar aldı; sıcak basmasına, kavrulmaya, tütmeye yatkın olup olmadıklarını bilmek istedi.

"Kesinlikle yatkın değiliz!" dedi Renée. "Hastalığı etkisizleştirmekte kullandığımız bir teknik var: günlük toplu şarkılar. Böylece hastalığın kritik seviyeye ulaşmasını engelliyoruz. Zevk veren hemen hemen her türlü grup etkinliğiyle spor kontrol altına alınabilir. Bunun beynin salgıladığı bir hormonla ilgisi var. Oksitosin miydi neydi? Hemşire Harper daha iyi açıklayabilir."

Fakat Hemşire Harper'ın hiçbir şey açıklaması gerekmedi. Vivian gülümsedi. "Anladığım kadarıyla grup terapileri adada çok popülermiş ve hâlâ en başarılı tedavi yöntemiymiş. Kahvaltıdan sonra seksenlerin şarkılarını söylüyorlarmış. Toto* ve Hall & Oates** gibi."

"Madem öyle," dedi İtfaiyeci, "diri diri yanmayı yeğlerim."

Doğması yakın bebek hakkında pek çok soru yöneltildi. Kadınların hepsi de heyecanlıydı ve fotoğraflarını çeken tombul yaşlı kadın Harper'a ilk torunundan uzun uzun bahsetti. Anlattıklarına göre küçük Kelly üç hafta önce doğmuştu ve ağlarken tıpkı bir kuzu gibi ses çıkarıyordu.

"*Mee! Mee!*" dedi gülerek yaşlı kadın.

Fakat Harper sağlıklı doğması halinde bebeğin evlatlık verilmesiyle ilgili olarak birileriyle konuşmayı umduğunu belirttiğinde çiçeği burnunda nine gergin bir tavırla fotoğraf makinesini kurcalamaya başladı. "Ah bu şey yok mu!" diyerek oradan uzaklaştı.

Masanın daha aşağısında Portatif Anne hiç konuşmayan keskin kenarlı dar bir surata sahip sıska, ilgisiz bir kadın tarafından açıldı ve silah bulunması ihtimaline karşı arandı. Bir diğer bayan da içlerine kalın birer paket zımbalanmış mavi klasörler dağıttı. Harper pakette CDC tarafından basılmış *Özgür Kurt Adası: Bir Sağlık ve Güvenlik Kılavuzu* adlı otuz sayfalık bir belgenin fotokopisini buldu.

Klasörlerde ayrıca bir gayrimenkul listesi mevcuttu. Harper, John ve

---

* 1976'da kurulan bir Amerikan müzik grubu. *—çn*

** Günümüzde de konserler veren ünlü bir pop-rock ikilisi. *—çn*

çocuklara Longbay Yolu 3 numarada iki yatak odalı, iki banyolu bir ev teklif edilmişti. Renée'ye ise onun gibi yarım düzine kişi için bir tür yatakhane işlevi gören Longbay 18 numaradaki Longbay Pansiyonu'nda bir oda sunulmuştu. Renkli fotokopilerden bazıları adayı bir sonbahar gününde havadan gösteriyordu. Güz renklerine bürünmüş ağaçlar paslı turuncularla ve tereyağını andıran sarılarla rengârenkti. Kasabanın bir haritasında klinik, müşterek seralar, kasaba kütüphanesi, artık bir erzak dağıtım merkezi olarak görev yapan eski bir market ve daha başka önemli noktalar belirtilmişti.

Masa hattının sonunda kocaman gülümseyen Uzakdoğu kökenli bir nine onlara karton kâselerde çorba ve kâğıt bardaklarda süt dağıttı. Ardından çadırın hemen dışındaki bir saman balyası yığınına oturup bacaklarını dinlendirmeye yönlendirildiler. Harper tek lokma bile yiyemedi. İşlem merkezinden çıktıkları sırada şiddetli sancılar çekiyordu ve midesi bulanmaktan altüst olmuştu. Genç kadın balyalardan birinin kenarına ilişti ve yüzünü ekşiterek iki eliyle birden karnını tuttu. Onun sıkıntılı halinden huzuru kaçan John da yemeği es geçti ve yanına oturup sırtına halka şeklinde masaj yaptı.

"Seni hiç böyle görmemiştim," dedi adam. "Yoksa doğum başlıyor mu?"

Karnı kasılan Harper mutsuz bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. "Bir şeyler ye, John. Gücünü kazanman lazım."

"Belki az sonra, Harper," dedi İtfaiyeci ama yerinden kalkmadı. Yine de Nick ona kremli, şekerli bir kahve getirdi.

Işık dairesinin dış kenarındaki balyalarda bir süre oturdular. John genç kadına masaj yapmayı sürdürürken Harper sancıların geçmesini bekledi. Sonunda geçti de; fakat midesindeki ve bağırsaklarındaki o bulantı yerini korudu. Tekneden yükselen pis duman bulutları kumsalı aşarak onlara kadar geldi ve kokuyu alınca Harper kusmamak için kendini zor tuttu.

Yola çıkmalarından önce Vivian denen kadın elinde küçük bir ayakkabı kutusuyla yanlarına geldi. Kutuyu Nick'e uzattı ve tercüme etsin diye İtfaiyeci'ye hitaben konuştu.

"Bunlar elimdeki tüm *Doctor Who* bölümleri," dedi. "Üç ay önce adaya bir oğlan gitti. Yaşça Nick'ten biraz büyük – sanırım on dört civarıydı. Bir bilimkurgu hayranı olduğunu adım gibi biliyorum. Sey-

redecek bir şeyi olsun diye ona koleksiyonumu göndereceğime söz vermiştim. Nick'ten bunları Jared Morris'e vermesini ister misiniz? Ve lütfen Nick'e diziyi onun da seyredebileceğini söyleyin. Sanırım Jared bundan çok hoşlanır. Ayrıca kendisine işaret dili öğretebilecek akıllı bir arkadaşa kavuşmak da hoşuna gidecektir."

"Çok naziksiniz," dedi John Rookwood ve söylenenleri Nick'e açıkladı. Oğlan DVD dolu ayakkabı kutusunu vakurla aldı.

Vivian doğrulurken gözleri yaşlarla ışıldıyordu. "Başınızdan geçenleri hayal bile edemiyorum. İyileşmeniz için her gece dua ediyorum. Pek çoğumuz ediyoruz. Günün birinde sapasağlam geri geleceksiniz. O zaman bize anlatacak öyle çok öykünüz olacak ki."

"Yaptığınız her şey için teşekkürler," diyebildi Harper.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydik," karşılığını verdi Vivian. "Cehennemi yaşamış insanlar için hindi yahnisi ile eski DVD'lerin lafı bile olmaz."

"Hindi yahnisi ve eski *Doctor Who* bölümleri benim cennet anlayışıma çok yakın şeylerdir," dedi Renée.

Vivian kafa salladı. Duygularının yoğunluğundan konuşamadığı belliydi. Eldivenli parmak uçlarını vizörüne kaldırdı, onları öpermiş gibi yaptı ve uzanıp Nick'in yanağına dokundu. "Jared'e teyzesinin onu çok sevdiğini söyle."

Son bir kez el salladıktan sonra yaşlı gözlerini kırpıştırarak arkasına döndü.

"Yahniyi sevdin mi?" diye Allie'ye sordu Renée.

Allie ona ifadesizce baktı. "İdare ederdi. Artık yola çıkabilir miyiz?"

"Evet!" dedi Jim, yanlarına gelerek. "Gelin. Yatınız sizi bekliyor."

32

Tekne dalgalar tarafından tokatlana tokatlana geniş bir haliçte ilerliyordu. Harper çadırın ışıkları kaybolmadan önce yandan denize kustu. O nefes nefese öğürüp tükürürken John onun boynunu ovdu.

"Kahvemden biraz ister misin?" dedi adam. "Yarısı hâlâ duruyor. Ağzındaki tadı alır."

Harper başını iki yana salladı. John kahvesinin geri kalanını yandan döktü ve kâğıt bardağı da peşinden attı.

"Zaten güzel değildi," dedi.

Gemi oldukça kirliydi. Güverte bir santimlik pis bir suyla kaplıydı. Küçük kaptan köşkünün gerisinden bir egzoz borusu çıkıyor, rüzgâr egzoz dumanını onların oturduğu açık kıça savuruyordu. Turuncu can yelekleri giyen yolcular kenarlardaki minderli oturaklara yığılmış oturuyorlardı. Yeleği Nick'e o kadar büyük geliyordu ki bedeninin büyük bölümü kaybolmuştu: Yakadan dışarı uzanan kafası ve aşağıdan çıkıntı yapan ayakları hariç hiçbir yeri gözükmüyordu.

"Yağmur mu yağıyor?" diye sordu Harper. Üzerlerine soğuk, tuzlu damlalar sıçrıyordu.

"Su dalgalardan geliyor," diye yanıtladı John.

"Sanırım açık denizden nefret ediyorum," dedi Harper.

Bir dalgaya çarpıp geçerlerken Harper başını çevirdi ve tekrar dümen suyuna kustu.

Kaptan köşkünde biyolojik tehlike kıyafetli üç adam vardı: Jim, kontrol noktasındaki nöbetçilerden biri ve tekneyi yönlendiren kişi. Harper sonuncunun kaptan olduğunu tahmin ediyordu. Birbirlerine tanıtılmamışlardı.

"Onlara evli olduğumuzu söyledin," dedi genç kadın, kendini toparlayıp dudaklarını sildiğinde. "Sözlerin kafama takıldı. İtfaiyecilerin

çiftleri boşayabildiklerini söylemiştin. Peki ya evlendirebilirler mi?"

"Sana bir sır vereyim. Ben gerçek bir itfaiyeci değilim. Ama gemiyi kullanan adam gerçek bir kaptan ve onlar insanları evlendirebilirler." John gözlerinde ani bir ilham parıltısıyla onu süzdü. "Bayan Harper Willowes! Galiba sana bir şey sormalıyım."

"*Hayır*," dedi Harper. "Hayır, sorma. Lütfen. Espri yapıyordum, John."

İtfaiyeci boynunu büktü ve yüzünde kederli bir ifade belirdi.

"Ama sırf cevabım öpüşmemizi gerektirebileceği için. Şimdi seni öpemem; öyle bir şey iğrenç olur. Ağzımda kusmuk tadı varken olmaz." Aslında artık daha iyiydi ve midesi biraz yatışmışa benziyordu – daha doğrusu kahrolası sancılar yeniden başlamasaydı öyle olurdu.

John'un yüzüne tekrar neşe geldi. Harper onun ıslak, soğuk elini tutup sıktı. Adam öyle bir sırıttı ki kulakları kepçeleşti.

Tekneye çarpan dalgalar buz gibi bir serpintiyle küpeşteyi aştı.

"Yağmurluklara şükürler olsun," dedi Harper, bir diğer dalga çukuruna dalarlarken. "Bu ne menem bir şey."

"Yine de Nick'i rahatsız etmiyor," dedi John, kadını dirseğiyle dürterek. "Sanırım daha tekne iskeleyi terk etmeden içi geçti."

"Çocukcağız epey yol yürüdü," diye doğruladı Harper.

Tekne yan yattı. Harper serpintinin arasında daha önce gözüne takılan o deniz fenerini bulmaya çalıştı ama daha şimdiden onu göremeyecek kadar açılmışlardı.

John elinin tersine esnedi. "Belki ben de biraz kestiririm."

"Böyle bir ortamda nasıl uyuyabilirsin?"

"Bilmiyorum," dedi John. "Ama Renée becermiş."

Harper kızın karşısına baktı. Nick yanağını Renée'nin bağrına dayamış mışıl mışıl rüya görüyordu. Renée de çenesini oğlanın başına koyup uyumuştu. Lakin Allie uyanıktı. Can yeleğini iki eliyle birden sıkıca tutarak kaptan köşküne dik dik bakıyordu.

"John," dedi Harper. "John, Renée neden uyuyor? Böyle bir ortamda *kim* uyuyabilir ki?"

"Eh, kendi ağzınla söyledin ya. Bugün en az yirmi beş kilometre yürüdük ve–"

"Onu uyandır," dedi Harper.

"Kimseyi uyandırmak istemiyorum."

"Dene. Lütfen."

İtfaiyeci genç kadını göz ucuyla süzdü – bakışları kuşkulu ve meraklıydı. Ardından koltuk değneğine yaslanarak doğruldu ve güvertenin karşısına uzanıp kadının dizini sarstı.

"Renée. Renée, uyan."

Tekne bir diğer dalgaya çarparak adamın dengesini bozdu. John yere düşmeden önce kendini oturağına atabildi.

Uykusunda gülümseyen Renée hiçbir tepki vermedi.

"Onların nesi var?" diye sordu Allie.

John'un çenesi biraz sarktı. Harper'a gözleri biraz dalgın bakıyormuş gibi geldi.

"Kahretsin," dedi John. "Hiçbir işimiz düzgün gidemez mi? Bir kerecik olsun?"

Allie kardeşinin omzunu sarstı. Oğlan Renée'nin kucağına yüzükoyun düştü.

"Yahni," dedi John.

"Kahve," dedi Harper.

"Ama Allie iyi."

"Ben kahve içmedim," dedi kız. "Onlara güvenmedim. İçmiş gibi yaptım ve kimse bakmazken döktüm."

"Keşke öyle yapmasaymışsın!" diye motorun ve rüzgârın gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırdı Jim.

Adam kaptan köşkünün kapısını açmıştı ve ona dayanarak şeffaf plastik vizörünün arkasından onlara bakıyordu. Bir elinde .45'lik bir tabanca vardı ama silahı onlara doğrultmuyor, bacağının yanında gelişigüzel tutuyordu.

"Bu işi güzellikle halletmeye çalışırız," dedi. "Ne korku ne de acı. Hastaları uyutur, sonra da yandan denize atarız."

"Hayır," dedi Harper. "Hayır, hayır, hayır, *hayır*. Olamaz. Lütfen. Bu hiç mantıklı değil. *Neden?* Neden böyle büyük bir düzmeceyle uğraşıyorsunuz? Neden bizi vurup kurtulmadınız? Canı isteyen istediği zaman bizi çekip vurabilirdi. Neden bizim için bu kadar rol kesiyorsunuz?"

"Bizim için değil de ondan," dedi İtfaiyeci. "Yanılıyor muyum?"

Jim omuz silkti. "Siz hastaların sakin sakin öldüğünüzü, güvende olacağınız bir yerin hayalini kurarak uykuya daldığınızı düşünmek ho-

şuma gider. Tanrım, sonuçta biz de insanız, canavar değil. Kimsenin acı çekmesini istemeyiz. Ama hayır. Hayır, bunu toplum yararına yapıyoruz. Vivian gibilerin çoğu adaya inanır. Başkalarını kurtardıklarını –insanlara *yardım* ettiklerini– düşünmenin moral için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Eğer sırf yolcuları denize atmak için buralara kadar geldiğimizi bilselerdi pek çok kişinin kalbi kırılırdı. Çıkacak hoşnutsuzluk da cabası." Tekne başka bir dalgayı aşarken duraksadı ve kapı çerçevesine tutunarak dengesini korudu. "Anlamanız lazım. Daha önce ne demiştiniz? Siz küçük bir demokrasiden arta kalanlar mıydınız? Buraya gelmek için oylama mı yapmıştınız? Eh, bizim de bir demokrasimiz var. Kendimize özel bir liderlik konseyimiz. Sadece vali ve ben de dâhil on iki kişi daha. Oylama yapan tek insanlar siz değilsiniz. Biz de yaptık. Ve böyle bir karar aldık."

"Yani ada falan yok," dedi Allie.

"Var! Daha doğrusu vardı. CDC orayı kasımda terk etti. Bir ayaklanma çıktı. Kullandıkları deneysel ilaçlar bazı hastaları öldürdü ve nankör puştlar hastanenin kontrolünü ele geçirdiler. Artık bir şifa istemediklerini söylediler. *Kendi* şifalarını buldukları, ateşi kontrol etmeyi öğrendikleri hakkında atıp tutuyorlardı. Askeri bir harekâtı caydırmak için sağlık çalışanlarını rehin almışlardı. Ama valimizi tanımıyorlardı. O teröristlerle pazarlık yapmaz. Bangor'daki bir B-17'ye el koyup adanın bir ucundan ötekine kadar bomba yağdırttı. Orası artık kapkara bir toprak parçasından ibaret. Dumanlar Machias'tan bile görüldü. İşte o zaman bazı tütücülerin yeni ilaçlardan birine olumsuz tepki verdikleri ve hastanenin yandığı masalını uydurduk."

"Ama radyoda Martha Quinn'i duyduk," diye yakardı Harper. "Onu kendi kulağımızla duyduk."

"Evet. Elimizde onun yüzlerce saatlik eski kayıtları var. Onları tekrar tekrar çalıyoruz. Valinin iddiası hep salgını Kuzeydoğu'dan silip atmanın en hızlı yolunun bu olduğuydu. Tüm hastaları tek bir işlem merkezinde toplamak ve sonra onları insanca imha etmek. Onları cesetlerin Machias kıyısına vurma şansının olmadığı Kuzey Atlantik Akıntısı'na atmak. Gerçekten, *cidden* üzgünüm."

"Bunu yapamazsınız," dedi Harper. "Lütfen. Bebeğim sağlıklı doğabilir."

Bu söz üzerine adamın yüz ifadesi sertleşti. Harper maskenin ar-

dında çenesinin kasıldığını görebiliyordu. "Yalan söylüyorsun. Sen hastaysan o da hasta demektir."

"Hiç de bile. Bunu bilemezsin. Araştırmalar yapıldı."

"Hangi araştırmalara baktın bilmiyorum. Pek çok hasta kadının *görülür* şekilde Ejderpulu taşımayan bebekler dünyaya getirdiği doğru. Ama kan testleri onun DNA'da saklanarak açığa çıkmayı beklediğini gösteriyor. Hem kusura bakma ama senin durumundaki bir kadının bunca zaman hamile kalmasını hiç doğru bulmuyorum. Eskiden hemşireymişsin. Haplara erişimin varmış. Uzun zaman önce bir şeyler alman, kendini uyutman gerekirdi. İçin hastalıkla kaynarken karnında bir ufaklık büyüttüğünü düşündükçe *benim* yandan kusasım geliyor." Jim karanlığa göz attı, sonra tekrar onlara baktı. "Bakın, sizi vurmak istemiyorum. Su daha iyi. Daha huzurlu. Baygın olmamanızın bir önemi yok. Soğuk sizi on dakikada uyutur. *Titanic* filminin sonundaki gibi. Hem zaten sizi vurmak zorunda kalırsam teknede bir delik açılabilir. Sonra uğraş dur. Hadi işimi biraz kolaylaştırıverin. Yeleklerinizi çıkarın. Oğlanınkini de."

"Yani ya can yeleklerimizi çıkaracağız," dedi John Rookwood, "ya da bizi vuracaksın. Doğru mu?" Konuşurken sol elindeki eldivenin parmaklarını çekiştiriyordu.

Jim kafa salladı.

"Üçüncü bir seçeneğe ne dersin?" diyen John eldiveni çıkarıp denize attı. Avucunda sapsarı ışık çizgileri geziniyordu.

"Öyle bir seçenek yok," dedi Jim ve onu karnından vurdu.

33

John göbeğine dokundu. Eli hâlâ parlıyordu ve sanki yarasından ışık akıyor, avucu altınla dolan bir tabağa benziyordu. İçi altın doluydu ve şimdi o altınlar dışarı dökülüyordu. Bir dalga tekneye yandan çarptı –bir kayaya bindirmiş kadar sertçe sarsıldılar– ve John hantalca güverteye yığıldı.

Allie haykırmaya çalışıyor, Harper onu göz ucuyla görebiliyordu. Kızın açık ağzıyla ve şişmiş boyun kaslarıyla boğulur gibi bir hali vardı. Gerçekten ses çıkarıp çıkarmadığını Harper bilmiyor, kestiremiyordu. Kendi nabzının kulaklarındaki derin zonklaması dışında hiçbir şey duyduğu yoktu.

Harper bir dizinin üstüne çöküp John'u omzundan tuttu ve onu biraz çevirdi. Güvertede sağa sola akan kirli su daha şimdiden onun kanıyla kızıla çalmıştı. Adamın yüzü acı ve şokla bembeyazdı. Harper, *Basınç uygula. Önce kanamayı durdur, sonra hasarın boyutunu tespit etmeye çalış*, diye aklından geçirdi.

"Ah," dedi John, kısık bir sesle. "Ah! Mermi delip geçti."

"Hay aksi," dedi Jim. "Güvertenin her tarafı kan oldu."

"John," dedi Harper. "Ah, John. John, aşkım. Ne olur burada kal. Benimle kal. Ne olur gitme."

"Ondan uzaklaş," dedi Jim. "Ayağa kalkıp can yeleğini çıkar, yoksa seni de vururum. Öyle bir şey yapmamayı yeğlerim. Lütfen. Suda ölmek daha iyi. Daha kolay." Fakat Harper onu dinlemiyordu.

John'un avucuna damlayan kan cızırdayıp tütüyor, yanmakta olan bir kızartma tavası gibi kokuyordu. Harper değil ama o ağlıyordu.

"Özür dilerim," dedi İtfaiyeci. "Kendimi bir şey sandım. Kibirli davrandım. Bencillik ettim. İlgi çekmeyi, seni... seni etkilemeyi öyle çok

istiyordum ki. Ah, Harper. Daha iyi bir adam olmadığım için özür dilerim. Keşke olsaydım."

"Bu halinle mükemmelsin. Gelmiş geçmiş en mükemmel şeysin. Beni mutlu ediyorsun. Güldürüyorsun. Hayatım boyunca hiç senin yanındayken güldüğüm kadar gülmedim. Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok."

John'un ağız kenarları zayıf bir tebessümle seğirdi. "Belki bir tane var. O yarım akıllıyı beni vurmadan önce pişirmediğim için özür dilerim. Ama geç olsun güç olmasın." Sözlerinin ardından irisleri altın sarısı halkalara döndü. Gözleri içlerinden bir elektrik akımı geçen çelik bobinler gibi parladı.

Bedeninin altında saklı duran eli kızıl alevlerle kaplandı.

"Bana bir iyilik yap," dedi. "Lütfen. Söz ver."

"Peki, aşkım. Sen nasıl istersen. Senin için her şeyi yaparım, John."

"Yaşa," dedi adam.

Harper kendini geriye attı. John çenesini kaldırıp ağzını açtı. Jim, "*Bu da ne!*" diye bağırırken İtfaiyeci'nin açık ağzından sapsarı bir alev sütunu fışkırdı. Jim bir kolunu kaldırdı. Alevler sarı kauçuk elbiseye yayılarak kumaşta kabarcıklar oluşturdu. Jim kapı çerçevesine tutunmak için uzandı. Tekne bir diğer dalganın üstünden aşarken adam yalpaladı ve tabanca tutan elini panikle savurdu. Köşke bakan tabanca sert bir patlamayla ateş aldı. Kaptan başını eğdi. Bir cam kırıldı.

Silahlı nöbetçi Jim'e omuz atıp geçti ve taarruz tüfeğini kaldırdı. Yerde diz çöken Harper çoktan ayağa kalkmaya başlamıştı. Tekne yeniden sarsıldı ve onu Renée Gilmonton'un yumuşak, sıcak kütlesine savurdu.

İtfaiyeci biri çakmak gazıyla ıslatılmış bir yaprak yığınına kibrit atmışçasına yumuşak, derin bir *pof* sesiyle birdenbire tutuştu. O artık harıl harıl yanan ateşten bir yuvaydı ve içinden bir kuş yükselmeye başladı. Kırmızı renkli koskoca, tarih öncesi yaratık devasa kanatlarını açtı. Taarruz tüfeği takırdayarak güverteyi delik deşik etti.

Tekne yüksek bir dalganın üstüne çıktı. Allie kardeşini yeleğinden tutup minderli oturağa çıktı ve denize atladı. Kollarını Renée'ye dolamış olan Harper dostunu küpeştenin üzerinden aşırdı ve onu kaldırırken kasıklarında, karnında bir şey yırtılırmış gibi hissetti. Arkasında bir adam çığlık atıyor, sarı bir ışık yükseliyordu.

Genç kadın karanlık sulara çarptı. Su o kadar soğuktu ki alev almışçasına cildini yaktı. Sanki ölüyordu. Yüz bin gümüşi baloncuk bir girdapla şeklinde etrafını sardı. Nefes nefese yüzeye çıktı, ağzı tuzlu suyla doldu ve öksürmeye başladı.

Kaynak alevi mavisi gözlere ve tek motorlu bir uçağın kanat açıklığına sahip ateşten bir kuş korkunç gagasını aralayıp ötermiş gibi gözüktü. Alevden bir kefen giyen bir adam onun önünde çılgınca debeleniyordu. Kaptan köşkü cayır cayır yanıyor, yıkımdan gri dumanlar yükseliyordu. Hâlâ hareket halindeki tekne onları geride bıraktı. Daha şimdiden otuz metre uzaklaşmıştı.

Bir başka dalga Harper'ın yüzüne çarparak onu kör ve sağır etti. Yeleği genç kadını çalkantılı sularda yukarı aşağı taşıdı. Harper tam elleriyle gözlerini silerek görme yetisini geri kazandığı sırada alevler propan tankına ulaşmış olacak ki *Maggie Atwood* darmadağın oldu. Beyaz bir ışık çaktı ve bir ses dalgası Harper'a tokat gibi vurarak başını geriye savurdu. Az sonra burnunun kanadığını fark edecekti.

Teknenin yanan enkazından göz kamaştırıcı bir ateş kulesi yükseliyordu. O ateş sütunundan tanrı kadar büyük bir kuş doğdu. Yaratık kanatlarını açıp kapkara bir duman bulutuyla kaplı göğe yükseldi ve üzerlerinde kocaman, kırmızı bir daire çizdi. Haşmetli olduğu kadar korkunçtu. Harper onu hem barbarca ve hem de utkulu buldu.

Yaratık havada bir tur attı ve bunu tekrarladı. Çok yukarılarda olmasına rağmen Harper ısısını göğe çevrili yüzünde hissedebiliyordu. Sonra kuş yan yattı – yan yattı ve yavaş, dehşet verici bir kanat çırpışla uzaklaşmaya başladı. Onları ve batan, yanan, tıslayan enkazı geride bıraktı.

Harper onun gidişini seyrederken uyluklarının olması gerektiği kadar soğuk olmadığını fark etti. Etraflarına yapış yapış, anormal bir sıcaklık hâkimdi.

Suyu gelmişti.

Doğum

Bir kez içine girdikten sonra su Harper'a daha az dalgalı geldi. Can yeleği onu nazikçe her bir dalganın zirvesine kaldırıyor ve öteki taraftan aşağı indiriyordu. Hareket neredeyse yatıştırıcıydı ve midesini hiç bulandırmıyordu. Veya belki de umursamayacak kadar uyuşmuş, donmuştu. Daha şimdiden ellerini ve ayaklarını hissetmiyor, dişleri takırdıyordu.

Renée başını iki yana sallayarak gözlerini kırpıştırdı ve su tükürdü. Korkulu, miyobumsu gözlerle etrafına bakındı. Gözlüğünü kaybetmişti. "Ne oldu? Alabora mı olduk? Yoksa–" Bir dalga yüzüne yandan çarptı ve biraz su yutan kadın öksürüp tıksırdı.

Harper ona doğru yüzüp elini tuttu. "Allie!" diye haykırdı. "Allie, neredesin?"

"Buradayım!" diye Harper'ın arkasında bir yerden bağırdı kız.

Harper kollarını ve bacaklarını nahifçe çırparak arkasına döndü. Allie kardeşini can yeleğinin arkasından çekerek ağır aksak yaklaşıyordu. Tombul, pürüzsüz yüzü göğe çevrili olan Nick hâlâ uykudaydı.

"T-t-t-tanrım," dedi Renée tekrar konuşabildiğinde. "A-a-a-amma soğuk. Ne-ne oldu?"

"İlaçla bayıltıldın. Yahni. Bizi öldüreceklerdi. John. John." Harper'ın soluklanmak için susması gerekti.

Açıklamaya çalışacağına enkazı işaret etti. Teknenin pruvası şimdiden suya dalmış, kıçı havaya kalkmıştı. Motorun yosun tutmuş paslı pervanesi karanlıkta yavaşça dönüyor, *Maggie Atwood* denize gömülürken bile yanmayı sürdürüyordu. Gece göğünü koskoca, simsiyah, yağlı bir duman bulutu kaplamıştı. Harper parmağını yanan enkazdan Anka'ya çevirdi. Yaratık artık uzak bir yolcu jeti gibi gece göğündeki parlak sarı bir lekeden fazlası değildi.

Renée genç kadına hiçbir şey anlamadan baktı. Harper onun ilacın etkilerini henüz üstünden atamadığını, bu haliyle karmaşık bir sebep-sonuç zincirine akıl erdiremeyeceğini anladı.

Allie nihayet yanlarına gelip Harper'ın diğer elini tuttu. Artık dördü tek sıra halinde diziliydi. Buz gibi, karanlık sularda zayıfça ayak çırparlarken Harper kızın nefesini görebiliyordu. Tabii gördüğü şey duman da olabilirdi.

"Öleceğiz," dedi Allie nefes nefese. "D-d-d-donarak öleceğiz."

"Ş-şarkı söyleyin," dedi Harper.

Allie ona hayretle baktı.

Harper sesini yükseltti. "*'Y-yapılması gereken her işte, vardır bir eğlence! E-e-eğlenceyi bul ve şak! İş hallolur neşeyle!'*"

"Neden?" dedi Allie. "Neden? Bu ç-ç-çok aptalca! Artık bitti. On dakikada veya on saatte ölmemiz ne fark eder? Burada boğulup gideceğiz."

Harper şarkıyı kesmedi. "*Ve giriştiğin her angarya, hallolur kolayca, o yüzden şarkını söyle! Benimle daha fazla tartışma!*" Bu son kısımda da ezgiyi bozmadı.

Gözlerini kırpıştıran ve tombul elleriyle yüzünü ovuşturan Renée sesini onunkine kattı.

Birlikte suda ayak çırparlarken vücutları dalgalarda kalkıp indikçe sesleri de yükselip alçaldı.

Allie'nin Ejderpulu bezeli elleri parlamaya başladı. Bileklerinden yukarı çıkan sarı bir ışık ıslak tişörtünün altına yayıldı. Turuncu yağmurluğun içi sıcak bir tonla aydınlandı ve gözleri altın sarısıyla taştı.

Işık ince beyaz parmaklarını hızla kat edip Harper'ın eline geçti. Harper yavaş yavaş sıcak bir duşa giriyormuşçasına derin, keyif verici bir sıcaklığın kolunu tırmanarak gövdesini kapladığını hissetti.

Bedenleri dondurucu suda tütmeye başladı. Harper dönüp Renée'ye baktığında dostunun gözleri ışıyordu. Bluzunun yakası yırtılmıştı ve boğazı pırıl pırıl altın tellerinden bir kolyeyle sarılıydı.

"Nick ne olacak?" diye bağırdı Allie, *Bir Kaşık Dolusu Şeker*'i bitirmelerinin ardından.

"Siz şarkı söylemeyi sürdürün," dedi Harper. "Nick'in uyanık olması gerekmez. Zaten bizi duyamaz. Biz şarkımızı ona değil Ejderpuluna söylüyoruz. Hadi, ne duruyorsunuz."

* Harper burada *A Spoonful of Sugar* şarkısını söylüyor. –*çn*

"Bunun hiçbir anlamı yok!"

"Yaşıyor musun?"

"Evet!"

"Öyleyse bir anlamı var," dedi Harper kıza ve başka bir şey söyleyemedi. Çok sert sancılar çekiyordu. İçi kasıldı, gevşedi, sonra tekrar kasıldı. Hep bir su doğumu yapmak istemişti. Suda doğumlar kısa bir süre öncesine kadar pek popülerdi.

Bir Kaşık Dolusu Şeker'i ikinci kez söylerlerken *Maggie Atwood* yüksek bir tıslama ve gri bir duman çıkartarak sulara fokur fokur gömüldü.

Bu sefer de unuttukları sözcükleri uydurarak *Chim Chim Cher-ee*'yi söylediler.

"*Chim chim-a-nee, chim chim-a-nee, chim-chim-a-can, suda böyle yüzmek amma boktan!*" diye bağırdı Allie.

"*Bana bir öpücük gönder kıçından,*" diye devam etti Renée.

"Bakın," dedi Harper.

Nick üstündeki giysilere rağmen parlıyor, kukuletalı svetşörtünün altında ışıklar geziniyordu. Pembe, sıcak, uyuyan yüzüne su değdikçe buhar çıkıyordu.

Yeniden *Bir Kaşık Dolusu Şeker*'e başladılar. Fakat Harper onlara katılamayacak kadar acı içindeydi. Dişlerini sıkıp gözlerini yumarak bir dizi sancıya daha katlandı. Gözlerini açtığında Portatif Anne'nin yüzerek yanlarından geçtiğini gördü. Kocaman, siyah bez çantanın ağzı açılmıştı ve içi suyla doluyordu. Çanta Harper'ın gözleri önünde ağır ağır döndü ve çocuğuna vermeyi tasarladığı her şeyi de beraberinde götürerek battı.

Harper, Anka'nın uçup gitmemesini isterdi. Onu yoğun, pirinçsi bir parıltı olarak karanlık ufukta uzun bir süre seçebilmişti. Fakat bir ara –*Sudaki Mum*'un ikinci tekrarı sırasında– onu gözden kaybetmişti. Kuşu gözden kaybetmek ümidini yitirmeye çok benziyordu. Harper yaratığın neden çekip gittiğine, John'un onları neden terk ettiğine akıl erdiremiyordu. O dev, canavarsı kuş her nasılsa John'un ta kendisiydi. Hatta belki özünde *Atwood*'la beraber batan o adamdan bile daha çok John Rookwood'du. O *gerçek* John'du: kocaman, gerçeküstü, biraz gülünç, öyle veya böyle dokunulmaz.

Harper sırf John kendisinden yaşamasını istedi diye sesi yettiği ka-

dar şarkı söyleyeceğini Allie'ye izah edemezdi. Sevdiği adam için en azından bu kadarını yapmak istiyordu.

Hem kendisi hem de John için bir sürü şey istemiş, elinde olmadan basit ailevi zevkler düşlemişti. Bir pazar sabahını güneş üzerlerine vururken yatakta tembellik ederek geçirmek istemişti. Ellerini John'un cılız kalçalarına koymak ve öyle bir şeyin nasıl hissettireceğini görmek istemişti. Onunla bazı eski, kederli filmler seyretmek istemişti. Sonbaharda onunla yürüyüşlere çıkmak ve ayak altında ezilen güz yapraklarının kokusunu almak istemişti. Zihninin daha gerçekçi kısmı baştan beri bebeğini evlatlık vermeyi planlasa da John'un onu kucakladığını görmek istemişti. John Rookwood'un bebeğe harika bir baba olacağı yönünde bir teorisi vardı. John'un biraz temiz hava almasını, mutlu olmasını, vicdan azabından ve üzüntüsünden kurtulmasını istemişti. Onun yanında uyanacağı birkaç bin sabah istemişti. Bunların hiçbirine sahip olamayacaklardı ama John ondan *–hepsinden–* yaşamasını istemişti ve Harper sevdiği adamın bunca zahmetine karşılık ufak da olsa bir şey elde etmesi gerektiği kanaatindeydi.

Romeo and Juliet'i, *Over the Rainbow*'u söylediler. Allie *Stayin' Alive*'ın nakaratını söylerken Renée sesini dinlendirdi, sonra Allie dinlenirken o *Hey Jude*'a geçti.

Renée şarkısını bitirdiğinde Allie'ye korkulu bir bakış attı. "Harper neden öyle yüzünü buruşturuyor?"

"Sanırım bebeğini doğuruyor," dedi Allie.

Harper şarkı söylemeyi bırakalı epey olmuştu. Genç kadın perişan bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. Bebeğin yoğun, kaygan, dayanılmaz derecede acı verici bir kütle olarak bedeninden çıktığını hissedebiliyordu. Sanki bağırsakları avuç avuç dışarı çekiliyordu.

"Ah, Tanrım, hayır," dedi Renée, telaşlı bir fısıltıyla.

Harper öyle çok acı çekiyordu ki yanıp sönen ışıklar görüyor, gözünün önünde siyah ve gümüşi benekler uçuşuyordu. Özellikle sağ gözünün kenarında ısrarcı bir sarı parıltı vardı. Harper ondan kurtulmak için başını iki yana salladıysa da parıltı bir türlü geçmedi.

"Bakın," dedi Allie ve Harper'ın omzunu tutup sıktı. "Bakın!"

Genç kadın Allie'nin neyden bahsettiğine bakmak için başını çevirdi.

Önce kızın Nick uyandığı için sevindiğini sandı. Oğlan tombul el-

lerini sağa sola sallıyor, ıslak yüzünü silerek mahmur gözlerle etrafına bakınıyordu. Fakat Allie doğuyu, onun ilerisini işaret ediyordu.

Sonra Harper kızın şafak bastırdığı için sevdiğini düşündü. Ufuk hattı bakırımsı bir ışıkla parlıyordu. Doğudaki gökyüzü kızılcık ve limon tonlarında pofuduk bulutlarla doluydu.

Yüzüne su sıçrayan Harper yanan gözlerini kırpıştırdı. Kısa bir süreliğine her şeyi çift görür oldu. Artık uzakta iki tane parlak sarı ışık noktası vardı. Sonra gözleri tek bir görüntüye odaklandı ve bulutlarda göz kamaştıracak kadar yoğun bir ışık saçan ve gitgide büyüyen bir parıltı seçti. Elinde değildi. Anka'nın geri geldiğini görünce morali düzeldi ve Ejderpuluyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık hissetti. Karnındaki keskin, çeliğimsi kramplar bile bir an için geçmeye yüz tuttu. Okyanus veya gözyaşı olabilecek tuzlu bir suyla dolan gözlerini kırpıştırdı.

Fakat Allie kuşu da işaret etmiyordu.

İşaret ettiği şey bir yelkendi.

Koskoca, beyaz, üçgen şeklindeki yelkene kırmızı bir yengeç resmi çizilmişti. Tekne doğan güneşin önünden geçerken yelken ışıl ışıl bir altın perdeye döndü.

Sancak tarafından sert bir rüzgâr alan, pruvasından köpükler taşan tekne kırk beş derece yan yatmıştı. Üzerlerine gelirken su seviyesinin hemen altındaki bir rayda yol alır gibiydi. Harper şimdiye dek hiç bu kadar zahmetsiz bir zarafetle süzülen bir şey görmediğini düşündü.

Anka dalış yaparak üzerlerinden geçerken onunla başları arasında iki buçuk metre bile yoktu. Gittiği saatlerde kütle kaybetmiş, bir akbaba boyutlarına inmişti. Yine de yolda hız yapan bir kamyonun uğultusuyla ok gibi geçip gitti. Suya hafiften kükürt kokan kimyasal bir ısı dalgası vurdu. Kuş bir anlığına o kadar yakındı ki Harper elini kaldırsa ona dokunabilirdi. Uzun kanca burnuyla ve dalgalanan kızıl ateşten sorgucuyla tam da uçma yetisi kazanmış mağrur ve gülünç bir horoza benziyordu.

Don Lewiston yelkeni boşalttı ve uzun beyaz tekne son otuz metreyi kendi ivmesiyle aştı. Serbest kalan seren savrulurken yelken bezi inerek kırıştı. Yaşlı adam kıçtan aşağı bir zincir merdiven attı ve Nick tırmanmaya başladığında cılız ellerinden birini uzatarak oğlanın güverteye çıkmasına yardım etti. Mavi gözlerinde dehşet veyahut şaşkınlık değil, daha fazlası vardı. Harper oradaki duyguyu huşu olarak algıladı.

Sırılsıklam ve çaresizce titreyerek tek tek güverteye çıktılar. Artık hiçbiri parlamıyordu. Neredeyse yelkeni görür görmez ışımayı bırakmışlardı. Ejderpulu yorgun düşmüşçesine sönmüştü. En zoru da son on dakika olmuştu. Soğuk öyle bir yakıyordu ki âdeta boyunlarına kadar aside batmışlardı. Sonra yanma hissi geçmişti ama yerini alan uyuşukluk acıdan daha beterdi. Harper'ın ellerindeki ve ayaklarındaki tüm duyumsama kaybolmuş, hissizlik çabucak bacaklarından yukarı yayılmıştı. Don onları avlanmış balıklar gibi tekneye çektiği sırada genç kadın kendi sancılarını bile hissetmiyordu.

Don yanlarından ayrılıp havlularla, battaniyelerle ve bol svetşörtlerle geri geldi. Getirdikleri arasında Renée ve Allie için birer bardak kahve de vardı. Görüşmeyeli kilo vermişti. Sıska ve üşümüş gözüküyordu. Yüzündeki tek renk burnunun koyu kırmızılığıydı.

Harper'ın kulaklarına su kaçmıştı ve sancıları dikkatini dağıtıyordu. O sancılar artık kısa aralıklarla geldiği için söylenenleri pek duymuyordu. Renée sorular sordu ve Don onları alçak, titrek bir sesle yanıtladı. Fakat Harper yalnızca bölük pörçük bir şeyler yakaladı. Renée adama nasıl onları sudan çıkaracak kadar yakınlarda olduğunu sordu. Don günlerdir kıyıda beklediğini, her şeyi telsizden dinlediği için Machias'a geldiklerinden haberdar olduğunu anlattı. Harper onu kızarmış bir domuz budunu etten bir telefon avizesi gibi suratına bastırırken hayal edince isterik kahkahalar atmamak için kendini zor tuttu. "Telsiz mi?" diye sordu Renée. "Evet," dedi Don.* Teknede halk frekansını çeken bir telsiz vardı. Don onunla kıyı boyunca sinyal alabiliyordu ve kuzeye yürüyen son derece hamile bir kadının lafını pek çok kez duymuştu. Üstelik siyahi bir başka kadın, saçları kazınmış bir ergen, küçük bir oğlan ve İngiliz aksanıyla sayıklayan hasta bir adam da ona eşlik ediyordu. Grup kayıt altına alınacakları ve Martha Quinn'in adasına gönderilecekleri Machias'a doğru ağır ağır ilerliyordu.

Lakin Don önceden Martha Quinn'in adasına gitmiş, tekneyle adanın etrafında dolaşıp üstünde yürümüştü. Gezisi boyunca da altüst olmuş topraktan ve kararmış iskeletlerden başka bir şey görmemişti. İhtiyar Martha'nın pizza salonundan, tek odalık okuldan ve kasaba kütüphanesinden bahsetmesini telsizden dinlemişti –hem de pek çok

---

* Kitabın orijinalinde "telsiz" değil "ham" sözcüğü kullanılıyor. Bu sözcük İngilizcede hem "telsiz" hem de "domuz jambonu/eti" anlamına gelir. –*çn*

kez– ama kadının tarif ettiği yer aylar önce ortadan kalkmış, dümdüz edilmişti.

Eğer Martha Quinn'in adası güvenli bir sığınak değilse bir tuzaktı; fakat Don onları o tuzağa düşmekten alıkoymanın bir yolunu bulamamıştı. Koyun yakınlarında beklemek ve Harper ile dostları Machias'a yaklaştıklarında belki *–belki–* karanlıktan yararlanarak onların yolunu kesmeye, onları uyarmaya çalışmak gibi fikirlere kapılmıştı. Fakat son bir-iki günde insanlar onlar hakkında yayın yapmayı bırakmışlardı ve Don nerede olduklarını, neler yaşandığını öğrenememişti. Sonra Martha Quinn'in harabe halindeki adasının yakınlarında demir atmış beklerken Anka'nın Cennet'ten düşen kahrolası Şeytan gibi bulutların arasından fırladığı görmüştü. Don, onları bulduğu yere kadar getirildi mi yoksa kovalandı mı emin değildi.

Harper bu son kısmı yalnızca hayal meyal duydu. Kendini tersyüz ediliyormuş gibi hissediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Don Lewiston. "Bu da ne? Hay aksi. Hay aksi. Sakın söyleme."

"Nefes al, Harper!" diye haykırdı Renée. "Al ve ver. Bebek geliyor. Her şey bir dakikada olup bitecek."

Allie genç kadının bacaklarının arasındaydı. Harper'ın eşofman altı her nasılsa çıkmıştı. Belden aşağısı ıslak ve çırılçıplaktı.

"Kafasını görüyorum!" diye bağırdı Allie. "Ha siktir! Ikınsana be kaltak! Oluyor! Yapıyorsun!"

Nick koşup yüzünü Don Lewiston'ın karnına gizledi. Gözlerini kapatıp ıkınan Harper iç organlarını güverteye saçıyormuş gibi hissediyor, denizden veya plasentadan geliyor olabilecek keskin, tuzlu bir koku alıyordu. Gözlerini bir an için araladığında Anka'yı tekrar gördü. Artık bir devekuşundan daha büyük olmayan yaratık kanatlarını katlamış, teknenin yanındaki durgun sularda süzülüyordu. John onu sakin, bilgiç, şen gözlerle seyrederken denizdeki yanan bir petrol birikintisine benziyordu.

Harper ıkındı. Bir şey boşaldı. Sanki alev alev yanan apış arası yarılarak onu acıyla ve rahatlamayla ağlattı.

Bebek tombul kollarını sallayarak cıyakladı. Kanla kaplı başı Harper'a eğri bir hindistancevizini hatırlattı. Gür bir kahverengi saç tutamı çabucak seyrelerek yerini yumrulu bir kafatasına bırakıyordu.

Bebeğin karnından kırmızı renkli yağlı bir kordon sarkıyor, güvertede kıvrıldıktan sonra Harper'ın içine girip kayboluyordu.

Bebek elbette bir kızdı. Çocuğu onun kollarına tutuşturan Allie baştan aşağı titriyordu ama sebep soğuk değildi.

Tıpkı teknenin ağır ağır sallanması gibi Harper da bebeğini kollarında salladı. Fısıltıdan azıcık yüksek bir sesle kızına *Romeo and Juliet*'ten birkaç dize okudu. Bebek gözlerini açtı ve ışıldayan altın sarısı halkalarla ona baktı. Ejderpulu daha şimdiden içine sızmış, özüne kadar işlemişti. Harper bundan hoşnuttu. Bebeğinden vazgeçmesi gerekmeyecekti. Artık tek yapması gereken ona şarkı söylemekti.

Gün ışığı dalgaların çelik mavisi kenarlarından yansıdı. Harper bir kez daha Anka'ya bakındığında yaratık suların üzerinde çırpan birkaç alev dilinden ibaretti. Durgun, serin havada uçuşan kıvılcımlar ve kül taneleri Harper'ın saçlarına ve kollarına yağdı. Bazıları kuştüyü gibi kızının üstüne düştü ve ufacık alnında bir leke bıraktı. Harper eğilerek bebeğini oradan öptü.

"Ona ne isim koyacaksın, Harper?" diye sordu Renée. Kadının dişleri takırdıyordu. Tir tir titremesine rağmen gözleri yaşlarla, kahkahalarla parlıyordu.

Harper başparmağını kızının altına sürterek külü biraz yaydı. O külde John'dan bir parçanın olduğunu umuyordu. Sevdiği adamın bebeğini, hatta her ikisini kaplayarak onlara ilelebet huzur vermesini umuyordu. Genç kadın John'un artık o huzura kavuştuğunu hissediyordu.

"Ash,"* dedi Harper usulca.

"Ashley mi?" diye sordu Allie. "Güzel isim."

"Evet," dedi Harper. "Öyle. Ashley. Ashley Rookwood."

Renée dönüp Don'a Machias'tan, çıktıkları tekne yolculuğundan ve John'u vuran adamlardan bahsetti.

Don elinin tersiyle ağzını sildi. "Peşimize düşeceklerdir. Belki hemen değil. Onlardan on iki saat kadar önde olabiliriz. Bu zamanı ortadan kaybolarak değerlendirmemiz işimize gelebilir."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Allie.

Don, Harper'ın yanında bir dizinin üstüne çökmüştü. Cebinden

* "Ash" kelimesi İngilizcede hem "kül" anlamına gelir, hem de "Ashley" isminin kısaltması olarak kullanılır. *—çn*

küçük bir bıçak çıkarıp açtı ve genç kadına soran gözlerle baktı. Harper kafa salladı. Don göbek bağını ilmikledi ve iki harekette kesti. Parmaklarına biraz kan ve amniyotik sıvı aktı.

"An Tra," dedi.

"Gesundheit,"* dedi Renée ona.

Yaşlı adamın ağzının bir kenarı bezgin bir tebessümle yukarı kıvrıldı. "Bahsettiğim yer Inisheer'de. BBC World Service kanalında duymuştum. Hava açık olduğunda aşağı yukarı otuz farklı ulustan sinyal alabiliyorum. Inisheer, İrlanda açıklarında bir ada. An Tra da oradaki bir kasaba. Sekiz bin hasta. Devletten tam destek."

"Yine bir ada," dedi Allie. "Oranın da uydurma olmadığını nereden bileceğiz?"

"Bilemeyiz," dedi Don. "Hem bu tekne transatlantik bir yolculuğa uygun donanımlı değil. Oraya ulaşabilirsek kendimizi şanslı saymalıyız. *Çok* şanslı. Ama aklıma gelen en iyi fikir bu."

Allie kafa salladı ve başını çevirip yükselen güneşe baktı. "Eh, nasılsa bugün yapacak başka bir işimiz yok."

Harper kendi adına hiç endişe duymuyordu. Ağrılı fakat rahattı. O şişman bulutlar dağılma aşamasındaydı ve doğudaki gökyüzü mavinin neredeyse kusursuz, berrak bir tonundaydı. Bunun yelken açmak için güzel bir gün olduğunu düşünürken John'un annesinin İrlandalı olduğunu hatırladı. Eskiden beri İrlanda'yı görmek istemişti.

Nick onun yanında dizleri üstüne çökmüştü. Bebeği sevimli ve çekincesiz bir merakla inceledi, sonra da ellerini oynatarak havaya yazdı. Harper gülümseyip kafa salladı ve eğilerek burnunu Ashley'ninkine dayadı.

"Hey. Abinin sana söylemek istediği bir şey var," dedi kızına. "Merhaba ve Dünya'ya hoş geldin diyor. Seninle tanışmak bir zevkmiş. Diyor ki biraz eğlenmeye hazır ol, küçük kız, çünkü parlak bir günün sabahındayız ve hikâye burada başlıyor."

30 ARALIK 2010'DA BAŞLANDI
9 EKİM 2014'TE SONA ERDİ
JOE HILL, EXETER, NEW HAMPSHIRE

* (Alm.) Çok yaşa. *—çn*

Final

"Ya Öykü Biraz Daha Devam Etseydi?" Çünkü ediyor. Onu önce bir çocuk –annesiyle beraber evlerine yürüyen Caius isimli altı yaşında, ciddi mizaçlı küçük bir oğlan– gördü. Caius annesinin elini çekiştirip, "Bak yıldız kayıyor, anneciğim," dedi ve parmağıyla gösterdi. Annesi Elaina durdu, günün parıltısına karşı gözlerini gölgeledi ve güneydoğuya doğru oğlunun işaret ettiği şeye baktı: üstünde kırmızı bir yengeç resmi bulunan yelkeni şişerek iyice dolmuş ince, beyaz bir tekne. Tekne ilk bakışta kırmızı bir alev topu, kâh yükselip kâh dalışa geçen küçük bir kuyrukluyıldız tarafından kovalanıyor gibiydi. Lakin taşıt suları hızla yararken Elaina onun bir alev topundan kaçmadığını, aslında kocaman bir ateş kuşunun refakatinde ilerlediğini gördü. O yanan şahin ısısını kullanarak yelkeni sıcak havayla dolduruyor, tekneye tehlikeli denebilecek kadar baş döndürücü bir hız kazandırıyordu. Elaina pruvanın ucundaki korkulukta sarı saçlı bir kadının dikildiğini fark etti. Uzaklardaki kadının selam vermek için kaldırdığı elinde sanki saf ışıktan bir eldiven vardı. Caius da meşale gibi yanan, parmak uçlarından yeşil alevler çıkaran kendi elini sallayarak ona karşılık verdi. "Gösteriş meraklılarını kimse sevmez, Caius," diye onu uyardı annesi. Fakat kadının tebessümü, sözlerinde ciddi olmadığını gösteriyordu.

Teşekkür

Arabanızı Portsmouth, New Hampshire'daki Little Harbor Yolu'nun ucuna kadar sürerseniz okyanusa varırsınız ama Wyndham Kampı'na giden kumlu bir patikaya rastlamazsınız. Orayı kafamdan uydurdum. Lakin bölgedeki diğer pek çok yer tıpkı kitapta sunduğum gibi: South Street Mezarlığı, South Mill Göleti, Piscataqua Köprüsü. Tabii ara sıra öykünün gerektirdiği şekilde bazı değişiklikler yapmadım\değil.

Bir teşekkür sayfası yazmanın tehlikesi, önemli katkılarda bulunmuş birilerini unutmanın yüksek riskidir. Önceki romanım *ŞEY74N*'nin sonunda teşekkürlerimi sunarken Doktor Derek Stern'le girdiğim sohbetlere ne kadar minnettar olduğumu belirtmeyi ihmal ettim. Konuşma terapisi bir süre önce gözden düştü. Hem zaten kim bir hap yutabilecekken oturup çene çalmak ister ki, değil mi? Fakat psikofarmakolojinin sınırları vardır; hiç kimse bir perspektif algısı kazandıracak bir reçete yazamaz. Herhalde önceki romanımı (veya bunu) Doktor Stern'ün alaycı, edebi desteği olmaksızın bitiremezdim.

Dört yıl boyunca bir kitap üstünde çalıştığınızda pek çok kimseden faydalı bilgiler edinirsiniz. Bir sürü tıbbi sorumu yanıtlamaları sebebiyle Doktor Marc Sopher, Doktor Andy Singh ve Doktor Brian Kban'e teşekkür ederim. Hata yaptığım kısımlar için onları suçlamıyorum – öyküye veya tıbbi gerçeklere hizmet etmek arasında seçim yapmam gerektiğinde öyküyü seçtim. Bir başka deyişle bir yaralının bileğini sıkarak çıkmış bir lunatı yerine oturtamazsınız ama yine de bu hoş bir fantezi. Çocuklar, başınıza böyle bir şey gelirse hemen acil servise gidin ve kendinizi ameliyata hazırlayın. Bununla beraber Harper'ın tıbbi tedavilerinin çoğu olasılık dâhilinde... Peder Storey'nin beynindeki basıncı bir Home Depot el matkabıyla almak da dâhil.

Çok sayıda dostum ilk safhalarda bu kitabın bir kısmını veya tama-

mını okuyup yararlı geribildirimlerde bulundu: Chris Ryall, Jason Ciaramella, C. Robert Cargill, Lauren Buekes, Shane Leonard ve Liberty Hardy. Ekran menajerim Sean Daily ve eşi Sarah destek ve iyi tavsiyeler sundular. Sonra Sean gidip kitabın film haklarını 21st Century Fox ile Temple Hill'e sattı. Harper ile John'un üstüne bahis oynadıkları için Steve Asbell, Isaac Klausner ve Wyck Godfrey'ye, benim üstüme bahis oynadığı için de Sean'ın patronu Jody Hotchkiss'e en derin teşekkürlerimi sunarım.

William Morrow'daki editörüm Jennifer Brehl ve Gollancz'daki İngiltere editörüm Gillian Redfearn son derece yaratıcı bir yin ve yang teşkil ettiler. Bu kitabın her sayfası onların özverili ilgileri sayesinde daha güzel hale geldi. Kelly Rudolph ile Sophie Calder rakip tanımayan tanıtım kampanyaları düzenlediler. HarperCollins/Morrow'daki profesyoneller ekibi *İtfaiyeci*'yi her açıdan geliştirmek için yorulmak bilmeden çalıştılar. Bunlara Kelly O'Connor, Tavia Kowalchuk, Aryana Hendrawan, Andrea Molitor, Maureen Sugden, Amanda Kain, Leah Carlson-Stanisic, Mary Ann Petyak, Katie Ostrowka, Doug Jones, Carla Parker, Mary Beth Thomas, çalışkan mı çalışkan bir satış ekibi ve yayıncı Liate Stehlik de dâhil. David Shelley'le başlayıp Kate Espiner, Jon Wood, Jen McMenemy ve tüm pazarlama ekibi, Craig Leyenaar, Paul Hussey, dostum Mark Stay ve Orion satış ekibinin geri kalanını içeren İngiltere grubunun da onlardan aşağı kalır yanı yok. Kate Mulgrew bu kitabı sesli okuyarak beni bir anda olduğumdan beş kat daha havalı gösterdi. Ona şöyle iyisinden bir şişe şarap borçluyum. Ben olayın yaratıcılık tarafına (eğlenceli bölümüne) odaklanabileyim diye işle güçle ilgilenen Choate Agency'den Laurel Choate'e teşekkürler.

Bu şey üstünde çalışırken ara sıra ofisten ayrılarak hoşça vakit geçirmemi sağlayan Christina Terry'ye sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunarım. Bir grup olarak bin farklı açıdan bu kitabı mümkün kılan ve günlerimi neşeye boğan King-Braffet topluluğuna, Naomi'ye ve ebeveynlerime dünya dolusu sevgiler. Hepsinin de ötesinde beni mutlu eden üç oğluma teşekkürler. Sizi seviyorum, çocuklar. Birlikte geçirdiğimiz hayat için öyle minnettarım ki.

Son olarak bu romanın üçüncü taslağını tamamlamamdan kısa süre sonra yirmi yıllık dostum ve menajerim Mickey Choate –Laurel'in sevgili kocası– elli üç yaşında akciğer kanserinden vefat etti. Hasta ol-

duğundan haberim yoktu. Durumunu kendine sakladı. Hastalığını ilk defa Laurel beni arayıp kocasının öldüğünü söylediğinde öğrendim. Mickey hiç sigara içmezdi ve her gün koşardı. Ölümü büyük bir haksızlık. Son konuşmamızda *İtfaiyeci*'yi okumayı yeni bitirmişti ve bana onun harika bir kitap olduğunu söyledi. Beğenisi benim için dünyalara bedeldi, aynı zamanda sohbetlerimizin çoğunun benim ve yazılarım hakkında olmasından nefret ediyorum. Keşke onun hakkında biraz daha konuşsaydık. Mickey heyecan verici yeni lokantalarda güzel yemekler yemeyi severdi. Keşke birlikte son bir yemek yiyebilseydik de onun fevkalade bir dost olduğunu yüzüne söyleyebilseydim. Ama belki hak ettiğimi bulmuşumdur. Hill'in gerçek soyadım olmadığını Mickey'ye o beni yaklaşık on yıl temsil ettikten sonra açıklamıştım. Her ikimiz de diğerini en az bir defa şaşkına çevirmeyi becerdik.

Seni seviyorum, Mickey. Hayatında bana da yer verdiğin için sağ ol.